

မဂ္ဂပစ္စယော

ကျောက်စာ

မဂ္ဂလင်း

Graphic:
Soe
Win
Htun

- စီးပွားဖြစ်စေသော လူ့ခြောက်ကလေး... (စာ-၈၀)
- လူ့ခြောက်ကလေးနှင့် ထိပေါက်ခြင်း... (စာ-၈၁)

- ငွေပိုပါစေ ယတြာချေ..... (စာ-၄၅)
- ဈေးဦးမပေါက်သော် ..... (စာ-၅၃)
- စာအုပ်ဆိုင်တွင်း လူဝင်စေ..... (စာ-၅၅)
- ကိုးနဝင်း မိုးလင်း အဓိဋ္ဌာန်..... (စာ-၅၈)
- ဈေးခေါ်တဲ့ ဖေဇော်ဂျီ..... (စာ-၆၁)
- ဝိဇ္ဇာဓရ ဇီးကွက်ရုပ်..... (စာ-၆၃)
- ဈေးရောင်းကောင်းဖို့..... (စာ-၆၅)
- ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှ သိမယ်..... (စာ-၁၀)
- ရောင်ပြန်ကျင့်စဉ်..... (စာ-၇၇)
- မှော်ဝင်နေသော ရုပ်လုံးများ..... (စာ-၈၆)

- ဈေးရောင်းကောင်းစေတဲ့ ဇီးကွက် ဇော်ဂျီ ဆေးကြိတ်
- ကိုးနဝင်း မိုးလင်းအဓိဋ္ဌာန်

အယ်ဂိုဂိုးနား ဗန်းမော်-မြေရင်း ဓမ္မရိပ်သာ

Arizona Bammaw-MyayZin Meditation Center(ABMC)

1919 N Nancy Rose Blvd, Tucson, AZ 85712, U.S.A

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် တည်ထောင်မည့် အယ်ဂိုဂိုးနား ဗန်းမော်-မြေရင်း ဓမ္မရိပ်သာအတွက် အလှူရှင်များ လိုအပ်လျက် ရှိပါသည်။ ပါဝင်လှူဒါန်းလိုသူများ အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များထံသို့ ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

ဆရာတော် အရှင်စန္ဒိမာ (ဖုန်း-၅၂၀ ၂၀၇၇၀၅၆)
ashinsandimar9@gmail.com

ဝင်းနိုင်+မမြင့် (ဖုန်း-၅၂၀၈၁၀၄၉၆)
kyihtaywin@gmail.com

ဦးတင်ဝင်း+ဒေါက်တာခင်မာမာ (ဖုန်း-၅၂၀၆၆၈၁၄၃၁)
khinrm@gmail.com

တင်ထွန်း+ရည်မွန် (ဖုန်း-၅၂၀ ၂၇၂၃၇၃၆)
yimon1021@gmail.com

ဒေါက်တာထွန်းလင်းမိုး+မမြတ်သန္တာအောင်
(ဖုန်း-၃၄၇၆၁၇၂၂၀ ၆၀၂၆၉၆၉၅၁)
deankyne9@gmail.com

စိမ့်မွန်+ပိုးသဲ (ဖုန်း-၅၂၀ ၂၀၇၃၂၉၈)
poe.thae87@gmail.com

David Jones+Mi Mi Jones

ထွန်းနက်(၆) (ဖုန်း-၇၂၀ ၂၇၇၄၂၂၇)
tunnef01@gmail.com

(ဖုန်း-၅၂၀၉၈၂၁၁၁)
mmjamerica@gmail.com

ဦးစိုးမြင့် (ဖုန်း-၀၉-၅၄၀၂၉၅၉)
mmi.thanda.soe@gmail.com

ဇော်လွင်+ခင်သန္တာထွန်း (ဖုန်း-၇၂၀၉၃၉၄၇၄၀)
thundertun@gmail.com

ဦးသန့်(လာတ်မိုးစွေ) (ဖုန်း-၀၉-၅၀၉၂၄၇၇)
u thant.lattmoeswae@gmail.com

ယခု အယ်ဂိုဂိုးနား ဗန်းမော်-မြေရင်း ဓမ္မရိပ်သာကျောင်းမှာ လုံးချင်းအိမ်ကို ငှားရမ်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကျောင်းဝယ်ရန် ရံပုံငွေ စုဆောင်းလျက် ရှိပါသဖြင့် ကျောင်းမြေ ဆယ်ပေပတ်လည် တစ်ကွက်လျှင်
\$ 100.00 နှုန်းဖြင့် ကုသိုလ်ပြုနိုင်ကြပါသည်။

28 MAR 2014

လာဘ်မိုးစွေဂါထာ

ဂါမေဝနေစသဗ္ဗတ္ထ၊

ဒေဝေဟိမနုဿေဟိစ။

အာဘတောနန္တလာဘောမေ၊

သဒါဟောတုဘဝါဘဝေ။

မဂ္ဂပစ္စယော

၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ မေလ၊ အမှတ်(၂၄၄)

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

အယ်ဒီတာ - ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)   အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ - ဒေါက်တာစောယုနွယ်
ဆောင်အယ်ဒီတာ - နန္ဒာမိုးကြယ်၊ သန္တာဇင်   အယ်ဒီတာရုံးအဖွဲ့ - ကေလတ်၊ စိုးစိုး

အယ်ဒီတာ - ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး(မြ-၀၃၄၆၀)၊ အမှတ်-၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်မှ
အယ်ဒီတာ - ဦးထွန်း(မြ-၀၄၈၃၉)၊ အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုံနှိပ်သည်။
အယ်ဒီတာ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၂၀၀ ကျပ်
အယ်ဒီတာ - ရှက်၊ အတွင်းဖလင် - မျိုးဝင်းကျော်၊ အတွင်းပန်းချီ - သန်းဇော်သစ်၊ ချမ်းအေးဟန်၊ နေခြည်၊ စံလွင်မောင်၊ ကျော်ဦး၊
အယ်ဒီတာ - ဦးအောင်၊ ပညတ်၊ KL တို့က ပန်းချီဆွဲ၍ မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ်ကို စိုးဝင်းထွဏ်းမှ ဖန်တီးသည်။

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၏ မူဝါဒ

လစဉ်ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသည် ဘာသာရေးသက်သက်စာအုပ် မဟုတ်ပါ။ လောကီရေးရာ၊ မြန်မာ့
သုတအခြာဖြာကိုလည်းကောင်း၊ ရသမြောက်ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်
ပြင်အရာများ၊ ထေရဝါဒနှင့် မဆန့်ကျင်သော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ၊ ထူးခြားသော စေတီပုထိုးများ၊ ရဟန်း
အကြောင်း၊ ဗေဒင်၊ ယတြာဆိုင်ရာ ပညာရပ်ဆောင်းပါးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော
ဖြစ်ပါသည်။ ဤ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအကြောင်းကို ထည့်သွင်းဖော်ပြရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအပေါ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့်
ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ ခြင်းရာအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ ကျင့်စဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ စွမ်းဆောင်ချက်
လည်းကောင်း ဗဟုသုတ ဖြစ်စေရန်အလို့ငှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မဂ္ဂပစ္စယော

မဂ္ဂပစ္စယော

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလ၊ အမှတ် (၂၄၄)

မာတိကာ

ရောင်ပြန် ကဗျာ

ခက်လှိုင်းကျော်၊ ခိုင်သက်အောင်၊ စိုးကိုကို(လေးမျက်နှာ)
ကိုဘချော၊ စန်းနီလာဝင်း၊ မြကျောက်အေးချမ်း၊
သားထက်ဆွေ၊ ဝင်းမြင့်ကျော်(တောချောင်ဦး)။

ရောင်ပြန် အခန်းဆက်ရသ

- လူထဲကဘဝ ဘဝထဲကလူ(၇၀) လင်းရောင်တင် ----- ၁၂၄
- နတ်ကတော်စိန်မျက်ခုံး(၄) ကျော်မြသန်း ----- ၁၃၈
- မေတ္တာရှင်... (၅) ဘုန်းပွင့်တေတ ----- ၁၈၄

အရောင်တော်ကျယ်

ဘုရားပူးခရီးသွားမှတ်တမ်း

၈-၂၀

ဂေတုမတ် ရွှေတောင်ဘိရိုးဝင် မြစည်ဆုံစေတီတော်မြတ်ကြီး

၈-၁၇

ကျော်သန်း(တိုင်းရင်းရေး)

မြစည်ဆုံစေတီတော်

၈-၁၈

ရွှေဘွဲ့ သို့မဟုတ် နှစ်ခြောက်ကလေးနှင့် ထီပေါက်ခြင်း

တာတောက်ကြီး

လူခြောက်ကလေး ဖောင်လူဗွေ

မြေပြင်ခိုင်

၈-၂၂

စီးပွားဖြစ်စေသော လူခြောက်ကလေးများ

The Flower News ၇၄၆ နံပါတ် ၁၀၅ (၆) အမှတ် (၁၇) ၂၀-၄-၂၀၀၀/အစိုးရအဖွဲ့မှတစ်ဆင့် ပြန်လည်ထုတ်ပြန်ခြင်း

Myanmar Newsweek ၇၄၆ နံပါတ် ၂၈ အမှတ် (၁၄) (၂၀-၁၂-၂၀၀၃) ဤထုတ်ဝေမှုသည် မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းနှင့် ပြန်လည်ထုတ်ပြန်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတော်ပူ

ပွင့်

ဂန္ထီရယ်တြာ

သီရိရာဇာနာ

စာ - ၁၁၄

ရောင်ပြန် လှူပွဲကဆန်းကြယ်

ပူနာကုရတနာအရုပ်တော်ပုံ(ဇာတ်သိမ်း)
 အောင်သန်းချစ် ----- ၁၁၉
 ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောကယုံကြည်ချက်များ
 လှတိုး(စိတ်ပညာ) ----- ၁၅၃
 ဆင်ပစ်မှဆိုးတစ်ဦး၏ သည်းထိတ်ရင်ပို
 အောင်သန်းချစ် ----- ၁၅၀

လူတွေသိ နတ်တွေကြားစေ

လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ ----- ၃၄၀

ရောင်ပြန်ဗေဒင်

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း
 ဒေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၃၂၉

ရောင်ပြန် အထူးယတြာ

နိုင်ငံခြားရောက်မြန်မာများအတွက် အထူးဟောကိန်း
 ဒေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၃၃၀

ဝက်မုတ်ဝန်ဝိဇ္ဇာ

နေ့စဉ်ပွတ်တမ်းထံက ပယောဂဆရာ

စာပိုင်းတိုး

စာ - ၂၉၇

မြန်မာ့ရေးရာ

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် မြစည်းခုံစေတီတော်မြတ်ကြီး
 (တိုင်းရင်းဆေး) ----- ၁၇
 ပင်ပျို့တောရကြီး ဆရာတော်ဦးအရိယ
 ကျော် ----- ၂၃
 တွဲတေး ပြည် ရွှေဆံတော်ဘုရား ၃ ဆူ အဓိဋ္ဌာန်နှင့်
 ဆရာ အောင်မြင်မှုများ ----- ၄၁

ဒီတာသယံ/ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ဆိုရေး

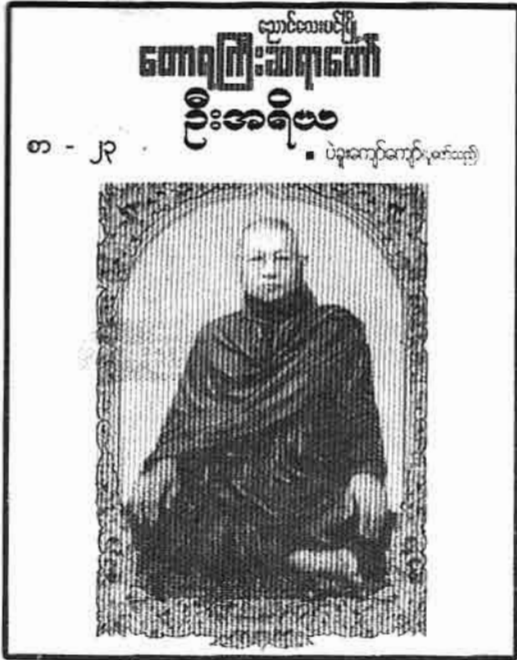
လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

အမှတ် - ၂၁၂ (ပထမထပ်)၊ ၃၆ လမ်း(အထက်)၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
 ဖုန်း - ၀၉-၄၃၀၇၅၃၁၁၊ ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅

ဈေးရောင်းကောင်းအောင်

ဦးမောင်မောင်ပြင် စာ - ၇၁

လောကီရေးရာ

အနိစ္စဒေသနာတော်(၃) ၂၀

မဟာထွန်း: ၂၀

တရုတ်နက္ခတ္တဗေဒပညာ ၂၀၁၄-မေလ
ကေတီအောင်သိန်း: ၃၂

ဝေဘူဆရာတော်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်(၂)
သူတော်စင်မင်းအောင် ၃၅

ဓာတ်ရိုက်ယတြာ ရွှေပညာ(၂၂)
ဘုန်းပွင့်ထွန်း: ၃၇

မကျန်းမာသူများအတွက် ယတြာ
အင်ပင်သန်းဆွေ ၄၃

ငွေပိုပါစေ ယတြာချေ
ဂန္တီရဆရာပွင့် ၄၅

လူစည်အောင်
လူလော်(ကျိုက်ထီးရိုး) ၅၀

စီးပွားရေး အရောင်းအဝယ်၊ အလုပ်အကိုင်...ယတြာ
ဘန္တုဒေဝပုလ္လ ၅၁

ချေးဦးမပေါက်သော်
မော်တင်သိန်းလော် ၅၃

စာအုပ်ဆိုင်တွင်း လူဝင်စေ
ဝေယံဦး: ၅၅

မဆန်းသော်လည်း ထူးသည့် ကိုးနဝင်း မိုးလင်း အဓိဋ္ဌာန်
ကိုမောင်သန်းဝင်း: ၅၈

ကိုနဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ်
ကိုမောင်သန်းဝင်း: ၇၇

ဝိဇ္ဇာမြင့်နှင့် မှော်ဝင်နေသောရုပ်လုံးများ
မောင်မောင်မြင့်အေး: ၈၈

သရောဒရဒွေး နာမည်ပေးနည်း
မင်းသုန္ဒြ ၁၀၀

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းပြက္ခဒိန်
အင်ကြင်းဖြူဖြူ(တောင်ငူ) ၁၀၀

စိုက်ပျိုးရေးရာ တစ်လတာ
တောကကိုရင် ၁၀၀

သည်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ
နေမျိုးထွင်ခေါင် ၁၀၀

အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်စေရန်
မဟီဒွီကျော်ခေါင် ၁၀၀

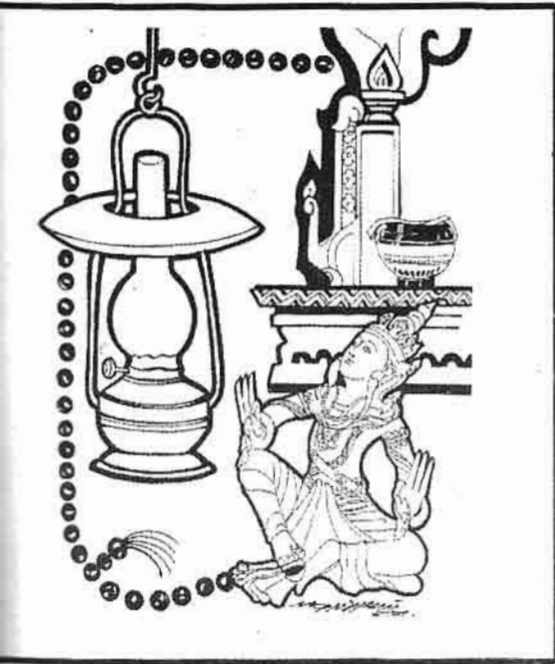
သည်တစ်လတာ ကံကြမ္မာ
ဆရာမိုးဟန်ကြွယ် ၁၀၀

သည်လအတွက် ကောင်းသောရက်
နွယ်သာကီအောင် ၁၀၀

လျှောင်းတော်မူနှင့် ဂန္တီရယတြာ
သီရိရတနာ ၁၀၀

ချစ်စရာတော်ဝင်နိုင်ငံ
အေးအေးသန်း: ၁၀၀

လောကီရေးရာ

အဘိုးအောင် စောင်မညွန့်ပြုမှု ရရှိပုံ(၁၁) ၁၄၇

အကျော်(ရေကြည်သား) ၁၄၇

အိုင်နဲ နက္ခတ္တဆရာကြီးမိုးပိုင်ဆံ၏ လအလိုက်အဟော
ဘက္ကသီလ) ၁၆၃

အသန်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း မစ္စက်ဘနာဗီယာဘူတို၏(၂)
မိုးဘား) ၁၇၀

အကြိမ်မြောက် အာစရိယပူဇော်ပွဲ
အိုင်မင်းအောင် ၁၇၈

အရှင် ၈၄၀၀၀ ရှိခိုးတဲ့အကျိုး
အိုင်စည် ၁၈၂

အိုင် ပုံပြင်သာ မှတ်လိုက်ပါ(၅)
အိုင်သက်ဆွေ(M.D) ၁၉၄

အိုင်ကောင်းတို့ နှလုံးသား(၂)
အိုင်အရှင်အင်္ဂုရ ၁၉၉

အိုင်ကုဏ္ဍာဆရာဟောချက် သွေးထွက်အောင်မှန်
အိုင်သီသစ် ၂၀၂

အိုင်ကွေ့
အိုင် ၂၁၆

အိုင်ဟာသများ
အိုင် ၂၁၉

အိုင်အနော်ရထာမင်းကြီး နတ်ရွာစံရပုံ
အိုင်သာကီနွယ်) ၂၃၄

သစ်ပင်လဲအောင် ဖြတ်သော်လည်း
နတ်ထီးလှိုင် ၂၃၉

အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ(၇)
မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို) ၂၅၅

ဘဝအမောစင်မယ် လှတောတစ်ခွင်ဟာသများ
ဦးကောင်းထူး ၂၅၉

ရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီး
ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း ၂၆၃

သင် တကယ်လူဖြစ်ပြီလား
ဝေလင်း(ရောဝတီ) ၂၆၅

ဝေဒနာမတိုးအောင် ဒါတွေရှောင်
ဆရာမိုးဟန်ကြွယ် ၂၆၉

ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်မှု
ဦးကြိုင်မြင့်(ဆူးလေ) ၂၇၁

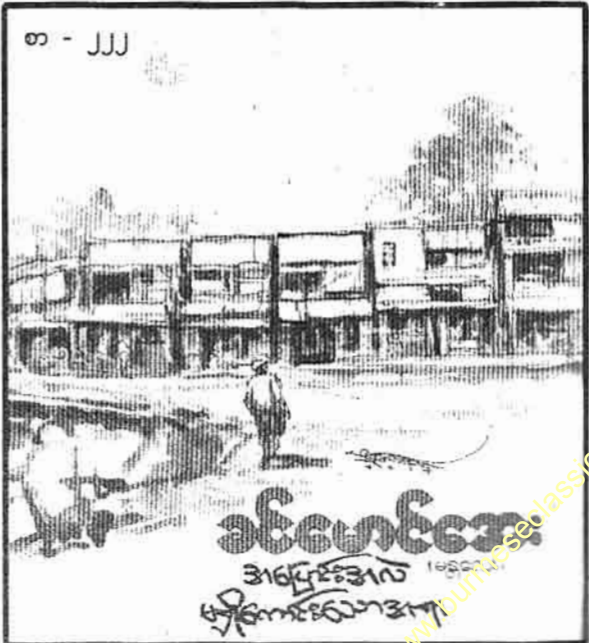
US ခရီးသည်
မောင်ကောင်းမြင့် ၂၇၃

အမှတ်ရစရာ ဝေါဟာရစကားလုံးများ
သမီးဗဂျီအောင်စိုး ၂၇၆

သက်သတ်လွတ်စားခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်ပါ
လေးသူစံ ၂၉၄

ဝက်မစ္စတ်ဝန်ထောက်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲက ပယောဂဆရာ
တင်နိုင်တိုး ၂၉၇

အလောင်းတော်ကဿပ ဘုရားဖူးခရီးသွားမှတ်တမ်း
ရှယ်လီသိန်းမောင် ၂၉၉

အခြေအနေအထားများ

အောင်ပိုင်း _____ ၃၀၃

ဇာတိမြို့ကြီး (ပျဉ်းမူ(ဝက်သက်သမာဇီဝရံ))

နီလင်ထွန်း(တာဝေ) _____ ၃၁၃

အိမ်ထောင်ရေး ဝိသိယ

အောက်ဂန္ဓီ(သမထ) _____ ၃၁၅

နီလင်ထွန်းကိုယ်ပိုင် ချစ်သောအေဥယျာဉ်

ဝတ္ထုလင်းထက် _____ ၃၁၇

နုသင့်အောင်မှာ ဆုတောင်းပါ

ဂန္ဓီရသရာပွင့် _____ ၃၂၀

နေမှာသာတဲ့ ငွေလမင်း

နန္ဒာမိုးကြယ် _____ ၂၁၂

အပြောင်းအလဲမရှိ ကောင်းသောအရာ

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး) _____ ၂၂၂

ဘာမှမဟုတ်ပါလား

မနုဿကျော်ဝင်း _____ ၂၃၀

ပေးတာ ပေးသော်လည်း

နေပူည _____ ၂၄၀

ကျွန်တော့်ဘွားဘွား မြေး

နင်းနင်း _____ ၂၅၀

ပုဏ္ဏားနစ်ပုန်ရဲနွယ်

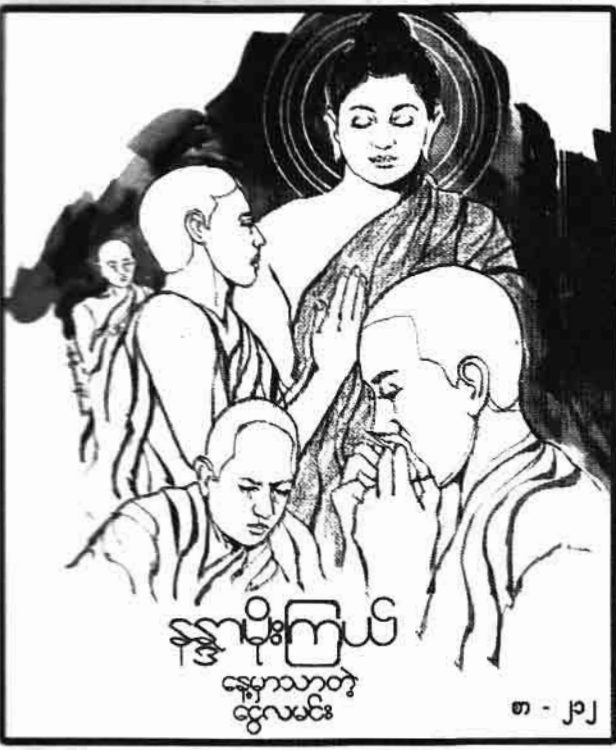
ခိုင်ခင်အင်ကြင်း _____ ၂၇၆

မဟုတ်ဘဲအိမ်

တာတေကြီး _____ ၂၉၀

အိပ်မက်ပေးတဲ့ လူခြောက်ကလေး

နန္ဒာမိုးကြယ် _____ ၃၀၆

ရောင်ပြန် ရသ

ရွှေသွေး(သို့)လူခြောက်ကလေးနှင့် ထိပေါက်ခြင်း

တာတေကြီး _____ ၈၁

လူခြောက်ကလေး မောင်လူမွှေး

ကျော်မင်းနိုင် _____ ၉၂

လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသော မထွေးလှဇာတ်ကြောင်း

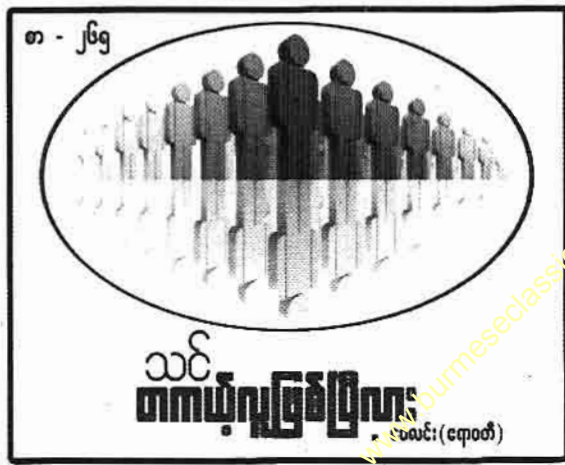
ကိုမောင်သန်းဝင်း _____ ၁၀၀

မေတ္တာရောင်ပြန် ထင်ဟပ်ရန်သာ

အောင်းဝင်းလတ် _____ ၁၆၆

ဂန္ထဝင်မေမေ ကရုဏာမေမေ ကောင်းကင်မေမေ

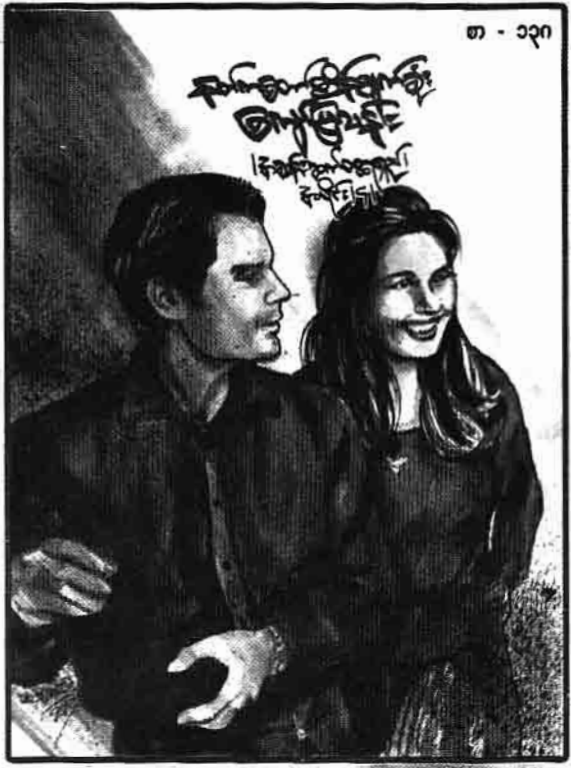
ရွှေမြတ်သောင်းတင် _____ ၂၀၆

ရောင်ပြန် မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး

သုများထက်ဦး ထူးချင်တဲ့လူ
 ကန္တီရမောင်မောင် ၄၇
 ဈေးခေါ်ပါတဲ့ ဖေဇော်ဂျီ
 ဆရာခေါင်ထွင်မြင့် ၆၁
 လာဘ်လာဘရွှင်လန်းအောင် ပိဗ္ဗာရေ ဇီးကွက်ရုပ်တုကိုဆောင်
 ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) ၆၃
 လာဘ်ကောင်နှင့်ဇော်ဂျီ ဈေးရောင်းကောင်းဖို့ စီရင်သည်
 ကိုမောင်သန်းဝင်း ၆၅
 ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ကောင်းအောင်
 ကန္တီရဆရာလှမျိုး ၆၇
 ဈေးရောင်းရင် မိတ်ခေါ်ဈေးခေါ်ကြည့်
 ကောင်းဟိန်း(ကျွန်းသစ်) ၆၉
 ဈေးရောင်းကောင်းအောင်
 ဦးမောင်မောင်မြင့် ၇၁
 လောကီကျမ်းလာ အလှူဦးမပြုရာ
 ကန္တီရဆရာကြီးဇာဂရ ၇၃
 လိုတရမေတ္တာရောင်ပြန်ကျင့်စဉ်
 သုအောင်ကြည်ဖြိုး ၇၇
 ဦးပွားဖြစ်စေသော လူခြောက်ကလေးများ ၈၀
 ဦးခွာမြင့်နှင့် မှော်ဝင်နေသော ရုပ်လုံးများ ၈၆
 မောင်မောင်မြင့်အေး ၈၆

၈ - ၁၃၈

၈ - ၁၈၄

ဘယ်ဒီတာဘာပွဲ / ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချီရေး
လာဘ်မိုးရွေ စာပေ
 အမှတ် - ၂၁၂ (ပထမထပ်)၊ ၃၆ လမ်း(အထက်)၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း၊
 ဇုန်း - ၀၉-၄၃၀၅၅၃၁၁၊ ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅

၈ - ၂၀

www.burmeseclassic.com

ရေဖြူ

မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ်တွင် ပါဝင်သော “ကံထူးချင်ရင် ဓာတ်ဘူးအစီအရင်” ဆောင်းပါးအား ဖတ်ရှုခဲ့သူ တစ်ဦးမှ ၂၇ ရက်အတွင်း ငွေအထုပ်အထည်ဖြင့် ရရှိကြောင်း သိရှိရသဖြင့် စာဖတ်သူများအတွက် မေတ္တာထား၍ ပြန်လည်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ယတြာ ပြုလုပ်ရာတွင် ပါဝင်ရမည့် ပစ္စည်း

- (၁) ဓာတ်ဘူး(အဝါရောင် သို့မဟုတ် အစိမ်းရောင်)
- (၂) ထီး(ရွှေထီး သို့မဟုတ် ထီးဖြူ)
- (၃) သာသနာ့အလံ
- (၄) တံခွန်လုံး
- (၅) ယပ်

ပြုလုပ်ရမည့် အချိန်၊ နေ့ရက်နှင့် လှူဒါန်းရန်ပစ္စည်း

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်(၉:၂၀)နာရီအချိန်တွင် မိမိအိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ရှိ ခုံမြင့်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုစီရင်ထားသော ယတြာဓာတ်ဘူးကို တင်၍ အောက်ပါအတိုင်း မင်္ဂလာနိမိတ်စကား ပြောဆိုရမည်။

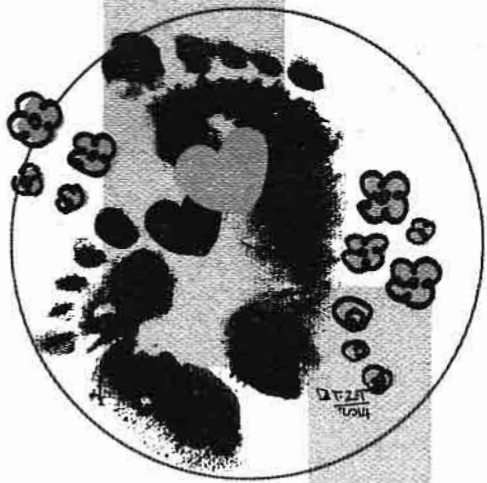
- (က) ဓာတ်ဘူးအဖုံးကိုဖွင့်စဉ် “ကျွန်တော်/မ တို့မိသားစု အောင်မြင်တိုးတက် ကြီးပွားပါစေ” ဟု ပြောပါ။
- (ခ) ထိုဓာတ်ဘူးအတွင်းသို့ ရွှေထီးတစ်လက် စိုက်ထူ၍ “ဘုမ္မိယဆိုးကျိုး ထီးအုပ်မိုး” ဟု ပြောပါ။
- (ဂ) ရွှေထီးနှင့်အတူ သာသနာ့အလံတစ်ခု ထပ်မံစိုက်ထူ၍ “ငါးထောင်သာသနာတည်စေသော်” ဟု ပြောပါ။
- (ဃ) ရွှေထီး၊ သာသနာ့အလံတို့နှင့်အတူ တံခွန်လုံးတစ်ခုကို စိုက်ထူ၍ “ယောက်ျားတံခွန် လူရည်ချွန်” ဟု ပြောပါ။
- (င) ထို့နောက် ယပ်တစ်ချောင်း စိုက်ထူ၍ “ကျွန်တော်/မ တို့မိသားစု အေးချမ်းအောင်မြင် တိုးတက်ကြီးပွားပြီ” ဟု ပြောပါ။
- (စ) ဆွမ်း(၁)ပွဲ၊ အလင်းတိုင်(၅)ချောင်း၊ အောင်သပြေပန်း၊ ပုလင်း၍ ငါးပါးသီလ ခံယူပြီးနောက် အထက်ပါ ယတြာ ပြုလုပ်ထားသော ဓာတ်ဘူးကိုယူ၍ ယုံယုံကြည်ကြည် သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာဖြင့် အောက်ပါနိမိတ်စကားကို ပြောကြားပါ။

“ဇမ္ဗူဒီပါ တောင်လက်မှာ ဩဘာနိမိတ်ဖြင့် တောင်ကျွန်းကျက်သရေ တက်နေလုပ်ကို တောင်ဆုရွှေလိုက် ဖိသည်။ အမျိုးဘာသာ သာသနာကို တစ်ပေါင်းတည်း၊ တစ်စည်းတည်း၊ စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညာဖျူဖျူ ကိုယ်စီကိုယ်စီ စောင့်ရှောက်တော်မူနိုင်ပါစေသတည်း။”

ဟု မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် ပြောကြားပါ။ ထို့နောက် ထိုဓာတ်ဘူးကို မိမိအိမ်ရှိ မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော်၏ ညာဘက်တွင် ထားပါ။ (၂၇)ရက်အတွင်း ငွေအထုပ်အထည်ဖြင့် ရရှိစေလိုမိမည်။

မော်ဒန်ဆိတ်များ ခက်ပျိုင်းကျော်

- မြက်စားချင်လို့ အသားခိုးတာ မဟောသဓာဇာတ်တော်မှာပဲ ရှိတယ်။
- ကာလတွေရွေ့လျား ရာစုသစ်အသားခိုးကြသူများ မြက်မစားတာ သေချာတယ်။
- သူတို့တွေဟာ ဇာတကဖတ်စာက အနာတာရ သတ္တဝါအရ မဟုတ်ကြဘူး။

အပေဆုံးတဲ့နေ့ ခိုင်သက်အောင်

- နေလုံးကို
ဂုန်းခနဲ
တိမ်ဖုံးသလိုမျိုး။
- တစ်ဘဝစာ
မျက်ရည်များစွာရွာ။
- တစ်ဘဝစာ
ဒုက္ခထွန်းခြစ်ဆွဲရာနောက်
ကောက်ကောက်ပါ။
- “ဘဝ”ဆိုတာ မနိုင်ဝန်
“အပေ”နဲ့ ကျေပွန်ရတော့မယ်။

မြက်ခြောက်မာန်

စိုးကိုကို(လေးမျက်နှာ)

- သဘောမမှန်တဲ့
လောကခံနေ့။
- ပုစမ်းလေ
ဆယ်နေ ကံစေပေါ့
ကျော့ကျော့ ခံမလေ။
- ဘယ်သူပဲ နင်းလိုချေ
မာန်စွယ်တွေ မချ။
- မိုးတစ်ပြိုင် ရွာလေတော့
မြရွက်လွှာ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်း
ခေါင်းထောင်လိုပြ။

ထပ်ခိုး

ကိုဘချော

- ငယ်ငယ်လေးတန်းက လမ်းလျှောက်ရင်း
ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ လက်ထဲရောက်လာပုံကို
ရင်ခုန်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ဘူး။
- အခုတော့လည်း
ဆံပင်တွေ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်လာပြီဆိုရင်
မှန်တိုင်းဆင်မယ်ဆိုတာကြီးပဲ
ပင်လယ်ပြင်တွေကိုက...။
- စစ်စစ်စိစီးလေးနေရအောင်လည်း
အလစ်မှာ နောက်ကျောကိုခါးနဲ့ထိုးတတ်တဲ့
ဟိုမရောက်ဒီမရောက်တွေလို
ပုဂံမရောက်၊ ဂျပန်မရောက်
ပန်းကန်နဲ့ရေအိမ်ပဲ အပ်ကြောင်းထပ်နေဦးမှာ။
- ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီး
နီးနီးလာလို့များလား
ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ခါးမဆန်နိုင်ကြတော့တာ...။

သင်တန်းစား စနစ်နိဂမာဝင်း

- သင်တန်းစားထက်၊ ပျားရည်စက်ကို လျက်သူ့အလား၊ ပမာထား၍ ဘုရားဟောကြားခဲ့ပါသည်။
- လောကစည်းစိမ်၊ ထိုရိပ်ငြိမ်ဝယ် ကြိမ်ဖန်များစွာ၊ ခံစားပါလည်း ရေပွက်ပမာ၊ ခဏတာမျှ ထာဝရဆိုတာ၊ မရှိပါတည် ပညာဉာဏ်ထွင်း၊ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်ရှိတတ်စေ။
- ဖြစ်ပျက်သမျှ၊ ဓမ္မစက်ကို စဉ်ဆက်မပြတ်၊ ရှုမြင်တတ်မှ အတ္တလည်းကွာ၊ သက္ကာယနှင့် တအင်တွင်း၊ ခဏချင်းပင် ပယ်ရှင်းအဝိဇ္ဇာအမှောင်တည်း။
- အို...အသင်လူသား၊ လမ်းမမှားနှင့် အို...အသင်လူသား၊ မမှောက်မှားနှင့် အို...အသင်လူသား၊ မဖောက်ပြားနှင့် အို...အသင်လူသား၊ မမောက်ကြားနှင့် အို...အသင်လူသား၊ မမေ့ပြားနှင့် တရားသိမြင်၊ သင်ဆင်ခြင်လော့။
- သင်တန်းစားထက်၊ ပျားရည်စက်ကို လျက်သူ့အလား၊ ပမာထားကာ ဘဂဝါဘုရား၊ ဟောကြားထား၍ ရှုပွားဆင်ခြင်၊ သင့်အမြင်၌ သင်သည်မှကွ၊ အနတ္တနှင့် သင်သည်မှကွ၊ အနိစ္စမို့ ဓမ္မတရား၊ ရင်ဝယ်ထား၍ ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်စေသတည်း။

နေ့နဲ့ညရဲ့ပုံရိပ်များ မြကျောက်အေးချမ်း

- ဘယ်ပန်း မွှေးတယ်ပြောပြော
အချစ်ရနံ့လောက်တော့ မသင်ဘူး။
- ဘယ်ပန်း လှတယ်ပြောပြော
အချစ်လောက်တော့ မလှဘူး။
- စမ်းရေစီးသံလေးက
စောင်းသံထက် သာယာပေမဲ့
အချစ်အသံလောက် မသာယာဘူး။
- နေနဲ့လရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက
အချစ်ခြေလှမ်းတွေလောက်
ကူမြေ့မရဘူး။
- အချစ်ကို မုန်းမေ့တဲ့အခါ
အချစ်ဟာ...
မမွှေးတဲ့ မလှတဲ့
အသံမသာယာတဲ့ ကူမြေ့မရတဲ့
စိတ္တပန်းချီကား ဖြစ်သွားတယ်။

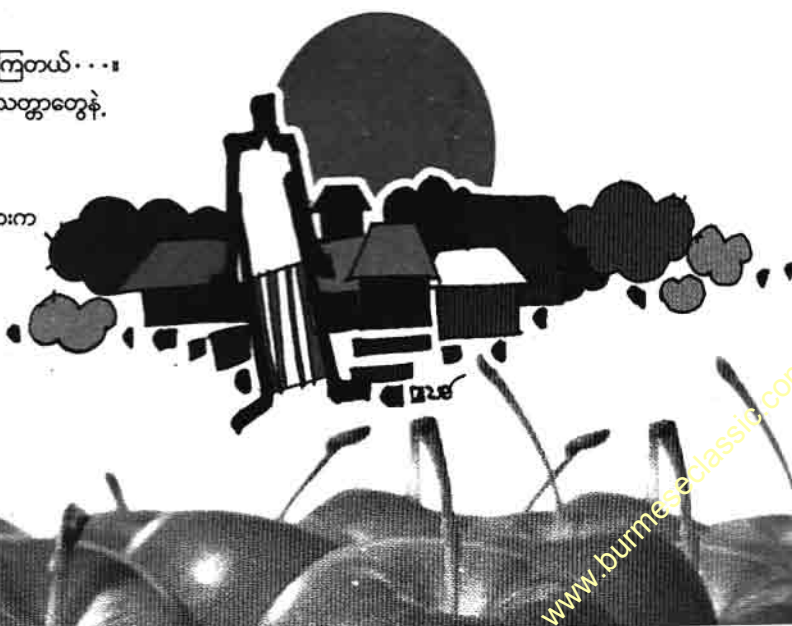

ပင်လည်ဘူး

သားထက်ဆွေ

- သစ်ပင်တို့ခေါ်ဆောင်ရာ သစ်တောအုပ်ထဲက တောင်ပေါ်တောလမ်းလေးအတိုင်း ကွေ့ကောက်မတ်စောက် ပြေလျော့ဖြောင့်တန်း ငြိမ်ခနဲ၊ ထိတ်ခနဲ၊ သိမ်ခနဲ၊ ထိတ်ခနဲ၊ ငြိမ်ခနဲ...။
- ဟော...တွေ့ပြီ ပုဂ္ဂလက်ဆန်ဆန် တောင်ပေါ်ဂန္ထီရ တောမြို့နယ်လေး...။
- လျှိုဝှက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် ငြိမ်းချမ်း...။
- ဟိုလိုမြို့ကြီး၊ ဒီလိုမြို့ကြီးတွေမှာလို သမီးလေးတွေ မရှိဘူး ညီမလေးတွေလည်း မတွေ့ရဘူး အဲ...။ တီယာဆိုင်တွေရှိတယ်...။
- ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတဲ့ လူမှုရေးအဆောက်အဦတွေ လမ်းတွေ တံတားငယ်လေးတွေ လမ်းမီးတိုင်လေးတွေက မြို့လေးရဲ့ ညီညွတ်မှုကို ပြောပြနေကြတယ်...။ လော်စပီကာ မိုက်ခရိုဖုန်း အသံသေတ္တာတွေနဲ့ အသံညစ်ညမ်းမှုတွေမရှိဘူး တစ်ချက် တစ်ချက်
- ဒေသသူလေး ချောစုခင်ရဲ့အသံလေးက သိုးသိုးသန်သန် သဲ့သဲ့ပ...။

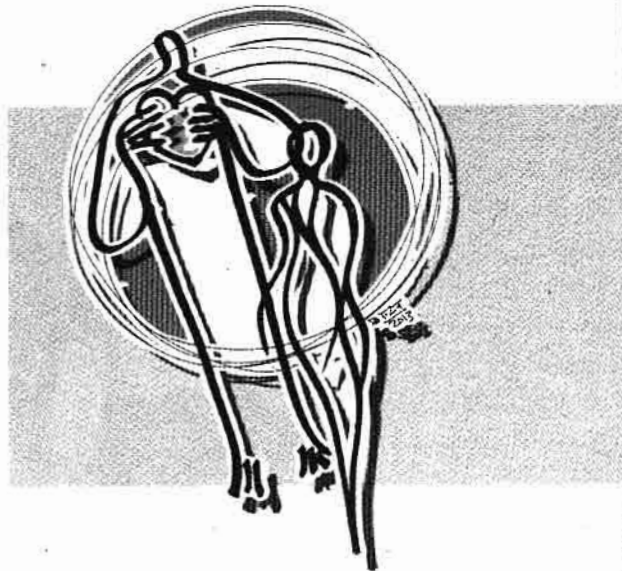
- ဟိုလိုမြို့ကြီး၊ ဒီလိုမြို့ကြီးတွေမှာလို မျက်လုံးပြုံးပြုံး အသားမည်းမည်း နှာခေါင်းချွန်ချွန်နဲ့ မျက်လုံးမှေးမှေး အသားဖြူဖြူ နှာခေါင်းပြားပြားတွေ မတွေ့ရတာကိုက မြို့လေးရဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို ပြောပြနေကြတယ်...။
- ပင်လယ်ဟာ လှိုင်းမုန်တိုင်းကျောက်ဆောင်တွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားပေမယ့် ကွန်တော်ရောက်ခဲ့တဲ့ ပင်လယ်ကတော့ ပင်လယ်ကို ဘူးထဲထည့်ထားသလို လျှိုဝှက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် ငြိမ်းချမ်း...။
- မဟုတ်မခံစိတ် ဒေသကို ချစ်တဲ့စိတ်အခံ ပင်လယ်ထက်စွမ်းတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့လေး အဲဒါ...။ "ပင်လည်ဘူး"...တဲ့။

ရေစီး

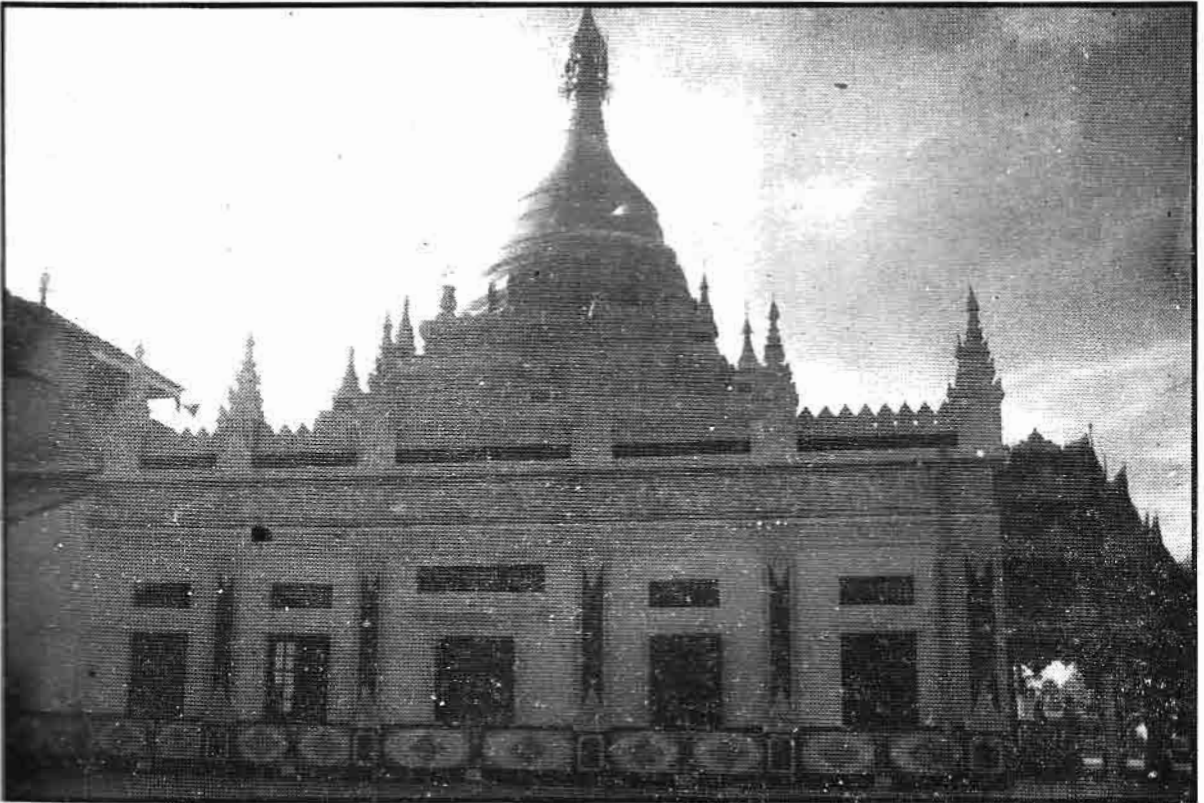
ဝင်းမြင့်ကျော် (တောချောင်းဦး)

- သီလတွေ
တိုက်စားခဲလိုက်ရတယ်။
- မြဟွန်ရဲတွေလည်း
ပျော့ပါကုန်ပြီ။
- ရေစီးအားက သန်မှသန်
ကိလေသာတောင်ထိပ်မှာ
မြစ်ဖျားခံတာကို။ ■

ကောတုမတီ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် မြစည်းခုံစေတီတော်မြတ်ကြီး

ကျော်သန်း(တိုင်းရင်းဆေး)

မြစည်းခုံစေတီတော်

သာသနာတော် အရှည်တည်တံ့ မည့်အရေးကို မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်အာနန္ဒာ၊ ရှင်သီဝလီ၊ ရှင်ဂဝံပတိမထေရ်တို့နှင့် ဇေယျဝမုနတိုင်းသို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွတော်မူသည်။ ထိုစဉ် အာသာဝတီ (ခေါ်) ပေါင်းလောင်းမြစ်ကို ကူးတော်မူ၍ အရှေ့ဘက်သို့ ကြွတော်မူပြီး အင်တိုင်းတောတွင် ရပ်တော်မူသည်။ ထိုအရပ်၌ ရှင်သီဝလီ၏ ခြေတော်ရာကို ချထားတော်မူခဲ့သည်။

ထို့နောက် အနောက်တောင်ဘက်သို့ကြွပြီး ခြေဆေးလိုသော ဆန္ဒတော်ရှိသဖြင့် ချောင်းမြောင်းက ထွက်သော ရေနှင့် ခြေဆေးတော်မူ၏။ ထိုချောင်းသည် ယခုအခါ 'ခြေဆေးချောင်း'ဟု တွင်နေ၏။ ထိုအရပ်မှ အရှေ့ဘက်သို့ ကြွတော်မူ၍ ကုန်းမြင့်ထက်၌ရပ်လျက် ပြုံးတော်မူ၏။ ချောင်းကို ပြုံးချောင်းဟု တွင်ကျန် ရစ်၏။ ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရားက "ရှင်အာနန္ဒာ ... ဤအရပ်၌ သင်နှင့်ငါ ကြက်ဖြူညီနောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

မြစည်းစုံစေတီတော်မြတ်ကြီးမုခ်ဝ

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆက်လက်၍ မိန့်ကြားရာ၌ "ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန် တော်မူပြီးနောက် အုပ်စိုးတော်မူသော သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် ငါဘုရား ၏ လက်ရုံးတော်ဓာတ်၊ အောက်မေးရိုး တော်ဓာတ်တို့နှင့် မွေတော်မြတ် ခြောက် ဆူတို့ကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ သာသနာတော် ကြီးပွားတိုးတက်ရန် တည်ထားကိုးကွယ် လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူခဲ့သည်။

ထိုဗျာဒိတ်တော်အရ သီရိဓမ္မာ သောကမင်း ဤအရပ်တွင် ထရထည်း ညီနောင်(ယခု မြတ်စောညီနောင်နှင့် ကျောက်ဆောက်မုဋ္ဌာညီနောင်စေတီ တော်)တို့ကို တည်ထားကိုးကွယ်တော် မူခဲ့သည်။

ထိုသို့ 'ဇေယျဝဏ္ဏ' တိုင်းသည် ဘုန်းလက်ရုံးအာဏာတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံ သော မင်းပေါင်း ၃၅ ပါ။ နှစ်ပေါင်း ၃၃၃ နှစ်မျှ အုပ်စိုးခဲ့ကာ အမျိုးဘာသာ သာသနာအကျိုး ပွံ့ဖြိုးစည်ပင်ခဲ့ပါသည်။ ဘုမိနက်သန်အောင်မြေမှန်သည့် ဂုဏ် ပေါင်းကြွယ်ဝ တိုင်းဇေယျဝဏ္ဏပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

တောင်ငူအစ သဝန်ညီနောင်က

ပုဂံခေတ် အလောင်းစည်သူမင်း သည် သူရဲကောင်ရန်မန်ငထွေးကို 'အနန္တ သူရိယ' ဘွဲ့အမည်ခံစေသည်။ မြန်မာနှစ် ၅၅၃ ခုနှစ်တွင် အလောင်းစည်သူမင်း သည် မြတ်စောညီနောင်နှင့် ရှင်ပင် ကျောက်ဆောက်စေတီတော်မြတ်ကို မွမ်း မံပြင်ဆင်ပြီး ဖောင်တော်ကို ဆွာချောင်း အတိုင်း ဆန်တက်လာသည်။ ထိုအခါ

ကမ်းပါးမြင့်ရွာကို တွေ့ရှိရသည်။ ထိုရွာ သည် မြို့မကကြီးသည့် ရွာဖြစ်သဖြင့် သမက်တော် အနန္တသူရိယအား အပိုင် စားပေးလေသည်။

အနန္တသူရိယအမတ်ကြီး ကွယ် လွန်သော် သားတော် မင်းလှစော အုပ် ချုပ်သည်။ မင်းလှစောကွယ်လွန်သော် သဝန်လက်ယာ အုပ်ချုပ်သည်။ သဝန် လက်ယာသည် မြောက်ဘက်သို့ ပြောင်း ၍ ကြခတ်ဝရာမြို့ကို တည်ထောင် သည်။ သဝန်လက်ရာ ကံကုန်သော် သားတော် သဝန်ညီနောင်တို့သည် 'ဗျူ' ရွာမှ ပေါင်းလောင်းမြစ်ကို ဆန်တက်၍ လက်ဝဲဘက် ခပေါင်းချောင်းသို့ ဝင်ခဲ့ သည်။ မင်းဝန်တောင်စွန်းသို့ ရောက် သောအခါ တောင်ငယ်အငူတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် တောင်ငူဟု သမုတ်ကာ မြို့ ရွာတည်ထောင်ကြပြီး တောင်ငူငယ်ဟု မြို့ကို ခေါ်ခေါ်သမုတ်ကြသည်။ ထို့ ကြောင့် တောင်ငူအစ သဝန်ညီနောင်က ဟု ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့ပါသည်။

မြန်မာနှစ် ၈၄၃ ခုနှစ်တွင် မဟာ သီရိဇေယျသူရဘွဲ့ခံ မင်းကျီးညို နန်း တက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောင်

ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ အရံဘုရားနှင့်တံခွန်

www.burmeseclassic.com

တန်ဆောင်းအတွင်း ဗုဒ္ဓရုပ်တုတော်

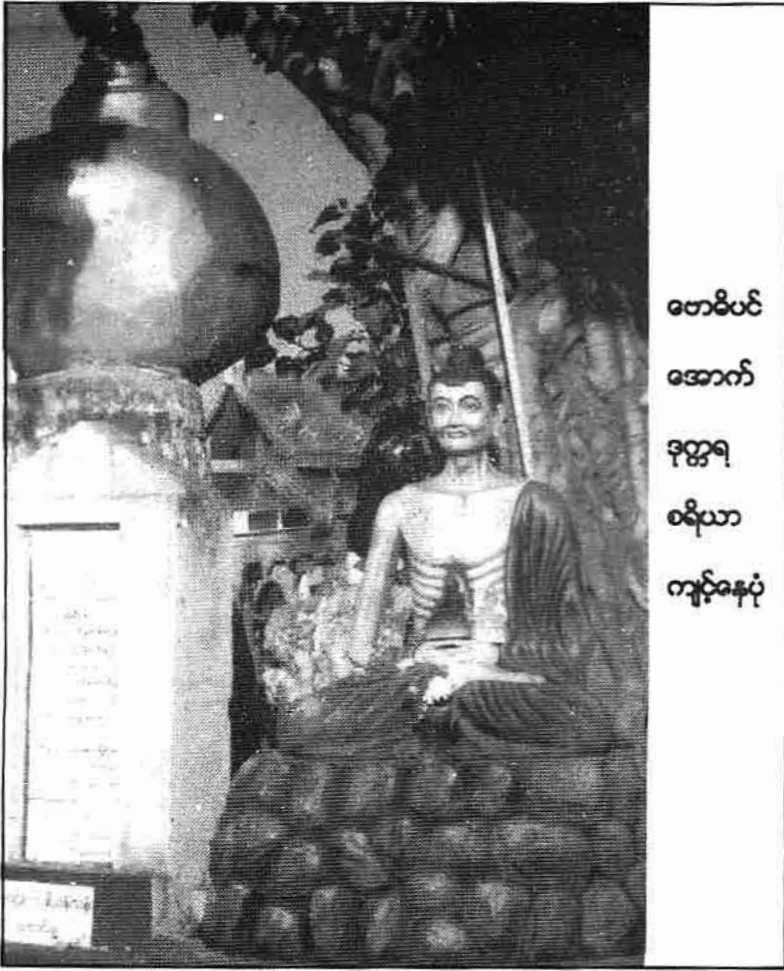
တန်ဆောင်းအတွင်း မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော် ပြတ်ပုံတူဘုရား

အဘာဘိုးဘိုးအောင်နှင့် အဘာဘိုးမင်းခေါင်

ငူ၏ စန်းဇာတာ လျှမ်းဖြာလာပါသည်။
မြန်မာနှစ် ၈၇၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်း
လပြည့်၊ အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၂ ချက်တီး
အချိန်တွင် နက္ခတ် ၂၆ လုံးပြည့်၊ မိန်
စန်း၊ ဗြိစ္ဆာလင်၊ အင်္ဂါ၊ ရာဟု၊ ကြာသ
ပတေး၊ မကာရတွင် သောကြာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊
တနင်္ဂနွေ တူ၊ စနေသီဟ်ရာသီ၌ ...
'ကေတုမတီ' ရွှေမြို့တော်ကို စတင်တည်
ထောင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ သီဟိုဠ်ဆရာတော်က
“ဓမ္မဒိပ်ကျွန်း၏ တုရင်မုန်ကင်းသဖွယ်
ဖြစ်မည့် မြို့တော်ဖြစ်၍ ကေတုမတီ” ဟု
မှည့်ခေါ်ရန် အမိန့်တော်ရှိခဲ့ပါသည်။
တောင်ညိုပွင့်ပျို ကျက်ဖဆိုင် ဆရာ
တော်တို့ကလည်း ထောက်ခံမိန့်ကြားခဲ့

ဇောဓိပင်
အောက်
ဒုတ္တရ
စရိယာ
ကျင့်နေပုံ

ကြပါသည်။ ကေတုမတီဆိုသည်မှာ 'ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၏ တံခွန်မှန်ကင်း' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရရှိပါသည်။

ကေတုမတီ ရွှေနန်းတော်ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ မင်းကျီးညို၏ဘုန်းသမ္ဘာတေဇာတော်သည် ထွန်းသစ်စ နေမင်း၊ ဆန်းသစ်စ လမင်းကဲ့သို့ တိုးတက်ထွန်းကားလာသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ကေတုမတီ နန်းတည်ရာဌာနသည် ဘူမိနက်သန်မြေ ကြန်အင်လက္ခဏာတော် ကောင်းမွန်လှပါသည်။

ကုန်း ၉ ကုန်း

၁။ ကျွန်းတောကုန်း၊ ၂။ ရေပုပ်

ကုန်း၊ ၃။ အိုးကုန်း၊ ၄။ ထီးနီကုန်း၊ ၅။ ကြက်လျှာကုန်း၊ ၆။ ညောင်ကုန်း၊ ၇။ သရဖီကုန်း၊ ၈။ ပြာသာဒ်ကုန်း၊ ၉။ ကန်တွင်းကုန်းဟူ၍ ကုန်း(၉)ကုန်း ရှိသည်။

တီ ၉ တီ

၁။ ဝေဠုဝတီ၊ ၂။ ဓညဝတီ၊ ၃။ အောင်ချာဝတီ၊ ၄။ ဒွါရာဝတီ၊ ၅။ အာသာဝတီ၊ ၆။ ဝေယျာဝတီ၊ ၇။ သေလာဝတီ၊ ၈။ ဖိလာဝတီ၊ ၉။ ကေတုမတီဟူ၍ တီကိုးတီ ရှိသည်။

မြန်မာနှစ် ၈၉၂ ခုနှစ်တွင် မင်းကျီးညို ကံတော်ကုန်သွားသောအခါ သားတော် တပင်ရွှေထီးသည် ကေတုမတီ

ထီးနန်းကို ဆက်ခံတော်မူသည်။ တပင်ရွှေထီးမင်းသည် ဟံသာဝတီရွှေနန်းတော်ကို ပြောင်းရွှေ့စံတော်မူသောအခါ တောင်ခမင်းကြီး သားတော်လည်းဖြစ်သည့်ပြင် အထိန်းတော်ကြီးလည်းဖြစ်သည့် မင်းကြီးဆွေကို ခမည်းတော်အရင်းကဲ့သို့ ရိုသေလေးမြတ်လှသဖြင့် မင်းရဲသခံသူဘွဲ့ခံ၍ တောင်ငူကို ဘုရင်ခံအဖြစ် ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

မင်းကြီးဆွေသည် ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာ၏ ခမည်းတော်လည်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မင်းရဲသခံသူမှ မင်းရဲသီဟသူဟူ၍ ဘွဲ့အမည်ပြောင်း၍ နန်းထိုင်ခဲ့ပါသည်။ မင်းကြီးဆွေသည် တောင်ငူရွှေနန်းအား စိုးစံအုပ်ချုပ်ပြီး မြန်မာနှစ် ၉၀၇ ခုနှစ်တွင် 'မြစည်းခုံ' စေတီတော် မြတ်ကြီးကို တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။

ဂုဏ်ပေါင်းပြည့်စုံ မြစည်းခုံ

မြင့်မားသောခုံ (ဝါ) တောင်ကုန်းတည်ရှိ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော်၊ မွေတော်များနှင့် ထူးမြတ်သော ရတနာပေါင်းစုံတို့ကို ဌာပနာ၍ စေတီတော်တည်ထားခဲ့သည်။ ဌာပနာသော ရတနာများထဲတွင် အထက်ဌာပနာတိုက်၌ ထူးမြတ်သည့် 'မြဘုရား'၊ အောက်ဌာပနာတိုက်၌ ထူးခြားသည့် 'မြပုခက်' တို့ ပါဝင်သည်ကိုအကြောင်းပြု၍ စေတီတော်မြတ်ကြီးအား 'မြစည်းခုံ' ဟု ဘွဲ့တော်ဖြင့် ကိုးကွယ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာနှစ် ၁၂၁၃ ခုနှစ်တွင် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့များ ဝင်ရောက်လာပြီး တောင်ငူမြို့ကို သိမ်းစဉ်က မြစည်းခုံဌာပနာတိုက်အား ဖျက်ဆီးပြီး ဖောက်ထွင်း၍ ထူးမြတ်သော ရတနာများ ယှဉ်သွားကြကြောင်း သိရှိရပါသည်။ မြေအောက်ဌာပနာတိုက်ကိုမူ ကျွဲတစ်ရင်းဖြင့် ဆွဲယူနိုင်သည့် ကျောက်ဖျာအငယ်စား ငါးခုကို ဆွဲယူနိုင်

ရှာမန်မြည်မှယူလာသောကြေးရှင်(၂)ရုပ်ဆွဲခြင်း
အကျဉ်းချုပ်

ရှေးအလယ်ခေတ် ဘုရားတော်တို့သည် ရှေးကျောင်းယုတ်ကြီး ရှာမန်မြည်ဘာသာဝင်
မုန့်သောလောင်းနှင့် မဟာဂင်္ဂါယုတ်ကြီးတို့ကဲ့သို့ ခေတ်တော်တော်အားဖြင့် အတွင်းအပြင်ဆွဲခြင်းဖြင့်
လူမှုပျက်စီးမှုကို ကာကွယ်ရန်အတွက် အရပ်ရပ်သို့ ခုတ်တင်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။
အထူးသဖြင့် ယုတ်ကြီးတော်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံတော် (၂)ရပ်တို့မှ ခုတ်တင်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။
ဤသို့ ခုတ်တင်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။ ဤသို့ ခုတ်တင်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။
ဤသို့ ခုတ်တင်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။ ဤသို့ ခုတ်တင်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

A Brief History Of Two Bronze Statues
brought from Germany

In 1901, a German Buddhist, Mr. Robin and his wife, Daw Yin, the donors of Shwe-Kyaung (Golden Monastery) built this monastery with inner and outer parts of it gilded and donated to Ngwe-Ilan-Kyaung Sayadaw U Kosala. On this occasion, Mr. Robin brought these two bronze statues from Germany and displayed them in front of the altar room of the Shwe-Kyaung according to their custom. These two historical bronze statues were maintained and looked after by successive Sayadaws. In 1323, B.E. they were handed over to Trustees of Council of Mya Zi Gon pagoda and donated to Gaing-Hthak Kyaung Sayadaw U Osatha.

N.B. Shwe-Kyaung Monastery existed in the past in the place of Shwe-Kyaung Monastery which was partially destroyed in the

ရှာမန်မှလှူဒါန်းသော ကြေးရှင်တူများ

ခဲ့သည်။ ဆင်နှင့်ဆွဲယူရသော အောက်က ကျောက်ဖျားကြီး သုံးချပ် မဆွဲယူနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ အပေါ်မှ ကျောက်ဖျားငယ် ငါးချပ်သည် ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ ယခုတိုင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

မြန်မာနှစ် ၁၂၅၇ ခုနှစ်တွင် ပြည်သူလူထု ပူးပေါင်း၍ အခွန်ဝန်မင်း ဦးဘော၊ မြို့ဝန်မင်း ဦးသာမံ၊ မြူနီစီပါယ်လူကြီး ဦးဆွဲ အစရှိသော လူကြီးများ ဦးဆောင်၍ ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီးကို သွန်းထုတ်ပူဇော်ခဲ့ကြပါသည်။ ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကြီးသည် မန္တလေးမဟာမုနိရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးတော်ကြီးကို ကြေးဖြင့်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာတော်နှင့် ဥက္ကောင်းတော်ကြီးကို ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေး သေသည်တို့ဖြင့် သွန်းလုပ်ပြီး စေတီ

တော်ဟောင်း တည်နေရာ၌ ပလ္လင်တော်ဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ကြေးချိန်ပိဿာ ၅၅၀၀ ကျော် ရှိပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရသဖြင့် အလွန်ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းသည့် အာရုံခံအုတ်တန်ဆောင်းကြီးသည် ကြေမှုပျက်စီးသွားခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ဂန္ဓကုဋ္ဌတိုက်အတွင်းရှိ ပလ္လင်တော်နှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကြီးသည် အထိအခိုက်မရှိဘဲ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှာ ထူးခြားလှသော ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ပင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနှစ် ၁၃၀၉ ခုနှစ်တွင် ဂေါပကအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ပြီး ဘုရား

ကုန်းတော်ကြီးကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ကာ လေးဘက်လေးတန်ကို ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့သည်။ ဂန္ဓကုဋ္ဌတိုက်အမှီးပေါ်၌ မြင့်မားသပ္ပာယ်လှသော စေတီတော်ကြီး တည်ထားပူဇော်၍ ထုထည်ကြီးမားကျယ်ဝန်းခုံညားသော အာရုံခံတန်ဆောင်းတော်ကြီးကို တည်ဆောက်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် ၁၀ ဦးဖြင့် အလှည့်ကျခေါင်းဆောင်စနစ်အရ အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များ

- ၁။ ဦးသန်းဦး၊ ၂။ ဦးအုန်းကြည်၊ ၃။ ဦးစောလွင်၊ ၄။ ဦးသဏ်းလှိုင်၊ ၅။ ဦးအောင်ကျော်ဦး၊ ၆။ ဦးတင်ငါး၊ ၇။

ဦးထွန်းတင်၊ ၈။ ဦးမြင့်သူ၊ ၉။ ဦးအောင်လွင်၊ ၁၀။ ဦးတင်လှ ဟူ၍ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် ၁၀ ဦး ဝေယျာဝစ္စဟူသမျှကို ၁၀ ဦး အလှည့်ကျ ခေါင်းဆောင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း ဦးသန်းဦး (ရွှေကျားဆေးလိပ်ခုံ)မှ ပြောပြပါသည်။

အဆိုပါ ဂေါပကအဖွဲ့သည် သြဝါဒါစရိယ ဆရာတော်များဖြစ်ကြသော (၁) မြစည်းခုံ စာသင်တိုက် ဦးစီးပဓာနနာယ

ကဆရာတော်၊ (၂) မြစည်းခုံစာသင်တိုက် တိုက်အုပ်ဆရာတော်၊ (၃) ကြာနီကန်စာသင်တိုက် ဦးစီးပဓာနနာယကဆရာတော်၊ (၄) ဝဲကြီးကျောင်းတိုက် ဦးစီးပဓာနနာယကဆရာတော် လေးပါးတို့၏ထံမှ ၁၅၊ ၁၂၊ ၀၁ နေ့တွင် ပထမအကြိမ်၊ ၂၅၊ ၆၊ ၀၂ နေ့တွင် ဒုတိယအကြိမ် သြဝါဒခံယူခဲ့ကြပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ သြဝါဒါစရိယဆရာတော်ကြီးများထံမှ

(၆)လတစ်ကြိမ် သြဝါဒခံယူကာ မြစည်းခုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖြစ်စေရန် ဘက်စုံမွမ်းမံ ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့သည် လေးဘက်လေးတန် စောင်းတန်းတော်ကြီးများကို ထပ်မံပြုပြင်၍ မြန်မာမှုအစီအမံများဖြင့် မွမ်းမံလျက်ရှိရာ စေတီတော်ကြီး၏ ဂုဏ်အင်္ဂါရပ်နှင့်အညီ တင့်တယ်လှပသော စောင်းတန်းတော်ကြီးနှင့် ခြင်္သေ့ကြီးများကို ပြုပြင်မွမ်းမံနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင် ဂေါပကအဖွဲ့သည် ဘာသာရေးပွဲတော်များဖြစ်သည့် ပဝါဏာပွဲ၊ နှမ်းမနွဲပွဲ၊ ဆီမီးပူဇော်ပွဲများကို နှစ်စဉ်ကျင်းပပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနည်းတူစွာ အသံမစဲမဟာပဋ္ဌာန်း၊ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲကြီးကိုလည်း နှစ်စဉ် နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့မှ ၆ ရက်နေ့အထိ ကျင်းပပူဇော်လာခဲ့သည်မှာ ၄၅ ကြိမ်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

မြစည်းခုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ သံဝေဇနိယ လေးဌာနအောင်မြေ ဗောဓိညောင်ပင် စသည့် သာသနိကအဆောက်အအုံများရှိသကဲ့သို့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ကျောင်းဆောင်၊ ရှေးဟောင်းအနုလက်ရာပြတိုက်၊ ဂျာမနီမှလှူဒါန်းထားသော ရှေးဟောင်းကြေးရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ကလည်း ထူးခြားလှပါသည်။ ထို့ပြင် ကေတုမတီမင်းဆက်များကို ထုလုပ်ထားသော ပန်းပုရုပ်တုများသည် ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် တက်ကြွဖွယ်အလွန်ကောင်းလှပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကေတုမတီ တောင်ငူမြို့သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခေါက် လာရောက်ပူးမြော်ကြပြီး ကုသိုလ်ဒါနပြုလုပ်ကြနိုင်ရန် အကျိုးမျှော်၍ နှိုးဆော်တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသတည်း။

ကျော်သန်း(တိုင်းရင်းမဆေး)

မင်းကျီးညို မင်းတရားကြီး

ညောင်လေးပင်မြို့ တောရကြီးဆရာတော် ဦးအရိယ

■ ပဲခူးကျော်ကျော်(ပူဇော်သည်)

ညောင်လေးပင်မြို့ တောရကျောင်းတိုက် တတိယနာယကဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးအရိယမထေရ်မြတ်(အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)သည် ညောင်လေးပင်မြို့နှင့် လေးမိုင်ခန့်ကွာဝေးသော ပုဇွန်မြောင်းရွာတွင် ၁၂၄၈ ခု ပြာသိုလဆန်း ၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကောင်းမြတ်သော နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်၍ ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သည်။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့မှာ လူအပေါင်း လေးစားခံရသည့် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးခေါင်၊ ဆရာကတော် ဒေါ်ခက်တို့ ဖြစ်သည်။ သားသမီးခြောက်ယောက်တို့တွင် ပထမသားအာဇာနည်ဖြစ်၏။ ငယ်အမည်မှာ မောင်ဘဦးဟုခေါ်သည်။ စရိုက်ဝါသနာမှာ ဟုတ်မှန်ရာကို မကြောက်မရွံ့ မတွန့်မဆုတ်၊ ပြုလုပ်ပြောဆိုတတ်သည်။ ထူးမြတ်သော ပါရမီဝါသနာဗီဇအရ မင်္ဂလာမုန့်သဗ္ဗုပြုရန်ကို ငယ်စဉ်ဘဝကပင် အထူးစက်ဆုပ်သည်။ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်တို့ကို ကာယကံ၊ ဝစီကံမူမပြု။ လောကီပညာမှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွင် လေးတန်းအထိ သင်ဖူးသည်။

ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်တွင် အဘိုးအဘွားများက ရှင်ပြုပေးခဲ့သည်။ ၁၂

နှစ်သားအရွယ် ရောက်သောအခါ မိဘနှစ်ပါးက သာသနာတော်တွင် နေလသဖွယ်ထင်ရှားသော ညောင်လေးပင်တောရ ဆရာတော်ကြီးထံတွင် အပ်နှံ၍ ဒုတိယအကြိမ် ပဗ္ဗဂ္ဂမင်္ဂလာ ခံယူရင်ပြုကြပြန်၏။ ပထမဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တော်တိုင် ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလုပ်ချီးမြှင့်တော်မူသည်။ ဆရာတော်လောင်းလျာ၏ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော အကျင့်စာရိတ္တ အလေ့အထ၊ ဝါသနာစရိုက်၊ အသွင်အပြင်အမူအရာ၊ ဥပမိလက္ခာကို ထောက်ဆ၍ အရိယာတို့သည် ထွေးအန်စွန့်ပစ်အပ်သော မကောင်းမှုစရိုက်တို့ကို စက်ဆုပ်သောအလေ့ရှိ၍ အရိယာနှင့်တူသောကြောင့် "ရှင်အရိယ" ဘွဲ့အမည်ပေးတော်မူသည်။ သာမဏေငယ်သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထံတော်ရင်း၌ပင် အလွန်ထက်မြက်သော သဒ္ဓါ၊ ဆန္ဒ၊ ဝီရိယတို့ဖြင့် ပညာရင်နိုးသောကိစ္စ၍ ရဟန်းအဖြစ် မရောက်သေးမီ၌ပင် "သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဂန္ထန္တရ ကျမ်းဂန်အဝဝကို ပေါက်မြောက်တတ်မြောက်ခဲ့၏။

ရဟန်းပွင်းပြုရန်အတွက် အသက်လည်းစေ့ရောက်၊ ပိဋကတ်လည်း တတ်မြောက်သည်အခါ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်ဖြစ်သော ဆရာခေါင်နှင့် ဒေါ်ခက်တို့က ရဟန်းပြုပေးရန် ဆရာတော်ကြီးနှင့် စီမံကြသည်။

ပထမ ညောင်လေးပင်တောရဆရာတော်ကြီးသည် ရှင်အရိယ၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကို ထောက်ဆကြည်ဖြူလက်ရုံးတစ်ဆူကဲ့သို့ အားကိုးတော်မူ၍ မြန်မာနိုင်ငံ အထက်အောက်တွင် ရဟန္တာဟု ကျော်စောထင်ရှားသော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလကို ပင့်ပြီးလျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလုပ်စေ၍ ၁၂၆၇ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့တွင် ညောင်လေးပင်တောရ သီလဝိသောဓနီ သိမ်တော်ကြီးတွင် လွန်ကဲမြင့်မြတ်စွာသော ရဟန်းအဖြစ် ရောက်တော်မူခဲ့၏။

ရဟန်းပြုပြီးနောက် ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလထံတွင် ပိဋပတ္တိနှင့်ဆိုင်ရာ နည်းနိဿယများ ခံယူတော်မူသည်။

ညောင်လေးပင်တောရ ပထမဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဒုတိယဆရာတော်ဘုရားများထံတွင် ပရိယတ္တိစာပေကျမ်းဂန်များ သင်ကြားတော်မူသည်။ ရဟန်းသိက္ခာ ငါးဝါအရတွင် နိကာယ်အရပ်ရပ်၊ ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့ကို တတ်မြောက်တော်မူသည်။

မန္တလေးမြို့
ပရိယတ္တိ သာသန ဟိတအသင်း

ပရိယတ္တိ
သာသနဟိတ
ဓမ္မာစရိယ ပုဂ္ဂိုလ်
မှတ်တမ်းတော်။
မှတ်တမ်းတော်
လက်မှတ်နံပါတ်(၂၄)

ညောင်လေးပင်မြို့တောရကြီးတိုက်၊
ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော သက်တော် ၆၁-နှင့်
သိက္ခာတော် ၄၂-ဝါရှိ ဦးအရိယအား ဤအသင်းကြီးက
၁၃၁၀-ပြည့်နှစ်တွင် ကျင်းပသော အသင်းကြီး၏ အနှစ်
၅၀-မြောက် အထိမ်းအမှတ်သဘင်အခမ်းအနားကြီးတွင်
ရှေးသာသနာပြု မင်းမြတ်တို့ ဆက်ကပ် ချီးမြှင့်လှူဒါန်းတော်
မူကြသော "ရာဇာဓိရာဇဂုရု" တံဆိပ်တော်များနှင့် အလား
တူ အဋ္ဌန္တအရိယာသီဝံသ ပရိယတ္တိ သာသနဟိတ ဓမ္မာ
စရိယတံဆိပ်တော်ကို ဤအသင်းကြီးက စီမံပြုလုပ်ပြီးလျှင်
လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စု မြန်မာ ခိုင်ခံ့တော်ကြီး ထီးရိုး
နန်းနွယ်ဖြစ်တော်မူသော သမ္မတမင်းတရားကြီးက ဆက်ကပ်
လှူဒါန်းပါသည် ဘုရား။

S. thaiké
11-7 48.
သဗ္ဗတစင်းတရားဦးလက်မှတ်တော်

အသိုက်
အတွင်းစာရင်းကိုင်

ဦးသိုးလှ
၃၅၆၆

ဆရာနှစ်ဆူတို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော် 'စီမံအပ်နှံပေးသောကြောင့် မန္တလေးမြို့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်၏ ခြေရင်း၌ နေနည်း။ ထိုင်နည်း။ စာပေပို့ချသင်ပြနည်း။ တပည့်ပရိသတ် အုပ်ချုပ်မွေးမြူနည်းစသော ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် နည်းနာနိဿယတို့ကို လေ့လာဆည်းပူးရပြန်၏။

လောကီ၊ လောကုတ္တရာ၊ ပညာပြည့်ဝ နည်းနာရ၍ ညောင်လေးပင်တောရသို့ ပြန်ကြွခဲ့သည်။ ပထမငယ်၊ ပထမလတ်၊ ပထမကြီးတန်းတို့ကို စာပေပို့ချပေးခဲ့ရသည်။ ပထမဆရာတော်နှင့် ဒုတိယဆရာတော်တို့ ပျံလွန်တော်မူ၏။ ညောင်လေးပင်နယ် ရွှေကျင်ဂိုဏ်း သံသနာယကဆရာတော်ကြီးများ၏ လွှဲအပ်ချက်အရ ၁၂၈၁ တွင် ညောင်လေးပင်တောရ တတိယဦးစီးနာယကအဖြစ် ဝါတော် ၁၄ ဝါနှင့်

လက်ခဲခဲ့ရသည်။ သံယာတော် ၁၀၀ ကျော်ကို အုပ်ချုပ်ကာ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် သာသနာကို ပြုစုပျိုးထောင်တော်မူခဲ့၏။

ကျောင်းအသီးသီးတို့ကို ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်တော်မူသော နာယကများနှင့် စည်းဝေးတိုင်ပင်၍ ပရိယတ္တိသာသနာတော်၊ ပဋိပတ္တိသာသတော် အခွန်ရှည်ရာရှည်ကြောင်း၊ ဂိုဏ်းဂဏကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း နှီးနှောတိုင်ပင် အုပ်ချုပ်တော်မူသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အောက်မြန်မာပြည်အစိုးရ ပထမပြန်စာမေးပွဲတွင် အအောင်အများဆုံး စာသင်တိုက်ကြီးအဖြစ် အထူးထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။

ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကြီးနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ၏ တောရဂိုဏ်းကြီးနှစ်ခုကို ရောနှောပေါင်းစပ်ပေးခဲ့၏။

စာချပေးရာတွင် နေ့ဝါ၊ ညဝါတို့ကို လိုရင်းတိုရင်း သဘောကို သိလွယ်မှတ်လွယ်အောင် သင်ကြားပြသတော်မူ၏။ ဗာမေးပွဲမတိုင်မီတွင် အမေးပုစ္ဆာပြဿနာပေါင်းများစွာကို သဘောသွားနှင့် ဖြေကြားပုံကို စနစ်တကျ ပြသတော်မူတတ်၏။ ပါဠိဘာသာကို ဝါကျအနေအထား စနစ်တကျ သင်ပြီး မြန်မာမှ ပါဠိ၊ ပါဠိမှ မြန်မာ ပြန်ဆိုရေးသားကြရ၏။ အခြေခံရပြီးသော တပည့်များကို ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ ကျမ်းများ ပို့ချပေး၏။ ဝိနည်းပါဠိတော် အဋ္ဌကထာများနှင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းများကို သင်ကြားပို့ချပေးရုံမျှမက အလေးပြု နေ့ လေးလေးနက်နက်တိုက်တွန်းတော်မူလေ့ရှိ၏။

စာပေပို့ချရုံဖြင့် အားရတင်းတိမ်တော်မမူဘဲ နောင်လာနောက်သား တပည့်များအတွက်သာမက ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအတွက်ပါ လေ့လာမှတ်သားရန် အောက်ပါ အရသာကျမ်းများကို ပြုစုတော်မူခဲ့၏။

ဓမ္မပဒ ဘာသာပြန်၊ ကထိန်အရသာ၊ ဓမ္မစကြာ အရသာ၊ ဘာဝနာအရသာနှင့် သိဿကောဝါဒ စကားပုံ၊ သတိပဋ္ဌာန်အရသာ၊ သာမဏေဝိနည်းခေါ် ရှင်ကျင့်ဝတ်၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလ ထေရပုတ္တိ၊ ဂုဏ်တော်အရသာနှင့် ထက္ခဏာအရသာ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အခြေပြု၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အရသာ၊ အလင်္ကာအရသာ၊ ဓမ္မမာတိကာအရသာ၊ ဥပသကာ ထက်သုံး ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အရသာ၊ ကမ္မဝါအခန်း ၂၀၊ ဆန်းအရသာ၊ ဆမ္ဘောမဇ္ဇရီအရသာ၊ ဝိနည်းငါးကျမ်းနှင့် ဝိနည်းအရသာ။

သင်္ဂြိုဟ်အရသာ၊ သင်္ဂြိုဟ်နိဿယ၊ သဒ္ဓါအရသာ၊ ကဆုန်လ ပြည့်အရသာ၊ စတုရာရက္ခကျမ်းများ ဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပရိယတ္တိသည် ပဋိပတ်အကျင့်မြတ်၏ အခြေခံမျှသာဖြစ်၍ တင်းတိမ်အားရ မနေကြဘဲ ပဋိပတ်အလုပ်စခန်းကိုလည်း အားထုတ်ကြရန် မကြာမကြာ ဆုံးမဩဝါဒ ပေးတော်မူလေ့ ရှိ၏။ အားကျနည်းယူဖွယ်ရာဖြစ်သော ဝတ္ထုသာဓက ပုံဆောင်ဟောပြောတော်မူ၏။ ရံဖန်ရံခါ အိုဘေးကြီးက မဦးမီ၊ နာဘေးကြီးက မဦးမီ၊ သေဘေးကြီးက မဦးမီ တရားကဦးအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ထားကြမှသာ သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရ ကျိုးနပ်မည်ဟု ဆုံးမတော်မူ၏။

ထိုသို့ ဆုံးမရုံမျှမက ဝါတွင်း သီတင်းနေ့တိုင်း တိုက်တွင်းရှိ ရဟန်းသာမဏေများနှင့် ကျောင်းသားများပါ မကျန် (ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အထူးအားထုတ် ဆောက်တည်သော တစ်နေ့တာအတွက် တစ်နပ်တည်းသောဆွမ်းကို တစ်နေ့ရာ၊ တစ်ထိုင်အတွင်း တစ်ခွက်တည်းသော သပိတ်ထဲမှ အပြီးဘုဉ်းပေးရသော ကေသနိတ်ဓူတင်၊ ပတ္တပိုဏ်ဓူတင်)

ဘုန်းကြီးတို့မှာ
ဘုရားရှင်၏ ဝိနည်းဥပဒေကို
လိုက်နာကြသူများဖြစ်၍
နေမွန်းလွဲသောအခါ
နေ့လွဲညစာ မစားရပါ။
မစားလိုသေမည်ဆိုပါကလည်း
သေပါစေတော့။
ဝိနည်းဥပဒေစည်းကမ်းနှင့် သီလကို
အပျက်မခံနိုင်ကြောင်း
ပြောသောစကားပင် ဖြစ်သည်။

များကို ဆောက်တည်ရသည်။ ဝါတွင်းလေးလ ဥပုသ်နေ့တိုင်း မပျက်မကွက် ယနေ့တိုင် ဆောက်တည်နေကြရ၏။ ဝါတွင်း ဝါပ ဝိနည်းတိစီဝရိတ်ကို ဆောင်၍ နေသဒ္ဓိဓူတင်၊ ပဏ္ဍိတိတ် ဓူတင် စသော ဓူတင်များကိုလည်း ဆောက်တည်ကြရ လေသည်။

အရက်မတက်မီ အိပ်ရာမှထ၍ ဘုရားဝတ်တက်ပြီး နောက် မိမိတို့စရိုက်နှင့် သင့်လျော်ကိုက်ညီသော သဗ္ဗတ္တက ကမ္မဋ္ဌာန်းဝိပဿနာလုပ်ငန်းများကိုလည်း ပွားများအားထုတ် ကြရကုန်၏။

ဆရာတော် အောက်ဆက် ပြုလုပ်ခဲ့သော ဆွမ်းတော် ကြီးတင်ပွဲတော်ကို ချီချည်၊ သစ်သီးလုံးကြီး လုံးငယ် အသွယ် သွယ်၊ မုန့်မျိုးစုံ၊ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အစုစုတို့ဖြင့် ကဆုန် လပြည့်နေ့တိုင်း ဘုရားရှင်အား ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ပူဇော်ပွဲ ကို စဉ်ဆက်မပြတ် နှစ်စဉ်ကျင်းပပြုလုပ်စေခဲ့၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် (ယထာဝါဒီ၊ တထာကာ ရီ၊ ယထာကာရီ၊ တထာဝါဒီ) ဟူသော ဣတိဝတ်ပါဠိတော် နှင့်အညီ တပည့်များအား ညွှန်ကြားပြသ ဆုံးမဩဝါဒ ပေး သလို ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့်တော်မူ၏။ ကိုယ်တိုင်ကျင့်သလို လည်း တပည့်များအား ဆုံးမဩဝါဒ ပေးတော်မူ၏။ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးသည် ဆွမ်းခံကြွတော်မူရာ၊ သံဃာအစည်း အဝေး ပြုလုပ်တော်မူရာ၊ ဘုရားဝတ်တက်ရာတို့တွင် ဦးစွာပင် ရောက်နှင့်လေ့ရှိသည်။ ဘုရားဝတ်တက်ချိန်တွင် မည်မျှဝေး ကွာသော ခရီးမှ ကြွလာရစေကာမူ ခဏသော်မှ အပန်းဖြေ ခြင်းမပြုဘဲ ဝတ်တက်လိုက်တော်မူလေ့ရှိသည်။

တရားဟောတော်မူရာမှာလည်း တိတိကျကျ ပြတ် ပြတ်သားသား နားလည်လွယ်အောင် ဟောကြားတော်မူသည်။

ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်၍ တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက်ဖြစ်ခဲ့ကိ နှကွသည်များကို လူမျိုးဘာသာမရွေး ကျောင်းအတွင်း ကယ် တင်ထားခြင်း၊ ကရင်အမျိုးသားများကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား ဟောကြားရာ တရား၏အရသာကိုသိ၍ တရားရည်ဝလာကြ သဖြင့် ကရင်ရေးရာအရာရှိ စောတင်မောင်မှ ကရင်ဘာသာ ဖြင့် သဗ္ဗတ္တကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာလုပ်ငန်းများကို ဘာသာပြန် ၍ ကျမ်းစာအုပ်ရိုက်ပြီး ဝေငှလှူဒါန်းသည်။ ထိုအခြေအနေ အတွင်း၌ပင် သံဃာ၊ ဂိုဏ်းဂဏ အစည်းလုံးမပျက်ရှိခြင်း။

ဝိနည်းစာပြန်ပွဲကို အခက်အခဲကြားမှ နှစ်စဉ်မပျက် ပြုလုပ် ခြင်း။ (ဆရာတော်ကြီးမှ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲ သံဃာများကို ဘယ်လို အခက်အခဲရှိရှိ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲ ပြုလုပ်ရမည်။ ဒကာ၊ ဒကာမများ ဆွမ်းကိစ္စ မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သော် ကိုယ့်သပိတ် ကိုယ်အားကိုးပြီး ဆွမ်းခံ၊ ဆွမ်းမရလျှင် သပိတ်ရေကျင်း သောက်ပြီး ဝိနည်းစာပြန်ရမည်ဟု အမိန့်ရှိခဲ့သည်။

ဤသို့လျှင် ထူးခြားမြင့်မြတ်သော ပရိယတ္တိကောဝိဒ၊ ပဋိပတ္တိကောဝိဒ၊ ပဋိပတ္တိသမ္ပန္နဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်း ကြောင့် ၁၃၁၂ ခုနှစ်၊ မန္တလေးမြို့ သကျသီဟ အသင်းကြီး ၏ အနစ် ၅၀ မြောက် အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွင် ဩဝါဒဿ အမှုဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပရိယတ္တိသာသနဟိတ ဓမ္မာစရိယ၊ မူလစာချ ဘဒ္ဒန္တအရိယာဘိဝံသ ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း ခံတော်မူရလေသည်။

၁၃၁၃ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ က အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ၍ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ရေးကိစ္စအတွက် နည်းပေးညွှန်ကြားသော ဩဝါဒါစရိယအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရ ပြန်သည်။ ၁၃၁၄ ခု တစ်တွဲလတွင် ဆရာတော်ကြီး လေငန်း ရောဂါ စွဲကပ်နှိပ်စက်ခြင်း ခံတော်မူရရာသည်။

ပထမ၊ ဒုတိယအကြိမ်များတွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ ကြီးစား မှုကြောင့် ပျောက်ကင်းချမ်းသာခဲ့သော်လည်း တတိယအကြိမ် တွင် လက်ခြေမျှသာ လှုပ်ရှားနိုင်တော့သဖြင့် နှုတ်မှူ စကား မပြောနိုင်တော့ပါ။ စကားလည်းငုတ်၊ အားလည်းဆုတ်လာ သောအခါ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် အစောင့်အရှောက်သူနာပြု ဆရာမကြီးများက သနားခြင်း ကရုဏာ၊ ကြည်ညိုခြင်း သဒ္ဓါ တာဝန်ရှိသော မေတ္တာ၊ ကြည်ညိုဆွေးနွေး ပျောက်စေလိုသော စေတနာများနှင့် အစာအာဟာရမရ၍ လျော့ပါးကုန်ခန်းနေ သော အားအင်ပြည့်စေရန် ညနေဘက်တွင် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ ဆန်ပြုတ်များသောက်ရန် လျှောက်ထားရာ သေလု နီးပါး ဂီလာနဖြစ်နေသော်ငြား ဆရာတော်ကြီး၏ သိက္ခာကာမ လန့်ပေသလ ဝိနယရေ ဂုဏ်အင်္ဂါမှာ သိသာပေါ်လွင်ခဲ့သည်။

နှုတ်မှူ မမြွက်နိုင်သောကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး က အောက်ပါမှတ်သားဖွယ် စာပိုဒ်ကို မသက်မသာ လက်

ဆာဆာဖြင့် မနိုင်တနိုင်ရေးကာ တပည့်သံယာများနှင့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအားလုံး ဆုံးမခဲ့၏။

“နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ အမှုထမ်းများသည် အစိုးရဥပဒေကို တစ်သဝေမတီး လိုက်နာကျင့်ကြံကြရသည်။ ထိုအတူ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သားဖြစ်ကြသော သာသနာတော်ထမ်း ရဟန်း သာမဏေများသည်လည်း ဘုရားရှင်၏ ဥပဒေ ဝိနည်းကို လိုက်နာရပေသည်။”

သီလကို အပျက်မခံ၊ ဝိကာလဘောဇနာကို ပယ်ခွာ စွန့်တော်မူခဲ့၏။ ဆရာတော်၏ ဆိုလိုရင်းမှာ တပည့်တို့ကား အစိုးရအမှုထမ်းများဖြစ်သည့်အလျောက် အစိုးရ၏ ဥပဒေ စည်းကမ်းကို လိုက်နာကြလျက် ကျွေးမွေးကြသော်လည်း ဘုန်းကြီးတို့မှာ ဘုရားရှင်၏ ဝိနည်းဥပဒေကို လိုက်နာကြသူများဖြစ်၍ နေမိန်းလွဲသောအခါ နေလွဲညစာ မစားရပါ။ မစားလို သေမည်ဆိုပါကလည်း သေပါစေတော့။ ဝိနည်းဥပဒေ စည်းကမ်းနှင့် သီလကို အပျက်မခံနိုင်ကြောင်း ပြောသော စကားပင် ဖြစ်သည်။

- ပစ္စည်းနှင့် ခြေလက်အင်္ဂါတစ်ခုခု အန္တရာယ်တွေ့လျှင် အင်္ဂါခြေလက်ကို အထိမခံနှင့်၊ ပစ္စည်းသာပေးလိုက်ပါ၊ အပျက်ခံပါ။

- အင်္ဂါခြေလက်နှင့် အသက်အန္တရာယ်တွေ့လျှင် အသက်ကို အထိမခံပါနှင့်၊ အင်္ဂါခြေလက် အပျက်ခံပါ။

- အသက်နှင့်သီလ တစ်ခုခုအန္တရာယ်တွေ့လျှင် သီလကို အထိမခံနှင့်၊ အသက်သာ အပျက်ခံပါ ဟူ၍ ဟောကြားခဲ့သော ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ၏ ဓမ္မေဝါသီက တပည့်ကြီး ပီသပေစွ။ အတုယူဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းပေစွ။

ဆရာတော်ကြီး၏ ဆုံးမတော်မူချက်ကား လွန်စွာ လေးနက်တော်မူ၏။ သာသနာတော်ကို လေးမြတ်ကြည်ညို သူတိုင်း အသက်ဆုံးတိုင် မှတ်ယူဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ဝိနည်းတော်မြတ်ကို လေးစားတော်မူသော ဆရာတော်ကြီးအား အတုယူကြပေတော့ဟု ဩဝါဒပေးခဲ့ခြင်းပေတည်း။ ဆရာတော်ကြီးသည် ပြောသည်အတိုင်း လုပ်ပြခဲ့သည်။ အသက်

ရှင်ဖို့အတွက် နေလွဲညစာကို လက်မခံ။ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာ လှသဖြင့် တပည့်များ အံ့ဩတုန်လှုပ် ကြေကွဲကြရသည်။ မျက်ရည်ကျခဲ့ကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သေခြင်း တရားနှင့် နီးကပ်နေသော်လည်း တရားနလုံးသွင်းမှု လက် မလွတ်ဘဲ အောက်ပါ ကာယသတိပဋ္ဌာန် ဓာတုမနသိကာရ ကို ရေးပေးတော်မူခဲ့၏။

ဤကိုယ်၌ မာ-ပထဝီ၊ ရင့်တေဇော၊ ဖွဲ့-အာပေါ၊ ထောက်-ဝါယော။

ဟူသော ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ သဘာဝဓမ္မကို ရေး၍ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဓာတ်လေးပါး ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် မည်မညွတ်ဖြစ်သည်ကို သတိမချွတ် လက်မလွတ်ကြစေနှင့် ဟု နောက်ဆုံး ဆုံးမတော်မူခဲ့သည်။

သက်တော် ၆၇ ခုနှစ်၊ ဝါတော် ၄၇ ဝါအရ ၁၃၁၄ ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၄ ရက်၊ ည ၇ နာရီ၊ မိနစ် ၄၀ အချိန်တွင် တုသိတာနတ်နန်းသို့ ကြွလှမ်းစံဝင်တော်မူခဲ့လေ၏။

ဆရာဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလနည်းတူ ဘုရားဥပဒေ တော်ကြီး(ဝိနည်း)ကို ရိုသေစွာ စောင့်ထိန်းရာတွင် အသက် ကိုစွန့်၍ စောင့်ထိန်းခဲ့သည့် ဆရာတော်ဦးအရိယာသည် ဘုရား သားတော် ပီသပေစွ။

သာသနာတော်အတွက် ဘဝစွန့်ခဲ့သလို၊ သီလ အတွက်လည်း အသက်စွန့်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် သာသနာတော်ကြီး ထာဝစဉ် သန့်ရှင်းတည်မြဲစေရေးအတွက် မနားမနေ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။

အရသာကျမ်းများစွာတို့သည် နားမလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အလွယ်တကူ လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်စေရန် မြန်မာ စကားပြေဖြင့် ရှင်းလင်းကျစ်လစ်စွာ ရေးကြံခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီး မရှိတော့သော်လည်း ဆရာတော် ဘုရား၏ အဆုံးအမနှင့် အရသာကျမ်းများက သာသနာတော် ကို တည်တံ့ပြန်ပွားရန် အထောက်အပံ့သဖွယ် အမြဲတည်ရှိ နေပေတော့မည်။

ပဲခူးကျော်ကျော်

အနိစ္စဒေသနာတော်

၃

ပဟာထွန်း

မဂ်ရဂိုလ်ရ ဝိပဿနာဒေသနာတော် အားလုံးသည် ကြီး၏၊ လေး၏၊ တန်းမြင့်၏၊ တန်းဖိုးများ၏၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစု၏ အဓိကဦးတည်ရာ မထူရှိုင်းကြီး ဖြစ်တော်မူသော နိဗ္ဗာန်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ရှေ့ရှု၏၊ ထို ကြောင့် အခြေအမြစ်ကြီး၏၊ အခြေအမြစ်ကြီးသော အရာ အားလုံးတို့သည် အခြေခံကောင်းရန် လို၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း တရားကိုယ် တရားသားသို့ အလျှင် တလို မသွားသေးဘဲ အခြေခံတရားတော်များကို အာရုံစိုက်ပြီး ရေးသားနေခြင်းဖြစ်၏။ အခြေခံတရားတော်များကို ကြေညက် ပိုင်နိုင်ပြီးသွားလျှင် တရားကိုယ် တရားသားသည်လည်း ခက်လိမ့်မည်မဟုတ်တော့ပေ။

အဦးအစ နိဒါန်းပိုင်းတည်းဟူသော အခြေခံတရား တော်ကိုသာ မကြေညက်၊ မပိုင်နိုင်ခဲ့လျှင် တရားကိုယ် တရား

သားပိုင်းကို ရောက်သောအခါ နားမလည်ဘဲ ရှိနေမည်ဖြစ်၍ တို့နိုင်လိမ့်မည်ပင် မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် ယခုအချိန် နိဒါန်း ပိုင်းကပင် ပိုင်နိုင်ညက်ကြေရန် လိုအပ်၏။

နိဒါန်းပိုင်းသည်လည်း တရားကိုယ် တရားသားနှင့် မြစ်ဖျားခံရာ အဓိက ဆက်သွယ်ထားသော အဦးအပိုင်းသာ လျှင်ဖြစ်၍ ဤနိဒါန်းပိုင်းကို အာရုံသွင်းပြီး နာကြား(ဖတ်ကြား) ခြင်း ကြည့်ညိသမ္ဘုများခြင်းကြောင့် မဂ်ဖိုလ်တိုင်အောင်လည်း ရနိုင်ခြေရှိ၏။

ငါတို့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူရာ သာသနာအဦးအစ၌ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို မဖူးမြင်၊ မဆည်း ကမ်း ဘုရားနှင့် တရား သံဃာတည်းဟူသော စကားသုံးရပ် ကို ကြားဖူးရုံမျှဖြင့်ပင် သောတာ သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရသွား ပူးသော အမျိုးသမီးထူးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူး၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအမျိုးသမီးသည်ကား ကာလီအမည်ရှိ၏။ ကာလီ အမည်ရှိသော ထိုအမျိုးသမီးသည် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိရာ ဝယ် မိခင်လောင်းတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ကိုယ်ဝန်ကြီးကို စောင့်ရှောက်နေချိန်၌ အာဝေဏိက ဒုက္ခသည် ပင်ပန်းလှ သဖြင့် ပြာသာဒ်၏အထက် လေသာဝတွင် အပန်းဖြေနေစဉ် သာတာဂီရိနတ်မင်းနှင့် ဟေမဝတ နတ်မင်းတို့၏ ပြောဆိုသံကို ကြားရလေ၏။

“အဆွေတော် ဟေမဝတ နတ်မင်းဗျာ။ ဤနေ့သည် ကား လောကီဘုံဝယ် ကြုံရာခဲယဉ်းသော နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီး တစ်ရက်ဖြစ်ချေပြီ။ ကျားနှင့်သမင်၊ ဆင်နှင့် ခြင်္သေ့၊ မြွေနှင့် ဖား အစားစားသော သတ္တဝါတို့သည် နဂိုမူလနှင့်မတူ၊ အချင်း မများ၊ ဆော့ကစားလျက် ကြည်ကြည်နူးနူး ဘာသာဘာဝ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရှိနေကြပေသည်။ ဤမည်သည်ကို အစထား၍ ထူးခြားချက်များစွာ၊ အံ့ဖွယ်ရာတို့ ရှိနေကြသည်ကို အသင် ဟေမဝတ နတ်မြတ်ရာဇာသည် ကြည့်ရှုသမူ သတိပြုမိပါ၏ လောဗျာ”

“မှန်သကော သာတာဂီရိ နတ်မင်းဗျာ။ ငါ၏စံရာ ဟေမဝါဠလည်း အချိန်အခါမဲ့သော သစ်ပင်ဝါးပင်တို့သည် ရွက်ဟောင်းများကြော၍ ရွက်သစ်များ ဖူးကုန်၏။ ငုံ့သောအပ ကင်ကင်၍ ပွင့်သောအပင်ကပွင့်ကာ သီးမှည့်ကြကုန်၏။ စမ်းမြ ရေကြည်တို့သည်လည်း ဆူဝေလျက် အပေါ်သို့ တက်ချီ သက်ချီ ကြကုန်၏။ ထိုထိုမည်သည် အကြောင်းခြင်းရာများ အဘယ်သို့ သတင်းပြားသည်ကို အသင်သာတာဂီရိနတ်မင်းသည် သိရှိ တော်မူပါ၏လောဗျာ”

“သိရှိတော်မူပါ၏ဗျာ။ လောကအနှစ် ဓမ္မရာဇ်မှန်ကူ သယံဇ္ဈထွတ်ထား မြတ်ဘုရားသည် ဧကန်စင်စစ် ပွင့်ထွန်း တော်မူပြီဖြစ်၍ ယခုအခါ ရက်မြတ်မဟာဝယ် မိဂဒါဝန တောမြိုင်ဝ၌ တရားဦးအစ မြတ်ဓမ္မကို ပဉ္စဝဂ္ဂိ နောင်ညီ ငါးယောက်တို့အား ဟောကြားဆုံးမလျက် ရှိနေပြီ ဟေမဝတ နာမတွင်ခေါ် နတ်သူတော်ကြီးဗျာ”

“မှန်ပေ၏ဗျာ။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ထူးသည့်အဖြစ် သစ်သည့်ဝန်းကျင် ဟေမဝန္တာတစ်ခွင်၌ သစ်ပင်သစ်ခက် ငှက်ကျော့များကဆင် အသွင်သွင်တို့ကို မြင်ရုံမျှဖြင့်ပင် ဆင်ခြင် ကြည့်ရှု နတ်စက္ခုကြောင့် သုံးလူထွတ်ထား မြတ်ဘုရားသည်

တရားဦးဓမ္မစက်ကို ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့အား ဟောကြားတော်မူနေ၏ဟု သိရှိမြင်တွေ့ပြီး ဖြစ်ပါသဖြင့် သင်နတ်မင်းနှင့် ကျွန်ုပ်လည်း တရားဦးချီးမြှင့်ရာဌာနသို့ ကြွချီ၍ နာကြားကြဦးစို့ဗျာ...”

ကာလီမည်သော ထိုသတို့သမီးသည် အထက်ပါ သူတော်စင် နတ်မင်းနှစ်ပါးတို့၏ ဘုရား၊ တရား၊ သံယာတည်း ဟူသော စကားထူးကို ယခုမှပင် ကြားဖူးရုံဖြင့် သဒ္ဓါနုသာရီ တည်းဟူသော သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရရှိကြောင်း ခိုင်မာသော စာဟောင်းများမှလာ၏။

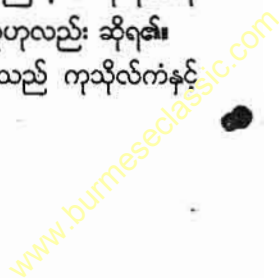
ထိုသို့သော သဘောကိုဆောင်သောကြောင့် ငါတို့ ဓမ္မစာဖတ်ပရိသတ်သည်လည်း ဤမည်သော အနိစ္စဒေသနာ တော်၏ နိဒါန်းစာစုကို ဖတ်ရှုရခြင်းသည် အဘယ်မှာလျှင် အကျိုးယုတ်ချေမည်နည်း။ တရားတော်ကို လိုလားပွားများ သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားလည်း တရားတော်က စောင့်ရှောက်၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်မဟုတ်လော။ ဤကား နိဒါန်းများလွန်း သည်ဟုဆိုကာ ငြီးငွေ့မည်စိုး၍သာ စကားညှပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ထို့နောက် ပုထုဇဉ် လေးမျိုးတို့၏ အကြောင်းကို ဆက်ဦးမည်။ မဂ်ကို မရကြသေးသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့အား ပုထုဇဉ်ဟုခေါ်၏။ ထိုပုထုဇဉ်လေးမျိုးဟူသည်မှာ အောက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏။

- ၁။ အန္ဓဗလ ပုထုဇဉ်၊
- ၂။ အန္ဓ ပုထုဇဉ်၊
- ၃။ ကလျာဏ ပုထုဇဉ်၊
- ၄။ စူဠသောတာပန် ပုထုဇဉ်။

၁။ အန္ဓဗလပုထုဇဉ်(အန္ဓ = အကန်း၊ ဗလ = အပိုဟ်) မိတ်ဟူသည်မှာ မောဟပုဒ်မှ လာသောကြောင့် မကို ဟသတ်ရ၏။ အန္ဓဗလပုထုဇဉ်ကို စကားချောအောင် ဘာသာ ပြန်လျှင် မိတ်ကန်းသောလူဟု ဆိုရ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံကို မယု(ပယ်)သောကြောင့် နိယုတ ပိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟုလည်း ဆိုရ၏။ ပုထုဇဉ်တို့သည် ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် နှစ်မျိုးတွင် အကုသိုလ်သည်သာ အဖြစ်များသောကြောင့် အကုသိုလ်ကို ရဲရဲကြီး လုပ်ဝံ့သော၊ လုပ်နေသော လူဟုလည်း ဆိုရ၏။ မှန်၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကုသိုလ်ကံနှင့်

အကုသိုလ်ကို မယုံတော့ဘဲ ဓိတ္တမန္တန်များကိုသာ အဓိကထားပြီး ယုံကြည်ဆုပ်ကိုင်နေကြသည်မှာ ဒုနှင့်ဒေးပင် ရှိလေ၏။ အသက်နှင့် သွေးနှင့် ပူဇော်လျှင် အကျိုးများသည်ဟုလည်း ယနေ့သိပ္ပံခေတ်မှာပင် အမြောက်အမြား ယုံကြည်လျက်ရှိနေကြသေး၏။

အင်တာနက်သတင်းများတွင်လည်း လူကိုရော၊ တိရစ္ဆာန်များကိုပါ ခေါင်းဖြတ်သတ်နေကြသည်ကို အများအပြား တွေ့နေရ၏။ ထိုကဲ့သို့ သတ်ဖြတ်နေခြင်းကို အကုသိုလ်/အပြစ်ဟု ယူဆကြပုံ မရပေ။ မိမိ၏အသက်နှင့် အစားထိုးကြည့်လျှင် ရှင်းရှင်းကြီး သိသာနိုင်ပေ၏။ ထိုသို့ သိနိုင်မည်မှာလည်း ကံကိုယုံမှသာ ဖြစ်နိုင်ချေ၏။

၂။ အန္ဓပုထုဇဉ် = ကန်းသာကန်းပြီး မမိတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခေါ်၏။ ကံကိုယုံကြည်သောကြောင့် ကမ္မသကတသမ္မာဒိဋ္ဌိဟုလည်း ဆိုရ၏။ အယူမှန်နေသော်လည်း ဉာဏ်မရှိသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံကို ယုံကြည်လက်ခံနေပါလျှင် အကုသိုလ်အမှုကိုလည်း ပြုမိနေတတ်၏။ အကုသိုလ်အမှုကို ပြုမိနေသော်လည်း အကုသိုလ်သည် ဆိုးကျိုးကို ပေးတတ်၏ဟု ကိုယ်နှင့်ယှဉ်စာ၍ နားလည်နေသောကြောင့် ကြာကြာမပြုရဲကြပေ။

ထို့ကြောင့် ကံငါးပါးတည်းဟူသော မုဆိုးတံငါ၊ သူခိုး၊ ဓားပြ စသည်ဖြင့် အကုသိုလ်နွဲ့ထဲတွင် နှစ်နေကြသော လူများသည် ကြာကြာမလုပ်ချဲ့ ရုန်းထွက်ကြသည်ကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြားဖူးကြမည်ပင် ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ အန္ဓပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောကြောင့် ပညာမျက်စိ မရှိကြသေးသော်လည်း ကမ္မသကတဉာဏ်ရှိ၍ ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံကို ခွဲသိ/ခွဲယုံသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ဖြစ်နိုင်/ဖြစ်ထိုက်သော အကုသိုလ်အဖို့မှ တစ်ဝက်မှ သက်သာသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

၃။ ကလျာဏပုထုဇဉ် = ကလျာဏ၏အနက်သည် မြင့်မြတ်ခြင်းကို ဟော၏။ ထို့ကြောင့် ကလျာဏပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကိုယ်ကျင့်သီလကိုလည်း ဒုရာဇီဝ = အသက်မွေးကြောင်းအနေဖြင့် ရှောင်ကြဉ်၏။ သမ္မာအာဇီဝဖြင့်သာ အသက်မွေး၏။ အကုသိုလ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်ပြီး ကုသိုလ်တရားကို ပွားများစေ၏။

လောကီနယ်ပယ်တွင် အထက်တန်းကျသော စိတ်

ထားမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်၏။ အနှောင့်အယှက်ကင်းသော အလုပ်အကိုင်ကို လုပ်၏။ ကိုယ်ကျင့်သီလကို အကျိုးမဲ့စွာဖြင့် ချိုးဖောက်ခြင်းမရှိ။ နိစ္စသီလ၊ နိယျာတသီလတိုင်အောင် မမြဲနိုင်သေးစေကာမူ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဒုရာဇီဝအလုပ်ဖြင့် အသက်မမွေးတော့ပေ။ ရံခါ ဒုစရိတ်ဖြစ်တတ်သည်မှလွဲ၍ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။

သို့ဖြစ်၍ ကလျာဏသည် တန်းမြင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောကြောင့် မဂ်ရဖိုလ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များတိုင်အောင်ပင် ကလျာဏဟု ဆိုရ၏။ ပါပပုဂ္ဂိုလ်၊ ကလျာဏပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍လည်း ခွဲဆိုနိုင်၏။

ပါပပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် အန္ဓဗာလနှင့် အန္ဓပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးတို့အား ကောက်လျှင် ကလျာဏပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ဆိုခဲ့သည့် မဂ်ရဖိုလ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များတိုင်အောင် ကောက်ရ၏။ ကလျာဏပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုမျှအထိ အဆင့်တန်းမြင့်လေ၏။

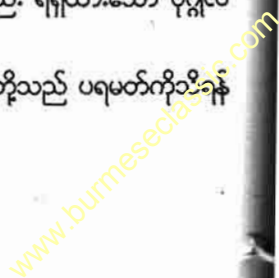
၄။ စူဠသောတာပန်ဟူသော ပုဒ်ကို ဖြတ်၍ကြည့်လျှင် စူဠတစ်ပုဒ်၊ သောတာပန်တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။ အထက်တွင် ဆိုခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားလည်း ပုဒ်ဖြတ်ပြီး အနက်ဆို၍ ရ၏။

စူဠသောပုဒ်သည် အငယ်ကိုဟောပြီး သောတာပန်ပုဒ်သည်ကား သောတာပန်ကိုပင် ဟော၏။ ထိုနှစ်ပုဒ်ကို အနက်ချောအောင် ပြန်လိုက်လျှင် သောတာပန်အငယ်ဟူ၍ ရ၏။ ထို့ကြောင့် စူဠသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လောကီသားထဲတွင် ပုထုဇဉ်အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်၍နေသေးသော်လည်း စင်စစ်တွင် လောကုတ္တရာဘက်မှာသာ အားသာနေလေ၏။

မဂ်မရသေးသောကြောင့်သာ ပုထုဇဉ်ထဲမှာ ထည့်ထားရသော်လည်း အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကြီး၏။ အကုသိုလ်ကိုကြောက်၏။ ကုသိုလ်တရားများကို နိုင်သမျှပွားများ၏။ လောကီနယ်ပယ်၌ အဆင့်အမြင့်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်၏။

ကုသိုလ်ဟူရာ၌လည်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ဤသုံးမျိုးလုံးကို ပြုလုပ်ရာတွင် ဝိပဿနာကို သာ၍စွဲမြဲ၏။ ဆရာကောင်း၊ နည်းလမ်းကောင်းများကို ရသမျှ စုဆောင်းပြီး ပွားများ၏။ ရုပ်နာမ်နှင့် ပညတ် ပရမတ်ကို ကွဲပြားခြားနားစွာသိ၍ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်တိုင်အောင်လည်း ရရှိထားသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်၏။

ပညတ်ကို သိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပရမတ်ကိုခိုးချိန်

အနီးဆုံးမှာ ရှိနေသောကြောင့် စူဠသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပညတ်ကိုသိပြီးနောက် တရားပေးသော ဆရာက အနည်းငယ် မျှ ပြောပြလိုက်နှင့်ပင် ပရမတ်ကို တန်းသိသွားခြင်းဖြစ်၏။

ပညတ်ကိုသိလျှင် လောကီနယ်ပယ်တွင် အကုန်သိဟု ဆို၍ရနိုင်၏။ ပရမတ်သိဟူသည်မှာလည်း သဘောဆိုက်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မဂ်ဖိုလ်မှသည် နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် သဘော တရားများသာရှိ၍ အသိအနေဖြင့် ဆုံးသည်ဟုဆိုလျှင် ရကောင်း ၏။ မဂ်ဖိုလ်အဆင့်ဆင့်ကိုလည်း ဤပရမတ်အသိဖြင့်သာ သိသိ သွားခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း စူဠသောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မဂ်ကို မရသေးသောကြောင့် ပုထုဇဉ်အဖြစ်မှာသာ ရှိနေရ၏။ စူဠ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မဂ်ကိုမရသေးသော်လည်း နောက် မဆုတ်ကောင်းတော့ပေ။ ဂတိမြဲနေပြီဖြစ်၏။ ဤတဝမှ စုတေ ပြီးလျှင် အပါယ်လေးပါးသို့ လုံးဝမကျတော့ဘဲ လူ့နတ် စသော သုဂတိတုံတစ်ခုခုတွင် အဆင့်မြင့်မြင့်ဖြစ်ရကာ ထိုတဝမှာပင် မဂ်ကို တန်းရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂတိမြဲသည်ဟု ဆိုရ၏။ ဂတိဟူသည်မှာ သွားရာလမ်းဟု အနက်ထွက်၏။

စူဠသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လက်ရှိတဝ၌ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာကို ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် လင်းရှင်းပြတ်သားစွာ သိရှိနိုင်နိုင် ထားကြပါလျက် မဂ်ကိုမရနိုင်သည့်အကြောင်းတစ်ခုသော်လည်း ကောင်း၊ နှစ်ခုသုံးခုသော်လည်းကောင်း၊ ထိုထက်သော်လည်း ကောင်း ရှိနိုင်သည်ဟု ယူဆရ၏။

စူဠသောတာပန်ဖြစ်နေပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လောကီနယ်ပယ်တွင် အမြင့်အမြတ်ဆုံးဟုဆိုရာ၌ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဉာဏ်ငါးမျိုး၊ သို့တည်းမဟုတ် အမြင်မှန်၊ ဉာဏ်ငါးမျိုးအနက် မှ နှစ်မျိုးကို ရှင်းလင်းပြတ်သားပြီဖြစ်၏။ ထိုဉာဏ်ငါးမျိုး အကြောင်းကို ရှေ့နတ်စဉ် ပရမတ်စဉ်ကို ပြခဲ့ရာ၌ ထည့်သွင်း ပြသခဲ့ဖူး၏။ ယခု ဤနေရာတွင်လည်း လိုအပ်မည်ထင်၍ အကျဉ်းမျှကို ထုတ်နုတ်ရှင်းပြဦးမည်။

- သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်ငါးမျိုး/အမြင်မှန်ဉာဏ်ငါးမျိုး
- ကမ္မသကတ သမ္မာဒိဋ္ဌိ
- ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ
- မဂ္ဂ သမ္မာဒိဋ္ဌိ

ဖလ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊
ပစ္စဝက္ခဏာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊
ဤ၌ စူဠသောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကမ္မသကတ သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဉာဏ်နှစ်မျိုးကို ရရှိထားပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အပါယ်လေးပါးကို မကျတော့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် မဂ်ကို မရနိုင်သနည်းဟု စဉ်းစားဖွယ်ရာ ဖြစ်လာရ၏။ ထိုအခါ မဂ်ဖိုလ်အန္တရာယ် ငါးမျိုး ကို ဆင်ခြင်ပြီး ကြည့်သင့်၏။

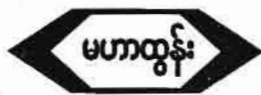
ကံ,ကီလေသ,ဝိပါက,ဝါဒ,တိက္ကမ,ဟု မဂ်ဖိုလ် အန္တရာယ်ငါးမျိုးကို စပ်ဆိုထားသော အဗျာတိလေးရှိ၏။

ကံ-ဟူသည်မှာ ပဉ္စာနန္တရိယ ကံကြီးထိုက်ထားသော သူများကို ခေါ်၏။ ကီလေသာ-ဟူသည်မှာ အယုမဖြူစင်သေး သော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကီလေသာရှိနေသူကို ခေါ်၏။ ဝိပါက- ဟူသည်မှာ သုဂတိအဟိတ်/ဒွိဟိတ်စသသူများကို ခေါ်၏။ ထိုသူ များကို မွေးရာပါ မဂ်ကိုရနိုင်လောက်သော ဉာဏ်မျိုးမပါသူဟု လည်း ဆိုရ၏။ ဝါဒ-ဟူသည်မှာ အနိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မတရား စွပ်စွဲ ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုခြင်းကို ခေါ်၏။ တိက္ကမ-ဟူသည်မှာကား လူများအတွက်မဟုတ်ပေ။ ဘုရားရှင်၏ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ကျူးလွန်သော ရဟန်းများအတွက်သာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မဂ်ဖိုလ်ကို မရနိုင်အောင် တားဆီးတတ် သော အန္တရာယ်ငါးမျိုးတွင် အထက်လေးမျိုးသည်သာ လူ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သက်ဆိုင်ပြီး အောက်တစ်မျိုးတည်းသာ ရဟန်း များအတွက်သာ ဖြစ်ချေ၏။

သည်အန္တရာယ်ငါးမျိုးကိုလည်း မဂ်ရကြောင်း၊ ဖိုလ်ရ ကြောင်းဖြစ်သော ဝိပဿနာတရားတော်ကို ပွားများအားထုတ် နေကြသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း သိထားသင့်၏။ သိထားပြီး နောက် ဆင်ခြင်ပြီး မဂ်ဖိုလ်၏ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းအရာငါးချက်ကို အထူးဆင်ခြင်သင့်ပေသည်။

နောက်လတွင်လည်း သက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းခြင်းရာ များကို ဆက်ရေးဦးမည်။

www.burmeseclassic.com

တရုတ်နက္ခတ္တပေဒင်ပညာ

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ မေလ

တရုတ်နှစ်မွေးသူများအတွက်

ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်နှင့်သတိပြုရန်အချက်များ

မြင်းနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ယခုလ သင်၏ကံကြမ္မာ ပြန်လည်ထိုးတက်နေပြန်၏။ လခစားဝန်ထမ်းများအဖို့ အလုပ်ဖိစီးမှုများတတ်၏။ သို့ရာတွင် တောင့်ခံထားသင့်၏။ အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်လျှင် မကြာမီ ရာထူးတိုးဖွယ်ရှိမည်။ လုံးဝစိုးရိမ်စရာမလိုပါ။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ပါ။ မြေကြီးက ရွှေသီးမည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံက အကျိုးရှိမည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ဇွဲလုံ့လ၊ သတ္တိမလျော့ရ။ ဆုတ်ယုတ်တတ်၏။ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်း၊ စက်မှုလုပ်ငန်းများကို မလုပ်သင့်။ ရှောင်ပါ။ အကျိုးရှိမည်မဟုတ်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်အဖို့ အချစ်သစ်တွေ့တတ်၏။ သားမယားမိသားစုကို ပြန်ကြည့်ရှု ငဲ့ညွှာပါ။ ခေါင်းအေးအေးထားပါ။ စိတ်ထိန်းပါလေ။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အဟောင်းမေ့၊ အသစ်မရှာလေနှင့်။

ဆိတ်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ကုသိုလ်ကံကြမ္မာ ပြန်လည်ကျဆင်းနေရှာ၏။ ကူးသန်းရောင်းဝယ်သူ၊ ကုန်သည်များအဖို့ ဖောက်သည်အသစ်တွေ့မည်။ လက်မလွတ်စေနှင့်။ ဝင်ငွေတိုးဖွယ်ရှိ၏။ ခရီးထွက်နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

စေ့စပ်ခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်း မပြုသင့်သေးပါ။ ချစ်သူဟောင်းနှင့် အဆင်မပြေပါ။ အချစ်သစ်ရှာသင့်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ရေကြောင်းခရီးကို ရှောင်ပါ။ ငွေကုန်ကြေးကျများမည်။ စနစ်တကျ သုံးစွဲသင့်သည်။ (ချစ်သူဟောင်းအကျိုးမပေးပါ။)

မျောက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

လဆန်းရက်တွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု၊ လုပ်ငန်းသစ် တည်ထောင်ခြင်း မပြုသင့်ပါ။ ကုမ္ပဏီအဖို့ လုပ်ငန်းတိုး တက်မှုရှိရန်အတွက် အရည်အချင်းပြည့်ဝသော လူတော် လူကောင်းကို စိစစ်ရွေးချယ်အသုံးပြုပါ။ အရွေးချယ်လုံးဝ မမှားသင့်ချေ။ စေ့စပ်နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ရေကြောင်းခရီး လုံးဝရှောင်ပါ။ လှေ၊ သင်္ဘော မစီးရ။ ငွေမည်းဝင်ကိန်းရှိသဖြင့် လုံးဝလက်မခံသင့်ပါ။ စေ့စပ်နိုင်၏။ ဖူးစာရှင်ကောင်းတွေ့မည်။ သို့သော် ချက် ချင်းလက်ငင်း လက်မထပ်သင့်သေး။

ကြွက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ကံကြမ္မာတက်နေရာ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တိုးချဲ့ လုပ်ကိုင်နိုင်၏။ ရုံးဝန်ထမ်း၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများအဖို့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပါ။ ရာထူး တိုးဖွယ်ရှိ၏။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်၏။ စေ့စပ်နိုင်၏။ လက်ထပ် နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ဝင်ငွေကောင်းသလောက် ထွက်ငွေများတတ်၏။ ငွေကြေး စနစ်တကျကိုင်တွယ်သုံးစွဲသင့်ပါသည်။ ချစ်သူ ဦးစိုင်းလည်နေမည်။ မှန်ရာ၊ ကောင်းရာကို အမှန် အမြန် ရွေးချယ်ပါ။ လက်လွတ်မဆုံးရှုံးသင့်။

ခွေးနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

လကုန်ရက်တွင် ကံစမ်းနိုင်ပါသည်။ ထိထိုးပါ။ ထိပေါက်ကိန်းရှိ၏။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်သွယ်မှုလုပ်လျှင် အကျိုးထူးရရှိမည်။ လုပ်ပါ။ ခရီးထွက်ပါ။ အကျိုးရှိမည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အိမ်ထောင်ရှင်အဖို့ စိတ်သဘောကွဲလွဲတတ်၏။

ပြောဆိုဆက်ဆံမှု အထူးသတိနှင့် ဆင်ခြင်ရန်လိုပါမည်။ ခရီးထွက်လျှင် လေကြောင်းခရီးကို ရှောင်ကြဉ်ပါ။ လက် မထပ်သင့်သေး။

ဝက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ကုသိုလ်ကံ နိမ့်ကျနေ၏။ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရန် မသင့် သေးပါ။ မူလရှိရင်းစွဲ အရင်းအနှီးမပြုတ်ရန် ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းထားပါ။ ငွေကြေးစနစ်တကျ သုံးစွဲပါ။ လောဘ မကြီးရ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးများအဖို့ လှုပ်ရှားသွား လာနေထိုင်မှု အထူးဆင်ခြင်ပါ။ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျမှု (သား လျော့မှု) ဖြစ်တတ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေး တည်ငြိမ်မှု ရှိမည်။ အပြောအဆို ဆင်ခြင်ပါ။

ကြွက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ယခုလ သင်၏ကံကြမ္မာ စန်းပွင့်နေ၏။ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှု လုပ်နိုင်ပါသည်။ ရုံးဝန်ထမ်း၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း များအဖို့ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပါ။ တက်လမ်းရှိ၏။ စိတ်မလျှော့ပါနှင့်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

စကားနည်းရန်စေ၏။ ဆိတ်ဆိတ်နေက ထောင်တန် ၏။ ချစ်သူ၊ အိမ်ထောင်ရှင် ပြောဆိုဆက်ဆံမှု ဆင်ခြင် သင့်သည်။ ခရီးထွက်ခြင်းမပြုအပ်။ ဘေးများလှ၏။ စေ့စပ် နိုင်သော်လည်း လက်မထပ်သင့်သေး။

နွားနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ကံကုသိုလ် ပြန်လည် လည်လာ၏။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်နိုင်ပါသည်။ ရွှေရောင်းအဝယ် လုပ်ပါ။ ရွှေကုန်သည်များအဖို့ အလွန်ကိုက်၏။ ကောင်း ကျိုးပေးမည်။ ငွေထုတ်ချေးလုပ်ငန်းလည်း အကျိုးရှိနိုင် ပါသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

လသာတုန်းခိုင်းငင်၊ မိုးရွာတုန်းရေခဲ၊ ငွေဝင်တုန်း စုဆောင်းထားပါ။ ငွေပြတ်လပ်မှုကို ကြိုတင်ကာကွယ် ထားပါ။ အလုပ်နှင့်အိမ်ရာ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းမပြုသင့်သေးပါ။ ခဏစောင့်ဆိုင်းပါဦးလေ။ ထို့ပြင် ရေကြောင်းခရီးကို အထူးရှောင်ရှားပါ။

ကျားနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

မူလရှိရင်းစွဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ ကုမ္ပဏီတိုးတက် အောင် လုပ်ပါ။ ကြိုးစားပါ။ လုပ်ငန်းပြောင်းရွှေ့ရန် ခေတ္တ စောင့်ဆိုင်းပါဦး။ လုပ်ငန်းအတားအဆီး၊ အခက်အခဲများ ရှိသော်လည်း ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်လျှင် ကျော်လွှားနိုင်မည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

လုပ်ငန်းသစ်၊ လုပ်ငန်းပြောင်းရွှေ့ဖို့ လုံးဝမသင့် တော်သေးပါ။ ထို့ပြင် အိမ်ရာလည်း မပြောင်းရွှေ့ကြရပါ။ စေ့စပ်ခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်းကိစ္စတွင် ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ပါ။

ယုန်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသစ် လုပ်နိုင်ပါသည်။ မိတ်ဆွေ ကောင်း၊ သူတော်ကောင်း မစပါမည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးပေးပါလိမ့်မည်။ အထည်ချုပ် လုပ်ငန်းနှင့် ကိုက်၏။ လက်ထပ်နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

စေ့စပ်နိုင်ပါသော်လည်း သေသေချာချာ၊ စေ့စေ့ စပ်စပ် ရွေးချယ်ပါ။ အိမ်ထောင်ဖက် အရွေးချယ်မမှား စေနှင့်။ စားသောက်နေထိုင်မှု ဆင်ခြင်ပါ။ ဂရုစိုက်ပါ။ အသည်းရောဂါ စွဲကပ်ဖြစ်ပွားတတ်၏။

နဂါးနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရုံးဝန်ထမ်း၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း အလုပ်ကြိုးစားလုပ်

ကိုင်ပါ။ သစ္စာရှိပါ။ မကြာမီ ရာထူးတိုးဖွယ်ရှိ၏။ ကျန်းမာ ရေးဂရုစိုက်ပါ။ ခရီးထွက်နိုင်၏။ လက်ထပ်နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အလုပ်နှင့် အိမ်ရာပြောင်းရွှေ့ရန် မသင့်တော်သေး ပါ။ ရေကြောင်းခရီးကို ရှောင်ပါ။ လေ၊ သင်္ဘောမစီးကြရ။ ထို့ပြင် လေကြောင်းခရီးကိုလည် ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။ ရေတွင်း၊ ရေကန်မတူးဖော်ရ။ ခိုက်တတ်၏။

မြွေနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ငွေဖြူပုံမှန်ဝင်ကိန်းရှိ၏။ ငွေရတုန်း စုဆောင်း ထားပါ။ ငွေကြေးစနစ်တကျသုံးစွဲပါ။ ငွေကြေးမလေစေ ပါနှင့်။ လုပ်ငန်းအနှောင့်အယှက်ရှိသော်လည်း ကြိုးစား၊ ရဲရင့်စွာလုပ်ကိုင်ပါက အောင်မြင်စွာ ထိုးဖောက်နိုင်ပါလိမ့် မည်။ စေ့စပ်နိုင်၏။ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ငွေကြေးအရမ်းထုတ်ချေးခြင်း မပြုရ။ အလိမ်ခံရ တတ်၏။ သတိထားပါလေ။ ချစ်သူဟောင်းကိုစွန့်၍ အချစ် သစ်ရှာပါ။ ချစ်သူဟောင်းနှင့် အကျိုးပေးမည် မဟုတ်ပါ။ သစ္စာမဲ့သူ ဖြစ်၏။ အမြင်ကျယ်ကျယ်ထားပါ။ နှလုံးနှင့် မဆုံးဖြတ်ပါနှင့်။ ဦးနှောက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ပါ။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:-

တရုတ်နက္ခတ္တဗေဒင်ပညာ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ တရုတ်မြင်းနှစ်၊ စင်ကာပူမြို့၊ စင်ကာပူနိုင်ငံ။

ဝေဘူဆရာတော်ကြီး ကျွန်တော်

သူတော်စင်မင်းအောင်

ဝေဘူဆရာတော်ကြီးကို ဆွမ်းသပိတ်လောင်းလှူပြီး နောက် ကျွန်တော်၏ လက်တွန်းလှည်းဆိုင်ကလေး အရောင်း အဝယ် သိသိသာသာ ကောင်းလာပါသည်။ နံနက်ခင်းဈေး ရောင်းပြီးနောက် နေ့လယ်ဘက်မှာ အာမခံကိုယ်စားလှယ် လုပ်ငန်းကို ခြုံထဲထွက်၍ လုပ်ကိုင်ပါသည်။ ဆရာဦးထွန်းရင် နှင့် ဆရာဦးကျော်ငြိမ်းတို့၏ အာမခံကိုယ်စားလှယ်အသင်း က ပို့ချသော သင်တန်းကိုလည်း တက်ရောက်သင်ကြားပါ သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရအာမခံချုပ် ကုမ္ပဏီနှင့် အမေရိကန် အန်ဒါးရိုက်တားဘားမား အာမခံကုမ္ပဏီများမှာ အသက် အာမခံ၊ မီးအာမခံ၊ ကားအာမခံ၊ သင်္ဘော၊ မော်တော်အာမခံ၊ ထိခိုက်မှုအာမခံ၊ ခရီးသွားအာမခံ အာမခံလုပ်ငန်းမျိုးစုံလုပ်ပါ သည်။ ညနေဘက်မှာ မြို့ထဲက ပွဲရုံနှင့် ကုန်တိုက်များမှာ ငရုတ်သီးခြောက်၊ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ အာလူး၊ ပဲဆီ၊ နမ်းဆီတို့ဝယ်ယူပြီး အိမ်ကို ချယ်ကာလီကုလားနှင့် ပို့ပါ သည်။ ညဘက်ရောက်တော့ နောက်တစ်နေ့မနက် ကျောက် မြောင်းဈေးမှာ ရောင်းဖို့အတွက် ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို လှပသန့်ရှင်းအောင် ပြုပြင်ရပါသည်။ ငရုတ်ပွများ နီရဲပြီး လှနေအောင် ရေနွေးတစ်ဖလားထဲမှာ ဆားအနည်းငယ်၊ ဆီအနည်းငယ်ထည့်ပြီး ခြင်ဆေးရည်ဖျန်းတဲ့ ပန်းကလေးထဲ ထည့် ငရုတ်ပွပုံကိုဖျန်း၊ ဖွနယ်ပေးပြီး ဂုန်နီအိတ်နဲ့ အုပ်ထား လိုက်တော့ နံနက်ရောက်တော့ ငရုတ်လေးတွေ ပွရွှန်ရုံ ပြောင်လက်နေပါသည်။ ဒါမှ ဝယ်သူကြိုက်ပါသည်။ ကြက် သွန်နီ/ဖြူတွေကိုလည်း အမြစ်မွှားများကို ကတ်ကြေးနဲ့ ဖြတ် ပြီး အခွံလည်းသင်ပေးရပါသည်။ နမ်းဆီကတော့ အောင်လံ ထ ဦးရွှေအောင် နမ်းဆီပုံးဝယ်ပြီး နမ်းဆီတစ်ပုံးကို ပဲဆီ

၅၀ သား ထည့်ရောမွှေပေးလိုက်တော့ နမ်းဆီက မခါးမသက် တော့ဘဲ နမ်းဆီရနံ့လေး မွှေးသွားပါသည်။ ည ၁၀ နာရီ လောက်မှ အိပ်ရာဝင်နိုင်ပါသည်။ နံနက် ၅ နာရီထ၊ ဘုရား ဆွမ်းတော်၊ သောက်တော်ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင ကပ်လှူ၊ ငါးပါးသီလဆောက်တည်။ နံနက် ၆ နာရီထိုးတော့ ဈေးရောင်းတဲ့ လက်တွန်းလှည်းလေးကို ကိုယ်တိုင်တွန်းပြီး ကျောက်မြောင်းဈေးကို သွားရောင်းရပါ တယ်။ ကျောက်မြောင်းဈေးသည် နံနက်ခင်းဈေး ဖြစ်ပါသည်။ နံနက် ၁၀ နာရီလောက်ဆို ဈေးသိမ်း အိမ်ပြန်ရပါသည်။ နံနက်စာကို ၁၁ နာရီမှာစား၊ မြို့ထဲထွက် အာမခံလုပ်ငန်း လျှောက်လုပ်၊ ညနေ ကုန်ဝယ်ပြီးပြန်နဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ သံသရာ တစ်နေ့တစ်နေ့ လည်နေပါတော့သည်။ ဒီလိုနဲ့ စီးပွားရေးပြန်ကောင်းလာတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးက မြင်းခြံပြန် ပြီး သူကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆေးရွက်ကြီး၊ ဆေးရိုးရောင်းတဲ့လုပ်ငန်း လုပ်ချင်လို့ ပူဆာလာတော့ သူ့ဆန္ဒလိုက်လျောလိုက်ရပါ သည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာနေပြီး ဈေးရောင်းတဲ့အလုပ် ကို မလုပ်တော့ဘဲ သိမ်းလိုက်ပြီး အာမခံကိုယ်စားလှယ် အလုပ် သာ လုပ်နေပါသည်။ အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မှာနေတာကို စိတ်မချ ဘူးဆိုပြီး ဇနီးသည်က လာခေါ်တာနဲ့ မြင်းခြံပြန်လိုက်သွား ရပါတော့သည်။ မြင်းခြံရောက်တော့ အာမခံကုမ္ပဏီများက အထက်မြန်မာပြည်တိုက်ခွဲဖွင့်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးသဖြင့် ခြုံထဲမှာ ရုံးခန်းဖွားပြီး အမေရိကန်အန်ဒါးရိုက်တားဘားမား ကုမ္ပဏီတိုက်ခွဲဖွင့် ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ဇနီးသည်က တောင်ငူ ပျော်ဘွယ်၊ ရမည်းသင်းဘက်ကထွက်တဲ့ ကုန်းဈေးရိုးနဲ့

www.burmeseclassic.com

ဗာဂျီးနီးယားဆေးရိုးများ ဝယ်ဖို့ တိုက်တွန်းတာနဲ့ ဆေးရိုး ကုန်ကြမ်း အဝယ်ထွက်ရပါသည်။ ညောင်လေးပင်၊ ရွှေကျင်က ထွက်တဲ့ ဆေးရိုးများလည်း သွားဝယ်ပြီး မြင်းခြံကို မီးရထား ကုန်တွဲနဲ့ ပို့ပေးရပါသည်။ ညောင်လေးပင်ရဲ့ မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေး ဦးထွန်းလှိုင်၊ ဒေါ်အေးကြည်တို့နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးပြီး သူတို့တိုက်မှာတည်းခိုပြီး ရွှေကျင်ဆေးရိုးများ ဝယ်ပါသည်။ အလုပ်ကောင်းလို့ ကြီးစားနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး ဝန်းသည်က လင်ငယ်နောက်ကို လိုက်သွားပါတော့သည်။ သူ့ကိုဆင်ထားသည့် လက်ဝတ်လက်စားရွှေထည်များအပြင် သူများထံက ရွှေဘီး၊ ရွှေခွဲကြိုး၊ ရွှေလက်ကောက်များပါ ဝှား၍ပေါင်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကားပေါင်သွားတဲ့ ရွှေများ ပြန်ရွှေ ပြီး ပိုင်ရှင်များထံ ပြန်ပေးပြီးနောက် စိတ်ကုန်သဖြင့် ဆေး ဆေးရိုးလုပ်ငန်းပါ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ခါတုန်းက မြင်းခြံမြို့မျက်နှာဖုံး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်အုန်းနဲ့တွဲပြီး ရွှေခြံဒန်သတ္တုစက်ရုံကို ရှယ်ယာတစ်ဝက်စီ အညီအမျှထည့်ပြီး စက်မှလက်မှလုပ်ငန်း ကို လုပ်ပါသည်။ အောင်မြင်ပါသည်။ ဒန်သတ္တုကုန်ကြမ်း ကိစ္စနှင့် ရန်ကုန်ကို တစ်လမှာနှစ်ခေါက်လောက် သွားရပါ သည်။ ရန်ကုန်သွားရင်းနဲ့ တစ်နေ့မှာ သာစည်ဘူတာရောက် တော့ ရထားတွဲတစ်တွဲမှာ လူအတော်များများ ဝိုင်းအုံနေတာ တွေ့တော့ ဘာများဖြစ်သလဲလို့သွားစုံစမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး ရန်ကုန်ကြွမည့် ရထား တွဲကို လူများဝိုင်းအုံဖူးမြော်နေကြတာ တွေ့လိုက်တော့ အလွန်ဝမ်းသာသွားပါသည်။ အအေးဆိုင်ဘက်ပြေးပြီး ဗင်တို ဘီလပ်ရည်တစ်ပုလင်းဝယ်ပြီး ဆိုင်က ဖန်ခွက်ပါဝှားခဲကာ ဆရာတော်ကြီးရထားတွဲပေါ်ရောက်အောင် လူတွေကို တိုးဝှေ့ ပြီး တက်ရပါသည်။

တွဲပေါ်ရောက်တော့ ဝေဘူဆရာတော်ကြီးကို ရိုသေ စွာ ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့လိုက်ပြီး ကေးရှူးရှင်ဆရာတော် ဘုရား၊ တပည့်မိုက်ကြီးကို ဒီဘီလပ်ရည်လေး ကပ်လှူခွင့် ပေးတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ထားပြီး ဘီလပ်ရည်ဖန်ခွက် ကို ကပ်လိုက်ပါသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်လောက်က ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့လိုက်ပြီး သတိမရ မရောက်တော့

တဲ့ တပည့်မိုက်ကြီးပါဘုရားဟု လျှောက်လိုက်မိပါသည်။

ဝေဘူဆရာတော်ကြီးက "မမိုက်ပါဘူးဗျာ၊ မမိုက်ပါ ဘူး။ ကိုလူပါး ပါရမီရှင်လေးမှန်း သိပါတယ်" လို့ မိန့်လိုက် တော့ ဝမ်းလည်းနည်း၊ ဝမ်းနည်းသာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး မှတ်မိတာသိရတော့ ကျွန်တော့်နလုံးသားမှာ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဖရဏာပီတိက ပြန်ပေါ်လာပါသည်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်ပင်ကျပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက သူ့ဘေးက ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများကိုကြည့်လိုက် ပြီး "မှတ်ထားကြဗျာ၊ သူက လူပါးဗျာ၊ ပါရမီလည်းပါတဲ့ လူပါး ဗျာ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ရန်ကုန်မှာ ဆွမ်းခံကြတဲ့အခါက သူက ဘိုလိမ်းလမ်းမှာနေပြီး သူကပဲဆွမ်းသပိတ်ကို အလှူခံဖို့ သူ့အိမ်ကနေ ဘုန်းကြီးကို စိတ်နဲ့လျှောက်ထားလို့ သူ့ဆွမ်း သပိတ်ကို အလှူခံခဲ့ရတယ်ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ဘုန်းကြီးက သူ့ကို အာနာပါနတရား အချိန်ရတိုင်းမှတ်လို့ မှာလိုက်တယ်ဗျာ။ သူမမေ့ဘူး။ အချိန်ရတိုင်း အာနာပါနတရား မှတ်နေတာ ဘုန်းကြီးသိတယ်ဗျာ။ သာဓု...သာဓု...သာဓု ခေါ်ပါသဗျာ" ဟု ကျွန်တော့်အား အသေအချာမှတ်မိကြောင်းတွေ့ပါ ပြည့်ပြည့် စုံစုံ ပြန်ပြီးမိန့်ကြားတာကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပြောမပြတ်တတ်၊ ရေးမပြတ်တတ်တဲ့ ဖရဏာပီတိ ဝှမ်းဆီထိကဲ့ သို့ ခံစားရပါတော့သတည်း။

ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကျွန်တော်ကပ်လှူ သည့် ဘီလပ်ရည်ကို နှစ်ငုံ၊ သုံးငုံမျှသာ ဘုဉ်းပေးပြီး - "ကဲ...ဝေသောက်ကြ" ဟု မိန့်လျက် ပြန်စွန့်ပါသည်။ အနီး အနားမှာရှိတဲ့ လူတွေနဲ့ ကျွန်တော်ပါ တစ်ငုံစီမျှသောက် လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ကို ခရီးဆက်ရ ဦးမှာမို့ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး ခြေတော်အစုံကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်၊ နဖူးနဲ့ထိ၊ ဦးတိုက်ကန်တော့လိုက်ပြီး ဆရာတော်ကြီးရထားတွဲပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပါတော့သည်။ ဤအကြိမ် ကား ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဒုတိယအကြိမ် ဖူးတွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကြပါစေ...။

သူတော်စင်မင်းအောင်

ဓာတ်ရိုက်ယတြာ ရွှေပညာ (၂၂)

ဇွန်းဗွင်းထွန်း

မောင်သန်းဇော်မှာ အရောင်းအဝယ်သမားတစ်ဦးမို့ ပျောက်ချည် ပေါ်ချည်ဖြင့် နှစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ပြန်ပေါ်လာ တော့သည်။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်၍ နေရာတကျ ထိုင်ပြီးတော့ မှပင် “မင်းယောက္ခမပြန်သွားပြီလား” ဟူ၍ ကျွန်ုပ်မှ ပဋိသန္ဓေရ စကား အစပျိုးနှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ပြန်သွားပြီ အစ်ကို။ ယောက္ခမပြန်တော့ လက် ဆောင်တွေနဲ့အတူ ပြန်လိုက်ပို့ပေးနေရလို့ အစ်ကိုဆီကို မရောက်ဖြစ်တာပါ”

“ဒါဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရပြီပေါ့”
“ရပါပြီ ဒါနဲ့ အပြန် မန္တလေးထိုးမှန်ဝယ်ခဲ့တယ်။ အစ်ကိုအတွက်ပါ ယူခဲ့တယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်သန်းဇော်တို့သည် မောင်သန်း ဇော်ယူလာခဲ့သော မန္တလေးထိုးမှန်ကို ရေခွေးကြမ်းဖြင့် မြည်း ရင်း စကားပြောဆိုကြလေ၏။

“ဒီနေ့တော့ ကက်ကင်းအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြပါ စို့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို ဆွေးနွေးရသလဲဆိုရင် အင်္ဂုဇ္ဈာပညာ ကို မတတ်ကြတဲ့သူတွေတောင် ကက်ကင်းဆိုတဲ့စကားလုံးကို ရင်းနှီးနေကြတယ်။ ရင်းနှီးနေကြရုံဆိုရင်တော့ တော်သေး တယ်။ အင်္ဂုဇ္ဈာရဲ့ ဓာတ်သဘောကို ခြေခြေမြစ်မြစ် မသိဘဲ တတ်ယောင်ကားနဲ့ ကက်ကင်း ချက်ချင်းပြီးတယ်ဆိုပြီးတော့ ကက်ကင်းကို အသုံးပြုနေကြတဲ့သူတွေ ရှိတယ်။ ကက်ကင်း နဲ့ ဓာတ်ရိုက်ဖို့ အကြံဉာဏ်ပေးနေကြတဲ့သူတွေလည်း ရှိ ကြတယ်။

ကက်ကင်းနဲ့ ဓာတ်ဆင်တဲ့နေရာမှာ နေရာမကျရင် ဓာတ်ပြန်ခိုက်တတ်တာမို့ မသုံးတတ်ဘဲ သုံးမယ်ဆိုရင်

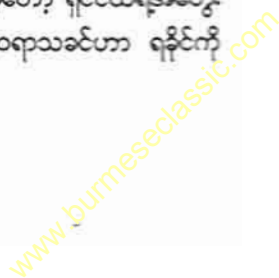
ကိုယ့်ကိုပြန်ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဓာတ်ခိုက်ရင်လည်း ပြန် လည်ပြီး ဖြေတတ်ဖို့လိုတာမို့ ကက်ကင်းအကြောင်းကို သွား ကြရအောင်”

“အစ်ကိုပြောမှပဲ ဓာတ်ဆင်တာ အဆင်မသင့်ရင် ဓာတ်ခိုက်တတ်တယ်ဆိုတာကို သိရတော့တယ်။ ဘယ်လိုမျိုး ဓာတ်ခိုက်တတ်တာလဲ အစ်ကို”

“ဒါဆိုရင် ဗဟုသုတအနေနဲ့ ကက်ကင်းအကြောင်း ကိုမသင်ခင် ရာဇဝင်ထဲက မှတ်သားစရာလေးကို ပြောပြမယ်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက အရိမဒ္ဓရအမည်ရတဲ့ ပေါက္ကုပြည် လို့လည်းခေါ်လို့ရတဲ့ ပုဂံပြည်ဆိုတာ အထင်အရှားရှိခဲ့တယ်။ မင်းအဆက်ဆက် အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ ပုဂံပြည်မှာ အနော်ရထာမင်း အုပ်ချုပ်တဲ့ အချိန်အခါလို့ဆိုတယ်။

ရခိုင်ပြည်မှာ အင်္ဂုဇ္ဈာအတတ်ပညာကို နားလည် တတ်ကျွမ်းတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါး ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီရဟန်း တော်ကလည်း ရှင်သာမဏေတစ်ပါးကို ပညာသင်ကြားပေးခဲ့ တယ်။ ထိုရှင်ငယ်သာမဏေက ဆရာရဟန်းတော်ရဲ့ သင်ကြား ထားပေးမှုကြောင့် ဓာတ်ယတြာ အစီအရင်တွေကိုလည်း ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းထားတယ်။

အကြောင်းအားလျော်စွာ ဆရာသခင် ရဟန်းတော် ဟာ ပုဂံပြည်ကို ကြွတော်မူရတယ်။ ပြီးတော့ တော်ရုံနဲ့ ပြန်မလာနိုင်ဘဲ ပုဂံမှာ ဆက်လက်သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူ နေတယ်။ အင်္ဂုဇ္ဈာဓာတ်ယတြာအစီအရင်တွေကို တတ်ကျွမ်း ထားတဲ့ ရှင်သာမဏေဟာ သူ့ရဲ့ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်ကို သတိရတယ်။ ပြန်လည်းမလာဘူးဆိုတော့ ရှင်ငယ်ရဲ့အတွေး မှာ ပုဂံပြည်ကြီး ပျက်စီးခဲ့ရင် ငါ့ဆရာသခင်ဟာ ရခိုင်ကို

ပြန်လာမှာပဲလို့ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပုဂံပြည်ကြီးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေဖို့၊ ပြိုပျက်စေဖို့ စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာ တယ်။ ပုဂံပြည်ကြီး ပြိုပျက်အောင်၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချား အောင်ဆိုပြီး သူ့ဆရာသခင် သင်ကြားပေးထားတဲ့ အင်္ဂုဇ္ဇာ ဓာတ်ယတြာပညာနဲ့ ဓာတ်ဆင်တော့တာပဲ။

သာမဏေငယ် ဓာတ်ဆင်ပုံလေးကို ကြည့်ကြမယ်။

ဦးစွာ 'ကံပဲ့'ဆိုတဲ့ အရပ်အမည်ကို သမုတ်လိုက် တယ်။

ထိုကံပဲ့ပဲလို့ သမုတ်တဲ့အရပ်မှာပဲ ပုဂံပြည်ကြီး ပျက် စီးပါစေဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒ အာသီသထားပြီး အရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့ ဂူတစ်လုံးတည်လိုက်တယ်။ ဂူတည်လိုက် တယ်ဆိုရင်ပဲ ရခိုင်ပြည်နဲ့ ပုဂံပြည် ဘယ်လောက်ပဲဝေးကွာ နေပေမယ့် ပုဂံပြည်ကြီးဟာ တစ်နေ့ကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားရတယ်။ ထိတ်လန့်မှုတွေဖြစ်တယ်။

“အံ့ဩစရာပဲနော် အစ်ကို”

“ဒီအင်္ဂုဇ္ဇာဓာတ်ရိုက်ယတြာပညာဆိုတာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာထက် လေးစားစရာ၊ စိတ်ဝင်စား စရာ ပိုကောင်းတယ်လို့ ပြောမှ ပိုမှန်မယ်”

“အစ်ကိုပြောတာမှန်တယ်။ အစပထမ အစ်ကို့ဆီမှာ အင်္ဂုဇ္ဇာဓာတ်ရိုက်ယတြာကို ဆွေးနွေးသင်ကြားတုန်းက သိပ်စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ပညာဆိုတာ တတ်ထား၊ သိထားတယ်ဆိုရင် ကောင်းတယ်လောက် သဘောထားပြီး အချိန်အားလည်းရတာနဲ့ စကားပြောဖော်လည်း ရအောင်ဆို ပြီး အစ်ကို့ဆီကို လာနေတာ။ အခုတော့ ပညာရပ်ဟာ တကယ်အသုံးဝင်ပြီး သိထိုက်ပါလားလို့ သိလာရတယ်”

“ဒီနေရာမှာ သာမဏေက ပုဂံပြည်ပြိုပျက်အောင် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လုပ်တာကို ပညာရပ်အမြင်နဲ့ သုံးသပ် ကြည့်ရအောင်။ ဦးစွာ 'ပုဂံ'ဆိုတဲ့ ဗျူဟာအကွဲရာနှစ်လုံးရဲ့ နံတွေကို မောင်သန်းဖော် ကောက်ကြည့်ပါ”

“ပုဂံဆိုတာကို နံနဲ့ကောက်ရင် 'ပု'နဲ့ 'ဂံ'ဆိုတဲ့ စာလုံး နှစ်လုံးရာသလို နံအနေနဲ့ကြည့်ရင်လည်း 'ပု'က ကြာသပတေး နံ = ၅ ဖြစ်ပါတယ်။ 'ဂံ'ကတော့ တနင်္လာနံ = ၂ ဂဏန်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“ကန်ပဲ့ ဆိုတာကို လေ့လာခွဲခြမ်းကြည့်ပါဦး”

“ 'ကန်'ဆိုတာက တနင်္လာ = ၂ 'ပဲ့'ဆိုတာက ကြာသပတေး = ၅ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ပုဂံနဲ့ ကန်ပဲ့ဟာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်မနေဘူး လား”

$$\left\{ \begin{array}{l} ပု + ဂံ = ၅ + ၂ \\ ကန် + ပဲ့ = ၂ + ၅ \end{array} \right\}$$

“ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပါတယ် အစ်ကို”

“အဲဒီလို ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတဲ့ အမည်နှစ်ခုကို ကက်ကင်းလို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဓာတ်ပြန်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ နှစ်မျိုးစလုံး တွဲပြီးပြောရရင်တော့ ကက်ကင်းဓာတ်ပြန်ပေါ့ကွာ”

“တစ်ဖန် ဂူတည်တယ်ဆိုတော့ ဂူက ဘာနံလဲ”

“ဂူက တနင်္လာနံ = ၂ ပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဂူဆိုတာ တနင်္လာနံဖြစ်သလို 'ပုဂံ'ဆိုတဲ့ စာလုံးအမည်နှစ်ခုမှာ 'ဂံ'ဟာ တနင်္လာနံ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရ လိမ့်မယ်။ သက်ရှိအရင်း၊ သက်မဲ့အဖျား ယူရတဲ့ သဘောအရ 'ဂံ'ကို ခိုက်အောင် 'ဂူ'ကို တည်လိုက်တာပဲ။ တစ်နည်း ပြန်တွေးရင် သမုတ်ထားတဲ့ 'ကန်ပဲ့'ဓာတ်ပြန်အမည်မှာ 'ဂူ'က 'ကန်'ကို ပြန်အထောက်အကူပြုလိုက်တာပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း မူလကျမ်းရင်းမှာ ကက်ကင်းသေရှင် သူ၊ ထက်အောက်ပြန်လှန်ကူ၊ နံတူသတ်က အသေရ ဆိုတာ ရယ်ကို ဆိုထားတာပဲ။

ပုဂံကိုရောက်ရှိပြီး သီတင်းသုံးနေတဲ့

ရခိုင်ဆရာတော်က

ပုဂံမှာ မဖြစ်ဖူးတဲ့

တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေ

ဖြစ်နေတာဟာ ငါ့တပည့် ရှင်ငယ်ရဲ့

အတတ်ပညာနဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့်

ဖြစ်ရမယ်လို့ သိရတယ်။

ဦးတော့ ဂူကို ဘယ်အရပ်လှည့်ပြီး တည်ထားတာလဲ”
“အရှေ့အရပ် မျက်နှာဘက်ပါ”

“အရှေ့အရပ် မျက်နှာဆိုတော့ ဘယ်နံဂြိုဟ်အရပ်လဲ”
“တနင်္လာနံ ဂြိုဟ်အရပ်ပါ”

“ဒါဆိုရင် ‘ဂံ’ရယ်၊ ‘ဂူ’ရယ် အရှေ့အရပ်ရယ် အားလုံးဟာ တနင်္လာနံဂြိုဟ်ကို ညွှန်းနေတာမို့ ဒီအစီအရင်ဟာ အတော်အားပြည့်တဲ့ အစီအရင် ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကို သိပြီဆိုရင် ဇာတ်လမ်းလေးကို ပြန်ဆက်ကြရအောင်။

ပုဂံကိုရောက်ရှိပြီး သီတင်းသုံးနေတဲ့ ရခိုင်ဆရာတော်က ပုဂံမှာ မဖြစ်ဖူးတဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေ ဖြစ်နေတာဟာ ငါ့တပည့် ရှင်ငယ်ရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ဖြစ်ရမယ်လို့ သိရတယ်။ သူ့ရဲ့တပည့် ရှင်ငယ်ဆီကို ‘ငါ့ရှင်သာမဏေ၊ ပုဂံပြည်ကြီးကို စိုးစံမင်းလုပ် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အနော်ရထာမင်းမြတ်ဖြစ်တဲ့ ဒကာတော် ရေမြေရှင်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်အကျိုးကို အဖိုးဖိုးကြိုးစားဆောင်ရွက်တော်မူတဲ့ မင်းကောင်းမင်းမြတ်တစ်ပါးပါ။ ရတနာသုံးပါးကို အမြဲဆည်းကပ် ဆောင်ရွက်တာမို့ ဒီလိုဖိုး အနောင်အယုဂ်မပေးသင့်ဘူး’လို့ မေတ္တာစာလွှာပါးလိုက်တယ်။

ဆရာထံက မေတ္တာစာလွှာကို ရတဲ့အခါ ရှင်ငယ်ဟာ သူတည်ထားတဲ့ ဂူကို ဖျက်လိုက်တယ်။ အနောက်ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ဂူတစ်လုံး ပြန်တည်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ပုဂံပြည်ကြီးလည်း အရင်ကလို ငြိမ်သက်အေးချမ်းတယ်။

ဒီနေရာမှာ ပြန်သုံးသပ်ကြည့်မယ်။ ကန်ပဲ့လို့ အမည်သမုတ်ပြီး ဂူတစ်လုံးကို အရှေ့ဘက်မျက်နှာလှည့်ပြီး ရှင်သူငယ်က တည်တယ်။ ပုဂံပြည် တစ်နေ့သုံးကြိမ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားတယ်။ ဓာတ်က ခိုက်နေပြီ။ ဒီဓာတ်ခိုက်တာကို ခြိမ်းခြောက်တတ်ရင် ပုဂံပြည်ပျက်စီးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ရှင်ငယ်က သူ့ရဲ့ပညာနဲ့ ပြန်ပြီးဖြေတတ်တယ်။ ဂူကို ပြန်ဖျက်တယ်။ အနောက်ဘက်လှည့်တဲ့ ဂူတစ်လုံးအသစ် ပြန်တည်ပြီး ဓာတ်ခိုက်တာကို ဖြေပေးမှ ပုဂံပြန်ပြီး ငြိမ်သက်အေးချမ်းသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ခိုက်နေတဲ့ဓာတ် ပြန်ပြေရသလဲဆိုတာ ဆရာကြည့်ကြမယ်။

အမည်	ဓာတ်မှန်	အမည်	ဓာတ်ပြန်
ပုဂံ	၅-၂	ကန်ပဲ့	၂-၅

ဒီလို အတ္တခံစားချက်နဲ့ ပညာရပ်ကို

အသုံးချမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အဖို့

အဝီစိမ့်မှာ အပြီး နေရာကန်ထရိုက်

ယူထားသလို ဖြစ်မှာပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ဆရာသခင်တွေက

ပညာကို ဆရာစားချန်ပြီး

ပေးခဲ့ကြဟန်တူပါတယ်။

ဓာတ်ဆင်ပစ္စည်း

ဂူ = ၂

ဓာတ်ဆင်ပစ္စည်းမျက်နှာမူရာ

အရှေ့ = ၂ = တနင်္လာအရပ်

ဒီတော့...

ပုဂံမှာ အနောက်စာလုံး ‘ဂံ’ကိုခိုက်အောင် ‘ဂူ’ကို အရှေ့တနင်္လာအရပ်ဘက် လှည့်ပြီးတည်တယ်။

တစ်ဖန် ဓာတ်ခိုက်ဖြေဖို့ ‘ဂူ’ပြန်ဖျက်တယ်။ အဲဒီဂူအသစ်ကို အနောက်မျက်နှာအရပ်ဘက် လှည့်ပြီး ပြန်တည်တယ်။

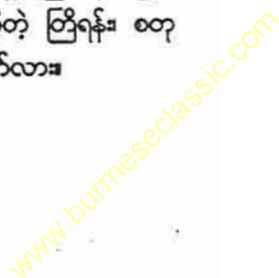
ဂူ = တနင်္လာနံ = ၂

အနောက်အရပ် = ကြာသပတေး = ၅

ပုဂံကို ပြန်တည်ငြိမ်ဖို့အတွက် ‘ပု’ဆိုတဲ့ ကြာသပတေးနံကို ပြန်ပံ့ပိုးအားရှိအောင် အနောက်အရပ်ဖြစ်တဲ့ ကြာသပတေးအရပ်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ဂူကိုပြန်တည်ခြင်း ဖြစ်တာကို တွေ့ရမယ်။

ဒီနေရာမှာ ဆက်ပြီး ပညာရပ်ကို အထဲထိခိုက်ကြည့်ရင် ‘စတုရန်း’နဲ့ ဓာတ်ကိုပြန်ဖြေထားတာ တွေ့ရမယ်။ အစီအရင်ကို ပြန်ဖျက်တာ တွေ့ရမယ်။

အရင်ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ တြိဂံနဲ့ စတုရန်းပညာခန်းတွေမှာ ဂဠုန်စောင်းလျား၊ ကျားကားလက်ပံ ဆိုတဲ့ တြိဂံနဲ့ စတုရန်းဆိုတဲ့ လင်္ကာအဖိုးရှိတယ် မဟုတ်လား။

'ကျား'ဆိုတဲ့ တနင်္လာနံရံ၊ ကြိုရမ်းဟာ 'လက်'ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးဖြစ်ပြီး စတုရန်းကတော့ 'ပဲ'ဆိုတဲ့ ကြာသပတေး ဖြစ်တာကို တွေ့ရမယ်။

ဂြိုဟ်နေအရပ်တွေကို ပြန်လေ့လာကြည့်ရင်...

(၁)နွေ	(၂)လာ	(၃)ဂါ
(၆)ကြာ		(၄)ဟူး
(၈)ရာဟု	(၅)တေး	(၀)နေ

ဂြိုဟ်နေပုံ

	ဂံ	
	ပု	

ရှေ့မြောက်	ရှေ့	ရှေ့တောင်
မြောက်		တောင်
နောက်မြောက်	နောက်	နောက်တောင်

ဂြိုဟ်နေအရပ်

	ကန်	
	ပဲ	

ဒါကြောင့်မို့ 'ပုဂံ'စာလုံးရဲ့ ဓာတ်ပြန် 'ဂံပု'လုပ်ပြီး 'ဂံ'ကို ဓာတ်ခိုက်အောင် 'ပု' တနင်္လာနံ၊ အရှေ့အရပ်မျက်နှာ မှ တနင်္လာနံ စီရင်တယ်။

ဓာတ်ခိုက်ဖြေတော့ 'ပု' တနင်္လာနံကို အဟောင်းပြန် ဖျက်တည်း။ 'ပု' တနင်္လာနံကို အနောက်အရပ် ကြာသပတေး အရပ်ဘက်လှည့်တာဟာ 'ပု'ကို ပြန်ထိန်းမတ်သလို၊ အရင် အစီအရင်ကို တနင်္လာနံကို စတုရန်းဖြစ်တဲ့ ကြာသပတေးနံ

နဲ့ ပြန်ဖြေပေးလိုက်တာပဲ"

ကျွန်ုပ်မှာ သင်တန်းပို့ချသလို စကားကို အရှည်ကြီး ဆက်တိုက်ပြောလိုက်ရသောကြောင့် ခေတ္တနားကာ ရေခွေး ကြမ်းကို အာရှင်ပြီး အမောပြေအောင် သောက်လိုက်ရလေ၏။

"အစ်ကို ရှင်းလင်းဆွေးနွေးပြတာတွေက အတော် လေး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်"

"ဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပဲ မောင်သန်းဇော်ကို ထပ်ပြော လိုက်မယ်။ ခုနက ရှင်ငယ်ဟာ သူ့ဆရာ ရဟန်းကို သတိ ရတာရယ်၊ ရခိုင်ကို ပြန်လာစေချင်တာရယ်ကြောင့် ပုဂံကို ပြိုပျက်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားအောင် လုပ်တယ်။ ဒီလို လုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း သူ့ကိုပညာသင်ပေးတဲ့ ဆရာကိုတောင် အသိပေးတိုင်ပင်ခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။ အတ္တခံစားချက်နဲ့ ပြုလုပ်ခဲ့ တာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလို အတ္တခံစားချက်နဲ့ ပညာရပ်ကို အသုံးချမယ်ဆို ရင် ကိုယ့်အဖို့ အစီမံမှာ အပြီး နေရာကန်ထရိုက် ယူထား သလို ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဆရာသခင်တွေက ပညာကို ဆရာစားချန်ပြီး ပေးခဲ့ကြဟန်တူပါတယ်။ ပေပုရိုက် တွေမှာကလည်း ဉာဏ်ချင်းတူ ယူတော့ဆိုပြီး တိုက်ရိုက် မရှင်းပြဘဲ နက်နဲလျှို့ဝှက်တဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ရေးသားခဲ့ တာပဲ။

ပညာရှင်ဖြစ်လာရင် သီလပိုင်၊ သမာဓိပိုင်၊ ကတိ သစ္စာပိုင်းမှာ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ ပညာမာန်မရှိရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အများကြီးနိမ့်ချရတယ်။ ဒါက ကြုံတုန်းပြော တာနော်၊ နောင်လည်း အင်္ဂုဏ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက် ဆွေးနွေးစရာတွေ အများကြီး ကျန်နေသေးတယ်။ ရှင်ငယ်လို မဖြစ်စေနဲ့၊ ဒီနေ့တော့ ကက်ကင်းအကြောင်း မဆွေးနွေးခင် ကက်ကင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ အင်္ဂုဏ်ပညာပုံပြင်လေးနဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက် တော့"

"ဟုတ်ကဲ့... ကျေနပ်ပါတယ် အစ်ကို၊ ဗဟုသုတ ရသလို ဒီနေ့ အစ်ကိုပြောခဲ့တဲ့ထဲမှာ သင်ခန်းစာယူစရာ၊ အတုယူစရာ၊ သတိထားစရာတွေ သိရလို့ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်"

ဘုန်းပွင့်ထွန်း

တောင်ငူ၊ တံတေး၊ ပြည် ရွှေဆံတော်ဘုရား(၃)ဆူ အဓိဋ္ဌာန်နှင့် လောကီရေးရာ အောင်မြင်မှုများ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးက တောင်ငူ၊ တံတေးနှင့် ပြည်မြို့များရှိ ရွှေဆံတော်ဘုရားသုံးဆူတို့တွင် ဖူးမြော်ကြသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းဖြင့် သူ့အနေနှင့် အကျိုးထူးများ အမှန်တကယ်ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအချက်သည် မိမိ၏ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ပါကြောင်း ကျွန်တော်အား ပြောပြလာပါသည်။

ကျွန်တော်သိသည်မှာ အဆိုပါမိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော်နှင့် စတင်သိစဉ်က စီးပွားရေး ခြေလှမ်းရာသော သာမန်ရုံးစာရေးလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ ယခု သူ၏ပြောင်းလဲ တိုးတက်မှုများက မယုံနိုင်စရာပင် ဖြစ်၏။ အောင်မြင်နေသော ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးနှစ်ခုတွင် အစုရှယ်ယာဝင်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့၊ အရှေ့ပိုင်းရှိ ဈေးတစ်ဈေးတွင် "အပ်" ကဲ့သို့သော အသေးအမွှားမှစ၍ လိုလေသေးသော ခြံပြည့်စုံသော "စတိုး" ဆိုင်ခေါ် လူသုံးကုန်များဖြည့်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသေး၏။

အဆိုပါ မိတ်ဆွေထံသို့ ခင်ဗျားအား ခေါ်ဆိုသောလာ

တာလဲ"ဟု မေးမိရာ သူက "ရွှေဆံတော်သုံးဆူမှာ အဓိဋ္ဌာန် ခဲ့လို့ ခုလို ချမ်းသာလာတာပဲ"ဟု သူက မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေ၏။ မည်သို့ဆိုစေ မိတ်ဆွေပြောပြသော ရွှေဆံတော်ဘုရား သုံးဆူတို့ကို ထိုစဉ်ကတည်းက ကျွန်တော်အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုပေသည်။ ထိုအချက်ကပင် ယခုဖော်ပြသော ရွှေဆံတော်ဘုရားသုံးဆူပုံကို ရှာဖွေဖော်ပြနိုင်၏။

ရွှေဆံတော်ဘုရားများဟု အဘယ်ကြောင့်ခေါ်

ဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် ပွင့်တော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်တို့၏ ဆံတော်မြတ်များကို စေတီပုထိုးများတွင် ဌာပနာသွင်း ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြရာမှ ဆံတော်မြတ်များကို အစွဲပြုလျက် "ရွှေဆံတော်"ဟူသော ဘွဲ့အမည်တော်များ ထင်ရှားပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရပါသည်။

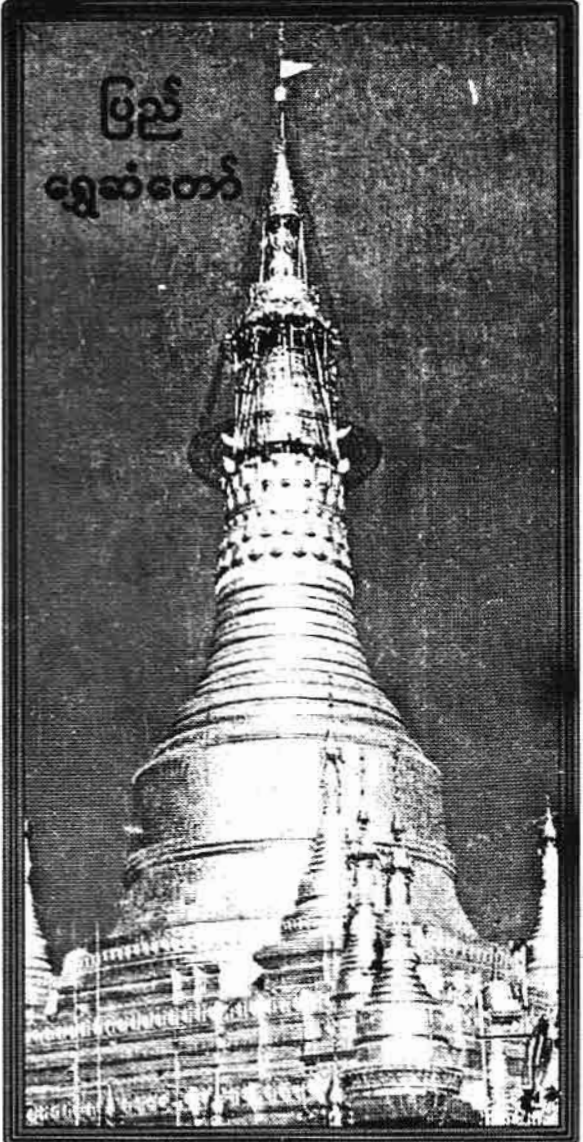
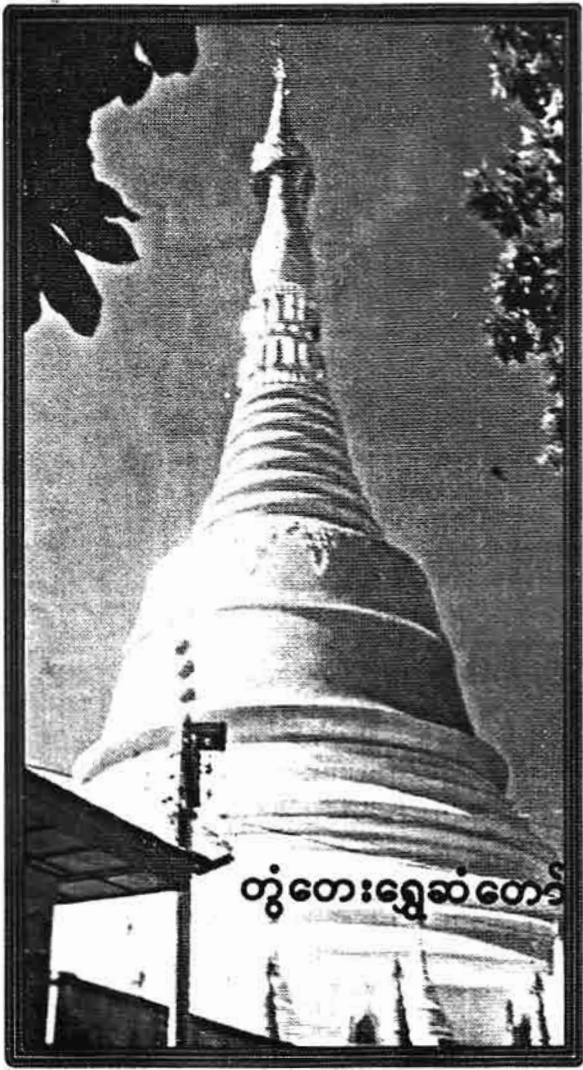
တောင်ငူ ရွှေဆံတော်

တောင်ငူ ရွှေဆံတော်ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ တံတေးရွှေဆံတော်ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရားသည်လည်းကောင်း ဘုရားရှင်၏ ဆံတော်မြတ်များ ကိန်းလဲ

ဌာပနာထားကြကြောင်း သမိုင်းကျမ်းလာများအရ မှတ်သားရ ပါသည်။

တောင်ငူ ရွှေဆံတော်ဘုရား

ပဲခူးတိုင်း၊ တောင်ငူမြို့ပေါ်တွင် တည်ရှိသော အထင် ကရ ဘုရားတစ်ဆူပင် ဖြစ်ပါသည်။ သက္ကရာဇ် ၉၃၀ ပြည့် နှစ်တွင် သီဟိုဠ်မင်း ဓမ္မပါလက ပေးပို့တော်မူသော ဆံတော် ပွား ရှစ်ဆူအနက် သီဟသူရ မဟာဓမ္မရာဇာဘွဲ့ခံ တောင်ငူ ဘုရင်မင်းခေါင်သည် တစ်ဆူသော ဆံတော်ကို ရရှိသဖြင့် သက္ကရာဇ် ၉၃၂ တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် စေတီတော်ကို

စတင်အုတ်မြစ်တော်ချလျက် ဌာပနာပြုတော်မူခဲ့ကြောင်း သိခဲ့ ရ၏။

မေ့လျော့သောသူနှင့် မမေ့လျော့သောသူ၏ ထူးခြား ကြောင်းကို သိကြ၍၊ ပညာရှိတို့သည် မမေ့လျော့ သော သတိတရား၌ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏ ကျက်စားရာ လောကမှလွတ်မြောက်ကြောင်း တရား၌ မွေ့လျော် ကုန်၏။ (ဓမ္မပဒ)

မကျန်းမာသူများအတွက်

မလေ

အင်ပင်သန်းဆွေ

အဘွား နေမကောင်းနေသည်မှာ တစ်လခန့် ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း နေမကောင်းလျှင် ရွာထဲမှ ဆေးဆရာ ဦး ဦးသိန်းမောင်ကိုပင့်၍ ကုသလျှင် မကြာခင် ပျောက်ကင်း ချမ်းသာသွားတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ အခုဟာက ဆရာကြီး ဦးသိန်းမောင်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားကုသနေသော်လည်း ရောဂါ ဆေးနာက တိုး၍တိုး၍လာ၏။ အစာအာဟာရကို မစား သောက်သည့်ရက်တွေက များလာသောကြောင့် စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေဖြစ်နေသည်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ အဖေနဲ့ ဘကြီးတို့နှစ်ယောက် ဟာ ဂျမ်းကုန်းရွာ ဗေဒင်ဆရာ ဦးအုန်းထံသို့ အဘွားအတွက် ဗေဒင်မေးသွားကြ၏။ ဗေဒင်ဆရာ ဦးအုန်းပေးလိုက်တဲ့ ယတြာက လူမမာကို တယောသံပေးရမည်ဟူ၏။ တယော သမား ကိုမြလှိုင်မှာလည်း ရွာထဲတွင်ရှိရာ သူ့ကိုပင်ခေါ်၍ တယောထိုးခိုင်းရလေတော့၏။

ကိုမြလှိုင်မှာ တောနဲ့တောင်စွယ် ယိုးဒယားသီချင်းကို တယောဖြင့် ထိုး၏။ အိပ်ရာထဲတွင်လဲနေသော အဘွားမှာ

တယောသံကြားသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်ချင်သည်ဆို၍ တွဲပြီးပို့ရ၏။

အဘွားဟာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း လက်က စည်းချက်ဝါးချက်လိုက်၏။ နှုတ်ကလည်း သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကလေးကို လိုက်၍ ညည်း၏။ ကိုမြလှိုင်က တောနဲ့တောင်စွယ် သီချင်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ တယောနဲ့ထိုးရာ အဘွားကလည်း ထပ်ကာထပ်ကာ သီချင်းဆိုလေ၏။ သီချင်းဆိုနားတော့ ရေတစ်ခွက်တောင်းပြီး အားရှိပါးရှိသောက်၏။

လူမှာလည်း ချွေးများ တပြိုက်ပြိုက်ထွက်နေရာ ရေချိုးချင်တယ်ပြောသောကြောင့် ရေချိုးပေးရ၏။ ရေချိုးပြီးတော့ ထမင်းစား၏။ ထမင်းစားပြီးတော့ အဘွားမှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်၏။ တစ်နာရီခန့်အိပ်ပြီး အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ ရောဂါဝေဒနာများ သက်သာသွား၏။ တစ်လခန့် အိပ်ရာပေါ်တွင်လဲနေသော အဘွားဟာ တယောသံနားထောင်ရသော ယတြာအစီအရင်ကြောင့် ပြန်လည်၍ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်သွားခဲ့သည်။

တကယ်တော့ အဘွားရဲ့အသက်ကို မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်ပညာက ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အစွမ်းထက်လှတဲ့ ဗေဒင်ယတြာတွေရဲ့ အကျိုးကို ကျွန်တော်ဟာ ငယ်စဉ်ကပင် လေးစားတန်ဖိုးထားခဲ့၏။ အရွယ်ရောက်လာပြန်တော့ စာရေးဆရာ၊ ဗေဒင်ဆရာ ဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

(စာရေးဆရာ အင်ပင်သန်းဆွေဟု ဖြစ်လာအောင် စင်တင်ပေးခဲ့သော ဆရာကြီးမင်းသိင်္ခနှင့် ဆရာဦးမောင်မောင် မြင့်အေးတို့အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ နေ့စဉ်လည်း ရှိခိုးကန်တော့လျက်ရှိပါသည်။)

ဗေဒင်ပညာမှာ အလွန်ကျယ်ပြောလှပါတယ်။ သမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော ဗေဒင်ပညာမှ ရေတစ်ပေါက်မျှသောပညာကို ကျွန်တော်ဟာ ဆရာသခင်များ၏ ကျေးဇူးကြောင့် တတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ အဘွား၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သော ဗေဒင်ယတြာအတတ်ကိုပါ ရရှိခဲ့ပါသည်။ အဆိုပါယတြာကို စာလူသူအပေါင်း သိရှိနားလည်စေရန် ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မည်သည့်နေ့သားမဆို နေ့သား၏အသက်ကိုတည်ပြီး (၇)နှင့်စားပါ။ အကြွင်းကို အင်္ဂုရီအခါတိုင်ထုပ်ပါ။ အခါတိုင်၏

အပေါ်သုံးလုံးနာမ်များပါသော တူရိယာပစ္စည်းများကို လူမမာအား နားဆင်ခိုင်းပါ။ မှီဝဲခိုင်းပါ။

အင်္ဂုရီအခါတိုင်ထုပ်ပုံကို ပညာရှင်များ နားလည်ကြသော်လည်း သာမန်လူများ နားလည်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ဒါကြောင့် စာဖတ်သူများ လွယ်ကူစွာ သိရှိနားလည်နိုင်စေရန် အကြွင်းနှင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည့် တူရိယာပစ္စည်း နာမ်သင့်များကို ဖော်ပြထားပါသည်။

(၁)ကြွင်းသော် ဗြောသံ၊ ပလွေသံပေးခြင်း၊ ပန်းမန်များ ဝန်းရံပေးခြင်း၊ ကြေးဖလားကို ခေါက်၍ပေးခြင်း၊ သီချင်းဆိုစေခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးပါ။

(၂)ကြွင်းသော် ခရုသင်းသံပေးခြင်း၊ စောင်းသံ၊ စန္ဒရာသံပေးခြင်း၊ ဒိုးသံပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးပါ။

(၃)ကြွင်းသော် တယောသံပေးခြင်း၊ လက်ခုပ်သံပေးခြင်း၊ အဲချင်း၊ အန်ချင်းများကို သီဆိုပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးပါ။

(၄)ကြွင်းသော် အုန်းပင်များရံပေးခြင်း၊ အုန်းတောထဲ၌နေစေခြင်း၊ ပလွေသံပေးခြင်း၊ ကြေးလင်ပန်းကို ခေါက်ပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးပါ။

(၅)ကြွင်းသော် ကြေးဖလားကို ခေါက်ပေးခြင်း၊ သီချင်းဆိုစေခြင်း၊ စောင်းသံ၊ ဆိုင်းသံတို့ကို နားဆင်စေခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးပါ။

(၆)ကြွင်းသော် စန္ဒရာသံ၊ စည်သံတို့ကိုပေးခြင်း၊ တယောသံပေးခြင်း၊ ရှမ်းအိုးစည်သံပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးပါ။

(၇)ကြွင်းသော် ဝါးသံပေးခြင်း၊ အဲချင်း၊ အန်ချင်းများကို သီဆိုပေးခြင်း၊ ပလွေသံ၊ ဗြောသံပေးခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ပေးပါ။

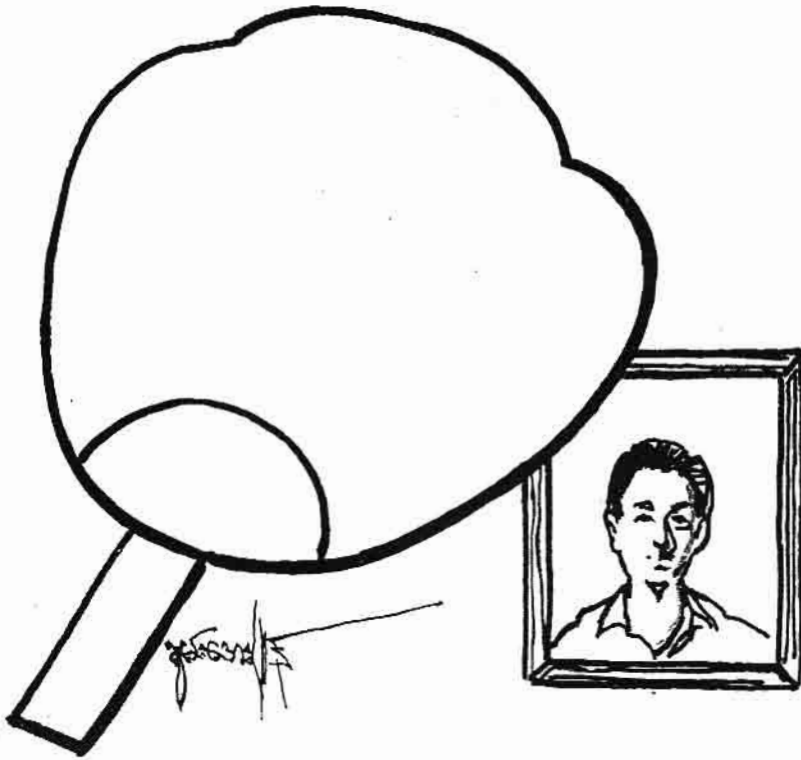
အဆိုပါ ယတြာနည်းဖြင့် လူပေါင်းများစွာကို ကူညီနိုင်ခဲ့ပါသည်။ စာဖတ်သူအပေါင်းလည်း အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုနိုင်ကြပါစေသတည်း။

အင်ပင်သန်းဆွေ

စာကိုး

- အင်္ဂုရီအခါတိုင်ထုပ်ပုံ
- အင်္ဂုရီအခါတိုင်ထုပ်ပုံ

၆၆ ပို့ပါစေ ယတြာချေ

ဂမ္ဘီရဆရာပွင့်

အဖြစ်က မောင်တစ်ရွာ မယ်တစ်မြို့လိုမျိုး။
 ခင်ပွန်းဖြစ်သူက နိုင်ငံရပ်ခြားထွက်ကာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ သားသမီး
 တွေနှင့် သူမက သည်နိုင်ငံမှာ ကျန်ရစ်သည်။ သားသမီးတွေက ပညာသင်
 နေကြဆဲ အရွယ်တွေမို့ ဘာစီးပွားမှမဖြစ်ဘဲ၊ ဖြစ်မြောက်အောင်လည်း မလုပ်
 တတ်ဘဲ နိုင်ငံရပ်ခြားခင်ပွန်းသည်ထံက ပေးပို့လာမည့် ငွေကြေးကိုပဲ မျှော်ကိုး
 စောင့်စားနေရသည်။

“ကျွန်မယောက်ျား ကိုမောင်သိုက်က လူရိုးလူ
ကောင်းပါ ဆရာ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုအပေါ်ကိုလည်း
တော်တော်လေးကို ချစ်ရှာပါတယ်။ ခုဟာက မိသားစု
အခြေအနေ တိုးတက်မြင့်မားလာစေဖို့ ကျွန်မတို့ကို ချစ်
လျက်နဲ့ အဝေးကို ခွဲသွားခဲ့တာပါ။ ဟိုရောက်လို့ သိပ်မကြာ
ပါဘူး။ စက်ရုံတစ်ရုံမှာ နေရာကောင်းကောင်းတစ်ခုရတယ်
တဲ့။ ဝင်ငွေလည်း ကောင်းပါတယ်။ သူ့ခမျာ အစစအရာ
ရာ ခြီးခြံပြီး ကျွန်မတို့အတွက် လှမ်းပို့ပေးပါတယ်။

သူပို့တဲ့ငွေ ရောက်လာပြီဆိုရင် ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာ
ဝမ်းနည်း ဖြစ်ရပါတယ် ဆရာ။ ဝမ်းသာတာက ကျွန်မတို့
မိသားစု စာဝတ်နေရေးက အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။
အချိန်မှန် လုံလုံလောက်လောက် ငွေပို့ပေးတယ်ဆိုတော့
စားဝတ်နေရေးအပြင် ကလေးတွေရဲ့ ကျောင်းစရိတ်၊
လူမှုရေးကိစ္စအဝဝအတွက် ဖြေရှင်းပေးနိုင်တယ် မဟုတ်
လား။ အဲ . . . ဝမ်းနည်းရတာက သူ့ခမျာ သူ့ချစ်တဲ့
မိသားစုကိုခွဲပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ပြုစုဖေးမမယ့်သူ မရှိဘဲ
အလုပ်လုပ်နေရှာလေတယ်လို့ တွေးရင်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိတာပေါ့ ဆရာရယ်”

တူမအရင်းအချာသဖွယ် ခင်မင်ရလေသော ယမင်း
ခင်၏ စကားများကို အလိုက်သင့်နားထောင်ရင်း ခေါင်း
တဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေမိခဲ့သည်။ စကားတွေက အတော
မသတ်။ ပြီးတော့ သူမကိုတွေ့မြင်ရသည်မှာ ဟိုးခါတိုင်း
တွေတုန်းကလို လန်းလန်းရွှင်ရွှင်မရှိလှဘဲ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်
ဖြစ်နေသည့် အနေအထား။

“အခု ဆရာ့ဆီလာရတဲ့ ကိစ္စကတော့ ကိုမောင်
သိုက်တစ်ယောက် ကျွန်မတို့ဆီ ငွေမပို့တာကြာတဲ့ ကိစ္စပဲ
ဆရာ။ ကျွန်မမှာ မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်း သူ့ဆီက
ငွေတွေလာတော့မှာပဲဆိုပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့သူတွေဆီက
ငွေချေးလိုချေး။ ဆိုင်တွေက ကုန်တွေ အကြွေးယူလိုယူ
နဲ့ တကယ့်တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုမောင်သိုက်ဆီက
ငွေလည်းရောက်မလာ၊ ဘာသတင်းမှလည်း မကြား ဖြစ်
နေရတော့ ပူထူနေပြီဆရာရေ။ ဟိုမှာ သူ့ဘာတွေဖြစ်နေ
ပြီလဲ မသိဘူး။ အလုပ်က တကယ့်တရားဝင်အလုပ်ပါ။
အဟောင်းကိုပစ်ပြီး အသစ်တွေ့နေတယ်လို့လည်း ကျွန်မ
မထင်ရက်ပါဘူးဆရာ။

ကျွန်မသဘောကလည်း သားရွှေအိုးထမ်းလာတာ

မြင်ရတဲ့ကိန်းကိုပဲ သဘောညကျတယ်ဆရာ။ အဲဒါ ကျွန်မ
ရဲ့ အခက်အခဲကို ကူညီပေးပါဦး”

ကျွန်ုပ်အဖို့ အခကြေးငွေယူ၍ ဟောခန်းသာဖွင့်
စားပါက အလုပ်တော်တော်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် အတွေး
ပေါက်မိပါသေးတော့။ ယခု စေတနာသက်သက်ဖြင့်
မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတို့၏ အခက်အခဲများကို ကူညီခဲ့ရသည်ပင်
အရေအတွက်အားဖြင့် မနည်းလှတော့။ လေ့လာဆည်းပူး
ထားသော ပညာရပ်တွေဖြင့် တစ်ပါးသူ၏ အခက်အခဲအား
ကူညီရသည်ပင် ပျော်နေတတ်ရလေကား၊ ယခုလည်း တူမ
ငယ် ယမင်းခင်၏ အခက်အခဲအား သေချာကျနစွာ ရှင်းပြ
လျက် လုပ်ဆောင်ရမည့် အစီအရင်တို့ကို နားလည်အောင်
ရှင်းပြလိုက်ပါတော့၏။

ယမင်းခင်က ကျွန်ုပ်စီစဉ်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း
သေချာစွာ လုပ်ဆောင်ပါ၏။ အကျိုးရလဒ်ကား ကျွန်ုပ်ပေး
လိုက်သော ယတြာကို ချေပြီးသည့်နောက် နှစ်ရက်မကျော်
ခင်မှာပင် ယမင်းခင်အမည်နှင့် နိုင်ငံရပ်ခြားရောက် ခင်ပွန်း
သည် မောင်သိုက်၏ ငွေလွှဲရောက်ရှိလာခြင်းပါပေ။

သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့ထံ ငွေပို့နေကျဖြစ်နေရာက ငွေပို့
ခြင်း ပျက်ကွက်နေပါမူ ကျွန်ုပ်လေ့လာထားသော အောက်
ပါယတြာလေးကို လုပ်ကြည့်စေချင်ပါသည်။

ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်နှင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ
တန်ဖိုးအနည်းဆုံး ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဝယ်ပါ။ ပြန်အမ်းငွေ
ထဲမှ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး (ဥပမာ-ငါးရာကျပ်) ငွေစက္ကူတစ်
ရွက်ကို ဖယ်ထုတ်ပါ။ ထိုငွေဖြင့် မိမိအား ငွေပို့ပေးရမည့်သူ
၏ ဓာတ်ပုံကို ယပ်ခတ်ပေးပါ။ ထိုသို့ ယပ်ခတ်နေစဉ်
၎င်းကျန်းမာရွှင်လန်းပါစေ၊ မိမိထံပို့ရမည့်ငွေများကို အမြန်
ဆုံးပေးပို့ပါစေဟု တတွတ်တွတ် ဆုတောင်းပေးပါ။

လွန်စွာမှ ထိရောက်သော ယတြာတစ်ခု ဖြစ်ပါ
သည်။

မသိသူကျော်လွှား၊ သိသူဖော်စားလျက် လက်တွေ့
လုပ်ကြည့် အကျိုးရှိသည့် ယတြာတစ်ခု ဖြစ်ပါကြောင်း။

◆ ကမ္ဘီရဆရာပွင့်

သူမုကးထက်ဦး ထူးချင်တဲ့လူ ဂမ္ဘီရမောင်မောင်

တစ်နေ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေး
မြို့ ငြိမ်းရိပ်ရိ ဆရာဝန် တရားဆရာ
တစ်ဦး၏အိမ်သို့ သူ၏သားဦးကလေး
ကပ်ပွန်းတပ်ပွေးနေမင်္ဂလာသို့ သွား
ရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်နှင့်
အတူ မေမြို့ (ခေါ်) ပြင်ဦးလွင်သို့ လိုက်
ပါကြမည် စာရေးဆရာများအတွက်

စာပေမိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ ပင်စင်စား
ဦးဖိုးခိုင်က ကားတစ်စီး ဝယ်၍ ခေါ်
ဆောင်ခဲ့၏။
သို့ဖြင့် သူ၏ကားလေးဖြင့် လိုက်
ပါလာခဲ့ရာ သူ၏ကားလေးသည် ငြိမ်း
မနော်ဟန်လမ်းအတိုင်း အရှေ့စူးစူးသို့
မောင်နှင်၍ ထွက်ခဲ့၏။ ထိုနောက် (၅၆)

လမ်းအတိုင်း လက်ျာဘက်သို့ ချိုးကွေ့
၍ ဝင်ခဲ့ပြီး "စိန်မေတ္တာလက်ဖက်ရည်
ဆိုင်" ရှေ့တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်၏။
ပြီးလျှင် ဦးဖိုးခိုင်က -
"ဆရာတို့ ခဏဆင်းပြီး လက်
ဖက်ရည်လေး မုန့်လေး သုံးဆောင်ကြ
ပါဦး။ ဒီဆိုင်က ဒီဘက်နယ်မှာ လက်

ဖက်ရည်လည်းကောင်း၊ မုန့်လည်းကောင်းတယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ပါ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် သူ၏ကားလေးသည် ဝှုခနဲ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

“ကားကို ဓာတ်မီထုတ်ခိုင်းလိုက်တယ်လေ ဆရာ။ ဒါမှ ဆရာတို့ သွားချင်ရာကို သွားချင်သလို သွားနိုင်မှာ”

ဟုဆိုကာ လက်ဖက်ရည်စားဖွဲ့သို့ ဝင်ခဲ့ကြလေရာ ကဗျာဆရာ နေဇော်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထောင့်မှ ကွမ်းယာဆိုင်သို့သွားပြီး ကွမ်းဝယ်လေတော့၏။

ထိုသို့ ကွမ်းယာဆိုင်သို့ဝင်၍ ကွမ်းဝယ်နေစဉ် သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် အဖွဲ့ကျလျက် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၍ သေချာကြည့်ရှုလိုက်ရာ ကွမ်းယာရောင်းနေသူမှာ တခြားမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကျော် နိုင်မင်းထက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နိုင်မင်းထက်လည်း ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့် ပြုံးပြပြီး လက်ကာပြကာ ကွမ်းယာထုပ်များကို တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် လက်မလည်အောင် ထုပ်နေလေတော့သည်။

ထို့နောက် ကဗျာဆရာနေဇော်လည်း ကွမ်းထုပ်များကို ယူလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များအား ကျွန်ုပ်မှအပ တစ်ထုပ်စီ ဝေ၍ပေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒါ ဆရာနိုင်မင်းထက်ရဲ့ ဒါနပုံဆရာရေ။ ဟန်ကျတာပဲ။ ကွမ်းဖိုးမကုန်တော့ဘူး”

ဟု ဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်က -

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နိုင်ဇော်။ နိုင်မင်းထက်က ကွမ်းယာရောင်းနေတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ သူ့သူငယ်ချင်း သိန်းဇော်ဆိုင်ပါ။ မနိုင်လိုဝင်ပြီး လုပ်အားပေးနေတာလေ။ သူ့အတတ်နဲ့ သူ့စူးနေတာဆရာရဲ့”

“ဟေ...ဘယ်လိုသူ့အတတ်နဲ့သူ စူးနေတာလဲကွ။ လင်းစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ ကိုသိန်းဇော်က သူ့ဆိုင်ကို ဈေးရောင်းအောင်လုပ်စမ်းပါဦးဆိုတာနဲ့ ကိုနိုင်မင်းထက်က ဘုရားကြီးက ဇီးကွက်ရုပ်ဝယ်ပြီး စက္ကစကြာကို ဇီးကွက်ပေါ် စိုက်ခိုင်းလိုက်တာလေ။ နဂိုကမှ ရောင်းကောင်းရတဲ့ထဲ ခုလိုလုပ်ပေးလိုက်တော့ မနိုင်မနင်း ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ ဆရာ။ ဒီမှာ ဆရာကိုယ်တိုင် မနေသာတော့ဘဲ မြင်တဲ့အတိုင်း ဝင်ပြီး ဝိုင်းရတော့တာပေါ့”

ဟု ဆို၍ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောလိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် နိုင်မင်းထက်နှင့် သိန်းဇော်တို့လည်း ဆိုင်ကို လူစားထားခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ထို့နောက် နိုင်မင်းထက်က ကျွန်ုပ်တို့အား သိန်းဇော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ နိုင်မင်းထက်က မချီမချင် မျက်နှာဖြင့် -

“ဆရာကို ကြုံတုန်း ဒီကောင်ကြီးအတွက် အကူအညီတောင်းဦးမှပဲ”

ဟု ဆိုလာ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍

“တခြား မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ သူ့ကွမ်းယာဆိုင်လေးကို ဈေးရောင်းကောင်းအောင် အစီအမံလေးတစ်ခုလောက်”

ဟု ဆိုရာ စားပွဲပိုင်းမှ လူများက ဝိုင်း၍ရယ်မောကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ နိုင်မင်းထက်ရယ်။ မောင်ရင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ လိုသေးလို့လား။ သူ့ဆိုင်ကလည်း မြင်တဲ့အတိုင်း လက်မလည်အောင် ရောင်းနေရတာပဲလေ။ မောင်ရင်ကိုယ်မောင်ရင်လည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ နိုင်မင်းထက်သည် တအံ့တဩဖြင့် သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ သူ၏ အင်္ကျီဖြူဖြူပေါ်တွင် ရှားစေးပြောက်များ စွန်းထင်းနေသကဲ့သို့ သူ၏ပုဆိုးနက်ပြာကွက်မှာလည်း ထုံးများဖြင့် မြင်မအောင်းအောင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေ၏။ သိန်းဇော်မှာမူ ပြောစရာမရှိချေ။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ရှားစေးများ ထုံးများဖြင့် ပေကျဲလက်ရှိ၏။

ဤတွင် နိုင်မင်းထက်က -

“ဘယ်နှယ်လဲ သိန်းဇော်။ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မင်းကိုကူညီရတာ ငါ့မှာ ပုဆိုးရေ။ အင်္ကျီရေ အကွက်အပေါ်တော့ဘူး။ တစ်စုံလောက်တော့ မင်းဆရာကို ဝယ်ကန်တော့ခိုင်း”

ဟု နောက်လိုက်ရာ သိန်းဇော်မှာ ပြုံး၍သာနေလေ၏။ ထို့နောက် နိုင်မင်းထက်ကပင် ဆက်လက်၍ -

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ သူက ဆက်ဆံရေးလည်းကောင်း၊ ကွမ်းကလည်းကောင်းဆိုတော့ ဈေးလည်းရောင်းလို့

ကောင်းတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူက လောကီကိစ္စတွေလည်း ဝါသနာပါ။ စာဖတ်လည်း ဝါသနာပါဆိုတော့ သူ့ဆိုင်ကို ထူးထူးခြားခြားလည်း ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဆရာနည်းအတိုင်း “ဇီးကွက်စကြာ” လုပ်ပေးလိုက်တာ အဆင်ကိုပြောလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ဇီးကွက်စကြာက ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ထိရောင်းတဲ့လှည်းကအစ ဈေးဆိုင်တိုင်းလိုလိုမှာ တွေ့နေရတော့ သူများလုပ်တာနဲ့ မတူချင်ပြန်ဘူးတဲ့ဆရာ။ ဆိုင်တိုင်း နေရာတိုင်းမှာ တွေ့မြင်နေရတဲ့ အစီအမံမျိုး သူ့ဆိုင်မှာ မထားချင်တော့ဘူးတဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘယ်မှာမှ သိပ်မတွေ့နိုင်တဲ့ အစီအမံမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်တယ်။ ဇီးကွက်စကြာလို အနုညာလည်း ဆန်ချင်တယ်။ ဟုတ်တယ်မူတ်လား သိန်းဇော်”

ဟုပြော၍ သိန်းဇော်ထံ လှည့်မေးလိုက်ရာ သိန်းဇော်က ခေါင်းညိတ်ပြု၍

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ သူများနဲ့ မတူ ထူးထူးခြားခြားလည်းဖြစ်အောင် ယတြာလုပ်တာလား၊ အလှအပလုပ်တာ ထားလို့ ခွဲခြားရခက်တဲ့ အစီအမံလေး ထုပ်လို့ရရင် လုပ်ချင်ပါတယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။
ကျွန်ုပ်လည်း မနေသာတော့ပြီဖြစ်၍ နိုင်မင်းထက်၏ ပခုံးအားပုတ်ကာ -
“ကဲပါကွာ။ ဒီအတွက်တော့ သိပ်မနေပါနဲ့။ ဘယ်သူမှ သိပ်မသိသေးတဲ့ အစီအမံတစ်ခု ပေးခဲ့ပါမယ်။ ဈေးထည်းဆောင်းကောင်းစေရမယ်။ လုပ်ငန်းထည်း တွင်ကျယ်စေရမယ်။ သူများထက်ထည်း ထူးစေရမယ်... ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျေနပ်ပါတယ်။ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“အေး... မှတ်ထားကွာ။ လုပ်ရမှာတော့ မခက်ဘူး။ လုပ်ဖြစ်ဖို့တော့ ခက်တယ်ကွာ”

“ခက်စမ်းပါစေ ဆရာရယ်။ ဒါမှ တခြားသူတွေ လိုက်မလုပ်နိုင်မှာ”

“လုပ်လည်း လုပ်ပါစေကွာ။ အများကောင်းစားမယ့်ကိစ္စကို တစ်ဦးတည်း လက်ဝါကြီးအုပ်ချုပ်လို့မရဘူး မောင်သိန်းဇော်ရဲ့။ ကိုယ်လုပ်တာမြင်လို့ သူများလိုက်လုပ်လေ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်အောင်မြင်လေလို့ သဘောထားရတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ ဇီးညွှတ်ကားလည်း ဓာတ်ဆီထည့်ရာမှ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ဦးမြင့်ခိုင်ကလည်း “ဆရာရေ ကားပြန်လာပြီ” ဟုဆိုကာ သူ၏ လက်ကိုင်သားရေအိတ်ကိုဖွင့်၍ ပိုက်ဆံရှင်းရန် စားပွဲထိုးကို ခေါ်လေ၏။ ထိုအခါ သိန်းဇော်က -

“နေပါစေဆရာ။ ကျွန်တော်ရှင်းလိုက်ပါမယ်။ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ဒါနပြုပါရစေ”

ဟု ဆိုကာ စားပွဲထိုးများကို ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ နိုင်မင်းထက်က “ဆရာ သူ့ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆိုတာ မပြောရသေးဘူးနော်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကို သတိပေးလေ၏။
“အေးပါကွာ။ ငါမမေ့ပါဘူး။ မင်းလုပ်ရမှာက ဆန်ကောကောင်းကောင်း တစ်ချပ်ကို ဆေးအနက်ထူထူသုတ်ပြီး လေထဲမှာ ဈာန်ပျံနေတဲ့ ဇော်ဂျီရုပ်ကို

ပန်းချီဆရာဆီ အပ်ပြီး ဆေးခြယ်ခိုင်းလိုက်ကွာ။ ပြီးတော့ အင်္ဂါနေ့မနက်စောစော ၇ နာရီလောက်မှာ ဆိုင်မှာမြင်သာအောင် ချိတ်ထားလိုက်လေတော့။ ပြီးတော့ အမွှေးနံ့သာတိုင်လေး ဘာလေး မကြာခဏ ထွန်းညှိပြီး အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီ ဆုတောင်း။ ဒါဆိုရင် ပြီးပြီ။ အေး... ဒီထက်ပိုပြီး အဆင်ပြေချင်သေးတယ် ဆိုရင်တော့ မကြာခဏ ဇော်ဂျီကို ဆီချက်ခေါက်ဆွဲလေးနဲ့ ပူဇော်ပေး”

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသို့ပြောကာ ဦးမြင့်ခိုင် အသင့်ဖွင့်ထားသော ကားရှေ့ခန်းသို့ လှမ်း၍တက်လိုက်၏။ ဤတွင် နိုင်မင်းထက်ကလည်း နေဇော်နဲ့အတူ ကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်ကာ -

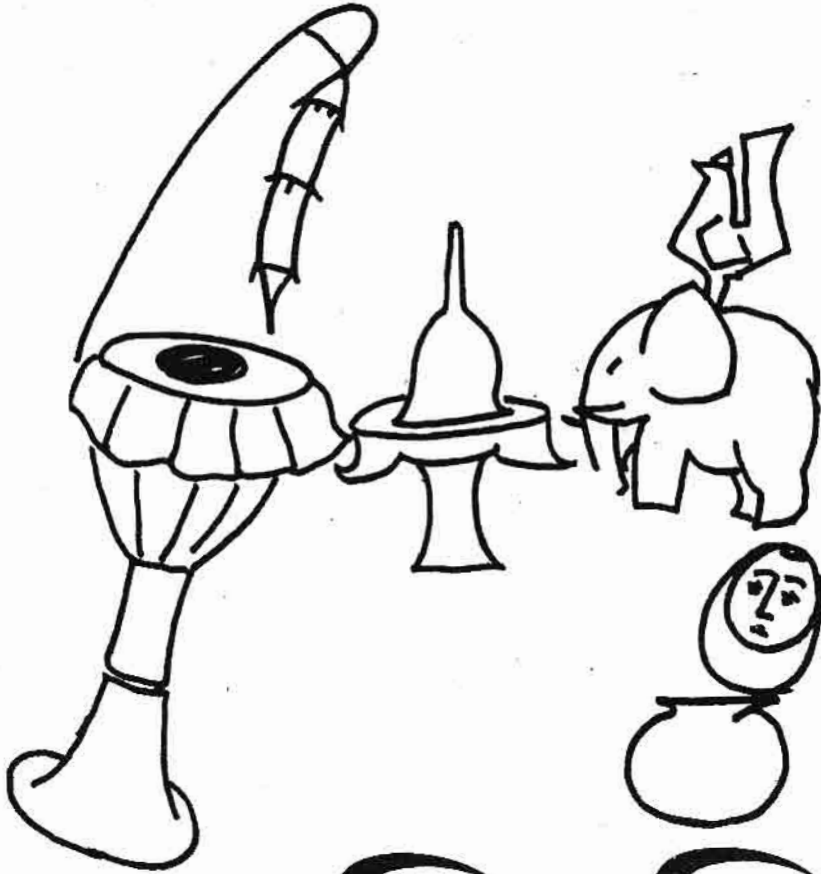
“သိန်းဇော်ရေ... အဲဒါတွေအားလုံး ငါပြန်လာမှ လုပ်တော့ဟေ့။ ခုတော့ ငါ အဖော်ကောင်းတုန်း ပြင်ဦးလွင်တက်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကားကလေးသည်လည်း ပူးခနဲ မောင်းထွက်သွားလေတော့၏။

သုနက္ခတ္တံ သုမင်္ဂလံ
သုပဘာတံ သုဟုဠိတံ။

ဂဗ္ဘိရမောင်မောင်

လူစဉ်အောင်

— လူဇော် (ကျိုက်ထီးရိုး)

ဈေးဆိုင်လူစည်ကားအောင် ဈေးဆိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲရမယ် အဆောင်တွေရှိပါတယ်။ အဲဒီအဆောင်တွေကတော့ သိသူဖော်စား၊ မသိသူကျော်လွှား၊ ယုံကြည်စွာနဲ့ ပြုလုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ အကျိုးထူးများရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဈေးရောင်သူ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ နေ့သားအလိုက် ဆောင်ရမယ့် အဆောင်တွေကတော့ -

- ၁။ တနင်္ဂနွေသားသမီး - အိုးစည်
- ၂။ တနင်္လာသားသမီး - ကလပ်ပေါက်ခေါင်းလောင်း
- ၃။ အင်္ဂါသားသမီး - ဆင်ဖြူ

- ၄။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး - ရွှေဟင်္သာ
- ၅။ ကြာသပတေးသားသမီး - ပစ်တိုင်းထောင်
- ၆။ သောကြာသားသမီး - သဲအိုး
- ၇။ စနေသားသမီး - တံခွန်ကိုးလက်

နေ့သားအလိုက် မိမိမွေးနေ့ နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် မိမိဆိုင်ရှိ လူမြင်သာတဲ့ ဘုရားကျောင်းဆောင်၊ သို့မဟုတ် အမြင့်တစ်နေရာတွင် ချိတ်ဆွဲထားပါ။

လူဇော်(ကျိုက်ထီးရိုး)

စီးပွားရေး၊ အရောင်းအဝယ်၊ အလုပ်အကိုင်ကောင်း၍ အကြံအစည်အောင်မြင်ပြီး ဝင်ငွေအားကောင်းသော ယတြာ

□ ဘဒ္ဒန္တဝေပုလ္လ

ရူပါကော်ဖီမစ်	၁၅	ခွက်	
ငွေပန်း	၁၅	ပွင့်	တစ်ပွဲ
ဂန္ဓမာအဖြူပွင့်	၁၅	ပွင့်	တစ်ပွဲ
မြတ်လေးပန်းအပွင့်	၁၅	ပွင့်	တစ်ပွဲ
မုန့်လုံးရေပေါ်	၁၅	လုံး	တစ်ပွဲ
ကွမ်းယာအချို	၁၅	ယာ	တစ်ပွဲ
ဘူးသီးကြော်၊ ပဲကြော်၊ ဘယာကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊			
အာလူးကြော် အကြော်ငါးမျိုး		တစ်မျိုးလျှင်	ငါးခုစီထည့်ပါ။
ဖယောင်း	၅	တိုင်ထွန်း	
လိမ္မော်ရည်	၁၅	ခွက်	

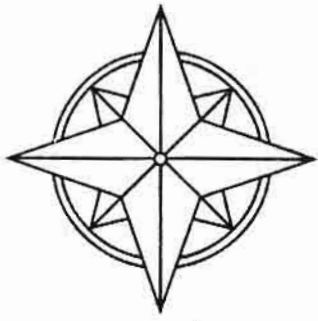
တန်ခိုးကြီးမားသော ဘုရားစေတီ၏ တနင်္လာထောင့် မုန့်ချွန် နံနက် ၇ နာရီမှ နံနက် ၉ နာရီအတွင်း ဘုရားကပ် လှူပါ။ ငါးခါဆို၍ ကပ်လှူပူဇော်ကန်တော့ပါ။ ဤကဲ့သို့ ကပ်လှူ ပူဇော်ကန်တော့ရသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံစွမ်းအားကြောင့် စီးပွားရေး၊ အရောင်းအဝယ်၊ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ ကြံ့စည်တိုင်း၊ တောင့်တတိုင်း ဆန္ဒရှိတိုင်း လျင်မြန်စွာ အောင်မြင်ပြီးစီး၍ အရပ်လေးမျက်နှာ၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့တွင် လာဘ်လာဘအထူးပွင့်လန်း၍ ဝင်ငွေတို့သည် ဝင်လာမစဲ တဖွဲ့ဝင်ရောက်လာကြပါစေ ...ဟု ငါးခါဆို၍ ဆုတောင်း တတ်ကြကုန်ရာ၏။

မှတ်ချက် ။ ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဆုတောင်းပုံကို အထူးနည်းယူ၍ မှတ်သားကြပါလေ။

ဤယတြာကို တနင်္ဂနွေ နံနက် ၉ နာရီမှ နံနက် ၁၀ နာရီအတွင်း တစ်ကြိမ်၊ တနင်္လာနေ့ နံနက် ၇ နာရီမှ နံနက် ၉ နာရီအတွင်း တစ်ကြိမ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၇ နာရီမှ နံနက် ၉ နာရီအတွင်း တစ်ကြိမ်၊ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၇ နာရီမှ နံနက် ၉ နာရီအတွင်း တစ်ကြိမ်၊ စုစုပေါင်း တစ်ပတ်လျှင် လေးကြိမ် လုပ်ပေးနိုင်ရပါမည်။ ခင်ပွန်းကိုယ်တိုင် မအားလပ်ပါက မိမိ၏ ဇနီးလုပ်သူအား တစ်ပတ်လေးကြိမ် မှန်မှန်လုပ်၍ ဆုတောင်းပေးရန် ညွှန်ကြားထားရပါမည်။ ဤယတြာနည်းတွင် ငွေပန်းနှင့် မြတ်လေးပန်းပွင့်သာ ရှားတတ်ပါသည်။ ကျန်သောပန်းများ ရလွယ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုပန်းနှစ်မျိုး မရပါက ရာ၍မလွယ်ပါက ထိုနှစ်မျိုးကို ဖယ်ထားပြီး ကျန်တာ ညွှန်ပြသထားသော ယတြာပစ္စည်းများဖြင့် ယတြာကို ဆက်လက်လုပ်သွားလျှင်လည်း ရနိုင်ပါသည်။ ငွေပန်းနှင့် မြတ်လေးပန်းတို့ပေါ်သော လရာသီရောက်ရှိလာပါက ယတြာပြုရာတွင် ထိုပန်းနှစ်မျိုးကို မထည့်ဘဲ မနေအပ်ပါ။ ပစ္စည်းအမည်စုံလေ မြန်မြန်ထက်ထက် အကျိုးပေးလေဟု မှတ်ကြရပါမည်။ ဤယတြာတစ်မျိုးတည်းနှင့်ပင် များစွာသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ကောင်းအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။ များစွာ သော အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကြီးများကိုလည်း ပုံမှန်အရောင်းအဝယ် မပျက် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနိုင်သွားတော့၏။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးများ၊ လိမ္မော်လုပ်ငန်းများ၊ ကော်ပိုရေးရှင်းလုပ်ငန်းများတို့ကိုလည်း ယန္တရားလည်ပတ်နေအောင် ထိန်းထားနိုင်သော

စွမ်းအားနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ပါသည်။ သိန်းပေါင်းများစွာတန်သော အိုးအိမ်ခြံမြေ တိုက်တာအဆောက်အဦ လုပ်ငန်းများကိုလည်း အရောင်းအဝယ်ကောင်းနေအောင် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သော စွမ်းအားနှင့်လည်း ပြည့်စုံနိုင်ပါသည်။ သိန်းပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်ရသော လမ်းတံတား၊ အလုပ်အကိုင်များ၊ မော်တော်သင်္ဘောလုပ်ငန်းများ၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်းများကိုလည်း အလုပ်အကိုင် အမြဲတမ်းကောင်းနေအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိပါသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကြီးများ၊ တည်းခိုခန်းလုပ်ငန်းများ၊ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များ၏ အဝင်အထွက်အလုပ်အကိုင်များကိုလည်း အဆင်ပြေနေအောင်၊ အစဉ်ချောမောနေအောင်၊ လူဝင်လူထွက် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေအောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သည့် စွမ်းအားနှင့်လည်း ပြည့်စုံရ၏။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ၊ ထမင်းဆိုင်ကြီးများ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ကော်ဖီဆိုင်၊ အဖျော်ယမကာဆိုင်ကြီးများ၊ ကြီးမားသော စုပါမားကက်ကြီးများအားလည်း ဤယတြာကို တစ်ပတ်လေးကြိမ် မှန်မှန်လုပ်ပေးနေခြင်းအားဖြင့် အရောင်းအဝယ်များ အောက်မကျစေဘဲ အမြဲတမ်း အရောင်းအဝယ်ကောင်းနေအောင်၊ ဝင်ငွေကောင်းနေအောင်၊ ဝင်ငွေမှန်နေအောင်၊ ဝင်ငွေမကျဆင်းအောင်၊ ငွေရေးကြေးရေးတွေ ဘက်စုံကဝင်လာနေအောင် အလုပ်အကိုင်စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ငွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အခက်အခဲမရှိအောင်၊ အထစ်အငေါ့မရှိအောင်၊ အကျပ်အတည်းမဖြစ်အောင် ဤယတြာသည် အမြဲတမ်း စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သော သတ္တိရှိနေသည်ကို သတိပြုတတ်ကြပါလေ...

ဘဒ္ဒန္တဝေပုလ္လ

(၂) သားဦး၊ သမီးဦး အကြီးဆုံး သားသမီးဦးကြီးလည်း ဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးလည်းဖြစ်ရကာ အရောင်း အဝယ်ကောင်း၊ စီးပွားတက်နေသည့် ဘဝတူရောင်း ကုန်ချင်းတူကို ရောင်းဝယ်အသက်မွေးနေသူ အောင် မြင်ကြီးပွား အရောင်းအဝယ်ကောင်းနေသည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦးထံမှ ယောက်မတစ်ချောင်း လက်ဆောင်အဖြစ် တောင်းခံကာ ထိုယောက်မနှင့် ဈေးဦး မပေါက်သည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို ကိုးချက်တိတ်မျှ ပုတ်ခတ်ပြီး ဆုတောင်းရန်။

၃ ၁ ၃ = ၃ ၁
အိမ်ဦးစီး = ဈေးဦးကက်ကင်း

ဧရောင်းကုန်ပစ္စည်း အမည်အလိုက်

ယတြာမြုအစီအရင်များ

- ၁။ ထမင်းဟင်းဆိုင် = ပျဉ်းတော်သိန်ရွက်
- ၂။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် = လက်ပံကိုင်း (တောင်ဘက် လှည့်ကိုင်းဆိုကာ ပိုကောင်း၏။)
- ၃။ အထည်ဆိုင် = ထန်းအုန်း၊ အုန်းထန်းကိုင်း (တောင်ဘက်လှည့်ကိုင်းဆိုကာ ပိုကောင်း၏။)
- ၄။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် = ကြက်သွန်ဖြူပင်အဖြစ် (ရိုးတံနှင့် ဥအလုံး)
- ၅။ ကုန်ခြောက်မျိုးစုံ = ကသစ်ရွက် (တောင်ဘက် လှည့်ရွက်ဆိုကာ ပိုကောင်း၏။)
- ၆။ အလှကုန်ဆိုင် = သပြေညွန့်ထိုးထားသော (အောင် အိုးရေ)နှင့် စတိသဘောပက်ဖျန်းပေးရန်
- ၇။ ဆေးဝါးဆိုင် = ရေစစ်နှင့် စတိသဘော ပုတ်ခတ် ပေးရန်
- ၈။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သီးနှံများဆိုင် = သနပ်ရွက်
- ၉။ ဖိနပ်ဆိုင် = ၁၂ လက်မ ပေတံနှင့် စတိသဘော ပုတ်ခတ်ပေးရန်
- ၁၀။ သားငါး၊ အသားဆိုင် = သပြေညွန့်
- ၁၁။ ရွှေဆိုင် = ရွှေပန်း
- ၁၂။ ရတနာမျိုးစုံ (ကျောက်မျက်ရတနာများဆိုင်) =

- ၁၃။ ငွေချိတ်နှင့် စတိသဘော ပုတ်ခတ်ပေးရန်
- ၁၄။ သံသံထည်ပစ္စည်းများဆိုင်၊ သစ်ဝါးခနဲဆိုင် = သပြေညွန့် (ကြေးချောင်းနှင့်လည်း စတိသဘော ပုတ်ခတ် ပေးရန်)
- ၁၅။ မုန့်ဆိုင်၊ မျက်မုန့်ဆိုင် = ပဲပင်ပေါက်အညွန့်
- ၁၆။ စာအုပ်ဆိုင် = အုပ်ဆောင်းနှင့် စတိသဘော ပုတ်ခတ်ပေးရန်
- ၁၇။ စက်ပစ္စည်းဆိုင် = ဆပ်ပြာအမွှေးတုံးနှင့် စတိသဘော ပုတ်ခတ်ပေးရန်
- ၁၈။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင် = ရေစစ်နှင့် စတိသဘော ပုတ်ခတ်ပေးရန်
- ၁၉။ ကားပစ္စည်းဆိုင်၊ ငွေထည်ပစ္စည်းဆိုင် = ငွေချိတ်နှင့် စတိသဘောပုတ်ခတ်ပေးရန်
- ၂၀။ စက်ဘီးပစ္စည်းဆိုင် = ဆပ်ပြာအမွှေးတုံးနှင့် စတိ သဘောပုတ်ခတ်ပေးရန်
- ၂၁။ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်ဆိုင် = ငှက်ပျောရွက် (တောင် ဘက်လှည့်ရွက်ဆို ပိုကောင်း၏။)
- ၂၂။ စားသုံးကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံဆိုင်(ဆန်၊ ဆား၊ နန္ဒင်း၊ ဆီ၊ ဟင်းခတ်မှုန့် စသည့်စားသုံးကုန်များ) = ညောင်ရွက် (တောင်ဘက်လှည့်ကိုင်းဆိုကာ ပိုကောင်း၏။)
- ၂၃။ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်ဆိုင် = အင်ကြင်းရွက် (တောင် ဘက်လှည့်ကိုင်းဆိုကာ ပိုကောင်း၏။)
- ၂၄။ အိုး၊ အိတ်ဆိုင် = အုန်းညွန့်

အထက်ပါ အရွက်၊ အညွန့်၊ အသား ပစ္စည်းတို့နှင့် ဆိုင်ရာ ရောင်းကုန်များကို စတိသဘော ရိုက်၊ ပုတ်ခတ်ပေး ရန် ဖြစ်ပါသည်။
မှတ်ချက် ။ ယုံကြည်မှုပြင်းပြထက်သန်စွာနှင့် စနစ် တကျ စီရင်လုပ်ဆောင်ပါက အမြန်ပင် အကျိုးထူးတတ် ပါသည်။

မော်တင်သိန်းဇော်

စာအုပ်ဆိုင်တွင်း

လူဝင်စေ

ဝေယံဦး

“စာအုပ်ဆိုင်ကရငွေသာ မျှော်စားနေလိုကတော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ လူတွေ စာဖတ်ကြတော့ဘူးထင်တယ်”

မညီမညာဖြစ်နေသော စာအုပ်ဆွေကို တညီတညာ ပြန်ထပ်ရင်းက နီသက်လော်တစ်ယောက်တည်း အသံထွက် ညည်းတွားလိုက်သည်။

မှန်သည်။ ကိုသက်လော်၏ စာအုပ်အဖွဲ့အစည်း ဝါးအားကျနေသည်မှာ လအတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ဖူးပွင့်ဝေစာပေအမည်ဖြင့် စာအုပ်အဖွဲ့အစည်း ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ။ ကိုသက်လော်က စာပေသမား၊ အပိုငွေလေးရှိသည်နှင့် ပန်းဆိုးတန်းဘက်လျှောက်၊ စာအုပ်မျိုးစုံ

ကို စိမ်ပြေနေပြေ မြည်းစမ်းပြီး ကိုယ်နှစ်သက်ရာ စာအုပ်တွေ ဝယ်သိမ်းခဲ့သည်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းကအကျင့်။ သိမ်းပါများလာတော့ အိမ်မှာ စာအုပ်ပုံကြီးဖြစ်လာသည်။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေက တစ်ဆင့်ပြန်ကူးဖတ်ကြသည်။ ထိုအထဲမှ တချို့က ပြန်မပေး။ စာအုပ်ကောင်း

တချို့ ပျောက်ဖူးသည်။ ဒီမှာတင် . . .
ကိုသက်ဇော်၏အိမ်သူ မပြုံးက အကြံ
ပပြုသည်။

“ရှင် ဒီလို အလကားငှားနေရင်
လူတွေက တန်ဖိုးထားမှာ မဟုတ်ဘူး။
အလကား အလကားပဲ ထင်နေကြမှာ။
ဒီလိုလုပ်ပါလား။ စာအုပ်အငှားဆိုင်ဖွင့်
ကြည့်ရအောင်”

အိမ်ရှင်မ၏ အကြံပြုချက်ကို
ကိုသက်ဇော်က လိုလိုလားလား လက်ခံ
လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်မှာ
ဆယ်ပေတ်လည် အဆောက်အဦလေး
ကို စနစ်တကျဆောက်၊ စာအုပ်စင်တွေ
စနစ်တကျရှိကုန်၊ အိမ်ထဲကစာအုပ်တွေ
ထုတ်၊ အမျိုးအစားခွဲပြီး သူ့စာအုပ်နှင့်သူ
စာအုပ်ဆိုင်မှာတင်ပြီး အငှားတန်းဝင်
ဝတ္ထု၊ ရုပ်ပြ၊ ကာတွန်း၊ လစဉ်ထုတ်
မဂ္ဂဇင်း စတာတွေထပ်ဝယ်၊ တော်တော်
လေး ရင်းနှီးလိုက်တော့ စာအုပ်အငှား
ဆိုင်ကြီးအဆင့် ရောက်သွားသည်။
ဒီကြားထဲ အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်အချို့
ကိုပါ တင်ရောင်းလိုက်သေးသည်။ သမီး
အကြီးမက စာအုပ်ဆိုင် အချိန်ပြည့်
တာဝန်ယူပေးပြီး စာရင်းဇယား ကျနစွာ
ဖြင့် ငှားသည်။ ကိုသက်ဇော်တို့အိမ်က
လမ်းထောင့် အချက်အချာလည်းကျပြန်၊
စာအုပ်အမျိုးအစားလည်း စုံပြန်ဆိုတော့
လပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ဖူးပွင့်ဝေစာပေကို
မသိသူမရှိ ဖြစ်လာသည်။ စာအုပ်ဆိုင်
ကြီးဖြစ်လာသည်နှင့် လကျော်စာအုပ်
တွေ ပြန်ထုတ်၊ အသစ်ပြန်တင်၊ ဆူးလေ
သုံးဆယ့်တစ်-သုံးဆယ့် နှစ်လမ်းရှိ
အရောင်းဆိုင်တွေနှင့် အဆက်အသွယ်
မပြတ်အောင်နေ။ လုပ်ငန်းကြီးမားလာ

ဒါမျိုးက အစီအရင်ပေးရမှာ။
ယတြာမဟုတ်ဘူး။
မင်းစာအုပ်ဆိုင်ထဲ
လူများများဝင်အောင်
အစီအရင်ပေးရမှာ။
ငါတို့ဆန်းပညာထဲက
အာလပ္ပနကာရက ဆိုတာ
ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှေးရှုခေါ်တဲ့
ကာရကပေါ့။
အို... ယောက်ျား။
ဟယ်... ယောက်ျား
စသဖြင့် ခေါ်တာမျိုး။

သည်နှင့် ကိုသက်ဇော်ကိုယ်တိုင်ပင်
စာအုပ်ဆိုင်အတွက် အချိန်ပေးလာရ
တော့သည်။ အပျော်တမ်းလုပ်ငန်းလေး
ဟု စတင်ခဲ့သည်မှ ခုတော့ မိသားစု
စားဝတ်နေရေး၏ အဓိကအားပြုရာ
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာရပြီ။
“ကိုယ်စဉ်းစားနေတာ တစ်ခုရှိ
တယ်။ ဘယ်လုပ်ငန်းမဆို ဆက်ဆံရေး
အဓိကပဲ။ တို့ဆက်ဆံရေးမှာ ချို့ယွင်း
ချက် ရှိနေပြီလား”
ကိုသက်ဇော် စဉ်းစဉ်းစားစား
ပြောသည်။ မပြုံးက ဒီစကားကို ချက်ချင်း
ကန့်ကွက်သည်။
“ဒီရပ်ကွက်ထဲ ကျွန်မတို့မိသားစု
အဆင့်အတန်းကို အားလုံး အသိအမှတ်
ပြုထားပြီးသား။ ကလေးတွေကလည်း

ပညာတတ်၊ ရည်ရည်မွန်မွန်တွေချည်း
ဆိုတာ ရှင်ကိုယ်တိုင်အသိ။ ကျွန်မ
အထင်တော့ စာအုပ်ဈေးနှုန်းကြီးလို
ငှားခဈေးကြီးလာတာကြောင့်များလား”
“ဒီလိုလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကိုယ်
ထင်တယ်။ စာဖတ်တဲ့သူဟာ ငှားခဈေး
ကြီးတာ၊ မကြီးတာကို အဓိကမထားဘူး။
ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်ဆို နှစ်ရက်သုံးရက်
ကြာအောင် အချိန်ဆွဲဖတ်ကြတာမျိုး။
တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပေါ့ကွာ။ မင်းလည်း
နည်းနည်း ကူစဉ်းစားကြည့်ပါဦး”
မိသားစုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမို့ မပြုံး
က မိန်းမသားပီပီ ကိုသက်ဇော်ထက်ပင်
ဘက်ပေါင်းစုံက စဉ်းစားနေသူဖြစ်သည်။
မပြုံး၏စဉ်းစားမှုတွေထဲမှာ “ယတြာလေး
ဗေဒင်လေး လုပ်ကြည့်ရင် မကောင်ဘူး
လား” ဆိုသည့်အချက် ပါဝင်လာသည်။
ကိုသက်ဇော်တို့မိသားစုက ဗေဒင်
လက္ခဏာကို ငြင်းပယ်ခြင်းမရှိသော်
လည်း ဂရုတစိုက်ကြီး မရှိခဲ့။ အရာရာ
လူသာအဓိကဆိုသည်ကို လက်ခံကြသူ
တွေ။ သို့သော် စိတ်အင်အားဆိုသည်
ကိုတော့ အထူးလက်ခံထားကြသည်။
ကိုသက်ဇော် အမြဲလိုပြောတတ်သည့်
စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။ ရောမတုရင်ဆီဇာ
က တိုက်ပွဲထွက်ခါနီးတိုင်း သုံးသည့်
စကား။
“Veni, Uidi, Vici” ဟူ၏။
အဓိပ္ပာယ်က ငါလာသည်၊ ငါမြင်
သည်၊ ငါနိုင်သည် ဟူ၍ဖြစ်၏။ မည်မျှ
ခက်ခဲသည့်အလုပ်မျိုးဖြစ်စေ စိတ်ဓာတ်
ခိုင်မာစွာဖြင့် အာရုံနှစ်စင် လုပ်ဆောင်
မည်ဆိုက မအောင်မြင်စရာမရှိဟု
လက်ခံထားသည်။

“မင်းအကြံပေးတာလည်း မဆို ပါဘူးကွ။ ဒါဆို အတော်ပဲ။ ကိုယ့်မိတ် ဆွေတွေထဲမှာ ဗေဒင်လိုင်းကို စနစ် တကျလိုက်စားနေသူတစ်ယောက် ရှိ တယ်။ ကိုတတင်တဲ့။ သူက ဟောမစား ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြံဉာဏ်တောင်းရင် တော့ သူကွမ်းကျင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေး တယ်။ ကိုယ့်နဲ့မင်း သူ့ဆီသွားကြည့်ရ အောင်”

အေးအေးလူလူ ညနေခင်းလေး မှာ ကိုသက်ဇော်တို့လင်မယား ကိုဘ တင်နေအိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ အိမ် ရှေ့မှာ မျက်မှန်ထူထူကြီးတပ်လျက် စာတစ်အုပ်ထိုင်ဖတ်နေသော လူပျို ကြီး ကိုဘတင်ကို အဆင်သင့်တွေ့လိုက် ရသည်။

“ဟာ . . . သူငယ်ချင်းတို့ လင် မယား ဘယ်လိုကဘယ်လို မျက်စိလည် လာတာလဲကွ။ ငါ့ညာနဲ့ပြောရရင်တော့ မင်းတို့လင်မယားမှာ အဖြေမတွေ့သေး တာလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ ငါ့ဆီအရောက် ထားကြတာမဟုတ်လား”

“မှန်လိုက်လေ သူငယ်ချင်းရာ။ မင်းဆီလာရတာ ငါတို့လိုချင်တဲ့အဖြေ တစ်ခုတွေ့ဖို့တော့ ကျိန်းသေပြီကွ။ မင်း ထွာကိုတော့ ခြွင်းချက်မရှိ ယုံလိုက်ပြီ”

“ကဲ . . . ထိုင်ကြည့်။ ခဏလေး။ ငါ့ ရေခဲနဲ့ ပဲခြမ်းသုပ်လေး ဝင်ယူလိုက် နှိပ်”

ခဏကြာတော့ ရေခဲနဲ့ ပဲခြမ်းတို့ ကိုဘတင် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ကဲ . . . အေးအေးဆေးဆေးပြော ကြတာပေါ့ကွ။ ဟု ဆိုကာ စကားစမြည် မြဲမြဲကြသည်။

“ဒီလိုကွ . . . ငါ့အိမ်မှာ စာအုပ် အဖျားဆိုင်ဖွင့်ထားတာ မင်းသိပါတယ်။ လုပ်ငန်းက ထုထည်ကြီးလာတော့ အိမ် ရဲ့ အဓိကစီးပွားရေးဖြစ်လာတယ်။ စီးပွား ရေးကို စီးပွားရေးနဲ့တူအောင် တို့တစ် မိသားစုလုံး ဂရုစိုက်ကြပါတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး။ အဖျားကျတာ လန့်ချိနေပြီ။ ဒါနဲ့ မင်းဆီ က အကြံဉာဏ်ယူရအောင် လာတာပဲ ကွ။ ယကြာလေး။ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လေးပေါ့ကွ”

ကိုသက်ဇော်က လိုရင်းကို တဲ့တိုး ပြောပြလိုက်တော့ ကိုဘတင်က သူ ပင်ကိုဟန်အတိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး တစ်ခုစဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ပြီးတော့ -

“ဒါလေးများကွ။ လွယ်မှလွယ်” ဟု စပြောသည်။ မပြုံးက -

“အမလေး . . . လွယ်ရင် လုပ်စမ်း ပါ။ လွယ်တာပဲလိုချင်တာ”

ဟု အားတက်သရော ဝင်ပြော သည်။

“ကဲ . . . ပြောမယ်။ ဒါမျိုးက အစီ အရင်ပေးရမှာ။ ယကြာမဟုတ်ဘူး။ မင်း စာအုပ်ဆိုင်ထဲ လူများများဝင်အောင် အစီအရင်ပေးရမှာ။ ငါတို့ ဆန်းပညာထဲ က အာလပွန်ကာရကဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှေးရှုခေါ်တဲ့ ကာရကပေါ့။ အို . . . ယောက်ျား၊ ဟယ် . . . ယောက်ျား စသ ဖြင့် ခေါ်တာမျိုး။ အခေါ်ဓာတ်ကာရက ပေါ့။ ၄ ဟူးကိုခေါ်ဖို့ ၄ ဟူးရဲ့ ကာရက အင်္ဂါကို သုံးတယ်။

မနက်တိုင်း မင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ဆန်း ဆန်ကွဲတွေပစ်ပြီး စာကလေးတွေကို ကျွေးပြီးတော့ ဆိုင်ထဲက ဘုရားစင်မှာ

အိုးတစ်လုံးထဲ အုန်း (၁)ညွန့်၊ ကြံ (၂) ညွန့်၊ မေမြို့ (၅)ပွင့် ထိုးလှူထား။ နွမ်း ရင် လဲပေးပေါ့။ ပြီးတော့ စာကလေးစာ စပါးတွဲတွေကို ဆိုင်ရှေ့မှာ ချိတ်ဆွဲထား ပေါ့ကွ။ ဘာမှ မခက်ပါဘူး။ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း ယုံယုံကြည်ကြည်သာလုပ်။ မထူးခြားရင် ငါ့ကို ဒီတစ်သက် အဖက် မလုပ်နဲ့တော့”

ကိုဘတင်က သူ့ညွန့်ကြားချက် ကို ရဲရဲဝံ့ အာမခံရင်း ပြောသည်။ မပြုံး က စာဖြင့် သေသေချာချာရေးမှတ် သည်။ ထွေရာလေးပါးပြောဆိုကြပြီး အတန်ငယ် မိုးချုပ်တော့ “ကဲ . . . ပြန်ဦး မယ်ဟေ့” ဆိုကာ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြန်လာကြသည်။

ဘာပဲလုပ်လုပ် ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်ရမည်။ မယုံကြည်လျှင် စကတည်း က မလုပ်နိုင်ဆိုသည့်အတိုင်း ကိုသက် ဇော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ကိုဘ တင် နည်းပေးသည့်အတိုင်း စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်သည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေထဲ စာတမ်း ထိုး အခန်းပြောင်းသလို “ဤသို့ဖြင့် တစ်လခန့်ကြာသော်” ဟု ပြောရမည်။

ကိုသက်ဇော်နှင့် မပြုံးတို့နှစ် ယောက် ကိုဘတင်ထံသို့ ရောက်ရှိသွား သည်။ ပြုံးချိုချိုမျက်နှာတွေကိုကြည့်ပြီး ကိုဘတင်က ပြောသည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကို တစ်သက်လုံး လက်တွဲမဖြုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

ကိုသက်ဇော်တို့လင်မယား ပြိုင် တူ ခေါင်ညှိတ်လိုက်ကြလေသည်။

■ ဝေယံဦး

မဆန်းသော်လည်းထူးသည် ကိုးနဝင်းမြို့လင်း အဓိဋ္ဌာနိ

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ပုံပြင်မဟုတ်သေး ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ကြားသိခဲ့ရဖူးသည်။ ဒေသဖြစ်စဉ်သည် မဆန်းသော် ထူးသည်။ မထူးသော်လည်း ဆန်းသည်ဟု ဆိုရချိန်မည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်နှစ်ခုကလက်က ဘာမျှမကြာသေးဟု ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်စဉ်က မနေ့တစ်နေ့ကလို။

ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်...။ ယောက်ျားဖြစ်သူက အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ သာမန်စာရေးတာ။ အသောက်အစား ဝါသနာမပါသူ။ သို့သော်ငြား လစာနှင့် စားဝတ်နေရေး မလုံလောက်တာမို့ ရုံးဆင်းပြီးတာနဲ့ အိမ်ကို ကရုတ်ကရက်ပြန်။ အာဟာရတစ်ခုမှီဝဲပြီး ဆိုက်ကားနင်းလို့ ငွေရှာရသေးသည်။

ဇနီးဖြစ်သူကလည်း မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်ဆိုသလို ဈေးမှာဘဲဥ ကြက်ဥ ရောင်းသည်။ တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး လောင်းကစားမမက်လေတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အမြတ်အစွန်းလေးတွေ မရမဟုတ်။ ရပါ၏။

ဒါပေမယ့်လို့ စုစုဆောင်းဆောင်း မလုပ်နိုင်ခဲ့။ နှစ်ဖက်မိတာတွေရဲ့ ကျန်းမာ

ရေးစရိတ်၊ လူမှုရေးစရိတ်တွေကြောင့်ပါလေ။ ကြွေးတင်မှု ချေးကားမှု မရှိချေ။

ဇနီးမောင်နှံ ရည်ရွယ်ထားချက်က ခိုးတူပေါင်ဖက် ရှာဖွေပြီး သီးသန့်အိမ်ကလေးတစ်ခု ထိုမှတစ်ဆင့် ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေးနဲ့ တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်တည်ဆောက်ဖို့ အိပ်မက်မြင်မက်ထားကြသည်။ အိပ်မက်က အကောင်အထည်မပေါ် မဖော်နိုင်သေးတာမို့ လောလောဆယ် မိဘတို့ရဲ့အိမ်မှာ နေရင်း ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေရဆဲ ကာလ။

ထုံးစံအတိုင်း နေ့စဉ် ယောက်ျားဖြစ်သူက ရုံးသွား၊ ဇနီးဖြစ်သူက ဘဲဥကြက်ဥတောင်းရွက်လို့ ဈေးသွား။ ဇနီးဖြစ်သူက ဈေးကပြန်လေတိုင်း ဟင်းချက်စရာဝယ်၊ ပြီးတော့ နေအိမ်အောက်ထပ်မှာ ရောင်းနေတဲ့ ငါးပိကြော် ဝယ်လေ့ရှိသည်။ ဟင်းအမယ် မဖွယ်ရာပေမယ့်လို့ ငါးပိကြော်လေးပါတော့ ထမင်းပြန်ကြသည်ဟူ၏။

တစ်နေ့တော့ ဇနီးဖြစ်သူက အသိတစ်ခု ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအသိက ငါးပိကြော်ရောင်းတဲ့ သူ့အိမ်အောက်ထပ်က ငါးပိကြော်ရောင်းတဲ့ အပျိုကြီးလုံးကြီးပေါက်လှ မကျင်မြပေါ့လေ။ သူ

လိုပဲ မပင်ပန်း။ နေအိမ်ရှေ့မှာပဲ ဆိုင်လေးခင်းပြီး ပြီးလိမ်းကြောဟော့စွာနဲ့ ငါးပိကြော်ရောင်းနေတာ။ မနက် ဈေးပန်းခင်းတော့ ငါးပိကြော် ချိုချဉ်နှစ်လေ့က အပြည့်အမောက်။ သူ့ဈေးရောင်းပြီး ပြန်လာတော့ ငါးပိကြော်တွေက တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ။

ဟန်ကျလိုက်တဲ့ မယ်မင်းကြီးမ။ ကုသိုလ်ကလည်း ထူးပဲတော်။ ကံမျက်နှာသာကလည်း သူ့ကိုမှပေးလေသလား။ ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲနဲ့ မုဒိတာပွားပါရဲ့။

ကံဆိုတာ အလုပ်လို့ ယောက်ျားပြောဖူးပါရဲ့။ ငါလည်း သူ့လိုလုပ်ရင် ကံကောင်းလေမလား။ ယောက်ျားနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမှ။ ယောက်ျားကလည်း ကိုးနဝင်းမိုးလင်း အဓိဋ္ဌာနဝင်နေတယ်။ သက်သတ်လွတ်စားတယ်။ ကောင်းပါ့တော်။ ရိုးသားတဲ့ယောက်ျား အသက်ရှည်ပါစေ။

ကျွန်မလည်း ယောက်ျားနည်းတူ ဆရာမင်းသိခံရဲ့ နည်းအတိုင်း ကိုးနဝင်းမိုးလင်း အဓိဋ္ဌာနဝင်တယ်လေ။

ယောက်ျား ဆိုက်ကားနင်းရာက ပြန်လာတော့ ထမင်းဟင်းပြင်ပေးသည်။ စားသောက်နေသည့် ယောက်ျားကို နံဘေးမှ ယပ်ခပ်ပေးရင်း အောက်ထပ်

▲
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရက်များ
အတွင်း “ငါတို့ရဲ့
ရိုးသား၊ ကြိုးစားပြီး
လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်း
သည့်ထက်မက
အောင်မြင်ပါစေ”
ဟူ၍ ဆုတောင်း
ဆုယူပြုလေ့လည်း
ရှိသည်။ ▲

က မကျင့်မြဲလို ငါးပိကြော်လုပ်ရောင်းရင် ကောင်းမလားလို့ဟူ၍ တိုင်ပင်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက “မိန်းမသဘောကျရင် လုပ်လေ” ဟု ပြောသည်။ သည်လိုနှင့် ငါးပိကြော်အလုပ်လုပ်သည်။ ရိုးသားစွာပြင် အောက်ထပ်က မကျင့်မြဲထံ နည်းနာတောင်းသည်။ မကျင့်မြဲကလည်း အားပေးသည်။ နည်းပေးသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက ဘဲဥနှင့်တွဲ၍ ဈေးတွင် ငါးပိကြော်ရောင်းသည်။ တစ်စတစ်စ ရောင်းကောင်းလာသည်။ ဘဲဥကြက်ဥထက် ငါးပိကြော်က လက်မလည်အောင် ရောင်းရသည်။ နောက်ဆုံး ဘဲဥကြက်ဥ ရောင်းခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး ငါးပိကြော်တစ်ခုတည်းကိုသာ ရောင်းတော့

သည်။ တူမနှစ်ယောက်ကို အကူခေါ်၍ ပင် ရောင်းရသည်။

“ယောက်ျားရေး...တော် ဆိုက်ကားနင်းရင်း ဆိုင်လေးတွေဆီ ငါးပိကြော်ထုပ်လေးတွေ ပို့ပါလား။”

“အေး...ကောင်းသားပဲ”

သို့ဖြင့် တစ်ဆိုင်၊ နှစ်ဆိုင်မှာ သုံးလေးငါးဆိုင်အထိ ဆိုက်ကားနင်းရင်း ငါးပိကြော်ထုပ်လေးတွေ ပို့ဖြစ်သည်။ အရသာကောင်းမွန်မှု၊ ထုပ်ပိုးရာတွင် သေသပ်မှုကြောင့် စားသုံးသူအကြိုက်တွေ့ပစ္စည်း ဖြစ်လာသည်။

ဆိုက်ကားဖြင့် ပါဆင်ဂျာတင်ရသည်မရှိချေတော့။ ဆိုက်ကားတစ်စီးလုံး ငါးပိကြော်ထုပ်တွေ ပြည့်နေလေပြီ။ မှာယူသည့်ဆိုင် များလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ယောက်ျားရေး...ရှင် ရုံးအလုပ်က ထွက်လိုက်တော့လေ။ ရုံးကတစ်ဖက်၊ ဆိုက်ကားနင်းရတာတစ်ဖက်၊ ပစ္စည်းပို့ရတာတစ်ဖက်နဲ့ ရှင်ပင်ပန်းလှပါတယ်တော်”

သို့ဖြင့် ယောက်ျားဖြစ်သူ ရုံးအလုပ်မှ ထွက်ဖြစ်သည်။ ငါးပိကြော်ပို့ချိန် ပို၍ရလာခဲ့သည်။ မနက်ခင်းတစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညနေပိုင်းတစ်ကြိမ် ပို့ဖြစ်သည်။ ဝင်နေ၊ လုပ်နေကျ အဓိဋ္ဌာန်ကတော့ ယုက်ကွက်သည်မရှိခဲ့ချေ။

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရက်များအတွင်း “ငါတို့ရဲ့ ရိုးသား၊ ကြိုးစားပြီးလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်း သည့်ထက်မက အောင်မြင်ပါစေ” ဟူ၍ ဆုတောင်းဆုယူ ပြုလေ့လည်းရှိသည်။

လုံ့လ၊ ဝီရိယအားဖြင့် ရိုးသားကြီးစားလုပ်ခဲ့သော အကြင်လင်မယား၏ ငါးပိကြော်လုပ်ငန်းသည် ၁၈ နှစ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ငါးပိကြော် ချို၊ ချဉ် အထုပ်များစွာတို့သည် ဆိုင်ကြီး၊ ဆိုင်ငယ်များသာမက မိနီမတ်ကက်၊ ဆူပါမက်ကက် စသည်တို့တွင် နေရာရရှိနေလေပြီ။ လူပေါင်း လေးငါးဆယ်နှင့် လုပ်ရသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုပမာ ဖြစ်တည်နေလေပြီ။

အထက်ဖော်ပြပါ ငါးပိကြော် (အခြားအကြော်အလှော်များလည်း ပါသည်) လုပ်ငန်းရှင် ဇနီးမောင်နှံ၏ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြခဲ့သည်မှာ မိတ်ဆွေကြီးကိုစိုးမြိုင် ဖြစ်သည်။

“ရိုးသား၊ ကြိုးစားတာရယ်၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယကြောင့် အောင်မြင်တာမို့ မုဒိတာပွားစရာပဲ ကိုစိုးမြိုင်ရယ်” ဟု စာရေးသူက ဘဝင်ကျစွာ ပြောပြလေရာ မိတ်ဆွေကြီးက...

“အဲဒါလည်း ပါတာပေါ့နော်။ ပြီးတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အချိန် နေရာ မပျက်ကွက်ဘဲ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာရယ်၊ သက်သတ်လွတ်စားတာရယ်၊ ဆုတောင်းဆုယူပြုတာရယ် ပြောတဲ့အထဲမှာ ပါခဲ့တယ်နော်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ဘာအဓိဋ္ဌာန်မို့လို့လဲ”

“ဆရာကြီးမင်းသိခံရဲ့ ကိုးနဝင်းမိုးလင်းမှသိမယ်”

ကိုးကွယ်သည့်

ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှသီမယ် အဓိဋ္ဌာန်တော်လှမ်းကွက်

ပထမ အဆင့်	တနင်္လာ သမ္မာ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၂)ပတ်	အင်္ဂါ ဘဂဝါ (၉)ပတ်	ပုဒ္ဂလူး သုဂတော (၄)ပတ်	ကြာသပတေး သတ္တဒေဝ မနုဿနံ (၇)ပတ်	သောကြာ လောကဝိရူ (၅)ပတ်	စနေ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၃)ပတ်	တနင်္ဂနွေ အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရဏိ (၆)ပတ်	တနင်္လာ အရဟံ (၁)ပတ်	အင်္ဂါ ဗုဒ္ဓေါ (၈)ပတ်
ဒုတိယ အဆင့်	ပုဒ္ဂလူး ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၃)ပတ်	ကြာသပတေး အရဟံ (၁)ပတ်	သောကြာ လောကဝိရူ (၅)ပတ်	စနေ ဗုဒ္ဓေါ (၈)ပတ်	တနင်္ဂနွေ အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရဏိ (၆)ပတ်	တနင်္လာ သုဂတော (၄)ပတ်	အင်္ဂါ သတ္တဒေဝ မနုဿနံ (၇)ပတ်	ပုဒ္ဂလူး သမ္မာ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၂)ပတ်	ကြာသပတေး ဘဂဝါ (၉)ပတ်
တတိယ အဆင့်	သောကြာ သုဂတော (၄)ပတ်	စနေ သမ္မာ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၂)ပတ်	တနင်္ဂနွေ အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရဏိ (၆)ပတ်	တနင်္လာ ဘဂဝါ (၉)ပတ်	အင်္ဂါ သတ္တဒေဝ မနုဿနံ (၇)ပတ်	ပုဒ္ဂလူး လောကဝိရူ (၅)ပတ်	ကြာသပတေး ဗုဒ္ဓေါ (၈)ပတ်	သောကြာ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၃)ပတ်	စနေ အရဟံ (၁)ပတ်
စတုတ္ထ အဆင့်	တနင်္ဂနွေ လောကဝိရူ (၅)ပတ်	တနင်္လာ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၃)ပတ်	အင်္ဂါ သတ္တဒေဝ မနုဿနံ (၇)ပတ်	ပုဒ္ဂလူး အရဟံ (၁)ပတ်	ကြာသပတေး ဗုဒ္ဓေါ (၈)ပတ်	သောကြာ အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရဏိ (၆)ပတ်	စနေ ဘဂဝါ (၉)ပတ်	တနင်္ဂနွေ သုဂတော (၄)ပတ်	တနင်္လာ သမ္မာ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၂)ပတ်
ပဉ္စမ အဆင့်	အင်္ဂါ အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရဏိ (၆)ပတ်	ပုဒ္ဂလူး သုဂတော (၄)ပတ်	ကြာသပတေး ဗုဒ္ဓေါ (၈)ပတ်	သောကြာ သမ္မာ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၂)ပတ်	စနေ ဘဂဝါ (၉)ပတ်	တနင်္ဂနွေ သတ္တဒေဝ မနုဿနံ (၇)ပတ်	တနင်္လာ အရဟံ (၁)ပတ်	အင်္ဂါ လောကဝိရူ (၅)ပတ်	ပုဒ္ဂလူး ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၃)ပတ်
ဆဉ္စမ အဆင့်	ကြာသပတေး သတ္တဒေဝ မနုဿနံ (၇)ပတ်	သောကြာ လောကဝိရူ (၅)ပတ်	စနေ ဘဂဝါ (၉)ပတ်	တနင်္ဂနွေ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၃)ပတ်	တနင်္လာ အရဟံ (၁)ပတ်	အင်္ဂါ ဗုဒ္ဓေါ (၈)ပတ်	ပုဒ္ဂလူး သမ္မာ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၂)ပတ်	ကြာသပတေး အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရဏိ (၆)ပတ်	သောကြာ သုဂတော (၄)ပတ်
သတ္တမ အဆင့်	စနေ ဗုဒ္ဓေါ (၈)ပတ်	တနင်္ဂနွေ အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရဏိ (၆)ပတ်	တနင်္လာ အရဟံ (၁)ပတ်	အင်္ဂါ သုဂတော (၄)ပတ်	ပုဒ္ဂလူး သမ္မာ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၂)ပတ်	ကြာသပတေး ဘဂဝါ (၉)ပတ်	သောကြာ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၃)ပတ်	စနေ သတ္တဒေဝ မနုဿနံ (၇)ပတ်	တနင်္ဂနွေ လောကဝိရူ (၅)ပတ်
အဗ္ဗမ အဆင့်	တနင်္လာ ဘဂဝါ (၉)ပတ်	အင်္ဂါ သတ္တဒေဝ မနုဿနံ (၇)ပတ်	ပုဒ္ဂလူး သမ္မာ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၂)ပတ်	ကြာသပတေး လောကဝိရူ (၅)ပတ်	သောကြာ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၃)ပတ်	စနေ အရဟံ (၁)ပတ်	တနင်္ဂနွေ သုဂတော (၄)ပတ်	တနင်္လာ ဗုဒ္ဓေါ (၈)ပတ်	အင်္ဂါ အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရဏိ (၆)ပတ်
နဝမ အဆင့်	ပုဒ္ဂလူး အရဟံ (၁)ပတ်	ကြာသပတေး ဗုဒ္ဓေါ (၈)ပတ်	သောကြာ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၃)ပတ်	စနေ အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရဏိ (၆)ပတ်	တနင်္ဂနွေ သုဂတော (၄)ပတ်	တနင်္လာ သမ္မာ သမ္ပုဒ္ဓေါ (၂)ပတ်	အင်္ဂါ လောကဝိရူ (၅)ပတ်	ပုဒ္ဂလူး ဘဂဝါ (၉)ပတ်	ကြာသပတေး သတ္တဒေဝ မနုဿနံ (၇)ပတ်

(မြားပြထားသော အမည်းကွက်များသည် သက်သတ်လွတ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမည့် နေ့ရက်များ ဖြစ်သည်)

ဈေးခေါ်ပါတဲ့ ပေဇော်ကျီ

ဆရာခေါင်ထွင်ပြင်

သည်ဆိုင်ကလေးကို မိမိရောက်
ဖြစ်သည်မှာ တစ်လကျော်၊ နှစ်လ
လောက်တော့ ရှိပြီထင်သည်။ သည်
ဆိုင်ကလေးဆိုသည်မှာ ထမင်းဆိုင်ဖြစ်
သည်။ ဆိုင်ရှင်နှင့် မိမိမှာ ရှေးမဆွ
ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။
သည့်အလျောက် ကိုယ်ပိုင်ထမင်းဆိုင်
လေးတစ်ခု ဖွင့်လိုသဖြင့် ဆိုင်နာမည်
ကလေးပေးဖို့ အကူအညီတောင်းခံတုန်း
က “ရွှေလက်ရာ” ဆိုသည့် အမည်နာမ
ကလေးကို မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ရွေးချယ်
ပေးခဲ့သည်။ သူတို့ကလည်း နှစ်သက်
ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့်ပင် ထိုနာမည်ကလေး
ကို ဆိုင်ဘုတ်အုပ်က အသုံးပြုခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှင်၏လန်းသည်မှာ အချက်
အပြတ်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ ဘာချက်
ချက် အစပ်တည့်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်
ရံဖန်ရံခါ သွားရင်းလာရင်း လမ်းကြုံပြီ
ဆိုပါက ရွှေလက်ရာ မြန်မာထမင်းဟင်း
ဆိုင်၌ မိမိ ဝင်ရောက်စားသောက်တတ်
၏။ အဖိုးအခမယူဘူးဟု ငြင်းဆန်
သော်လည်း မိမိက မယူလျှင် ဘယ်
ဘော့မျှမစားဟု ကန့်ကွက်ကာ ပေးရ
သည်။ ချက်ထားသည့် ဆန်ကလည်း
တောင်ပုံ။ သည်တော့ ထမင်းဖြူဖြူဖွေး
ဖွေးသည် ကော့ပုံနေ၏။ အဓိက ဟင်း

တစ်မျိုးမှာလျှင် ဟင်းရဲတွေက အလှူ
ပယ်။ သီးနှံပဲဟင်း။ ငါးပိချက်၊ ချဉ်ပေါင်
ကြော်၊ တို့စရာတွေက မြင်းခွာရွက်၊
သရက်သီး၊ ဥသျှစ်ရွက်၊ ရုံးပတီသီး၊
ငှက်သီးခိမ်း၊ လယ်သရက်ကင်း စသည်
ဖြင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။

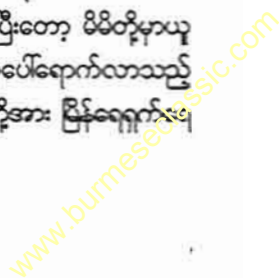
ဆိုင်ဖွင့်ခါစ လူဝင်လူထွက်က
မဆို။ ပုံမှန် သူဖောက်သည်နှင့်သူ။
ကြက်သား၊ ကြက်ကြော်၊ ကြက်အသည်း
အမြစ်၊ ဝက်သား၊ ဝက်ကလီစာ၊ ဆိတ်
သား၊ ဆိတ်ကလီစာ၊ အမဲသားမှသည်
ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းအထိ ရသည်။ ဆိုင်
လာစားသူရှိသလို၊ ပါဆယ်လာဝယ်သူ
တွေလည်း ရှိသည်။ ဘာပဲပြောပြော
သူဟာနှင့်သူကတော့ အဆင်ပြေသည်
ဟု ဆိုရမည်။ လင်ကိုယ်မယား နှစ်
ယောက်အနေဖြင့် သူ့နေရာနှင့်သူ
ထောင့်စေ့နေရန်အတွက် အလုပ်သမား
လေးယောက် ငှားထားရသည်။ ကူဖော်
လောင်ဖက်နှင့် ပန်းကန်ဆေး သန့်ရှင်း
ရေးအတွက် တစ်ဦး၊ ထမင်းခူး၊ ဟင်း
ခပ်၊ တို့စရာပွဲပြင်ဖို့ရာတစ်ဦး၊ လူခေါ်ဖို့၊
စားပွဲထိုးဖို့က တစ်ဦး၊ အားလုံး တက်
ညီလက်ညီဆိုတော့ အဆင်ပြေသည်။
မိန်းမလုပ်သူက ငွေသိမ်းကောင်တာ
ထိုင်သည်။ ယောက်ျားလုပ်သူက လို

အပ်ချက်၊ လစ်ဟာချက်မရှိစေရန် လိုက်
လံကွပ်ကဲသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ
နှင့်သူ အဆင်ပြေနေခြင်းအတွက် ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်လေ။

တစ်လကျော် နှစ်လခန့်လောက်
မရောက်ဖြစ်သော “ရွှေလက်ရာ မြန်မာ
ထမင်းဆိုင်” ကလေးသို့ မိမိရောက်တော့
အင်မတန်ကို အံ့ဩသွားရပါသည်။
အဆောက်အအုံက တဲကြီးမဟုတ်
တော့။ အုတ်ပတ်ကားတက်ထားသည့်
အခိုင်အမာ အဆောက်အအုံ၊ သည်
အနေအထားကို မြင်ရသဖြင့် စီးပွားရေး
အနေအထား တောင့်တင်းခိုင်မာလာ
သည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။

“လူတစ်ယောက် စီးပွားဖြစ်တယ်၊
အောင်မြင်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့
မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ရှေးအတိတ်က
ကောင်းဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဉာဏ်
နဲ့ ဝီရိယလည်း လိုပေသလိုပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အောင်မြင်မှုတိုင်း
မှာ သော့ချက်တွေရှိနေတတ်စမြဲပေါ့”
မိမိနှင့်ပါလာသော မိတ်ဆွေက
မိမိ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ထောက်ခံစကား
ပြောကြားနေ၏။ ပြီးတော့ မိမိတို့မှာယူ
ထားသော စားပွဲပေါ်ရောက်လာသည့်
ထမင်းဟင်းလျာတို့အား မြန်ရေရှက်အံ့

ပင် စားသောက်နေခဲ့ကြလေသည်။

“ရွှေလက်ရာ... ဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ့်ကို ရွှေလက်ရာပါပဲလားဗျာ”

မိတ်ဆွေက ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ရင်း စားပွဲထိုးလေးအား ထမင်းလိုက်ပွဲမှာနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆိုက်ကာ(ဂါလီ) တစ်စီးပေါ်ဝယ် ထမင်းချိုင့်တွေ အစီအရီ တင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိမိအဖေသို့ ဆိုင်ရှင်ရောက်လာသည်။ သည်အတွက် သိလိုစိတ်ကို ချွပ်တီးမထားနိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်မိလေသည်။

“အဲသည် ထမင်းချိုင့်တွေဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျာ”

“ချိုင့်ဆွဲမှာထားတဲ့ အိမ်တွေကို လိုက်ပို့ရမယ်လေ ဆရာရဲ့။ လုပ်ငန်းကို တစ်ဆင့်ခွဲတာပေါ့။ ရွှေလက်ရာ ချိုင့်ဆွဲ ထမင်းပို့ လုပ်ငန်းလေ။ မဆိုဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ လူ ၅၀,၆၀ စာလောက် ပို့ရတယ်။ တချို့ အခမ်းအနားပွဲတွေမှာ အော်ဒါမှာလို့ လိုအပ်သလောက် ချက်ပြုတ်ပို့ရတာတွေရှိတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ အားကျတယ်ဗျာ” ခင်ဗျားရဲ့ လုံ့လ၊ ဝီရိယကို စံတင်တယ်ဗျာ။

“ဉာဏ်ကူတာကိုပါ ထည့်မှ လုံလောက်မယ်ထင်တယ် ဆရာရဲ့”

“ဗျာ...ဘယ်လို ဉာဏ်ကူတာလဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်လေ ဆရာရဲ့”

ဆိုင်ရှင်ညွှန်ပြသည့် နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့်ပန်းချီကားချပ် တစ်ချပ်။ ရှေးယခင်က မမြင်ဖူးခဲ့။ ပန်းချီကားချပ်

ထဲမှာ တောင်ငူကိုင်ထားသည့် ဇော်ဂျီသည် လေထုထဲ၌ ဝဲပုံနေသည်။ တောရိပ်တောင်ရိပ်တွေလည်း တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲဗျာ”

“ဇော်ဂျီနဲ့ ဈေးခေါ်ထားတာလေ ဆရာရဲ့”

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်နားမလည်ဘူးဗျာ”

“နားမလည်ဆို ကျွန်တော်တို့ မတွေးနိုင်၊ မသိနိုင်တဲ့ ဂန္ထိရ အစီအရင် တွေဆိုတာ အများကြီးမဟုတ်လား။ ဒီအစီအရင်ကို ကျွန်တော်ဆိုင် ထမင်းလားစားတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က လမ်းညွှန်ပေးသွားတာ။ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ အဘိုးကြီးပဲ ဆရာ။ ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံကြီးကို ဝတ်ဆင်တယ်။ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်ထားတယ်။

ဆိုင်ထဲဝင်လာတော့ သီချင်းကလေးဆိုလို့ ဆရာရဲ့ မှတ်မိပါသေးရဲ့ ဘာတဲ့။ ဪ...ရပြီ ရပြီ။ ‘ရွှေဖျဉ်းညီနောင် မောင်တော်စီးပါလို့ ရေလှိုင်းတွေက တဖွေးဖွေး နတ်နန်းရယ်သာ လှတယ်။ ရွှေနန်းကြီးရယ် သာလှတယ်။ ဆီးကြိုပါ နမများရယ်၊ ဆီးကြိုပါ မောင်တော်များရယ်’တဲ့ဗျာ။ တချို့က အဲသည် အဘိုးကြီးကို ရူးနေတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရူးတာကို ကျွန်တော် သိနေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သက်ကြီးရွယ်အိုလို သဘောထားပြီး အဘိုးကြီးကို ထမင်းအာဟာရဒါနပြုလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ တင် အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဆီသွားပြီး ဟိုနံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပုံကို ဆွဲခိုင်းတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ဆိုင်ရဲ့ ခေါင်းရင်းမှာ ချိတ်ရ

မယ်ဆိုပဲ။ ဇော်ဂျီရုပ်ဆိုတာ ဈေးခေါ်တဲ့ နေရာမှာ အကောင်းဆုံးတဲ့။ အရောင်းအဝယ်လုပ်သူမှန်သမျှ အဲသည်ပုံကို ဆောင်သာဆောင်၊ ကျိန်းသေတိုးတက်အောင်မြင်လိမ့်မယ်တဲ့”

“ဒါနဲ့ပဲ ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

“မှန်တာပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲသည် အကျိုးကို ကျွန်တော် လက်တွေ့ခံစားနေရပြီ။ ကျွန်တော့်အခြေအနေလည်း ဆရာအသိပဲလေ။ ဘဝကို တစ်ဆင့်ချင်း တက်လာရတာ”

“အေးဗျာ...အားကျအတုယူပါတယ်။ သည်အကြောင်းလေးကို အများသိရအောင် စာတစ်ပုဒ်ရေးကြည့်ဦးမယ်”

“ရေးပါဆရာ ရေးပါ”

ထို့နောက် မိမိတို့က စားသောက်ထားသည်များအတွက် ကျသင့်ငွေကို ရှင်း၏။ ဆိုင်ရှင်က လက်မခံ။ “နောက်တစ်ခေါက်မှ ယူပါရစေ။ သည်တစ်ခါတော့ ဒါနပြုတာပါ။ ကုသိုလ်လိုချင်လို့ပါ” ဟူ၍ ကျီးကျိုးနွံနွံ ပြောလေရာ မိမိတို့လည်း မငြင်းသာတော့ဘဲ လက်ခံလိုက်ရပါတော့၏။

ငွေသိမ်းကောင်တာနောက်ရှိ နံရံမှာတော့ဖြင့် ဈေးခေါ် ဇော်ဂျီသည် တိမ်ညွှန်နှင့်အပြိုင် ကောင်းကင်၌ ကျက်စားရင်း ဂန္ထိရအစီအရင်ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများအတွက် ရောင်းပန်းသာ၊ ဝယ်ပန်းလှအောင် မြူးကွန်နေလေတော့၏။

(ထိုပုံကား ယခုလထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းအဖုံးပင် ဖြစ်ပါသတည်း။)

ဆရာခေါင်ထွင်မြင့်

လာဘ်လာဘရွှင်လန်းအောင် ဝိဇ္ဇာဓရ ဇီးကွက်ရုပ်တုကိုသောင်

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်အောက်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် စာဖတ်နေမိလေ၏။ ရာသီဥတုက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုပူပြင်းလာသည်။ ရာသီဥတုက ပူပြင်းသဖြင့် စာရေး၍မရ။ သည်တော့ နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန်တွင် စာဖတ်သောအလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ စာဖတ်နေလျှင် ရာသီဥတုသည်ကိုလည်း သတိမထားမိတော့။

ကျွန်တော်စာဖတ်နေမိစဉ် ကျွန်တော့်အနီးသို့လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားမိသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်ခြံအနီးတွင် နေထိုင်သော ကိုပေစိသည် ကျွန်တော့်အနားသို့ လျှောက်လာနေသည်။

“လာဗျာ ကိုပေစိ၊ နေတစ်အားပူလို့ စာမရေးဘဲ စာဖတ်နေတာ။ ကိုပေစိမိန်းမ ဘုရားဖူးသွားတယ်ဆို၊ ပြန်လာပြီလား။”

ကိုပေစိက ကျွန်တော့်ဘေးနားမှ ကွပ်ပျစ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ညက ပြန်လာတယ်။ ခရီးပန်းလာတယ်ဆိုပြီး ညကလည်း အိပ်လိုက်တာ။ အခုလည်း အိမ်အောက်မှာ ဖျာခင်းပြီး အိပ်နေလေရဲ့။ ဘုရားဖူးသွားပြီးပြန်လာတော့ စားစရာတွေများ ဝယ်လာမလားအောက်မေ့တယ်။ သူ့သမီးဆိုင်မှာ အဆောင်ထားဖို့ ဇီးကွက်ရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ် ဝယ်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ညက ငါနဲ့ စကားများရသေးတယ်။”

“သူ့သမီးဆိုင်မှာ အရောင်းအဝယ်ကောင်းအောင် ဇီးကွက်အဆောင် ဝယ်လာတာပေါ့။ ဈေးဆိုင်တွေမှာ ဇီးကွက်ရုပ်ကလေးတွေ ဆွဲထားတာ ကိုပေစိ မြင်ဖူးမှာပေါ့။ ဈေးဆိုင်မှာ ဇီးကွက်ရုပ်ကို ဒီအတိုင်းဆွဲထားလို့ကတော့ အလှသရုပ်အဖြစ် ပြထားသလိုပဲနေမှာပေါ့။ လာဘ်လာဘရွှင်ဖို့ဆိုတာက အတပ်ပြောလို့မရဘူးဗျ”

“ဟင်...ဈေးဆိုင်မှာ ဇီးကွက်ရုပ်ဆွဲထားရင် ဈေးရောင်းကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဇီးကွက်ရုပ်ဆွဲထားရုံနဲ့ ဈေးရောင်းမကောင်းနိုင်ပါဘူး။”

“ဪ...”

“ကိုပေစိ နားလည်အောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်။ ဗေဒင်ပညာမှာ ‘ဦးဝေ၊ စံကူး၊ ရေဘူး၊ တောသူ၊ ဓာတ်ရန် ဟူ၏’ ဆိုတဲ့ လင်္ကာအရ ဇီးကွက်ဆိုတဲ့ အမေတင်ဟာ ‘ဇီး’ ဆိုတဲ့ အင်္ဂါနဲ့ ‘ကွက်’ဆိုတဲ့ တနင်္လာကို ကက်ကင်းဓာတ် ရန်ဓာတ် ယူထားတယ်။ ဥစ္စာလို ရန်ဂြိုဟ်နောဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ဇီးကွက်ဆိုတဲ့ အဆောင်မှာ စံကူးဆိုတဲ့ ဓာတ်ရန်ကို ယူထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီအဆောင်ဟာ အလွန်အစွမ်းထက်တယ်လို့ ပညာရှိတွေက ယူဆထားကြတယ်။ မဏာရလောပအကျော် ခင်ကြီးပျော် ဆရာတော်ရဲ့ ‘တစ်မည်ဓာတ်နံ၊ ပုံတူမှန်သော်၊ အားမာန်ကြီးပြင်း၊ နိုင်ကြခြင်းလား’ လင်္ကာအရ ဇီးကွက်အဆောင်မှာ ဓာတ်နံတွေ အားကောင်းနေတယ်။ ဓာတ်မှန်က ဓာတ်မပြန်ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် ဘုရားဖူးသွားရင်း ဒေသတစ်ခုမှာ ဇီးကွက်အဆောင်တွေကို စီရင်ပေးတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီဆရာဆီက ပညာကို ကျွန်တော်တောင်းခံယူခဲ့တယ်။ အဲဒီဆရာ ဇီးကွက်အဆောင် စီရင်ပုံက ဒီလိုဗျ”

ကျွန်တော်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဗလာစာအုပ်မှ စာမျက်နှာတွင် ဘာလင်ပင်ဖြင့် ပုံတစ်ပုံရေးဆွဲလိုက်၏။ ကိုပေစိက သေချာစွာကြည့်နေသည်။

“ဇီးကုန်း၊ စစ်ကိုင်း၊ စမ်းကြီး၊ စဉ့်ကူး၊ စတဲ့ အင်္ဂါနဲ့ တနင်္လာနဲ့ တွဲထားတဲ့ မြို့က စောင်ချမ်းသားအသားကို

နေ့လယ် ၁၂:၀၀ နာရီမှ ၁၃:၃၀ နာရီအတွင်း ခုတ်ယူပါ။ ဇီးကွက်ရုပ်ကို အောက်ခံထားပြီး ဇီးကွက်အပေါ်မှ ဇော်ဂျီရုပ်ကို ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ဆေးကြိမ်နေတဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပီပြင်အောင် ထုလုပ်ရမယ်။ သည်နောက် အဲဒီအရုပ်တွေကို ဆေးခြယ်ရမယ်။ ပြီးရင် အဲဒီရုပ်တုကို ဆွဲခြင်းထဲမှာ စက္ကူခံထည့်ပြီး ဈေးဆိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားရမယ်။

အဲဒီဇီးကွက်အဆောင် ရုပ်တုကို ထုလုပ်ပြီးရင် ဘုရားရှေ့မှာ သစ်သီး၊ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ သီမီး၊ အမွှေးတိုင်တို့နဲ့ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး သိဒ္ဓိတင်ရမယ်။ သိဒ္ဓိတင်တဲ့အခါ အောက်ပါဂါထာကို ကိုးခေါက်ရွတ်ရမယ်။

ဇယ စက္ကော၊ ဇယန္တေယော၊
ဇယိတဗ္ဗေ၊ ဇယာသနေ၊
ဇယာ ပေသိ၊ ဇယေသိနံ၊
ဇယံ ဒေတု၊ ဇယုတ္တရော။

အဲဒီဂါထာကိုရွတ်ပြီးရင် ဇော်နိုးမန္တန်ကို ကိုးခေါက်ရွတ်ဆိုရမယ်။ ဇော်နိုးမန္တန်ဆိုတာက -

သဗ္ဗဇော်ဂျီ၊ တပသီ၊ ဝိဇ္ဇာဓိရံ၊ ဘယဒေသဝီသံလံ၊ ဟောတိ၊ မဟိဒ္ဓိကာ၊ နာနာသိပုံ၊ နာနာရူပံ၊ နာနာကုစ္ဆံ၊ နာနာမန္တံ၊ နာနာဉာဏံ၊ နာနာစိန္တံ၊ နာနာဘောဂံ၊ နာနာလာဘံ၊ နိပ္ပာဒေန္တံ၊ ယံ ယံ ဣစ္ဆာသမိဇ္ဈန္တံ၊ ဩောင်း သဗ္ဗိ။

ဒီဇော်ဂျီနဲ့ ဇီးကွက်အဆောင်ဟာ ၁။ စစ်ကိုင်း၊ စသော မြို့ရွာများမှာ၊ ၂။ စောင်ချမ်းသားကို၊ ၃။ ဇီးကွက်ရုပ်ခံ၊ ၄။ ဇော်ဂျီရုပ်ကို၊ ၅။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၊ ၆။ ဆေးကြိတ်ပုံထုလုပ်ပြီး၊ ၇။

ဆေးခြယ်၍၊ ၈။ ဆွဲခြင်းထဲမှာ၊ ၉။ စက္ကူခံ ထည့်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကက်ကင်းဓာတ်တွေကို ကိုးကြိမ်ကိုးခါထပ်ပြီး ကိုးနဝင်းကျေအောင် လုပ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ သိဒ္ဓိတင်ဂါထာကိုးခေါက်၊ ဇော်နိုးမန္တန်ကိုးခေါက် ရွတ်ဆိုပြီး သိဒ္ဓိတင်ထားတာမို့ နဝင်းကျေနေပြန်တယ်။

ဒီအဆောင်ကို ဈေးဆိုင်ရဲ့ မျက်နှာစာအတွင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားပြီး ခြင်းထဲကို စံပယ်ပန်းကုံးလေးတွေ ထည့်ထားရင် ပိုပြီးကောင်းတယ်။ သိသိသာသာ ဈေးရောင်းကောင်းလာလိမ့်မယ်”

“အဲဒီအဆောင်ကို ကိုယ့်ဆရာက ဆောင်ရွက်ပေးပါလား”

“ဇီးကွက်အောက်ခံ ဇော်ဂျီဆေးကြိတ်နေဟန် ရုပ်တုကို ကျွန်တော်မှ မထုတတ်တာ။ ဇီးကုန်းက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေဆီ စောင်ချမ်းသား လှမ်းမှာ လိုက်ဗျာ။ ဘုရားသုံးဆူလမ်းထဲက ပန်းပုဆရာဆီမှာ အဲဒီရုပ်တုအပ်ပေါ့။ အဆောင်ရုပ်တုရရင် ကျွန်တော်သိဒ္ဓိတင်ပေးမယ်။ အဲဒါ မကောင်းဘူးလား”

“အင်း...ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ မိဘဆိုတော့ သားသမီးစီးပွားရေး ကောင်းစေချင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မိဘရဲ့စေတနာကို လေးစားပါတယ်။ ကိုပေစိပြန်တော့မယ် မဟုတ်လား။ ပြန်တော့၊ ကျွန်တော်လည်း စာဆက်ဖတ်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်က အားမနာတမ်းပြောတတ်သူဖြစ်ရာ ကိုပေစိသည် သူ့အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားလေတော့၏။

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

လားဘီကောင် နှင့် ဇော်ကျီ ဈေးရောင်းကောင်းဖို့ စီရင်သည်

ကိုမောင်သန်းဝင်း

စာရေးသူသည် ရန်ကုန်မြို့လယ်ဆီသို့ ရက်သတ္တပတ်လျှင် နှစ်ရက်ထွက်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂါနေ့နှင့် သောကြာနေ့များတွင် ဖြစ်သည်။ ရေးပြီးစာမူများ ပေးပို့ရန်နှင့် ရရှိမည့် စာမူခများ ထုတ်ယူရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

အင်္ဂါနေ့တစ်နေ့ စာရေးသူ မြို့လယ်သို့ ရောက်ကာ စာမူများပို့ပြီး ပန်းဆိုးတန်းရှိ စာအုပ်များရောင်းရာသို့ ဆိုက်သည့် စာအုပ်များ ရှာဖွေဝယ်ယူရန်အတွက် ငယ်ဆင်းမိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် ဆုံဖြစ်ရာ လမ်းပလက်ဖောင်း ဘွတ်ရပ်၍ စကားပြောကြရင်း စကားလက်စမသပ်နိုင် ဖြစ်ကာ နီးစပ်ရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး အခြေအနေများ ပြောဖြစ်ကြသည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူမှာ ကိုသန်းဆောင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မင်္ဂလာဈေးအနီးရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းငှား၍ ပလတ်စတစ်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရောင်းနေကြောင်း၊ ယခုတလော အရောင်းအဝယ် မကောင်းသည့်အတွက် အရောင်းအဝယ်ကောင်းဖို့ အဆောင်တစ်ခုလုပ်ရန် မြို့လယ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြောင်း၊ အဆောင်တစ်ခု ရရှိပြီးဖြစ်၍ ဆိုင်သို့ ပြန်ရန်ပြုစဉ် စာရေးသူနှင့် တွေ့ရကြောင်းဆိုသည်။

စာရေးသူမှ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် 'ဘယ်လို အဆောင်လဲ ပြကြည့်ပါဦး' ဆိုလေတော့ လိပ်ထားသော ကတ်စက္ကူကို ရာဘာကွင်းဖြည့်၍ပြသည်။ စာရေးသူ

တခုတ်တရ ကြည့်လေသော် ဇီးကွက်ရုပ်၏အပေါ်တွင်
ဇော်ဂျီဆေးကြိတ်နေသည့်ပုံဖြစ်သည်။ ကာလာခြယ်သ
ထားသဖြင့် လှတပတ ဖြစ်နေသည်။

“ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က လုပ်ခိုင်းလို့ပါ။ ဒီပုံ
အတွက် ဟုတ်တိပတ်တိ မကုန်ကျပါဘူး။ ပလက်ဖောင်း
ပေါ်က ဓားခြစ်ပန်းချီဆရာကို မနေ့က အပ်ထားပြီး ဒီနေ့
လာယူတာ။ သူက ငွေကျပ်တစ်ထောင်တောင်းတာ
နှစ်ထောင်ပေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားက ဗဟုသုတကြွယ်တော့
ဒီပုံရဲ့အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြပါဦးလား။ ကျွန်တော်လည်း မိသားစု
ကို ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ပြန်ရှင်းပြလို့ရတာပေါ့”

“ဘာခက်တာမှတ်လို့လဲ မိတ်ဆွေ၊ ဒါက မြန်မာမှု
ဇာတ်ကောင်တွေပဲဟာ။ ဇီးကွက်ဆိုတာက လာဘ်ကောင်
လို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်လေ။ အိမ်တိုင်း ဆိုင်တိုင်းမှာ
လာဘ်လာဘဝင်အောင် ဆောင်ထားကြတာ တွေ့ရမှာ
ပေါ့။ နိုင်ငံခြားသားတွေကလည်း Lucky Owl ဆိုပြီး ဝယ်
ယူကြတယ်လို့ သိရတယ်။ (၂၇)ကြိမ်မြောက် အရှေ့
တောင်အာရှ အားကစားပြိုင်ပွဲကို မြန်မာနိုင်ငံက တာဝန်
ယူကုင်းပတော့ Trade Mark သင်္ကေတရုပ်အဖြစ် ဇီးကွက်
လေ။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေးတံဆိပ် ရသူတွေက ဇီးကွက်ရုပ်လေး
တွေကို နမ်းရှုံ့ပြီး အောင်ပွဲခံခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။”

“အေး... ဟုတ်သားပဲဗျ။ ဒါနဲ့ ဇော်ဂျီနဲ့ ပတ်
သက်လို့ လင်းစမ်းပါဦးလား။”

“ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတို့က ဘုရားရှင်လက်ထက်ကတည်း
က အထင်အရှားရှိခဲ့တာ၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီ ဆိုတဲ့
စကား ကြားဖူးမှာပေါ့။ ဇော်ဂျီ ဝိဇ္ဇာ ဆိုတာက သိဒ္ဓိရှင်တွေ
လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ဇော်ဂျီဝိဇ္ဇာခိုရ်ကို (၁)ဆေးမျက်လှည့်
ဝိဇ္ဇာခိုရ်၊ (၂)မန္တန်ဆေးဝိဇ္ဇာခိုရ်၊ (၃)သုတပြာ(ပြဒါးပြာ)စား
ဝိဇ္ဇာခိုရ် ဆိုပြီး သုံးမျိုးခွဲထားတယ်။

ပြီးတော့ တပသီဝိဇ္ဇာခိုရ်(ပြဒါးဝိဇ္ဇာ)ဆိုတာ ပြဒါး
သေဓာတ်လုံးကိုငုံပြီး ကောင်းကင်ပျံနိုင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဖြစ်တယ်။
သေသ(သံဝိဇ္ဇာခိုရ်)ဟာ (၁)သံသေဓာတ်လုံးငုံပြီး ပျံနိုင်

တဲ့ ဝိဇ္ဇာခိုရ်။ (၂)သံသေပြာစားပြီး ထွက်ရပ်ပေါက်တဲ့ ဝိဇ္ဇာ
ခိုရ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ထားပါတော့။

ချုပ်ပြောရရင် ဇော်ဂျီဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့ဟာ ဓနသိဒ္ဓိ၊
ကာယသိဒ္ဓိ၊ ဝိဇ္ဇာမန္တန်သိဒ္ဓိတွေ ပြီးတယ်။ ဓနသိဒ္ဓိပြီးတယ်
ဆိုတော့ စီးပွားလာဘ်လာဘ ပေါကြွယ်ဝအောင် ဆောင်မ
ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတယ်ပေါ့နော်။ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာပဲ
မဟုတ်လား။

အိပ်မက်ကျမ်းလာအရ ဇီးကွက်ကို မြင်မက်ပါ
က လာဘ်ရအံ့၊ ဇော်ဂျီကို မြင်မက်လျှင် အောင်မြင်အံ့၊
ဇော်က၊ကရသည်ဟု မြင်မက်မှု ပျော်ရွှင်ရအံ့လို့ လာရှိ
တယ်”

“ဟာ... ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဇော်က၊ကနေသည်
ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ရတာ ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာ ကောင်း
သလို အဲဒီဇာတ်ကားကြီးလည်း အောင်မြင်ခဲ့တယ်နော်”

“အဲသလို ပြောကြေးဆို ဆရာဦးသိန်းဟန်က
'ဇော်ဂျီ' ကလောင် ရယူပြီး ရေးခဲ့တာလေ။ အောင်မြင်
ကျော်ကြားတာပဲ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်မျိုး သုံးသပ်
ကြည့်ရရင် -

ဇီးကွက် (၃+၂=၅)။ ဇော်ဂျီ (၃+၂=၅)။
ဆေးကြိတ် (၃+၂=၅)။ ဇီးကွက်၊ ဇော်ဂျီ၊ ဆေးကြိတ်
ဆိုတာတွေကို ပေါင်းရင် (၅)ဂဏန်း ကြာသပတေးဖြစ်
တယ်။ ဗေဒင်အလိုအရ ကြာသပတေး(၅)သည် ဆရာ
ကောင်းတွေ့မယ်၊ ပုံတော်၊ ဓာတ်တော် ရောက်မယ်၊ မြေ၊
အမွေ ရမယ်။ အမွေရသကဲ့သို့ ငွေတွေဝင်မယ်။

ဒီတော့ အဲဒီအဆောင်ရုပ်ပုံက မြေကြီးလက်
ခတ်မလွဲ ငွေဝင်မယ်၊ စီးပွားဖြစ်မယ်”

“အိုကေ... ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ယုံယုံကြည်ကြည်
နဲ့ ဆိုင်မှာ ကပ်မယ်ဗျာ”

ဟု ဆိုကာ မိတ်ဆွေ ကိုသန်းဆောင်သည် ငွေ
ရှင်းအပြီး၌ ပီတိမျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေ
တော့၏။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ဈေးရောင်းဈေးဝယ် ကောင်းအောင်

ဈေးခေါ်လာဘိပွင့်ဆောင်

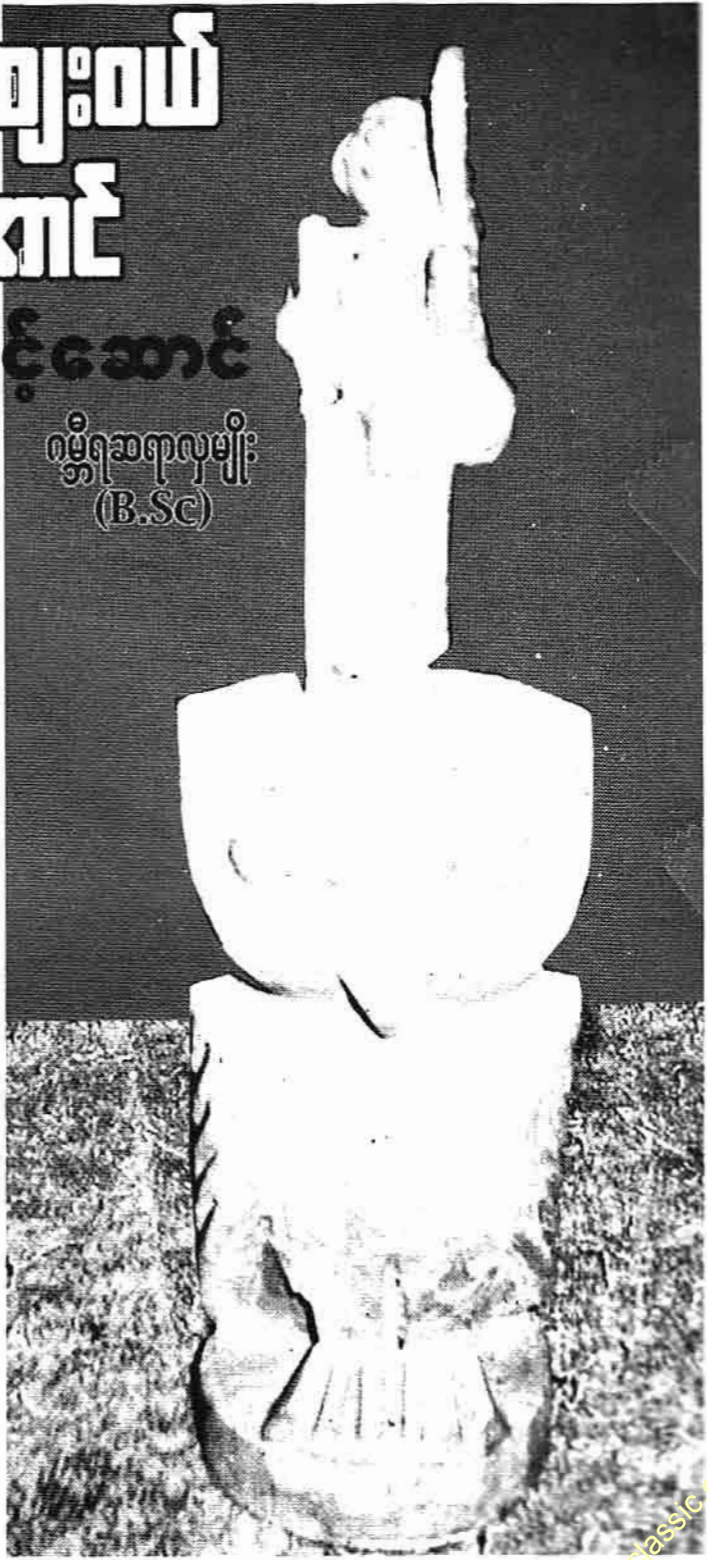
ဣန္ဒြေဆရာလှမျိုး
(B.Sc)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် သန်လျင်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ သာကေတ ဗြူ (၇) ရပ်ကွက်လမ်းထိပ် (၈ ဂိတ်)မှတ်တိုင်မှ ရန်ကုန်-သန်လျင်-ကျောက်တန်း ယာဉ်လိုင်းများ တန်းစီးနေ၍ သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေနေပါ သည်။ သန်လျင်(စာတိုက်ကုန်း) ဒါရ်ကာလမ်းဆုံ တွင်ဆင်းပြီး ဦးစွာပထမ ကျိုက်ဒေးယျံစေတီကို ဦးခိုက်ပြီး မဏ္ဍလာရာမကျောင်းတိုက်သို့ သွားပါ သည်။ ကျိုက်ဒေးယျံဆရာတော်နှင့် ဘုရားသမိုင်း စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအကြောင်း တိုင်ပင်ပြီး ပြန်လာ ပါသည်။

ကျောင်းမှအပြန်တွင် စေတီအနီးရှိ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးအိမ်သို့ ဝင်လည်ပါသည်။ မိတ်ဆွေမှ ရေခွေး ဇာတ်ဘူးချပေးပြီး “ဆရာမျိုး... ရေခွေးသောက်ပါ။ ထိုကျိုက်ဒေးယျံဆရာတော်ကျောင်း လာတာလား။ ဘာသတင်းထူးပါလဲ” စသည်ဖြင့် မေးပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှလည်း “အထူးအထွေမရှိကြောင်း နှင့် ဘုရားသမိုင်းစာအုပ် ပြုစုရေးနှင့် ဝါဆိုသင်္ကန်း စာပေ ဖွေးနွေးပွားပွားပမည့်အကြောင်း” ပြောပြလိုက် ပါသည်။

ထိုသို့ပြောဆိုရင်း မိတ်ဆွေ၏ ဘုရား ကျောင်းဆောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဇီဝကရုပ်တုပေါ်တွင် ရှင်သီဝလီရဟန္တာ မတ် ဇာတ်ရုပ်နေပုံကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ယခင်က မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များတွင် အဆောင်နှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။ အချို့ဆရာများလည်း ရေးသားလေ့ရှိပါသည်။ မကြာမီကပင် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဇီးကွက်ပေါ်တွင် ဇော်ကျီဆေးကြိတ်နေပုံ ဈေးခေါ်အကြောင်း ရေးသားခဲ့ပါသေးသည်။ ဇီးကွက်နှင့် ပတ်သက်၍ “ဈေးခေါ်ဇီးကွက်” ဟု ဓာတ်သဘော ကက်ကင်းဓာတ်ဆင်ဆောင်ကြပါသည်။ ကက်ကင်း ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးပေးသည်ဟု ယူဆကြ၏။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဆွဲခြင်းတစ်ခု ထဲတွင် ဇီးကွက်ရုပ်တစ်ခုထည့်၍ ချိတ်ဆွဲထား၏။ အချို့ဆိုင်တွင် ဓာတ်ပန်းချီပုံများ ဆောင်ထား၊ ကပ်ထားကြ၏။ ဆင်ရုပ်ပေါ်တွင် ဇော်ကျီဆေးကြိတ်နေပုံလည်း တွေ့မြင်ဖူးပါသည်။ ဆင်ခေါင်း (၃+၂) ဇော်ကျီ (၃+၂) ယူထားပုံရ၏။

ယခုတွေ့မြင်ရသော ပုံကိုတော့ မမြင်ဖူးသေးပါ။ တစ်ဖန်ရှင်သီဝလီ ရဟန္တာပုံကိုလည်း မွေးနံအရုပ်ပေါ်တွင် တင်ထားပုံ မကြာခဏ မြင်ရပါသည်။ တနင်္လာသားသမီးသည် မွေးနံ ကျားရုပ်ပေါ်တွင် ရှင်သီဝလီ၊ အင်္ဂါသားသမီးခြင်္သေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူး ဆင် စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် နေအိမ်တွင် ပြုလုပ်စီရင်ထားပါသည်။

ယခုတွေ့ရသော ဇီးကွက်ပေါ်တွင် ရှင်သီဝလီ ပူဇော်ထားဟန်အကြောင်း မိတ်ဆွေကိုကျော်အား မေးမြန်းကြည့်ရာ “ကျွန်တော် ဈေးရောင်းတုန်းက ဆရာကြီးတစ်ဦး ဆောင်ခိုင်းထားတာပါ။

အဲဒီတုန်းက သန်လျင်ဈေးမှာ ကျွန်တော်ဆိုင် ရောင်းအကောင်းဆုံးပါပဲ” ဟု ပြောပြပါသည်။

ဆရာကြီးပြောတာကတော့ ... “ဇီးကွက်ရုပ်က ဈေးခေါ်အဆောင်၊ ရှင်သီဝလီက လာဘ်ပွင့်စေတယ်။ ဝင်ငွေကောင်းစေတယ်။ အဲဒါကြောင့် တွဲဖက်စီစဉ်ထားခိုင်းတာ။ လက်တွေ့လည်း အမှန်ပါပဲ” ဟု ရှင်းပြပါသည်။

ဇီးကွက်ကို ဆေးမခြယ်ဘဲ ရွှေချထားပါသည်။ ရှင်သီဝလီရဟန္တာကိုလည်း ရွှေဆေးကပ်လှူထားသည်။ ဇီးကွက်ကို ဆေးခြယ်ထား၍လည်း ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဟာလည်း ကိုကျော်အား ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်တောင်း၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလာခဲ့ပါသည်။

ဇီးကွက်သည် အင်္ဂါ + တနင်္လာနံ (၂+၃) ဖြစ်၏။ ၂+၃ = ၅ ဂဏန်းရသည်။ ရှင်သီဝလီ ၈+၆+၄+၄ = ၂၂ ရပါသည်။ အားလုံး ပေါင်းလိုက်ပါက ၅+၂၂=၂၇ နဝင်းမိနေပါသည်။ ဤအယူအဆမှာ ဖိတ်ဆွေဦးကျော်၏ ဆရာကြီး ယူဆပုံနှင့် တူ၊ မတူ သေချာမပြောနိုင်ပါ။ နဝင်းမိနေ၍ အဆောင်ပြုလုပ်ဆောင်သည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။

မိမိတို့၏ ဈေးဆိုင်၊ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သော နေရာ၊ ဆိုင်ခန်း၊ ဆေးခန်း၊ အလုပ်ရုံ စသည့်နေရာများတွင် အဆင်သင့်သလို ဆောင်ထားနိုင်ပါသည်။ ကိုကျော်က တနင်္လာသားဖြစ်၍ ကံ့ကော်သားကို ထုလုပ်ဆောင်သည်ဟု ပြောပြပါသည်။ မွေးနံအသားဆိုသည်မှာ တနင်္ဂနွေသား-အုန်း၊ အင်္ဂါသား၊ တနင်္လာ-ကံ့ကော်၊ အင်္ဂါ-ဆီး၊

ဗုဒ္ဓဟူး-ဝါး၊ ရွက်လှ၊ လင်းလွန်း စသည်အသားတို့ကို ဆိုလိုပါသည်။ အရွယ်အစားတော့ တိတိကျကျ မသတ်မှတ်ထားပါ။ အဆင်ပြေတတ်နိုင်သလောက် ပြုလုပ်နိုင်သည်။ အဓိကမှာ ပန်းပုလက်ရာ ကောင်းဖို့လိုပါသည်။

ကိုကျော်ပြုလုပ်ထားသော ရှင်သီဝလီမှာ ဦးခေါင်းအနည်းငယ် အပေါ်မော့နေပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးမှာ “ဘုရားဖြစ်စေ၊ ရဟန္တာဖြစ်စေ၊ လောကီအဆောင်ရုပ်ဖြစ်စေ သဘာဝကျဖို့တော့ လိုတယ်ကွဲ့။ အဓိကတော့ ဆင်ဆို တကယ်ဆင်နဲ့တူရမယ်။ ရှင်သီဝလီဆိုလည်း တောင်ဝှေး၊ ယပ်၊ သပိတ် စသည် ပရိက္ခရာတွေ ပါရမယ်” ဟု ပြောဆို မိန့်ကြားဖူးပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဈေးအရောင်းအဝယ်ကောင်း၊ လာဘ်ပွင့်၊ ငွေဝင်ကောင်းလိုသူများ၊ ဇီးကွက်ပေါ်တွင် ရှင်သီဝလီရုပ်တော်မူဟန် ထုလုပ်ဆောင်ကြည့်ကြပါဟု အကြံပေးလိုက်ပါသည်။ အဆောင်ပြုလုပ်ပြီးပါက အမွှေးနံသာ ပက်ဖျန်း၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ ရွတ်ဆို သိဒ္ဓိတင်၊ ယခင်ရေးသားခဲ့သော ဇော်ကျီ၊ ဇီးကွက်တွင် ပါဝင်သည့်ဂါထာများ ရွတ်ဆိုသိဒ္ဓိတင်၍ ယုံကြည်စွာဆောင်ပါ။

ရှင်သီဝလီဂါထာ နေ့စဉ်ရွတ်၊ လိုရာဆန္ဒဆုတောင်းပေးကြပါ။ ဓာတ်ပုံ၊ ပန်းချီပုံကို ယာယီဆောင်ထားနိုင်သော်လည်း ရေရှည်အတွက် သစ်သားရုပ်တုဆောင်က ပို၍ကောင်းပါသည်။

ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး (3.Sc)

ဈေးရောင်းရင် မိတ်ခေါ် ဈေးခေါ် ကြည့်

ကောင်းဟိန်း(ကျွန်းသစ်)

ဈေးရောင်းမကောင်းလို့၊ အရောင်းထိုင်းလို့ ထိုင်
သည်းနဲ့၊ ကျွန်ုပ်၏ ဂန္တိရဆရာကြီးက ပြောတဲ့နည်း ရှိပါတယ်။

“ဈေးရောင်းကောင်းဖို့၊ အရောင်းသွက်ဖို့ ဈေးခေါ်
အပြောကောင်းလုပ်ရုံမျှဖြင့် မလုံလောက်ဘူး။ မိတ်ခေါ်တတ်
ဖို့လည်း လိုပါတယ်”

ဟု ဆရာကြီးက အစချီပြောပြပါသည်။ ဂန္တိရဆန်ဆန်
အဖီအရင်ကတော့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဆီသွား။ လာဘ်
ကောင်လို့ခေါ်တဲ့ ဇီးကွက်ဖိုမစုံတဲ့ ရေးဆွဲခိုင်းပါ။ အဖိုက
ထက်ယာဘက်မှာထားပါ။ အမက အဖိုရဲ့ လက်ဝဲဘက်မှာ
ထားရမယ်။

နောက်ခံက ကျောက်စိမ်းရောင် စက္ကူဖြစ်ရမယ်။
ဇီးကွက်နစ်ကောင်ကိုတော့ မီးခိုးရောင် ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလို
ပီပီပြင်ပြင် ရေးဆွဲခိုင်းလိုက်ပါ။ ထိုပန်းချီကားကို သင့်ဈေး
ဆိုင် ညှော်ခန်း စသည့်နေရာ၌ လှမြင်သာအောင် ချိတ်ဆွဲ
ထားလိုက်ပါ။

ချိတ်ဆွဲထားပြီး ထိုပန်းချီကားကို ညှာလက်ငါးချောင်း
ဖြင့် ထိကိုင်လိုက်ပါ။ အောက်ပါဂါထာဖြင့် တစ်ခေါက်လောက်
ရွတ်ရင်း လာဘ်ခေါ်နိုးဆော် ပြုံးပျော်စွာ ရွတ်ပေးရပါမယ်။

ဟေ့ မိတ္တံ့ ဟိတ် ပုညံ၊

ယထာ ယာစိ ကတံ ဖလံ။

ဟေ့ နန္ဒာ ပိယာ ပုတ္တာ၊

ပိယာ သီရိ ပိယာ ပိယာ။

ဪောင်း သုဝဏ္ဏံ ဟရ ဒွေ ဖလံ။

ဪောင်း ကာယမနသိ မာမတ္တာယ၊

သဟဿ ပရိဝါရာယ၊

ဝိသာခါယ ဗောဓိသတ္တာယ။

သဗ္ဗနဂရေ သဗ္ဗဂါမေ၊

သဗ္ဗဂေဟေ သဗ္ဗနောနံ။

သဗ္ဗလာဘ မိတ္တံ့ ဘဝန္တူ။

မမ သန္တိကေ ဟေ့ ဟေ့။

ဈေးရောင်းကောင်းအောင်

ဦးမောင်မောင်မြင့်

စာရေးသူထံ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဗေဒင်လာမေးကြသူများ၊ ထိုသူတို့၏ အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ကျွန်ုပ်၏ ပညာဖြင့် တွက်ချက်ဖြေရှင်းပေးနေရသည်မှာ ကြာခဲ့ပေပြီ။

ဈေးသည်ပေါင်းမြောက်မြားစွာတို့သည်လည်း ဈေးရောင်းကောင်းအောင် အဆောင်၊ ယတြာတွေလည်း ပေးခဲ့ရသည်မှာ များလှပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ယခု ကျွန်ုပ်ဈေးရောင်းကောင်းအောင် အစီအရင်တစ်ခု ရေးသားလိုက်ရပေ၏။

မြုလုပ်နည်း

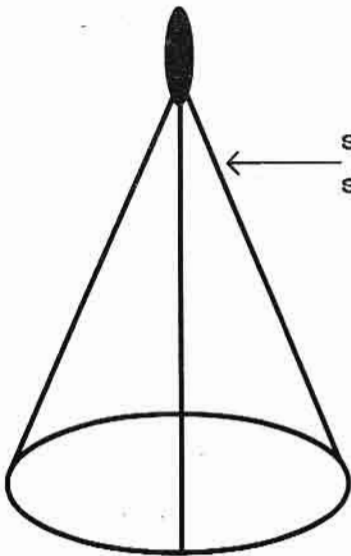
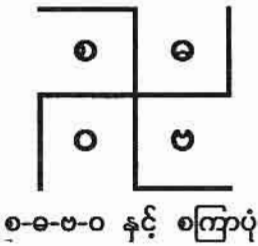
မည်သည့်နေ့သားမဆို မည်သည့်ဈေးကိုရောင်းရောင်းအင်္ဂါနေ့တွင် စောင်ချမ်းသားကို ရအောင်ရှာထားရမည်။ ထိုသို့ ရထားပြီးသော စောင်ချမ်းသားကို ဝီးကွက်ရုပ်အပေါ်၌ ထော်ဂျီပုံထုရပါမည်။ ယင်းကဲ့သို့ ထုထားပြီးသောပုံကို ခေတ္တအမြင့်တစ်ခုမှာထားပါ။ ထို့နောက် စက္ကူအဖြူတစ်ရွက်အပေါ်၌ စကြာပုံ ဆွဲရမည်။ ထိုစကြာပုံ၌ "စ-ခ-ဗ-ဝ"ကို မြင်းကွက်ချရပါမည်။

မြင်းကွက်ချရာ၌ အကွရာတစ်လုံးရေးတိုင်း ဂုဏ်တော်ရွတ်ရပါမည်။ အကွရာလေးလုံးစေအောင် သူနေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ဖြစ်စေရပါမည်။ ထို့နောက် ဆန်ကောအသေးတစ်ချပ်ရှာထားပါ။ ထိုဆန်ကောအား ချိန်ခွင်သဏ္ဍာန်ပြုလုပ်၍ အပ်ချည်ကြိုးအဝါရောင်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားရပါမည်။

စနစ်တကျပုံစံထားရန်

- (က) စောင်ချမ်းသား = ၃ - ၂
- (ခ) ဇီးကွက်ရုပ် = ၃ - ၂
- (ဂ) တော်ဂျီပုံ + ဆေးခြယ် = ၃ - ၂
- (ဃ) ဆန်ကောတစ်ချပ် = ၃ - ၂
- (င) စက္ကူအဖြူတစ်ရွက် = ၃ - ၂
- (စ) စကြာပုံတစ်ခု = ၃ - ၂
- (ဆ) ဆန်ကွဲလက်တစ်ဆုပ် = ၃ - ၂

ထိုကဲ့သို့ အစုံအလင်ရှိပြီးသောအခါ၌ မိမိတို့၏ ဈေးဆိုင်ကောင်တာ၌ အရှေ့တွင် ချိန်ခွင်သဏ္ဍာန် ချိတ်ဆွဲထားရပါမည်။

ဆန်ကောအား ချိန်ခွင်သဏ္ဍာန်

မြင်းကွက်ချရာ၌
 အက္ခရာတစ်လုံးရေးတိုင်း
 ဂုဏ်တော်ရွတ်ရပါမည်။
 အက္ခရာလေးလုံးစေ့အောင်
 သူ့နေရာနှင့်သူ
 စနစ်တကျဖြစ်စေရပါမည်။
 ထို့နောက် ဆန်ကောအသေး
 တစ်ချပ်ရှာထားပါ။
 ထိုဆန်ကောအား
 ချိန်ခွင်သဏ္ဍာန်ပြုလုပ်၍
 အပ်ချည်ကြိုးအဝါရောင်ဖြင့်
 ချိတ်ဆွဲထားရပါမည်။

မှတ်ချက် ။ ရှေ့၌ပြထားပြီး၊ ယခုပြထားသော ဆန်ကောအပေါ်၌ "စဗေဝ" စကြာပုံ၊ ယင်းအပေါ်၌ ဆန်ကွဲလက်တစ်ဆုပ်၊ ယင်းအပေါ်၌ ဇီးကွက်၊ တော်ဂျီပုံတို့ကို ထားရှိရန် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ၌ ထိုပုံကလေးအား အမွှေးနံ့သာသော်လည်းကောင်း၊ အမွှေးတိုင်သော်လည်းကောင်း နေ့စဉ်ပြပေးရပါမည်။ ထိုသို့ စနစ်တကျပြုလုပ်ပြီးလျှင် မိမိတို့၏ ဈေးအရောင်းအဝယ်သည် သူမတူအောင် ရောင်းကောင်းပေလိမ့်မည်။

ဈေးရောင်းကောင်း၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝကြပါစေ။

ဦးမောင်မောင်မြင့်

လောကီကျမ်းလာ အလှူဦးမပြုရာ

ဂန္ထီရဆရာကြီး ဇာဂရ

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ ... ခုနစ်ရက်သားသမီးများ
လောကီကျမ်းထွက် မပြုရာ အလှူဦးများရှိက မိန့်ကြားပေး
ပါဦးခင်ဗျာ”

ဂန္ထီရဟောခန်းသို့ ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံ မြောက်
ဥက္ကလာပမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် မောင်အောင်သန်းဦး၊
မခင်မာသိန်းတို့ လာရောက်မေးမြန်းသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်
ရှင်းပြရပါတော့သည်။

“ဒီလိုရှိတယ်ကွဲ့။ သားတို့၊ သမီးတို့ ဘဝတစ်ခု၊
အိမ်ထောင်ရဲ့တာဝန်ကို ဦးပဲ့ထမ်းကာ အေးအတူပူအမျှ
တည်ဆောက်ကြပြီဆိုတော့ လောကီရေးရာ ဆောင်ရန်
ချောင်ရန်တွေကို သိဖို့လိုတာပေါ့ကွယ်။ ရှေးဆရာမြတ်တို့
ဆိုမိန့်ထားတော်မူတဲ့ ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့ရဲ့ အလှူဦးမပြု
ရာကို ရေးကူးပြီးသာ ယူသွားပေတော့ကွယ်”

ဟူ၍ ပြောဆိုရှင်းပြကာ အောက်ပါအတိုင်း ရေး
ပေးလိုက်ရတော့သည်။

- ၁။ တနင်္ဂနွေသားသမီး ကျောက်ဆင်းတုကို
မလှူကောင်း။
- ၂။ တနင်္လာသားသမီး ရေတွင်း၊ ရေကန်တူးပြီး
မလှူကောင်း။

- ၃။ အင်္ဂါသားသမီး စေတီပုထိုး၊ ဇရပ်၊ စာတိုက်
တို့ကို မလှူကောင်း။
- ၄။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး တံခွန်ကြီး၊ ထီးကြီးတို့ကို
မလှူကောင်း။
- ၅။ ကြာသပတေးသားသမီး သစ်သားဆင်းတု
တို့ကို မလှူကောင်း။
- ၆။ သောကြာသားသမီး ကြာဖူး၊ ကြာငုံ၊ ကြာ
ပန်း မလှူကောင်း။
- ၇။ စနေသားသမီး ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊
ပြာသာဒ်တို့ မလှူကောင်း။

ပြုလိုလျှင် ဖော်ပြပါ ဒါနတို့ကို ရှေးဦးစွာမပြုဘဲ
အခြားသောကောင်းမှု နှစ်သက်ရာဒါနတို့ကို ပြုအပ်ပြီးမှ
သာ ပြုအပ်သည်ဟူ၍ လောကီကျမ်းထွက် အလှူဦးမပြု
ရာတို့ဖြစ်ကြောင်း ဆရာမြတ်တို့၏ ဆိုမိန့်စကားတို့ကို ရေး
ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

နလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ ...

ဂန္ထီရဆရာကြီးဇာဂရ

ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ်

◆ ကိုမောင်သန်းဝင်း ◆

“ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ်”ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကျင့်စဉ် အကြောင်း ရေးသားကြသူများ မနည်းချေတော့။ အဆိုပါ အဓိပ္ပာယ်ကျင့်စဉ်ကို ဝါယမဂိုက်၍ လုပ်ဆောင်သူများသည် လည်း ထူးခြားမှုများရှိကြောင်း ကြားသိရဖူးပေါင်းလည်း များ လှပေပြီ။

လွယ်ကူရိုးစင်းသော ကျင့်စဉ်ဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနသို့မှ မသွားရဘဲ နေအိမ်တွင်ပင် ကျင့်၍ရသော နည်းဖြစ်ပါ၏။

“ကိုးမဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ်” အဓိပ္ပာယ်ကျင့်စဉ်ကို ဘယ်နေ့သားသမီးမဆို တနင်္လာနေ့စကပြီး အဓိပ္ပာယ်ကျင့်ရမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းနေ့တွင် ပုတီးစိပ်ရမည့် ဂုဏ်တော်သည် “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ” ဂုဏ်တော်ပဲ ဖြစ်သည်။ စိပ်ရမည့်အပတ်အရေ အတွက်မှာ နှစ်ပတ် ဖြစ်သည်။

(စိပ်ရမည့်နေ့တွေ၊ ဂုဏ်တော်တွေ၊ အပတ်အရေ အတွက်တွေသည် မြန်မာ့လောကီပညာရှင်များနှင့် အနောက် တိုင်း လောကီပညာရှင်တွေ အထူးလက်ကိုင်ထား သုံးစွဲလေ့ ရှိသော စမ္မာနဝ (သို့တည်းမဟုတ်) (Magic Square) ကို အခြေခံပြီး ရရှိလာသော အချက်အလက်တွေ ဖြစ်သည်။)

စမ္မာနဝဆိုသည်ကား ၉ ကွက်ရှိသော ဇယားတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထူးခြားမှုမှာ ဂဏန်း ၃ လုံး တစ်တန်းကို ဘယ်လို ပေါင်းပေါင်း ၁၅ ချည်းပဲ ရသည်။ တစ်လုံးတည်း ဂဏန်းလုပ် လျှင် ၁ + ၅ = ၆ ရည်။ ယင်းသည် “ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှ သိမယ်” အဓိပ္ပာယ်နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။

ဖော်ပြပါ စမ္မာနဝဇယားကွက်နှင့် တစ်ဆက်တစ်စပ် တည်း သိထားရမည်မှာ ဂုဏ်တော်တွေ၏ အမှတ်စဉ်များပင် ဖြစ်သည်။

၂ တနင်္လာနေ့	၉ အင်္ဂါနေ့	၄ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
၇ ကြာသပတေးနေ့	၅ သောကြာနေ့	၃ စနေနေ့
၆ ကြာသပတေးနေ့	၁ သောကြာနေ့	၈ စနေနေ့

- (၁) အရဟံ
- (၂) သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ
- (၃) ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ဗုဒ္ဓော
- (၄) သုဂတော
- (၅) လောကဝိဒ္ဓ
- (၆) အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရထိ
- (၇) သတ္တာဒေဝ မနဿနံ
- (၈) ဗုဒ္ဓေါ
- (၉) ဘဂဝါ

ဤသို့ဆိုလျှင် “ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ်” ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကျင့်စဉ်ကို စပြီးဝင်၍ရချေပြီတည်း။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ၉ ဆင့် ဖြစ်သည်။ ရှေးဦးစွာ အဓိပ္ပာယ်ပထမအဆင့်ကို ရှင်းပြပါမည်။

တနင်္လာနေ့ဆိုသည့် အကွက်တွင် နံပါတ်(၂)ဂဏန်း ကို တွေ့ရပေမည်။ နံပါတ်(၂)သည် ဂုဏ်တော်အမှတ်စဉ်အရ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ဂုဏ်တော်ဖြစ်သည်။ ယင်းနေ့တွင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ဂုဏ်တော်ကို ပုတီးနှစ်ပတ် စိပ်ရမည်။ အင်္ဂါနေ့အကွက်တွင် နံပါတ်(၉) ဖြစ်သည်။ နံပါတ်(၉)သည် ဘဂဝါ ဂုဏ်တော်ဖြစ် ရာ ယင်းနေ့တွင် ဘဂဝါဂုဏ်တော် ပုတီး ၉ ပတ်စိပ်ရမည်။ အနီကဲ့သို့ပင်လျှင် ရောက်သည့်နေ့တွင် ကျသည့်နံပါတ်၏ ဂုဏ် ကျသည့်နံပါတ်အရေအတွက်အတိုင်း ပုတီးစိပ်သွားဖို့ဖြစ်သည်။

ဇယား၏ အလယ်ကွက်မှ ဂဏန်းကို ဝိုင်းပြထား သည်။ ယင်းနေ့တွင်ကား သက်သတ်လွတ်စားပြီး အဓိပ္ပာယ်ကျင့် ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကား အဓိပ္ပာယ်ပထမအဆင့် ဖြစ် သည်။ ကျန်သည့် ၈ ဆင့်ကိုလည်း ဤနည်းအတိုင်း ဆက်၍ ဝင်သွားရပေမည်။

၉ ဆင့်လုံးအတွက် အဓိပ္ပာယ်ကျင့်ဇယားကွက်များကို ရှင်းလင်းစွာသိနိုင်ရန် ဖော်ပြပါမည်။

တနင်္လာနေ့မှစ

၂ တနင်္လာ	၉ အင်္ဂါ	၄ ဗုဒ္ဓဟူး
၇ ကြာသပတေး	၅ သောကြာ	၃ စနေ
၆ တနင်္ဂနွေ	၁ တနင်္လာ	၈ အင်္ဂါ
ပထမအဓိဋ္ဌာန်		

ကြာသပတေးနေ့မှစ

၅ ကြာသပတေး	၃ သောကြာ	၇ စနေ
၁ တနင်္ဂနွေ	၈ တနင်္လာ	၆ အင်္ဂါ
၉ ဗုဒ္ဓဟူး	၄ ကြာသပတေး	၂ သောကြာ
စတုတ္ထအဓိဋ္ဌာန်		

အင်္ဂါနေ့မှစ

၃ အင်္ဂါ	၁ ဗုဒ္ဓဟူး	၅ ကြာသပတေး
၈ သောကြာ	၆ စနေ	၄ တနင်္ဂနွေ
၇ တနင်္လာ	၂ အင်္ဂါ	၉ ဗုဒ္ဓဟူး
ဒုတိယအဓိဋ္ဌာန်		

သောကြာနေ့မှစ

၆ သောကြာ	၄ စနေ	၈ တနင်္ဂနွေ
၂ တနင်္လာ	၉ အင်္ဂါ	၇ ဗုဒ္ဓဟူး
၁ ကြာသပတေး	၅ သောကြာ	၃ စနေ
ပဉ္စမအဓိဋ္ဌာန်		

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှစ

၄ ဗုဒ္ဓဟူး	၂ ကြာသပတေး	၆ သောကြာ
၉ စနေ	၇ တနင်္ဂနွေ	၅ တနင်္လာ
၈ အင်္ဂါ	၃ ဗုဒ္ဓဟူး	၁ ကြာသပတေး
တတိယအဓိဋ္ဌာန်		

စနေနေ့မှစ

၇ စနေ	၅ တနင်္ဂနွေ	၉ တနင်္လာ
၃ အင်္ဂါ	၁ ဗုဒ္ဓဟူး	၈ ကြာသပတေး
၂ သောကြာ	၆ စနေ	၄ တနင်္ဂနွေ
ဆဋ္ဌမအဓိဋ္ဌာန်		

ဖော်ပြပါ အဓိဋ္ဌာန်ဇယားတွေရဲ့ ထူးခြားမှုသည် ပထမ အဓိဋ္ဌာန်၊ စတုတ္ထအဓိဋ္ဌာန်၊ သတ္တမအဓိဋ္ဌာန် ဇယားတွေသည် ဇယားတန်းသုံးလုံးတန်းတွေကို ပေါင်းကြည့်ပါက တစ်လုံးတည်း ဇယား(၆) ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပေမည်။

ဒုတိယအဓိဋ္ဌာန်၊ ပဉ္စမအဓိဋ္ဌာန်၊ အဋ္ဌမအဓိဋ္ဌာန် ဇယား ကွက်များမှ ဂဏန်းသုံးလုံးတန်းကို ပေါင်းကြည့်ပါက (၉) ရနေ သည်ကို တွေ့ရမည်။

ကျန်သည့် တတိယအဓိဋ္ဌာန်၊ ဆဋ္ဌမအဓိဋ္ဌာန်၊ နဝမ

တနင်္ဂနွေနေ့မှစ

၈ တနင်္ဂနွေ	၆ တနင်္လာ	၁ အင်္ဂါ
၄ ဗုဒ္ဓဟူး	၂ ကြာသပတေး	၉ သောကြာ
၃ စနေ	၇ တနင်္ဂနွေ	၅ တနင်္လာ
သတ္တမအဓိဋ္ဌာန်		

တနင်္လာနေ့မှစ

၉ တနင်္လာ	၇ အင်္ဂါ	၂ ဗုဒ္ဓဟူး
၅ ကြာသပတေး	၃ သောကြာ	၁ စနေ
၄ တနင်္ဂနွေ	၈ တနင်္လာ	၆ အင်္ဂါ
အဋ္ဌမအဓိဋ္ဌာန်		

အင်္ဂါနေ့မှစ

၁ အင်္ဂါ	၈ ဗုဒ္ဓဟူး	၃ ကြာသပတေး
၆ သောကြာ	၄ စနေ	၂ တနင်္ဂနွေ
၅ တနင်္လာ	၉ အင်္ဂါ	၇ ဗုဒ္ဓဟူး
နဝမအဓိဋ္ဌာန်		

အဓိဋ္ဌာန် ယောက္ခကတို့မှ သုံးလုံးတန်းဂဏန်းများကို ပေါင်းကြည့်လျှင် (၃)ရသည်ကို တွေ့ရမည်။

အဓိဋ္ဌာန်ယောက္ခကများသည် (၃)ဂဏန်း၊ (၆)ဂဏန်း၊ (၉)ဂဏန်းတွေအပေါ် မူတည်၍ စီရင်ထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မှတ်ချက် ။ ယောက္ခကတွေရဲ့ အလယ်ရှိ ဝိုင်းပြထားသော ရက်များအားလုံးတွင် သက်သတ်လွတ်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမှာဖြစ်သည်။

ပထမအဓိဋ္ဌာန်သည် တနင်္လာနေ့မှာစပြီး အင်္ဂါနေ့တွင် ဆုံးသည်။ ပထမအဓိဋ္ဌာန်ထွက်သည့်နေ့တွင် ဒုတိယအဓိဋ္ဌာန် အင်္ဂါနေ့တွင် ပြန်၍စတင်ပါမည်။ (ပထမအဓိဋ္ဌာန်ပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့ကျမှ ဒုတိယအဓိဋ္ဌာန် စသည်နည်းလမ်းလည်း ရှိသည်။)

သတိပြုရမည့်အချက်များမှာ -

(၁) အဓိဋ္ဌာန်ရဲ့အလယ်ရက် (ဝိုင်းပြထားသည့်ရက်) တွေမှာ သက်သတ်လွတ်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရပါမည်။

(၂) နေ့တွေနှင့်တွဲထားသော နံပါတ်များသည် ဂုဏ်တော်အမှတ်စဉ် ဖြစ်သကဲ့သို့ ပုတီးစိပ်ရမည့် အပတ်ရေလည်း ဖြစ်သည်။

(၃) အဓိဋ္ဌာန် တစ်ဆင့်ဝင်တိုင်း ၉ ရက်လုံး ဆုတောင်းတစ်မျိုးတည်းသာ တောင်းသွားရမှာ ဖြစ်သည်။

(၄) အဓိဋ္ဌာန် ၉ ဆင့် ဖြစ်သည့်အတွက် အရေးကြီးမည်ထင်သော ၉ မျိုး ဆုတောင်းနိုင်ပါသည်။

“ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ်” အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူအချို့၏ ပြောစကားအရ “အဓိဋ္ဌာန် ၉ ကြိမ်၊ ၉ ရက်အထိတောင် မပြည့်ပါဘူး။ ၈ ကြိမ်လောက်မှာပဲ အခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားတယ် ဟူ၏။

အဆိုပါ “ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ်” အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်သည် ဆရာကြီးမင်းသိင်္ခ၏ ကျင့်စဉ်နည်းလမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမည့် ယောက္ခကတွေကို ပြထားသည်။ သို့သော် ယောက္ခကများကိုကြည့်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျှင် အခက်အခဲရှိမည်။ မှားယွင်းမည်ဟု ယူဆလျှင် အဆိုပါကျင့်စဉ် နည်းလမ်းကို လွယ်ကူစွာကြည့်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်ရန်ကိုလည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြက္ခဒိန်ကို တီထွင်ကြဆဲ၍ ဖော်ပြထားပါသေးသည်။

အားလုံး လွယ်လင့်တကူ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ကျင့်ကြံနိုင်စေဖို့အတွက် ဆရာကြီးမင်းသိင်္ခ၏ “ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ်” အဓိဋ္ဌာန်ပြက္ခဒိန်အား ဖိုတိုစတက်ဆွဲ၍ ဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း...။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ဆိုတရ မေတ္တာရောင်ပြန်ထျင်စဉ်

လှူဒါန်းခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် တပည့်များကို ဆွေးနွေးများကဲ့သို့ ချစ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ထင်ပါရုံ တပည့်များကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို သူတို့ရဲ့ ဆွေးနွေးသားချင်းများကဲ့သို့ ချစ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တပည့်များသည် ဘွဲ့ပြီးနောက် အနီးရပ်ထမ်းလောကထဲ ရောက်သူကရောက်၊ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်သူကလုပ်နဲ့ လောကတတ်ခုံပေါ်တွင်၊ ကံတတ်ခုံပေါ်တွင် ကံတတ်ဆရာ၏ တတ်ညွှန်းအတိုင်း ကနေကြရသည်။ ကျွန်ုပ်

ထံ သူတို့အကူအညီလိုလျှင် တောင်းတတ်ကြသလို၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သူတို့က လိုအပ်သော အကူအညီပေးတတ်ကြသည်။

တစ်နေ့ ပြောင်းဖူးပြတ်နှင့် ရေနွေးကြမ်းသောက်နေစဉ် တပည့်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ အဖော်တစ်ယောက်ပါ ခေါ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော တပည့်ကျော်သန်းကို -

“ဟေ့...ကျော်သန်း၊ မင်းပျောက်လှချည်လားကွ။ အခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ -

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နယ်ကို တာဝန်အရ ခရီးထွက် နေလို့ပါ။ ဆရာ့ကို အမြဲသတိရပါတယ်”

“အေးပါကွာ။ မင်းတို့ အမောဖြေရင်း ပြောင်းဖူးပြုတ်၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်လိုက်ဦး”

ကျွန်ုပ်တပည့်အတူ အဖော်ပါလာသူတို့ ပြောင်းဖူး ပြုတ်၊ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ ပြောင်းဖူးစေ နမ်းဆီဆမ်းစားရင်း -

“ဆရာ...ပြောင်းဖူးပြုတ်၊ ရေခွေးကြမ်းက ကျန်းမာ ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုသလား”

“အေး...အထောက်အကူပြုတာပေါ့။ မူးမေ့တတ်တဲ့ သူများ အမူးအမော် ပျောက်တယ်။ ကဲ...ကဲ...မင်းတို့လာ ရင်းကိစ္စ ငါ့ကိုပြောလေ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက လုပ်ငန်းခွင်မှာ အဆင် မပြေသလောက် ကျွန်တော်က အဆင်ပြေလို့ မင်းမှာ ဘာ အဆောင်ကောင်းရှိသလဲ။ ငါ့ကိုလည်းမျှပါလို့ အပူတိုက်လွန်း လို့ပါ။ မင်းမယုံမှာစိုးလို့ ငါမပြောတာ။ ငါ့အဆောင်က ငါ့ဆရာ သင်ပေးတဲ့ မေတ္တာသုတ်ကျင့်စဉ်ပဲလို့ ဖြေလိုက်တယ်။ မေတ္တာ သုတ်ကျင့်စဉ် ကျင့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ပြောတာထက် ဆရာကြီးကျင့်နည်းကို ရှင်းပြရင်၊ ပြောပြရင် ပိုကောင်းမှာမို့ သူ့ကို ခေါ်လာတာ။ ဪ...ဒါနဲ့ ဆရာ့ကို မိတ်ဆက်ပေးပါ ရစေ။ သူ့အမည်က မြတ်ထွန်းပါဆရာ”

“တွေ့သိရတာ ငါလည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“တို့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဓမ္မအဆုံးအမကို လိုက်နာကျင့်သုံးရတယ်။ ဒါမှ ထေရ ဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အစစ် ဖြစ်မှာပေါ့။ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တွေအတွက် မနောက်ဖြင့် ကျင့်ကြံပွားအပ်သော ကျင့်စဉ်ကြီး နှစ်ရပ် ရှိတယ်။ သမထဘာဝနာကျင့်စဉ်နဲ့ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ကျင့်စဉ်ဆိုပြီး နှစ်ရပ်ရှိပါတယ်။ သမထဘာဝနာ ကမ္မတ္တန်း စီးဖြန်းနည်းပေါင်း လေးဆယ်ရှိတယ်။ စောစောက ငါပြောခဲ့ သလို သမထဘာဝနာနဲ့ ဝိပဿနာဘာဝနာ နှစ်မျိုးမှာ မေတ္တာ ဘာဝနာဟာ သမထဘာဝနာ အမျိုးအစားဖြစ်တယ်။ မေတ္တာ

ကမ္မတ္တန်းစီးဖြန်းသူရဲ့ နေထိုင်ရာအရပ် ထက်အောက်ဝန်းကျင် အားလုံးရှိ သတ္တဝါများထံသို့ အအေးဓာတ်လှိုင်း ဖြန့်လျှော်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးချမ်းသွားမှတော့ မိမိ ကိုယ်ကိုလည်း အပူလှိုင်းမခတ်တော့ဘူး။ ဥပမာကွာ... တို့ အဲကွန်းဖွင့်ထားရင် အဲဒီ အဲကွန်းပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးမြနေသလို၊ အဲဒီ အဲကွန်းကလည်း အေးမြနေတာပဲ မဟုတ်လား။

မေတ္တာရောင်ပြန် ကျင့်ထားသူအဖို့ အတူနေအချင်း ချင်း တစ်နေထက်တစ်နေ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ချောမော လာတာပေါ့။ ငါမေတ္တာရောင်ပြန်ကျင့်စဉ် ရခဲ့တာကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်က ဖြစ်တယ်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် မှာ ဆင်ကြေးစည်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက လှူပေးအဆင်မပြေ ဘဲ ဖြစ်နေစဉ်မှာ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ ကျင့်စဉ်ကို ဖတ်ရပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုက်တာ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း အောင် မြင်လာတယ်လို့ ရေးထားတယ်။ ငါလည်း စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ အဲဒီကျင့်စဉ်ကို လိုက်ကျင့်မိတယ်။ လူမမြင်ဖူးပေမဲ့ အမြဲ ကျေးဇူးတင်ပြီး မေတ္တာပို့မိပါတယ်။ အဲဒီကျင့်စဉ်က လွယ် မယောင်နဲ့ ခက်တယ်။ ခက်မယောင်နဲ့လည်း လွယ်ပြန်ရော။ သတိထားကျင့်ရင် အောင်မြင်မှာပါ။ ကျင့်စဉ်ရဲ့ ကျင့်နည်းက တော့...။

အဆင့်(၁) ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ပန် ရှိခိုးရမည်။

အဆင့်(၂) ငါးပါးသီလ ခံယူပါ။

အဆင့်(၃) ၄၉ ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမည်။ ဤကျင့်စဉ် ပေးခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အဆင့်ဆင့်သော လက်ဆင့်ကမ်းပေး သော ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့ကို မပြစ်မှားပါ။ ပြစ်မှားမိသည်ရှိသော် မဟာအဝီစိင်ရ၍ ကျခံရပါစေဟု ကျိန်ဆို။

အဆင့်(၄) မိမိအလိုရှိသောဆန္ဒကို ဆုတောင်း။

အဆင့်(၅) နံနက်နံနိန်းချင်း ဘုရားခန်း (သို့မဟုတ်) ခရီးထွက်နေလျှင်လည်း စကားမပြောဘဲ မေတ္တာသုတ်ကို ခုနစ် ခေါက်ရအောင်ရွတ်ပြီးမှ စကားပြော။

အဆင့်(၆) ညအိပ်ရာဝင်လျှင် မေတ္တာသုတ် ခုနစ်ခေါက် ရွတ်ပြီးမှ အိပ်ပါ။

အဆင့်(၇) ထမင်းမစားခင် မေတ္တာသုတ် ခုနစ်ခေါက်

ရွတ်ပြီးမှ စားပါ။ အသက်သတ်လွန်ဟင်း ဖြစ်ရမည်။

အဆင့်(၈) ထမင်းတစ်ခါသာ ဖြစ်ရမည်။ ထမင်းနှင့် ဟင်း ရောပြီး ပန်းကန်ထဲ ထည့်ထားရမည်။ ထပ်မံထည့်ရပါ။ ထမင်းစားနေစဉ် လုံးဝ စကားမပြောရ။ ရေမှတစ်ပါး လက်ဖက်ရည် ချို၊ အဖန် မသောက်ရ။ နံနက်စာ၊ ညစာ စားနိုင်သည်။ စားလျှင် မေတ္တသုတ် ခုနစ်ခေါက်ရွတ်ပြီးမှ စားပါ။ ဆာတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဆာလျှင် ထမင်းထပ်စားနိုင်သည်။ စားတိုင်း အထက်ဖော်ပြပါ မေတ္တသုတ် ခုနစ်ခေါက်ရွတ်ပြီးမှ စားပါ။

အဆင့်(၉) ၄၉ ရက်တိတိ မပျက်မကွက် ကျင့်ရမည်။ “လိုတရ မေတ္တာရောင်ပြန်ကျင့်စဉ်၏ ထူးခြားချက်များ”

- (၁) ခရီးသွားရန်ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ ခရီးထွက်နေစဉ်၌လည်း မပျက်စေရပါ။
- (၂) ငွေကြေးပစ္စည်းများ လာပေးသူ တွေ့ရတတ်သည်။
- (၃) ကျင့်စဉ်ရက် ရလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်ချမ်းသာကြည်လင်မှု ရလာမည်။
- (၄) သာသနာစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အဆောင်ပေးခြင်း ကူညီခြင်းကို ရတတ်သည်။ (၁၅ နှစ်ကြာလျှင်) တစ်ခါအောင်မြင်ထားလျှင် နောင် ၁၅ နှစ်ကြာလာလျှင် ရတတ်ပါသည်။ (မှတ်ချက်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရခဲ့ပါသည်။)
- (၅) မိမိ၏ လိုအပ်ဆန္ဒဆုတောင်းခြင်းများ ပြည့်စုံလာမည်။
- (၆) အမှောင့်ပယောဂ စွဲကပ်နေသူများကို မေတ္တသုတ် ခုနစ်ခေါက်ရွတ်ပြီးသော ရေမန်းဖြင့် ပက်ဖျန်းခြင်း တိုက်ခြင်း ပြုလုပ်ပါက ပျောက်၏။ (ကျင့်စဉ်အကြိမ်ကြိမ် အောင်မြင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ လုပ်နိုင်သည်။)

ကဲ...မောင်မြတ်ထွန်း၊ မင်းကျင့်နိုင်မှာလား။
“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျင့်နိုင်ပါတယ်”

ဟူ၍ မောင်မြတ်ထွန်းက ကျွန်ုပ်ကို အဖြေပေးလေတော့သည်။ မောင်မြတ်ထွန်းသည် ပြောင်းဖူးပြုတ်၊ ရေခွေးကြွင်း လှမ်းသောက်ရင်း ကျွန်ုပ်တပည့်အား -

“မင်း ဆရာကြီးဆီ ခေါ်လာတာ သိပ်ကျေနူးတင်တယ်။ ငါကျင့်စဉ်အောင်ရင် ရမယ့်အကျိုးကျေးဇူးတွေက အများသာ။ ငါအဆောင်ကောင်းတစ်ခုကို ရလိုက်တာပဲ”

ဟူ၍ လှမ်းပြောလိုက်လေတော့သည်။
ကျွန်ုပ်ထံလာပြီး နှစ်ဝက်လောက်ကြာသောအခါ ဖုန်းခေါ်သံ ကြားသဖြင့် ကောက်ကိုင်လိုက်ရာ...

“ဆရာကြီး...နေကောင်းတယ်နော်။ ကျွန်တော့်အသံကို မှတ်မိလား။”

“အေးကွယ်၊ သိပ်တော့ မသံမကွဲ မှတ်မိသလိုတော့ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာကြီးဆီ ကိုကျော်သန်းနဲ့ အတူလာပြီး ဆရာကြီးဆီက ကျင့်စဉ်ထူးဖြစ်တဲ့ မေတ္တာရောင်ပြန်ကျင့်စဉ်ကို တပည့်ခံပြီး လာယူသွားတဲ့ မြတ်ထွန်းပါ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ဆရာကြီးချီးမြှင့်လိုက်တဲ့ မေတ္တာရောင်ပြန်ကျင့်စဉ်ထူးကို အောင်မြင်စွာ ကျင့်ပြီးနောက် လုပ်ငန်းခွင်မှာ အဆင်ပြေလာရုံသာမက ယခုဆိုရင် ကျွန်တော့်တင်ပြချက်တွေ၊ အကြံပြုချက်တွေကို အထက်လူကြီးများက လိုလိုလားလား လက်ခံတယ်။ နိုင်ငံခြားကို လွှတ်တာလည်း ခံရတယ်။ နိုင်ငံခြားက ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာကြီးဆီ အရင်ဆုံး ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“အေး...မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း တိတိကျကျ လိုက်နာကျင့်သုံးလို့ပါ။ မောင်မြတ်ထွန်းရဲ့ ကောင်းသတင်းကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ အဓိကတော့ ကျင့်စဉ်ကြီးကို မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ချပေးခဲ့တဲ့ သူတော်ကောင်း၊ သူမြတ်ကောင်းကြီးများ နဲ့တကွ ငါအပါအဝင်ပေါ့။ မပြစ်မှားနဲ့ပေါ့။ သတိရတိုင်း ငါအပါအဝင် လက်ဆင့်ကမ်းချပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းကို မေတ္တာပို့ပေးရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ။ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်။ မင်းလည်း သူတော်ကောင်းတရားမှာ ပျော်မွေ့ပြီး မေတ္တာများများ ပွားများနိုင်ပါစေ...”

စိတ်ဖြူ၊ နှုတ်ဖြူ၊ အလုပ်ဖြူခြင်းဖြင့် အများချစ်၍ ချမ်းသာကြစေသော်...။

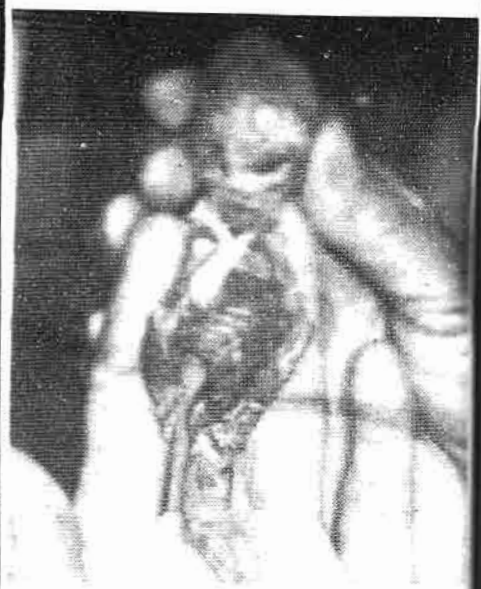
လှအောင်ကြည်ပြီး

စီးပွားဖြစ်စေသော လူ့ခြောက်ကလေးများ

The Flower News ဂျာနယ်၊ အတွဲ(၆)၊ အမှတ်(၁၅)
(၂၇-၄-၂၀၁၀)အင်္ဂါနေ့ထုတ်မှပုံကို ပြန်လည်ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

Myanmar Newsweek ဂျာနယ်၊
အတွဲ(၂)၊ အမှတ်(၁၄)
(၁၉-၁၂-၂၀၁၃)ကြာသပတေးနေ့ထုတ်မှ
ပုံကို ပြန်လည်ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး တို့တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် များစွာရှိကြသည်။ ထိုသို့ ရှိသည် များတွင် မြန်မာတို့၏ လူမှုရေးနယ်ပယ်၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ် တစ်ခုဖြစ်သော လူ့ခြောက်ကလေး မွေးဖွားခြင်းသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်သည်။

လူ့ခြောက်ကလေး မွေးဖွားသော အိမ်တို့၌ စီးပွားရေးသည် ဒီရေအလား စီးပွားဖြစ်ကြသည်ဟု မြန်မာမှုနယ်ပယ်၌ ပြောဆိုကြသည်။ လူ့ခြောက်၏ ဖြစ်စဉ်မှာ ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသုံးအနှုန်းတို့တွင် 'အဝိညာဏက' ဟု သတ်မှတ်ဟန် ရှိသည်။

ယခုပုံတွင်ပါသော လူ့ခြောက်ကလေးမှာ

ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့ပေါ်ရှိ (၁၀)နှစ်သား အရွယ် ရှိသော မောင်ငြိမ်းချမ်းဝင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ဖခင် ဦးမင်းနိုင်နှင့် မိခင်ဒေါ်မမကြီးတို့၏ အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သည်။ ထိုလူ့ခြောက်ကလေးအား မိဘနှစ်ပါးတို့က သင်္ကန်းပရိက္ခရာ အစုံအလင်ဖြင့် ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်း မြို့ရှိ ပညာရောင်ခြည် စာသင်တိုက်တွင် ရှင်ပြုအလှူပွဲကြီး ကျင်းပပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။ စာသင်စာချ အပါး ၁၀၀ ကျော် တို့ကို ဆွမ်းကပ်လှူ၍ လှူဒါန်းမှုပြုခဲ့သည်။

လူ့ခြောက်ကလေး မောင်ငြိမ်းချမ်းဝင်း၏ ရှင်သာမဏေဘွဲ့မှာ ရှင်ရာဏိန္ဒ ဖြစ်၍ မွေးနေ့မှာ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်၊ တနင်္လာနေ့သား ဖြစ်သည်။

ဖော်ပြပါလူ့ခြောက်ပုံများကို ပြန်လည်ဖော်ပြခွင့်ရသည့်အတွက် ဖော်ပြပါဂျာနယ်များ၊ စာတိုက်များနှင့် စာရေးသူ ဆောင်းပါးရှင်များကို အထူးကျေးဇူးတင်၍ မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ရွှေသွေး သို့မဟုတ် လူ့ခြောက်ကလေးနှင့် ထီပေါက်ခြင်း

တာတေကြီး

ဦးမြင့်နှင့် ဒေါ်လှတို့လင်မယားမှာ
ဇနီးရောင်းစားသူများ ဖြစ်သည်။
အသက်သုံးဆယ့်ငါးဝန်းကျင် အိမ်
ထောင်သက် ငါးနှစ်ခန့် ရှိသော်လည်း
သူတို့နှစ်ဦးတွင် ရင်သွေးဟူ၍
ထစ်ယောက်ပင်လျှင် မရှိခဲ့ပေ။ ထို့
ကြောင့်လည်း ရုက္ခစိုးထံ ဆုပန်ရသည်
မှာအမော။ ဆရာဝန်များ ညွှန်ကြား
ဆည်းဆေးကို သောက်လိုက်သည်မှာ
အည်း မပြောပါနှင့်တော့။ သို့သော်
လေးကား မရခဲ့။

ကလေးရတော့မည်ဟု သိချိန်တွင်
လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ဝမ်းသာ
အုတ်ရွှင်ခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း
အမွေးဖွားလာခဲ့သည့် အခါတွင်တော့

လူ့ခြောက်ကလေး ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးမြင့်
သည် လွန်စွာစိတ်ပျက်သွားခဲ့သည်။
ဒေါ်လှကတော့ ဝမ်းနှင့်လွယ်မွေးရ
သဖြင့် ချစ်ရသည်ပင်ဖြစ်သည်။

ကလေးနာမည်ကို 'မောင်ရွှေသွေး'
ဟု ပေးလိုက်သည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်
မှ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများက ဦးမြင့်
တို့လင်မယားကို လူ့ခြောက်ကလေး
မွေးသဖြင့် စီးပွားတက်တော့မည်ဟု
ပြောကြသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်
ကတော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင်ဖြစ်သည်။
သို့သော် ဇနီးရောင်းကောင်းသည်မှာ
သိသိသာသာကြီးဖြစ်၏။ ယခင်ရောင်း
ရသည့် အနေအထားထက် နှစ်ဆပို၍
ရောင်းလာရသည်။ သို့နှင့် ထရံကာ

သက်ကယ်မိုးအိမ်လေးမှ ယှဉ်ကာ
သွပ်မိုးအိမ်လေး ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်လှသည် မောင်ရွှေသွေး
ကြောင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းသည်ဟု
တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ကာ ပို၍ဂရုစိုက်
သည်။ မောင်ရွှေသွေးကို ထန်းခေါက်ဖာ
အလတ်စားတစ်လုံးထဲတွင် စောင်၊
ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး သသပ်စွာထား
ပေးသည်။ နွားနို့ကို ပုလင်းလေးနှင့်
ထည့်ပြီး ဘေးတွင်ထားပေးသည်။
ဦးမြင့်က ဒေါ်လှလောက် ကလေးကို
ဂရုစိုက်သော်လည်း သည်ကလေးက
အကျိုးဖြစ်သည်ဆိုကာ သံယောဇဉ်
လေးတော့ ဖြစ်လာသည်။

သည်လိုနှင့် သူတို့လင်မယားသည်

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်လေးတွင် မရှိမရှား အဆင့်ပြင် အဆင်ပြေခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ် တာကာလ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မောင်ရွှေသွေးကို ထမင်းစားချိန် ထမင်း ကျွေးသည့်အဆင့် ရောက်လာသည်။

တစ်ည ဒေါ်လှ အိပ်မက်မက် သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မောင်ရွှေသွေး သည် အသက်နှင့်အမျှ အရွယ်ရှိပြီး ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားသည်။

“အမေ သူများတွေ ရှင်ပြုတော့ သားလည်း ရှင်ပြုချင်တယ် အမေ၊ အမေတို့ သားကို ရှင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားကြ ဘူးနော်၊ သား စိတ်မကောင်းဘူး အမေ”

“ဟင် သားလေးက ရှင်ပြုချင်လို့ လား၊ အေးကွယ် ခက်တာက အမေတို့ မှာ ရှင်ပြုလောက်အောင် ပိုပိုလှုံလှုံ မရှိသေးလို့ပါ ခဏလေးစောင့်နော်သား အမေ ပိုက်ဆံစုမယ်”

“မလိုဘူး အမေ၊ သားကို ရှင်ပြုဖို့ အမေ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင် ဈေးသွား ရောင်းတာနဲ့ မြို့ပေါ်မှာ အမေ ထိထိုး လိုက် သားရွှေသွေး ရှင်ပြုရန်လို့ အတိတ်ကို ရေးလိုက် အမေ၊ ထိ တစ်စောင်မှ နှစ်ကျပ်ပါ အမေရာ”

“အေးအေး သားပြောသလို အမေ အတိတ်ရေးပြီး ထိထိုးမယ် သား”

မောင်ရွှေသွေးသည် မိခင်ထံမှ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားပုံရလေသည်။

ထိုအိပ်မက်အကြောင်းကို မနက် မိုးလင်းတော့ ဒေါ်လှက ဦးမြင့်ကို ပြန် ပြောသည်။ ဦးမြင့်က မယုံသလိုလို။ သို့သော် ထိတစ်စောင် နှစ်ကျပ်က တော့ ကံစမ်းပေါ့ဟု ဆိုသည်။ သို့နှင့် ပင် ဒေါ်လှတို့လင်မယား ဈေးရောင်း

သွားရင်း ဒေါ်လှက ထိထိုးဖြစ်သည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဒေါ်လှ က မောင်ရွှေသွေးနားသွားပြီး ထိလက် မှတ်ကိုပြကာ စကားပြောသည်။

“သားပြောတဲ့အတိုင်း အမေ ထိ ထိုးခဲ့ပြီ သား ဒီမှာတွေ့လား”

မောင်ရွှေသွေး ကြားသလား မြင် သလားတော့ ဒေါ်လှ မသိ။ သို့ သော် မြင်မည် ကြားမည်ဟု ယုံကြည်ထား သည်။ ဒေါ်လှသည် ထိလက်မှတ်ကို ဘုရားစင်ပေါ် တင်ထားလိုက်၏။

သည့်နောက် ထိဖွင့်ရက်တွင် ထိ လက်မှတ်သည် တစ်သိန်းဆုပေါက် သည်။

ထိုစဉ်က တစ်သိန်းမှာ သူဌေး ဖြစ် နိုင်သည့် ငွေကြေးပမာဏဖြစ်၏။ သည်အခါတော့ ဦးမြင့်ပါ မယုံ၍ မရတော့ပေ။ ဒေါ်လှနှင့် ဦးမြင့်သည် မောင်ရွှေသွေး၏ ကျေးဇူးဆပ်ပုံကို လက်ဖျားခါ အံ့ဩကြသည်။

အလှူအတွက် ခမ်းနားစွာ ပြင် ဆင်ကြသည်။ အိမ်ကိုလည်း တစ်ထပ် တိုက် ပြင်ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြ ၏။ အလှူရက်တွင် ရှင်လောင်းအဝတ် အစားကိုလည်းကောင်း၊ သာမဏေ သင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း၊ မောင်ရွှေ သွေးရှေ့တွင် ချထားပေးသည်။

အလှူတွင် လူကြီးများကိုသာမက ကလေးများကိုပါ အဝအပြကျွေးသည်။ အလှူဒါယိကာ ဒါယိကာမတို့မှာ နိဗ္ဗာန်ကို မျှော်မှန်းကာ ဝမ်းသာမဆုံး ပျော်မဆုံးကြပေ။

ကိုရင် ဝတ်နေသည့်ရက်တွင် မောင်ရွှေသွေးသည် ကိုရင်ဝတ်နှင့် အိပ်မက်ပေးပြန်သည်။

“ဒကာမကြီး ဒီနှစ် ပဲလှောင်ထား

အကျိုးရှိလိမ့်မယ်၊ ကိုရင် ဝတ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပြည့်သွားလို့ ဒကာမကြီးကို ကျေးဇူး တင်တယ်၊ ဪ ဒကာမကြီး ကိုရင်ကို ကိုရင်လေးလို့ ခေါ်ပါဦး”

“ကိုရင်လေး”

“ဒကာမကြီး”

“ကိုရင်လေး”

“ဒကာမကြီး”

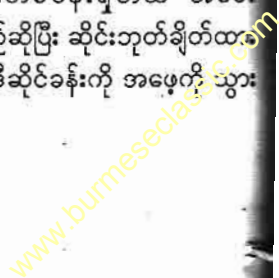
သားအမိနှစ်ယောက်လုံး၏ ကြည် နူးပီတိအဟုန်မှာ ပြောပြ၍ ကုန်နိုင် မည် မထင်ပေ။ သည်လိုနှင့် အိပ်မက် က လန့်နိုးသွားသည်။ ဒေါ်လှသည် အိပ်မက်အကြောင်း ဦးမြင့်ကို အိပ်ရာမှ နှိုးပြီး ပြောပြသည်။

ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေပြီဖြစ်သည့် ဦးမြင့်သည် နောက်နေ့ မိုးလင်းသည် နှင့် ပဲရသလောက် ဝယ်လေသည်။ ပဲ ဝယ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ကြိုတင် ငွေ လိုက်ပေးထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပဲပေါ်မှ ပဲရမည်ဖြစ်၏။ လင်မယား နှစ်ယောက် ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ပဲက အကျိုးဖြစ်ထွန်းပြန်သည်။

ဦးမြင့် ဒေါ်လှတို့မှ မောင်ရွှေသွေး အကျိုးပြုသဖြင့် သူဌေးလင်မယား ဖြစ် ကာ အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ လှူ နိုင်တန်းနိုင်လာသည်။ အခြေအရံလည်း ပေါများကာ ခေါင်းရင်းနှင့် ခြေရင်းခြံ နှစ်ခြံကိုပါ ဝယ်ထားနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

မောင်ရွှေသွေးအတွက် ဆိုပြီး ဦးမြင့်က ဝယ်လိုက်၊ ဒေါ်လှက ဝယ် လိုက်နှင့် ဝယ်ပေးသည့် အဝတ်အစား များမှာ မနည်းပေ။

“ဈေးအနောက်ဘက်မှာ ကုလား တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှိတယ် အမေ၊ ရောင်းမည်ဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထား တယ်၊ အဲဒီဆိုင်ခန်းကို အဖေ့ကို သွား

ပြီးရအောင် ဝယ်ခိုင်းပါ။ အဲဒီဆိုင်ခန်းမှာ ကုန်စုံဆိုင် ထပ်ဖွင့်ရင် အမေတို့ ထပ်ကြီးပွားလိမ့်မယ်”

အိပ်မက်နှင့် ဆက်သွယ်ပြောသည့် မောင်ရွှေသွေး၏ စကားအတိုင်း ဦးမြင့်နှင့် ဒေါ်လှတို့ သွားကြည့်ရာ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသဖြင့် အရောင်းအဝယ် ညှိနှိုင်းကာ ဝယ်ယူရရှိလိုက်ပြန်သည်။ ထိုနေရာတွင် ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်တော့လည်း လက်မလည်အောင် ရောင်းရပြန်၏။

“အမေတို့ ပိုက်ဆံရှိလို့ အိမ်တွေ ကြိုက်သလောက် ဝယ်ပါ။ မြို့မှာဖြစ်ဖြစ် ရွာမှာဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ပါ။ အခုလက်ရှိ နေရာ အိမ်နဲ့ခြံကို မရောင်းပါနဲ့ ဒီမှာပဲ နေပါ။ ဒါက မူလပဲ၊ မူလဓာတ် အပျက် ခေံပါနဲ့”

“အမေတို့ကို သားတစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ရွာမြောက်ပိုင်း လေသာကျောင်းဘေးက ထုံးသက်န်းကပ်ထားတဲ့စေတီလေးရှိတယ်။ အဲဒီစေတီလေးကို အဖေ နဲ့အမေ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပေးပါ။ ပြီးရင် ဘဝဟောင်းက ဆွေတော်မျိုးဘော်အပေါင်းရဲ့ အလှူဆိုပြီး ဘဝဟောင်းက ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့ ရည်စူးအမျှဝေပေးပါ”

မောင်ရွှေသွေး ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒ နှစ်သမျှကို ဦးမြင့်နှင့် ဒေါ်လှသည် နည်းနည်းနည်း လုပ်ဆောင်ပေးသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ သို့နှင့်ပင် ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူသည့် အလှူကြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွား ဖြစ်ပြန်သည်။

အလှူပြီးသွားသည့် ညတွင် မောင်ရွှေသွေးက အိပ်မက်ပေးသည်။

“ကုလားတိုက်ခန်း ဝယ်ဖွင့်ထားတဲ့

ဈေးဆိုင် အနောက်ဘက်တိုက်နဲ့ ကပ်လျက် မြေကြီးကိုတူးပါ အမေ၊ ရတနာသေတ္တာတစ်ခု ရပါလိမ့်မယ်။ အမေနဲ့ အဖေ လိုရာသုံးပါ”

ထိုအိပ်မက်အတိုင်း တူးကြည့်ရာ ရတနာသေတ္တာရရှိ များစွာအဆင်ပြေသွားပြန်သည်။ မောင်ရွှေသွေးသည် သူတို့လင်မယားအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် သားကောင်းရတနာလေး ဖြစ်နေသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွင်လည်း ကောင်း၊ အလှူအတန်း လှူရာတွင်လည်းကောင်း၊ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည်။

“အမေ့ကို သားတစ်ခု ပြောချင်တယ်။ ပြောလည်း မပြောရဲဘူး အဖေ့ကိုလည်း အမေကမှ နားဝင်အောင် ပြောလို့ရမှာ အမေရဲ့”

“သားရယ် ဘာပြောမလို့လဲ၊ ကိုယ့်အဖေနဲ့ အမေ့ကို စကားပြောဖို့အရေးများ ဘာအပမ်းကြီးနေတာလဲ”

“သား သား မိန်းမလိုချင်တယ်”

“ဟေ”

ဒေါ်လှသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ကြက်သေ၊သေသွားပါတော့သည်။ သားသည် အများသူငါလို လူသားစင်စစ် မဟုတ်သည့်အတွက် သူ့ဆန္ဒကို မည်သို့လိုက်လျောမည်နည်း။ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးကရော၊ မိန်းကလေးမိဘကရော မည်သို့ သဘောထားမည်နည်း။

“သားလိုချင်တဲ့သူက စန္ဒာ မေမေ၊ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေး”

ဒေါ်လှသည် ဟစ်၍သာ ငိုလိုက်ချင်သည်။ စန္ဒာမိဘနှစ်ပါးသည် ပိုက်ဆံမက်သည်။ လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်မလုပ်ချင်ကြ။ သမီးလေးက

အရွယ်ရောက်သဖြင့် လှတပတလေး ဖြစ်နေရာ စန္ဒာကို ဘန်းပြုပြီး အချောင်စားချင်နေသူများဖြစ်သည်။

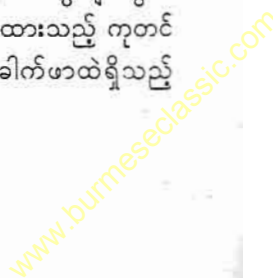
ထိုအကြောင်းကို ဦးမြင့်အား ဒေါ်လှက ပြောပြတော့ ဦးမြင့်လည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။ သို့သော် သား၏ ဆန္ဒကိုဖြည့်ဖို့ ကြိုးစားရမည်သာဖြစ်၏။ သို့နှင့် စကားကမ်းလှမ်းသည်။ ကြားကြားချင်း ခါးခါးသီးသီးငြင်းသည်။ ပက်ပက်စက်စက်ပြောသည်။ သို့သော် တိုက်တစ်လုံးနှင့် သားအမိနှစ်ဦးအတွက် ရွှေနှစ်ဆင်စာ တင်တောင်းလက်ဖွဲ့မည်ဆိုသောအခါ ခေါင်းညိတ်သဘောတူတော့သည်။

မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ ကျင်းပ၍ မကောင်းသဖြင့် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးပြီး အလှူအတန်းများပြုကာ အကျဉ်းချုံးလိုက်သည်။ စန္ဒာသည် မိဘများနှင့် လုံးဝစရိုက်မတူဘဲ အေးဆေးသဖြင့် ဒေါ်လှမှာ တော်သေးရဲ့ဟု စိတ်ဖြေရသည်။

“သမီးလေး မောင်ရွှေသွေးကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲကွယ်၊ အမေတို့ ဆန္ဒကို သဘောတူတဲ့အတွက် သမီးလေးကို ကျေးဇူးတင်သလို ချွေးမလို သဘောမထားဘဲ သမီးအရင်းလို သဘောထားပါမယ်။ သမီး လိုချင်တာ မှန်သမျှ မရမရှိစေရဘူး သမီး တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သားလေးကိုကတော့ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ စိတ်ချပါ”

သို့နှင့် သူတို့၏ မင်္ဂလာဦးည ရောက်သည်။ သာမန်မိန်းမပျိုတစ်ဦးအနေနှင့် ကြည့်လျှင် သွေးပျက်ဖွယ် ဖြစ်သည်။ ပြင်ဆင်ထားသည့် ကုတင်ထက်တွင် ထန်းခေါက်ဖာထဲရှိသည့်

မောင်ရွှေသွေးကို ဘေးမှာထားပြီး အိပ်ရမည့် သတို့သမီးသည် စိတ်ညစ်ဖို့ တော့ ကောင်းပေမည်။

သို့သော် သမီးလိမ္မာစန္ဒာသည် သူမိဘများအတွက် လိမ္မာသည်သာမက ဦးမြင့်နှင့် ဒေါ်လှအတွက်ပါ လိမ္မာရေးခြားရှိရုံသာမဟုတ်။ မင်္ဂလာဦးည လွန်မြောက်ချိန်တွင် ဒေါ်လှသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့် သမီးလေးစန္ဒာကို နှစ်လိုဖော်ရွှေစွာပြုံးပြီး နံနက်ခင်းစာ ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးသည်။ ဦးမြင့် ကော်ဖီသောက်ပြီး၍ ထအသွားတွင် ဒေါ်လှက ထူးမည် မထင်သော်လည်း မေးတော့ မေးဖြစ်သည်။

“ညက အိပ်ပျော်ရဲ့လား သမီး”

“ပျော်ပါတယ် အမေ ကိုရွှေသွေးက သမီးနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ အတူတူလာအိပ်တယ်”

“ဟေ”

ဒေါ်လှသည် အံ့ဩ၍မဆုံးအောင်ပင်။ သို့သော် သမီးလေးမျက်နှာ ကြည်လင်နေသဖြင့် သားလေးအတွက် ဝမ်းသာရသေးသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ညစဉ်ရက်ဆက် အိပ်မက်ထဲတွင် ရွှေသွေးက လာလာတွေ့သည်ဟု ကြားရသည်။

စန္ဒာ ယောက်ျားယူသွားသည့်ကိစ္စတွင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသူက တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ အရက်သမားမောင်သိန်းနှင့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။ မောင်သိန်းက စန္ဒာကို အသေအလဲကြိုက်နေသည်။ စန္ဒာကို အိမ်က ယောက်ျားပေးစားသည်။ ယောက်ျားကလည်း ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် လူခြောက်ကလေးဟု သိထားတော့ ပိုပြီး ဒေါ်ကန်သည်။

“ဆရာသိန်းကလည်းဗျာ၊ အတွေးခေါင်လိုက်တာ လူခြောက်လေးဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဆရာသိန်းရဲ့ စန္ဒာလေးက အပျိုပဲပေါ့ဗျ”

တပည့်ကျော် ကျော်ဦးက ထိုသို့ပြောတော့ မောင်သိန်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟုတ်သားပဲကွ ဒီအချက်ကို ငါမေ့နေတယ် တော်တယ်ကွာ၊ တပည့်ကြီးသောက် ကြိုက်သလောက်သောက်”

မောင်သိန်းသည် ကျော်ဦးထံမှ ထိုစကားကြားပြီးနောက်ပိုင်း စန္ဒာနှင့် နီးအောင် မည်သို့ကြိုးစားရမည်ကို တွက်ချက် အကြံထုတ်နေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အကြံရသွားသည်။

“အဘိုးကြီး အဘွားကြီးဆိုင်သွား ဖွင့်ရင် နေ့ခင်းစာ ထမင်းချိုင့်ကို စန္ဒာက သွားပို့တယ်ကွ၊ အဲဒီအချိန်ကို အပိုင်အသုံးချရင်ရမယ်”

ထိုအကြံရပြီး နှစ်ရက်အကြာ စန္ဒာ ထမင်းချိုင့်ဆွဲပြီး အိမ်မှအထွက်ကိုမောင်သိန်းနှင့် ကျော်ဦးတို့စောင့်နေကြသည်။ စန္ဒာ ထွက်သွားသည်နှင့် မောင်သိန်းတို့ ခြံထဲသို့ ဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ ခြံတံခါးများ လုံခြုံသဖြင့် အတော်ကြိုးစားရ၏။ အထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကြိုတင်လေ့လာထားပြီး သားမို့ ရွှေသွေးနှင့် စန္ဒာတို့ အိပ်ခန်းကို မီးရှို့လိုက်၏။

ပြီးသည်နှင့် မောင်သိန်းနှင့် ကျော်ဦး အိမ်ပြင်သို့ အမြန်ပြန်ထွက်သည်။ ဦးမြင့်နှင့် ဒေါ်လှ အိမ်မီးလောင်သည်ကို တွေ့သဖြင့် အရပ်မှ ဝိုင်းငြိမ်းသတ်ရာ ထိုအိပ်ခန်းတစ်ခုတည်းသာ ကွက်ပြီး မီးလောင်သွားသည်။

ထိုအချိန် စန္ဒာသည် ဒေါ်လှတို့လင်မယား ထမင်းစားနေသည်ကို စောင့်ပေးနေရသည်။ အိမ်မီးလောင်ကြောင်း ကောင်လေးတစ်ယောက် သတင်းလာပို့တော့ အိမ်သို့ ချက်ချင်းပြန်ပြေးသည်။ အိမ်တန်ဖိုး သိပ်မဆုံးရှုံးသော်လည်း သားလှ ရွှေသွေးသည်ကား မီးထဲသို့ ပါသွားပြီဖြစ်သည်။

“သားလေး ရွှေသွေး အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ သားလေးရယ်၊ မင်း အမေတို့ကို ထားခဲ့ပြီပေါ့”

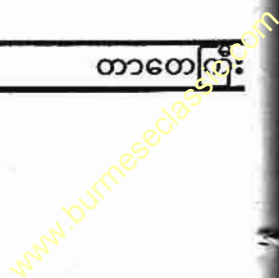
ဒေါ်လှက ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုယိုနေသည်။ ဘေးမှအားပေးနေသည့် စန္ဒာသည်လည်း မျက်ရည်များကျ လျက် ရွှေသွေးအတွက် ခံစားရရှာသည်။ ဦးမြင့်သည်ပင် မျက်ရည်များကျသည်။

ဝါယာရှော့ဖြစ်သလား၊ ရှိမီးလား ဆန်းစစ်၍မှ မပြီးမီ ထူးခြားဆန်းကြယ်ပုံမှာ မောင်သိန်းနှင့် ကျော်ဦးသည် အိပ်ရာထဲလဲသည်။ ရောဂါရှာ၍ မရဘဲ သုံးရက်အတွင်း အပြင်းဖျားကာ ပြိုင်တူသေဆုံးသွားကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“သားလေးရွှေသွေး ခုလိုဖြစ်သွားရတာ တို့မိသားစုသုံးယောက်အတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရပေမယ့် သူ့အဖို့တော့ ကောင်းမွန်တဲ့ဘဝတစ်ခုကို ကူးပြောင်းသွားရတာပေါ့ကွာ”

ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီး မကြာမီမှာပင် ဦးမြင့်သည် သာသနာ့ဘောင်သို့ အပြီးဝင်ရောက်သွားရာ ဒေါ်လှနှင့် စန္ဒာတို့ သားအမိသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်စားသောက်သွားရပေဦးမည်။

တာတေကြီး

“ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက်တောရ မဟာအောင်မြေ” အတွက် အလှူရှင်များဖိတ်ခေါ်ခြင်း

ဆရာတော်ဦးအာစာရလက်ာသိရိသည် ၁၃၅၆-ခုနှစ် တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၂ ရက် (၁၆.၂.၁၉၅၅) ကြာသပတေးနေ့တွင် ရခိုင်ပြည်နယ် သံတွဲမြို့ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါရမီရှင်များအား စောင့်မျှော်လျက်ရှိသော ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက်တောရ မဟာအောင်မြေသို့ စတင်ရောက်ရှိပြီး တောရမှတင် အကျင့်မြတ်ပဋိပတ်ဖြင့် စတင်ကြွရောက် သာသနာပြုတော်မူပါသည်။

၁၃၅၇ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၁ ရက်(၂၅.၈.၁၉၅၅) သောကြာနေ့တွင် ပနက်တင်၍ ၁၃၅၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ (၂၃.၃.၁၉၅၉)နေ့တွင် ဆုတောင်းပြည့် အနောက်ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့် အရံစေတီရုပ်ဆွဲတို့ကို တိကြားကုသိုလ်ဖြစ် ထီးတော်တင်အဖွဲ့နှင့် ရွှေထီးတော်တင်လှူခြင်း၊ ကုန်ကျငွေ ၅၅ သိန်းကျပ်။ ၁၃၆၁ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့် (၂၄.၁၀.၁၉၅၉) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မူလသစ်ကောက်ရွာ အများကောင်းမှု ကိုးနောင်းစေတီတော်အား ကျောက်ထီးတော်ဟောင်းချ၍ ရွှေထီးတော်အသစ်တင်လှူခြင်း၊ ကုန်ကျငွေ ၁၀ သိန်းကျပ်ကျော်။ ၁၃၆၂ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းဆန်း ၁ ရက်(၁၂.၉.၁၉၅၉) သောကြာနေ့တွင် ပနက်တင်၍ ၁၃၆၅ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁၁ ရက်(၂၇.၃.၂၀၀၃) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အမြင့် ၂၁ တောင်ရှိ ရွှေထီးတော် ဘုံနှစ်ဆင့်မြင့် ဓာတ်ပေါင်း၇ အနောက်ကျောက်ထီးရိုးစေတီတော်အား တိကြားကုသိုလ်ဖြစ် ထီးတော်တင်အဖွဲ့နှင့် ရွှေထီးတော်တင်လှူခြင်း၊ ကုန်ကျငွေ ၃၀၀ သိန်းကျပ်ကျော်။ ၁၃၆၂ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၅ ရက် (၂၈.၃.၂၀၀၁) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် နှစ်ပေါင်း ၈၀ ကျော် ရွှေထီးတော်ကင်းမဲ့နေသော ဣန္ဒြေ ရေကျော်ကျေးရွာရှိ ရွာလယ်မင်းဟင်္ဂါးကောင်းမှုစေတီတော် ရွှေထီးတော် အသစ်တင်လှူခြင်း၊ ကုန်ကျငွေ ၁၅ သိန်းကျပ်ကျော်။ ၁၃၆၈ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၄ ရက် (၄.၁.၂၀၀၇) ကြာသပတေးနေ့တွင် နှစ်ပေါင်း ၉၀ ကျော် ပြိုကျပျက်စီးနေသော မိန်းတောလေးကျေးရွာ လျောင်းတော်မူရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးအား စတင်ပြုပြင်ဆောင်ရွက်၍ ၁၃၇၀ ပြည့်နှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့(၉.၂.၂၀၀၉) တနင်္လာနေ့တွင် ဓမ္မာရုံကြီးအပါအဝင် ရေစက်သွန်းချပြီးစီးခြင်း၊ ကုန်ကျငွေ ၁၀၀ သိန်း ကျပ်ကျော်။ ၁၃၇၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၄ ရက်(၁၆.၁၀.၂၀၀၈) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဉာဏ်တော်အလှူ ၅၄ ပေရှိ အေးငြိမ်းချမ်းသာလျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးအား စတင်တည်ထားဆောင်ရွက်ပြီး၊ ၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၂ ရက် (၃၀.၁.၂၀၁၀)နေ့တွင် ငွေကျပ်သိန်းပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော် ကုန်ကျခဲ့ပြီး အားလုံးကောင်းမှုအတွက် ရေစက်သွန်းချ အမှုပေးဝေခဲ့ပြီး၊ ဆက်လက်၍ တောင်ခြေရင်ပြင်တော်တွင် သက်ကြီးရွယ်အိုများ တောင်ပေါ်တက်ရောက်ပူဇော်ခြင်း မပြုနိုင်သူများအတွက် ဉာဏ်တော် ၁၅ ပေ အမြင့်ရှိ မုလိန္ဒာနဂါးရုံ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ တောင်တော်၏ ကျက်သရေဆောင် အဝင်ပုခံဦးတစ်ဆောင်နှင့် သောက်ရေ သုံးရေအတွက် အင်္ဂါစက်ရေ တွင်းအား အနက်ပေ ၄၀၀ တူးဖော်သော်လည်း ရေချိမ်းရရှိပါသောကြောင့် သောက်ရေအတွက် ဂါလံ ၅၀၀၀ ဆုံ ကွန်ကရစ်သောက်ရေကန်တစ်လုံး ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လိုပါသောကြောင့် စသည့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို တစ်ဦးတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ အသင်းအဖွဲ့နှင့်သော်လည်းကောင်း ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ကြပါရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။

လှူဒါန်းနိုင်သော ပစ္စည်းအမျိုးအမည်နှင့် တန်ဖိုး

- ဉာဏ်တော် ၁၅ ပေ အမြင့် ရုပ်ပွားတော်အပါအဝင် ရောင်တော်ဖွင့်အပြီး ၅၀ သိန်းကျပ်
- အကျယ် ၁၅ ပေ အမြင့် ၁၂ ပေ မုခ်ဦးအလှူရှင်အမည်ပါပြီး ၄၅ သိန်းကျပ်
- ဂါလံ ၅၀၀၀ ဆုံ ကွန်ကရစ်သောက်ရေကန် ၁ လုံး ၄၀ သိန်းကျပ်

ဆက်သွယ်လှူဒါန်းလိုသူများ

- လာဘ်မိုးစွေစာပေ ဖုန်း - ၀၉-၄၃၀၇၅၃၁၁၊ ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅
- နာယကဆရာတော် ဖုန်း - ၀၉-၇၃၁၃၉၃၃၆၊ ၀၉-၄၂၀၂၃၅၄၅၈
- ဦးကျော်သူထိုက် ဖုန်း - ၀၉-၅၁၁၉၄၀၇

ဝိဇ္ဇာမြင့် နှင့် မှော်ဝင်နေသော ရုပ်ပုံများ

မောင်မောင်မြင့်အေး

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါက လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသည်
ဝိဇ္ဇာမြင့် ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံခဲ့ဖူးလေ၏။

ဝိဇ္ဇာမြင့်ဆိုသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်
ဆုံမိသော ကာလများက အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရ
ရှိသည်ဟု မတွေ့ရဘဲ ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် နေထိုင်သည်
ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ဝိဇ္ဇာမြင့် ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အပြင်
ဘက်ထွက်သည့်အခါတွင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအဖြူကို
သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်တတ်ပြီး ကိုယ်ပိုင် မာစီဒီးကားနက်
ကြီးနှင့် သွားတတ်၏။

၎င်းနှင့် ကျွန်ုပ် စတင်တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းအကြောင်း
ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ရေးသားဖော်ပြပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်
ကျွန်ုပ်သည် ဝိဇ္ဇာမြင့်နှင့် တွေ့ခဲ့ခြင်းသည် မှတ်တမ်းမှတ်
ရာများ မရှိသဖြင့် သတိရသည့်အခါတွင်မှသာ ရေးသား
ဖော်ပြနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ တိုက်ဆိုင်လိုက်၍
ဝိဇ္ဇာမြင့်နှင့် ပြောဆိုခဲ့၍ မှတ်မိသော အကြောင်းအရာတို့ကို
ကျွန်ုပ်သည် လက်တွေ့လုပ်ကိုင်မိခြင်းဖြင့် ဘဝအခြေအနေ
တို့သည် ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်ချည်းပင် ဖြစ်နေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လာဘ်မိုးစွေ
စာပေတိုက်တွင် နောက်လများအတွက် စီစဉ်ရန် စာမူများ
ကို ဖတ်ရှုနေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ရုံးခန်းမှာလည်း လူရှင်းပြီး
တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုကဲ့သို့ လူရှင်းရှင်းနှင့် အလုပ်တွင် အာရုံစိုက်
နေစဉ် ဝိုလ်တထောင်သတင်းစာတိုက်မှ အငြိမ်းစားဌာန
အကြီး ဦးဟုတ်ရွှေသည် တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ်
၏ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်၏။

၎င်းသည် ၎င်း၏ဉာဏ်အတိုင်း ဘတ်စ်ကားစီး
လာရသည်ကို အဆင်မပြေခြင်း ဈေးဝယ်ရာတွင် အခက်
အခဲများ ရှိနေခြင်းတို့ကို အားပါးတရဖြင့် ကျွန်ုပ်အနီးတွင်
ရှိသော အယ်ဒီတာ ဦးစန်းထွေးကို ပြောပြနေ၏။

၎င်းရောက်လာပြီး မကြာမီပင် စာရေးဆရာ
ဦးမြသိန်းလည်း ရောက်လာပြီး 'ဦးဟုတ်ရွှေ စိတ်လျှော့'ဟု
ပြောလိုက်၏။ ဦးဟုတ်ရွှေက...

“စိတ်လျှော့ပါတယ် ဆရာရယ်၊ အခုဆို
ကျွန်တော် ဆရာဦးမြင့်အေး ပေးတဲ့ ဂါထာတွေပဲ ရွတ်နေ
တော့တယ်၊ အဲဒါမှပဲ အဆင်ပြေတော့တယ်၊ ဆရာဦးမြင့်
အေးကလည်း ထောက်ပံ့နေတော့ အဆင်ပြေနေသေး
တာပေါ့”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။
ဦးဟုတ်ရွှေ ဆိုသည်မှာ ငယ်စဉ်က နိုင်ငံရေး
လှုပ်ရှားခဲ့သူဖြစ်ပြီး အလံနီဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့ရာ
တွင် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာပြီးနောက်တွင် ဘုရား
တရား အလုပ်များဖြင့်သာ အေးဆေးစွာ နေထိုင်သူ ဖြစ်
နေ၏။

ဆရာဦးမြသိန်းနှင့် ဦးဟုတ်ရွှေလည်း စာပေ
အကြောင်းများ ပြောဆိုနေကြ၏။ ထို့နောက် ဆရာဦးမြ
သိန်း ပြန်သွားပြီးနောက် ဦးဟုတ်ရွှေက...

“ဆရာသမား ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ ဆရာသမား
နောက်မှာ သံလျက်ကြီးရော၊ လောကနတ်ကြီးရော၊
အပေါ်မှာလည်း မီးအိမ်တစ်လုံး၊ အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ

ဗျာ ဟော တို့မှာ ပုဆိန်(၂)လက်လည်း ရှိသေးဟု ပြော လိုက်၏။

ကျွန်တော်က 'အဆောင်တွေလို့ပဲ မှတ်လိုက် တော့ပေါ့ဗာ' ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးဟုတ်ရွှေက-

“ဆရာကလည်းဗျာ၊ အဆောင်တွေ ဆိုတာတော့ သိတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့လည်းသိအောင် ပြောပြပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က...

“ဒီအတိုင်း ပြောလို့မရဘူး၊ စာရေးမှပဲ သိမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုဦးဟုတ်ရွှေ ဆိုသူကြီးသည် 'ပြောလို့မရလည်း ရေးပေါ့ ဆရာရယ်' ဟု ပြောပြောဆိုဆို နှင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝိဇ္ဇာမြင့် နေထိုင်ရာ အမှတ်(၇)၊ ဝိတိုရိယဘုရင်မရိပ်သာလမ်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ဝိဇ္ဇာ မြင့်သည် ဘုရားခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ပိုးဘောင်းဘီ အဖြူစွတ်စွတ်နှင့် စဗိုရှပ်အဖြူကို ဝတ်ထား၏။ ကျွန်တော့် ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကိုမောင်မောင် ဘယ်ကလှည့်လာသလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အမှန်က ဝိဇ္ဇာမြင့်သည် ပြုံးပြီး ဘယ်ကလှည့် လာသလဲဟု မေးခြင်းမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေးရိုးမေးစဉ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ် ဘယ်ကလာသည်ကို သူ့ အနေနှင့် သိပြီးပင် ဖြစ်လေ၏။

“ကိုမောင်မောင် ခင်ဗျား လာတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ တစ်နေ့ ခင်ဗျားအတွက် အသုံးဝင်မယ့် ပညာရပ်လေးတွေ ကျွန်တော် ပြောဖို့ရှိနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝိဇ္ဇာမြင့်က...

“တစ်နေ့ကျရင် ခင်ဗျားဟာ (၇)ရက် သားသမီး များအတွက် အကျိုးဆောင်ဖို့ အလုပ်တွေ လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျတော့ ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ပညာလေးတွေက အထောက်အကူပြုလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စား

ပြီး ယူမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ဒါလည်း အဖြစ်ပြောရတာပါ။ ခင်ဗျားဟာ ခြောက်ကြွင်း တနင်္ဂနွေသားဆိုတော့ တစ်နေ့ မလွဲမသွေ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေကို အထောက်အပံ့ ပေးရလိမ့်မှာပါ။ အဲဒီကျတော့ အချို့ကိစ္စတွေက ခေတ် ပညာနဲ့ မဆိုင်တာတွေ ပါလာလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တုန်းတော့ နည်းနည်း နည်းနည်း ပြပေး သွားမယ်။ ကျုပ်ပြတဲ့ ပညာတွေကို ခင်ဗျားဘဝမှာ အသုံး ချကြည့်ပြီး ခင်ဗျား အကျိုးရှိမှ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေကို မျှဝေပေးဗျာ။ အဲဒီခုနစ်ရက်သားသမီးတွေထဲမှာလည်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သူတွေအဖို့ကတော့ အကျိုးရှိမှာ ဖြစ် ပြီး အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်သူတွေကတော့ ကမ္မဿကာ ပေါ့ဗျာ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုရာ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏ ပြောစကားများကို လိုက်နာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့၏။ ၎င်းသည် ဆိုဖာကြီးတွင် ထိုင်နေရာက ထလိုက်ပြီး လက် နောက်ပစ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်း လျှောက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ရှပ်ရှင် မင်းသားတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ပြနေသည်ကို မြင်ရ သည့်အလား ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်အား ၎င်းကပင် ရှေ့ဆောင် ပြီး ဘုရားခန်းကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ဘုရားခန်း ကြီးအတွင်း၌ သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားမှ သတ္တဝါ အများအား မေတ္တာကရုဏာအပြည့်ဖြင့် ဈာန်သမာပတ် ဝင်စားနေပုံမျိုး ထုဆစ်ထားပြီး ပန်းများဝေဆာနေ၏။ အခြားတစ်ဖက်တွင် သိကြားမင်း သာသနာစောင့်နတ်မင်း ကြီးများ၊ ဝိဇ္ဇာလမ်းဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်းကောင်း သူ့အနေအထားနှင့်သူ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးဖြင့် ထုလုပ် ထား၏။ ဘုရားခန်းအတွင်း၌လည်း ပန်းပေါင်းစုံ နံ့သာနံ့ များ သင်းပျံ့လျက် ရှိနေ၏။

ဝိဇ္ဇာမြင့်သည် ဘုရားခန်းအလယ်ရှိ ထိုင်ခုံကြီး ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏ အနီးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ဘေးဝဲယာသို့ မျက်စိကစား လိုက်၏။

ဝိဇ္ဇာမြင့်၏ မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ဝိဇ္ဇာများ
၏ ချစ်တော်ရှေ့တွင် ခုံတစ်လုံး ခင်းထား၏။ ၎င်းခုံပေါ်တွင်
မီးအိမ်တစ်လုံး၊ မကိုဋ်တစ်ခု၊ စိန်ဖူးတစ်ခု၊ ပလ္လင်တစ်ခု၊
ဘယက်တစ်ကုံး၊ ဖန်ဘူးတစ်လုံး၊ မြသပိတ်တစ်လုံး၊ ပုတီး
ကြီးတစ်ကုံးတို့ကို ပုံစံတူ ပြုလုပ်ထားခြင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝိဇ္ဇာမြင့်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။ ထိုကဲ့သို့ ဝိဇ္ဇာမြင့်၏ အပြုံးသည်
အခြားသူများအဖို့မူ မည်သို့ခံစားရမည်ကို မသိရဘဲ ကျွန်ုပ်
အနေနှင့်မူ ထိုအပြုံးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲဝယ်
လှိုက်ကနဲဖို့ပြီး မည်ကဲ့သို့ ခံစားရသည်ကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်း
မရှိ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဝိဇ္ဇာမြင့်က... .

“ဒီလို ကိုမောင်မောင်ရဲ့ ခင်ဗျားလည်း ခေတ်
ပညာတတ် လူငယ်တစ်ဦးပဲ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ
လေ့လာစူးစမ်းလိုစိတ်ရှိပြီး ရာဇဝင်သမိုင်းနောက်ခံတွေကို
စိတ်ဝင်စားသူ တစ်ဦးပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို
ရာဇဝင်နိပါတ် အခြေခံတဲ့ ဇာတ်လမ်းကပဲ စပြောရတော့
မှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ သိထားတဲ့ ပုဂံရာဇဝင်ထက်
ရှေးကျတဲ့ ပျူခေတ်က အကြောင်းပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ၊
တကောင်းအဘိရာဇာက စခဲ့ပြီး သေလည်ချောင်မင်း
လက်ထက် စူဠာသမ္မတ၊ မဟာသမ္မတ စခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း
ဟာ ပန်ထွာမင်းသမီးနဲ့ ဒွတ္တဘောင်မင်းမှာ လက်စသတ်ခဲ့
လေတော့ အဲဒီဒွတ္တဘောင်မင်းလက်ထက်အကြောင်းကိုပဲ
ပြောရတော့မှာပဲ။ စူဠာသမ္မတမင်း နတ်ရွာစံလေတော့
ရသေ့၊ သိကြား၊ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ စန္ဒီ၊ ပရိမိသွာ၊ မဟာပိန္နဲ
စတဲ့ သူမြတ်ခုနစ်ပါးဟာ အချင်း တစ်ယူဇနာ၊ အဝန်း
သုံးယူဇနာ၊ တံခါးကြီး သုံးဆယ့်နှစ်၊ တံခါးငယ် သုံးဆယ့်
နှစ်၊ ကျုံး၊ မြောင်း စတဲ့ မြို့အင်္ဂါ(၇)ပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သရေ
ခေတ္တရာပြည်ကြီးကို သက္ကရာဇ်(၁၀၁)ခုနှစ်၊ တန်ခူး
လဆန်း(၁၁)ရက်နေ့မှာ တည်ခဲ့တယ်။ ဒွတ္တဘောင်မင်း
ဟာ သိကြားမတုမင်းလို့ ရာဇဝင်စာပေတွေထဲက ဆရာ
တွေက ပြောကြတယ်ဗျ။

အဲဒီလို သိကြားမတယ် ပြောရလောက်အောင်
ပဲ ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီး စိုးစံတဲ့ သရေခေတ္တရာပြည်ကြီးဟာ
စည်ကားဝပြောခဲ့တယ်။ ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းလည်း

စည်ပင်ဝပြောကြတော့ သိကြားမကိန်း အစီအရင်
သင်္ကေတတွေကို ဆောင်ရွက်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီခေတ်က ခိုင်မာတဲ့ အစီအရင်ဖြစ်တဲ့ ဂဗ္ဘ
ဓာတ်ဖြစ်တဲ့ မြေဓာတ်ကိုယူပြီး အသုံးအဆောင် အိုးခွက်
တွေကို မြေနဲ့ပဲ ပြုလုပ်သုံးစွဲကြတယ်။ အဲဒီအားလုံးအဆောင်
တွေမှာလည်း အစီအရင်တံဆိပ်တွေ ခတ်နှိပ်ပြီး သုံးကြ
တယ်လို့ သမိုင်းအထောက်အထားတွေမှာ တွေ့ရတယ်။
အဲဒီသင်္ကေတတွေကိုလည်း အဲဒီခေတ်က လူတွေက
သူတို့အဖို့ ကံကောင်းခြင်းစွမ်းအားတွေ ပေးစွမ်းနိုင်တယ်
လို့ ယုံကြည်ပြီး ကျန်းမာခြင်း၊ စီးပွားဖွံ့ဖြိုးခြင်း၊ အေးငြိမ်း
ချမ်းသာခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းစည်ပင်ခြင်းတွေ ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်
ပြီး လက်ခံလာကြတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ သရေခေတ္တရာမင်း သုံးဆယ့်ခြောက်
ဆက်မြောက် သေရိန္ဒမင်းဟာ တက္ကသီလာ အမည်ရှိတဲ့
အရပ်မှာ ဆေးဝါးမန္တရား ပညာရပ်တွေ ဗေဒအတတ်
တွေကို သွားသင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပြန်ရော။ အဲဒီအရပ်ဟာ
အခုခေတ်၊ ပါကစ္စတန် အနောက်မြောက်အရပ်မှာရှိတဲ့
ပါရှုဝါဒေသလောက်မှာလို့ ဆိုပြန်တယ်။

အဲဒီမင်းလက်ထက်မှာ အဲဒီပညာရပ်ဟာ ပိုမို
တွင်ကျယ်လာပြီး သင်္ကေတအမှတ်တံဆိပ် ပညာတွေဟာ
လည်း ပိုပြီးဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့တယ်ဗျ။

အခု ခင်ဗျားကို ပြောပြမှာ အဲဒါတွေ အခြေခံတဲ့
ပညာရပ်တွေပါပဲ။ လွယ်လွယ်နဲ့ ရိုးရိုးလေးပေမယ့် အဲဒီ
ခေတ်ကလည်း အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ် လေ့လာပြီး
ဆောင်ရွက်သမျှလည်း အောင်မြင်ခဲ့လေတော့ ခင်ဗျားကို
ကျုပ် ပြောပြပေးခဲ့မယ်။

အဲဒါကလည်း ခင်ဗျား သိပြီးသားဖြစ်တဲ့
ကျွန်တော်တို့ မြန်မာမှာ ကြာသပတေးနာမ်ကို ကိုယ်စား
ပြုတဲ့ ပ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ အက္ခရာ ငါးလုံးပဲ၊ ကြာသပတေးကို
ပုဂံခေတ်က ကြာသပတိယ်လို့ ရေးတာ တွေ့ရတယ်။
အဲဒါ ရှေးသက်ကရိုက်ဘာသာစကားအလိုအရ ဗြိယသ္မတိ
လို့ ရေးတယ်။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်က စကားလုံးတို့ရဲ့ အရှင်
သခင်လို့ ဆိုတယ်။ လောကီကျမ်းအလိုရ ဂုရု၊ ဆရာ ဆိုပြီး
အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိပြန်ရော။

အဲဒီတော့ ကြာသပတေးနာမ်ရဲ့ စွမ်းပကားဟာ အရှင်သခင်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဆရာသခင်လို့လည်း ခေါ်လေတော့ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရော လောကီ ပညာရပ်တွေမှာရော ကြာသပတေးနာမ်နဲ့ မိမိမွေးနာမ် ပေါင်းစပ်ပြီး အဆောင်ပစ္စည်း၊ အမှတ်အသားစာလုံး သင်္ကေတ ပြုလုပ်ထားခဲ့ရင် ကံကောင်းလာဘ်ပွင့်ခြင်းရှိကြ တယ်လို့ သိခဲ့ရတော့ ကဲ ဟောဟိုမှာ ကြည့်လိုက်ပါဦးဗျာ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုပြီး စောစောက ကျွန်ုပ် ကြည့်ထားသော ပစ္စည်းများထံ ထသွားပြီး...

“ဟောဒီမှာဗျာ မီးအိမ်၊ မီးအိမ်ဆိုတာ ကြာသ ပတေးနဲ့ တနင်္ဂနွေဆိုတော့ တနင်္ဂနွေသားအတွက်ပေါ့။ ဟောဒီက မကိုဋ်ကတော့ တနင်္လာသား၊ စိန်ဖူးက အင်္ဂါ သားအတွက်၊ ပလ္လင်က ဗုဒ္ဓဟူးသားအတွက်၊ ဘယက်က ရာဟုအတွက်၊ ဖန်ဘူးက ကြာသပတေးသားအတွက်၊ မြ သပိတ်က သောကြာသားအတွက်၊ ပုတီးက စနေသား အတွက် ဆိုပြီး ကျွန်တော် စီရင်ထားတာဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ဒါတွေကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“ကိုမောင်မောင်ရယ် ဒါတွေကို နေ့သားအလိုက် ဆောင်ထားပေါ့။ ခင်ဗျားက တနင်္ဂနွေသားဆိုတော့ မီးအိမ် လေးတစ်လုံးကို အမြဲဆောင်ထား၊ ခင်ဗျားအိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်အကိုင် လုပ်တဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မီးအိမ်လေး ချိတ် ထားခဲ့ရင် ခင်ဗျားဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်လိုပဲ အခက် တွေတွေ့တွေ့ ကံကြမ္မာဟာ ခင်ဗျားဘက်မှာ မျက်နှာသာ ပေးပြီး သိကြားမသလို ပြေလည်သွားလိမ့်မယ်ဗျာ။”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုလိုက်လေတော့ သတည်း။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဝိဇ္ဇာ မြင့်တို့ တွေ့ဆုံစဉ်က ပြောခဲ့သော အကြောင်းအရာတစ်ခု ပင် ဖြစ်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘဝတစ်လျှောက်တွင်

ကျင့်လည်ခဲ့ရသည့်အလျောက် ဆရာကြီး ဝိဇ္ဇာမြင့် ပြောခဲ့ သော မီးအိမ်ကို ဆောင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ပေါက်ဝတွင် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ရုံးခန်းရှိ အလုပ်စားပွဲ၏ အထက် တွင်လည်းကောင်း ဆောင်ထားခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်း ဂယနဏကို မည်သူ့ကို မှလည်း ပြောပြခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့သေးပေ။ ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပြောပြရန် အချိန်အခါ ကျရောက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် အကျိုးရှိစေခြင်းငှာ ကျန်နေသားသမီးများအတွက်လည်း ဖော်ပြပေးလိုက်ပါ၏။

၎င်းအဆောင်များကို ဝတ္ထုပစ္စည်းများ တတ်နိုင် ခဲ့လျှင် ဆောင်ထားနိုင်ကြပြီး ဝတ္ထုပစ္စည်းများ အခက်အခဲ ရှိသူများအတွက် ဖြေရှင်းနည်းမှာ ရုပ်ပုံကားချပ်များ ချိတ် ဆွဲခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ရှေးအခါကလည်း ထိုပုံစံများကို မြေတွင် ခတ် နှိပ်ပြီး အဆောက်အဦရှေ့များတွင် တပ်ဆင်ထားလေ့ရှိရာ ယခုအခါတွင်လည်း ထိုရုပ်ပုံကားများ ချိတ်ဆွဲခဲ့လျှင် ကံကောင်းပြီး သိကြားမကိန်းဆိုက်မည် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ရုပ်ပုံကားချပ်၊ ပစ္စည်းများ ချိတ်ဆွဲသည့်အခါတွင်လည်း မှော်ဝင်သည်ဆိုသော စကားအရ မှော်ဝင်နေမှပင် အစွမ်းထက်မည် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မှော်ဝင်ခြင်း မရှိပါက ရုပ်ပုံသည် ရုပ်ပုံသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

(မှတ်ချက် - ၎င်းအကြောင်းအရာအား ရေး သားက စာမျက်နှာ မလောက်ငှ၍ မှော်ဝင်စေရန် မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို နားလည်တတ်ကျွမ်းသူများအား မေးမြန်းကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။)

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်မူ ကျွန်ုပ် ရှာဖွေတွေ့ရှိထား သော ရုပ်ပုံများကို ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှတစ်ဆင့် ဖော်ပြပေး ခြင်းဖြင့်သာ ဆောင်ရွက်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ခုနစ်ရက် သားသမီးများအတွက် မှော်ဝင်နေသော ရုပ်ပုံများကို ဖော် ပြလိုရပေတော့သတည်း။

မောင်မောင်မြင့်အေး

ကြော်ငြာဆောင်းပါး

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်တမ်း 0412 YR 004687
ရိုင်စင် ၇/၂၀၀၈၊ တာဆာလ (တိုး)-၁၃၁၂

အဆီကျအကြောပြေဆီး၊ ဝမ်း၊ မှန်စေတဲ့

မုံရွာ ဆရာမိုး ရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး

ကြော်ငြာခွင့်ပြုချက်အမှတ်တံဆိပ် (တနယ်အင်း) ၀၃၀/၀၀၀၀၄

“ကိုဇော်ရဲနိုင်ကို ကြည့်လိုက်ရင် သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေတာပဲ။ အသားအရေ စိုပြည်ပြီး အဆီတွေလည်းကျ၊ အသားတွေလည်း ကျစ်လျစ်လာတယ်။ ဆေးကောင်းတစ်လက်တွေ့ထားပြီထင်တယ်။ ဆေးကောင်းရှိရင် လက်တို့သတင်းပေးပါဦး”

“သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ဆို မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး လက်ကိုင်ထားလို့ပါ။ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်က ကြည့်ရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေ မှန်မမှန် မိမိကိုယ်တိုင် ဆန်းစစ်ပြီး ပြုပြင်နေထိုင်သွားဖို့လိုတယ်မဟုတ်လား။ လူ့သားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ ဓာတ်ကြီးငါးပါးညီညွတ်မှုတပြီး မဟောက်ပြန်ဘဲ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း မှန်ကန်ခြင်းရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဝိဇာနည်မှာ စည်းနဲ့ဝမ်းဟာ အဓိကကျသလို လူသားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ဆိုရင် ဆီးနဲ့ဝမ်းဟာ အဓိကကျပါတယ်။ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်းခေါင်းမခဲဆိုတဲ့ စကားရပ်လည်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ... ဒါထက် ကိုဇော်ရဲနိုင် အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းမှန်ရုံသက်သက် စားတာလား၊ ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဦးမှပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့မိသားစု အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းနုတ်ဆေးမဟုတ်သလို ဝမ်းမှန်ရုံသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်သလဲဆိုရင် အဲဒီဆေးကို နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲခြင်းဖြင့် လေငန်းလေဖြတ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ သွေးတိုးသွေးတက်ခြင်း၊ နှလုံးအဆီဖုံး၊ အသည်းအဆီဖုံးခြင်းတို့ကို ကာကွယ်ပြီး ဇက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခြေ၊ လက်များ ထုံကျဉ် ကိုက်ခဲလေးလံခြင်း၊ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ လေကြောင့်ဖြစ်သော ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့်ဖြစ်ခြင်း၊ အတွင်းလိပ်၊ အပြင်လိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးကျခြင်း၊ ဆီးဝမ်းလေ ချုပ်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊ မျက်စိမှန်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်လေးလံထိုင်းမိုင်းပြီး ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ ခံတွင်းနံ့ဆိုးခြင်း၊ ချွေးနံ့မကောင်းခြင်း၊ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ခြံ၊ တင်းတိပ်များထွက်ခြင်း အသားအရေ အက်ကွဲခန်းခြောက်ခြင်း၊ စိတ်ဖိစီးမှုများ၍ ကိုယ်လက်မအီမသာဖြစ်ခြင်း စတဲ့ ရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ပိုလျှံနေသောအဆီများကို လျော့ကျစေပြီး အပူ၊ အပုပ်၊ အညစ်ကို ယူထုတ်ပစ်သလို ကင်းစင်စေရုံမက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များ နေ့စဉ်သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ မှန်ကန်၍ မွေးဖွားရလွယ်ကူပြီး ကလေးတွင် လေနာကင်းကာ ကျန်းမာစေခြင်း စတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားစေနိုင်ပါတယ်”

“ကိုဇော်ရဲနိုင်တို့မိသားစု သုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ကျား/မ စွယ်စုံရတဲ့ ဆေးကောင်းတစ်လက်ပဲဗျို့။ ကျွန်တော်လည်း သုံးမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လို စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကွန်ပျူတာသမားတွေ၊ အညောင်းထိုင်သူတွေ၊ အဆီများ အဝလွန်သူတွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလေးလံထိုင်းမိုင်း ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသူများအတွက် ဒီဆေးက ဝမ်းနုတ်ဆေးမဟုတ်လို့ နေ့စဉ်မှန်မှန်သုံးစွဲဖို့ လက်ကိုင်ထားရမယ် ဆေးကောင်းတစ်လက်မို့ ဆေးရဲ့ကောင်းခြင်းဂုဏ်သတင်းကို အပေါင်းအသင်းတွေသိအောင် ရေးသွင်းကြေညာလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ”

ရန်ကုန်မြို့၊ မန္တလေးမြို့နှင့် မုံရွာမြို့၊ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ မြန်မာ့ဆေးဖျိုးပုံခြံနဲ့ရိုးရိုးဆိုင်ကြီးများမှတစ်ဆင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ဖြန့်ချိပေးနေပါပြီ။

ပင်ရင်း - မုံရွာ-ဆရာမိုး တိုင်းရင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးနှင့်ဆေးကုခန်း၊
အမှတ်-၅/၃၅၊ မေဓာဝိလမ်းမကြီး၊ မြောက်ဥက္ကလာပပြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဝုန်း-၀၁-၆၉၀၅၀၇၊ ၀၉-၅၁-၀၀၆၁
မုံရွာဆရာမိုး - ဝုန်း-၆၉၉၆၃၁၊ ရိုင်ခွဲ (၃၄၇)၊ ၆၉၀၄၅၆၊ ရိုင်ခွဲ (၃၄၇)

လူ့ဇာတိကလေး
ဖောင်လူငွေ

ကျွန်းကျွန်း

ပန်းချီဆွဲသူ

ဆောင်းအကုန် နွေအကူး လေ
နုသုတ်ချိန်...။

ပဲခူးရိုးမအရှေ့ခြမ်းရှိ ဘုရားကြီး
ရွာကြီးမှာ (ထိုစဉ်က ရွာကြီးအဆင့်သာ)
ပဲခူးရိုးမကြီး၏ အရိပ်အဝန်းထဲမှာရှိနေ
သဖြင့် ယခုလိုညမျိုးတွင် အေးစက်ငြိမ်
သက်၍နေလေသည်။

အနောက်ဘက်ခြမ်း ပဲခူး-မန္တလေး
သွား ကားလမ်းမကြီးရှိသော်လည်း
အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားတွေ ကုန်ကား
ကြီးတွေပင် ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် တိုင်းပြည်

နိုင်ငံရေးရာသီဥတု မငြိမ်းချမ်းမှုကြောင့်
မမောင်းနှင်ရဲကြ။ တာဆုံလမ်းခွဲဖြစ်၍
ကားများကို အမှီသဟဲပြု၍ ရောင်းချနေ
ရသော ဆိုင်တွေကိုပင် ပိတ်ထားကြရ
သည်။

ထိုရွာကြီး၏ အထိမ်းအမှတ် အဓိ
ကရဖြစ်သော တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဘုရား
ကြီးပင် မီးမပူဖော်နိုင်သော အခြေ
အနေ။ ညမောင်မည်းမည်းတွင် ကြယ်
ရောင်၊ လရောင်များနှင့် သီတင်းသုံးနေ
ရသော ကာလ။

ဘုရားကြီးရွာမှာ ပဲခူးမှနေ၍ ဝေါ
ဘက်သို့ လမ်းခွဲထွက်သော ပဲခူး-မော်
လမြိုင်ကားလမ်း ရှိသည်။ ထိုလမ်းဆုံ
မှပင် မန္တလေးဘက် ဆက်သွားသော
ပဲခူး-မန္တလေး ကားလမ်းဆုံရှိသည်

မြန်မာပြည်၏ အဓိကရ မြို့ကြီး
များသို့ ခွဲထွက်သွားရာ ကားလမ်းဆုံပင်
ဖြစ်သော်လည်း ယခုလိုညမျိုးတွင်
ခြောက်ကပ်ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိနေသည်။
အရုဏ်တက်အလင်းသစ်ရောက်လာ
ချိန်မှသာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှလူတွေ

နီးထလာပြီး လူတွေလုပ်ငန်းဝင်ကြရ
သည်ဖြစ်၍ လမ်းဆုံလမ်းခွနေရာမှာ
အလွန်ပင် နေအခါ၌ စည်ကားလေသည်။

အမှန်တော့ လမ်းဆုံကို အမှီ
သဟဲပြု အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသူ
တွေ အများအပြား ပိုတင်းနေထိုင်ရာ
ဖြစ်သဖြင့် ယခုလိုညမျိုးမှာ ငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

သို့သော်...

ဘူတာပိုင်းတွင်နေထိုင်သော တစ်
ဖက်ရပ်တဲကလေးတစ်လုံး၌မှ ထိုငြိမ်
သက်မှုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ဖြစ်နေသော မိသားစုတစ်စုက ရှိ
နေ၏။

တစ်ဖက်ရပ်တဲကလေး၏ ထရံ
ပေါက်ကြားမှ မုန့်မီးအိမ်အလင်းရောင်
သည် ပြောက်တံပြောက်ကျား ထွက်
လျက်ရှိပြီး မိန်းမသူတစ်ယောက်၏
အာဝေန်ကဝေဒနာ ခံစားညည်းညူသံ
ခပ်တိုးတိုးကို ကြားနေရသည်။

တစ်ဖက်ရပ်တဲကလေးဖြစ်၍ ခေါင်
ပင်မရှိသော်လည်း ဆယ်ပေပတ်လည်
အခန်းကို အလယ်မှ ငါးပေခွဲ၍ ထရံ
တစ်ချပ် ခြားထားသော အတွင်းပိုင်း၌
ဝမ်းဗိုက်နာနေသော မိန်းမသူ ခပ်ရွယ်
ရွယ်တစ်ယောက်နှင့် အသက်ငါးဆယ်
ဝန်းကျင် မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်တို့
အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ထိုမိန်းမကြီးနှစ်ယောက်မှာ တစ်
ယောက်က အရပ်ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါမိ
ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်မှာ ဗိုက်နာနေသော
ဝေဒနာရှင် မွန်မ ၏မိခင် ဒေါငြိမ်ဖြစ်၏။

ဝမ်းဗိုက်နာနေသော မိန်းမမှာ သူ
အရပ်သူရွာ ကိုယ်ပိုင်နာမည်ရှိမည်ဖြစ်

သော်လည်း ဤအရပ်သို့ရောက်လာပြီး
အသက်မွေးမှုပြုနေရာမှာ “မွန်မ”ဆို
သော အရပ်အခေါ်သာ တွင်နေခြင်း
ဖြစ်၏။

မွန်မ၏ ယောက်ျားကကော...

ထိုသို့ပင် မွန်မနှင့်မခြားသော
နာမည်တစ်ခုနှင့် တွင်နေပြန်၏။

မွန်မယောက်ျား “အညာသား”။

သူလည်း ဤအရပ်ကမဟုတ်။ သူ့နာမည်
ကိုကြည့်၍ အညာဘက်က ရောက်လာ
သူဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ထူး
ခြားချက်က မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း
ပုံရွာလိုနေရာမျိုးက ရောက်လာသော
အညာသားနှင့် မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း
တောင်စွန်းမှရောက်လာသော မွန်မလေး
တို့ ဘုရားကြီးမှာဆိုပြီး ညားကြခြင်းပင်။

အညာသားသည် သူ့မယားမွန်မ
ဝမ်းဗိုက်နာနေစဉ် အိမ်ရှေ့ခန်းလေးတွင်
ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေရာက
ရွှေတိဂုံဘုရားပုံတော်ကပ်ထားသော
တစ်ထွာသာသာရှိ ဘုရားစင်ကို ကုန်း
ကုန်းကန်တော့နေသည်။

အခန်းထဲက သူ့မိန်းမ မွန်မဆီက
မချီတင်က ညည်းသံထွက်လေ ဘုရား
စင်ကို ကုန်းကန်တော့လေ ဖြစ်နေသည်
မှာ အကြိမ်အခါရေတွက်၍ပင် မရတော့။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်

မိန်းမ ချောချောမောမော မွေးပါစေ။
မွေးရာတွင်လည်း ယောက်ျားလေးဖြစ်ပါ
စေ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပါစေ”

အညာသားတို့များ သူ့လိုဘ
အတွက် လောဘတက်နေသေးသည်။
ဗိုက်နာနေဆဲကလေးကိုပင် သူ့လိုချင်

သော ယောက်ျားလေးဖြစ်ပါစေဟု
အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေသည်။

“ဟယ်... မွေးပြီ... မွေးပြီ”

အညာသား အခန်းထဲကအသံ
ကြောင့် ဝမ်းသာအားတက်သွား၏။
ကလေးအသံကို အပြင်က နားစွင့်၏။

ကလေးသည် တော်တော်နှင့်မကြား
ရဘဲ အခန်းထဲမှ လှုပ်ရှားသံတွေကိုပဲ
ကြားနေရသဖြင့် သူ့မိန်းမအတွက်လည်း
စိတ်ပူ၊ ကလေးအတွက်လည်း စိုးရိမ်
ကာ မနေနိုင်တော့ဘဲ လှမ်း၍မေးရသည်။

“ဘာလဲ... ဘာလေးလဲဗျ။

ကလေးက ယောက်ျားလေးလား။ မိန်းမ
လေးလား”

သူ့အမေးကြောင့် အခန်းထဲက
ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါမိ၏အသံကို ပြန်ကြား
ရသည်။

“မွေးတော့ မွေးတာပဲ။ အချင်း
တိုင်တေ၊ ဘာတွေနဲ့ပဲ ကလေးက
ပျောက်နေတယ်ဟဲ့”

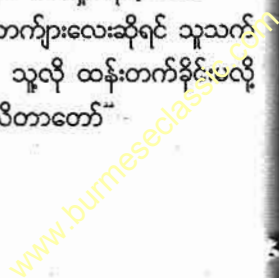
ဒေါမိစကားကြောင့် သူထိတ်လန့်
သွား၏။ ဘယ်နှယ် မွေးတဲ့ကလေးက
ပျောက်နေရပါလိမ့်။ တစ်ဆက်တည်း
သူ့ယောက္ခမ ဒေါငြိမ်းကြီးရဲ့ အသံ။

“ဟော... တွေ့ပြီ။ ကလေးက
ရေမြှာနဲ့ ရောနေတာကိုး”

“ဒါဆို... ဘာလေးလဲဗျ။ ဘုရား
သိကြားမလို ယောက်ျားလေးပဲ ဖြစ်ပါ
စေဗျာ”

“ဒီအညာသားကလည်း တစ်
မှောင့်၊ ဒီမှာ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ”

“ယောက်ျားလေးဆိုရင် သူ့သက်
သာအောင် သူ့လို ထန်းတက်ခိုင်းပလို
လားမှ မသိတာတော်”

“ကျုပ်သား ကျုပ်ထန်းတက်ခိုင်း ရမလားဗျ။ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် သင်မှာပေါ့”

သူတို့ ထိုသို့ အချီအချပြောရင်း အိမ်ခန်းထဲမှ မိန်းမသူကြီးနှစ်ယောက် ဇောချွေးတွေပြန်နေကြလေပြီ။

ကလေးလေးကိုတော့ အချင်း တိုင်နှင့်ဆက်လျက် တွေ့ကား တွေ့ပါ၏။ သို့သော် မွေးရိုးမွေးစဉ် အရွယ်အစား မဟုတ်။ လက်တစ်ဝါးစာအရွယ်။ ပြီး တော့ အသက်မပါ။ အလှုပ်အရှားမဲ့ အသေကလေး။

ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်မိနှင့် မွန်မ၏ အမေ ဒေါ်ငြိမ်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။

ပြီးတော့ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကာယကံရှင် မွန်မ မကြားအောင် ပြော လိုက်မိကြသည်။

“ခြေတွေ၊ လက်တွေ အားလုံး အင်္ဂါအစုံအစေ့ပဲ။ ဒါပေမယ့် လက်တစ် ဝါးစာ အသက်ပါလာတဲ့ အသေကလေး ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အသေ ကလေး လူတန်းမစေမွေးတဲ့ အသေ ကလေးဆိုတော့ အညာသားကိုပြောပြီး မြေမြှုပ်ခိုင်းလိုက်ရုံပေါ့”

“အို...မလုပ်ပါနဲ့။ အဲဒီလို မလုပ် ကြပါနဲ့”

သူ့အမေနှင့် ဝမ်းဆွဲသည်တို့၏ စကားကို မီးနေသည် မွန်မ ကြားသွား ပြီး အလျင်စလို အပြင်းအထန် ကန့် ကွက်စကား ဆိုတော့သည်။

ပြီးတော့ ဆက်၍ပြောသည်။
“အမေ . . . သမီးသားလေးကို

ရက်ရက်စက်စက် အဲဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့။ အမေ့ကို သမီးပြောစရာစကားတွေ ရှိ နေတယ်”

“ဘာစကားတွေလဲ။ အရင်က ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ”

“သမီးပြောရင် အမေတို့က မယုံ မှာဖို့လို့ မပြောတာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ဟုတ် မဟုတ် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး ခုတကာယ်ဖြစ်လာတော့မှ သမီးမပြော မဖြစ် ပြောရတော့မှာပါ။ ခုတော့ သမီး ပြောသလို လုပ်ပေးကြပါ”

မွန်မ၏ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကား ကြောင့် မွန်မ၏မိခင် ဒေါ်ငြိမ်းကော ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်မိကော စိတ်ဝင်စား နားထောင်နေလိုက်ကြသည်။

သို့သော် မွန်မသည် သူစိမ်းတစ် ရံဆံဖြစ်သော ဝမ်းဆွဲသည်ဒေါ်မိ ရှိနေ သဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ရတော့ မည်ဟု အချိန်မီတွေးကာ ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း ပြောရတော့သည်။

“လောလောဆယ် အဲဒီကလေး ကို မြေမြှုပ်ကြပါနဲ့ဦး။ သူ့အဖေ အညာသားနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ မြေမြှုပ်တဲ့ ကိစ္စစီစဉ်ကြမယ်။ ခုတော့ အဲဒီကလေး ကို သန့်သန့်စင်စင်လုပ်ပြီးတော့ ဆန် ကောထဲမှာ သူ့အဖေပုဆိုးစုတ်ပတ်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ထားပေးပါ အမေ”

မွန်မစကားကြောင့် ကလေးပေါင်း များစွာ မွေးပေးခဲ့ဖူးသော ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်မိ ဓာတ်ပေါက်သွားလေပြီ။

သူမ၏ ဝမ်းဆွဲသည်အတွေးအကြံ မှာ ထိုလက်တစ်ဝါးစာရှိသော ကလေး အသေကလေးမျိုး တစ်ခါမျှ မမွေးဖွား ပေမည် ဒေါ်မိ၏ အမေ အဘွားတွေ

လက်ထက် ဝမ်းဆွဲသမားစဉ်အရ သိ လိုက်လေပြီ။

“တချို့ ဗိုက်ကြီးသည်တွေဟာ လူ ခြောက်ကလေးတွေ မွေးတတ်တယ်။ မွေးခါစကတော့ အစိုကလေး လက် တစ်ဝါးစာပေါ့လေ။ အသက်မပါပေမယ့် အင်္ဂါအပြည့်အစုံပဲ။ ကြာတော့ခြောက် သွားပြီး ခပ်သေးသေးကလေး ဖြစ်သွား တယ်။ အဲဒီလို လူခြောက်ကလေးမွေး ရင် ကာယကံရှင်မိဘနစ်ပါး ထူးထူးခြား ခြား အကျိုးပေးလေ့ရှိတတ်ကြတယ်”

ဝမ်းဆွဲသည်ဒေါ်မိသည် သူမ၏ အမေနှင့် ဘွားအေ ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး များဆီက ကြားခဲ့ဖူးသော စကားအရ မွန်မ၏ အသက်မပါသော ထိုထူးထူး ခြားခြားကလေးကို မွန်မဆန္ဒအတိုင်း မွန်မ၏အမေ ဒေါ်ငြိမ်းနှင့်အတူ ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့လေသည်။

* * *

မွန်မ၏ ယောက်ျား အညာသား ကတော့ အညာမှာနေစဉ်က မိဘမဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ဦးပီပီ ထို အတွေ့အကြုံမျိုးမရှိ၍ ဘာမျှနားမလည် နိုင်သော်လည်း အခန်းထဲမှ မိန်းမသူ တွေ ပြောသံဆိုသံ၊ လှုပ်ရှားသံတွေကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

အညာသားမှာ မိမိ၏ရင်သွေး ကလေး မွေးဖွားသည်မို့ ကလေးကို လည်း ကြည့်ချင်မြင်ချင်၊ ပြောဆိုနေ ကြသော စကားတွေကိုလည်း စိတ်ဝင် စားနေပြန်ရာ ခြားထားသော ထရံပေါက် ကြားက အခန်းကလေးအတွင်းသို့ မနေ နိုင်တော့ဘဲ ချောင်းကြည့်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ချောင်းကြည့်ချိန်၌ ကလေးကို သန့်စင်ပြီးလေပြီ။

သူတို့လင်မယားမှာ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားများဖြစ်ရကား ထွေထွေထူးထူး ကလေးအတွက် အနီးပိတ်စပင် မဝယ်နိုင်ဘဲ သူ၏ပုဆိုးစုတ်ကို အနီးအဖြစ်သုံးရန် ပိုင်းဖြတ်ထားရသည်။

ထိုပုဆိုးစုတ် အနီးကလေးနှင့် ကလေးဟုဆိုသော အရာကလေးတစ်ခုကို ထွေးပတ်၍ ဆန်ကော့ကောင်းတစ်ခုလုံးထဲမှာ ထည့်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကလေးငိုသံမကြားရ၍ ထိုကလေးမှာ အသက်မပါလာကြောင်း သေချာသွားလေပြီ။

ထို့ကြောင့်... အညာသားမှာ အတော့်ကို စိတ်ရှုပ်သွားလေသည်။ သူ့ဘဝသည် ကုသိုလ်ကံ ဖွဲ့လှ၏။ ငယ်စဉ်က မိဘနှစ်ပါး သေဆုံးသွား၍ ဆွေနှီးမျိုးစပ် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ကပ်ရပ်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

အရွယ်ကလေးရလာတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်ရန် ဇာတာမပါသော သူသည် ထန်းတက်သမားအဖြစ် ထန်းတက်သမားအိမ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပြန်သည်။

ထန်းတက်တတ်သော အလေ့အကျင့်၌ ထန်းရည်ခဲ၊ ထန်းနို့လှီး၊ ထန်းပြင်ခြင်း အတတ်ပညာကိုတော့ ရခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူ့အလုပ်ရှင်မှာ ခပ်တောတောလူစားဖြစ်ပြီး ထန်းရည်သောက်ကြက်တိုက်၊ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်သဖြင့် ထန်းတောကြီးကို ရွာမှ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်သူဌေးထံ အပိုင်ထိုးအပ်လိုက်ရတော့ သူ

အလုပ်လက်မဲ့ဘဝ ရောက်သွား၏။

ထိုသို့ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေစဉ် အောက်ပြည်အောက်ရွာ၌ အညာကထန်းတက်သမားတွေ ဆင်းပြီးအလုပ်လုပ်ကြသော သတင်းအရ သူသည် ပဲခူးအပိုင် ဘုရားကြီးထန်းတောသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားကြီးထန်းတောမှာ ထန်းတက်သည်။ ဆောင်းနှင့်နေ့အခါ အလုပ်ကောင်းသော်လည်း ငှက်တွင်းအခါ အလုပ်က မကောင်းပြန်။ ဒါပေမည် လမ်းဆုံလမ်းခွဲအရပ်မို့ အလုပ်က မရှား။ ကုန်ထမ်းမလား၊ ခိုက်ဦးဘက်က ဘဲကင်ယူရောင်းမလား၊ မြစ်ကျိုးအင်းနှင့် ညောင်လေးပင်ဘက်က ပုစွန်ချဉ်ထုပ်၊ ငါးချဉ်ထုပ်တွေ ယူရောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပဲခူးကွင်းတွေထဲက စာကလေးကြော်၊ စနိုက်ကြော် ဖောက်သည်ယူရောင်းဦးမလား။ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ဘဲ အညာမှာလို အုခခြောက်၊ ခါးလိမ်မဟုတ်တော့။

အညာသား ထန်းတက်နေစဉ် မွန်မကလည်း သူ့ဦးလေးအိမ်လာရင်းက ပုစွန်ချဉ်ထုပ်ရောင်းရင်း အညာသားနှင့် ဆုံပြီး ချစ်ကြိုက်ညားသွားကြသည်။

မွန်မ၏ဦးလေးမိသားစုမှာလည်း ဆင်းရဲသားမိသားစု ဖြစ်၍ ဘုရားကြီးလမ်းဆုံကိုဖိုပြီး ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးဈေးသည်များ ဖြစ်ကြပြီး သူတို့လို ဆင်းရဲသားအများစုနေထိုင်ရာ ဘုရားကြီးဘူတာပိုင်း၌ တဲကလေးများ ဖွား၍ နေထိုင်ကြရသူများ ဖြစ်၏။

ဘူတာပိုင်းသည် ဈေးကွက်အားဖြင့် နှစ်သီးစားဟု ဆိုရမည်။ ရထား

လမ်းဘေးမှာ မြေကွက်ဦးပြီးနေကြသော ဒေသခံများက သူတို့ဦးထားသော မပိုင်မြေကွက်များတွင် ထပ်မံ၍ တဲကလေးများထိုး၍ ဖွားစားတတ်ကြရာ ထိုဖွားစားသော တဲကလေးများတွင် မွန်မတို့လို တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ လာရောက်ကြသူများ ကွန်းခိုရာ ရပ်ဝန်းကလေးဖြစ်နေတတ်သည်။

ဘူတာပိုင်းတွင် နေသူများဖြစ်၍ ကားလမ်းဆုံမှာ ဈေးရောင်းရာက ပြန်လာပြီး ရထားအဝင်အထွက်မှာ ဈေးရောင်းနိုင်၏။

ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်ရထားများ ဘုရားကြီးဘူတာတွင် ရပ်လေ့မရှိသော်လည်း ထိုဒေသသားတွေက ဘူတာအဝင်အထွက် ရထားအရိုက်လျှော့သည်နှင့် အတက်အဆင်း အခုန်အပျံတွေလုပ်ပြီး ရထားကြီးတွေပေါ်တက်ပြီး ဈေးရောင်းနိုင်ကြသည်။

သို့သော် သက်စွန့်ဆံဖျား နိုင်လှသည်။ အသက်ပေါင်၍ အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ ငွေကြေးအရင်းအနှီးမရှိ၍ ကုန်ကောက်ပြန်ရောင်း ငွေသွင်းစနစ်နှင့် လုပ်ကိုင်ရောင်းချ စားသောက်နေကြရသူများမို့ ကုန်ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ကို လုပ်ကျွေးနေရသလို ရှိနေကာ ရရစားစားနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် အနိုင်နိုင်ဝမ်းကျောင်းနေရသည်။

အညာသားဘဝမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်အသက်မွေးရသလို သူမိန်းမ မွန်မဘဝမှာလည်း အညာသားကဲ့သို့ ယခုတိုင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့ရသည့် ဘဝမျိုး။

ယခုလည်း သားဦးကလေး မွေး
ပြီးဆိုတော့ ဝမ်းသာရမည်မှ မကြာသေး။
အသေကလေး မွေးပြီးဆိုတော့ အညာ
သား စိတ်ဓာတ်တွေ ကုန်းကောက်စရာ
ခရီးအောင် ကျသွားရလေပြီ။

အညာသားသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း
သားပီပီ စိတ်ဓာတ်ကျလျှင် ဘုရားကို
သာ ကုန်း၍ရိုးတတ်သူပီပီ ယခုလည်း
ငါ့ထရံကြားမှာ ညှပ်၍ကပ်ထားသော
ဓမ္မတံပုံပုံတော်ကားချပ်ကို ကုန်း၍ ရိုး
နေမိတော့သည်။

* * *

မနက်မိုးလင်းတော့ ဝမ်းဆွဲသည်
ဒေါသိ သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားလေပြီ။

သည်တော့မှ မွန်မ၏ မိခင်ဖြစ်သူ
ဒေါ်ငြိမ်းက သမီးဖြစ်သူ မွန်မကိုမေးရ
သည်။

“သမီး . . . ညက အမေတို့ကို
ပြောပြစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာစကား
များလဲ”

အညာသားသည် မနက်အရုဏ်
တက် ဈေးရောင်းထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေ
ရာက ယောက္ခမကြီးစကားကို စိတ်ဝင်
စားသွားသည်။

“ကျွန်မ ကလေးမွေးခင်ညက
အိပ်မက်မက်တယ် အမေ။ ကျွန်မအိ
ထို နန်းဝတ်နန်းစားနဲ့ မင်းသားလေးတစ်
ဦး ရောက်လာပြီး အမေတို့နဲ့ သား
အတူနေရအောင် လာခဲ့မယ်။ အဲဒီလို
အတူနေမှာကလည်း ဟိုးအတိတ်ဘဝ
ထဲ သား အမေ အဖေတို့ကို ကျေးဇူး
မဆပ်နိုင်ခဲ့လို့ လာဆပ်တဲ့အနေနဲ့ နေ
သွားမှာပါလို့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောသွား

ခဲ့တယ် အမေ”
“သမီးတို့နဲ့ အတူတူနေချင်လို့
လာတာဆိုရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
ထားပေါ့ သမီးရယ်”

သားအမိနှစ်ယောက် အချီအချ
ပြောနေစဉ် အညာသားသည် ဖခင်တစ်
ဦးပီပီ ဆန်ကောထဲမှ ပုဆိုးစုတ်ပတ်
ထားသော သူ့သားဟုဆိုသော အရာ
ကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မွန်မကို
လှမ်းပြောသည်။

“နင်လည်း နေကောင်းအောင်
နေ။ ငါဈေးထွက်ရောင်းလိုက်ဦးမယ်။
အဒေါ်လည်း ဒီရက်အတွင်း တောင်စွန်း
ကို မပြန်ပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော် ဈေးရောင်း
ထွက်တုန်း အဒေါ်သမီးကို ပြုစုမယ့်
ကိုယ်ခွဲမရှိလို့ပါ”

အညာသားက ယောက္ခမဖြစ်သူ
ဒေါ်ငြိမ်းကိုမှာပြီး အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။

* * *

အညာသား အိမ်ကထွက်လာပြီး
နောက် ဘဲကင်ယူရောင်းနေကျ ဒိုက်ဦး
ဆိုင်မှာ ဘဲကင်ဝင်ယူသည်။

ဘဲကင်သုံးကောင် ခြင်းထဲထည့်
ပြီး အကောင်လိုက်ရောင်းရခြင်းပင်။
ထန်းတက်ခြင်းအလုပ်က အန္တရာယ်များ
၍ အညာသား ဘဲကင်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ
ရောင်းချနေခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ကောင်အစိတ်နှင့် ရောင်းရာ
မှ တစ်နေ့လျှင် ဆယ်ကောင်ခန့်ရောင်း
ရလျှင် သူ့အတွက် အသားတင်
အမြတ် ၂၀ ခန့် ကျန်သည်။ ဆန်တစ်
ပြည် ငါးကျပ်ခေတ်မှာ ကျန်သည့် ဆယ်
ငါးကျပ်ထဲမှ ဟင်းချက်စရာ တစ်ဆယ်

ဖိုးမျှ အကုန်ခံ၍ ငါးကျပ်ကို အိမ်
အတွက် ဗာဟီရသုံးရန် ထားရသည်။

ယခင်နေ့များက လင်မယားနှစ်
ယောက်ရောင်းလျှင် နှစ်ယောက်လုပ်
အားနှင့် သူ့မိန်းမ မွန်မကလည်း သူ
လို ဆယ်ကောင်လောက်မရောင်းရစေ
ကာမူ ရှစ်ကောင်၊ ကိုးကောင် ရောင်း
နိုင်သူဖြစ်၏။

ခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း
ရောင်းပြီး နေ့ဝက်နှင့် ဆယ်ကောင်ကုန်
၏။ နေ့လယ်မှာ ထမင်းစားရန် အိမ်သို့
ပြန်လာခဲ့သည်။

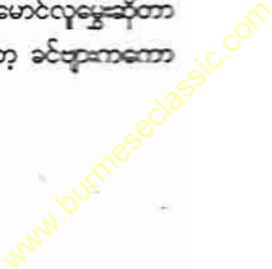
သူ့အိမ်သို့အရောက် သူ့လုံးဝ
မျှော်လင့်မထားသော ကရင်အဘိုးကြီး
တစ်ယောက် ကရင်သင်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်
သူ့အိမ်ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

ထိုကရင်အဘိုးကြီးက သူဝင်လာ
သည်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးမှာချ
ထားသော ဂျပ်ခတ်လွယ်အိတ်ညစ်ညစ်
ကြီးကို ကောက်လွယ်ကာ ဂျပ်ခတ်
လွယ်အိတ်ထဲမှ ကွမ်းအစ်ဘူးကြီး
တစ်ဘူးကို ထုတ်ကာ အညာသားအား
ပေးလေ၏။

“မင်းက ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ဦးနတ်ဆို
တော့ မောင်လူမွေးရဲ့ ဖခင်အစွပ်ပဲ။
ဒါကြောင့် မောင်လူမွေးပေးခိုင်းလိုက်တဲ့
ဒီယွန်းကွမ်းအစ်ဘူးကြီးကို လက်ခံယူပါ။
ကျုပ်က မင်းအလာကို စောင့်နေတာ”

အညာသားက ယွန်းကွမ်းအစ်ကို
လက်ခံယူပြီး ပြန်မေးသည်။

“နေပါဦးဗျ။ မောင်လူမွေးဆိုတာ
ဘယ်သူလဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကတော့

ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ကျုပ်လာခဲ့တာ ဟိုး . . . ရိုးမ
တောင်ကြီးပေါ်ကပဲ”

ကရင်ကြီးက ပြောရင်း လက်
တစ်ဖက်နှင့်ပြရာနေရာအရပ်ကို အညာ
သား လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒေးစွန်ပါ
တောင်တန်းဘက် ဖြစ်နေ၏။

သူ့ဇနီး မွန်မနှင့် ယောက္ခမ
ဒေါ်ငြိမ်းတို့ကလည်း ခြေရင်းအတွင်း
ခန်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ကရင်ကြီးက ဆက်လက်၍ -

“မောင်လူမွေးဆိုတာကတော့ ဟို
နှစ်ပေါင်းများစွာက ပဲခူးဟံသာဝတီပြည်
ကြီးကို အနောက်ဘက်လွန်မင်း လာပြီး
တိုက်တုန်းက ဟံသာဝတီအပျက်မှာ
ရိုးမတောင်တန်းကြီးတွေအပေါ် ခြွေရံ
သင်းပင်းတွေနဲ့ စစ်ရှောင်ပြေးဝင် ခိုပုန်း
ခဲ့တဲ့ မွန်မင်းသားလေးတစ်ပါးပဲ။ ကျုပ်
ကတော့ သူ့ရဲ့ အိမ်တော်ပါ ငယ်ကျွန်
ကြီး ရွှေကရင်ပေါ့လေ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဖြစ်ခဲ့၍
စာပေအနည်းတတ်ကျွမ်းသော အညာ
သားက ရွှေကရင်ဆိုသော ကရင်အဘိုး
ကြီးကို ကြည့်၍ . . .

“အနောက်ဘက်လွန်မင်းလက်
ထက် ဟံသာဝတီအပျက်မှာဆိုတော့
နှစ်ပေါင်းရာနဲ့ချီ ကြာပြီပဲ။ ရွှေကရင်
ကြီးကိုကြည့်ရတာ အသက် ၇၀-၈၀
အရွယ်လိုပဲ ထင်ရတယ်”

“အဲဒါ ဂမ္ဘီရလောကရဲ့ ဆန်း
ကြယ်မှုတွေပဲ။ ကျုပ်ဒါတွေကို ရှင်းပြ
ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ အညာသားက
ခု မောင်လူမွေးရဲ့အဖေ ဖြစ်နေတော့
မောင်လူမွေးပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ ဒီယွန်းကွမ်း

အစ် လက်ခံပါ။ ပြီးတော့ ကွမ်းအစ်ထဲ
က ရွှေငွေရတနာတွေကို ထုခွဲပြီး ကြီး
ပွားတိုးတက်အောင် ကြံဆောင်ပြီး . . .
သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်မိသားစုဖြစ်အောင်
ကြိုးစားပါလို့ မှာချင်ပါတယ်”

ရွှေကရင်ကြီးက ပြောရင်း သူတို့
၏ တစ်ဖက်ရပ်တဲကလေးပေါ်မှ ဆင်း
သွား၏။

ရွှေကရင်ကြီးပြောတာ ဟုတ်
မဟုတ် စိတ်စောနေသဖြင့် ရွှေကရင်
ကြီးပေးသော ယွန်းကွမ်းအစ်ကြီးကို
အညာသား အရင်ဆုံး ဖွင့်ကြည့်သည်။

ရွှေချောင်းတွေ၊ ရှေးဟောင်းလက်
ဝတ်ရတနာပစ္စည်းတွေ မြင်လိုက်ရပြီး
အံ့အားသင့်နေစဉ် မွန်မနှင့် ယောက္ခမ
ကြီးပါ ရှေ့တိုးပြီး ဝိုင်းအံ့ကြည့်ကြကာ
ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားကြသည်။

မွန်မဆိုလျှင် မျက်ရည်များပင်
ကျလာသည်။

အညာသားက ရွှေကရင်ကြီးအား
ခုမှသတိရပြီး မေးစရာရှိသည်တို့ကို
မေးမြန်းရန် ရွှေကရင်ကြီးဆင်းသွားရာ
ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရွှေ
ကရင်ကြီးကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ဘဲ
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

“ပဲခူးရိုးမတောင်ပေါ်တစ်နေရာ
က မင်းသားလေး မောင်လူမွေးဆို
တော့ . . . အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ သားလေး
ဟာ ပဲခူးရိုးမပေါ်က ဟံသာဝတီမင်း
သားလေး မောင်လူမွေးများ ဖြစ်လေ
မလား”

အညာသား ပဟေဠိထုတ်ရင်း
စဉ်းစားကာရှေ့တံလိုက်စဉ် ယောက္ခမ
ကြီး ဒေါ်ငြိမ်းက -

“ဖြစ်ရလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ဖြစ်
ကိုဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီမင်းသားလေးဟာ
ထူးခြားတဲ့အသွင်ကိုယူပြီး မင်းတို့အိမ်
မှာ လာဝင်စားတာ။ ဒီကလေးကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးကြရလိမ့်
မယ်ကွယ်”

“ဆင်းရဲတဲ့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု
ကို ကူညီမစဖို့ သားကလေးက ရောက်
လာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း
သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးကြ
ရမှာပေါ့ အဒေါ်ရယ် . . .”

x x x

မကြာမီ ကာလအတွင်းမှာပင်
လမ်းဆုံလမ်းခွဲမှာ ဘဲကင်ခေါင်းရွက်
ရောင်းချစားသောက်နေရသော အညာ
သားနှင့် မွန်မ ဆင်းရဲသားလင်မယား
နှစ်ယောက်မှာ ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် အပိုင်
ဝယ်ကာ နာမည်ကြီးစားသောက်ဆိုင်
ကြီးတစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ကြသည်။

သူတို့ဆိုင်မှာ အရက်သေစာ
လုံးဝမရောင်းဘဲ ထမင်းဟင်းနှင့် အခြား
သော စားသောက်စရာများကို အလှူ
ကြီးပေးသလို အမြတ်ပစာနမထားဘဲ
ယနေတိုင် သားစဉ်မြေးဆက် ရောင်းချ
ရင်း ကြီးပွားသည်ထက် ကြီးပွားလျက်
ရှိလေပြီ။

ဒါကို ဝမ်းဆွဲသည်မကြီး ဒေါ်မိ
၏စကားနှင့် ပြောရလျှင် “လူခြောက်
ကလေး မောင်လူမွေးက အကျိုးပေး
တာ”ဟု ပြောရပေလိမ့်မည်။

ကျော်မင်းနိုင်

လွန်းစွာပျော်ကင်းစွာ
မင်းထွေးလှတော်မူကြား
တို့မောင်သန်းဝင်း

(ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထု)

လွမ်းမောပွယ်ကောင်းသော

မထွေးလှဇာတ်ကြောင်း

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ကျွန်ုပ်သည် သာမန်ထက် ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်နှင့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသည့်အားလျော်စွာ လက်လှမ်းမီရာ ဝတ္ထုစာပေများနှင့် ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာ နေရာများဆီသို့ တခုတ်တရ သွားရောက်လေ့လာခဲ့လေ၏။

ယင်းသို့ ဖတ်မှတ်လေ့လာခဲ့မှုများကြောင့် ထူးဆန်းလှပါသော ဂမ္ဘီရဆန်ဆန် အဖြစ်အပျက် ဇာတ်ကြောင်းများစွာ သိရှိခဲ့လေရကား စုံစီနဖာ သိခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ဇာတ်လမ်းဆင်၍ မဂ္ဂဇင်းမျိုးစုံ၊ ဂျာနယ်စုံတို့တွင် ပြန်လည်ဖောက်သည်ချကာ စာဖတ်သူတို့အား စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရေးသားတင်ပြခဲ့ပါ၏။

ကျွန်ုပ် ရေးသားခဲ့သမျှသော ဇာတ်ကြောင်းများသည် များသောအားဖြင့် သာမန်အဖြစ်အပျက်များထက် ထူးခြားသော ဂမ္ဘီရဆန်ဆန် အဖြစ်အပျက်များပါတည်း။

အနီအဖြစ်အပျက်များသည် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လှပါသော်ငြား ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာစာပေနှင့် ချိန်ထိုးကြည့်ခြင်း၊ ကမ္ဘာ့မနောသုတေသီတို့၏ သုတေသန လုပ်ဆောင်ချက်များနှင့် ခိုင်းနှိုင်းကြည့်ခြင်း၊ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ဆိုင်ရာ တွေးဆဖော်ထုတ်ချက်များနှင့် တွက်ဆခြင်းအမှုပြုလေသော် ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့ပါသော အဖြစ်အပျက် ဇာတ်ကြောင်းများသည် ယုတ္တိတန်လျက် ရှိနေကြောင်း ပြောဆိုရပါ၏။

ယခု ကျွန်ုပ် လေ့လာခဲ့ရ သိခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ရေးပြုပြောပြပါမည်။ ယင်းဇာတ်ကြောင်းကို သိရှိခဲ့ရသည့် နေရာသည်ကား မော်လမြိုင်တစ်ဖက်ကမ်း ဘီလူးကျွန်းရှိရာ ရပ်ကွက်ငယ်လေးတစ်ခုမှ ဖြစ်ပါ၏။ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသလို ကြေကွဲဖွယ်ရာ၊ ဗဟုသုတယူစရာ၊ ဆင်ခြင်ဖွယ် ရာလည်းကောင်းလှပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးကျွန်းဆီသို့ လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်က ရောက်ခဲ့လေ၏။ နယ်မြေများစွာ သို့လည်း ရောက်ဖူးလေ၏။ ရောက်ခဲ့ဖူးသောနေရာ၏ သမိုင်းကြောင်းကို သိလိုစိတ်အရ လေ့လာမေးမြန်းတတ်သည့် အကျင့်စလေ့ရှိနေရကား စာအုပ်များစွာတွင်လည်းကောင်း၊ ယင်းဒေသရှိ လူကြီးသူမများထံတွင်လည်းကောင်း မေးမြန်းတတ်သည်

အတွက် စုံစုံစေ့စေ့ မဖြစ်သော်ငြားလည်း အတော်အတန် သိရှိခဲ့လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ သိရှိခဲ့ရသည့်အတွက် နေရာဒေသများရှိ လူနေမှု အဆင့်အတန်း၊ ရိုးရာအယူအဆတို့ကို လေ့လာမိလေ၏။ ရိုးသားသော လူမှုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ၏အဖြစ်သည် ဘဝအေးချမ်းမှု ရှိသော်ငြားလည်း ခေတ်မီဆေးဝါး တိုးတက်မှု အခြေအနေတို့ကို နားမလည်ခြင်း၊ မခံယူတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် မဖြစ်သင့်တာဖြစ်၊ မသေသင့်တာသေ ဆိုသည့် အဖြစ်များကို ကြုံကြရလေ၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်ခဲ့ပါသော ဘီလူးကျွန်းရှိ ရပ်ကွက်မှ လူငယ်၊ လူကြီးအချို့သည် လွန်စွာရိုးသားကြလေ၏။ ရှေးအယူအစွဲများကိုကား ရိုးရာအရ လက်ခံကျင့်သုံးနေကြ၏။ ခြံ၍ဆိုရသော် ဘီလူးကျွန်းသည် ရာသီဥတုမျှတပြီး နေချင်စဖွယ်မြို့လေးပါတည်း။

မွန်ပြည်နယ်၊ မော်လမြိုင်ခရိုင် (၆)မြို့နယ်တွင် ဘီလူးကျွန်းသည် ချောင်းဆုံမြို့နယ်တွင် ပါဝင်လေ၏။ ဘီလူးကျွန်းဟု ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ အနောက်တိုင်းမှ သမိုင်းဆရာများက စမင်၊ မလေးလူမျိုးများက စမောင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရက္ခ(ရေဘီလူး)ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခေါ်ဝေါ်သော လူသားစား ကပ္ပလီနီဂရစ်တို့များ နောက်ဆုံး နေထိုင်သွားသောကြောင့် ဘီလူးကျွန်းဟု ခေါ်ဆိုခြင်းဟူ၏။

ဘီလူးကျွန်းကို ပိုင်းရံထားသော မြစ်တစ်ကမ်း အရှေ့ဘက်တွင် မော်လမြိုင်နှင့် မုဒုံ၊ မြောက်ဘက်တွင် မုတ္တမ၊ တောင်ဘက်တွင် ကျိုက္ခမိ ရှိလေ၏။ သမိုင်းအရ ဘီလူးကျွန်းတွင် (၆၄)ရွာ ရှိသည်ဆိုသော်ငြား ရွာသိမ်ရွာငယ်များနှင့် ဆိုပါက (၉၄)ရွာရှိလေ၏။ ယခုအခါ ကျေးရွာအုပ်စု (၄၃) အုပ်စု ဖွဲ့ထားသည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်ရောက်ခဲ့သော ရွာသည် ကွမ်ရိုက်ရွာ ဖြစ်လေ၏။ မိတ်ဆွေကြီး ဇော်ထွန်းလင်းမှ အဖော်ခေါ်ယူ၍ ကျွန်ုပ်လည်း မရောက်ဖူးသောနေရာကို ရောက်လို၍ တခုတ်တရပင် လိုက်ခဲ့မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုသော ဦးမောင်လှ နေအိမ်သည် ခြံကျယ်ကြီးနှင့် ဖြစ်လေ၏။ ဒူးရင်းပင်များစွာကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်စဉ်က ဒူးရင်းသီး မပေါ်သေး၍ မစားဖြစ်ခဲ့ရ။ ဦးမောင်လှတို့ မိသားစု၏ ကျွေးမွေးဧည့်ခံမှုကိုကား အားနာစဖွယ် တစ်ဝပင် စားသောက်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးကျွန်း ရောက်နေစဉ်အတွင်း အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို ထူးဆန်းထွေလာ ဖြစ်စဉ်များကို မေးလေ၏။ ရွာခံတို့ကလည်း အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံကို ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့လည်း ရေးစရာကုန်ကြမ်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ရရှိလေ၏။

ရွာခံတို့ ပြောပြသည့် ဇာတ်

ကြောင်းများစွာထဲမှ ထူးဆန်းသော ဝတ္တိရဆန်ဆန် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် အား ဖောက်သည်ချ တင်ပြရသော်-

ဆောင်းဦးပေါက်ကာလ ဆီးနှင်း ဖွဲ့ဖွဲ့ကျချိန်တွင် လွန်စွာမှ ချောမော လှပပြီး နှစ်သက်စဖွယ်ရှိလှသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်သည် ထဘီ ရင်လျားနှင့် ဥဒဟိုလျှောက်နေလေ ခ်။ ချမ်းစိမ့်ခြင်းကို မေ့လျော့နေ သည်လား မသိချေတော့။ တုတ်ချောင်း ငယ်တစ်ချောင်းဖြင့် တွေ့ရာမြင်ရာကို ရိုက်၍ သွားနေလေ၏။ စိတ်ကူးတည့် ရာ သီချင်းတေးသွားတို့ကိုလည်း ဆိုသည်နေလေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် အနီသူမငယ် သည် သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ် မှန်း သိသာနိုင်ပါ၏။ စိတ်ရောဂါ ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးဟု ဆိုသော် ရနိုင် ပေ၏။ သို့သော် သူသည် စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းကား မဟုတ်ပါချေ။ ယဉ် ယဉ်ကလေးနှင့် စိတ်ရောဂါဖြစ်နေသူ ပါတည်း။

သူမသည် အဖျိုစင်တစ်ယောက် ကားမဟုတ်။ ကိုအောင်မြင်ဆိုသော ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ရှိနေလေ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် သူ၏ ချစ်ဇနီး ချောလေးအား ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စိတ်ရောဂါဖြစ်နေသည်ကို ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေမိလေ၏။ ဆေးဆရာမျိုးစုံဖြင့် တုသလေ၏။ အထက်လမ်း၊ အောက် လမ်းဆရာများလည်း ပါဝင်လေ၏။

မော်လမြိုင်မြို့သို့သွား၍ ခေတ်မီ ဆရာဝန်များထံသို့လည်း သွားရောက် ပြသလေ၏။ သို့သော် ထူးခြားမှု သိပ် မရှိလှပါချေ။

မိန်းမငယ်၏ အမည်ကား မထွေးလှ ဖြစ်လေ၏။ မိသားစု အတွင်း အထွေးဆုံး၊ အလှဆုံးမို့ မိဘများက မထွေးလှဟု အမည်ပေး ထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အရွယ်ရောက် လတ်သော် လူပျိုတိုင်းကြိုက်သော နှင်းဆီတစ်ပွင့် ဖြစ်လေတော့၏။ ထိုနှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆွတ် ခူးရရှိသူကား လူရွယ်ချောလေး ကိုအောင်မြင် ဖြစ်လေ၏။ သူတို့ဇနီး မောင်နှံသည် ရွှေနဲ့မြ၊ နေနဲ့လပါ တည်း။

မထွေးလှသည် အိမ်ထောင်ကျ ပြီး တစ်နှစ်ကျော်ခန့် ရှိသည့်အခါ သားသမီး လိုချင်လာ၏။ သားသမီး ထွန်းကားစေရန်အတွက် ရွာထိပ်ရှိ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးထဲတွင် သား ဆုပန်ခဲ့ပေါင်း များလှပေပြီ။ မထွေးလှ စိတ်မပျက်။ စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖြင့်ပင် ညောင်ပင်ကြီးထဲတွင် ဆု တောင်းဆုယူ ပြုမြဲပင်တည်း။

တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်လေလား မသိ။ မထွေးလှ ကိုယ်ဝန်ရလာလေ ၏။ သည့်အတွက် မထွေးလှ လွတ် ပျော်သလို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုအောင် မြင်သည်လည်း ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုအောင်မြင်သည် ရွာတွင် ရင် ကော့လျှောက်နိုင်ပေပြီ။ သူ၏ မိတ် ဆွေသူငယ်ချင်းများက မျိုးမအောင် တဲ့စပါးဟု နောက်ပြောင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ မထွေးလှသည်လည်း ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီထည်လဲဖြင့် ရွာရိုးကိုး ပေါက် လှည့်လည်ကြားနေလေ၏။ 'အမြဲမ မဟုတ်ဘူး တော်ရေ' ဟု အော်ပြီးမပြောရုံတစ်မယ် ဝင့်ကြားစွာ လမ်းလျှောက်ပြနေလေ၏။

မထွေးလှ၏ ကိုယ်ဝန်သည် ကိုးလလွယ်၊ ဆယ်လဖွားအချိန်သို့ ရောက်လာသော်လည်း မွေးဖွားမည့် အရိပ်လက္ခဏာ မပြ။ မပြသည် အပြင် ဖောင်းကားနေသည့် ဗိုက်က လည်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပိန်ချပ်စ ပြုနေလေ၏။

ထိုစဉ် ကလေးလိုချင်လှပါသော မထွေးလှသည် စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ် နေလေ၏။ မထွေးလှ အဖြစ်ကြောင့် အရပ်လက်သည်တို့လည်း ဦးနှောက် ခြောက်ရလေတော့၏။ နောက်ဆုံး မထွေးလှ၏ဗိုက်သည် အပျိုမ တစ်ယောက်ဗိုက်နှယ် ပြားချပ်လို့နေ လေတော့၏။

“မထွေးလှ မင်းဗိုက်က ဘယ် နှယ်ဖြစ်တာလဲ”

ဟု ခင်ပွန်းဖြစ်သူက စိတ် မကောင်းစွာ မေးလေရာ...

“ကျုပ်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ တော်”

ဟု ငို၍ ပြောလေ၏။ မထွေးလှသည် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ သားဆုပန်ခဲ့သော ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးဆီ၌ပြေးပြီး ဆုတောင်းဆုယူပြုပြန်လေ၏။ ဆုတောင်းဆုယူပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် မထွေးလှသည် ထူးခြားစွာ ကလေးကစားစရာများ၊ ကလေးအင်္ကျီလေးများ၊ ဘောင်းဘီလေးပွားကို ဝယ်တတ်လာလေ၏။ သားလေးအတွက် ဝယ်လာတာဟုလည်း ရွာသူရွာသားတို့အား ပြောလေ၏။

ရွာသူရွာသားတို့လည်း မထွေးလှအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စုတ်သပ်ကြလေ၏။ စိတ်မကောင်းသဖြင့် မထွေးလှ ဝယ်ခြမ်းသမျှကို ယောင်လို့တောင် မမေးမြန်းကြချေတော့။ မထွေးလှလုပ်သမျှကိုသာ ရင်နှင့်စဖွယ် ကြည့်နေကြရလေတော့၏။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုအောင်မြင်ကား တေမိန္နတ်လို ငြိမ်ဆိတ်နေလေ၏။ မထွေးလှ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောသဘောဖြင့် နေနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာ ဖြစ်လေ၏။

သုံးလေးငါးလခန့်ကြာသော် မထွေးလှအဖြစ်သည် တစ်မူထူးဆန်းပြန်လေ၏။

“သားလေး ဆုံးသွားပြီ”

ဟု အော်ဟစ်ငိုယိုလေ၏။ သည်းစွာငိုယိုပြီး တစ်ဖန် ဟားတိုက်ရယ်မောပြန်လေ၏။

ရက်အတန်ကြာ ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုပြီး တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ကာ သွားနေလေတော့၏။ ရွာသူရွာသားတွေကတော့ မထွေးလှတစ်ယောက် သားရှူး ရှူးနေရာက စိတ်ဖောက်သွားလေပြီဟု ဆိုကြလေတော့၏။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် မထွေးလှ၏ မိဘများက လက်လှမ်းမီရာ ဆရာမျိုးစုံနှင့် ကုသပါသော်ငြား မထွေးလှ၏ စိတ်ဝေဒနာသည်ကား ပျောက်ကင်းမသွားပေ။ နောက်ဆုံး ရွာဦးဆရာတော်ထံသို့ သွားရောက်လျှောက်ထားပြီး မထွေးလှအား ဆရာတော်ထံ အပ်ရလေတော့၏။

ဆရာတော်သည် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုအောင်မြင်အား အသေးစိတ်မေးမြန်းပြီး တတ်နိုင်သမျှ ဘုရားဆေး၊ တရားဆေးဖြင့် ကုသလေ၏။ သို့သော် ရောဂါကျွမ်းနေပြီဖြစ်သော မထွေးလှအား ဆရာတော် မကယ်နိုင်ချေတော့။ ဘုရားရှင်တော်မြတ်ကြီး ကိုယ်တော်တိုင်မှ မလွတ်ကင်းနိုင်သော မရဏလမ်းကို မထွေးလှ လိုက်ပါသွားရရှာတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မထွေးလှ၏အဖြစ်ကို ဤသို့ ကြားသိခဲ့ရလေ၏။ ရင်ထဲတွင် မကောင်းလှ။ သို့သော် မထွေးလှ၏ ဇာတ်ကြောင်းသည် လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနိုင်သေးသည်ဟု ယူဆကာ...

“ဦးလေးမောင်လှ ပြောတဲ့ မထွေးလှဇာတ်ကြောင်းထဲမှာ တစ်ခုခုလိုနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရင်၊ ပြောစရာတွေက ကျန်နေသေးတယ်။ မထွေးလှဇာတ်ကြောင်း အဖြစ်မှန်ကို သိတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုအောင်မြင်နဲ့ ဆရာတော်ကြီးတို့ ပြောဆိုနေကြတာကို ပြန်ပြောပါမယ်။ ဒါမှလည်း ဇာတ်ကြောင်းလည်ပြီး ပီပြင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဒီလိုကွဲ့၊ မထွေးလှဟာ သားသမီး လိုချင်တယ်၊ လိုချင်ရှာလို့ ရွာစလေ့အစွဲအရ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးရှေ့မှာ သွားပြီးဆုတောင်းဆုယူပြုတယ်။ ကြုံကြုံကြဲသွားတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ မထွေးလှ ကိုယ်ဝန်ရလာတယ်။ ဝမ်းသာပီတိအဟုန်ကြီးစွာနဲ့ ပျော်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးမရပြန်တော့ သောကတွေ ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးပြန်ရလို့ ပျော်ခဲ့ပြန်တယ်။ ရတဲ့ကလေးက သက်မဲ့လူခြောက်လေး။ ဒါပေမဲ့ သူ့သားလေးဆိုပြီး ပီတိစိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။ ကလေးအတွက်ဆိုပြီး ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခြမ်းလို့ ပျော်ခဲ့ရပြန်တယ်။ ပျော်ရမှု၊ ဝမ်းနည်းရမှုတွေက ရောယှက်တော့ သူ့မှာ နှလုံးအားနည်းမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။

နောက်တော့ အဲဒီလူခြောက်ဆိုတဲ့ သူ့သားလေး ဘယ်လိုကနေ

ဘယ်လိုပျောက်သွားမှန်းမသိ ပျောက်
သွားတယ်။ အစအနကိုတောင် ရှာ
မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကြက်ဆွဲသွား
သလား၊ ကြောင်စားသွားသလား
တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ အဲဒီမှာ သား
လေးဆုံးပြီဆိုပြီး သောကအဟုန်ပြင်း
လို့ စိတ်ရောဂါဖြစ်၊ နှလုံးသည်းခြေပါ
ထိခိုက်ပျက်စီးပြီး မထွေးလှ ရေတိမ်
နစ်ခဲ့ရတာပဲကွယ်။

လူခြောက်ကိုစွဲအတွက် ရွာဦး
ဆရာတော်ရဲ့ မိန့်ဆိုချက်ကတော့ လူ
ခြောက်ဆိုတာ ဘုံဘဝတစ်မျိုးကလာ
တဲ့ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ ခန္ဓာငါးပါးရှိတဲ့
လူ့ဘဝထဲမှာ ရှိနေကြသူများသာ ဖြစ်
တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အမိဝမ်းတွင်း
ပဋိသန္ဓေနေကြသူများဖြစ်တယ်။

ဆရာတော်က ဗုဒ္ဓစာပေလာအရ
ခိုင်းနှိုင်းပြီး ပြောတာက အမိဝမ်းတွင်း
ကလလရည်ကြည်တစ်သတ္တာဟ(ခုနစ်
ရက်တစ်ပတ်)၊ အမြှုပ်တစ်သတ္တာဟ၊
အခဲတစ်သတ္တာဟ၊ အဲဒီနောက်
ဦးခေါင်း၊ ခြေ၊ လက်၊ ခက်မငါးဖြာ
တစ်သတ္တာဟဖြစ်ပြီး သတ္တာဟ ခုနစ်
ရက်ငါးလီအလွန် သတ္တာဟ အနည်း
ငယ် ရင့်မာခဲ့ပြီး အမိဝမ်းတွင်းမှာပင်
ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။

အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့တဲ့
သန္ဓေသားဟာ ပျက်ကျရမှာ ဖြစ်
ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်း
ကြောင့်ပေါ့လေ။ ဥပမာ ဆိုပါတော့
တေဇောဓာတ် လွန်ကဲမှုကြောင့်

ပျက်ကျမသွားဘဲ တဖြည်းဖြည်း
ခြောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီသန္ဓေသားဟာ မရင့်မာမီ
အမိဝမ်းတွင်းမှာပင် သေဆုံး ခြောက်
ကပ်သွားရတဲ့အတွက် ဆက်မကြီး
ထွားနိုင်တော့ဘူး။ ခက်မငါးဖြာ၊
မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ ခြေ၊ လက်
အရာပါရုံမျှသာရှိတဲ့ လူသားလောင်း
အခြောက်ကလေး အမိဝမ်းတွင်းက
နေတစ်ဆင့် လျှောက်လာတယ်။ လူ
ခြောက်ကလေးကလေးပေါ့လေ။
လေးလက်မအရွယ်လောက် မွေးဖွား
လာတယ်ပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးမောင်လှ၊
ကျွန်တော် ကြားဖူးတာက လူခြောက်
လေးတွေက သူ့မိခင်ကို အိပ်မက်ပေး
တာတို့ဘာတို့ ရှိတယ်ဆိုလားပဲ”

“ဒါကတော့ တစ်မျိုးပေါ့နော်၊
အမိဝမ်းတွင်းမှာ သေဆုံးခဲ့တဲ့ လူသား
လောင်း အခြောက်ကလေးဟာ
အသက်ဝိညာဉ် မရှိတော့တာမို့ ဘာမှ
အိပ်မက်ပေးတာမျိုး မရှိနိုင်ပါဘူး။
တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒါလည်း ဆရာ
တော် ရှင်းပြတာကို ပြောမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဦးလေး”

“အခုနက လူခြောက်ကလေး
ဟာ အမိဝမ်းက လျှောက်မွေးဖွား
လာတဲ့အခါ ဝိညာဉ်အသက်ကင်းမဲ့
နေပေမယ့်လို့ အဲဒီလူခြောက်ကလေး
ဆီကို ဂန္ဓဗ္ဗ(သို့မဟုတ်)ဝေမာနိက
ပြိတ္တာတို့က သူတို့ရဲ့ စွမ်းပကား

တန်ခိုးကမ္မဇိဒ္ဓိပေါ့လေ။ အဲဒီတန်ခိုးနဲ့
လူခြောက်ကလေးကို စွဲကပ်နေတတ်
တယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုင်ရာမိဘ
စသည်တို့ကို အိပ်မက်ပေးတာ၊
အရိပ်အယောင်ပြတာတွေ ပြုလုပ်
တတ်တယ်။

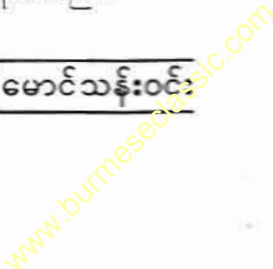
အဲဒါကိုကြည့်ပြီး သုံးသပ်မယ်
ဆိုရင် လူခြောက်သည် အသက်ရှင်
ခြင်း၊ အာဟာရမှီဝဲခြင်း၊ ကျင်လည်
လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ လူခြောက်ကို မှီ
ကပ်နေတတ်တဲ့ ဝေမာနိကပေတဂန္ဓဗ္ဗ
တို့ရဲ့ သဘောသဘာဝအရကသာ
လျှင် အိပ်မက်ပေး၊ ကိုယ်ယောင်ပြ
လှုပ်ရှားကြခြင်းလို့ သုံးသပ်ရမယ်လို့
ဆရာတော်က ဟောကြားခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးမောင်လှ၊
ဆရာတော် ဟောခဲ့၊ ပြောခဲ့တာက
ယုတ္တိတန်ပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓစာပေလာအရ
ပြောတာဆိုတော့ မယုံနိုင်စရာ မရှိပါ
ဘူး။”

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် ဘီလူး
ကျွန်းရှိ ရွာလေးတစ်ရွာမှ ထူးခြား
သောအဖြစ်တစ်ခု ကြားသိခဲ့ရပါ၏။
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အတွက် အထူး
သိမှတ်ဖွယ်ရာလည်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
သားစိတ်စွဲကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအဟုန်
မျိုးစုံ ခံစားခဲ့ရရင်း စိတ်ရောဂါဖြစ်ကာ
နှလုံးရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးခဲ့ရသော
မထွေးလှအတွက်တော့ စိတ်မကောင်း
စရာ၊ ကြေကွဲစရာပါတည်း။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

သရောဒရဒွေး နာမည်ပေးနည်း

ဤနာမည်ပေးနည်းက အင်မတန်ရှေးဟောင်းကျတဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာ နာမည်ပေးနည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့် နာမည်ဟာ ဘယ်လိုအကျိုးပေးသလဲဆိုတာ သိဖို့ တွက်ရတဲ့ နည်းဖြစ်ပါတယ်။ နာမည်မည်တာထက် မိဘကမည်ထားတဲ့ နာမည် ကောင်းမကောင်း ကြည့်တာဖြစ်ပါတယ်။ နာမည်လှတာ နဲ့ နာမည်ကောင်းတာ တခြားစီပါ။

“ချိုဇင်သက်ဦးပွင့်ဖူး” ဆိုတဲ့ နာမည်လေးဟာ ဘယ်လောက်လှသလဲ။ ဒီနာမည်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာ ပြရခက်တဲ့ နာမည်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း နဲ့ နာမည်ကြီးတဲ့ နာမည်မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

“သီတာ” ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကိုကြည့်ပါ။ အင်မတန် ရိုးတယ်။ ဘာမှလည်း ထူးခြားမလာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ နာမည်ဟာ နာမည်ကြီးခဲ့ရင် အင်မတန်ကျော်ကြားခဲ့ပါတယ်။ အများအပေါ်မှာလည်း သြဇာရှိခဲ့တဲ့ နာမည်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်နာမည်ဟာ ကောင်းမကောင်းသိဖို့ အခုပေးထား တဲ့နည်းနဲ့ တွက်ကြည့်ပါ။

ဂြိုဟ်	အက္ခရာ	သင်္ချာ
၁ နေ့	အ	၈
၂ လာ	က ခ ဂ ဃ င	၄
၃ ဂါ	စ ဆ ဇ ဈ ည	၅
၄ ဟူး	ယ ရ လ ဝ	၃
၅ တေး	ပ ဖ ဗ ဘ မ	၁
၆ ကြာ	သ ဟ	၂
၇ နေ	တ ထ ဒ ဓ န	၇
ရာဟု	င	

နာမည်ကိုမှတ်တဲ့နေရာမှာ မောင်၊ ကို၊ ဦး တွေကို ဖယ်ပါ။ မ၊ ခင်၊ ဒေါ် တွေကို ဖယ်ပါ။ နာမည်အက္ခရာတွေကို သင်္ချာအရယူပြီး ပေါင်းပါ။ ပြီးရင် ၈ နဲ့ စားပါ။ အကြွင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ဟောရပါတယ်။

၁ ကြွင်းမှ တံခွန်နာမည်လို ခေါ်တယ်။ ဒီနာမည်မျိုး ဟာ အောင်မြင်ကျော်ကြားမယ်။ လူတွေက အမြင်ကတ်မယ်။

အများကို အုပ်ချုပ်ရမယ်။ နာမည်ကျန်တဲ့လုပ်ငန်းမျိုးကို လုပ်ရမယ်။

၂ ကြွင်းမှ အခိုးနာမည်လို ခေါ်တယ်။ ဒီနာမည်ဟာ သြဇာတည်တတ်တယ်။ ဘဝမှာ တိုးတက်သည်ထက် တိုးတက် အောင် စနစ်တကျ အလုပ်လုပ်တတ်မယ်။ အများနဲ့ သက်ဆိုင် တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်တတ်မယ်။ လုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စတွေ မရမက လုပ်တတ်မယ်။

၃ ကြွင်းမှ ခြင်္သေ့နာမည်လို ခေါ်တယ်။ ဒီနာမည်ဟာ သူသိများမယ်။ နေရာ မရရအောင် ကြိုးစားမယ်။ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားမယ်။ အာဏာတန်ခိုးကြီးမယ်။ ထိပ်ကိုရောက်ပြီး ပြန်ဆင်းရမယ်။

၄ ကြွင်းမှ ခွေးနာမည်လို ခေါ်တယ်။ ဒီနာမည်ဟာ တက်တော့ချက်ချင်း၊ ဆင်းတော့ချက်ချင်းဆိုတဲ့ ကံဖြစ်တဲ့ အတက်အကျမြန်မယ်။ ရန်သူပေါများမယ်။ စိတ်ကူးယဉ်မယ်။ အတိုက်အခံများမယ်။

၅ ကြွင်းမှ နွားနာမည်လို ခေါ်တယ်။ ဒီနာမည်ဟာ သူများက ကိုယ့်ကိုအသုံးချမယ်။ အများအတွက် အနစ်နာခံမယ်။ အခွင့်အလမ်းကောင်း တွေ့ရမယ်။ ရန်သူရဲ့ အတိုက်အခံရမယ်။

၆ ကြွင်းမှ မြင်းနာမည်လို ခေါ်တယ်။ ဒီနာမည်ဟာ အလုပ်အမျိုးမျိုးလုပ်ရမယ်။ လှုပ်ရှားမှုများမယ်။ အတက်အကျ စိတ်မချရသေးဘူး။ အင်မတန်သေးငယ်သော ပြဿနာကြောင့် ကျဆင်းမယ်။

၇ ကြွင်းမှ ဆင်နာမည်လို ခေါ်တယ်။ ဒီနာမည်ဟာ ရေရှည်စိမ်းကန်းချပြီးလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ အောင်မြင်မယ်။ နိုင်မာတဲ့လုပ်ငန်းတွေ လုပ်တတ်မယ်။ တည်ကြည်လေးနက်မယ်။

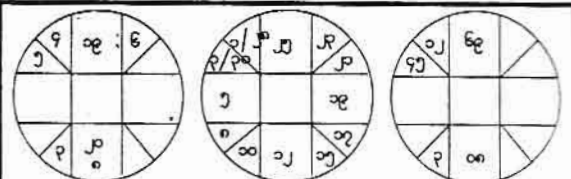
၈ ကြွင်းမှ လင်းတနာမည်လို ခေါ်တယ်။ ဒီနာမည်ဟာ ငုတ်လိုက်၊ ပေါ်လိုက် ဖြစ်နေမယ်။ ကိုယ့်အကြံအစည်ကို သူများ က လှည့်လည်တတ်မယ်။ အရှက်တကွဲဖြစ်ဖို့ လွယ်တယ်။ စိတ် မောမယ်။ ဆရာသမား၊ လူကြီးအတွက် အနစ်နာခံမယ်။

ဦးမင်းသုန္ဒြ (B.Sc, H.G.P)

ရောင်ပြန်ဟူရင်း ပြက္ခဒိန်

၁၃၇၆ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လ-နယုန်လ
2014 MAY

ကြာသပတေး Thursday	1 ၃ ရက်ရတ အလုပ်သမားနေ့	
သောကြာ Friday	2 ၄ ရက်ပုတ်ဟ	
စနေ Saturday	3 ၅ ရက်ရတ အမြို့တ္ထုစုတ်ရက်	
တနင်္ဂနွေ Sunday	4 ၆ ဟာအက်ကြမ်း	18 ၅
တနင်္လာ Monday	5 ၇ ဟာအက်ကြမ်း	19 ၆
အင်္ဂါ Tuesday	6 ၈ အမြို့တ္ထုစုတ်ရက်	20 ၇
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	7 ၉	21 ၈
ကြာသပတေး Thursday	8 ၁၀ ရက်ရတ	22 ၉ ရက်ရတ
သောကြာ Friday	9 ၁၁	23 ၁၀
စနေ Saturday	10 ၁၂ ရက်ရတ	24 ၁၁ ရက်ရတ
တနင်္ဂနွေ Sunday	11 ၁၃	25 ၁၂
တနင်္လာ Monday	12 ၁၄	26 ၁၃
အင်္ဂါ Tuesday	13 ၁၅ ကဆုန်လပြည့် ညောင်ရေပျံ့နှံ့ပွဲတော်	27 ၁၄
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	14 ၁၆ ကဆုန်လကွယ်	28 ၁၅
ကြာသပတေး Thursday	15 ၁၇ ရက်ရတ	29 ၁၆ ရက်ရတ
သောကြာ Friday	16 ၁၈	30 ၁၇
စနေ Saturday	17 ၁၉ ရက်ပုတ်ဟ	31 ၁၈

၁၃. ၅. ၂၀၁၄ စန်းပြောင်းရက်စွဲ ၂၈. ၅. ၂၀၁၄

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွင်း ဂြိုဟ်ပြောင်းချိန်

တနင်္ဂနွေသည် - ၁၅. ၅. ၂၀၁၄ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၅ နာရီ ၇ မိနစ် ၂၅ စက္ကန့်တွင် ပြဿရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

အင်္ဂါသည် - ၂၀. ၅. ၂၀၁၄ အင်္ဂါနေ့တွင် ကန်ရာသီသို့ သမပြန်သွားသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၄. ၅. ၂၀၁၄ တနင်္ဂနွေနေ့ ည ၁၀ နာရီ ၅၇ မိနစ် ၃၀ စက္ကန့်တွင် ပြဿရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

၂၃. ၅. ၂၀၁၄ သောကြာနေ့ နံနက် ၃ နာရီ ၉ မိနစ် ၄၄ စက္ကန့်တွင် မေထုန်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

ကြာသပတေးသည် - မေထုန်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

သောကြာသည် - ၂၄. ၅. ၂၀၁၄ စနေနေ့ နံနက် ၅ နာရီ ၄၁ မိနစ် ၄၂ စက္ကန့်တွင် မိဿရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

စနေသည် - တူရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

ရာဟုသည် - တူရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

(၃. ၅. ၂၀၁၄)နှင့်(၂၀. ၅. ၂၀၁၄)ရက်တို့သည် အမြို့တ္ထုစုတ်ကျ၍ ၂၁ ရက်နေ့ ညနေ ၅ နာရီမှ ၆ နာရီအတွင်းသည် ဓနသိဒ္ဓိနက္ခတ် အားအကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။

အမြို့တ္ထုစုတ်ရက်မှာ လုပ်ဆောင်စရာ

တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် မြောက်အရပ်တွင် ပုန်းညက် ပင်စိုက်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးသည် အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ခရေပင်စိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးသည် အရှေ့အရပ်တွင် သရဖီပင် စိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် အရှေ့တောင်အရပ်တွင် ကွမ်းသီးပင်စိုက်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးသည် အနောက်တောင်အရပ် တွင် ဒန်းပင် စိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးသည် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် အုန်းပင်စိုက်ပါ။

စနေသားသမီးသည် တောင်အရပ်တွင် တုံတော်ပင် စိုက်ပါ။

စိုက်ပျိုးရေးရာ တစ်ပတ်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

□ တောကကိုရင်

မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေလည်း ပေါများလှ၏။ လယ်ယာမြေတို့မှာ လည်း ဩဇာမြေဆီကြွယ်ဝသဖြင့် စိုက်ပျိုးသမူသီးနှံတို့ ဖြစ်ထွန်းကြသည်မှာလည်း အငြင်းပွားစရာ မရှိပါချေ။ သို့ရာတွင် စိုက်ပျိုးရေးရာကိစ္စ၌ နည်းစနစ်မှန်ကန်ဖို့လိုသလို အခါကာလကောင်းကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပေသည်။ သည့်အတွက် ကိုင်းသမား၊ ယာသမား၊ လယ်သမား၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေစိုက်ပျိုးကြသူများအတွက် ရည်စူးကာ ဤကာလ အခါသမယ၌ သတိပြုဖွယ် စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စကို ဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

၁။ မေလ (၃)၊ (၄)၊ (၁၂)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် အပွင့်၊ အသီးအနှံ၊ အရွက် အပွင့်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် ကိုင်းကူးစိုက်ပျိုးခြင်း၊ နေရာ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက် များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၂။ မေလ (၁)၊ (၃)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲ ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၃။ မေလ (၅)၊ (၆)၊ (၁၃)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ဥ၊ အမြစ်၊ အပင်များ စိုက်ပျိုး

ရန်နှင့် အကိုင်းအခက်များ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရန် အကောင်း ဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၄။ မေလ (၇)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် လယ်မြေ၊ ယာမြေ၊ ဥယျာဉ်မြေတို့ ကို ထွန်ယက်ခြင်း၊ အပင်တို့အား ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင်၊ ချုံနွယ်၊ အမှိုက်သရိုက်တို့ကို မီးရှို့ခြင်း၊ အသီးအနှံ တို့ကို ရိတ်သိမ်းခြင်း၊ ဥ၊ အမြစ်တို့ကို တူးဖော်ခြင်းတို့အား ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

● တောကကိုရင်

သည်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

နေမျိုးထွဋ်ခေါင်

၁။ မေလ (၅)၊ (၁၁)၊ (၂၀)၊ (၂၅)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် 'နန္ဒာတီထီ' တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဘုရား၊ ဂူ၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်များ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ တံတားများခင်းခြင်း၊ ပျိုးကြဲခြင်း၊ ကောက်စိုက်ခြင်း၊ မြေတူးဆွခြင်း စသော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၅။ မေလ (၄)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် 'ပုဏ္ဏာတီထီ' တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ရတနာပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း၊ ပွင်းခံခြင်း စသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၂။ မေလ (၁)၊ (၆)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊ (၂၆)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် 'ဘဒြာတီထီ' တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၊ နားထွင်းမင်္ဂလာဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

၆။ မေလ (၃)၊ (၂၀) စသောရက်များသည် 'အမြိတ္တစုတ်' တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ မည်မျှပင် မကောင်းကြံစေကာမူ မည်သည့်ကိစ္စမဆို ဆောင်ရွက်ရာ၌ အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်ပါသည်။

၃။ မေလ (၂)၊ (၇)၊ (၁၃)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် 'ဇယာတီထီ' တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ စစ်ချီခြင်း၊ စစ်တက်ခြင်း၊ ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ကင်းချခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း စသော အမှုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၇။ မေလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် 'ရက်ရာဇာ' တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပါက အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင်တစ်ဝ ကောင်းသောကမ္ဘာ့မြေခံနှင့် တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ ကိတ် အစရှိသော တီထီမြေခံများတွင် အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ခြင်း၊ မြေတူးဆွခြင်းလုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၄။ မေလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၄)၊ (၁၈)၊ (၂၃)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် 'ရိတ္တာတီထီ' တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဆေးဖော်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ လက်ဖွဲ့ထိုးခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်း၊ လှေကားထောင်ခြင်း စသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

နေမျိုးထွဋ်ခေါင်

အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေရန်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

၁။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ

မေလ (၃)၊ (၅)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် တနင်္ဂနွေသားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၂။ တနင်္လာနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ

မေလ (၂)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆) စသောရက်များသည် တနင်္လာသားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၃။ အင်္ဂါနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ

မေလ (၁)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် အင်္ဂါသားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၄။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ

မေလ (၃)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၅။ ကြာသပတေးနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ

မေလ (၁)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄) စသောရက်များသည် ကြာသပတေးသားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၆။ သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ

မေလ (၁)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၆)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် သောကြာသားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၇။ စနေနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ

မေလ (၁၁)၊ (၁၃)၊ (၁၈)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၅)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် စနေသားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၈။ ရာဟုနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ

မေလ (၃)၊ (၉)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် ရာဟုသားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များဖြစ်ကြ၏။

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

သည့်တစ်လတာ ကံကြမ္မာ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

■ ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

ခါတော်မီအလုပ်များ လုပ်ရတတ်ပါသည်။ ယှဉ်ပြိုင်ရမည့်ကိစ္စများ၌ အနိုင်ရအောင် ပန်ဆင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ တရားစခန်းဝင်ရတတ်ပါသည်။ ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများ အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတတ်သည်။ ဆီးနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာခံစားရတတ်ပါသည်။ အလုပ်လုပ်ရာ၌ အမှားအယွင်းတစ်စုံတစ်ခုနှင့် ကြုံရတတ်ပါသည်။ ရွှေ ဆေးဝါးလုပ်ငန်း၊ လှေ၊ သင်္ဘော၊ ရေယာဉ်လုပ်ငန်းတို့မှ အကျိုးအမြတ်ခံစားရခွင့်ကြုံမည်။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကောင်းမြတ်သောစကား ကြားရတတ်သည်။ မလိုအပ်သောကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်တတ်ပြီး ငွေကြေးအကုန်အကျရှိမည်။ ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူရတတ်သည်။ ချစ်သူချင်း စကားများရန် ဖြစ်ရတတ်သည်။ အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန အပြောင်းအလဲဖြစ်မည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းနှင့် ဆွေမျိုးများ၏ အထင်လွှဲခြင်းကို ခံရတတ်သည်။

ယှဉ်ပြိုင်လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်များတွင် အကျိုးခံစားရတတ်သည်။ လူမျိုးခြားများ၏ အကျိုးပြုခြင်းကို ခံစားရမည်။ အဖိုးတန်လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ရတတ်ပါသည်။ သူတော်စင်များ မစခြင်းကို ခံရမည်။ အချစ်ရေးကိစ္စများတွင် အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေမည်။ အလုပ်ကိစ္စများ အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ ရေလမ်းခရီးသွားရတတ်သည်။ စီးပွားရေးကိစ္စများတွင် အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းများ ရရှိမည်။ အလုပ်လုပ်ရာ၌ စိတ်ဖိစီးမှုများနှင့်လည်း ကြုံရတတ်ခြင်းပါသေးသည်။ ရပ်ဝေးနေသားသမီးများ ရောက်လာတတ်သည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ ဆရာသမား၏ သူကောင်းပြုခြင်းကို ခံရမည်။ ပစ္စည်းဟောင်းများ ပြန်ဝင်မည်။ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းများမှ အကျိုးအမြတ်များ ခံစားရမည်။ မလွတ်မလပ်သူများနှင့် သံယောဇဉ်နှောင်ဖွဲ့မိတတ်သည်။ စာပေအနုပညာလုပ်ငန်းများအောင်မြင်မှုရရှိမည်။

လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ်ပါသည်။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း၌ နှောင့်ယှက်မည့်သူများ ပေါ်လာ

တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ဖက်ထံမှ ငွေကြေးများ ဝင်လာတတ်သည်။ အလုပ်ဟောင်းများ ရောက်လာတတ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၌ အဆင်ပြေမှုရှိပါမည်။ သွေးနှင့်ပတ်သက်သောဝေဒနာ ခံစားရတတ်သည်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ရရှိတတ်ပါသည်။ ပြည်ပအလုပ်ကိစ္စများ ပေါ်လာတတ်သည်။ ငွေကြေးများဝင်မည်။ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ဝင်မည်။ ဖခင်ထံမှ ကောင်းသောသတင်းများ ကြားရတတ်သည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် နာမည်မရ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အစစအရာရာ သတိထားရန် လိုအပ်ပါသည်။ ကြီးသူများ အတွက် စိတ်သောကရောက်တတ်ပါသည်။ ယှဉ်ပြိုင်သူများ အချစ်ရေး မပြေမလည်ဖြစ်တတ်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အလုပ်အကိုင် ရာထူးတိုးတက်တတ်ပါသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ခရီးသွားရတတ်သည်။

မျှော်မှန်းထားသော ငွေကြေးများ ဝင်လာတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဝင်လာသမျှ အဖတ်သိပ်မတင်ဘဲ ကုန်သွားတတ်ပါသည်။ မေလလွန်ပြီး နောက်ပိုင်းမှသာ အနေအထားမှန်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ဝေးလံသောခရီးသို့ ထွက်ရတတ်သည်။ ဘာသာရေးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ အလုပ်အကိုင်ကောင်းပြီး တိုးတက်မှုရှိမည်။ အလုပ်တစ်ခုကို နှစ်ကြိမ်ထက်မနည်း လုပ်ကိုင်ရတတ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်၌ ပြဿနာပေါ်တတ်သည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတတ်ပြီး ကျန်းမာရေးအနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါသည်။ သားသမီးများအတွက် စိတ်သောကရောက်ရတတ်သည်။ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေချောမွေ့ပြီး ငွေကြေးများ ဝင်လာတတ်ပါသည်။ ထိပေါက်၍သော်လည်းကောင်း၊ အမွေရ၍သော်လည်းကောင်း အခြေအနေတိုးတက်မြင့်မားပါလိမ့်မည်။ လူကြီးသူမများ၏ ကူညီမစခြင်းကို ခံရတတ်သည်။

ထကြွဖြူလိုဝါထ ... သက်ကြီးရွယ်အိုများအား ဆေးဝါးပစ္စည်းများ လှူဒါန်းပေးပါ။

ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

သည်လအတွက် ကောင်းသောရက်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက်

နွယ်သင်္ကေအောင်

နွေနှောင်းကာလဟု ဆိုရလင့်ကစား နွေလက်ကျန်သည် ကမ္ဘာမြေအား အစွမ်း ကုန် အပူဒါနပြုနေတော့သည်။ တံလျှပ်ခိုးတွေက တဝေဝေ။ ရိုးညှာတံတွေက ခပ်ကြဲကြဲ။ သည်အထဲမှာမှ နွေကိုအန်တုသည် သူ့ရဲကောင်း ဖူးပုရစ်ညှာရွက်သစ်တွေက ဖူးလိပ်ပြေခဲ ရင်း ရင်တကော့ကော့ ဖြစ်နေကြပြီပဲ။

မကြာခင် ဝသန္တရာသီသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ပေတော့မည်။ သည်တော့ ပူတယ် လေ ဆယ်နေကဲစေတော့ အံ့ခဲကာ ရဲရဲရင့်ရင့်ဖြင့် အချိန်ကာလတွေကို ဖြတ်သန်းရပေဦး မည်။ ကမ္ဘာလောကကြီး၌ ဖြစ်တည်နေသော အရာမှန်သမျှ ရေပြင်ညီမဟုတ်။ အတွန် အကွေးတွေ၊ အမြင့်အနိမ့်တွေ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ရှိနေကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လောကဓံကို မတုန်မလှုပ်ဘဲ ရဲဝံ့စွာ ဖြတ်သန်းနေကြရပေဦးမည်။ သို့ဖြစ်၍...

၁။ နေအိမ်တိုက်တာဝယ်ဖို့ရာ

မေလ (၅)၊ (၈)၊ (၁၇)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် နေအိမ်တိုက်တာများ ဝယ်ယူရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၂။ ကား/ယာဉ်စုံစွာ ဝယ်ဖို့ရာ

မေလ (၁၃)၊ (၂၀) စသောရက်များသည် မော်တော် ကားနှင့်တကွ ယာဉ်အမျိုးမျိုးကိုဝယ်ယူဖို့ရာ အကောင်းဆုံး ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၃။ အမည်ပေးရာ၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရာ

မေလ (၁)၊ (၃)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် အမည်ပေးရန်၊ ဆိုင်း

ဘုတ်တင်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါ သည်။

၄။ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ကျင်းပရာ

မေလ (၁) (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၃)၊ (၁၇)၊ (၁၈)၊ (၂၄)၊ (၂၉)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် လောကီ မင်္ဂလာဖြစ်သည့် လက်ထပ်မင်္ဂလာကျင်းပရန် အကောင်း ဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၅။ ခရီးဝေးနီး ထွက်ဖို့ရာ

မေလ (၁) (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ရပ်ဝေးရပ်နီး ခရီးများထွက်ဖို့ရာအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ် ကြပါသည်။

၆။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုဖို့ရာ

မေလ (၁) (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုလုပ် ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၇။ ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာ

မေလ (၁)၊ (၅)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၈။ ကျောင်း/အိမ်ဆောက်ဖို့ရာ

မေလ (၁)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၉)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ကျောင်းများ၊ လူအိမ်အဆောက် အအုံများ ဆောက်လုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြ ပါသည်။

၉။ ရှင်ပြု၊ နားသ ကျင်းပဖို့ရာ

မေလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် ရှင်ပြုခြင်း၊ နားသ ခြင်း စသော မင်္ဂလာကိစ္စများဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံး ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၀။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရာ၊ အိမ်သစ်တက်ရာ

မေလ (၁)၊ (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၂၄)၊ (၂၉)၊ (၃၁) စသော ရက်များသည် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ အိမ်သစ်တက်ခြင်း စသော ကိစ္စများ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၁။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ရာ

မေလ (၁)၊ (၃)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ပြုလိုသည့် ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂။ သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲဖို့ရာ

မေလ (၁)၊ (၃)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့များ ကြဲရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၃။ ရေတွင်းရေကန် တူးဖို့ရာ

မေလ (၁)၊ (၃)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ရေတွင်းရေကန်များ တူးဖော်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၄။ အတတ်ပညာ သင်ဖို့ရာ

မေလ (၁)၊ (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် အတတ်ပညာများ သင်ယူဖို့ရာအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၅။ အောင်ဘာလေထိ ထိုးဖို့ရာ

မေလ (၃)၊ (၆)၊ (၁၄)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် အောင်ဘာလေထိထိုးဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါ သည်။

၁၆။ ငါး၊ ရေသတ္တဝါဖမ်းဖို့ရာ

မေလ (၅)၊ (၁၅)၊ (၂၂)၊ (၂၄) စသောရက် များသည် ရေနေသတ္တဝါများဖြစ်ကြသည့် ငါးများ၊ ပုစွန်များ အစရှိသည်တို့ကို ဖမ်းယူဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ် ကြပါသည်။

၁၇။ ရွှေတွင်း/ကျောက်တွင်းများ တူးဖို့ရာ

မေလ (၁)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၂၄) စသော ရက်များသည် ရွှေတွင်း၊ ကျောက်တွင်းများ တူးဖော်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

● နွယ်သာကီအောင်

ကျောင်းတော်ပူ

နှင့်

ဂန္တီရယ်တြာ

သိရှိရတနာ

“ရတနာရေ...ရတနာ”
 “ဟယ်...သိတာပါလား။ လာ
 လာ...ဘာတွေအရေးကြီးလာပြန်ပြီလဲ”
 “အရေးကြီးဆို ငါ့မောင်လေးတစ်
 ယောက် နှိုင်းခြားခရီးထွက်ဖို့ အခက်
 အခဲကြုံနေဖူးလို့...အဲဒါ”
 “အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ
 သိတာ”
 “ဒီလိုလေဟာ။ နင့်ဂန္တီရယ်ညာနဲ့
 အခက်အခဲကြုံနေရလို့ ငါ့မောင်လေး
 နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် အဆင်ပြေချောမွေ့
 သွားအောင် ပြုလုပ်ပေးဖို့ ငါအကူအညီ

တောင်းတာပါ ရတနာရယ်”
 “ဪ...ဒီလိုလား။ ငါသဘော
 ပေါက်ပြီ။ နင့်မောင်လေးက တော်တော်
 အခက်အခဲတွေ့နေလို့လား”
 “တော်တော်တွေ့နေတာ ရတနာ။
 အဲဒါ နင်ကူညီပေးပါဦး။ နင်က ဂန္တီရ
 ဆရာမဆိုတော့ နင့်ကိုပဲ အားကိုးပါရ
 စေလား”
 “အေးလေ...ကူညီရတာပေါ့။
 ငါ့ဆရာက ငါ့ကို မှာကြားထားတာရှိ
 တယ်။ ဂန္တီရယ်ညာနဲ့ လူတွေ့ရဲ့အကျိုးကို
 သယ်ပိုးပေးရမယ်တဲ့။

တချို့က ဂန္တီရယ်ညာဆိုတာကို
 အထင်မကြီးကြဘူး။ တချို့ကျတော့
 လည်း ဂန္တီရယ်ညာဆိုတာ လောကီနဲ့
 မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်နေကြတယ်။ အမှန်
 တော့ ဂန္တီရယ်ဆိုတာ လောကီဂန္တီရယ်နဲ့
 လောကုတ္တရာဂန္တီရယ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိနေတဲ့
 ဥစ္စာပဲ။ ပြီးတော့ လောကီဂန္တီရယ်နဲ့ လော
 ကုတ္တရာဂန္တီရယ် ယှက်နွယ်နေတဲ့ အပိုင်း
 တွေလည်း ရှိသေးတယ်။ လောကုတ္တရာ
 ဂန္တီရယ်ထဲက ဓာတ်သက်ကိုယူပြီး လောကီ
 ဂန္တီရယ်အပိုင်းမှာ အသုံးပြုရတာတွေလည်း
 ရှိတယ်။

အဲဒီတော့ ပြောရရင် ဂန္တီရပညာ
ဟာ အင်မတန်နက်နဲ သိမ်မွေ့တယ်လို့
ဝဲ ဆိုရမယ်။ ကျယ်လည်း ကျယ်ဝန်း
တယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ လျှို့ဝှက်ဂန္တီရ
ကျင့်စဉ်တစ်ခု ငါပြောပြမယ်။ ငါ့ဆရာက
ငါ့ကို မိန့်ကြားခဲ့တဲ့ ကျင့်စဉ်ပေါ့။”

“ပြောပြပါဦး ရတနာ”

“အဲဒီ လျှို့ဝှက်ဂန္တီရကျင့်စဉ်ကို
ဘယ်လိုလူတွေ ကျင့်ရမလဲဆိုတော့..”

(၁) နိုင်ငံခြားခရီး အခက်အခဲကြုံ
တွေ့နေတဲ့သူတွေ။

(၂) ပြဿနာ အခက်အခဲ ကြုံ
တွေ့နေရတဲ့သူတွေ။

(၃) ရာဟုသက်ရောက် ကြုံနေ
တဲ့သူတွေ။

(၄) ကျန်းမာရေး ညံ့ဖျင်းနေတဲ့
သူတွေ။

(၅) မိမိတို့ရဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝ
လာခြင်းမရှိဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ အဟန့်
အတားမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရပြီး
အောင်မြင်မှုရဖို့ ကြန့်ကြာနေတဲ့သူတွေ။

အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီကျင့်စဉ်ကို
ကျင့်ကြရပါမယ်။”

“ငါ့မှတ်ထားပါ့မယ် ရတနာ”

“အခါတစ်ပါးမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်
နဲ့ ရာဟုအသူရိန်တို့ ဆုံခဲ့ကြတယ်။
ဘုရားရှင်က ရာဟုအသူရိန်ရဲ့ စိတ်ကို
သိတော်မူတဲ့အတွက် အရှေ့စင်္ကြာဝဠာကို
ခြေပြု တောင်မြောက် စင်္ကြာဝဠာကို
လက်တော်များနဲ့ ထိစပ်ပြီး လျောင်းတော်
မူနေဟန် သီတင်းသုံးတော်မူပါတယ်။

အဲဒီအခါ ရာဟုအသူရိန်ဟာ
ဘုရားရှင်ရှေ့မှာ ထရမလို့ ထိုင်ရမလို့နဲ့
ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပါ

တယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကို အခြေပြုပြီးတော့
လျောင်းတော်မူဘုရားများကို တည်ထား
ကိုးကွယ်တဲ့ အလေ့ဖြစ်လာတယ်လို့
ဆိုကြတယ်။”

“အခု နင်ပြောမယ့် လျှို့ဝှက်ဂန္တီရ
ကျင့်စဉ်နဲ့ လျောင်းတော်မူဘုရားနဲ့က
ဘယ်လိုဆက်စပ် ပတ်သက်နေလို့လဲ
ရတနာ”

“ပတ်သက်ဆက်စပ်နေပြီလား
သိတာ။ ငါပြောပြမယ်။ နင်ဆက်ပြီး နား
ထောင်ပါဦး။ နောက်တစ်ခုက ရာဟု
အသူရိန်ဟာ နေနတ်သားနဲ့ လနတ်သား
ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး အနှောင့်
အယှက် ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။

အဲဒီအခါ နေနတ်သားနဲ့ လနတ်
သားတို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို တိုင်
တည်ခဲ့ကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ကရုဏာ
တော်ကြောင့် ရာဟုအသူရိန်လက်က
လွတ်မြောက်ပြီး ဘေးကင်းချမ်းသာခဲ့ရ
တယ်။

“ဒါကြောင့် ဒီကျင့်စဉ်ကို ခာဟု
သက် ကြုံနေကြတဲ့သူတွေ ကျင့်ရမယ်
ပေါ့။ ဟုတ်လား ရတနာ”

“ဟုတ်တယ် သိတာ။ နင်က
အရိပ်ပြလို အကောင်ထင်လာပြီ။ မှတ်
ထားဦး နင် ခုနကပေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ဂန္တီရ
ကျင့်စဉ်နဲ့ လျောင်းတော်မူဘုရားနဲ့က
ဘယ်လိုဆက်စပ်နေသလဲတဲ့။ ဆက်စပ်
တာပေါ့ သိတာ။ ဒီကျင့်စဉ်ကို လျောင်း
တော်မူဘုရား ရှေ့တော်မောက်မှာ ကျင့်ရ
မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက်ပဲ”

“ပြောပြပါဦး ရတနာ”

“မြတ်စွာဘုရားရှင် လျောင်းတော်

မူ သီတင်းသုံးနေဟန်ကို ကြည့်ပြီး ရာဟု
အသူရိန် ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။

အဲဒီ ဓာတ်သက်ကိုယူပြီး ရာဟု
ဂြိုဟ်သက်ရောက်တဲ့ အချိန်တွေမှာ
လျောင်းတော်မူဘုရားရှေ့မှာ အဲဒီလျှို့
ဝှက် ဂန္တီရကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ရတာပဲ
သိတာ။

လျောင်းတော်မူပုံတွေကို တည်
ထားကိုးကွယ်တဲ့နေရာမှာ အရှေ့ဘက်ကို
ဦးခေါင်းတော်ထားတဲ့ပုံတော်၊ အနောက်
ဘက်ကို ဦးခေါင်းထားတဲ့ပုံတော်၊
တောင်ဘက်ကို ဦးခေါင်းပြုတဲ့ ပုံတော်၊
မြောက်ဘက်ကို ဦးခေါင်းပြုတဲ့ ပုံတော်
ဆိုပြီး တည်ထားကိုးကွယ်ကြတယ်။

အဲဒီလို အရပ်မျက်နှာတစ်ခုခုကို
ဦးခေါင်းပြုတော်မူပြီး တည်ထားကိုး
ကွယ်တဲ့ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်
များရဲ့ ဘွဲ့တော်ကို...

‘အရှေ့ပေါင်းလဲ၊ တောင်လွှဲသာ
လျောင်း...’

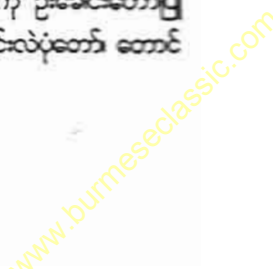
နောက်စောင်း နေရမာန်၊ မြောက်
မှာ နိဗ္ဗာန်’

ဆိုပြီး ကျမ်းဂန်တွေမှာ အဆို
အမိန့် ပြုထားခဲ့ပါတယ်။

“နင်က တော်တော် လေ့လာ
ထားတာပဲနော် ရတနာ”

“မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ သမာပတ်
ဝင်စားတော်မူတဲ့အခါ၊ ပရိသတ်လေးပါး
ကို စကားပြောတဲ့အခါ၊ ကျိန်းစက်တော်
မူတဲ့အခါ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူတဲ့အခါ
လျောင်းတော်မူခြင်း ဣရိယာပတ်ကို
ကျင့်သုံးတော်မူလေ့ရှိတယ်။

အရှေ့အရပ်ကို ဦးခေါင်းတော်ပြု
တဲ့ ပုံတော်ကို ဂေါင်းလဲပုံတော်၊ တောင်

အရပ်ကို ဦးခေါင်းတော်ပြုတဲ့ ပုံတော်ကို ရွှေသာလျောင်းပုံတော်၊ အနောက်အရပ် ကို ဦးခေါင်းတော်ပြုတဲ့ ပုံတော်ကို နေရ မာန်ပုံတော်၊ မြောက်အရပ်ကို ဦးခေါင်း တော်ပြုတဲ့ ပုံတော်ကို ပရိနိဗ္ဗာန်ပုံတော်၊ သို့မဟုတ် ကုသိနာရုံပုံတော်လို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒီလိုခေါ်ကြောင်း အဋ္ဌကထာနဲ့ ဇီကာကုန်းတွေမှာ ပါရှိပါတယ်။

ဂေါင်းလဲပုံတော် ဆိုတာကတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီး အုံးပေါ်မှာ ဦးခေါင်းတော်ချလျက် ငြိမ် ငြိမ်သက်သက်လျောင်းလျောင်းနေပုံဖြစ်တယ်။

ရွှေသာလျောင်းပုံတော်ဆိုတာက တော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ဝေနေယျ သတ္တဝါတွေကို တရားဓမ္မ ဟောကြား ဆုံးမပြီးတဲ့နောက် ညောင်းညာတော်မူ တဲ့အခါ ခြေဆန့်၊ လက်ဆန့်၊ ကိုယ် တော်ဆန့်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ အနားယူ လဲလျောင်းနေပုံဖြစ်တယ်။

နေရာမာန်ပုံတော် ဆိုတာကတော့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုပြီး လျောင်းတော်မူ ဣရိယာပုတ်နဲ့ပင် သမာပတ်(သို့) နိရောဓ သမာပတ် ဝင်စားတဲ့ပုံတော် ဖြစ်တယ်။

ပရိနိဗ္ဗာန်ပုံတော် ဆိုတာကတော့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ခါနီး ကုသိနာရုံ မလ္လ မင်းတို့ရဲ့ အင်ကြင်းဥယျာဉ်အတွင်းမှာ လျောင်းတော်မူနေပုံ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကုသိနာရုံလျောင်း တော်မူပုံလို့လည်း ခေါ်ခြင်းဖြစ်တယ်။

အဲဒီလို လျောင်းတော်မူပုံတော် လေးဆူရှိတဲ့အနက် တစ်ဆူဆူရဲ့ ရှေ့မှာ ကျင့်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

“ဒါဆိုရင် လျောင်းတော်မူတစ်ဆူ ဆူကို ဖူးတွေ့ရင် အဲဒီ လျောင်းတော်မူ

ဟာ ဘယ်လိုလျောင်းတော်မူလဲဆိုတာ ခွဲခြားသိနိုင်ပြီပေါ့ ရတာနာ”

“အဲပေါ့ သီတာ။ ပြီးတော့ (လျောင်း တော်မူ)ဆိုတဲ့ ပညတ်ကို ကြည့်ရင် - လျောင်း တော် မူ

ဗုဒ္ဓဟူး + စနေ + ကြာသပတေး
၄ + ၇ + ၅ = ၁၆ = ၇
ဂြိုဟ်သက် ၁၇ + ၁၀ + ၁၉ = ၄၆ = ၁၀ = ၁ = ၈

အဲဒီအတိုင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါ ဟာ လျောင်းတော်ရာဘုရားကို ဂန္တီရ သဘောနဲ့ ကြည့်ရင် မြင်ရတဲ့ အနေ အထားပဲ။

အဲဒီတော့ (၇)ဂဏန်းကို နတ်ပ ကျွန်ုပ်ဂြိုဟ် ဝိုးဝိုးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရေ နဲ့ ပင်လယ်ကို ကြီးစိုးတယ်။ အဲဒီတော့ ရေလုပ်ငန်း၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်လုပ်ငန်း၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း၊ ပင်လယ် ရပ်ခြားခရီးသွားလုပ်ငန်း၊ သင်္ဘောသား၊ နိုင်ငံခြားခရီးတို့အတွက် အဆင်ပြေမယ့် နေရာထူတစ်ခုက လျောင်းတော်မူဘုရား ရှေ့တော်မှောက်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။

“ဟယ်...နင်တွက်ကြည့်တော့ လည်း တော်တော်ဟုတ်ပါလား။”

“ဆက်ပြီး နားထောင်ဦး သီတာ။ ဂြိုဟ်သက်တွေပေါင်းလို့ရတဲ့ (၄၆) ဂဏန်းကတော့ ကိုယ်တိုင် ထူးခြားတဲ့ ဂဏန်းဖြစ်ပြီး အနာဂတ်အတွက် ကံ ကောင်းတဲ့ ဂဏန်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရား သက်သောင့်သက်သာနေရဖို့၊ အိုဇာတာကောင်းဖို့လည်း အထောက် အကူပြုပါတယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီမှာ (၇)နဲ့ (၁)ပေါင်း ရင် (၈)ရတယ်။ (၈)ဂဏန်းဟာ ရာဟု

ဂြိုဟ်ဂဏန်းပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ ထူးခြားမှုပဲ။ ဒါကြောင့် ရာဟုဂြိုဟ်သက် ရောက်မှာ ဒီကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ရတာ လည်းဖြစ်တယ်။”

“အေး...ဟုတ်တယ် ရတာနာ”

“ပြီးတော့ (၇)ဆိုတာ စနေ၊ (၁) ကတော့ တနင်္ဂနွေဖြစ်တယ်။ တနင်္ဂနွေ နဲ့ စနေဆိုတာ ဓာတ်သဘောအရဆိုရင် အန္တောဓာတ်လို့ခေါ်တယ်။ အန္တောဓာတ် ဟာ ဓာတ်မိတ်ပဲ။ တေဇောဓာတ်ပေါ့။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလို့မူ၊ အန္တောပြုဩဇာ အာဏာ ကြီးလို့မူ၊ အန္တောပြုလို့ ဆိုခဲ့ ကြတယ်။

အဲဒါကလည်း လျောင်းတော်မူ ဘုရားရဲ့ ထူးခြားမှုတစ်ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကျင့်စဉ်ဟာ ထူးခြားမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေ တဲ့ ကျင့်စဉ်လို့ ဆိုရမယ်။”

“ဒါနဲ့ ရာဟုသက်ရောက် ဆိုတာ ကရော...”

“ရာဟုသက်ရောက် ဆိုတာက တော့ မိမိရဲ့ ရောက်ရှိဆဲ အသက်ကို တည်ပြီး (၈)နဲ့ စားရမယ်။ အဲဒီလို စား ကြည့်လို့...”

တနင်္ဂနွေသားသမီး (၇) ကြွင်းရင် တနင်္လာသားသမီး (၆) ကြွင်းရင်၊ အင်္ဂါ သားသမီး (၅) ကြွင်းရင်၊ ဗုဒ္ဓဟူးသား သမီး (၄) ကြွင်းရင်၊ စနေသားသမီး (၃) ကြွင်းရင်၊ ကြာသပတေးသားသမီး (၂) ကြွင်းရင်၊ သောကြာသားသမီး (၁) ကြွင်းရင်...

ရာဟုသက်ရောက် ကြုံနေတယ် လို့ သိရပါမယ်။”

“ရှင်းပါပြီ ရတာနာ။ ကျင့်စဉ်ကို ပြောပြပါဦး။”

ကျင့်စဉ်ကတော့...

(က) ရာဟုသက်ရောက် ကြံ့နေ
ရင်...

(၁) တနင်္ဂနွေသားသမီးဆိုရင်
အုန်း ၆ ညွန့်၊ (၂) တနင်္လာသားသမီး
ဆိုရင် ကံ့ကော် ၁၅ ညွန့်၊ (၃) အင်္ဂါ
သားသမီးဆိုရင် ဆီး ၈ ညွန့်၊ (၄)
ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးဆိုရင် ဝါး ၁၇ ညွန့်၊
(၅) ကြာသပတေးသားသမီးဆိုရင်
လောက် ၁၉ ညွန့်၊ (၆) သောကြာ
သားသမီးဆိုရင် သီး ၂၁ ညွန့်၊ (၇)

စနေသားသမီးဆိုရင် အုန်း ၁၀ ညွန့်
ကပ်လှူပူဇော်ပေးရပါမယ်။

(ခ) ပြဿနာအခက်အခဲ၊ အမှု
အခင်း စသည်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေ
ရတယ် ဆိုရင်တော့...

(၁) တနင်္ဂနွေသားသမီးဆိုရင်
လိမ္မော်ရောင်ထီး တစ်လက်၊ (၂)
တနင်္လာသားသမီးဆိုရင် အဖြူရောင်ထီး
၂ လက်၊ (၃) အင်္ဂါသားသမီးဆိုရင်
အစိမ်းရောင်ထီး ၃ လက်၊ (၄) ဗုဒ္ဓဟူး
သားသမီးဆိုရင် အဝါရောင်ထီး ၄ လက်၊
(၅) ကြာသပတေးသားသမီးဆိုရင် ပန်း
ရောင်ထီး ၅ လက်၊ (၆) သောကြာ
သားသမီးဆိုရင် အပြာရောင်ထီး ၆ လက်၊
(၇) စနေသားသမီးဆိုရင် အနီရောင်ထီး
၇ လက် ကပ်လှူပူဇော်ပေးရပါမယ်။

(ဂ) နိုင်ငံခြားခရီး အခက်အခဲ
ကြုံနေရင်တော့...

(၁) တနင်္ဂနွေသားသမီးဆိုရင်
ခရေ ၆ ညွန့်၊ (၂) တနင်္လာသားသမီး
ဆိုရင် ခရေ ၁၅ ညွန့်၊ (၃) အင်္ဂါ
သားသမီးဆိုရင် ခရေ ၈ ညွန့်၊ (၄)
ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးဆိုရင် ခရေ ၁၇ ညွန့်၊
(၅) ကြာသပတေးသားသမီးဆိုရင် ခရေ
၁၉ ညွန့်၊ (၆) သောကြာသားသမီး
ဆိုရင် ခရေ ၂၁ ညွန့်၊ (၇) စနေသား
သမီးဆိုရင် ခရေ ၁၀ ညွန့် ကပ်လှူ
ပူဇော်ပေးရပါမယ်။

(ဃ) ကျန်းမာရေးညံ့ဖျင်းနေတဲ့
အခါ၊ မိမိဆန္ဒများ မပြည့်ဝဘဲ တစ်စုံ
တစ်ရာ အဟန့်အတားမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေ

ရပြီး အောင်မြင်မှုတွေရရှိ ကြံ့ကြာနေ
တဲ့အခါ...

ခုနစ်ရက်သားသမီးများ လျောင်း
တော်မှုတုရားကို သပြေ ၂၁ ညွန့်နဲ့
ကပ်လှူပူဇော်ရပါတယ်။

ငွေကြေးအခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်
ကြုံတွေ့နေရရင်လည်း ခုနစ်ရက်သား
သမီးများအားလုံး လျောင်းတော်မှုတုရား
ကို သပြေ ၂၁ ညွန့်စီ ကပ်လှူပူဇော်
ပေးရပါမယ်။

“ရှင်းပါပြီ ရတနာ”

“နားထောင်ဦး သိတာ။ အဲဒီလို
ရာဟုသက်ရောက်အတွက် ဖြစ်စေ၊
ပြဿနာအခက်အခဲနဲ့ အမှုအခင်းအတွက်
ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားခရီးအတွက်ဖြစ်စေ၊
ကျန်းမာရေး၊ ငွေကြေးနဲ့ အလိုဆန္ဒများ
အတွက်ဖြစ်စေ လျောင်းတော်မှုတုရား
ကို တစ်ဆူပူဇော်ပြီးတဲ့အခါ ဟောဒီ
ဂါထာကို ပါဠိတစ်ခေါက်၊ အနက်တစ်
ခေါက် ပေါင်း ၂၄ ခေါက် ရွတ်ဆိုပူဇော်
ပြီး ရှိခိုးကန်တော့ရပါမယ်။

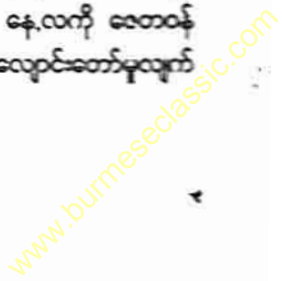
ဂါထာကတော့...

ဣန္ဒြေ့ယု ယုဂန္ဓရေနု၊
ဂစ္ဆံ သမံ သျှရစန္ဒံ၊
ဇေတဝနေ သယာနတော၊
အာမသိ ဟတ္ထပါဇေန။

အနက်အဓိပ္ပာယ်ကတော့...

အဆုံးမရှိသော ကျေးဇူးတော်နှင့်
ပြည့်စုံတော်မှုသော မြတ်စွာဘုရား အလို
ရှိသည်ဖြစ်အံ့... ယုဂန္ဓတောင်တော်နှင့်
အမျှ သွားသော နေ့လကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ လျောင်းတော်မှုလျက်

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ
သမာပတ်ဝင်စားတော်
မူတဲ့အခါ၊
ပရိသတ်လေးပါးကို
စကားပြောတဲ့အခါ၊
ကျိန်းစက်တော်မူတဲ့အခါ၊
ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုတော်မူတဲ့အခါ
လျောင်းတော်မှုခြင်း
ဣရိယာပုတ်ကို
ကျင့်သုံးတော်မူလေ့
ရှိတယ်။

ခြေဖဝါးတော်ဖြင့် သုံးသပ်တော်မူနိုင်၏။
အဲဒီဂါထာကို ပါဠိတစ်ခေါက်၊
အနက်တစ်ခေါက် ပေါင်း ၂၄ ခေါက်
ရွတ်ဆိုပြီး ဘုရားရှိခိုးကန်တော့ပါ။

ပြီးရင်...

နမောတေ ဗုဒ္ဓ ဝီရတ္ထ။

ဝိပ္ပမုတ္တာသိ သဗ္ဗမိ။

သမ္မာဓပဋိ ပနောသဗ္ဗိ။

တဿ မေ သရထံ ဘဝ။

လို့ တစ်ခေါက်ရွတ်ဆိုရမယ်။ ပြီး
ရင် မျက်လုံးအခုံကိုမှိတ်၊ မြတ်စွာဘုရား
ရှင်ကို အာရုံပြုပြီး မိမိရဲ့ ဟဒယနလုံး
အိမ်ကို စိတ်နဲ့ စူးစိုက်ကြည့်ရမယ်။ အဲဒီ
လို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး...

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူစိုက်
သော မြတ်စွာဘုရားကို (မောင်/မ---)
သည် ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီး။

ရာဟု (မောင်/မ---)ကို လွှတ်
လော့ မြတ်စွာဘုရားသည် အနက်တို့ကို
အစဉ်သနားတော်မူကန်သည်။

လို့ ငါးမိနစ်ခန့် ပွားများရပါမယ်။
အဲဒီလို ပွားများပြီးရင် အဲဒီကျင့်စဉ် ပြီး
ပါပြီ။ ကျင့်စဉ်ဆိုပေမယ့် ယတြာလို့
လည်း ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓယတြာပေါ့။
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ပူဇော်တဲ့ ယတြာပေါ့။

နားလည်ပါပြီ ရတနာ။ ဒါနဲ့ အဲဒီ
ကျင့်စဉ်ကို ဘယ်နှရက် ကျင့်ရမှာလဲ
ရတနာ။

“တစ်လမှာ ရှစ်ရက်ကျင့်နိုင်ရင်
တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ မိမိမွေးနေ့က
စပြီး ကျင့်ပေါ့။

ပြောခဲ့တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကို
မှချရရှိခံစားကြရပါလိမ့်မယ်”

“လျောင်းတော်မူဘုရား ရှေ့တော်

မှောက်မှာ ကျင့်ရမယ်ဆိုတော့ ခြောက်
ထပ်ကြီးဘုရားလို လျောင်းတော်မူဘုရား
ရှေ့တော်မှောက်မှာပေါ့နော် ရတနာ”

“မှန်ပါတယ်။ ခြောက်ထပ်ကြီး
ဘုရားဟာ လျောင်းတော်မူဘုရား၊
လျောင်းတော်မူရပ်ပွားတော်ပေါ့ သီတာ။
ပြီးတော့ ပဲခူးမှာဆိုရင်တော့ ရွှေသာ
လျောင်းဘုရားကြီးပေါ့။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို လျောင်းတော်မူ
ဘုရားတွေ ရှေ့မှောက်မှာ ကျင့်ဖို့ အခက်
အခဲရှိနေရင်တော့ လျောင်းတော်မူရပ်
ပွားတော် တစ်ဆူဆူရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်
မှာလည်း ကျင့်နိုင်ပါတယ်။

လျောင်းတော်မူရပ်ပွားတော် တစ်
ဆူဆူရှိတဲ့ ဘုရားကိုသွားပေါ့။ ရွှေတိဂုံ
ဘုရားမှာဆိုရင် လျောင်းတော်မူရပ်ပွား
တော်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီ
တစ်ဆူဆူရှေ့မှာလည်း ကျင့်နိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ရတနာ။ အဲဒီကျင့်
စဉ်အတိုင်း မောင်လေးကို အမြန်ဆုံး
ကျင့်စဉ်ဝင်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“နင့်မောင်လေးမှ မဟုတ်ဘူး
သီတာ။ နင်ပါ ဒီကျင့်စဉ်ကို ဝင်ရမှာ။
အခု နင့်အသက် ၃၂ နှစ် မဟုတ်လား။
နင်က သောကြာသမီးလေး။ ဒီတော့ (၈)
နံ့စားရင် (၀)ကြွင်းနေတယ်။ ဒီတော့ နင့်
အနေနဲ့ ရာဟုသက်ရောက်နေတာပေါ့”

“ဟယ်...ကျေးဇူးပဲ ရတနာရယ်။
နင်ပြောမှ ငါ ရာဟုသက်ရောက်ထဲ
ရောက်နေတာ သိတော့တယ်”

“ဒါကြောင့် နင့်အသက် ၃၂ နှစ်
စဝင်ကတည်းက ရာဟုတို့ ထုံးစံအတိုင်း
အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ ရတနာရယ်”
“နင်က နင့်အပူတွေကို မေ့ပြီး နင့်
မောင်လေးရဲ့ အပူတွေကို ဦးစားပေးနေ
တာကိုး။ အေးလေး...အစ်မကြီးတော့
အမိအရာတဲ့။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။
ကဲ...သီတာရေ ဒီအတိုင်းသာ ကျင့်
ပေတော့။ ယတြာပြုပေတော့။ ကောင်း
ကျိုးချမ်းသာ အဖြာဖြာကို ရရှိခံစားရပါ
လိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ရတနာရယ်”

*** **

တစ်လကျော်ခန့်အကြာ...

“ရတနာရေ...ရတနာ”

“ဟယ်...သီတာ၊ လာ...လာ”

“ငါ့မောင်လေး နိုင်ငံခြားထွက်
သွားပြီ ရတနာ။ ပြီးတော့ ငါ့အဆင်မပြေ
မှုတွေလည်း အားလုံးအဆင်ပြေလာပြီ။
နင်ပြောတဲ့ကျင့်စဉ်...အဲ...ယတြာ
အတိုင်း ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်တာလေး။
ကျေးဇူးပါပဲ ရတနာရယ်”

“ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်း အဲဒီ
လို ကြံ့တွေနေရရင်လည်း အဲဒီကျင့်စဉ်
ယတြာကို လက်ဆင့်ကမ်းပြောပြပြီး
ပညာဒါန ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုလိုက်ဦး
တော့ သီတာ”

“စိတ်ချပါ ရတနာ။ ငါတို့ အဆင်
ပြေ ကောင်းကျိုးရရှိသလို ခုနစ်ရက်သား
သမီးတွေ အဆင်ပြေကောင်းကျိုး ရရှိ
အောင် လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပါ့မယ်”

သီရိရတနာ

ပူနာကုတနာအဂ္ဂပိတော်ပို့

အောင်သန်းချစ်

အခန်း၊ ၁၃။

သခင်လမုအဆက်

နိဂုံး

ပန်တစ်ဆာဒါက ဘိုရောင်ရဲ့ ဝိုင်းခြံထဲမှာ ပျော်တပြုံးပျော်နေ ဆရာ့ညည်းဖြစ်နေပါတယ်။ မစ္စတာ ဘိုရောင်ရယ် သူ့ဝန်းသားသမီးနဲ့ ဆွေမျိုးတွေပါ ရေတွေခပ်ကြ ရှေးဖိနပ်တွေတိုက်ကြ အဝတ်တွေကို မီးပူထိုးကြ စားသောက်ဖို့ အစားအစာတွေ ချက်ပြုတ်ကြနဲ့ တပျော်တပါး ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ဂျူးဂျူးမိမိမှာ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရပြီး ကိပ်နဲ့ခွန်ဘာတို့ အိမ်ပြန်ရောက်နေတာ တစ်လကြာသွားပါပြီ။ သူတို့ပင်လည်း အရင်ကလို တင်းတင်းမာမာမဟုတ်တော့ဘဲ ပျော့ပျောင်းလာခဲ့ပါတယ်။

အစာရေစာ ရိက္ခာတွေပိုဝယ်ထားပြီး ကိပ်ရဲ့ ခြေထောက်လည်း သက်သာလာပြီမို့ ခါတိုင်းလို ပတ်တီးစည်းထားစရာမလိုတော့ကြောင်း သူ့ဝန်းသည်ကို ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေ့မှာတော့ ဘုရင့်တမန်တော်က လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပါတ်က လာပို့ခဲ့တဲ့ စာကြောင့် ပိုပြီး ပျော်နေကြပါတယ်။

ဘုရင့်နန်းတော်၊
ရာကီဒါ။

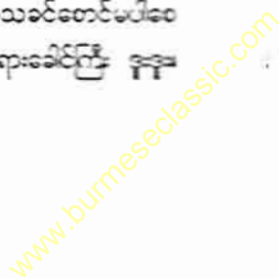
ချစ်လှစွာသော ကိပ်နဲ့ ခွန်ဘာတို့ရေမင်းတို့ရဲ့ သက်စွန့်ဆံပျား လုံးပန်းခဲမှုကြီး ပြီးဆုံးသွားလို့ အိမ်ကို ချောချော

မောမော ပြန်ရောက်နေကြပြီဆိုတာ ငါကြားရတာကြောင့် ဝမ်းသာနေပါတယ်။ မင်းတို့က သမိုင်းဝင် ပူနာကု ရှေးဟောင်းရတနာတွေကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ပေးခဲ့တာပါ။ သိပ်ကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်ပါ။

လာမယ့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေသုံးနာရီမှာ ဘုရင့်ကြီးက သူ့ကိုတိုင် မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ဖြွတ်ကြားပါလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ မိဘတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း တပါတည်း ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်လိုက်ပါတယ်။

ဘုရင့်ကားမောင်သမားက ဘုရင့်ဂိုးလ်စ်ရွှ်ကပ်ကားကြီးနဲ့ မင်းတို့ကိုလာ ခေါ်ပါလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ကို မျှော်နေမယ်။

အလွှာသခင်တောင်မပါစေ
မိပုရားခေါင်ကြီး နုနု

အဲဒီပွဲတော်အတွက် . . . .

မစ္စတာဘိုရောင်က သူ့အတွက် အဝတ်အစားတွေ အထူးစီမံချုပ်လုပ် စေခဲ့သလို အမျိုးသမီးတွေအတွက် ဘရိုက်တင်ရောင်စုံဝယ်ချုပ်ဖို့ ဝန်းသည် ကို ငွေတွေပေးခဲ့ပါတယ်။ ကိမ်လည်း အင်္ကျီစိမ်း၊ ဘောင်းဘီရည် ခပ်ပွပွနဲ့ ပုတီးစေ့တွေ စိထားတဲ့ ဦးထုပ်နဲ့ သိပ်ကို စမတ်ကျနေပါတယ်။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပြောဆိုအော်ဟစ် နေခဲ့ကြလို့ ဂိုးလိပ်ရွိုက်စ် ကားဟွန်သံ ကိုတောင် မကြားလိုက်ကြပါ။ ခွန်ဘာက ဆံပင်ကို နောက်ဆုံးပြင်တဲ့အနေနဲ့ ငြီး လိုက်ပြီး ကိမ်ကတော့ သူ့ဒီနပ်ကြီးကို ချည်နေပါတယ်။ မိဘနှစ်ဦးလုံး ခပ်ကြွား ကြွားရွားရွားနဲ့ ခြံပြင်ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဂိုးလက်စ်ရွိုက်စ် ကားနဲ့အတူ ကုန်တင် ကားနှစ်စီးလည်း သူတို့ ဆွေမျိုးတွေကို တိုင်ခေါ်ဖို့ ပါလာပါတယ်။ ကြီးကြပ် ရေးမျိုး ဒေါက်ရာနဲ့ တပ်ကြပ်တို့ကတော့ ပုလိပ်ကားထဲမှာပါ။

ပါမောက္ခဟိုဝ်ဒ်နဲ့ ပက်ထရစ် တို့ ကတော့ ဒေါက်တာဂျီဘာ ရယ်လ်ရဲကား ထဲမှာ ထိုင်နေကြပါတယ်။

မကြာမီကားတန်းကြီးထွက်လာခဲ့ ကြပါတယ်။

နန်းတော်ရှေ့ ရောက်တော့ ရပ် လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဂိတ်စောင့် တွေက တန်းစီရပ်ကြပြီး ဂိတ်တံခါးဖွင့် ပေးကြပါတယ်။ အခိုင်းအစေ့စပ်ယောက် ကို နောက်မှာရပ်နေစေပြီး ဇူးဒူးကစောင့် နေပါတယ်။ ဝိုးဖဲကတ္တီပါ အဝတ်အစား တွေ ဆင်မြန်းထားတဲ့ ဇူးဒူးက ဘုရင်

ရှေ့တော်ခေါ်သွားဖို့ သူတို့ကို စောင့်စား နေခဲ့တာပါ။ မိသားစုအားလုံးကို နှုတ် ဆက်ပြီးတာနဲ့ ဇူးဒူးက ခွန်ဘာနဲ့ ကိမ် တို့ကို မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေ ပမာ ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေပြော ခဲ့ပါတယ်။

နန်းတော်စောင့် ဗိုလ်ကြီးဦးစီးပြီး တော်ကြပ်နေတဲ့ ဆွေခံခန်းမဆီ သူတို့ကို အစေခံတွေက ခေါ်သွားပါတယ်။ ဗိုလ် ကြီးကပန်းပုလက်ရာတွေ စီခြယ်ထွင်းထု ထားတဲ့ သစ်သားတံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးပြီး မနုဿီဟလို တက်ကြွမှုမရှိတဲ့ မျက်နှာ နဲ့ရပ်နေပါတယ်။ ခွန်ဘာနဲ့တကွ အမျိုး သမီးအားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေကို ပုဝါစ တွေနဲ့ ဖုံးထားပါတယ်။ ကိမ်ကတော့ စောင့်တွေကြားကနေ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ အသံကြားခဲ့ရတဲ့နန်းတော် စောင့်ဗိုလ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ထူးထူးခြား ခြားကြည့်နေမိပါတယ်။ နှစ်ဦးလုံး ခေတ္တ မျှစိုက်ကြည့်ခဲ့ကြပြီး အရပ်ရည်ရည်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးက ကိမ်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြခဲ့ပါတယ်။

တန်းဖိုးကြီးလှတဲ့ ပရိဘောဂတွေနဲ့ ကော်လောတွေခင်းထားတဲ့ အခုလောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အခန်းမျိုးကို ကလေးတွေ တစ်ခါမျှမမြင်ခဲ့ဘူးကြပါ။

ကျားသစ် သားရေးပုံးချုပ်ထားတဲ့ ကုလားထိုင်တွေမှာ ကောင်စီဝင်တွေနဲ့ သူတို့ ဆွေမျိုးတွေ ထိုင်နေကြပါ တယ်။ သူတို့ရှေ့မှာတော့ ရွှေချထားတဲ့ ရာဇပလ္လင်ရှိပါတယ်။ ရာဇပလ္လင်နဲ့ မျက်နှာမူပြီးကုလား ထိုင်တစ်တန်း ချပေးထားပါတယ်။

အဲဒါကတော့ မစ္စတာ ဘိုရောင်ရဲ့ မိသားစုနဲ့ ဆွေမျိုးတွေထိုင်ကြဖို့ပါ။

ဇူးဒူးလို မိနားခေါင်ကြီးရယ် အသစ် စက်စက် မိနားလေး ဟာဝါရယ် ကြီး ကြပ်ရေးမျိုးနဲ့ ဒေါက်တာတို့အပြင် နန်း တော်ထဲက လက်ရွေးစင် အစေအပါး တချို့လည်း ခစားနေကြပါတယ်။

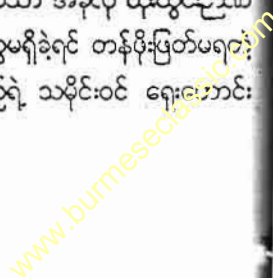
လူတွေဝင်လာတဲ့အခါ ငြိမ်ငြိမ် ညောင်းညောင်း ဂီတသံစုံတွေ တီးပျတ် ကြရတဲ့ အဖွဲ့ကို ဘုရင်နန်းရင်းဝန်က အချက်ပြလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဘုရင် ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို စတင်တီးမှုတ်ပေးကြပါ တော့တယ်။ အပြာရောင်နဲ့ ရွှေရောင် ဝတ်စုံတွေကို ဆင်မြန်းထားကြတဲ့ ဘုရင် ကိုယ်ရံတော်တွေ ဝိုင်းရံပြီး ဘုရင်ကြီး ဝင်တော်မူလာပါတယ်။

အားလုံးသော ပရိသတ်ကြီးက မတ်တပ်ရပ်ပေးကြပါတယ်။ ဘုရင်ကြီး ရာဇပလ္လင်မှာ ထိုင်ပြီးမှ အားလုံး ကိုယ် နေရာမှာ ကိုယ် ပြန်ထိုင်ကြပါတယ်။

သူတို့ကြားပူးနားဝ ရှိခဲ့ဘူးတာထက် ဒီနေ့မှာ ဘုရင်ကြီးက ပိုပြီးခမ်းခမ်းနားနား ဝတ်စားဆင်ယင်လာတယ်လို့ ခွန်ဘာ ထင်နေမိပါတယ်။

အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ရတာ ကြောင့် ဘုရင်ကြီး ပိုပြီး ချောမောလှပ နေတယ်လို့ ခွန်ဘာက ကောက်ချက်ချ နေခဲ့ပါတယ်။

“မင်းတို့ကို ဆုတော်လာဘ်တော် ချီးမြှင့်ဖို့ ကျုပ်က ခေါ်ခဲ့တာပါ။ အကယ် ၍ သင်တို့ဟာသာ အခုလို ထိုးထွင်းဉာဏ် နဲ့ သတ္တိတွေမရှိခဲ့ရင် တန်းဖိုးဖြတ်မရတဲ့ တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ သမိုင်းဝင် ရှေးဘောင်

ရတနာတွေ ပျောက်ဆုံးသွားမှာပါ။
ခါကြောင့် တို့တစ်မျိုးသားလုံးအပေါ်မှာ
သင်တို့ တင်ရှိနေတဲ့ အကြွေးကိုတော့
အပြည့်အဝ ပြန်လည်ပေးဆပ်နိုင်တာ
အမှန်ပါ။”

ခေတ္တရပ်ပြီး ဘုရင်ကြီးက လက်ခုပ်
တစ်ချက်တီးလိုက်ပါတယ်။ အိတ်ကြီး
မင်းအိတ်တင်ထားတဲ့ ငွေလင်ပန်းကို
အစေခံတစ်ဦးက သယ်လာပါတယ်။

“ဒေါက်တာကျီဘာရေးလ် ရှေ့တိုးရပ်
ပါ။ ကျုပ်တို့ဆေးရုံမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
မင်းမဖြူ အမှုထမ်းခဲ့တာ အသိအမှတ်
ပြုပါတယ်။ သင့်မှာ အခုထက်ပိုပြီး လှုပ်
လှော်စားအား လိုအပ်နေတာမို့ ဂျင်နရေ
တာအသစ် ဝယ်လဲပေးဖို့ ကျုပ်အမိန့်
ထုတ်ပြန်ပြီးပါပြီ။ ဆေးရုံတင်မက သင့်
အိမ်အတွက်ပါ လှုပ်စစ်အား အလုံ
အလောက်ရလာစေပါလိမ့်မယ်။ ဒီအမိန့်
စာရွက်တော်ကိုသင့်လက်ထဲအပ်ပါတယ်။
နောင်နန်း ကြန့်ကြာမှုလုံးဝမရှိစေရ”

“ကျေးဇူး ကြီးမားလှကြောင်းပါ
အရှင်”

ဆရာဝန်ပါးစပ်က ဘယ်လိုကျေးဇူး
ကားပြန်ဆိုရမုန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

“ပါမောက္ခအတွက်တော့ စာအုပ်
တွေ ပေးအပ်ပါမယ်။ သင့်သုတေသန
အတွက် လိုအပ်မယ့် စာအုပ်တွေကို
ဝယ်နိုင်ဖို့ ချက်လက်မှတ်ပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရှင်... ”

ကျွန်တော်မျိုး နှစ်ရည်လများ
ကတည်းက ဝယ်ချင်နေတဲ့ ရှေးဦး ပုနာ
ကု ကျောက်တုံးအကြောင်း စာအုပ်နှစ်
တွဲလုံးကို ဝယ်နိုင်တော့မှာပါ။

ဘုရင်က တစ်ချက်ပြုံးပြပြီးတာနဲ့
ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဒေါက်ရာ ဖက်လှည့်
လိုက်ပါတယ်။

“နောက်လဆန်းကစပြီး ဒီပြည်နယ်
ရဲ့ဦးစီးမှူးအဖြစ် သင့်ကို ရာထူးတိုးပေး
လိုက်တယ်။ သင့်ယူနီဖောင်းအသစ်မှာ
အခုချီးမြှင့်တဲ့ တံဆိပ်ကို တပ်ပေတော့။
အခုလို ကျုပ်တို့ရဲ့ ပုလိပ်အမှုထမ်းတွေ
တာဝန်သိသိ ပါဝင်ကူညီခဲ့ကြတာကိုသိရ
လို့ ကျုပ်ဝမ်းသာမိပါတယ်”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးကလည်း တပ်မ
တော်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်လို
ဘုရင်ကြီးကို အလေးပြုခဲ့ပါတယ်။ ရာထူး
တိုးခဲ့တာကြောင့် လစာကောင်းကောင်းရ
တော့မှာမို့ သူက ဝမ်းသာရွှင်ပျနေပါ
တယ်။

“ကဲ နောက်ဆုံးတော့ ကိမ်းနဲ့ခွန်ဘာ
ဟော့ ရှေ့ထွက်ခဲ့ကြပါ”

နှစ်ဦးလုံးက ဝပ်လျှားထိုးဝပ်စင်း
လိုက်ကြပါတယ်။

“မင်းတို့သာ မရှိခဲ့ရင် တို့တစ်မျိုး
သားလုံးပိုင် ရတနာတွေ ထာဝရပျောက်
ကွယ်သွားရမှာပါ။

ခါကြောင့်ကျွန်တော့က ကောင်စီဝင်
အားလုံးကသင်တို့တကယ် လိုချင်နေတဲ့
အရာတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ သဘော
တူခဲ့ကြတယ်။ ခွန်ဘာက ကျောင်းဆက်
နေချင်တယ်မဟုတ်လား။

ခွန်ဘာက ဟုတ်ကဲ့လို ပြန်ဖြေလိုက်
ရင် သူ့ဖခင်ရဲ့ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ရာ
ရောက်သွားမှာစိုးရိမ်တာကြောင့် -

“ကျွန်မအတွက် အဆင်ပြေနေပါ
တယ်”

“မင်းမအေးနဲ့ ကျုပ် ဆွေးနွေးခဲ့ပြီး
ပြီ။ သူကလည်း မင်းမညာပိုတတ်လေ
ဆေးခန်းမှာ ပိုပြီးကူညီနိုင်လေဖြစ်လာ
မယ်ဆိုတာကို အခု သဘောပေါက်နေ
ပါပြီ။ မင်း ဖခင်ဆေးခန်းကိုလည်း တို့ဆွဲ
ဆောက်ပေးဖို့ လိုအပ်နေတာကြောင့်
အသစ်တစ်ဆောင် ထပ်ဆောက်ပေး
လိမ့်မယ်”

“ကိမ်ကိုတော့ နောက်ဆုံးပဲဟော့။
မင်းအတွက်တော့ လက်ဆောင်တစ်ခု
ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

ဘုရင်ကြီးက လက်ခုပ်တီးလိုက်တာ
နဲ့ အဝတ်ဖြူဖုံးထားတဲ့ ကြေးလင်ပန်း
တစ်ချပ်ကို အစေခံတစ်ယောက် သယ်
လာပါတယ်။

“အဝတ်စကို ဖယ်လိုက်ပါ ကိမ်”

ဘုရင်ကြီးရဲ့ အမိန့်ကြောင့် ကိမ်က
အဝတ်ဖြူစကို ဆွဲဖယ်ခဲ့ပါတယ်။

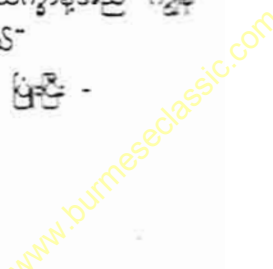
အနီရောင်ခါးပတ်ကွင်းရဲ့ ဘေးဖက်
မှာ တလက်လက် တောက်နေတဲ့
ခါးအသစ် တစ်ချောင်းပါ။ သူ့အသက်
အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင် ပုနာကုခါးနဲ့
ပုံတူငွေခါးငယ်တစ်လက်ကိုလက်ဆောင်
ပေးတာပါ။ မူရင်း မူလ ပုနာကု ခါးကြီး
ထက်ငယ်ပြီး ပေါ့ပါးပါတယ်။

ဝန်ကြီးချုပ် ကိုယ်တိုင် ကိမ်ပန်းမှာ
သိုင်းပေးလိုက်ချိန်မှာ အားလုံး ပြုံးပြုံး
ရွှင်ရွှင်ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကိမ်က ကြားကြားဝါးဝါး ဆီမတ်
မတ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။

“ဒီခါးရဲ့ရုဏ်းသိက္ခာနဲ့အညီ ကျွန်
တော်သတ္တိရှိပါမယ်”

ဘုရင်ကြီးက ပြုံးပြီး -

လိုက်သွားပြီး -
 "ကိမ်နဲ့ ကျွန်မ တို့ အစ်မရဲ့ မင်္ဂလာ ဆောင်မှာ အနောင် အယုက်ပေးခဲ့မိတာ ကိုခွင့်လွှတ်ပါ" ဆိုပြီး မိသားစုထိုင်စောင့်နေတဲ့ ကားဆီပြေးထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဟာဝါကလည်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပါးတစ်ကောင်လို သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ဟလိုက်လုပ်ရင်း -
 "ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကံကောင်းကြပါစေ။ အလွှာအရှင် စောင့်မ

"တို့ အတူတူကျွေးကြတာပေါ့ကွ" ဆရာဝန်က သူတို့တတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြောကြဆိုကြရအောင် သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ဒီခါးကို တူးဖော်ခဲ့တဲ့ နေ့က ကိမ် ဝမ်းနည်းခဲ့ရပါတယ်။ အဆုံးမှာတော့ စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီး ဖခင်ရဲ့ နှလုံးသားကို လှုပ်နှိုးနိုင်ခဲ့တယ်လို့ မိခင်ကြီးက ကောက်ချက်ချခဲ့ပါတယ်။

ခွန်ဘာနဲ့ သူမရဲ့ မိခင်တို့ အစား အစာတွေ ထည့်ပြီး တည်ခင်းထားတဲ့ လင်ပန်းတွေကို ကျော်ဖြတ်သွားချိန်မှာ ပက်ထရစ် ရောက်လာခဲ့ပြီး -
 "အိဗိုနီကို စီးနည်းသင်ပေးမှာလား၊ ခွန်ဘာရယ်" ကျောင်းပိတ်ရက် နှစ်ပါတ်ရှိသေးတယ်ဟ"

"ကျွန်မ အမေက ခွင့်ပြုရင်သင်ပေးမယ်"
 မိခင်ကြီးကလည်း -
 "သိပ်ဝေးဝေးတော့ မသွားကြပါနဲ့။ အထူးသဖြင့် သစ်ပင်ကြီးတွေအောက်နဲ့ ဘယ်ရေကန်တစ်ကန်ကန်ရဲ့ အနားကိုမှ မသီလေကြနဲ့။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ကပ်တတ်တယ်"
 ဘာကြောင့် သူတို့ အားရပါးရ ဝါးလုံးကွဲရယ်မောခဲ့ကြတယ် ဆိုတာကို တော့ သူမ မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

*** **

အောင်သန်းချစ်

"ကျုပ်သိပါတယ်။ မင်းမှာ သတ္တိ အပြည့်ရှိပါတယ်"
 ပက်ထရစ်ရေ မင်းအတွက် လက်ဆောင်ကတော့ ဇူးဇူးနဲ့ လိုက်သွားပါ။ မင်းအတွက် သင့်လျော်မယ့် အာဖရိက ဝတ်စုံကို ဇူးဇူးက ရွေးပေးပြီး အစေခံတွေ ကမင်းကို ဝတ်ပေးကြပါလိမ့်မယ်။
 ဇူးဇူးက မဆိုသွားပြီ ပြီးရင် ဆုခိုးဖြင့် ပေးဖို့အတွက် ပျော်ပျော်ပါးပါးထွက်သွားပါတော့တယ်။ ဘုရင်ကြီးက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဆုနင်းသဘင်ပွဲကြီး အဆုံးသတ်ခဲ့ပါပြီ။ တူရိယာပညာရှင်တွေ က ဧည့်သည်တွေကို ဂိတ်ဝတ်တီးမှုတ်ပြီး လိုက်ဖို့ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဟာဝါက သော့တွဲကြီးဆွဲပြီး စတုရန်းသွားနေတာကို ခွန်ဘာမြင်ရတော့ ကမန်းကတမ်း ပြေး

ပါစေ"
 ဘိုရောင်ခြံထဲရောက်ကြတော့ မစ္စတာဘိုရောင်က ဧည့်ခံပါတယ်။
 "အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးက ကိုလာဆဲ လိုင်းမကြားရေနဲ့ အစားအစာတွေကို ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကော့ဇူးပြုပြီး ထိုင်ရင်သုံးဆောင်ကြပါ။ ပြီးရင် အားလုံးကိုလည်း ဆေးဆပ်ပေးလိုက်ပါဦးမယ်"
 ကိမ်က -
 "အိဗိုနီကို ခါတိုင်းလိုပဲ ကျွေးလိုက်ရမလား"
 သူ့ဖခင်ရဲ့ အသံက အရင်လိုပဲ မာကြောကြော နိုင်နေပေမယ့် မျက်နှာကတော့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပျူပျူရာရာ လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

၁၂၅ မြန်မာ

ရွှေထံကဘဝ ဘဝထံကရွှေ

ဆေးဆရာ လူချောက်ကလေး

ကျွန်ုပ်သည် “အဖော်ကောင်းရင် ကျောက်ပန်းတောင်း တစ်ခေါက်” ဆိုသည့်စကားကဲ့သို့ အဖော်ကောင်း၊ အလှော်ကောင်းနှင့် မကြာခဏ ခရီးဝေးထွက်ဖြစ်၏။ ကျောက်ပန်းတောင်းဆိုလျှင် တစ်ခေါက်မက နှစ်စဉ်လိုပင် ရောက်ခဲ့၏။ ကျောက်ပန်းတောင်းမှတစ်ဆင့် ပုပ္ပိုးတောင်ကလပ် တောင်မြတ်ပေါ်သို့ နှစ်စဉ်ရောက်၏။ အဘထွက်ပွဲကျင်းပခါနီး တစ်ပတ်အလို ကြို၍ တောင်ပေါ်သို့သွားကာ ဝိဇ္ဇာထိပ်ခေါင် အဘမင်းခေါင်ကြီးကို ရည်စူးလျက် ၁၀၈ ဖိပွဲပြင်ကာ လှူဒါန်းခဲ့မြဲဖြစ်၏။

နွေရာသီတန်ခူးလသို့ ရောက်လျှင်လည်း ဇင်းကျိုက်တောင်၊ စမတောင်၊ နွားလပိုတောင် စသည့် တောင်တစ်တောင်တောင်သို့သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးများ စိပ်လေ့ရှိကြ၏။ ယခုနှစ်တွင်မူ ဂန္ဓာရီခရီးမဟုတ်ဘဲ အလည်အပတ်ခရီး တစ်ခုအဖြစ် ရန်ကုန်နှင့် မဝေးလှသော “ပန်းတနော်မြို့” သို့ မမှော်လင့်ဘဲ ရောက်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ “ပန်းတနော်” ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲက မှော်လင့်ခဲ့သည့် မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့၏။

ပန်းတနော်သည် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဦးသန်း၏ ဇာတိချက်ကြွေ မွေးရပ်မြေ ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခေါက်

အရောက်သွားလိုစိတ်များ ရှိခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာကြသည့် စာဖတ်ပရိသတ်တပည့်များထဲတွင် ပန်းတနော်မြို့တွင် နေထိုင်သော ဦးမြင့်သိန်းနှင့် ဒေါ်ရွှေအိမ်တို့ လင်မယား နှစ်ဦးတို့ ရှိကြ၏။ ပန်းတနော်မြို့ အဝင်မှာပင် သူတို့၏ “ယူရေးနပ်စ်” ဟုခေါ်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ရှိ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုသော်လည်း မနက်စာ၊ နေ့ခင်းစာ၊ ညနေစာ စုံတကာစေအောင် ရောင်းနိုင်သည့် ဆိုင်ကြီးဖြစ်၏။

ထိုဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမြင့်သိန်းသည် ကျွန်ုပ်အား မကြာခဏ ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း မအားမလပ်သည်က များနေ၍ နှစ်နှင့်ချီကာ လိုက်မသွားဖြစ်ခဲ့ချေ။ ယခုတစ်ဖန် ဦးမြင့်သိန်း ထပ်မံရောက်လာပြီး ဖိတ်ခေါ်ပြန်သဖြင့် မဖြစ်မနေ လိုက်သွား ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ အဖော်အဖြစ် တပည့်ဖြစ်သူ ကိုမြင့်စိုးကို အတူ ခေါ်ခဲ့ပြီး ပန်းတနော်မြို့သို့ ခရီးထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ပထမပတ်တွင် သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး အမှန်တကယ်သွားဖြစ်သောအခါ ပန်းတနော်သည် ရန်ကုန်နှင့် မဝေးလှဘဲ နှစ်နာရီခန့်သာ ကားစီးရသည့် ခရီး ဖြစ်နေ၏။ ဦးမြင့်သိန်းသည် သူ၏နေအိမ်သည် “ယူရေးနပ်စ်” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် တွဲလျက်ရှိနေသောကြောင့် ညဘက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ရေးပျက်မည်ကို စိုးရိမ်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အိပ်မယ်ဆိုလည်း အိပ်လို့ရ ပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က

လင်းရောင်တင်

အလုပ်သမားတွေက မနက်သုံးနာရီခွဲလောက်ကတည်းက ထပြီး လုပ်ကြကိုင်ကြဆိုတော့ အသံဗလံတွေနဲ့ အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးလို့ လင်းသန့်တည်းခိုခန်းမှာ ညအိပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ် ဆရာ”

ဦးမြင့်သိန်း ဧည့်ဝတ်ကျောပုံမှာ အားနာစရာပင်ကောင်းသေးတော့သည်။

“အိမ်မှာအိပ်လည်း ဖြစ်တာပဲဗျာ။ သက်သက်ဒုက္ခရှာပြီး စီစဉ်နေရသေးတယ်”

“ဆရာတို့ အေးအေးချမ်းချမ်း အိပ်ရအောင်လို့ပါ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒုက္ခမရောက်ပါဘူး။ အပန်းမကြီးပါဘူး။ မနက်အစော ၆ နာရီလောက် ကျွန်တော် ဆရာကြီးတို့ကိုလာပံ့ပါမယ်။ မနက်စောစော စားကြရအောင်ပေါ့။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဧည့်သည်ဖြစ်လာမှတော့ အိမ်ရှင်အလိုကျ လိုက်လိုက်လျောလျော နေရုံသာ ရှိပါ၏။ တည်းခိုခန်းခ ကုန်ကျပည့်အတွက် အားနာမိခြင်းကို ဖြေသိမ့်နေလိုက်ရ၏။ (အမုန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်တို့ နယ်ဘက် ဂန္ဓာရီခရီးထွက်လျှင် မည်သည့်ဆွေမျိုးအိမ်၊ မိတ်ဆွေအိမ်ကိုမျှ အပူမတပ်ဘဲ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းသည့် တည်းကျင့်ကမူ ရနေပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။)

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်၏။ အိမ်ရှင်နှင့် ဧည့်သည်အတူယှဉ်တွဲနေရသည့်အခါမျိုးတွင် အိမ်ရှင်ကလည်း ဧည့်သည်ကို အားနာနေရ၊ ဧည့်သည်ကလည်း အိမ်ရှင်ကို အားနာနေရတတ်သည့်သဘောကလည်း ရှိသည်ဆိုသောအခါ တည်းခိုခန်းတည်းခြင်းမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်တော့ ကောင်းသည်သာဖြစ်ပါ၏။

ညနေခင်းစာကို ဦးမြင့်သိန်း၏လန်း ဒေါ်ရွှေအိန်းတို့ မိသားစုက အဆင်သင့် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ထားကြ၏။ သက်သတ်လွတ်ဟင်းလျာ ဟင်းခွက်များ များစွာစီမံထားသဖြင့် အားနာနာနှင့်ပင် မြိန်ရေရှက်ရေ စားပြုရ၏။ ဆရာဖြစ်သူအား စားစေလိုသောဆန္ဒဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဟင်းခွက်ပေါင်းများစွာ စီမံထားသည်ကို စိတ်ကျေနပ်စေရန် ဟင်းခွက်စေ့အောင် နှိုက်ခပ်ရသည်မှာ မလွယ်လှချေ။

သူတို့လင်မယားကလည်း ကျွန်ုပ်လက်လှမ်းမမီနိုင်သည့် ဟင်းခွက်များထဲမှ ဟင်းများကို ခပ်ထည့်ပေးကြ၏။

ဟင်းများခပ်ထည့်နေရင်း ဒေါ်ရွှေအိန်းက -

“ကျွန်မတို့ ဝိုင်းထည့်လိုက်တာ ဆရာထမင်းပန်းကန်လည်း ဒတ်လာဘိုင်ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ပြောရင်း ရယ်လေ၏။

“သက်သတ်လွတ်ဟင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းကောင်းချက်ထားချက်ထား လျှာပေါ်မှာတော့ အသားဟင်းတွေလောက် အရသာမရှိတာ အမုန်ပဲဗျ။ ဆရာငယ်ငယ်က အမဲသားနပ်တို့၊ ဆိတ်ကလီစာတို့ သိပ်ပြီးကြိုက်ခဲ့တာ။ တစ်ခုတော့ ကောင်းသွားတယ်။ သက်သတ်လွတ်စားတာ နှစ်ချီပြီးကြာလာတော့ ဘယ်ဟင်းစားရမှာလို့ တမ်းတတဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ဖြစ်သလိုစားတတ်သွားတယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ရသတဏှာ၊ အဲ... လျှာပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့ ရသတဏှာနည်းသွားတယ်လို့ ဆိုရင်ရနိုင်တယ်”

ကျွန်ုပ်ပြောသည့်စကားကို ဦးမြင့်သိန်းနှင့် ဒေါ်ရွှေအိန်းတို့လင်မယားက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေကြ၏။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။

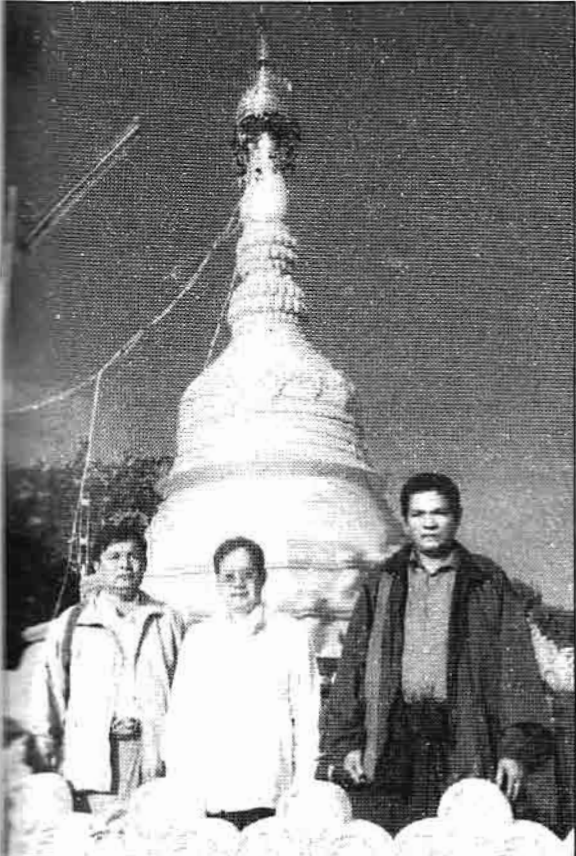
ကျွန်တော်ဝတ်ဖို့ အဝတ်တစ်စုံဝယ်ပေးတဲ့အခါ သူ့ကိုလည်း တစ်စုံဝယ်ပေးရတယ်။

အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ သူက တခြားရွာတွေမှာ ဆေးကုပြီး ဆေးဆရာလုပ်ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဘာပြောတယ် ဦးမြင့်သိန်း။ လူခြောက်ကလေးက ဆေးဆရာလုပ်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ကျွန်မတို့လည်း သက်သတ်လွတ်စားတာ သဘော ကျပါတယ်ဆရာ”

“တချို့ တရားဟော ဓမ္မကထိကတွေကတော့ သိပ်သဘောမကျကြဘူးဗျ။ သက်သတ်လွတ်စားဖို့ ဘုရားက သံဃာတွေကို ပညတ်မသွားဘူး။ သက်သတ်လွတ်စားစရာ မလိုဘူး။ သက်သတ်လွတ်စားတာ ဒေဝဒတ်ဂိုဏ်းသားတွေ မှ စားကြတာ ဆိုပြီး ပြောကြ၊ ဟောကြတာ ရှိတယ်ဗျ။ ဆကယ်တော့ ဒေဝဒတ် သက်သတ်လွတ်စားတယ်လို့ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာမှ ရေးတာ မဖတ်ဖူးဘူးဗျ။ "Rymm Berry" ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာရေးတဲ့ "Famous Vegetarians and their favorite Recipes" ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ တော့ ဗုဒ္ဓတို့၊ ဂျေးဇက်တို့ သက်သတ်လွတ်စားသုံးကြတဲ့ အကြောင်း ရှာရှာဖွေဖွေရေးထားတာ တွေ့ရတယ်”

ဦးမြင့်သိန်း(ယူရေးနပ်စ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်)၊ စာရေးဆရာလင်းရောင်တင်၊ ဦးမြင့်စိုး

“အဲသလို ရေးထားတာလား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်။ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော် တော်များများ သက်သတ်လွတ်စားတဲ့အကြောင်း သုတေသန ပြု ရေးသားထားတာ။ အဲဒီထဲမှာ သင်္ချာပညာရှင် ပိုက်သဂိုး ရပ်စ်တို့၊ ပန်းချီပန်းပုပညာရှင် လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီတို့၊ ပလေတို တို့၊ လီယိုတော်စတိုင်းတို့၊ ကဗျာဆရာ ရှယ်လီတို့၊ မဟတ္တမ ဂန္ဓီတို့တစ်တွေလည်း သက်သတ်လွတ်စားခဲ့ကြတာ တင်ပြ ထားတာ အများကြီးပဲ”

ဤသို့ သက်သတ်လွတ်စားသူများအကြောင်း ပြော ရင်း ညနေစာ စားဝိုင်းလေးသည် စိုပြည်ခဲ့ရ၏။ ပြီးလျှင် ဦးမြင့်သိန်းက သူတို့ ယူရေးနပ်စ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လက်ဖက်ရည်လက်ရာကောင်းကောင်းဖြင့် ညှော်ခံပြန်၏။ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတွင်မူ ဦးမြင့်သိန်းက သူတို့မိသားစု အကြောင်းပြောရင်း သူ့အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုစိုးသိန်းအကြောင်း ပြောပြသည်မှာ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလေ၏။

“ဆရာ... လူခြောက်လေးတွေအကြောင်း ကြား ဖူးမလား မပြောတတ်ဘူး”

“ကြားလည်း ကြားဖူးတယ်၊ ဖတ်လည်းဖတ်ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ အဲသလို လူခြောက်လေးတွေနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် အကြောင်းအရာမျိုးကို ဆရာ ‘ပန်းလူရှာပုံတော်’ဆိုတဲ့ ခေါင်း စဉ်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်၊ ဆယ်ငါးနှစ်လောက်က ကမ္ဘီရ လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ရေးခဲ့ဖူးတယ်ဗျ။ ပြောပါဦး ဦးမြင့်သိန်းရယ်။ ခင်ဗျားကြားဖူးတဲ့ လူခြောက်လေးတွေ အကြောင်း”

“ကြားဖူးတာ မဟုတ်ဘူးဆရာရဲ့။ ကျွန်တော့်အစ်ကို က လူခြောက်လေးဗျ”

ဦးမြင့်သိန်းစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်အံ့အားတသင့်ဖြစ် သွားမိခဲ့ရလေ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုက လူခြောက်လေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ သူ့ကို ကိုစိုးသိန်းလို့ နာမည်ပေး ထားတယ်။ ကိုစိုးသိန်းကို အရင်မွေးပြီးမှ ကျွန်တော့်ကိုရတာ ဆိုတော့ သူကအစ်ကိုပေါ့ ဆရာရယ်”

“လူခြောက်လေးတွေ မွေးထားပြီးရင် စီးပွားတွေ တစ်ရိန်ထိုးတက်တတ်တယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေလည်း ရှာလို့ဖွေလို့ ပိုရလာတဲ့အပြင် သူကတောင် ရှာပေးသေးတယ်”

“သူက ရှာပေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ သူ့ရှာပေးတာ မပြောခင် ကျွန်တော်တို့ရှင်ပြုတုန်းက လူ့ခြောက်လေး ကိုစိုးသိန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း မှတ်မှတ်ရရ ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘယ်လိုများလဲဗျ”

“ရှင်ပြုခါနီး မြင်းနဲ့ ရှင်လောင်းလှည့်ကြတဲ့အခါ ကျွန်တော့်အစ်ကို လူ့ခြောက်ကလေး တင်စီးဖို့လည်း မြင်း တစ်ကောင် သပ်သပ်ရှားပေးရတယ်ဗျ။ သူ့အတွက် သင်္ကန်း ပရိက္ခရာတစ်စုံကို မြင်းပေါ်တင်ပေးရတယ်။ အဲသလို ပရိက္ခရာ ကို မြင်းပေါ်တင်လိုက်တဲ့အခါမှာပဲ မြင်းက ညွတ်ကျသွားပြီး လန့်လို့ တအားဟီလိုက်တယ်။ လူတစ်ယောက် ကျောပေါ် တက်လိုက်တဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ။ သူတက် လိုက်တဲ့အခါ အတော်လေးသွားတဲ့ပုံနဲ့ ညွတ်ကျသွားတာ လူတော်တော်များများ သတိထားမိကြတယ်”

“အတော်လေးဆန်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်ဝတ်ဖို့ အဝတ်တစ်စုံ ဝယ်ပေးတဲ့အခါ သူ့ကိုလည်း တစ်စုံဝယ်ပေးရတယ်။ အရွယ် ရောက်လာတဲ့အခါ သူက တခြားရွာတွေမှာ ဆေးကုပြီး ဆေးဆရာလုပ်ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဘာပြောတယ် ဦးမြင့်သိန်း။ လူ့ခြောက်ကလေးက ဆေးဆရာလုပ်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ တခြားရွာကလူတွေကို ဆေးကု ပေးတယ်။ သူကပေးလို့ ပျောက်တဲ့လူနာရှင်တွေက အိမ်ကို လာပြီး ကန်တော့ကြတယ်။ ဒီအိမ်က ဆရာဦးစိုးသိန်းတို့ အိမ်လားဆိုပြီး မေးလာကြတာ။ ဆေးကုပေးလို့ ပျောက်ကင်း ချမ်းသာသွားကြတဲ့အတွက် ကန်တော့ကြတယ်။ အိမ်မှာရှိ တာက ကျွန်တော်ပဲရှိတာဆိုတော့ သူတို့တစ်တွေ ကန်တော့ ဖို့ ခက်ကုန်ကြတာပေါ့”

“တခြား လူ့ခြောက်ကလေးတွေတော့ ဒါမျိုးလုပ် တယ် မကြားဖူးပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုစိုးသိန်းက တော့ တစ်မူထူးပြီး ဆေးဆရာလုပ်ပြီး အမေ့ကို ရှာပေးခဲ့

ကိုမြင့်သိန်းသည် အလုပ်သမားများကို ညွှန်ကြား အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်း

တဲကြီးအတွင်းမှာပင်

တစ်ယောက်တည်းအိပ်သည် ဆို၏။

ညဘက်ညဘက်တွင် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသူ ညီအစ်မနှစ်ဦးတို့သည်

ဆာရီလေးများ ကိုယ်စီဝတ်ဆင်လျက် ဦးမြင့်သိန်းကို လာတွေ့ကြ၏။

တာ။ အမေ့ကို အိပ်မက်ပေးတယ်လေ။ သူ့ဆေးကလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ သူ့အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးထပ်တွေအောက်မှာ ထားတယ် ဆိုပြီး အိပ်မက်ပေးတာ။ အမေက သွားကြည့်တော့ အဟုတ် ပဲ။ အဝတ်အစားတွေအောက်မှာ ငွေတွေသောင်းနဲ့ချီပြီး ထည့်ထားတာ ခဏခဏရတယ်။ ဒါပေမယ့် . . .”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲဗျာ ဆိုပါဦး”

“သူပေးတဲ့ငွေတွေ အိမ်က အမေတို့၊ အဖေတို့ သုံးရတယ်လို့ မရှိပါဘူးဗျာ။ အစ်ကိုက ဒီငွေနဲ့ ဘယ်ကိုလှူ လိုက်ပါ။ ညာကိုလှူလိုက်ပါနဲ့ သူက လှူချည်းခိုင်းနေတာဗျ”

“ဩ . . . ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာရဲ့။ သူပေးတဲ့ငွေ လုံးဝမစားရ မသုံးရဘူး။ သူလှူခိုင်းတဲ့ကိစ္စပဲ လှူလှူပေးနေရတာ”

“ကုသိုလ်တော့ ရပါတယ်ဗျာ”

“ထူးဆန်းတာက ကျွန်တော်တို့အမေ ဆုံးခါနီးကျ တော့ သူ့အနားမှာမရှိဘူး။ အဖေက အဲဒါကို စိတ်ဆိုးတယ်။ စိုးသိန်းဆိုတဲ့ကောင်က သူများတွေကျတော့ ဆေးသွားသွား ကုနေပြီး ကိုယ့်အမေအရင်းခေါက်ခေါက် နေမကောင်းဖြစ် တာကျတော့ ကုမပေးဘူး။ ဒီကောင်ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး။ လာမှ ကောင်းကောင်းဆူပစ်ဦးမယ်ဆိုပြီး ကြိမ်း ကြိမ်းနေတယ်။ တကယ် အိပ်မက်ထဲရောက်လာတော့လည်း သူကြိမ်းထားတဲ့အတိုင်း ဆူတယ်။

ဒီတော့ ကိုစိုးသိန်းက တောင်းပန်တယ်။ သူခရီးလွန်နေတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ တောထဲ၊ တောင်ထဲရောက်ပြီး ဘုရားကျင့်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ လူ့ခြောက်လေးတွေကလည်း ဘုရားတွေဘာတွေ ကျင့်နိုင်တာပဲကိုး”

ကျွန်ုပ်က မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ တစ်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊ တစ်ရွာတစ်ရွာဆန်း ဆိုသကဲ့သို့ စာထဲတွင် မဖတ်ဖူးသေးသော လူ့ခြောက်ကလေးအကြောင်းကို ပန်းတနော်ရောက်မှပင် ကြားဖြစ်ခဲ့လေတော့၏။

ဥပမာစာအုပ်နဲ့ ညားတဲ့လူ

ဦးမြင့်သိန်းထံမှ နောက်ထပ်ကြားသိရသေးသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာလည်း ဆန်းကြယ်နေပြန်၏။ သူ့ထုတ်ဝေတုန်းက တွေ့ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံဖြစ်၏။ သူတို့နေထိုင်ခဲ့သည့် ရွာနားက တဲကြီးတစ်တဲမှာ အလုပ်သမားများနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြစဉ်ကာလက တွေ့ကြုံခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ကိုမြင့်သိန်းသည် အလုပ်သမားများကို ညွှန်ကြားအလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်း တဲကြီးအတွင်းမှာပင် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သည်ဆို၏။ ညဘက်ညဘက်တွင် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသူ ညီအစ်မနစ်ဦးတို့သည် ဆာရီလေးများ ကိုယ်စီဝတ်ဆင်လျက် ဦးမြင့်သိန်းကို လာတွေ့ကြ၏။ နှစ်ယောက်ထံမှ တစ်ယောက်သည် ချစ်သူများဖြစ်လာကြပြီး ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို သူ့ကို လာတွေ့ကြသည်ဆို၏။

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တကယ်လူသားအစစ်နဲ့ တွေ့ထိရသလိုပဲပဲ ဆရာရယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် ချစ်တင်းနှောကြတဲ့အထိ ချစ်မိခဲ့ကြတယ်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်းကို ချစ်မိခဲ့ကြတာပါဆရာ”

“အဲဒီ ဆာရီဝတ်မိန်းကလေးကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်လည်း တွေ့ရတာလား။ ကျွန်တို့သူတွေကော တွေ့ကြသေးလား”

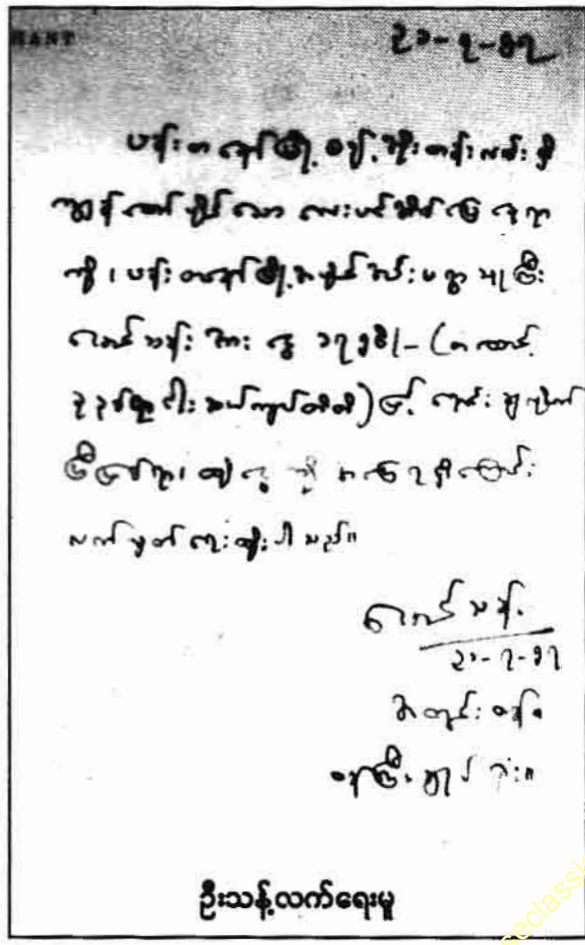
“ကျွန်တို့အလုပ်သမားတွေလည်း တွေ့ဖူးတဲ့သူတွေတွေ့ဖူးကြတယ် ဆရာ။ မနက်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပေးတဲ့သူတွေရှိတယ်။ ဆရာအခန်းထဲ ဘယ်က ကုလားလေး ရောက်လာတာတုံးဆရာ။ သူပြန်ထွက်သွားတာ

ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရတယ်ဆိုပြီး ပြောကြတာ”
“ဪ... တခြားလူတွေပါ တွေ့ကြတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ သူတို့တစ်တွေကတော့ တကယ်ကုလားမလေး အောက်မေ့ကြတာပေါ့။ တကယ်မဟုတ်မှန်းတော့ ကျွန်တော်ပဲသိတာ။ တကယ်တော့ သူက သိုက်ကနေလာလာတွေ့နေတာ ဆရာရဲ့”

သူ့စကားများကြောင့် ကျွန်ုပ်အံ့သြခဲ့ရသော်လည်း ထိုအကြောင်းအရာမျိုးနှင့် ဆင်တူသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အသက်သုံးဆယ်အရွယ်က လူတစ်ယောက် ပြောပြဖူး၏။ သူက ကျွန်ုပ်နှင့်ရွယ်တူဖြစ်၏။ ကိုမျိုးမြင့်ဟု ခေါ်၏။

“အဲဒီမိန်းမက ညသန်းခေါင်ကျမှ ရောက်ရောက်လာတာ ဆရာရဲ့။ သူ့ရောက်လာရင် တစ်ခန်းလုံးမွှေးကြိုင်နေတာ

ဦးသန့်လက်ရေးမူ

ပဲ။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော်နဲ့ ချစ်တင်းနှောတယ်။ ကျွန်တော်အတွေ့အကြုံကို အမှန်အတိုင်း မထိန်မဝက်ပြောရ မယ်ဆိုရင် တကယ့်ကို လူမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ထိတွေ့ဆက် ဆံနေရသလိုပဲ။ တကယ့်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ညတိုင်း သူ့ကို လာစေချင်တဲ့ဆန္ဒ အမြဲဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဗျာ”

ကိုမျိုးမြင့်ပြောပြသော ဥစ္စာစောင့်မနှင့် အချစ်ဇာတ် လမ်းသည်လည်း ဦးမြင့်သိန်းပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းနှင့် အတော်ဆင်တူပါ၏။ ကိုမျိုးမြင့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ထပ် ပြန်မတွေ့ခဲ့ကြရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ကြာပြီဖြစ် ၏။ လူပျိုကြီးပဲလား၊ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလား၊ သားသမီး တွေ၊ မြေးတွေနဲ့လား မပြောတတ်ချေ။ ဦးမြင့်သိန်းကမူ အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်းဖြစ်လျက် သားတွေ၊ သမီးတွေ သိုက် သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့် ဖြစ်နေပေပြီ။

ကမ္ဘာလောကကြီးသည် လွန်စွာ ဆန်းပြားလှ၏။ ထိုကမ္ဘာလောကကြီးထဲတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသူများသည် ပို၍ပင် အံ့သြဖွယ် ဆန်းပြားလွန်းလှပါ၏။

ဦးသန်းက မောင်သန်းကို ရောင်းသွားသည့်အိမ်

ဦးမြင့်သိန်းက ပန်းတနော်မြို့ရှိ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား လေး၊ ရှင်သာလျောင်း စသည့် ဘုရားများ၊ ထင်ရှားသည့်

နေရာများကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများ တစ်သက်မမေ့ရက်နိုင်သော ကုလသမဂ္ဂအတွေ့ တွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်ဟောင်း ဦးသန်းနေထိုင်သွားခဲ့သည့် အိမ်လည်းပါဝင်၏။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့တွေ့မြင်ရသည့်အိမ်မှာ ယခင် ဦးသန်း နေအိမ်နေရာဖြစ်သော်လည်း နောက်ထပ်ပိုင်ရှင် ဆောက်လုပ် ခဲ့သည့်အိမ် ဖြစ်ပါ၏။ ဦးသန်းရောင်းသွားခဲ့သည့်အိမ်ကို ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သူမှာ ဦးသန်းဟု ခေါ်၍ ဦးသန်းထက် ငယ်ဟန် တူ၏။ ဦးသန်းလက်ရေးဖြင့် ငွေရပြေစာ ရေးထားသည့်ထဲတွင် ဤသို့တွေ့ရပါ၏။

၃၁-၇-၅၇

ပန်းတနော်မြို့ စဉ့်အိုးတန်းလမ်းရှိ ကျွန်တော်ပိုင်သော လေးပင်အိမ်မြေနေရာကို ပန်းတနော်မြို့အပိုင် အင်းမရွာသူကြီး မောင်သန်းအား ငွေ ၁၇၅၀/- (တထောင်ခုနစ်ရာငါးဆယ်ကျပ် တိတိ)ဖြင့် ရောင်းချလိုက်ပြီဖြစ်ရာ ထိုငွေကို အပြေရရှိ ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပါသည်။

မောင်သန်း
၃၁-၇-၅၇
အတွင်းဝန်၊
ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး။

ဦးသန်းနေထိုင်ခဲ့သည့် အိမ်နေရာ ယခု ဦးသန်းတို့မိသားစု ပြင်ဆောက်ထား သည့်အိမ်

ဦးနုကျောင်းအုပ်၊
ဦးသန့်ကျောင်းဆရာ
လုပ်ခဲ့သည့်
အမျိုးသားကျောင်းနေရာ

အထက်ပါ သဘောတူငွေလက်ခံစာရွက် ပြေစာလေး
ကို အိမ်ပိုင်ရှင် ဦးသန်း၏သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်က ထုတ်ပြု
သဖြင့် မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဤကဲ့သို့ မြန်မာ
အမျိုးသားတို့ ဂုဏ်ယူစရာပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး ရှိခဲ့သည့် ပန်းတနော်
မြို့ကို ရောက်ဖူးချင်ခဲ့သည့် ချင်ခြင်းအား ပြေအောင်ဆောင်
ရွက်ပေးခဲ့သည့် ယူရေးနပ်စ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမြင့်
သိန်းနှင့် ဒေါ်ရွှေအိန်းတို့အား ကျေးဇူးများစွာ တင်ဖြစ်၏။
ဆောက်သွားသခိုက် နေရာထိုင်ခင်း၊ စားရေးသောက်ရေး၊
ထည့်လည်လေ့လာရေးများကို လိုလေသေးမရှိ (လိုသည်
ထက် ပိုလျှံအောင် ဝတ်တရားကျေပါ၏) ဆောင်ရွက်ပြုရာ
သည့် ထိုလင်မယား ဇနီးမောင်နှံအား ကျေးဇူးမှတ်တမ်းတင်

ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

နောက်ဆုံး အမှတ်တရရောက်ခဲ့ရသည့်နေရာမှာ
ဦးသန့်ကျောင်းဆရာလုပ်ခဲ့သော၊ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနု
ကျောင်းအုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော အမျိုးသားကျောင်းနေရာပင် ဖြစ်၏။
ယခုအခါ ထိုနေရာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိပါ၏။ မြန်မာတွေ
ဘုန်းကြီးနိုင်ကြပါစေ...။

ယေဘုယျသမ္မတလတ်
လင်းရောင်တင်

ဆရာကြီးလင်းရောင်တင်

နေလက္ခဏာယ လိုတရဟောသန်းမှ

ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး စသည့်
အရေးကိစ္စများကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ။

နေ့စဉ်-နံနက်(၉)နာရီမှ (၁၂)နာရီအတွင်း။ ဥပုသ်နေ့တစ်ရက် နားသည်။

အခန်း(၃၀၆)၊ တိုက်အမှတ်(၁၀၀/B)၊ (၄)လွှာ၊ လမ်းသစ်လမ်း၊

လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ☎ - 09 420014614

ချစ်စရာ တော်ဝင်နိုင်ငံ

အေးအေးသန်း

ခရစ်နှစ် ၂၀၁၀ တွင် စင်ကာပူနိုင်ငံမှတစ်ဆင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့ကြီးသို့ အနန္တောအနန္တငါးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျွန်မ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိ ခဲ့ရပါသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံကြီးကို ယူကေ(United Kingdom of Great Britain) ဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြပါသည်။ လူဦးရေ ၅၉,၂၅၁,၀၀၀ ရှိပြီး လူမျိုးအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်၊ စကော့တစ်ရှ်နှင့် အိုင်းရစ်ရှ်လူမျိုးများ ရှိကြပါသည်။ ခရစ်ယာန် ၇၂ ရာခိုင်နှုန်း၊ မူစလင် ၃ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် အကျယ်အဝန်းမှာ ၉၄,၅၂၅ စတုရန်းမိုင် ကျယ်ဝန်းပါ

သည်။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများမှာ အနောက်ဘက်တွင် အိုင်ယာ လန်၊ အရှေ့တောင်ဘက်၌ ပြင်သစ်ရှိပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မြို့တော်မှာ လန်ဒန်မြို့ကြီးဖြစ်ပါသည်။ စည်းမျဉ်းခံဘုရင် စနစ်ဖြင့် လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်ပြီး နိုင်ငံ၏အကြီးအကဲမှာ ဘုရင်မ ကြီး အဲလ်လီဇဘက်(၂)(Queen Elizebeth II) ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ရောက်ရှိသည့် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မီးရောင်စုံထိန်လင်းနေ သော လန်ဒန်မြို့ကြီးကို ကျွန်မ စီးလာသော စင်ကာပူ အဲလိုင်း(Singapore Air Lien) လေယာဉ်ကြီးပေါ်မှ အရုဏ်ဦးတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ လန်ဒန်ဟီးသရိုး

ဝင်းဆာနန်းတော်ရှေ့တွင် စာရေးသူနှင့် မြေးလေး Drue နန့်မျိုး

(Heatherow) လေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဆိုက်ပြီး ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော လေဆိပ်အဆောက်အဦကြီးနှင့် အဆင့်မီ ဖက်လှေကားကြီးများကို အဆင့်ဆင့်ဖြတ်သန်းကာ လန်ဒန် မြို့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိများ၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု ကို ခံယူပြီးမှ ဝမ်းသာစွာ လာရောက်ကြိုဆိုသော သားနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရပါသည်။

ကျွန်မရောက်ရှိချိန် လန်ဒန်မြို့ကြီးမှာ နွေရာသီဖြစ် သော်လည်း ကျွန်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံ ဟေမန္တဆောင်းရာသီ ကဲ့သို့ အအေးဓာတ်ကို ရရှိခံစားခဲ့ရပါသည်။

အင်္ဂလန်ရာသီဥတုသည် ကျွန်မတို့မြန်မာနိုင်ငံလို နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း သုံးရာသီမရှိဘဲ နွေဥတုနှင့် ဆောင်းဥတု နှစ်ရာသီသာ ရှိပါသည်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နှင်းမိုးရွာပါသည်။ မိုးမှ သည်းထန်ခြင်းမရှိဘဲ တဖွဲဖွဲရွာခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတလေမှသာ လေရောမိုးပါ ရွာလာတတ်ပါသည်။ ကျွန်းဆွယ်နိုင်ငံဖြစ်၍ လေမပြတ်တိုက်ပါသည်။ လေတိုက် နှုန်းမှာ လူနေအိမ်ကင်းသော ပန်းခြံများတွင် ပိုမိုသိသာပါ သည်။ နေသာသည်အခါများတွင် လန်ဒန်မြို့ကြီးသည် အလွန်သာယာချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းပါသည်။ နေပူ လိုက်၊ မိုးရွာလိုက်ဖြင့် အပြောင်းအလဲမြန်သော ရာသီဥတု ခံနိုင်ပါသည်။ ဆောင်းကာလတွင် အိမ်အပြင်တွင် နှင်းထူသိပ်

သည်းပြီး အပူရှိန်မှာ သုညဒီဂရီရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သုညဒီဂရီအောက်သို့ လျော့နည်းခြင်းများလည်း ရှိတတ် ပါသည်။

ဆောင်းကာလ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် နှင်းထုဖုံးလွှမ်း ၍ လွန်စွာလှပသော နှင်းမြို့တော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းအခါကာလတွင် ခေါင်းစွပ်၊ ခြေအိတ်၊ လက်အိတ်နှင့် အနွေးထည် နှစ်ထပ်သုံးထပ် ဝတ်၍ အပြင် ထွက်ကြရပါသည်။ အိမ်ထဲတွင်လည်း အနွေးထည်နှင့် ခြေအိတ်ကို မချွတ်ကြရပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အအေးလွန် ကဲမှုကြောင့် ကော်ဇောများ ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားကြပြီး၊ ကန့်လန့်ကာအထူးကြီးများကို အိမ်တိုင်း ကာရံထားပါသည်။ ညဉ့်ဘက်အိပ်လျှင်လည်း မွေ့ရာအထူးကြီးများခင်း၊ စောင် အထူးကြီးများကို ခြုံလွှမ်း၍ အိပ်ကြရပါသည်။ အအေး ကြောက်သော ကျွန်မအဖို့ အိပ်ရာထဲထိ ခေါင်းစွပ်ကို မချွတ်ပါ။ အစားအစာများကိုလည်း စားခါနီးမှ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော် စားကြပါသည်။ အိမ်တိုင်းလိုလို မိုက်ကရိုဗေ

THAMES မြစ်ပေါ်ရှိ TOWER BRIDGE ရှေ့တွင် အမှတ်တရ

www.burmeseclassic.com

(Micro Wave) ကို အသုံးများပြီး ပူပူနွေးနွေး စားလေ့ရှိကြပါသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား အသုံးများကြ၍ ရေခဲနွေးကိုသာ အသုံးပြုကြပါသည်။ ရေအေးကို နွေရာသီအခါမှသာ သုံးစွဲကြပါသည်။

ဆောင်းအကုန် နွေအကူးကာလတွင် ရာသီဥတုသာယာကြည်လင်ပြီး နှင်းများကို မတွေ့ရတော့ပါ။ သစ်ပင်ခြောက်ကြီးများလည်း အရွက်နုလေးများ စိုပြည်စ ပြုလာပြီး မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးများပေါ်တွင် ပန်းရောင်စုံလေးများဖူးပွင့်ဝေဆာလာကြပါသည်။ နိုင်ငံတစ်ဝန်း သာယာလှပရေးအတွက် လမ်းဆုံလမ်းခွများတွင် ရောင်စုံဖူးပွင့်ဝေဆာသော ပန်းခြင်းတောင်းများ ချိတ်ဆွဲပြီး အလှဆင်ပါသည်။ လမ်းများမှာလည်း ညီညာပြန့်ပြူးနေသည့်အတွက် အသက်အရွယ်ကြီးသူများ အဖော်မပါဘဲ သွားလာနိုင်ပါသည်။ မျက်မမြင်များလည်း အထိအခိုက်မရှိ အန္တရာယ်ကင်းစွာ အဖော်မပါဘဲ တုတ်ကောက်ဖြင့် သွားလာနိုင်ကြပါသည်။ ကိုယ်လက်မသန်စွမ်းသည့် ဒုက္ခိတများမှာ လက်တွန်းကုလားထိုင်၊ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်များဖြင့် သွားလာကြပါသည်။ အင်္ဂလန်ပြည်သူပြည်သားများသည် ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းကို စနစ်တကျလိုက်နာကြ၍ အန္တရာယ်ကင်းစွာ သွားလာကြသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။

လန်ဒန်တွင် နှစ်နှစ်ကြာနေထိုင်စဉ်အတွင်း ပြည်သူ့ရဲများမှ ပြည်သူလူထု၏ လုံခြုံမှုအတွက် တစ်ရံမလပ် စောင့်ရှောက်ကြသည်ကို ၎င်းတို့၏ လှုပ်ရှားအလုပ်လုပ်နေသော အရေးပေါ်ကားသံ တည်ညီကြားခြင်းဖြင့် သိသာနိုင်ပါသည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွ လမ်းများပေါ်တွင် ပြည်သူ့ရဲများကို အမြဲမပြတ် တွေ့ရပါသည်။ ကလေးများ ကျောင်းသွား၊ ကျောင်းပြန်ချိန်တွင် အမြဲစောင့်ရှောက်ပေးပါသည်။ ကလေးများနှင့် မိဘများကိုလည်း ပျူငှာစွာ နှုတ်ခွန်းဆက်လေ့ရှိပါသည်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ ဝိသစွာ ဝန်ထမ်းတိုင်း အလုပ်ချိန်ကို တိကျစွာ၊ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်သကဲ့သို့ နွေရာသီအားလပ်ခွင့်ကိုလည်း ပြည့်ဝစွာ လစာအပြည့်ဖြင့် အနားယူစေပါသည်။ လူတိုင်း လူ့အခွင့်အရေးကို ပြည့်ဝစွာ ရယူခံစားစေပါသည်။

အသက် ၆၀ အထက် သက်ကြီးရွယ်အိုများအား မြို့နယ်အလိုက် တာဝန်ခံအထွေထွေ အထူးကုဆရာဝန် (GP)နှင့် သူနာပြုများက ဆေးခန်းများတွင် ရက်ချိန်းမှန်မှန်

ချိန်းကာ စစ်ဆေးကုသမှု ပြုလုပ်ပြီး လစဉ်သင့်လျော်ရာ ဆေးဝါးများကို နိုင်ငံတော်မှ အခမဲ့ထုတ်ပေးပါသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ အသက် ၆၀ ကျော်လွန်သော လူကြီးများ ဆေးဝါးခအတွက် ပူပင်စရာမလိုပါ။ မိခင်၊ ကလေး စောင့်ရှောက်ရေးတွင်လည်း နိုင်ငံသားမိခင်များကို အခမဲ့မွေးဖွားပေးပြီး ကလေးအတွက် ဆေးဝါးအပြင် အနီးနှင့် ကုန်ကျစရိတ်အဝဝကို နိုင်ငံတော်မှ ကျခံပါသည်။ အစိုးရဆေးရုံကြီးများတွင် အဆင့်အတန်းမီစွာ မီးဖွားခွင့်ပြုပါသည်။ မိခင်များ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်လည်း ကလေးတစ်လ မပြည့်မချင်း သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ် သူနာပြုများမှ တစ်ပတ်တစ်ခါ အိမ်တိုင်ယာရောက် ပြုစု၍ လိုအပ်သမျှ ကူညီပံ့ပိုးပေးပါသည်။ ခွဲစိတ်ကုသရန် လိုအပ်သော လူနာများအား အထပ်ထပ်အခါခါ စစ်ဆေးပြီးမှ ပြည်သူ့ဆေးရုံများတွင် အထူးကုဆရာဝန်များမှ ခွဲစိတ်ကုသပေးကြပါသည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများအဖို့ တန်ဖိုးကြီးမားစွာပေး၍ ခွဲစိတ်ကုသကြသလို၊ မတတ်နိုင်သော ပြည်သူတွေအတွက်လည်း ဂရုတစိုက်ဖြင့် မိသားစုစိတ်ဓာတ်နှင့် စေတနာ၊ မေတ္တာ ပြည့်ဝစွာ ကုသပေးပါသည်။ ခွဲစိတ်ပြီးသော လူနာများကို အမြဲတမ်း ရက်ချိန်းမှန်မှန် အကြောင်းကြား၍ ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးပါသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် နိုင်ငံတကာတွင် ပြည်သူများအား ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု အကောင်းဆုံးပေးနိုင်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။

ခေတ်မီတိုးတက်သော နိုင်ငံဖြစ်၍ လူကြီးလူငယ် မရွေး ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ သုံးစွဲဆက်သွယ်ကြပါသည်။ ကလေးများ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုယ်စီဖြင့် အသုံးပြုကြပါသည်။ ရုံးများ၊ ဆေးရုံများ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများတွင် မှတ်တမ်းမှန်သမျှ ကွန်ပျူတာဖြင့် ထိန်းချုပ်သိမ်းဆည်း သုံးစွဲကြပါသည်။

သစ်တော်သီး၊ ပန်းသီး၊ ဆီးသီး၊ ကီဝီသီး၊ ချယ်ရီသီး၊ စတော်ဗယ်ရီ၊ စပျစ်၊ လိမ္မော်၊ သခွားမွှေးတို့ ပေါများကြပြီး၊ မာလကာသီး၊ သရက်သီး၊ ဖရဲသီး၊ ကျွဲကောသီး၊ ဒူးင်းသီး၊ ပိန္နဲသီးတို့မှာ ရှားပါးသစ်သီးများ ဖြစ်ပါသည်။ လန်ဒန်ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများတွင် အလှူအတန်းများ၌ ကြက်၊ ဝက် အသားတို့မှာ ဟင်းကောင်းဟင်းလျာများ မဟုတ်ဘဲ ပုစွန်၊ ငါး၊ ငါးဖယ်နှင့် ကန်းစွန်းရွက်ကြော်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ ခရမ်းသီးနှပ်တို့မှာ ဟင်းလျာ

ကောင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြန်မာပြည်မှ သရက်သီးသုပ်ကို လွမ်းဆွေးတမ်းတစွာဖြင့် ပန်းသီးစိမ်းများကို သရက်သီးသုပ်သဖွယ် ပြုပြင်စီမံ ကပ်ပေးခဲ့ဖူးပါသည်။ မြန်မာပြည်မှ မချစ်စရာ မန္တလေးရင်ကွဲ စသော သရက်သီးများနှင့် လက်ဖက်အကြော်စုံမှာ နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာများ၏ လွမ်းမောရသော၊ တမ်းတရသော အစားအစာများ ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ပေါင်၊ သျှီလင်၊ ပဲနီကို သုံးစွဲ၍ ပြည်သူအများ ချစ်ခင်လေးစားသော ဘုရင်မကြီး၏ ရုပ်ပုံတော်ကို ငွေကြေးများပေါ်တွင် ခပ်နိပ်ထားပါသည်။ ကျွန်မလန်ဒန်မြို့တွင်ရှိစဉ် အင်္ဂလန်ငွေ တစ်ပေါင်သည် မြန်မာငွေ ၁၃၂၀/ကျပ်နှင့် ညီမျှပါသည်။

ခရီးလမ်း ဆက်သွယ်ရေးတွင် အဆင်ပြေရန် ကားများ၊ မီးရထားများကို ၂၄ နာရီပတ်လုံး ပြေးဆွဲပေးပါသည်။ နှစ်ထပ်တတ်စ်ကားကြီးများဖြင့် ပြည်သူများ သက်သောင့်သက်သာ သွားလာနိုင်ပြီး၊ ဘတ်စ်ကားများတွင် ကားမောင်းသူဒရိုင်ဘာတစ်ဦးတည်းဖြင့်သာ ခရီးသွားပြည်သူများ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ သွားလာနိုင်ပါသည်။ အမျိုးသား ဒရိုင်ဘာသာမက အမျိုးသမီးဒရိုင်ဘာများလည်း ခိုပါသည်။

ယခု ဘုရင်မကြီး အယ်လ်လီဘောက်၏ မိသားစု နေထိုင်ရာ ဝင်ဆာ(Windsor) နန်းတော်ကြီးသို့ မိသားစုအားလပ်ရက်တွင် သီးသန့်သွားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကြီးမားသော အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းများဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော ရှေးမှုအပျက် အဆောက်အဦ၊ နန်းတော်ကြီးတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တော်ဝင်မိသားစု၏ ဘုန်းကံကြီးမားမှုကို မုဒိတာပွားရင်း လွမ်းမောဖွယ်ရာ အတိတ်သမိုင်းကြောင်းလေးများကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိပါတော့သည်။

လန်ဒန်မြို့ပေါ်ရှိ John Lewis ကုန်တိုက်၊ Brent-Cross၊ Sainsbury၊ ဥရောပတိုက်တွင် အကြီးမားဆုံး West Field ကုန်တိုက်ကြီးနှင့် Tesco ကုန်တိုက်၊ 1 KEA ကုန်တိုက်ကြီးများကို ကျွန်မသားမိသားစုနှင့် မကြာခဏ ဝေးဝယ်ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ Tesco ကုန်တိုက်တွင် တစ်ပတ်တစ်ခါ တနင်္ဂနွေအားလပ်ရက်တွင် မြေးလေးနှင့် နံနက်စာသွားရောက်စားရာ ကလေးများ ကစားဖျာကစားကွင်း

လည်း ရှိပါသည်။ လန်ဒန်မှ ကုန်တိုက်ကြီးများသည် ရာသီဥတုကိုလိုက်၍ ဆောင်းဥတုတွင် အနွေးထည်များ၊ နွေဥတုတွင် ပါးလွှာသော ဝတ်စုံများကို ရာသီအလိုက် ရောင်းချလေ့ရှိပါသည်။ ခရစ္စမတ်အချိန်တွင် လှပစွာ ပြင်ဆင်ခင်းကျင်း၍ ကလေးများအချစ်တော် Santa ဘိုးဘိုးကြီးအဝတ်အစားကို ရောင်းချသူများမှ ဝတ်ဆင်၍ ကလေးများအား လက်ဆောင်များပေးကာ ရောင်းချလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မအိမ်နားရှိ MATALAN ကုန်တိုက်နှင့် LIDL ဆိုသော စားသောက်ကုန်များရောင်းရာ ဆိုင်ကြီးများမှာ ကျွန်မ အပျင်းပြေလမ်းလျှောက်ရင်း ဝယ်ခြမ်းလေ့ရှိသည့် ဆိုင်များဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်အမျိုးသားများပိုင် WINGYIP ဆိုသည့် အစားအသောက်မျိုးစုံ ရောင်းချရာဆိုင်ကြီးများမှာ အာရှတိုက်သားများအကြိုက် သား၊ ငါး၊ ပုစွန် စသော ပင်လယ်စာများနှင့် မြန်မာပြည်မှ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်နှင့် အသီးအနှံမျိုးစုံ၊ စည်သွတ်ဘူးမျိုးစုံ ရောင်းရာဆိုင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ လန်ဒန်မြို့တွင် ဆိုင်ခွဲများနှင့် အလုပ်သမား ရာထောင်ချီ၍ တွင်ကျယ်စွာ ရောင်းချသည့် ဆိုင်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ချက်ပြုတ်ပြီး တရုတ်အစားအစာများလည်း ရှိပါသည်။

လန်ဒန်မြို့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အမျိုးသမီးများနေ့ နှစ်တစ်ရာပြည့်နေ့တွင် စာရေးသူ

www.burmeseclassic.com

လန်ဒန်မြို့လယ်တွင် တရုတ်တန်းဟုခေါ်သော စားသောက် ဆိုင်များ ပေါများရာ တရုတ်လူမျိုးများ အများအပြား နေထိုင်ရာ စည်ကားသည့်ရပ်ကွက် ရှိပါသည်။

လန်ဒန်မြို့ကြီးတွင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး T.V အစီအစဉ် မှ ပြသသော ရေခဲပြင်ကပွဲ၊ လူငယ်များအတွက် ကစား နည်းမျိုးစုံ ပြိုင်ပွဲနှင့် ဂီတဝါသနာရှင်များအကြိုက် SIMON ဦးစီးသော ဂီတအဆိုပြိုင်ပွဲများလည်း ရှိပါသည်။ SIMON ဦးစီးသော XFACTOR ဂီတပြိုင်ပွဲမှာ ဥရောပတိုက်တွင် လူကြိုက်အများဆုံး အဆိုပြိုင်ပွဲဖြစ်ပြီး ခရစ္စမတ်ညဉ့်ချမ်း တွင် ဆန်ကာတင်ဆုရရှိတစ်ဦးအား လူထောင်ပေါင်းများစွာ ထံမှ တစ်ဦးတည်းသာ ရွေးချယ်၍ တစ်မီလျတန်သော Record ဓာတ်ပြား ထုတ်ပေးပါသည်။ ၎င်းအစီအစဉ်တွင် ဆုရရှိသူသည် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု သရဖူကို ရရှိပိုင် ဆိုင်သွားပါသည်။ ၎င်း XFACTOR အစီအစဉ်ကို ဇွန်၊ ဇူလိုင်မှ စတင်ပြီး ဒီဇင်ဘာလတွင် ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ အင်္ဂလန်သာမက အမေရိကားတွင်ပါ ပြုလုပ်ရွေး ချယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံကြီးသည် စည်းမျဉ်းခံဘုရင်စနစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံကြီးဖြစ်၍ လူတိုင်း ရသင့် ရထိုက်သော လူ့အခွင့်အရေးကို ပြည့်ဝစွာ ခံစားကြရပါ သည်။ တစ်နှစ်လုံး အလုပ်ချိန်ကို ပြည့်ဝစွာ အလုပ်လုပ် ကြသလို၊ နွေရာသီအားလပ်ရက်တွင် ပြည့်ဝစွာ အနားယူ ကြလေ့ရှိပါသည်။ မိသားစုအလိုက်သော်လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေများ စုပေါင်း၍သော်လည်းကောင်း ပင်လယ်ကမ်း ခြေများနှင့် အနားယူစခန်းများ၊ မရောက်ဖူးသေးသော အရပ်ဒေသများသို့ ရက်ရှည်ခရီးထွက်လေ့ရှိပါသည်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ဘုရင်မ ကြီး၏ မြေးတော် ချား(လ်)မင်းသားနှင့် ဒိုင်ယာနာတို့၏ သားတော်ကြီးဖြစ်သော ဝီလျံမင်းသားနှင့် ကြင်ယာတော် ကိတ်(Kate) တို့၏ တော်ဝင်မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ကျွန်မ ကံကြို၍ ဆုံခဲ့ရပါသည်။ နိုင်ငံတော်၏ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်၍ နိုင်ငံနှင့်အဝှမ်း ခြိမ်းခြိမ်းသံသံ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ အိမ်ရှေ့ မင်းသားဘွဲ့ခံ ဝီလျံမင်းသားနှင့် ကိတ်မင်းသမီးတို့မှ ဖွားမြင် သော သားရတနာသည် နောင်အခါတွင် အင်္ဂလန်ထီးနန်း ကို ဆက်ခံမည့် ဘုရင်လောင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်မှ ၂၀၁၂ အထိ အင်္ဂလန် ထီးနန်းကို

စိုးစံသော ဘုရင်မကြီး အယ်လီဇဘက်(ဒု)၏ နန်းသက် ၆၀ ပြည့် အောင်ပွဲခံသော စိန်ရတုမင်္ဂလာ (Diamond Jubily) ပွဲကိုလည်း ကျွန်မ ကံထူးစွာဖြင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပါ သေးသည်။ ဘုရင်မကြီးသည် သက်တော် ၈၀ ကျော်သော် လည်း ကျန်းမာရေး အထူးကောင်းမွန်ပါသည်။ ကြင်ရာ တော် ဖီး(လ်)လစ်မင်းသားကြီးနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ ဆွေတော်မျိုးတော်များ ခြံရံကာ သိမ်း(စ်)မြစ်ကြီးထဲတွင် သင်္ဘောပေါ်မှ ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုသော ပြည်သူ့အပေါင်းအား လေးစားသောအားဖြင့် မတ်တတ်ရပ်၍ အခမ်းအနားအစမှ အဆုံးတိုင် ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေသော်လည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ သည်ကို အံ့မခန်းတွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။ ဘုရင်မကြီးသည် သင်္ဘောအတက်အဆင်းကိုလည်း အခြားသူ၏ တွဲဖိုခြင်းမရှိ ဘဲ သွက်လက်စွာ သွားလာနိုင်သည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ၏မိသားစု အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်ရန်လည်း ကျောင်းတွင်းသင်တန်း များကို တက်ရောက်စေပါသည်။ ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက် ကျွမ်းကျင်ရန် ကျောင်းများတွင် မူလတန်းမှ စ၍ လေ့ကျင့် စေပါသည်။

ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုတွင်လည်း အင်္ဂလန် နိုင်ငံသည် စံပြုနိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ပြည်သူတို့၏ ကျန်းမာရေးကို အထူးဂရုပြုစောင့်ရှောက်ပါသည်။ မြို့နယ် အတွင်း တာဝန်ကျသူနာပြုများကလည်း အိမ်တိုင်ယာ ရောက် ကွင်းဆင်းကုသကြပါသည်။ ခွဲစိတ်ကုသရန် လိုအပ် သော လူနာများအား ဆေးရုံသို့ ဆင့်ခေါ်၍ ပျောက်ကင်း ချမ်းသာအောင် ပြုစုကုသပေးပါသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့ကြီးတွင် နှစ်နှစ်တာ နေစဉ်အတွင်း ညီညာပြန်ပြူးသောလမ်းများ၊ စည်းကမ်းနှင့် ညီစွာ သွားလာနေထိုင်ကြသော ပြည်သူများ၊ သာယာလှပ သော ရှုခင်းများ၊ နိုင်ငံကြီးသားပီသစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံမှု များ၊ ရှေးထုံးစဉ်လာကို မပျက်ယွင်းအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင် သော ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူ့အခွင့်အရေးကို ပြည့်ဝစွာ ပေးစွမ်း နိုင်သော ချစ်စရာတော်ဝင်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့ကြီးကို ကျွန်မ အစဉ်ထာဝရ သတိရတမ်းတနေမည် ဖြစ်ပါသည်။

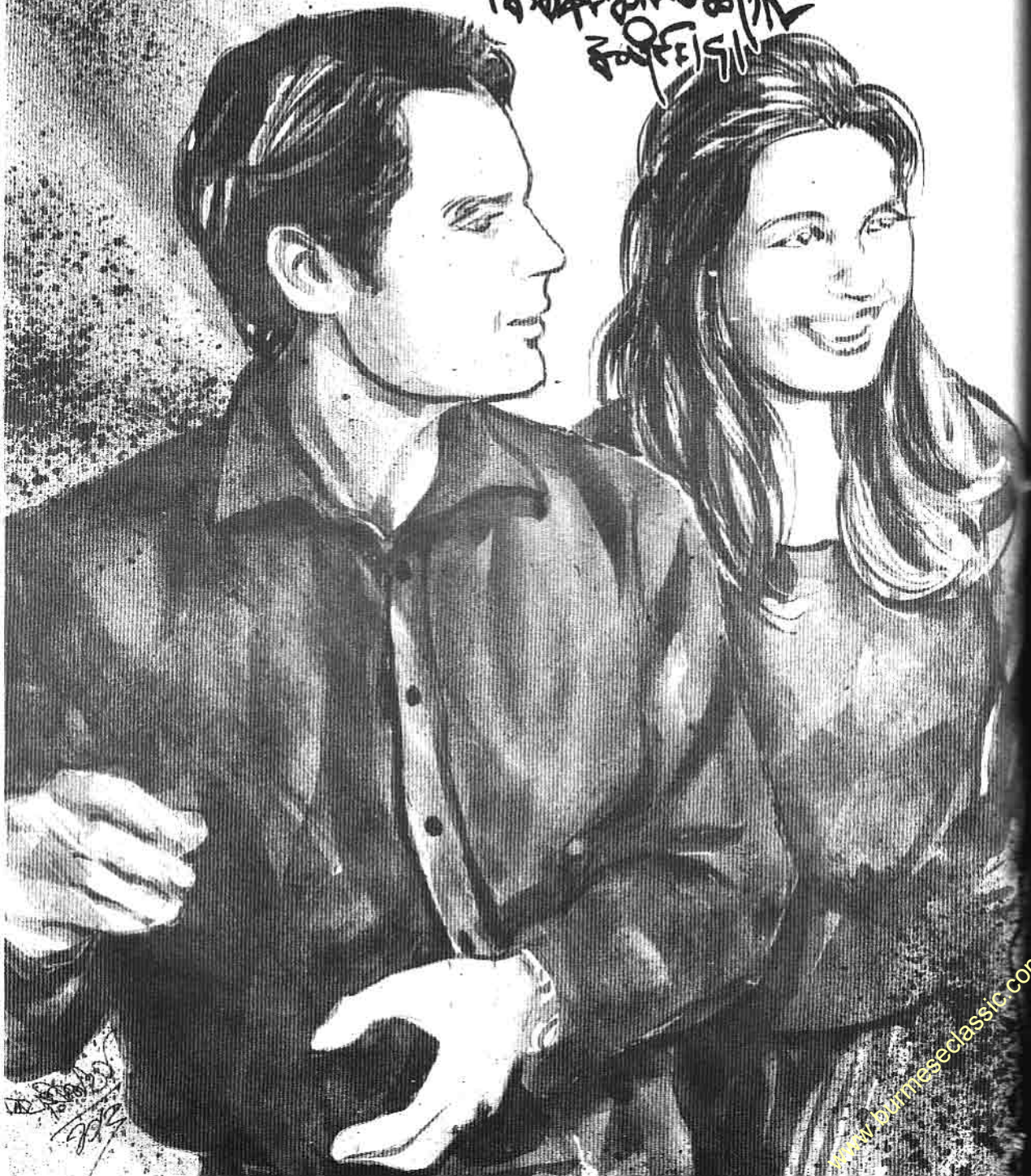
အေးအေးသန်း

အိမ်ထောင်စုံကြီး
အိမ်ထောင်စုံကြီး

အိမ်ထောင်စုံကြီး
အိမ်ထောင်စုံကြီး

■ ကျော်ပြသန်း

နတ်ကထောက် မိန့်မျက်ခွဲ

(အခန်းဆက် ၀ ဣရည်)

(ယခင်လမှအဆက်)

(၅)

အင်းတော်ကြီး ရွှေမဇ္ဈဘုရားဘွဲ့

“ချောင်းအဆင့်ဆင့်တွေနှင့်၊
မြောင်းကလည်း တင့်တဲ့အပြင်၊
တောင်မင်း ပြာပြာညိုလို့၊ ကာခါခို
အမြင်ကျယ်လှတာက၊ ဖြာဖြာစို့ ရွှင်
ဒွယ်ခပါတဲ့၊ ပင်လယ်တမျှ အမြတ်
အင်းတော်။”

“စကားတစ်ရပ်ဟာက၊ အလ
ကားမမှတ်သာဘူး။ နဂါးနတ်တွေ ဖန်
ကာဆည်သတဲ့၊ မြန်မာပြည်မြောက်
ခွင်တိုင်းမှာဖြင့်၊ မနွာကီထောက်ချင့်
နှိုင်းသင့်ပါရဲ့၊ မိုင်းဝေစွ ရေအမှော်မှာ
နော် (ခင်ရယ်)၊ လှိုင်းလေကအော်။”

“ဉာဏ်မလှစ်သော်လဲ၊ ကံက
သစ်သမို့၊ တစ်ခေတ်တစ်ခါ ကြုံခဲ့ရ။”

ဖြစ်လာပုံ အံ့မခန်းနိုင်ဘူး။ ရှုစမ်းပါ
မနို့ပျိုငဲ့၊ ဥဒါန်းလွှာ သီဆိုဖွယ်ပေါ့၊
နဒီညိုလယ် ဆန်းလာရပုံက၊ ကြည်
ညိုဖွယ် လမ်းနှစ်ဖြာခပါလို့၊ နန်းပမာ
တမျှပါတဲ့ ရေကြည်ပျော်၊ ငေကသီမော်
ပါလို့ ပူးရန်အများ၊ အောင်စေတီတော်
တွေက ထူးဟန်ခြား။

“ကြင်ချစ်တဲ့ မယ်ရယ်၊ ပြင်မြင်

ကျယ် သံသာဘေးမှာလ၊ ညင်ညစ် ကွယ် မာန်တဏှာဝေးတဲ့ပြင်၊ ရန် ဘယာအေးကာ ခေမာလှုံရအောင်၊ စေတနာဟုန် စိတ်အကြံမြူးပါလို့၊ တစ်အာရုံ အဓိဋ္ဌာန်ပူးကြပါစို့ရဲ့၊ ဟိတ် သဏ္ဍာန်ထူးလို့ လွမ်းစရာအင်္ဂုကြား မှာဖြင့်၊ ဖိတ်လျှံမြူးတဲ့ ထွန်းပဝေဘူ ပတ္တမြားကိုလ၊ ဩော် ... နိဗ္ဗာန် ကူးတို့ ကွန်းမြ ရွှေမဉ္ဇူဘုရား။”

ဆရာတော် ထီးချိုင့်နတ်စိုးက ရွှေမဉ္ဇူဘုရားဘွဲ့ကဗျာကို ဤသို့လျှင် ကွန်းမြူးခဲ့ပြန်၏။

ဟိုပင်မြို့၏ အအေးဒဏ်ကို မယဉ်ပါးသူ ကိုသန့်ဇင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ မှာ ညက တဖျတ်ဖျတ်နိုးနေကြသည်။ ဝှမ်းကပ်ခြံစောင်တွေ အထပ်ထပ် ဖို့ဖိ ထားစေသော်လည်း ခြံစောင်တစ် ချက်လပ်သွားသည်နှင့် အအေးဒဏ် ကို စိမ့်ခဲနေအောင် ခံရသည်မို့ အိပ် ရင်း၊ နိုးရင်း၊ နိုးရင်း၊ အိပ်ရင်းနှင့် နေမြင့်မှပဲ အိပ်ရာထဲက ထလာနိုင်ကြ သည်။ သူတို့သည်ပင် ဟိုပင်၏ အအေး ဒဏ်ကို ထိုမျှလောက်ခံခဲ့ရသော် ဘူတာဝန်းကျင်တွင် အမိုးအကာမရှိ ဘဲ အိပ်စက်နေသူများအဖို့ ဘယ် လောက်များ အေးရှာလိုက်မလဲဟု ကိုယ်ချင်းစာလိုက်မိ၏။ ဘုရားဖူးရန် နေ့လယ်မှ ကားထွက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် သူတို့မှာ အေးအေးဆေးဆေးသာ။ အိမ်ခံလူများကိုယ်တိုင် ဂျစ်ကားနှင့် လိုက်ပို့မည်မို့ သူတို့အတွက် ဘာမှ စိစဉ်စရာ မလို။

ဟိုပင်မှ အင်းတော်ကြီးသို့ တက် ရမည့်ခရီးမှာ ခရီးကြမ်း။ အတက်ခက် ခက် အဆင်းကြမ်းကြမ်းလမ်း။ နန့်ပွန် တောင်နှင့် လွဲအိပ်တောင်ကြီးများကို

ကျော်ဖြတ်ရမည့်ခရီး။ အောက်မှကြည့် ၍ မြင်ရသည့် မြင့်မားလွန်းသော တောင် ကြီးကို ကားတွေတက်နိုင်ပါ့မလားဟု ထင်စရာ။ တက်ရင်း တက်ရင်း ပို၍ ပို၍ မြင့်နေမည် တောင်ကြီးများ။ တောင်ပေါ်ခရီးလမ်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်း ကလေး။ ကားနှစ်စီး မရှောင်သာသည့် လမ်း။ ဆုံ၍မရသည့်လမ်း။ ကားကြီး လျှင် ကားတစ်စီးပင် ကတ်ကတ်သတ် သတ် ချိုးဖောက်၍ မောင်းရသော လမ်းဖြစ်၏။ လမ်းတွင် အတက်အဆင်း ကားများ မဆုံမိစေရန် ဘုရားမှ နံနက် စောစောပိုင်း အဆင်းကားများလွှတ် ၍ ဟိုပင်မှ အတက်ကားများကို နေ့ လယ် ၁၂ နာရီထိုးပြီးမှ စတင်လွှတ် ပေး၏။ တောင်ပေါ်အတက် ခရီးအစဉ် ကားဂိတ်တစ်ခုထား၍ အဆင်းကား ကုန်မကုန် စစ်ဆေးပြီးမှ အတက်ကား ကို လွှတ်ပေး၏။

ကိုသန့်ဇင်တို့မှာ မနက်နေခြည် စာလှုံရင်း ဘူတာဘက်သို့ လမ်း လျှောက်ထွက်ခဲ့ကြရာ လော်ရီကား များပေါ်တွင် ဘုရားဖူးများ နေရာယူပြီး အသင့်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အတက်ကားများမှာ သူ့အရေအတွက် နှင့်သူရှိရာ ကားမရလျှင် နောက်တစ် နေ့ စောင့်ရမည်မို့ နေရာဦးထားကြ ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့ ဘူတာသို့ ရောက်သွားသောအခါ လူငယ်တစ်စု က ဟေးလားဝါးလား အော်ဟစ်ပြီး ပအိုနှင့် ဂဒူးကနန်း လူအုပ်ကြီးက တအံ့တဩခိုင်းကြည့်နေကြသည့် မြင် ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မျောက် ပွဲလား၊ မျက်လှည့်ပွဲလား တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပြီး သွားကြည့်ခဲ့ရာ အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင် လွဲ

သွား၏။
တွေ့ရပြန်ပြီ။ သူတို့ကို။ မလျာ အုပ်စုတစ်စု။

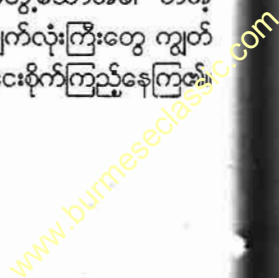
ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်မှာ အပုံ စာ။ အမူအရာက တကယ့်မိန်းမတွေ အရှုံးပေးရမည့် အသွင်။ လှုပ်ပုံ၊ ခါပုံ၊ တုန်ပုံ၊ ယိမ်းပုံ၊ နွဲ့ပုံကလည်း ထူးထူး ထင်ထင် ရှိပါပေ။

ဒါပေသိ စလုတ်ကြီးကတော့ “ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားကြီးပါ ခင်ဗျာ”ဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံနေသည်သို့နွယ် ရှိချေ၏။

သူတို့က ဘုရားဖူးလာ ပရိသတ် ကြီးကို မြေဝိုင်းအကဖြင့် ဖျော်ဖြေနေ ကြ၏။ ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း အက လည်း ပါသည်။ ဒိုးဒိုးဒန်ဒန် အက လည်း ပါသည်။ ပရိသတ်ကတော့ သူတို့၏ ပစ္စည်းအဟုများကို တုန်၍ ခါ၍၊ လှုပ်၍၊ ယမ်း၍ ကကြသည်ကို သဘောကျနေကြသည်။ အဆိုနှင့် အမူအရာလုပ်ပြသည်ကိုလည်း သဘော တွေ့နေကြသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ် တေးလည်း ပါသည်။ ခေတ်ပေါ် စတီ ရီယိုတေးလည်း ပါသည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေ။ အခကြေးငွေမယူဘဲ ဘုရားဖူး ပရိသတ်ကြီး ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ဖျော် ဖြေမှုလေးတစ်ခု တီထွင်ပေးကြသည် ကိုမူ ချီးကျူးရပေမည်သာ။

ဘုရားကျမှ တွေ့ကြဦးမည်ဟု ကိုသန့်ဇင်စိတ်တွင် တေးထားလိုက်၏။

ဘုရားဖူးခရီးထွက်မှ မြို့တက် လာဖူးသည့် ပအိုအမျိုးသား၊ အမျိုး သမီးများနှင့် ဂဒူးကနန်း လူမျိုးကြီးများ မှာ သူတို့ကိုတွေ့သောအခါ တအံ့ တဩဖြစ်ပြီး မျက်လုံးကြီးတွေ ကျွတ် ထွက်မတတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

မျက်နှာပေါ်တွင်မူ သဘောကျသည့် အရိပ်များ ထင်နေ၏။ ဒေသကို ပြန် ရောက်လျှင် ပြောလိုက်ကြမည့်ဖြစ် ခြင်း။ ဘုရားဖူးအတွေ့အကြုံများပင် နောက်တန်းရောက်သွားလိမ့်မည် ထင် ရသည်။

၁၁ နာရီခွဲလောက်တွင် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ခံလိုက်ပို့သူ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် ကားမောင်း သူပါမှ ငါးယောက်သာပါသည်။ သူတို့ ဂျစ်ကားလေးမှာ ချောင်ချောင်ချိချိ နှဲ့ နေသည်။ တခြားကားတွေမှာတော့ ဘယ်ကားကြည့်ကြည့် လှပဒေသာပင် သီးထားသလို ရှိနေသည်။ သို့သော် အားလုံးမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးသာ။ နေပူ သည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ ကားကျပ် သည်ကိုလည်း အရေးမထား။ တစ်ခု တော့ရှိသည်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နောက် ပြောင်ခြင်းမျိုး မရှိ။ အားလုံး ထူနေရပေမည်။ ရယ်စရာပြောတာ တောင်မှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ရှိကြသည်။

တောင်ခြေရောက်တော့ ကား တွေအားလုံး တန်းစီရပ်ထားကြသည်။ အဆင်းနောက်ဆုံးကား မလာသေး သဖြင့် အတက်ကားများ စောင့်နေကြ ရသည်။ အဆင်းနောက်ဆုံးကား နံပါတ်ကို ပထမထွက်ကားနှင့် ပေး လိုက်ပြီမို့ ဘယ်ကားနောက်ဆုံးကား ဆိုသည်ကို တောင်ခြေဂိတ်က သိနေ သည်။

ဟိုပင်မြို့မှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် အလွန်မြင့်မားသော မိုးထိတောင်ကြီး ကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရ၏။ မျက်ဝန်း ထဲမှာ မိုးမိုးမတ်မတ်ကြီး တွေ့နေရ သည့် နန်းမွန်တောင်ထိပ်ကို ကျော် ဖြတ်ပြီးမှ အင်းတော်ကြီးသို့ ရောက်

မည်ကို သိထားခဲ့ရာ တောင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားရသည်။ တောင်ကို မတက်ရ သေးမီ တောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရုံနှင့် ရင်ထဲမှာ အေးသလိုလို၊ ပူသလိုလို ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရ၏။ နန်းမွန်တောင်က အမြင့်ကြီး။ တောင် ပေါ်တက်မည့်ကားတွေက ခပ်ချာချာ။ သည်လိုကားမျိုးတွေနဲ့ သည်လိုတောင် မျိုးကြီးကို တက်ဖို့ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား။ ကားတွေ နောက်လန်ကျလာမှဖြင့်ဆို သော စိုးရိမ်စိတ်များ ပြည့်လွှမ်းလာ သည်။ နံပါတ်စဉ်အရ ကားလေးများ အရင်တက်ရမည်ဆိုသဖြင့် ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အေးသလိုလို ရှိသွား ရသည်။ ဘယ်ခရီးကိုသွားသွား သွားရ မည့် ခရီးလမ်းကြောင်းသည် ဖြောင့် ဖြူးချောမွေ့ပြေပြစ်နေလျှင် ခရီးသွားရ သည်မှာ အရသာမရှိ။ ကြောင့်ကြမှုနှင့် မကြောင့်ကြမှု၊ အဆင်မပြေမှုနှင့် အဆင်ပြေမှု ဒွန်တွဲနေမှ ခရီးသွား အရသာ ပေါ် လွင်သည်။

တောင်ကြီး ဘယ်လောက်မြင့် မြင့် ခရပတ်အထပ်လိုက် အကျွေ အကောက် အလှည့်အဝိုက်သွယ်၍ လမ်းဖောက်ထားသည်ကြောင့် တောင် ပေါ်တက်နေသည့်ကားများမှာ အခက် အခဲမရှိဘဲ အိပ်အိပ် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပင် တက်ခဲ့ကြသည်။ နန်းမွန်တောင် ကြီးပေါ်သို့ တက်နေစဉ် ရှေ့သို့ မျှော် ကြည့်မလား။ ဘေးသို့ လှမ်းကြည့် မလား။ နောက်သို့ ငဲ့ကြည့်မလား။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် သဘာဝအလှ များ စိုးမိုးထားသည့် သာယာလှပ သော ရှုခင်းများသည်သာ မျက်ဝန်း ထဲမှာ ရစ်ဝဲနေသည်မို့ စိုးရိမ်စိတ်များ

လွင့်ပြယ်သွားရသည်။ သဘာဝအလှ ရှုခင်းများက ဖမ်းစားလွှမ်းမိုးထားသည် ကြောင့် ပေါက်ကရအတွေးစဉ်များ ဝင်မလာတော့ဘဲ ရှုခင်းသာအလှတွင် နစ်မြောခဲ့ရ၏။

တပေါင်းလတွင်ပင် အရွက်တွေ ညှိုးရော်ခြောက်သွေ့တတ်သည့်သဘော ရှိစေကာမူ တောင်များပေါ်တွင် အစု ကိုက် ပေါက်နေသည့် သစ်ပင်များမှာ မေ့မမြေခံကပဲ ကောင်း၍လားမသိ စိမ်းစိမ်းစိုစိုပင် ရှိနေသည်။ ဟိုပင်မှ အင်းတော်သို့ သွားသည့်ခရီးတာမှာ ကြမ်းတမ်း၍ ဝေးလံလှသော်လည်း ကားမစီးဘဲ ခြေကျင့်သွားနေသူများကို လည်း တွေ့နေရသည်။ နီးသည့် ခရီး တော့မဟုတ်။ တောင်အထပ်ထပ်ကို တက်ချီဆင်းချီ ဖြတ်သန်းသွားရသော ခရီးဖြစ်၏။ ခြေကျင့်သမားများမှာ အတက်အဆင်းလမ်းကို မစောင့်ရသမို့ အရုဏ်ဦး ရောင်ခြည်နှင့်အတူ လာခဲ့ ကြသူများ ဖြစ်၏။ ပအိုအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ၊ ဂဒူးကနန်း တောင်သူ များမှာ စကားတပြောပြောနှင့် ရယ် ရယ်ပြုံးပြုံးပင် တောင်ကြီးဖဝါးအောက် ထုံးကို နှလုံးမူလျက် အေးအေးဆေး ဆေး သာ လမ်းလျှောက်တက်နေကြ ၏။ သူတို့အတွက် သည်ခရီးလောက် တော့ အပျော့ထင်ပေ။ ခေါင်းပေါ်တွင် ပလိင်းကြီးကို ချိတ်လျက် ပစ္စည်းများ ကို တနင့်တဖိုးသယ်သွားနေကြသည်။

ခရီးကြမ်းသည်ကို အမူမထား ဟန်၊ ပင်ပန်းသည်ကို မထိဟန်ပြု လျက် ဘုရားဆီသို့ ဦးတည်နေကြ သည်။ သူတို့မှာ ဘုရားဖူးရဖို့ကလွဲ၍ ဘာကိုမှ အရေးမထားကြဟန် ရှိပေ သည်။

www.burmeseclassic.com

လုံးတုံရွာမရောက်မီ တောင်အဆင်းတွင် အင်းတော်ကြီးရေပြင်ကို ရေးရေးပျံ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဘုရားရောက်ချင်ဇော ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ မြေပြန့်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဂျစ်ကားလေး၏ အရှိန်မှာ ပို၍သွက်လာသည်။ နန်မွန်၊ လုံးတုံ၊ နန်ဖောင်ခင်ရွာများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး လုံးကောက်ရွာ မရောက်ခင်မှာပင် ရွှေမဉ္ဇူဘုရားကို တစ်စွန်းတစ်စ လှမ်းမျှော်ဖူးမြင်လိုက်ရ၏။

ဂျစ်ကားကလေး ရွာထဲသို့ ချိုးဝင်ဖြတ်သန်းလိုက်သည်နှင့် ဘုရားပွဲခင်းအစကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတော့၏။ ကားများထားရန်နေရာမှာ ဘုရားပွဲခင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သတ်မှတ်ထားရာ ကားထား၍ ကောင်းမည့်နေရာကို ရွေးချယ်ပြီးမှ ဘုရားပွဲခင်းဆီသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့ရ၏။

သဲမြေလွလွပေါ်တွင် လျှောက်နေရင်း ဘာဘနောင်ပြောသည့် ရွှေစရွှေဖတ်ကလေးများ တွေ့နိုင်သည်ဆိုသော သဲပြင်မှာ ဟိုနေရာလေးလား၊ သည်နေရာလေးလားဟု ငုံ့ကြည့်မိရ၏။ လောဘတပ်မက်သောစိတ်ဖြင့် ကြည့်ခြင်းမဟုတ်မူဘဲ စူးစမ်းလိုသော စိတ်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အလွန်ကြီးသည့် ဘုရားပွဲ ယာယီရုပ်ရှင်ရုံကြီးဖြစ်၏။ ပန်းချီကားကြီးများနှင့် ဓာတ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထားသည့် နေရာတွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုမှလွန်သော် ဘုရားဖူးများ တည်းခိုရန် ဆောက်ပေးထားသည့် တဲတန်းကြီး

များ၊ ဈေးဆိုင်ကနားများမှာ ကြီးမားသော ဇာတ်ရုံကြီးဘေးတွင် အစီအရိတန်းစီလျက်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသော လူအုပ်ကြီးမှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ သူတို့မှာ ရွှေမဉ္ဇူဘုရားဂေါပကအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်သော အဘနောင်၏ မျက်နှာကြောင့် သစ်ဇရပ်အဆောင်တစ်ခုပေါ်တွင် သီးသန့်တည်းခိုခွင့် ရခဲ့ပေသည်။ ပစ္စည်းများ နေရာချပြီးသည်နှင့် ဘုရားဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြရာ သူတို့တည်းခိုနေသော ဇရပ်ကုန်းမြေမှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရေပြင်အလယ်မှာ မိုးမိုးမတ်မတ်ကြီး ရှိနေသော ရွှေမဉ္ဇူစေတီတော်ကို ရေထဲမှ ထိုးထွက်နေသည်သို့ မြင်လိုက်ရ၏။ ပြေပြေလေးလေးကျနေသော ကုန်းမြေအဆုံးတွင် မျက်စိတစ်ဆုံးမကကျယ်ပြန့်သော ရေပြင်ကျယ်ကြီးမှာ မြသားပြင်ကြီးကဲ့သို့ စိမ်းလဲနေသည်။ အင်းကြီးပတ်ပတ်လည်ကို တားဆီးထားသော တောင်တန်းကြီးမှာ ပြာလဲလဲ၊ စိမ်းဖန်ဖန် ရေပြင်ကြီးနှင့် ပြာလဲလဲ တောင်တန်းကြီးများမှာ လိုက်ဖက်တင့်မောဖွယ်သို့ ရှိနေပေသည်။

ကမ်းခြေမှ ဘုရားရင်ပြင်ထိ အောင် ပြန်ပြန်ဖြူးဖြူး ပေါ်နေသော ဆယ်ပေခန့်မျှ အကျယ်အဝန်းရှိသည့် သဲလမ်းကြီးပေါ်မှာ ဘုရားဖူးတွေ အကျပ်အပြည့်၊ သွားသူနှင့် ပြန်သူများမှာ ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းနေကြရသည်။ သဲလမ်းပေါ်သို့ ခြေချမိသော အခါ အေးမြနေသော သဲပြင်အတွေ့အထိကြောင့် တစ်လမ်းလုံး ပင်ပန်းလာသမျှ ပြောလျော့၍ ရွှင်လန်းပေါ့ပါးသွားရ၏။ စိတ်ထဲတွင် ခံစားလိုက်ရ

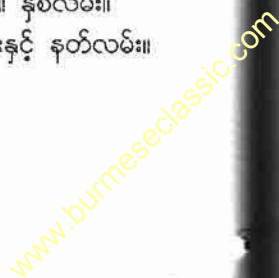
သော ကြည်နူးပီတိမှာ အေးမြ ခြင်းသဘော အပြည့်အဝဆောင်ရသည်သို့ရှိချေ၏။ ဝဲယာနှစ်ဖက် ရေပြင်ကျယ်ကြီးအလယ်တွင် ထူးထူးခြားခြားပေါ်နေသော စိုထိုင်းထိုင်း သဲလမ်းပေါ်လျှောက်ခဲ့ရသည့် အရသာမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေပေသည်။

သဲလမ်းပေါ်သို့ ရေပြင်ကျယ်မှ လှိုင်းကြက်ကလေးများ ပြေးလာရိုက်ခတ်နေသည်မှာလည်း ကြည့်လို့ တစ်မျိုးကောင်းသလို ရှိနေသည်။

ရွှေမဉ္ဇူဘုရား သဲလမ်းပေါ်မှာ အံ့ဖွယ်တစ်ဖြာ ထူးခြားရာသည်ဟု မှတ်တမ်းပြုရပေမည်သာ။

ရွှေမဉ္ဇူဘုရားစေတီတော်မှာ အင်း၏ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ရေလယ်တွင် တည်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ဘုရားပတ်ပတ်လည်တွင် ရေပြင်အငါ့ပြီး၏။ အခြားသောအချိန်မျိုးတွင် ဘုရားသို့သွားရာ သဲလမ်းမပေါ်ဘဲ ဘုရားပွဲတော်ချိန်နီးကပ်လာသော တပေါင်းလဆန်းလောက်ကစပြီး အင်းလှိုင်းများသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ညှပ်၍ သဲများကို အလိုအလျောက် ပုတ်ခတ်စုတင်ပေး၏။ ထိုသို့ လှိုင်းပုတ်တင်ပေးသည့် သဲများမှာ တပေါင်းလဆန်း ၆ ရက်နေ့လောက်တွင် သဲလမ်းကြီးနှစ်ခုစတင်ပေါ်လာ၏။ မညီမညာ စုပုံပေါ်လာသော သဲများကို ညီညာပြန်ဖြူးသွားအောင် လူက ပြုပြင်ပေးရ၏။ လှိုင်းပုတ်ရင်း သဲတွေစုပုံလာရင်း လူကပြုပြင်ပေးရင်းနှင့် သဲလမ်းကြီးပေါ်လာရပေသည်။

သဲလမ်းပေါ်သည်မှာ တစ်လမ်းတည်းမဟုတ်။ နှစ်လမ်း။ လူလမ်းနှင့် နတ်လမ်း။

နတ်လမ်းက သဲများကိုမူ မပြု မပြင်ဘဲ သူ့သဘာဝအတိုင်း ရှိစေကြ သည်။

ကမ်းခြေမှ ဘုရားဘက်သို့ မျက် နှာပြု၍ပေါ်လာသည့် ဝဲဘက်လမ်းမှာ လူလမ်း၊ ယာဘက်လမ်းမှာ နတ် လမ်း။ လူလမ်းနှင့် နတ်လမ်းမှာ ဘုရားသို့ ဦးတိုက်၍ သွားဆိုကြသည်။ လူလမ်းနှင့် နတ်လမ်းကြားတွင် 'အဝီစိတိုက်' အမည်ပေးထားသော ရေနက်အိုင် ရှိနေ၏။

လူလမ်းနှင့် နတ်လမ်းတွင် ထူး ခြားမှုတစ်ခု ရှိနေပြန်သည်။

လူလမ်းမှာ ဘုရားသို့ ရောက် သည့်အထိ သဲလမ်းကြီး တစ်ပြင်သား တည်းရှိ၍ နတ်လမ်းမှာ လူတို့ဖြတ် မသွားနိုင်ရန် သဘာဝရေအိုင်တစ်ခုက ခြားနား ကန့်သတ်ပေးထား၏။

သဲလမ်းပေါ်သည်မှာ သောင်ပြင် ကဲ့သို့ ရေတိမ်မှာ ပေါ်သည်မဟုတ်ဘဲ လှိုင်းနှစ်ဖက် ညှပ်ရိုက်သောကြောင့် ခပ်စောက်စောက် ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ သဲလမ်းပေါ်ရာ ဘေးနှစ်ဖက်ကို ဝါးလုံး နှင့် ထောက်ကြည့်လျှင် ဝါးလုံးတစ်ပြန် ဆုံးသည်အထိ အောက်ခြေကိုမထောက် မိပေ။ ဘုရားပွဲပြီးသည်နှင့် သဲလမ်း ပျောက်၍ ပွဲခင်းသို့ထိ ရေများ ပြန် တက်လာသည်မှာလည်း အံ့တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ဘုရားအဆင်း ဝဲဘက်လမ်း၌ ကမ်းမှ အင်းရေပြင် အတော်ဝေးဝေး အထိ ဝါးကြမ်းခင်းကြီး ထိုးပေးထား ရာ ရေချိုးလိုသူများက ဝါးကြမ်းခင်း ဆီမှလျှောက်သွားပြီး အညစ်အကြေး ကင်းရာ စိမ်းဖန့်ဖန့်ရေကို ကြိုက်သလို ချိုးနိုင်၏။ အရိပ်အာဝါသကလည်း

အလွန်ကောင်း။ ကမ်းစပ်တွင် ခက် လက်ရွက်ညွန့်များ၏ အရိပ်မှာ ရေချိုး ဆိပ်ပေါ်သို့ လွှမ်းမိုးပေးထားရာ ချိုးချင် သည့်အချိန်ချိန်။ ခေါင်းနေပူမှာ မစိုး ရိမ်ရပေ။

မိန်းကလေးများ ရေချိုးရသည့် ဝါးကြမ်းစင်ဘက်တွင် ဘုရားဖူးလာကြ သည့် ပျိုကညာတို့၏ ကိုယ်လုံးအံလှ ပြိုင်ပွဲကျင်းပသည်သို့နယ် ရှိနေသော မြင်ကွင်းမှာလည်း ဆည်းဆာအလှနှင့် ပြိုင်နေသည်သို့နယ်။

ညနေချမ်း၏ နောက်ဆုံးအပြုံး ဆည်းဆာသည် ရောင်မျိုးစုံ ကွန့်မြူး၍ ရေပြင်ကွယ်ကြီးပေါ်သို့ ဖြာဆင်းလှနေ ရာ လှေကလေးတစ်စင်းနှင့် စေတီကို ပတ်၍ ဖူးမြော်ရသည်မှာလည်း ဆွတ် ပျံ့ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။

တည်းခိုရာရေပင်သို့ ပြန်ရောက်၍ ထမင်းစားနေကြစဉ် ပွဲခင်းဇာတ်စင်မှ ကြောညာသံ ထွက်လာသည်။

“အင်းတော်ကြီး တန်ခိုးရှင် ရွှေမညူစေတီတော်မြတ်ကြီးသို့ ရန်ကုန် မှ ဘုရားဖူးရောက်လာကြသော ပြာ ပြာနွဲ့ရီ လှဒေဝီကလေးများက တစ်မူ ထူးခြားသော အဆိုအကများဖြင့် ကပြ ဖျော်ဖြေကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ညဉ့် ၈ နာရီတိတိမှာ ပြာပြာနွဲ့ရီ လှဒေဝီ ကလေးများ၏ အကဆန်းကို ရှုစားရန် စောစောစီးစီး နေရာယူကြပါခင်ဗျာ”

ကိုသန့်ဇင်နှင့် အေးတို့ တစ် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်း ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ စိန်မျက်ခုံး တင်တင်နှင့် ပတ်သက်၍ မလျာ လောကကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြရာမှ ခု အင်းတော်ကြီးဘုရားပွဲသို့တိုင် သူတို့ နှင့် လာ၍ဆိုကြပြန်လေပြီ။

ပွဲခင်းတွင် ကပြနေသည့် ဇာတ် မှာ ဗလာဇာတ်၊ ဇာတ်မထွက်ခင် သူ တို့က အရင်ထွက်ကြမည်။ သူတို့တတ် စွမ်းသည့် ပညာနှင့် ဘုရားပွဲစည်ကား အောင် ပံ့ပိုးကူညီကြမည့် စေတနာ ကိုမူ အသိအမှတ်ပြုရပေမည်သာ။

ကိုသန့်ဇင်တို့က ဤသို့ကောက် ချက်ချလိုက်မိ၏။

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ပွဲခင်း ဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ပွဲဈေး တန်းမှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ပစ္စည်းစုံရောင်းသည် ဈေးတန်းက လည်း စည်စည်ကားကား။ မျောက် အရေခွံတစ်ခုလုံးကို လွယ်အိတ်ချုပ် ထားသော အမွှေးတဖွားဖွားနှင့် လွယ် အိတ်များမှာ သူတို့အတွက် အမြင် ဆန်းနေသည်။

ဒေါက်တာရမ်းကုများ၏ ဟိတ် ဟန်အကြွားနှင့် ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး ရောဂါကို တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ပျောက် အောင်ကုသပေးသည့် နေရာတွင် လည်း လူတွေ စုစုရုံးရုံးရှိနေကြသည်။

“ဟောဒီဦးကြီးကိုယ်တိုင် နှစ် ရှည်လများ ခံစားနေရတဲ့ ဒူးနာ တစ် ထိုင်တည်းနဲ့ ပျောက်သွားပါပြီခင်ဗျား။ မေးကြည့်ကြပါ။ မေးကြည့်ကြပါ။”

“ဟောဒီမှာ ... လုံးတုံရွာက အဒေါ်ကြီး ငါးနှစ်ကျော် အကြောက်ပံ ပြီး မမြောက်နိုင်တဲ့လက် အခု တစ် ထိုင်တည်းနဲ့ မြောက်နိုင်ပါပြီ”

“နေကြပါဦး ... နေကြပါဦး။ တစ်ဦးပြီးမှ တစ်ဦး စာရင်းပေးထားတဲ့ အတိုင်း ကုသပေးသွားပါမယ်။ ကိုယ့် အလှည့်မရောက်ခင် သူများတွေကို ကုသတာကိုလည်း စောင့်ကြည့်ကြပါ”
ဘောင်းဘီအဖြူ၊ အင်္ကျီလက်

ကိုရဲ့အောင်တို့လို
 ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့
 ဝမ်းစာရေးအတွက်
 မလျာသရုပ်ဆောင်
 နေကြသူများကို
 အပြစ်မဆိုသာပေ။
 သူတို့က မလိမ်
 မကောက်၊ မခိုးမဝှက်၊
 သူတစ်ပါးကိုဒုက္ခမပေးဘဲ
 ကျပန်း လုပ်ကိုင်
 စားသောက်နေကြသူများ
 ဖြစ်ကြ၏။

ရှည်အဖြူ။ အနက်ပေါ်တွင် အဖြူလုံး
 ကလေးများ ဖောက်ထားသည့် လည်
 စည်းဝတ်၍ ပိုးလက်အိတ်အနက်စွပ်ပြီး
 ရွှေကိုင်မျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါတ်ထား
 သည့် ဒေါက်တာရမ်းကုန်း၏ ဟန်မှာ
 ဝင့်ထယ်လွန်းလှသည်။ နဖူးတွင် စိုသီး
 နေသော ချွေးများကို မသုတ်အား
 အောင် ဝေဒနာရှင်များကို တစ်ယောက်
 ပြီးတစ်ယောက် ကုသပေးနေရ၏။
 နောက်မှ တန်းစီစောင့်နေသူ
 တွေကလည်း အများကြီး။ မိုးလင်း
 တာတောင် လူကုန်မည် မထင်။
 ဆေးကုခန်းရှေ့တွင် ထောင်
 ထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ကြည့်
 ပါဦး။

“အိန္ဒိယပြည် ဂုဏ်ဝေဒက ဇီဝက
 ဆရာကြီးထံမှာ ငါးနှစ်၊ တရုတ်ပြည်
 အကြောကုဝိဇ္ဇာဆရာကြီး လင်ဖောင်
 ချွန်ထံမှာ လေးနှစ်၊ အာရပ်ပြည်က
 ရောဂါဗေဒ ပါရဂူဆရာကြီး မွတ်စတာ
 ပါခါလီထံမှာ ငါးနှစ်ကျော် ပညာဆည်း
 ပူးလာသည့် ပျောက်စေဆရာကြီး
 ဆရာကင်း၏တပည့် ဆရာထူးမြတ်
 ကိုယ်တိုင် ကုသပေးနေသည် ...။

“မထိုက်သူကျော် ထိုက်သူမော်
 ရမည်”
 ကဲ... ကျွန်မ ဘယ်သို့ ခံနိုင်မှာ
 ပ။ တစ်ယောက် အနည်းဆုံး ငါးကျပ်
 ဘုရားပွဲပြီးရင် ငွေငါးထောင်ပိုက်၍
 ပြန်ရုံသာ။

လောကကြီးမှာ လုပ်တတ်ကိုင်
 တတ်ရင် သူ့ဟာနှင့်သူ စားကွက်
 ကလေးတွေ ရှိပေသတတ်။

ရှေ့မှာ ရုပ်ရှင်ရုံ။ ညလုံးပေါက်
 သုံး ကားပေါင်း။

လူတစ်ယောက် နှစ်ကျပ်၊ ရုံကြီး
 က လူသုံးထောင်လောက်တော့ အသာ
 လေးဆုံးမည်။ အင်္ဂလိပ်လူပြက် အဝတ်
 အစားနှင့် ဘင်ထုနေသူကိုကြည့်ပြီး
 ရယ်သံတွေ တအုံးအုံးထွက်နေသည်။

ဘုရားပွဲလာတာ ပျော်ဖို့။ ညဉ့်
 လုံးပေါက်ပါစေ။ အိပ်ဖို့နေရာ ရှာရန်
 မလို။ အပေါက်ဝက ပိုက်ဆံသိမ်းနေ
 သူ အဒေါ်ကြီး၏ စိန်နားကပ်က ဖျပ်
 ခနဲ ဖျပ်ခနဲ အရောင်တလက်လက်။
 သူ့ဟာနှင့်သူတော့ အံဝင်ခွင်ကျ ရှိကြ
 ပေ၏။

ပြာပြာနွဲ့ရီ လှဒေဝီတို့ အက
 အဖွဲ့။ မိုးပြာရောင် ဆင်နားရွက်
 ဇာလက်ရှည်အကျီ၊ ငွေကြယ်ထိုး မိုး
 ပြာရောင်ထဘီနှင့် မလျာခြောက်

ယောက်၏ ပဏာမ ကန်တော့ယိမ်း
 မှာ မျက်တောင်ခတ်သာအောင် ရှိ
 နေသည်။

အဆိုတစ်လှည့်၊ အကတစ်
 လှည့်။

မြန်မာအဆိုနှင့် မြန်မာအက။
 မျက်တောင်မခတ်မိကြ။

ကုလားအဆိုနှင့် ကုလားအက
 မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်ကုန်ကြသည်။

တကယ့်မိန်းမလို ဝတ်ဆင်ခြယ်
 သထားသည် မလျာတွေကို မမြင်ဖူး
 ကြသော တိုင်းရင်းသားကြီးများနှင့်
 သူတို့အဆို၊ သူတို့အပြော သူတို့အက
 တွင် နှစ်မြောသွားသည်မှာ ဆန်း
 သည်ဟု မဆိုသာပေ။

ဆန်းသည်က သူတို့လုပ်ပုံက
 လေး။

နှစ်ယောက်က ကနေတုန်း
 လေးယောက်က ပွဲကြည့်ပရိသတ်
 ကြားထဲသို့ ဆင်းလာသည်။ သူတို့
 လက်ထဲမှာ ပလတ်စတစ် အိတ်ကြီး
 တွေကိုင်လို့၊ ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးထဲ
 က ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးတွေ
 ထွက်လာသည်။ ဇီးယို၊ မရမ်းပေါင်း၊
 သရက်ပြား၊ ကွာစေ့၊ နေကြာစေ့
 အထုပ်ပေါင်းစုံ တစ်ထုပ်ရောင်းဈေး
 ပြားငါးဆယ်။

“ကျွန်မတို့ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့
 ဘုရားကြီးကို လှူချင်လို့ ရောင်းရတာ
 ပါ။ ကျွန်မတို့ အကကိုလည်း ကြည့်
 ရ။ ကုသိုလ်လည်းရ ငမ်းလည်းဝဆို
 သလို သမီးတို့စေတနာကို ကူညီပါ”

သည်လိုအပြောလေးနှင့် ရောင်း
 ကြသည်။

အမေ၊ အစ်မ၊ အစ်ကိုကြီးနော်
 သည်လိုအခေါ်လေးနှင့် ရောင်းကြ

သည်။ မဝယ်လျှင် အနားကမခွာ။ အတင်းတော့ မရောင်း။ မဝယ်ချင် ဝယ်ချင်အောင် ပြော၍ ရောင်းသည်။ တကယ်တော့ ခေါင်းခါသူ မရှိပါ။ သူတို့အညာ၊ သူတို့အခရာ၊ သူတို့ ပလီ ပတာ ကြာဟန်အပစ်ကောင်းသည်မို့ ဝယ်ကြသည်သာ။

ကိုသန့်ဇင်က ထွက်ကြည့်လို့ကံ သည်။

အထုပ်တစ်ထောင်ထက် မနည်း ရောင်းရမည်။ တစ်ထုပ်အရင်းကျမှ ဆယ့်ငါးပြား။ ခြုံပေါ်မှာ ရောင်းရ သည့် တစ်မတ်တန်၊ အထုပ်များသည် ပင် ဖောက်သည်ဈေး ဆယ့်ခုနစ်ကျပ်၊ ဆယ့်ရှစ်ကျပ်။ ခုဟာက သူတို့ကိုယ် တိုင်လုပ်သည့် ပစ္စည်း။ တစ်ထုပ် အမြတ် သုံးဆယ့်ငါးပြား အသာလေး။ တစ်ထောင်ကုန်ရင် သုံးဆယ့်ငါးကျပ်။ တစ် ထောင်ကုန်ရင် သုံးရာငါးဆယ်။ တစ် သည့် သုံးရာငါးဆယ်။ ခုနစ်ည နှစ် ထောင်လေးရာငါးဆယ်ဆိုတာ အနည်း ဆုံး တွက်ထားတာ။

ဘုရားကြီးကို လျှာငွေက ငါးရာ။ ကုသိုလ်လည်း ရသေး။ အိမ် အပြန် ငွေထုပ်လည်း ပါသွားသေး။

သူတို့က ပွဲအပြီး နားနေတာကို ချောက်သွားခိုက် စပ်စုကြည့်လိုက် သောအခါ သိခဲ့ရသည့် သူတို့ဘဝ အတ်လမ်းမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အတိ။

****

ကိုသန့်ဇင်က အေးတို့ကို ဇရပ် ပြန်ပို့အပြီး မလျှာတို့တည်းခိုနေရာသို့ တစ်ပတ်ပြန်ကျောခဲ့သည်။ စိန်မျက်ခုံး တင်တင်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ် ဆွေတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုမိတ်

ဆက်လိုက်သောအခါ သူတို့က ပျာပျာ သလဲ ယူပျူငှာမှာ ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။ စိန်မျက်ခုံးတင်တင်က သူတို့လောက မှာ စူပါစတာ။

စကားပြောရင်း ပြောရင်း စိန် မျက်ခုံးတင်တင်ကို အကြောင်းပြု၍ တရင်းတနှီး ရှိခဲ့ကြသည်။ စိန်မျက်ခုံး က သူတို့လောကမှာ ဘုရင်တစ်ဆူ ကိုး။ ကိုသန့်ဇင်ကလည်း စိန်မျက်ခုံး အုပ်စုထဲကလိုလို စကားသွင်း၍ အပေး အယူလုပ်လိုက်သောအခါ သူတို့ အကြောင်း စုံစုံစေ့စေ့လေး သိလိုက် ရသည်။

သိလိုက်ရပြီဆိုတော့လည်း အံ့ ဩရသည်။ အကြောင်းက သူတို့အုပ်စု မှာ စိန်မျက်ခုံးတို့နှင့် တစ်မူထူးခြား သောကြောင့်ပါတည်း။

မိန်းမစိတ်ပေါက်ပြီး မိန်းမလျှာ ဖြစ်လာသူနှင့် မိန်းမစိတ် မပေါက်ဘဲ မိန်းမလျှာ ဖြစ်လာသူတို့အကြောင်းကို ခွဲဖောက်သိလိုက်ရ၏။

ပြာပြာနွဲ့ရီလှဒေဝီ အဖွဲ့ခေါင်း ဆောင် မလျှာအမည်မှာ 'ပြာနွဲ့ရီ'၊ မိဘက မှည့်ခေါ်သောအမည်မှာ 'ကိုရဲ အောင်'။ အလွန်မာဆတ်ရင့်ကျက် သော အမည်ပေးခံရသူ ကိုရဲအောင် က ပြာနွဲ့ရီဟူ၍ တစ်ဖြစ်လဲလာပုံ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ သာပ။ သူတို့က စိန်မျက်ခုံးတို့လို အဟောင်နှစ်ဆယ်ကို ဆယ့်ခုနစ် တောင်လျှောပြီး သုံးတောင်ဝတ် မိန်းမ စိတ်လုံးလုံးပေါက်ကာ ပေါင်းသင်းဖော် ယောက်ျားကိုပင် ယူထားသော မိန်းမ လျှာ အဆက်အနွယ်မျိုး မဟုတ်ပေ။

တကယ့်မိန်းမကို ဇနီးမယား အဖြစ်ယူထားသော မလျှာအသွင်

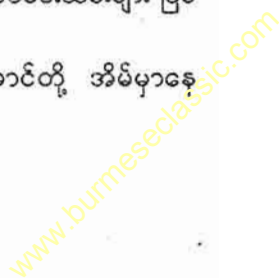
ဆောင် ယောက်ျားများသာဖြစ်ပေသည်။

ကိုရဲအောင် ကိုးတန်းအောင် သောနှစ်တွင် မိဘများ စီးပွားပျက် သွားခဲ့ရာ ကျောင်းဆက်မနေနိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ရရာအလုပ်ကို ဝင် ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ၏။ သစ်စက်မှာ သစ်ထမ်းအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် ရသည့် အဆင့်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့၏။ သစ်ထမ်းအလုပ်မှာ အလွန်ပင်ပန်းရုံ မက လွှစာမှုန့်များ မျက်စိထဲဝင်သည့် ဒဏ်ကို ခံရသည်မှာလည်း မသက် သာလှပေ။ ကြာတော့ ထိုအလုပ်ကို စွန့်လိုက်ရသည်။ ဘတ်စ်ကား စပါယ် ယာလိုက်သည်။ အဆင်မပြေ။ ငယ် ငယ်ကတည်းက အချမ်းသာကြီး မနေ ခဲ့ရပေမယ့် သက်သောင့်သက်သာ နေခဲ့ရသည်မို့ ပင်ပန်းသော အလုပ် များနှင့် အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်ခဲ့ပေ။ ရင်းနှီး ရာ မလျှာကြီးတစ်ယောက်၏ ဘော်ဒါ ဖြစ်ခဲ့ရာမှ သူ၏နည်းပေးလမ်းပြမှုဖြင့် ပြာနွဲ့ရီ ဘဝသို့ တစ်ဖြစ်လဲရသည်။

အဆိုသင်ဖြစ်ရသည်။ အက သင်ရသည်။ အခြယ်အသသင်ရသည်။

ပထမတော့ ... မလျှာကြီး၏ နောက်လိုက်။ ထိုမှ ဖြစ်လောက်ပြီဆို သောအချိန်တွင် စင်ခွဲထောင်ပေးလိုက် သည်။ မလျှာကြီးဆီက ပစ္စည်းများကို ယူပြီး အရပ်တကာ နယ်တကာတွင် ပြုလုပ်သော ဘုရားပွဲများသို့ အရောင်း ထွက်ကြသည်။ မြန်မာပြည်မှာ ဘုရား ပွဲတွေက များသည်။ သူတို့လည်း စား သာကြသည်။ သိပ်မပင်ပန်းဘဲ စား သာသည့်အလုပ်မို့ မျှောလိုက်ခဲ့ကြရင်း ပြာပြာနွဲ့ရီ လှဒေဝီမင်းသမီးများ ဖြစ် လာကြသည်။

“ကိုရဲအောင်တို့ အိမ်မှာနေ

တော့ကော”

“ကျွန်တော်တို့က အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ယောက်ျားတွေပါပဲ အစ်ကိုရဲ့”

“မိန်းမလိုပြင်ဆင်၊ မိန်းမတွေလိုဝက်စားပြီး၊ မိန်းမတွေရဲ့ အမူအရာတွေလုပ်နေရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေဘူးလား”

“အစတုန်းကတော့ ရှက်တယ်။ နောက်တော့ ရိုးသွားတယ်။ ခုလို နယ်တွေထွက်ပြီးတော့ စိတ်ကိုပြောင်းထားရတာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့”

“ဒါဖြင့် ကိုရဲ့အောင်တို့က မလျာအတုတွေပေါ့”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ခုလိုထွက်လာတော့ မလျာအစစ်ပါ။ စိတ်ကိုက ပြောင်းနေပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ ယောက်ျားစိတ် ပြန်ပြောင်းရတာပါ”

“ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းပေါ့”

“ဆိုပါတော့ အစ်ကို”

ပြာနွဲ့ရီခေါ် ကိုရဲ့အောင်နှင့် စကားပြောကြရင်း အခြားသောမလျာအကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုလည်း သိခဲ့ရသည်။

ကိုရဲ့အောင်တို့လို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဝမ်းစာရေးအတွက် မလျာသရုပ်ဆောင်နေကြသူများကို အပြစ်မဆိုသာပေ။ သူတို့က မလိမ်မကောက်၊ မခိုးမဝှက်၊ သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခမပေးဘဲ ကျပန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

‘ဘုရားကို လှူချင်လို့’ဟု ပြောသည်မှာ လိမ်သလို ဖြစ်နေသော်လည်း လိမ်သည်ဟု မဆိုသာပြန်။ ရ

သည့်အထဲမှ ထိုက်သင့်သလောက်တော့ လှူခဲ့ကြသည်သာ။ ဂေါပကလူကြီးများကလည်း ကျေနပ်ကြသည်။ သူတို့ဘုရားပွဲစည်ကားအောင် လုပ်ပေးသည်ဟု သဘောမူကြသည်။ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်။ နေရာတိုင်းမှာ ပြေပြေလည်လည် ရှိခဲ့ကြသည်။

ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ အလုပ်ဟု ဆိုရမည်သို့နယ်တည်း။

မလျာထဲမှာ သူတို့ထက် ဆိုးယုတ်ညံ့ဖျင်းသည့် မလျာတွေ အများကြီး ရှိသည်။

ထိုအထဲက အဆိုးဆုံးကတော့ ညဉ့်ငှက် မလျာတွေနှင့် နှစ်ဘက်ချွန်မလျာတွေ။

ညဉ့်ငှက်မလျာတွေက အတုအယောင် အပြင်အဆင်နှင့် နိုင်ငံခြားသားတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် မြို့ဆွယ်ပြီး ချူကြ ချိုင်ကြသည်။

မြန်မာအချင်းချင်းကိုလည်း မြို့ဆွယ်ပြီး ချူကြ ချိုင်ကြ၏။ လူပြတ်သော လူအမှောင်ရိပ်ရောက်အောင် အယောင်ပြဆွယ်ပြီးမှ စောင့်နေကြသော သူတို့အုပ်စုနှင့်အတူ လုယက်မှုများကို ကျူးလွန်ကြသည်။ မရေးအပ်သော ယုတ်ညံ့မှုနည်းပေါင်းစုံကို သုံးကြသည်။ ကနွဲ့ကလျ ကယုကယင်ဟန်နှင့် မလျာတွေပဲလိုတော့ အထင်မသေးလိုက်နှင့်။ သူတို့ခါးကြားထဲမှာ ဓားပါသည်။ တချို့ မလျာတွေက မိန်းမအစစ်ကို ‘တည်ကြက်’ထားပြီး ညဉ့်အမှောင်မှာ ဒုစရက်မျိုးစုံ ကျူးလွန်တတ်သည်။ သူတို့ခွင်ထဲရောက်အောင် ဆွဲသွင်းပြီး နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ငွေညှစ်တတ်သည်။

သူတို့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များမှာ

ရေးသားဖော်ပြရန် မသင့်လွန်းသဖြင့် ချွန်ထားပါရစေကော့။

အဲ ... နှင့်ဘက်ချွန်မလျာကလည်း တစ်မျိုး။

မလျာအသွင် ဆင်ကြပြင်ကြပြီး အမျိုးသမီးလေးများကို ကပ်ပေါင်းကြသည်။ သူတို့အထာအရ မြီးကောင်ပေါက်ကလေးတွေ ကြားထဲကို ဝင်ရအလွန်လွယ်သည်။

မလျာစိတ်ပေါက်နေသူဆိုပြီး ရင်းနှီးဆက်ဆံကြသည်။ အိမ်ကလူကြီးတွေက သိသည့်တိုင် မတားမြစ်ကြ။ မိန်းမစိတ်ပေါက်နေသူအထင်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားစေလာစေ၊ ဝင်စေထွက်စေ ခွင့်ပြုထားလေ့ရှိကြသည်။ သူတို့က မလျာအသွင်နှင့် ယဉ်ပါးအောင်ဆက်ဆံပြီးမှ ယောက်ျားအထာကို ကိုင်ကြသည်။ ပါးပါးကပ်၍ လှီးသည်ဆိုသည်မှာ သူတို့မျိုး။ အတွေ့အထိနဲ့ကျတော့ မခံနိုင်ကြ။ ဟိုသင်း၊ ဟိုဟာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရော။ ရှက်လို့ ကြိတ်မိုတ်ခံလိုက်ရသူတွေ အများကြီး။ မလျာထဲမှာတော့ အယုတ်ညံ့ဆိုး မလျာတွေပါ။ အတွင်းလှည့်စားတတ်သည့် ဂျပန်ဖယောင်းချက် မလျာလို့ နာမည်ပေးရသော် ကောင်းလေမည်လား။

ပွဲခင်းမှ ထွက်လာသော ဆိုင်းသံမှာ တိတ်ဆိတ်နေပြီဖြစ်သော ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကို လွှမ်းမိုးထားချေပါပြီတည်း။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ကျော်မြသန်း

အာဘိုးဘိုးအောင်၊ ဘိုးမင်းခေါင်နှင့် ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏

စေတနာမညွှန်ပြမှုရရှိပုံ

ကျွန်ုပ်၏အတွေ့အကြုံများ(၁၁)

ဖိုးသန်းကျော်(ရေကြည်သား)

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ရှောက်ခိုင်းဖြင့် သွန်သင် ပြသ မေတ္တာထားကြသော ဆရာအားလုံးကို အလေးအမြတ် သားပါသည်။

ထွက်ရပ်ပေါက်ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးများ သင်ပြသော ဆေး နည်းများကို အိပ်မက်ဖြင့် ရရှိခဲ့၏။ ဓာတ်ထိုးနည်းများလည်း သိသင့်သလောက် သိခဲ့၊ ရခဲ့ပါသည်။ ဓာတ်ထိုးနည်းကို ဆိုက်သင့်သလောက် ရေးခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ခွင့်ပြုချက်မရသဖြင့် ကျန်အချက်အလက်နှင့် ဆေးနည်းများကို ရေးမပြနိုင်၍ နှုတ်ထားခဲ့ပါသည်။

ဤဆောင်းပါးဖြင့် နိဂုံးချုပ်ရေးမှာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဝထမအကြိမ် ရဟန်းခံပြီး ဝိပဿနာအားထုတ်ရန် ငွေကြေး ခုဆောင်းပြည့်စုံသောအခါ ဆရာမြတ်တစ်ပါးက "မင်း ဣန္ဒာသိက္ခာကောရမှာ အားထုတ်ပါလား"ဟု အိပ်မက်ဖြင့် ညွှန် ပြခဲ့၍ စုံစမ်းရန် စစ်ကိုင်း၊ ညောင်တုန်း စသော ဗြဟ္မာများ နားဖြစ်၍ မိမိနေရပ်နှင့် ဝေး၍ ကျောင်းများလိုက်စုံစမ်းပုံကို ဆက်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ညတွင် အသက် ၆၀ ကျော် အရပ်ပုံမှန်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူ၊ ခပ်ဝဝ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ကျွန်ုပ်အိမ်ရှေ့ ခြံဝင်းထဲဝင်လာပြီး ကျိတ္တံစံဘုရားဘက်သို့ ဆက်ညှိုးညွှန်ပြပုံကိုလည်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ရွှေမြင့်မိုရ် ဆရာတော်နှင့် ကျောင်းရာရမှ တွေ့ဆုံခဲ့ပုံများတွင် ကျိတ္တံစံ

ဘုရားဝင်းအရှောက်ရှိ လယ်တီဝိပဿနာကျောင်းတိုက် မူလ ပထမ ပဓာနဆရာတော် အရှင်ဦးသုမင်္ဂလာ၏ ဥစ္စာဂု ခုနှစ် တွင် သင်ပြခဲ့သော မှတ်သားစရာများကို ရေးပါမည်။

ထိုစဉ်က မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ရပြီး ဥပပနအပြီး စိတ်ဓာတ်များကျကာ ရဟန္တာအစစ် အမှန်အဖြစ် သက်သေသာကောအဖြစ် ဖော်ပြဘိအလား ဖြစ်၏။ ဟောပြသော ဝိပဿနာအကျင့်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းများကို နာကြားရခြင်း ဖတ်ရှုရခြင်းကိုပြုတိုင်း သံသရာ ဝင်ဒုက္ခ ကျွတ်လွတ်ရေးကိုသာ ဦးစားပေး၍ နည်းစဉ်များကို နာယူစဉ် အလွန်နှစ်ခြိုက် အလေးအမြတ် ရှိခဲ့ရပါသည်။

ရွှေမြင့်မိုရ်ကျောင်းဆရာတော် ဦးဝါယမိန္ဒလောရ် အရှင်၏ ရင်းနှီးသော ဒကာဖြစ်လာ၍ နှစ်ဦးသား ဘုရားဝင်း တိုက် ကျောင်းတော်တော်များကို ဝိပဿနာအတွက် လိုက်၍ ၍ ရောက်ခဲ့ပါသော်လည်း အကြိုက်မတွေ့ ဖြစ်နေစဉ် နောက် ဆုံးဘစ်နေ့တွင် ဆရာတော်က "ဒကာကျော်၊ လယ်တီကျောင်း ဆရာတော်ဘုရား အရှောက်မှာရှိတာ သိသလား"တဲ့။ မသိ ကြောင်း မူလမှတ်လယ်တီဆရာတော်ကြီးကို ကြားဖူးကြောင်း ပရမတ္ထဒီပနီကွမ်းကို ဖတ်ဖူးကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့၏။ အဖြင့် သွားကြစို့၊ ကျုပ်နဲ့လည် ရင်းနှီးတယ်။ ကျိတ္တံစံဘုရားကြီး၏ ဂေါပကအဖွဲ့၏ ဩဝါဒဆရာတော်ကြီးလည်း ဖြစ်တယ်ဆို

www.burmeseclassic.com

ကာ နှစ်ယောက်သား သွားဖြစ်ခဲ့၏။ ယခင်ကာလက လက်ရှိ ကာလလို ကျောင်းရှေ့မှာ သယ်နန်းကျွန်းဘက်သွားသော ကားလမ်းမရှိသေးပါ။

ရောက်သွားသောအခါ လက်ရှိဆရာတော် အရှင် အာသပသည် ဦးဝင်းငယ်လေးပဲ။ ဆရာတော်ကြီး၏ လက်ရင်း တပည့်ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီး ကြည့်မြင်တိုင်မှ လာပင့်၍ သွားကြောင်း ရောက်ခါနီးပြီဆိုပြီး စောင့်နေစဉ် ဆရာတော်ကြီး ၏ အတ်ပုံပါရှိသော ဝိပဿနာကျင့်စဉ်အကျဉ်း စာရွက်တစ် ရွက်လာပေး၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်ုပ် အိမ်ရှေ့ ကြွလာပြီး သူ့ကျောင်းရှိရာ ကျိုက္ကစံဘုရားဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည့် ဆရာတော်ကြီးဖြစ်နေပါသည်။ အလွန် အံ့ဩဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး မော်တော်ယာဉ်ဖြင့် ပြန်လည်ရောက် ရှိလာသောအခါ အကရီးအကြောင်းကို ဆရာတော်ဦးဝါယမိန္ဒ မှ လျှောက်ထားပေးပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထပ်မံသွား ရောက်ပြီး ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအဖြစ် ရဟန်းခံရာတွင် ချီးမြှင့်ပေး ပါရန် လျှောက်ထားခဲ့သဖြင့် ကျိုက္ကစံပင်း အရှင်မဟာယသ သိမ်တော်ကြီးမှာ ရဟန်းခံပြီးနောက် မနက်၊ နေ့လယ်၊ ညဦး ပိုင်းတွင် ဆရာတော်ကြီးထံမှာ သင်ကြားကာလ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဝိပဿနာကို နေ့စဉ်အားထုတ်ဖြစ်ပါသည်။ သင်ယူစကားလ ဖြစ်၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အထူးဦးစားပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ တစ်နေ့တစ်မျိုး သင်ပြမှုကို နာယူမှတ်သားစရာ များ ညွှန်ပြသည်ကို ရေးမှတ်ထားသဖြင့် အရေးပါသော သိစရာများကို ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

- ၇။ တရားအလုပ်ဟာ အစွဲဖြုတ်တာ၊ ယောဂီများ ကြိုးစားကျင့်လိုက်နာ။
- ၈။ ဖြစ်ပျက်ကိုမြင် ပဖြစ်ချင်၊ မဖြစ်ချင်တာ မဂ္ဂင်တရား၊ ယောဂီအမြဲမှတ်ထား။
- ၉။ အာနာပါန ပွားများက လေးပါးသတိပဋ္ဌာန် ပြည့်စုံ သည်။
- ၁၀။ လေးသတိပဋ္ဌာန် ပွားများပြန်၊ ခုနစ်တန်ဗောဇ္ဈင် ပြည့်စုံသည်။
- ၁၁။ ဗောဇ္ဈင်သတ္တာ ပွားများပါ၊ ဝိဇ္ဇာမဂ်ဉာဏ် ပြည့်စုံ

သည်။(ဒေသနာနှင့်အညီ စပ်ထားသည်)

ထိုဆရာတော်ကြီးသည် မူလလယ်တီဆရာတော်ကြီး ကို ဝင့်ကြီးဝင့်ငယ် အနီးကပ်ပြုခဲ့ရသော ကိုရင်ငယ်လေး ဘဝ အတူနေခဲ့ရသူဟု ပြောပြ၍ သိရ၏။

၆။ တရားကောင်းတွေက လဆန်းလလို တိုးပွားစေရ မည်။ မကောင်းတရားတွေက လဆုတ်လလိုငယ်၍ ငယ်၍ သွားစေရမည်။ ကောင်းတရားတွေက လပြည့်ဝန်းလို ပြည့် ပြည့်ဝဝဖြစ်လာစေရည်။ မကောင်းတရားတွေက လကွယ် လလို ကွယ်ပသွားစေရမည်တဲ့။

၇။ အကျင့်လေးမျိုး၊ လူ့လေးမျိုး

- (က) တိုက်တွန်းနှိုးဆော်၊ ကိုယ်ကျင့်သော်၊ လူတော် ပထမတန်း။
- (ခ) ကိုယ်ကျင့်မဟော တုထိုဘော ဧကော ဒုတိယတန်း။
- (ဂ) အပြောလွန်တော်၊ အကျင့်ချော်၊ လူရှော် တတိယတန်း။
- (ဃ) အပြောမဟုတ်၊ အကျင့်ယုတ်၊ နောက်ဆုတ် စတုတ္ထတန်း။

၈။ နိဗ္ဗာန်အကြောင်းဖော်ပြပုံ

- (က) အလိုလောဘ အားကြီးလျှင် ဒုက္ခဆင်းရဲ အားကြီးသည်။
- (ခ) အလိုလောဘငယ်လျှင် ဒုက္ခဆင်းရဲငယ်သည်။
- (ဂ) အလိုလောဘမရှိလျှင် ဒုက္ခဆင်းရဲ မရှိတူ။
- (ဃ) ဒုက္ခဆင်းရဲမရှိရာကို နိဗ္ဗာန်ခေါ်သည်။
- (င) ဒုက္ခမြင်သိ တဏှာကွာ ခေမာနိဗ္ဗာန်ရောက် တဲ့နေ။

၉။ ဝိပဿနာသမားတို့ လိုက်နာရန် အချက်များ

- (က) အရွှမ်းစကား အဖျင်းများ ရှောင်ရှားမပြောရ
- (ခ) ဟိုသွား ဒီသွား ကိစ္စများ ရှောင်ရှား မသွားရ
- (ဂ) အပေါင်းအသင်း အပျော်ကျဉ်း ဖော်သင် မမက်ရ။
- (ဃ) အစားဘောဇဉ် ဉာဏ်နိုင်ယုဉ် အစဉ်သတိ
- (င) အအိပ်စုံမက် အပျင်းဖက် ပိုလျက်မအိပ် တဲ့ဗျ။

၁၀၀ ရှေးဆရာကြီးများ အဆုံးအမ မှတ်စရာ ညွှန်ပြပုံ
(က) စိတ်ကို ဆင်ရိုင်းကြီးနှင့် ဥပမာထုတ်၊ ဝိပဿနာဆိုတဲ့ ချွန်းနဲ့အုပ်။

(ခ) ရုပ်နာမ်အစွဲတွေ အကုန်ဖြုတ်၊ ဆရာကောင်းထံ နည်းခံလုပ်၊ ခပ်မြန်မြန်ပဲ သင်အားထုတ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ရွှေဝိမာန်...တဲ့ဗျ။

ထိုစဉ်ကာလမှာ ဆရာတော်ကြီးမှာ သက်တော်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်က အသက် ၄၀ ကျော်၊ ၅၀ ဘက်သို့ ဦးတည်နေ၏။ ယခု ဆရာတော်ဘုရား မရှိရှာတော့ပြီ။

xx xx xx

ယခုတစ်ဖန် ဘုရားဆုပန် သမထအားထုတ်၊ စရိယအကျင့်ပြုတ်ကို အားထုတ်နေသော ဆုထူးပန် ဗုဒ္ဓဝိဇ္ဇာ ဆရာတော်ထံမှ မှတ်သားစရာများ လင်ပြလိုပါသည်။

ဆရာတော်မှာ ဗုဒ္ဓဝိဇ္ဇာဘွဲ့ခံ ဘုရားဆုပန် အရှင်ဘေဇာဘာသ ဇောတိဖြစ်ပါသည်။ သာဓကတဗျူ ၁၀၈ တောင်ဘုရား အနောက်ဘက်မှခဲ ဗုဒ္ဓဝိဇ္ဇာစာသင်တိုက် ပဓာနနာယကဆရာတော်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ငယ်စဉ် ကိုရင်ဘဝ စာသင်သားအဖြစ် ကြည်မြို့ ဇောတိကာရုံကျောင်းတိုက် ကျွန်ုပ်၏ ဘမုန်း ဦးယန္တထံ စာပေသင်ယူစဉ်မှာ တွေ့ဆုံခင်မင်ရင်းနီးခဲ့သော ကျွန်ုပ်ထက် လပိုင်းလောက် အသက်ကြီးသော ဆရာတော် ဖြစ်ပါသည်။ ရဟန်းဘဝ စာသင်ယူရာတွင် မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ ကင်မာ မြင်းခြံကိုးဆောင်တိုက်ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှောက် ရက်ရှိနေထိုင်သင်ယူခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ၁၉၅၆ မှ ၁၉၉၀ ခုနှစ် ၃၄ တွင် မတွေ့ခဲ့၊ မဆုံခဲ့ပါ။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်မှ ကျွန်ုပ်၏ ဦးငယ်ကို ဆုံတွေ့စဉ် ရေကြည်သားမှန်းသိ၍ သတင်းမေးရာ ပြန်ဆုံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ပြန်ဆုံစဉ်ကာလတွင် သွပ်မိုး ထရံကာ သာသာကျောင်းငယ်လေးမှာ သံဃာဆယ်ပါးခန့်သာ ရှိမည် ဖြစ်၏။ ဆရာတော်၏ စရဏအား၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဓမ္မဗိတ်ဆွေးနွေး နှင့် ဆရာတော်၏ ကြီးစားအားထုတ်ကြသဖြင့် ကျောင်းကံကြီး ဖောင်ဒေးရှင်းနှင့် အထက်သုံးထပ်ခံအပြီး စာသင် ၁၃ ခန့်နှင့် ရောက်လာချိန်မှာ ညောင်ပင်လေးဈေး

ပံ့ပိုးမှုဖြင့် ယခုအခါ ရှစ်ထပ်ကျောင်းတော်ကြီးအထိ ရှိခဲ့ပြီးခဲ့ပါပြီ။

ထို့နောက် ယခုနှစ်နှစ်ကာလအတွင်း သုံးထပ်သိမ် တော်ကြီးလည်း ပြီးနေပြီဖြစ်၏။ စာသင်သား ၆၀ ကျော်ကို တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကြီး ဦးသီလ၏ ကြီးကြပ်သင်ပြမှုဖြင့် ပြို့နယ်နှင့် တိုင်းဒေသကြီးတွင်ပါ ငယ်၊ လတ်၊ ကြီး၊ မွှာ စရိယတန်းပါ အောင်ချက်ကောင်းသော စာသင်တိုက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆရာတော်သည် ဘုရားဆုပန်ဆင်၍ စရဏကို ဦးစားပေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏တိုက်တွန်းမှုဖြင့် မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ကိုလည်း သင်တန်းတက်ယူပြီး နိုင်ငံအနှံ့ ကေစာရီကြွစဉ်မှာ ဒါန၊ သီလ၊ သပထ၊ ဝိပဿနာကို တိုက်တွန်းသလို ဒကာ၊ ဒကာမများကို ချီးမြှင့်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီးသဖြင့် ဆရာတော်ဟောကြားသော မှတ်သားစရာများကို ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအပေါ်
မေတ္တာထားရမည်။ သစ္စာရှိရမည်။
သည်းခံရမည်။
မိမိကိုယ်ကိုလည်း ဆုံးမရမည်။
ဣန္ဒြေလုံခြုံအောင်
စောင့်ထိန်းနိုင်ရန်ဖြစ်၏။
ဝိပဿနာအားဖြင့်
ပေါ်ရာအာရုံကို ဖြစ်ပျက်ရှုနိုင်ကာ
ဣန္ဒြေလုံခြုံ၏။

(က) သားသမီးသုံးမျိုး ။ အတိအတသား၊ အနုဇာတသား၊ အဝဇာတသား ဟူ၍ဖြစ်၏။

၁။ အတိဇာတသားသမီးမှာ မိဘနှစ်ပါးထက် အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာဘက်မှာ သာလွန်သော သားသမီးကို ဆို၏။

၂။ အနုဇာတသားသမီးမှာ မိဘနှစ်ပါးနှင့်တန်းတူ အသိအလိမ္မာ၊ ဉာဏ်ပညာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသူ သားသမီး ဖြစ်၏။

၃။ အဝဇာတသားသမီးမှာ မိဘနှစ်ပါးထက် အသိအလိမ္မာ၊ ဉာဏ်ပညာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာဘက်မှာ နိမ့်ကျရှိသူ သားသမီးဖြစ်၏။

(ခ) ထိုသုံးမျိုးတွင် နံပါတ်(၁) အမျိုးအစားဖြစ်အောင် သားသမီးတို့ ကြိုးစားကြရမည်။ နံပါတ်(၁)ဝင် သားသမီးဖြစ်ရန် အင်္ဂါငါးချက်ရှိလည်း ထိုအင်္ဂါငါးချက် ပြည့်စုံလျှင် အမြတ်ဆုံးလူသားတဲ့ဗျ။

(၁) ပထမမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ (၂) ဒုတိယမှာ မြတ်ပညာ ကောင်းစွာတတ်ဖို့ရာ၊ (၃) တတိယမှာ မြို့အဖွဲ့၊ ကောင်းစွာရှိဖို့ရာ၊ (၄) စတုတ္ထမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓ ကိုးကွယ်ရာ ကောင်းစွာအားပေးပါ။ (၅) ပဉ္စမမှာ ရုပ်မြို့ရွာ ကောင်းကျိုးဆောင် အောင်စေရာတဲ့ဗျ။

ငါးပါးအင်္ဂါပြည့်စုံပါ။ အမြတ်ဆုံးလူသားပါ။ အင်္ဂါငါးတန် ပြည့်စုံရန် နေ့စဉ်ပုန်ပုန် ကြိုးစားပါတဲ့ဗျ။ ထိုသို့ ပြည့်စုံစေရန် ပထမ ငါးပါးသီလရှိခြင်း သော သူတော်ကောင်းတရားများကို အမြဲရှိအောင် စောင့်ထိန်းပါ။ ဒုတိယအားဖြင့် လောကီအသက်မွေးမှုအတွက် သမ္မာအာဇီပ ခြုံနိုင်ရန် နှုတ်မှု၊ လက်မှု၊ စက်မှု တတ်ကောင်းစရာပညာကို တတ်အောင်သင်ယူထားရမည်။ လောကီကောင်းကျိုးအတွက် မှန်ကန်သော အယူဝါဒကို ကျင့်သုံးနိုင်ရန် အသိအလိမ္မာ တိုးပွားအောင် ဗဟုသုတရှိအောင် လေ့လာသင်ယူလိုက်မှာ ကြံရမည်။

နံပါတ်(၃) အချက်နှင့် ပြည့်စုံရန် မိမိမှာ အများစိုခို အားထားလောက်စရာ အသိအလိမ္မာ၊ ဉာဏ်ပညာ၊ အတတ်ပညာနှင့် ဥစ္စာစည်းစိမ်ရှိပြီးဖြစ်၍ မိမိကိုးကွယ်သော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သစ္စာလေးပါးတရားကို ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့်ကြံအားထုတ်

နိုင်သည်အပြင် သာသနာတော် အရှည်တည်တံ့အောင် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော သံဃာတော်များကို ဆွမ်း၊ သက်န်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး၊ ပစ္စည်းလေးပါးကိုလည်း ထောက်ပံ့လှူဒါန်း အားပေးရမည်။ ထိုပြင် မိမိမြို့ရွာနိုင်ငံ ကောင်းစားရေးအတွက် လူအား၊ အတတ်ပညာအား ငွေအားဖြင့်လည်းကောင်း ကျိုးဆောင်ပေးရမည်။ ကောင်းကျိုးတိုးပွား အကျိုးများမည့် လုပ်ငန်းများကို ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်း ရှိသလောက် ပါဝင်လုပ်ကိုင် ကူညီခြင်း၊ စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပါ။ ထမ်းဆောင်နိုင်ပါလျှင် လှူဖြမ်းကျွေးနပ်တဲ့ အမြတ်ဆုံးလူသားဖြစ်မည်ဟူ၏။ အမိအဖတို့ အိုမင်းသည်အခါ အပူအပင်မရှိ စားသောက်နေထိုင်ရေးကို ကျေနပ်စွာ ပေးဆပ်နိုင်မည်ဖြစ်၍ အမိအဖကျေးဇူးကို သိရာလည်းရောက်၊ ဆပ်ရာလည်းမြောက်ပေမည်။

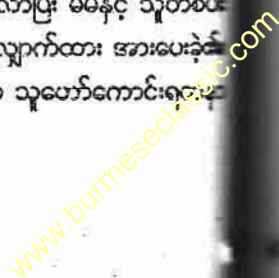
(ဂ) သူတော်ကောင်းအကျင့်ကို ကျင့်ရာတွင် သီစရာကောင်းသည်များ ရှင်းပြပုံရှိသေး၏။

သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာ၊ ပညာ၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပ ဟူသော သူတော်ကောင်းတရား လက်ကိုင်ထားနိုင်လျှင် ကောင်းပါသည်တဲ့။ သို့သော် ကျင့်စရာသီဖို့လည်း လိုသေးသည်ဟု ဆိုပြီး ဘုရားဟောမှ ထုတ်နုတ်၍ ဩဝါဒထုတ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

စက္ခု၊ သောတ၊ ဂါ၊ ဝိဂ္ဂ၊ ကာယ၊ မန၊ ဝိစထညပါအားလုံးပေါင်းစု ခုနစ်ခုပါ။ ခုနစ်ခုနှင့်မှ စံရသကတိ ခုနစ်ရွာ၊ မနိုင်က လားရပါယ်လေးရွာတဲ့ဗျ။

ဗုဒ္ဓဝိဇ္ဇာဆရာတော်သည် ရဟန်းငယ်တဝ ပဏ္ဍိတကြီး တန်းမြေဆိုပြီးသည်မှ တောရဆောက်တည်ကာ စရထ အကျင့်အတွက် ကောတောင်အနံ့ လှည့်လည်ကျင့်နေခဲ့ပြီးမှ ၁၉၉၀ မရောက်မီ နှစ်များမှသာ လက်ရှိကျောင်းနှင့် ကျောင်းနေရာကို ဘုန်းတော်ကြီးပိုင်ရှင်ထံမှ ဝယ်ယူ၍ တည်ထောင်သီတင်းသုံးနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားအလောင်းတော်များ ကျင့်စရာအကျင့်ကို ကျင့်ကြံနေထိုင်ခြင်း၊ စရထ အသုပစ္စည်းထုတ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်က ပါရမီတော် ထက်သန်စေလို၍ မိုးကုတ်ပိပဿနာကိုပါ လေ့လာပြီး မိမိနှင့် သူတစ်ပါးအကျိုး တိုးပွားစေရန် တိုက်တွန်းလျှောက်ထား အားပေးခဲ့၏။

သောတာပန်တည်ပြီးမှသာ သူတော်ကောင်းရတော့မှာ

နုနပ်ပါး စတင်၍ အမြဲတမ်းတည်မည်ကို မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဟောကြားချက်မှ သိထား၍ ကုသိုလ်အားလုံးတွင် နံ့သာတစ်ရှူးမျှ သိသော ဝိပဿနာကုသိုလ်က သာကြောင်း ဖြစ်၍ ပါရမီကို ပို၍ထက်သန်အောင်နှင့် ဘုရားအဖြစ်ရောက် သော ဘဝတွင် ဒုက္ကရစရိယကျင့်ရာကို အချိန်တိုစွာဖြင့် ကျင့်ပြီး ပြီးမြောက်စေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ညွှန်ပြသော ဩဝါဒမှာ ဘုရားရှင် သက် တော်ထင်ရှားရှိစဉ်အခါ ရဟန်းတော်များအချင်းချင်း ပြောဆို နေကြ၏။ စက္ခု၊ သောတ၊ ဂါန၊ ဝိဝာ၊ ကာယ၊ မန ခွါရ ခြောက်ပါးမှာ အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံ၊ အနံ့အာရုံ၊ အရသာအာရုံ၊ ကိုယ်အတွေ့အထိအာရုံ၊ မဗ္ဗာရုံ စသည့် ပေါ်ရာတွင် မိမိအားသန်ရာ အမြင်အာရုံထိန်းခြင်း၊ အကြား အာရုံ ထိန်းခြင်း၊ အနံ့အာရုံထိန်းခြင်း စသည်ဖြင့် မိမိ ထိန်း နိုင်သည်က ပို၍ကောင်းကြောင်း ပြောနေစဉ် ဘုရားရှင်က ဉာဏ်တော်ဖြင့်သိမြင်၍ ကြွလာပြီး ရဟန်းတို့ကို မေးသဖြင့် ရဟန်းတို့က မိမိသန်ရာကို လျှောက်ထားကြ၏။ ထိုအခါတွင် ဘုရားရှင်က အာရုံခြောက်ပါး ထိန်းရုံသာမက နှုတ်ဝစီအာရုံ ကိုပါ ပြောဆိုမှု "ဝါစ" ကိုပါ ကောင်းစွာထိန်းဖို့ လိုအပ်ကြောင်း ဖြည့်စွက်ဟောခဲ့ပုံကို ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အာရုံခြောက်ပါးနှင့် နှုတ်ဝစီကို ထိန်းနိုင်မှသာ သုဂတိခုနစ်ဘုံကို ရောက်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း သိဖို့ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ဝစီဗေဒ ထိတိုင်းရ ဟူသော စကားပုံ လည်း အရှိသားဖို့လားဗျား၊ ဝစီကံက ပြုလွယ်၊ ပြောလွယ် ၍ ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ အရေးကြီး၍ ဘုရားရှင်ညွှန်ပြဟောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(ဃ) စကားခြောက်ခွန်း၊ လျှင်ထွန်း၊ လေးခွန်းကို ပယ်၊ နှစ်ခွန်းကို သုံးနိုင်တယ် ဖြစ်၏။

(၁) ကိုယ်အကျိုးရှိ၊ သူလည်းအကျိုးရှိ၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်မှန်၏။ သူ့အလိုရှိက ပြောနိုင်၏။

(၂) ကိုယ်အကျိုးမရှိ၊ သူ့အကျိုးရှိ၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်မှန်၏။ သူ့အလိုရှိ ပြောနိုင်၏။

(၃) ကိုယ်အကျိုးရှိ၊ သူ့အကျိုးမရှိ၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်မှန်၏။ သူ့အလိုပေမယ့် မပြောရ။

(၄) ကိုယ်အကျိုးမရှိ၊ သူ့အကျိုးမရှိ၊ ဟုတ်လည်း

ဟုတ်မှန်၏။ မပြောရ။

(၅) သူ့အကျိုးရှိ၏။ ကိုယ်အကျိုးမရှိ၊ မဟုတ် မမှန်ပါ။ မပြောရ။

(၆) သူ့အကျိုးမရှိ၊ ကိုယ်အကျိုးရှိ၏။ မဟုတ်မှန်ပါ က မပြောရ ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအပေါ် မေတ္တာထားရမည်။ သစ္စာ ရှိရမည်။ သည်းခံရမည်။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ဆုံးမရမည်။ ဣန္ဒြေလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းနိုင်ရန် ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာအား ဖြင့် ပေါ်ရာအာရုံကို ဖြစ်ပျက်ရှုနိုင်က ဣန္ဒြေလုံခြုံ၏။

(င) ဗုဒ္ဓဝိဇ္ဇာဆရာတော်၏ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် အဓိပ္ပာယ်ဟောချက်ကို ဖော်ပြလို၏။

(၁) ရူပါရုံ - မိမိအဆင်းရူပါကြောင့် သူတစ်ပါးမှာ အပြစ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူတစ်ပါး၏ ရူပါရုံကြောင့် မိမိမှာလည်း အပြစ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။

(၂) သဒ္ဓါရုံ - မိမိအသံကြောင့် သူတစ်ပါးမှာ အပြစ် မဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူတစ်ပါး၏ အသံကြောင့် မိမိမှာ အပြစ်မဖြစ်ပါ စေနဲ့။

(၃) ဂန္ဓာရုံ - မိမိ၏အနံ့ကြောင့် သူတစ်ပါးမှာ အပြစ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူတစ်ပါး၏ အနံ့ကြောင့် မိမိမှာ အပြစ် မဖြစ်ပါစေနဲ့။

(၄) ရသာရုံ - မိမိက အရသာခံလိုမှုဖြင့် သူတစ်ပါး မှာ အပြစ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူတစ်ပါးအရသာခံလိုမှုဖြင့် မိမိမှာ အပြစ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။

(၅) ဟောဠဗ္ဗရုံ - မိမိကိုယ်၏အတွေ့အထိကြောင့် သူတစ်ပါးမှာ အပြစ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူတစ်ပါးကိုယ်၏ အတွေ့ အထိကြောင့် မိမိမှာ အပြစ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။

(၆) မဗ္ဗာရုံ - မိမိစိတ်အာရုံကြောင့် သူတစ်ပါးမှာ အပြစ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူတစ်ပါးစိတ်အာရုံကြောင့် မိမိမှာ အပြစ် မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ထိုသို့ ရှောင်စရာကို ရှောင်နိုင်ခြင်းကို ဝိရတီ ရှောင်ကြဉ်မှုဖြစ်၏။ သီလနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ဉာတိရောက်မည်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်မှုမှာ ကံဒြတ်အကျင့် ဝိပဿနာမှ တက်နိုင်၏။ ရှောင်နိုင်လျှင် ခြောက်ပြစ်ကင်း အဓိပ္ပာယ်ရပြီ ဖြစ်ပါ၏။

သဲလဲစင် ။ သဲလဲစင်ဟူသည် ပမာဆောင်၍ ပြော

သောစကား ဖြစ်၏။ ဥပမာ - သံပုံတစ်ပုံကို လမ်းဘေးတစ် နေရာထားရှိပါက ကလေးများဆော့ကစား၍ဖြစ်စေ၊ လမ်းသွား လမ်းလာများနှင့်မိ၍ ကပ်ပါသွား၍ဖြစ်စေ၊ လေတိုက်၍လည်း လွင့်စဉ်သွားနိုင်လေ၏။ ပြုလဲပြုပျက်လွယ်၏။

ကံသုံးပါးရှိ၏။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ဖြစ်၏။ ကာယကံဖြင့် ထိခိုက်ပြုလုပ်မိပါက တရားဥပဒေအရ အပြစ် ခံရမည်ကို သိ၏။ အပြစ်ကိုရှောင်လို၍ စောင့်ထိန်းသေး၏။ မနောကံဖြင့် ပြောပါကလည်း တစ်ဖက်လူ မသိနိုင်ဖြစ်၏။

ဝစီကံဖြင့် ပြောချင် ပြောချလိုက်ပါက တစ်ဖက်လူ ကို သိစေနိုင်၏။ နာလိုမှု၊ မနာလိုမှု ဖြစ်စေ၏။ မိမိလည်း ပြောလိုက်ရလို့ ကျေနပ်သွားတာ ရှိမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ဝစီကို၊ ဝါစကို ခပ်ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောတတ်ကြလေ၏။ ဝစီကံကြောင့် ကံတစ်ခုသည်လည်း ဘဝသစ် ဇာတိ၊ ဒုက္ခ သစ္စာရမ္မာကို သိသူနည်း၏။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဖြင့် ပြောမိပါက အပါယ်လားရမည်ကို မသိ၍ မကြောက်နိုင်ကြ ၍လည်း ဖြစ်၏။

သဲများသည် လွင့်စဉ်လွယ်သကဲ့သို့ စကားပြောရာ တွင်လည်း ရောက်တတ်ရာရာ အရေးမထား ပြောဆိုနေခြင်း ကို သဲများလွင့်စဉ်ဘိအလား ယမာထားခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ သာ စကားပြောမှုကို မကောင်းစကားမပြော၊ ကောင်းသော စကားကို လိုအပ်မှပြောကြပါမူက "ဝါစ" နှုတ်စကားကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သဖြင့် သဲများ လွင့်စဉ်ချင်ရာ လွင့်စဉ်သည် အဖြစ်မျိုး မဖြစ်နိုင်၍ သဲစင်မှုမှ ကင်းပုံကို ရည်မျှော်၍ သဲလဲစင် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆိုကြောင်း သိရပါသည်။

ထို့ကြောင့် အာရုံခြောက်ပါး ဣန္ဒြေစောင့်ထိန်းနိုင် သဖြင့် ခြောက်ပြစ်ကင်းပြီး နှုတ်ဝစီစောင့်ထိန်းနိုင်၍ သဲလဲ စင်ကာ အပြစ်ကင်းနိုင်ပုံကို ရည်မျှော်၍ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်ဟူသည့်စကား ပေါ်ခဲ့ရလေ၏တဲ့ဗျ။

(စ) တရားအားထုတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်စရာ အဖွင့်နှင့် အပိတ် ညွှန်ပြပုံ။

(၁) အဖွင့် ။ အမှန်မသွား၊ အမှားသိမြင်၊ အဝိဇ္ဇာ ဖုံး၊ ကောင်းလုံးမွတ်ထင်၊ စိတ်ကိုယ်နှုတ်မှု ကြံပြုပြောလျှင်၊ ဝိညာဏ်စပ်၊ နောက်ထပ်သန္ဓေရှင်။

အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော သစ္စာလေးပါး မသိမှုကြောင့်

ကံသုံးပါးကို ပြုမိ၊ ပြောမိလျှင် ကံပြောက်သွား၍ ကံ၏ ဝိပါက အကျိုး ဇာတိ ဇရာ မရဏ အိုနာသေ ဒုက္ခသစ္စာရမည်ကို သိဖို့ဖြစ်၏။

(၂) အပိတ် ။ အမှန်သွားမှ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်မြင်၊ အဝိဇ္ဇာ ဆိုး၊ ဉာဏ်မျိုးမထင်၊ စိတ်ကိုယ်နှုတ်မှု၊ နေ့ညပြုပြင်၊ မြတ် သတိ၊ စောင့်သိ နိဗ္ဗာန်ဝင်။

သတိကိုလက်ကိုင်ထား၊ ဝိပဿနာအကျင့်ကို ကျင့်ပါ က အဝိဇ္ဇာပျောက်၊ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ရောက်နိုင်၍ အဒွင်္ဂိကောမဂ္ဂေါ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုက်အောင်၍ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံပါ ပယ်သတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်စေမည်ကို သိဖို့ဖြစ်ပါသည်။

(ဆ) မေတ္တာ၊ သစ္စာ၊ သည်းခံ မေ့လက်ဆောင်မှာ ဗားမဲ့ဆရာတော်ဘုရား၏ ချီးမြှင့်ချက်

နံ့သာတော်ဆရာတော်ထံသို့ သူ၏ လုပ်သားများအဖွဲ့ နှင့် နှစ်လည်ရက်၏ နောက်ဆုံညတွင် လိုက်ပါရင်းမှ ဘာသာ ခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်လာခဲ့၍ သူသည် တော အနံ့၊ တောင်အနံ့၊ စေတီပုထိုးများကို လိုက်လံဖူးမြော်ရင်း ဆောင်းကာလတစ်ညတွင် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ခုတွေ့ပြီး ခုပျောက်သွား၍ လိုက်ရှာရာမှ တစ်ဖန်ပြန်တွေ့စဉ် ငါ့သား အချိန်မတန်သေးဘူး၊ လောလောဆယ် မေ့လက်ဆောင် ယူသွားဟု ဆိုကာ ပေးခဲ့သော "မေတ္တာ၊ သစ္စာ၊ သည်းခံ" ဤသုံးတန် မှတ်ရန်အလွန်ကောင်းလှ၏။ နံ့သာတော် ဆရာ တော်ထံသွားစဉ် ထိုသူနှင့် ကြုံတွေ့ရသဖြင့် သူ၏ တောတွင်း အတွေ့အကြုံများကို နားထောင်ရင်း ရလိုက်သော ဗားမဲ့ ဆရာတော်၏ ချီးမြှင့်ချက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဗားမဲ့ ဆရာတော်၏ မေတ္တာထားခံရသူ တပည့်တစ်ဦးမို့ မေတ္တာ၊ သစ္စာ၊ သည်းခံကို ခံယူကျင့်သုံးလျက်ရှိပါသည်ကို နိဂုံးချုပ် တင်ပြလိုက်ပါသည်။

အားလုံးသော စာဖတ်ပရိသတ်နှင့်တကွ ၃၁ ဘုံသား တို့သည် ဘေးကင်းရန်ကင်း ရောဂါရှင်းပြီး ကောင်းကျိုးဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ။

မေတ္တာ၊ သစ္စာ၊ သည်းခံ

ဖိုးသန်းကျော်(ရေကြည်သား)

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

■ ဥစ္စာစောင့်ဟူသည်

လူသားသည် မိမိပိုင်ရွှေငွေများကို မြေအတွင်း စသည်တို့၌ သိုဝှက်ထားပြီး နောက် မိမိသေရအံ့ဆဲဆဲတွင် ထိုရွှေငွေကို မည်သို့မျှ ဖော်ထုတ်၍လည်း မယူနိုင်၊ စိတ်ချရသူကိုလည်း ပြောမပြနိုင်ဘဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ဥစ္စာ၌ တပ်မက်သော လောဘကြောင့် ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်ရပါသည်။ ဇာတကတွင် ဥစ္စာ၌ တပ်မက်၍ ခွေးဖြစ်ရသူ၊ မြွေဖြစ်ရသူ၊ ကြွက်ဖြစ်ရသူများကို ပြဆိုထားပါသည်။ ဥစ္စာ၌ တပ်မက်သော လောဘဖြင့်သေပါမှု ခွေးမြွေ၊ ကြွက် စသော တိရစ္ဆာန်မျှမက ဥစ္စာစောင့်တည်းဟူသော ပြိတ္တာလည်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဥစ္စာစောင့် ပြိတ္တာရှိကြောင်းကိုကား စာအရ ပြောပြနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တွေ့ ပြောပြပါဆိုလျှင်ကား ဥစ္စာစောင့်နှင့် ကိုယ်တိုင်မကြံဖူးပါ။ ကိုယ်တိုင်မကြံဖူးသော်လည်း ကိုယ့်အနီးအပါး အတွေ့အကြုံကိုမူကား ပြောနိုင်ပါသည်။

ဤသည်ကား ဒေါက်တာအောင်ကျော်(သွားဆရာဝန်)ရေးသားသော မြန်မာ့ဟေမဝန် တမလွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်း

စာအုပ်မှ နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါစရိယ ထီးချိုင့်မြို့ တည်တောဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမှာစာနိဒါန်းအဖွင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ဥစ္စာစောင့်အတွေ့အကြုံကို မူရင်းအတိုင်း ဖောက်သည်ချရသော်...

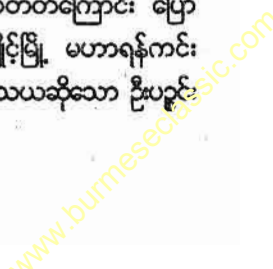
ထီးချိုင့်မြို့မှ မြောက်ပြင်သို့သွားသော ကားလမ်းအနီး၌ စစ်ကဲကြမ်းအမည်ရှိသော စေတီပျက်တစ်ဆူ ရှိပါသည်။ ထိုစေတီပျက်ကား ထီးချိုင့်မှ လေးမိုင်မျှဝေးကွာပါသည်။ ထိုစေတီတော်ကိုပြုပြင်ပေးရန် ထီးချိုင့်မြို့ လက်နပ်ယင်ဈေးရပ် ဦးသီလှက လျှောက်ထား၍ ပြုပြင်ပေးရန် တာဝန်ယူလိုက်သည်။

ထိုစစ်ကဲကြမ်း စေတီတော်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၅၀၀ ခန့်က မိုးမိတ်စော်ဘွား ကိုးသိန်းသခင်၏ ညီတော်စော်ဘွား ငအင်၏ ဗိုလ်မှူးစစ်ကဲကြမ်း စတင်တည်ထားသောကြောင့် အလွန်ပျက်စီး၍နေလေပြီ။ သို့သော် ရှေးဟောင်းစေတီ၏ ၅၀ပနာတိုက်ကို မဖျက်လိုသောကြောင့် စေတီလုံးကိုခုံ၍ ပြုပြင်ရန် ဘုရားအုတ်မြစ်အတွက် စေတီတော်ပတ်လည်ကို မြေတူးပေးပါသည်။ ထိုမြေ

တူးသော ညဦးတွင် ကျက်သရေချောင်းရွာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ဥစ္စာစောင့်ပူးကပ်၍ “ဘာမပြော ညာမပြောဘဲ လာပြီး အုတ်မြစ်တူးလိုက်ကြတာ။ ကံကောင်းလို့ ကျွန်မတို့ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထိမသွားတယ်။ ခုတော့ ဥစ္စာတွေကို စိတ်ချရတဲ့နေရာအရောက် ရွှေပြောင်းပြီးပါပြီ”ဟုပြောကြောင်း ဒါယကာတစ်သောက် လာရောက်လျှောက်ထားပါသည်။

ထိုဥစ္စာစောင့်၏ ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကား ၎င်းတို့စောင့်ရှောက်ထားရသော ရွှေငွေတို့ကို သိုက်ဆရာများ မတူးနိုင်အောင် စေတီတော်အောက်ရွှေပြောင်းထားစဉ် ဘုရားပြုပြင်ခြင်းနှင့် ကြံသောကြောင့် အခြားတစ်နေရာဆီသို့ ရွှေပြောင်းထားရသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးက ရေးသားထားပါသည်။ ထီးချိုင့်မြို့ မြသိန်းတန်တောင်စောင်းအနီး၌လည်း စေတီငယ်တစ်ဆူ ရှိကြောင်း ထိုစေတီငယ်၌ ဥစ္စာစောင့် ညီအစ်မရှိ၍ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့တွင် ဇာတ်ရုံသို့ ပွဲကြည့်လာတတ်ကြောင်း ပြောကြသည်။ ထီးချိုင့်မြို့ မဟာရန်ကင်းကျောင်းရွာ၌ ဦးဝိဿယဆိုသော ဦးပဉ္စ

ကျောင်းထိုင်သည်။ ထိုစဉ်က မိန်းမပျို နှစ်ဦး လာရောက်၍ “အရှင်ဘုရား ကောင်းကောင်းနေပါ” ဟု လျှောက်သွား သည်။ ထိုမိန်းမပျိုနှစ်ယောက်ကို သိ သလိုလိုဖြစ်သော်လည်း အမှန်စဉ်းစား၍ မရသောကြောင့် ဥစ္စာစောင့်မဟု ထင်ခဲ့ သည်။ ထိုဝိသယကား ထိုကျောင်းတွင် ကောင်းကောင်းမနေသောကြောင့် ထို ကျောင်းမှခွာပြီး ဖုံကုန်းကြီးရွာ၌ ကျောင်း ထိုင်သေးသည်။ ထို့နောက် မကြာခင် လူထွက်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ၎င်းမဟာ ရန်ကင်းတွင်နေစဉ်က သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြသွားဖူးပါသည်။

ဤသည်ကား ကိုယ်တိုင် ဥစ္စာ စောင့်နှင့် မတွေ့ဖူးသော်လည်း ဥစ္စာ စောင့်နှင့် တွေ့ဖူးသူများ ပြောပြချက်ဖြင့် ဤကမ္ဘာလောက၌ ဥစ္စာစောင့်ရှိသည် ဟူ၍ကား ယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော် ဥစ္စာစောင့် မစ၍ ကြီးပွားသူဟူ၍ကား မကြားဖူး မမြင်ဖူးပါဟု ဆိုထားလေသည်။

■ လက်တစ်ဖက်ပြတ် ဥစ္စာစောင့်

ဖိုးသူတော်ကြီး

ကျွန်တော်သည် ယခုတစ်ပတ် ဝိညာဉ်လောကအတွက် ဥစ္စာစောင့်ဟူ သည်ကို ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်သော ကြောင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀ ခန့် က ထုတ်ဝေခဲ့သည့် တိုင်းရင်းမေဂျာနယ် ပါ စာရေးဆရာ ဣန္ဒာနွယ်ရေးသည် ကျွန်းငိုပင်ဆိုသော ဝတ္ထုတိုလေးကို သွားသတိရမိပါသည်။

အချိန်အားဖြင့် ၁၉၃၀ ကျော် ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးဆရာ ဣန္ဒာနွယ်အား စလင်းမြို့ မီးသတ်ဌာန

တွင် မိတ်ဆက်ဂုဏ်ပြု ညှဉ်ခံပွဲကျင်းပ စဉ် သိပ္ပံမောင်ဝနှင့် ဆရာဣန္ဒာနွယ်တို့ ရင်းနှီးစွာ ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါသည်။ ထိုစဉ် အခါက ဣန္ဒာနွယ်မှာ ဥစ္စာစောင့်၊ စုန်း တစ္ဆေ ကဝေ စသော အကြောင်းအရာ တို့ကို ကျက်စားလျက်ရှိပြီး သိပ္ပံမောင်ဝ ကား ခေတ်စမ်းစာပေသမားတစ်ဦး ဖြစ် ပါသည်။

“ဆရာ...ဟိုဘက်နယ်ရောက်ခဲ့ ရင်တော့ အိုင်းကြီးဗိုလ်တံအကြောင်း ကြားခဲ့ရမှာပေါ့။ အဲဒါ ဆရာအယူအဆ ဘယ်လိုပါလဲ” ဟု မေးမြန်းလိုက်သည် ရှိသော် ဣန္ဒာနွယ်က သူမမေ့နိုင်အောင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော လက်တစ်ဖက်မပါ သည့် ဥစ္စာစောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးကိုပင် ပြေး၍ မြင်မိပါတော့သည်။ သူ၏ခေါင်း သည်လည်း အတန်ငယ် ကြီးသွားသည် ဟု ထင်မိလိုက်သည်။ သူ၏လက်မောင်း ရှိ မွေ့ညင်းများလည်း ထောင်လျက်လာ ပါတော့သည်။ အတန်ငယ်သတိထား လျက် ဦးစိန်တင်(သိပ္ပံမောင်ဝ)၏အမေး ကို မေးဖြေပင် ဖြေလိုက်မိပါတော့သည်။

“လက်ပြတ်သရဲလား။ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရုံတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ။ ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင် ရောက်ခဲ့တယ်။ သုံးည တီတီ ဗိုလ်တံပေါ်မှာ အိပ်ခဲ့တယ်”

“နိဆရာရယ် . . . သတင်းကြီး သလောက်ကော ထူးခြားရဲ့လား။ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါလောက် ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ။ ဒီဘက် နယ်ကိုပဲ မရောက်ရပါဘူးဗျာ”

ဟု ဣန္ဒာနွယ်အား ဗိုလ်တံပေါ် တွင် သုံးညအိပ်ခဲ့တယ်ဟူသောအကြောင်း ကိုလား။ သို့မဟုတ် နာနာဘာဝများ အကြောင်းကိုလားမသိ မယုံကြည်သလို

မျက်နှာထားနှင့် မေမြန်းလာသဖြင့် ဣန္ဒာနွယ်က -

“ဒီအကြောင်းတွေကို ဆိုပါတော့ ဆရာရယ်။ ဝိညာဉ်ဆန်တာတွေကို ဆရာက မယုံကြည်လို့လား။ ကျွန်တော် တော့ သေသေချာချာ တွေ့ခဲ့ရ သိခဲ့ရ တယ်ဆရာ”

ဟု အိုင်းကြီးဗိုလ်တံမှ အတွေ့ အကြုံတို့ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ -

“ဆာရိုက်တာ ဟက်ဂတ်ဂရေထား တဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝတ္ထုတွေဟောင် တိုင်းပြည်က လက်ခံနေသေးတာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေ ဆရာရေးရင်လည်း လက်ခံရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာရေးရ မှာက ဆာရိုက်တာ ဟက်ဂတ်ဂရေထံ လို ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ဆင်ဖို့ မလွယ်လှ ဘူးထင်တယ်။ သူတို့က အာဖရိက တောကြီးတစ်ခုလုံးကို နောက်ခံထား တော့ ထူးဆန်းတာတွေ စိတ်ဝင်စားစရာ တွေဟာ မကြုံဆုံရတော့ဘဲ အလိုလို ပါဝင်နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် တို့ မြန်မာပြည်က ဝတ္ထုရေးဆရာတွေ အတွက် သိပ်ပြီး နယ်ကျဉ်းနေကြတော့ အများအားဖြင့် အချစ်ဝတ္ထုတွေနဲ့သာ လမ်းဆုံးပြီး ဒေသန္တရဝတ္ထုကတော့ ခပ်ရှားရှားပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကြီးမားပေမီ ဆရာရယ်။ ခန္တီးနယ်တို့၊ ချင်းတောင်တို့ လ,ဝနယ် (လနယ်၊ ဝနယ်)တို့ကို နောက် ခံထားပေးဆရာ။ ဆရာကိုယ်တိုင် ရောက် ခဲ့ဖူးတဲ့နေရာတွေဆိုတော့ ယုတ္တိရှိရှိနဲ့ ဇာတ်ကွက်ဆင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

စာရေးဆရာ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ဆရာ ဣန္ဒာနွယ်အပေါ် တိုက်တွန်းအားပေးမှုပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဆရာကုန်နွယ်တို့သည် အိုင်ကြီးငိုလ်တံ အကြောင်းကို တစ်ဖန် ပြန်ကာ စကားကောက်ကြပြန်တော့ သည်။ ယခုရေးပေးလတ္တံ့သော ဇာတ် မှာ “အိုင်ကြီးငိုလ်တံ” တစ်ပိုက်တွင် ထိုစဉ်အခါက အထူးကျော်ကြားလျက် ရှိနေသော “လက်ပြတ်သရဲ” ခေါ် လက် တစ်ဖက်ပြတ်လျက်ရှိသော ဥစ္စာစောင့် ဦးသူတော်ကြီး၏ လက်ပြတ်ခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကွမ်းရွာ ယခုအခါတွင် ကွမ်းယာ ဆေးဟု လူအများ နားလည်သိကွမ်းနေ ရသော ဆေးရွက်ကြီးထွက်ရာ “ကွမ်းရွာ မြို့ကြီးသည်ကား ရောဝတီမြစ်ကမ်းနဖူး တွင် မားမားမတ်မတ် ရည်တည်လျက် လှေကြီး၊ လှေငယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှပေတော့သည်။ ရှေးအခါက ယခုလို သောင်ကြီးမထွန်း ထားသေးဘဲ မြစ်နှင့်မဝေး ရှိနေပေရာ သင်္ဘောဆိပ်မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့သည့် အလျောက် ကုန်သည်ပွဲစားများတို့၏ ဖြစ်ထွန်းကြီးပွားရာ ဌာနကြီးတစ်ခု ဖြစ် ပေတော့သည်။

* * *

အညာမြစ်ရိုးမှ လှော်လှေငယ် လေးတစ်စင်းသည် လှေကြီး၊ လှေငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကြားတစ်နေရာတွင် ဆိပ်ကပ်လိုက်ပါတော့သည်။ လှေငယ် အပေါ်တွင် အိမ်သုံးပစ္စည်းအနည်းငယ်နှင့် အိမ်ထောင်လက်သစ် ဖြစ်ဟန်တူသော လှေငယ်ဇနီးမောင်နှံတို့ ပါလာကြသည်။ မြစ်ပေါ်သို့ မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်ဝမ်း ချည်လျက် အားကိုးရာမဲ့သဏ္ဍာန် ညှိုး ချိတ်စွာ ဖန်တီးလျက်ရှိနေသလောက် ကျန်းမာခြင်းဖြစ်သူမှာ ရှက်စိတ်နာအသွင်

နားထင်ကြောကြီးများ ထောင်နေအောင် ပင် သွားခြင်းစေကာထားလျက် မျက်လုံး မှာ ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင်ပင် လှုပ်ရှားရှိ နေကြသည်။

ဤမျှ များပြား၍ စည်ကားလှ သော ဆိပ်ကမ်းတွင်ပင် လူသူတစ် ယောက်တလေကိုမှ သူတို့ သိရှိဟန် မတူကြပေ။ အမှန်လည်း သူတို့အသိ မိတ်ဆွေဆို၍ ဤရပ်ဌာနတွင် ခွေးတစ် ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမျှပင် မရှိခဲ့ပေ။ သူတို့သည် အတော်ပင် ခရီးဝေးကွာ သော အရပ်မှ ဤသို့သော အရပ်မျိုးကို တမင်ရွေးချယ်ကာ ခြေရာဖျောက်ထွက် ခွာလာခဲ့ကြသူများပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူတို့ကား အားကိုးရာမဲ့ အတိ ဇုက္ခရောက်၍ လာခဲ့သူများသာ ဖြစ်ခဲ့ပေ ရာ ဤကမ္ဘာမြေပြင်အကျယ်ကြီးပေါ်တွင် အသိမိတ်ဆွေဆို၍ သူတို့နှစ်ဦးသာ ရှိ နေရာတော့သည်။

မိန်းမဖြစ်သူသည် ညှိုးငယ်စွာ အပြင် မွတ်သိပ်ဆာလောင်လှပုံတို့နှင့် လင်သည်မောင်အား “ကိုသာဒုတ်၊ မှုံတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဟု မကြာသာသော အမူအရာများစွာတို့နှင့် မေးလိုက်ရာရာ တွင် ယောက်ျားမှာ ကြိုတင်စိတ်ကူး ထားသည့်ပမာ သွက်လက်စွာဖြင့် - “မပူ ပါနဲ့ မှုံရာ။ ဒီအခြေအနေကျမှာတော့ မထူးတော့ပါဘူးကွာ။ ဒီလှေကလေးကို ရောင်းလိုက်တာပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက် လေသည်။

* * *

ဤအရပ် ဤဌာနကြီးတွင်ကား များသောအားဖြင့် တောင်သူယာခုတ် အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးကျောင်းအမူ ပြုကြသူတို့ နေရာဖြစ်လေရာ ရွာကြီး၏

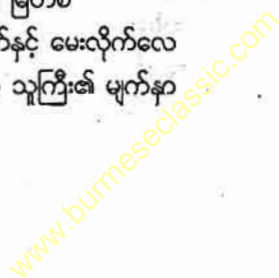
နောက်ဖေးတွင် ပြန်ပြောညီညာလျက် မြေဆီမြေမြလာတက်သော ယာကြီး တစ်ခု ရှိနေပေသည်။ ထိုယာကြီး၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် အလွန်ကြီးမားလှ သော ကျွန်းငိုပင်ကြီးတစ်ပင် ပေါက် လျက်ရှိပေသည်။ ထိုယာကြီးမှာ ညီညာ ပြန့်ပြူးလျက်ရှိနေသည့်ပြင် ရွာနှင့်လည်း များစွာ မကွာလှမ်းလှသဖြင့် များစွာပင် အကွက်အကွင်းကျလှသော်လည်း လူ သေ၊ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်သေ၊ ပစ္စည်းပျက် စသော အနောင်အယုတ်တို့ကြောင့် ပိုင်ရှင်များ တစ်ဦးလက်မှ တစ်ဦးလက် သို့ အဆက်ဆက်ပြောင်းလွဲကြလျက် နောက်ဆုံးတွင် လုပ်ကိုင်ဝံ့သူမရှိ တော ချုံအတိပြီးသော ယာတောကြီးဘဝသို့ ကျရောက်၍နေပေတော့သည်။

* * *

ကွမ်းရွာသူကြီး ဦးသာညိုမှာတော့ ကော့ထောင်သော နှုတ်ခမ်းမွှေး ထူထဲ သော မျက်ခုံး၊ ကြည့်ပုံပြူးကျယ်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် များစွာ ခုံညားလှသည့် အလျောက် ရပ်ရွာတွင်လည်း ဓားပိုင်၊ တုတ်ပိုင်တစ်မျှ ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမား လျက် မျှတသော ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပြည့်စုံသည်နှင့်အညီ ချစ်ကြောက်ရှိသေ ခြင်းကို ခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အိမ်ဦးခန်းကြမ်းပြင်တွင် ဖက်ဆေးလိပ် ဖြူကြီးကို ဖွာလိုက်၊ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းပန်းငှက်ကို မြှောက်ကာသောက် လျက်ရှိစဉ် ကိုမြတ်စံဆိုသူ ရောက်လာ ကာ သူကြီး၏အပါးတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်မှ သူကြီးက -

“ဘာတုံးဟေ့ မြတ်စံ”

ဟု အသံပြတ်နှင့် မေးလိုက်လေ သည်။ ကိုမြတ်စံက သူကြီး၏ မျက်နှာ

ကို မရဲတရဲခေါ်ကြည့်ပြီးနောက် -

“သူကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ရပ်ဝေးက ဧည့်သည်များဆို ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ”

ဟု ရိုသေစွာပြောလိုက်တော့သည်။

ဧည့်သည်မှာ ကိုသာဒုတ်နှင့် မယ်မှုံတို့ပင် ဖြစ်ရာ သူကြီးဦးသာညို၏ အကူအညီအမအစဖြင့် မကြာမီပင် လုပ်ကိုင်သူမရှိ တိမ်ကော၍နေသော “ကျွန်းပိုင်” ယာတောကြီးကို ရှင်းလင်း နုတ်ထွင်လျက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာရ ပေတော့၏။

ရပ်သူရွာသားတို့ကား မည်သူမျှ အနားမသိဝံ့အောင် ကြောက်ရွံ့နေကြ သော ယာတောကြီးတွင် ငွတ်မိုတ်ကာ လုပ်ကိုင်နေကြရှာသော သာဒုတ်တို့ လင်မယားကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်လျက်သာ ရှိနေကြလေ၏။

သာဒုတ်တို့လင်မယားအဖို့တွင် ကား အခက်အခဲအမျိုးမျိုးတို့ကို တွန်းလှန်လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်လျော်စွာ ဤယာတောကြီးမှာ သူတို့အဖို့ လောကနိဗ္ဗာန်ကို ဖန်တီးပေးမည့် ရွှေမြေကြီးသဖွယ် ထင်မြင်လျက်သာ ခွန်တိုက်၊ အားတိုက် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလုပ်ကိုင်ကြခြင်းဖြင့် မအားမလပ်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့ကိုရက်စား၊ လပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်ခဲ့ကြ၏။ ကိုသာဒုတ်တို့မှာကား တစ်စုံတစ်ရာ အနောင့်အယုက်မတွေ့ မိမိတို့ ခွန်အားစိုက်ထုတ်လျက် လုပ်နိုင်သည်နှင့်အမျှ အကျိုးဖြစ်ထွန်းကာ ရွာဖျားတစ်နေရာတွင် အိမ်တစ်ဆောင်၊ မီးတစ်ပြောင်ဖြင့် ချောင်ချောင်လည်လည် နေနိုင်သည့်ဘဝမျိုး

သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ကြပေရာ နောက်ကြောင်းကိုပင် ပြန်ပြောင်းသတ်မရနိုင်ကြတော့ပေ။

ထိုအချိန်မျိုးသို့ ကျရောက်မှပင် ကိုသာဒုတ်မှာ မိမိ ဤရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှစ၍ မောရပန်းရမန်းမသီ အစား အသောက်ကိုပင် ဝတ္တရားအတိုင်းမိုသာ စားသောက်ရလျက် ဝသည်၊ မဝသည်၊ အရသာရှိသည် မရှိသည်ကို ယခုမှ ပြန်ပြောင်း၍ စဉ်းစားမိရာတော့သည်။

* * *

“ရှင်မှုံရယ် . . . ထမင်းများကွာ၊ ဝအောင်ပို့စမ်းပါ။ ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်နေမှ ဒါလောက်ချွေတာနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူးကွာ”

“ဪ . . . ကိုသာဒုတ်နယ်။ စောစောကပဲ ပြောပါတော့ရှင်။ စားနိုင်မှ လုပ်နိုင်တဲ့ဥစ္စာ။ ဒီလောက် ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေရတဲ့သူအတွက်တော့ ရှင်မှုံတို့က မချွေတာပါဘူးရှင်။ ဒီထမင်းဖာကလေးနဲ့ မဝလောက်ရင် ဖာကြီးကြီးတစ်လုံးနဲ့ ထည့်ပို့ပါမယ်ရှင်”

“ဟုတ်ပါဘူးတဲ့ ရှင်မှုံရဲ့။ ဒီထမင်းဖာကလေးနဲ့ အပြည့်ဆိုရင် ဝလောက်ပါပြီကွာ။ ပြည့်အောင်သာထည့်ပို့ပါ။ နို့ပြီး ထန်းရည်လည်း ဒီကညတောက်တစ်လုံးဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ”

ရှင်မှုံကား အံ့ဩတွေဝေလျက်ရှိနေပြီ။ သူသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်ကျွေးရှာသော လင်သည်အတွက် ထမင်းကိုလည်း အပြည့်အမောက်၊ ထန်းရည်ကညတောက်ကိုလည်း အပြည့်အလျှံ ပိုပိုမိုမို နေ့စဉ်ပို့လျက်နှင့် လင်သည်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မဝတာဝ စားသောက်နေရရှာသည့်အဖြစ်ကို တွေးမရ

နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ထိုအကြောင်းကို လင်ကိုသာဒုတ်လည်း မကြာမီ ရိပ်မိလာတော့၏။

ဤသတင်းကြီးလှသော ကျွန်းပိုင်ငုတ်ကြီးပေါ်တွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရှင်မှုံတင်၍ထားခဲ့သော ထမင်းဖာကို သင်္ကာမကင်းသည်နှင့် တစ်နေ့တွင် စားတစ်ချောင်းကိုကာ ကွယ်ရာမှ ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိပေ၏။

ဟော . . . တွေ့ပေပြီ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထမင်းဟင်းနှင့် ထန်းရည်ကို တစ်ဝက်ခွဲကာ အမြဲတိတ်တဆိတ် ယူဆောင်လေ့ရှိသော ဖိုးသူတော်တစ်ယောက်ကို ပက်ပင်းမှာတွေ့ရလျှင်ပင် ဒေါသထွက်ကာ စားနှင့်မိုးလျက် -

“ကိုင်း . . . ဒီသူတော်သူခိုး မပြေးနဲ့။ နင့်ကိုမိပြီ”

“အို . . . သူငယ်ချင်း။ ငါမပြေးပါဘူးကွာ။ မင်းအားကြီးကို ချလိုက်ပါတော့။ မင်းထမင်းတွေကို နေ့တိုင်း ငါယူစားတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ဒါအပြင် အနောင်အယုက် ဘာမှမပေးခဲ့ပါဘူးကွာ။ မင်းကျေးဇူးကလည်း ငါ့အပေါ်မှာ ရှိနေပြီကိုးကွာ။ မင်းကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရတော့မှာပေါ့။ ဒီနေ့ကော့ ခါတိုင်းလိုပဲ တစ်ယောက်စာ နှစ်ယောက်ပဲ ဝေစားကြရဦးမှာပဲ။ မင်း ဒီငါးပိဖုတ်လောက်နဲ့လည်း ထန်းရည်နဲ့ တယ်မလိုက်ပါဘူးကွာ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့ တို့နှစ်ယောက် ဝဝလင်လင် စားသောက်ကြစို့ကွာ။ ရော . . . ရော . . . တစ်နေ့ကို ငွေခွက်တစ်ခွက် ငါပေးလိုက်မယ်ဟေ့”

ဤလိုပင် ကိုသာဒုတ်မှာ အခြားသူများ မသိကြသော်လည်း ဖိုးသူတော်

ကြီးနှင့် အကျွမ်းဝင် သောက်ဖက်၊ စားဖက်၊ ကစားဖက်ဖြစ်ကာ နေကြလျက် ရှိလေတော့၏။

တစ်နေ့တခြား စီးပွားရေးမှာလည်း တိုးတက်လျက်လာခဲ့ပေတော့သည်။

* * *

တစ်နေ့တွင် ဦးသူတော်သည် မရွှင်လန်းသော မျက်နှာဖြင့် -

“သာဒုတ်ရေ...မင်းနဲ့ ငါတော့ ခွဲရတော့မယ်ကွာ။ တို့သိုက်ပြောင်းရတော့မယ်ကွာ။ ဒီနယ်မှာ အနှောင့်အယှက် မကင်းတော့ဘူးကွာ။ ငါလည်း ကျွတ်ချင်လွတ်ချင်ပါပြီကွာ။ အကြောင်းသင့်လိုရှိရင် မင်းတို့လည်း တစ်သက်လုံး ချမ်းသာပြီး ငါလည်း ကျွတ်ရလွတ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ ဟုတ်လား။ မင်းမချမ်းသာချင်ဘူးလားဟေ့ သာဒုတ်ရေ။ ငါလည်း နောက်ကို မင်းအတွက် ဒီလိုပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးကွာ”

“ဦးသူတော်တို့က ဘယ်ကိုပြောင်းရမှာလဲဗျ”

သာဒုတ်က ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြန်မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်ကိုပြောင်းရမယ်လို့ အထက်က အမိန့်မရသေးပါဘူးကွာ။ ဒီနေ့ညတော့ နောက်ဆုံးပျော်ပွဲ ဝဝစားကြတာပေါ့ကွာ။ ဟင်းကောင်းကောင်းသာ မင်းမယားကို ပြန်အချက်ခိုင်းပေတော့ဟေ့။ ရှေ့...ဒီငွေငါးခွက် ယူထားပေတော့။ ငါပေးနိုင်တာ ဒါအကုန်ပဲဟေ့”

* * *

ထန်းရည်ခါးနှင့် ကြက်သားကြော်မှာ ကိုသာဒုတ်နှင့် ဦးသူတော် ပျော်ပွဲအတွက် အကွက်လည်လုပ်တော့သည်။ ထိုသာဒုတ်ကား မျက်ထောင့်နီကာ မှိုခိုရှိ

ရှိနေတော့ပြီ။ အရုဏ်ကျင်း၍ လင်းရောင်လည်း လာလှပြီ။ လှေသံ၊ လှည်းသံ၊ အိုးစည်ခုံမောင်းအသံတို့လည်း ကြားရသလိုလိုပင်...။

“သာဒုတ်ရေ...ပြောင်းရွှေ့ကြဖို့ အချိန်ကျပြီဟေ့။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့တော့ နောက်ဆုံးခွဲကြရတော့မယ်။ မင်းတို့တစ်သက်လုံးချမ်းသာလို့ ငါတို့လည်း ကျွတ်ချိန်တန် ကျွတ်ကြရအောင် ငါပြောတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်ပေတော့။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့။ ရှေ့ဆုံးကလာတဲ့ဟာကို ဆီသာရိုက်လိုက်ပေတော့ဟေ့။ အားလုံးလဲပြီး ရွှေတံခွန်တွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ရိုက်သာရိုက်။ ငါသွားမယ်ဟေ့”

* * *

ကိုသာဒုတ်ကား ဦးသူတော်ကြီးမှာစကားအတိုင်း လာလမ်းကို တုတ်ထမ်းကာ မျှော်မှန်းလျက်ရှိတော့သည်။ အချိန်များစွာ မကြာညောင်းမီပင် လင်းရောင်ခြည်လည်း ပေါ်လာခဲ့ပါပြီ။ ကြေးစည်သံ တနောင်နောင်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ တစ်တတန်းကြီး ကြွလာတော့သည်။ သာဒုတ်၏ ထန်းရည်တို့မှာ အရှိန်ပြေကာ ကြည်ညိုလှစွာသောစိတ်ဖြင့် တုတ်ကြီးကိုချကာ အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုးဦးချလျက်ရှိပါတော့သည်။ သာဒုတ်၏ သံဃာအပေါ် ကြည်ညိုမှုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများ တစ်ပါးပြီး တစ်ပါး သာဒုတ်ရေမှ လွန်၍သွားကြလေပြီ။ သာဒုတ်ကား ကြည်ညို၍မပြီး သေးပါ။ သူ၏နားဝတွင် “ချပါကွာ”ဟု သော အသံကိုကြားရမှ သတိရကာ အနာရီ တုတ်ကို ကယုကယာ ကောက်ယူကာ တအားလွှဲ၍ ရိုက်လိုက်ရာတွင်

နောက်ဆုံးမှ ကျန်နေသော ဝိုသူတော်ကြီးကိုသာ တုတ်ဖျားခတ်လက်ခံပြီး လက်တစ်ဖက်သာ ပြတ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကိုသာဒုတ်မှာကား အံ့ဩငေးမောရင်းပင် အချိန်ပိသော ၂၀ ခန့်ရှိ ငွေလက်ပြတ်ကြီးကိုသာ ရရှိလိုက်လေတော့သည်။ “ဥစ္စာကံပေး မရသေး။ နောင်နေ့ဗျာပါ မရှိရာ”

အမှန်သော်ကား ဥစ္စာစောင့်ဟူသည် အပါယ်ဘုံသား ပြိတ္တာတစ်မျိုးမျှ ဖြစ်၍ အထူးအဆန်းကား မဟုတ်ပါ။ ပြိတ္တာတန်ခိုးဖြင့် လူသားနှင့် အတူနေချင်လည်း နေနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဥစ္စာစောင့်ကား ပဋိသန္ဓေစိတ်အားဖြင့် အဟိတ်မျိုးသာဖြစ်၍ ဗွဟိတ်တိဟိတ် အဆင့်အတန်းရှိသော လူသားတို့ကို ကား မမီပါချေ။ လူသားနှင့် အဆင့်အတန်းမတူ၊ အောက်တန်းကျသောကြောင့် လူသားအနေဖြင့် ဥစ္စာစောင့်ကို အထင်ကြီးရန်လည်းမလိုပါချေ။ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရန်လည်း မလိုပါချေ။

မည်သို့ဆိုစေ အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော ကိုသာဒုတ်နှင့် ဥစ္စာစောင့် ဝိုသူတော်ကြီးတို့၏ ဇာတ်လမ်းကား စာရေးဆရာ ဣန္ဒာနွယ်ကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သော ကျွန်းငိုပင်ဝတ္ထု ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ဂျာနယ် (မိတ်ပညာ)

စာကိုး

၁၅-၁၂-၅၃ ထုတ် တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်။

ဆင်ပစ်မှဆိုးတစ်ကောင်

ဥဉ္စးထိတ်ရင်ပို့

■ လှမိုး(ပညာရေး)

“တောင်စောင်းရောက်လို့ အောက်မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ဆင်ကြီးက ကျုပ်တို့အောက်မှာ ကိုက် ၈၀ လောက် ရောက်နေတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာက အနံ့တစ်ခုခုရလို့ ငြိမ်ပြီး ချောင်းနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ နှာမောင်းကြီးကလည်း အပေါ်မြှောက်လို့။ ကျွန်တော်က ဆင်ပစ်တဲ့ခါမှာ ဒဿမ ၂၅၆ ကျည်ဆန်နဲ့ ခေါင်းကိုချိန်ပြီး ပစ်လေ့ရှိတယ်။ ပစ်ပြန်ရင်လည်း

သေကွင်းကို အချက်မရမချင်း မပစ်ချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ သေနတ်က ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှာ တည်ပြီး ချက်ကောင်းကို စောင့်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ချက်ကောင်းကို မရဘူး။ မောင်းဖြုတ်မယ့် လုပ်လိုက်ရင်း သူက လှုပ်လိုက်ရင်းနဲ့ အနေအထားကောင်းကိုမရဘူး။ ဆင်ကလည်း တစ်ခုခုအနံ့ရလို့ လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့တဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ ဆင်ဆီက တိုက်လာတဲ့ လေကလေးဟာ ကျုပ်မျက်နှာဝင်တိုးလိုက်သည်နှင့် ဆင်ကြီးက တစ်မျိုးဖြစ်လာပါလေရောဗျာ။ ပြောရဦးမယ်ဗျာ။ ကြောင်ချောင်းတာတို့၊ ကျားချောင်းတာတို့ ခင်ဗျားမြင်ဖူးပါလိမ့်မယ်။ ဆင်ချောင်းတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဗျာ။ သူ့နှာမောင်းမှာ ဘာအနံ့ရတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ သုတ်သုတ်နဲ့ တောင်ကမ်းပါးယံက လျှောဆင်းသွားပြီး စာကလေး ကြောင်ချောင်းသလို ယိုယိုကလေး လှမ်းသွားတာကိုဗျာ။ အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ကျွန်တော်ကြောက်လာတယ်ဗျာ။ သိပ်ကြောက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆင်ကြီးနောက်ကို မလိုက်ဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်သွားလိုက်လို့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ် တက်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆင်ကြီးက ကုန်းအော်ပြီး သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်တွေ ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ်မြည်အောင် အတင်းထိုးဆင်းလိုက်ပါလေရောဗျာ။ ဆင်ကြီးဟာ ချုံတောထဲ လွန်ပြီး မြက်တွေစိမ်းနေတဲ့ မြေပြန့်ကြီးနား ရောက်သွားတာကိုဗျာ။

အဲဒီ မြေပြန့်အလယ်မှာ လူနှစ်ယောက် ရပ်နေတယ်ဗျာ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှေးဆင့်၊ နောက်ဆင့် ငါးကိုက်လောက် ကွာလိမ့်မယ်။ သေနတ်တော့ ကိုယ်စီကိုင်လို့ပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကြည့်နေတုန်းမှာ ရှေ့လူက ရပ်တန့်ပြီး နောက်လူကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး သေနတ်ချင်းလဲကြတယ်ဗျာ။ ဒီအခါမှာ ဆင်ကြီးက သူတို့နှင့် ကပ်သွားပြီဗျာ။ ဟိုတုန်းက ခိုးကလေး သွားနေတာ။ အခုတော့ တရကြမ်း အတင်းပြေးဝင်သွားလေတော့ မြန်ပုံမပြောပါနဲ့တော့။ ဒီတော့ ရှေ့က လူက တော်ပါပေတယ်ဗျာ။ သေနတ်ကိုကိုင်ပြီး ကျောက်ဆောင်လိုပဲ ငြိမ်ငြိမ်ရပ်တန့်ပြီး ဆင်ကြီးကို သေနတ်နဲ့ နှစ်ချက်လုံး ဆွဲလိုက်တာကိုး။

အထက်ဖော်ပြပါ စာပိုဒ်သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလထုတ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းပါ ကွယ်လွန်သူစာရေးဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းရေးသားသော “ထီးကိုး” ဝတ္ထုမှ စာပိုဒ်ကို မိတ္တူကူးယူဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဆောင်မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက် ငါးကုတ်သစ်တောခရိုင်အတွင်း သစ်တောဌာန အကောက်ဝန်တစ်

ယောက်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သော ကိုဘချော ဖြစ်၏။ ကိုဘချောသည် ငှက်ဖျားရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်ခဲ့သဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ လာရောက်၍ အတွင်းလူနာအဖြစ် ဆေးကုသခံယူနေစဉ်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကသာနယ်ဘက်၌ အမှုထမ်းခဲ့သော ကိုစိန်သော်ဆိုသူလည်း ကိုဘချောကဲ့သို့ ငှက်ဖျားရောဂါကုသရန်အတွက် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တွေ့ကြရာမှ ကိုစိန်သော်ပြောပြသည့် “ထီးကိုး” ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံရသည့် ဆင်ကြီးကို ပစ်ခတ်စဉ်က အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်ဆန်းအား စာရေးဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက ဉာဏ်ကွန်၍ စာဖတ်သူများ စိတ်ဝင်စားအောင် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းသည် ကိုလိုနီခေတ်က ဗြိတိသျှအမျိုးသား သစ်တောမင်းကြီး၏ တောလိုက်စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သစ်တောအရာရှိ ကိုဝင့်မော်ဆိုသူနှင့် ကသာခရိုင်သစ်တောအတွင်း တောပစ်ထွက်ခဲ့ကြဖူး၏။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းဝတ္ထုမှာ သူ့ကိုယ်တွေ့ သည်းထိတ်

www.burmeseclassic.com

ရင်ဖိဖွယ် ဖြစ်ရပ်များကို သူစိတ်ကူးဖြင့် ရောယှက်၍ ဝတ္ထု ရေးနည်း အတတ်ပညာဖြင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ စာဖတ် သူများ လက်မှမချနိုင်အောင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်အဖို့ ယင်းဝတ္ထုကို ဖန်တစ်ရာတောအောင် ဖတ်ခဲ့မိသည်။

ဤဝတ္ထုကြီးကို ဖတ်ရှုခဲ့ရာမှ တောပစ်မှဆိုးများ ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ပါဝင်သော ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထုများ တကယ့် တောတွင်းမှဆိုးများ ရေးသည့် မှတ်တမ်းများကို လက်လှမ်း မိသလောက် ရှာဖွေဖတ်ရှုမိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သမိုင်း အဆက်ဆက် တိုက်မောင်ကြီးဟု နိုင်ငံတကာက ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ သော "အာဖရိကတိုက်" နိုင်ငံအသီးသီးတွင် တောတွင်း တိရစ္ဆာန်များ မျိုးတုံးတော့မည့် အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန် စောင့်ရှောက်ရသော "Game Warden" ခေါ် ပုဂ္ဂိုလ်များ ရေးသားသည့် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိများကို တစိုက်မတ်မတ် ရှာဖွေဖတ်ရှုမိခဲ့သည်။

ယခု ဘာသာပြန်ဆိုဖော်ပြမည့် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရပ်မှာ အာဖရိကတိုက်၊ ကင်ညာနိုင်ငံတွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ နီးပါး ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်သည့် ဗြိတိသျှအမျိုးသား တောပစ် မှုဆိုင်ကြီး ဂျော့ဟန်တား ရေးသားခဲ့သော ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ မှ ထုတ်နုတ်ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကင်ညာ နိုင်ငံသည် အာဖရိကတိုက်ကမ်းခြေရှိ ဗြိတိသျှ နေသဟာယ အဖွဲ့ဝင် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သည်။ အနောက် ဘက်တွင် ယူဂန္ဒာနိုင်ငံ၊ တောင်ဘက်တွင် တန်ဇမ်နီးယား နိုင်ငံ၊ အရှေ့ဘက်၌ ဆိုမာလီနိုင်ငံ၊ မြောက်ဘက်၌ ဆူဒန်နိုင်ငံ တို့ တည်ရှိ၏။ ဒေသခံလူမျိုးနွယ်များမှာ ပြောင်း၊ ကော်ဖီ နှင့် လက်ဖက်ခြောက် တင်ပို့သော စိုက်ပျိုးရေး အားထားရ သည့် နိုင်ငံဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ သားရေများ အများဆုံး တင်ပို့သော နိုင်ငံဖြစ်ရာ အချို့တိရစ္ဆာန်များမှာ မျိုးတုံးရတော့ မည့် အခြေအနေ ရင်ဆိုင်နေရသည်ဟု ယနေ့သတင်းမီဒီ ယာများက သတိပေးရေးသားခဲ့ကြသည်။

ကင်ညာနိုင်ငံကို ခရစ်နှစ် ၁၄၉၈ ခုနှစ်တွင် ပေါ်တူဂီ လူမျိုး နယ်သစ်ရှာ စွန့်စားသူများက တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကုန်သွယ်ရေးစခန်းများ တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၇၂၉ ခုနှစ်တွင်မူ အာရပ်လူမျိုးတို့ နယ်သစ်ရှာ

ကုန်သည်များက ပေါ်တူဂီလူမျိုးများအား မောင်းနှင်ထုတ်ခဲ့ ပြီး ကင်ညာနိုင်ငံအား အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၈၉၅ ခုနှစ်က စတင်၍ ဗြိတိသျှတို့၏ အစောင့်အရှောက်ခံ နယ်မြေ ဖြစ်ခဲ့ရာမှ လွတ်လပ်ရေးရရှိခဲ့သည်။ ကင်ညာနိုင်ငံတွင် နေထိုင် သူ လူမျိုးနွယ်များတွင် ကီးကူယူ လူမျိုးနွယ်များက အများဆုံး ဖြစ်၏။

မစ္စတာဟန်တားမှာ ကင်ညာနိုင်ငံတွင် နှစ်ပေါင်းများ စွာ နေထိုင်ခဲ့သော တောပစ်မှဆိုးတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ကင်ညာ နိုင်ငံတွင် နေထိုင်ကြသော လူမျိုးနွယ်တို့၏ ဘာသာစကားကို လည်း ထူးထူးခြားခြား ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သူ ဖြစ်၏။ လူမျိုးနွယ်အများနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။ မစ္စတာ ဟန်တား၏ တောတွင်းမှဆိုးပညာ ရင့်ကျက်မှုကို ကင်ညာ ပြည်နယ် အာဏာပိုင်များသာမက ကင်ညာပြည်နယ်တစ်နံ တစ်လျားရှိ လူမျိုးနွယ်အများကပါ တောပစ်ကျွမ်းကျင်၍ တိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝကို လက်တစ်ဆုံးနှိုက် တတ်မြောက် ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟု ယူဆထားကြသည်။

မစ္စတာဂျော့ဟန်တားသည် သူ့မိသားစုနှင့်အတူ ကင်ညာနိုင်ငံ နိုင်ဂိုတီမြို့တွင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့၏။ ယင်းနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးမရခင်ကပင် လိုင်စင်ရမှဆိုးတစ်ဦးအဖြစ် အသက်မွေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကင်ညာတစ်နံတစ်လျား မနေ မနား သွားရောက်၍ ကျေးလက်ဒေသနှင့် တောတွင်းနေ ပြည်သူအများအား ဆင်ရိုင်းအုပ်များ၊ ခြင်္သေ့များ၊ ကျားများ၊ ကျားသစ်များနှင့် ခွေးအအုပ်များရန်မှ ကာကွယ်ပေးခဲ့သူ လည်း ဖြစ်သည်။ ကင်ညာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ကင်ညာနိုင်ငံ အစိုးရသစ်သည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအား ဆွဲဆောင်နိုင်မည့် သားရဲတိရစ္ဆာန် ဘေးမဲ့ဥယျာဉ်တစ်ခု တည် ထောင်ရန်အတွက် မစ္စတာဟန်တားသည် ဤအမျိုးသား တိရစ္ဆာန်ဘေးမဲ့ဥယျာဉ်ကြီး ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် သူ့ဝါသနာ အတိုင်း အသက်စွန့်၍ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

ဒေသခံပြည်သူများနှင့် မစ္စတာဟန်တား၏ မိတ်ဆွေ အများကမူ ဂျော့ဟန်တားသည် တောတွင်းလေကို ရှုမိသည် နှင့် မည်သည့်နေရာတွင် သားကောင်ပုန်းအောင်းနေသည်ကို သိသည်ဟု ဆိုကြ၏။ သတင်းမီဒီယာများနှင့် ဟန်တား၏ မိတ်ဆွေအများက သူ့အား ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး

ရိုက်တာဟက်ဂက် ဝတ္ထုများထဲမှ မုဆိုးဇာတ်ဆောင်ကြီး မုဆိုးကြီး အလန်ကွာတာမိန်း”ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြသည်။ မုဆိုးကြီး အလန်ကွာတာမိန်း ဇာတ်ဆောင်အဖြစ်ပါဝင်သော ဝတ္ထုများကို ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှားက မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဒေသခံ လူမျိုးနွယ်အများသည် သူတို့စိုက်ပျိုးထားသော တောင်ယာပြောင်းခင်းများ၊ ကော်ဖီစိုက်ခင်းများ၊ လက်ဖက်စိုက်ခင်းများအား ဆင်ရိုင်းအုပ်များ တောကောင်များ မကြာခဏ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးလေ့ရှိရာ ထိုအန္တရာယ်တို့မှ ကင်းဝေးရန် ဂျော့ဟန်တားအား အကူအညီတောင်းခံခဲ့ရလေ့ရှိ၏။ ယခုရေးသားဖော်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်မှာ ကင်ညာအာဏာပိုင်များ ဒေသခံတောင်သူများ၏ အကူအညီတောင်းခံသည့် အတွက် သွားရောက်ခဲ့စဉ် ကြုံတွေ့ရသော သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်၏။

မုဆိုးကြီးဂျော့ဟန်တားသည် လျှို့ဝှက်တစ်ခုအတွင်းမှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဟောက်လိုက်သော ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၏ အသံကြောင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးလာသည်။ ထိုနေ့သည် ၁၉၄၉ ခု၊ မေလ ၈ ရက်နေ့ ဖြစ်၏။ ယမန်နေ့ညက သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော ဝကင်ဘာလူမျိုးနွယ်များ၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူနှင့် ကျေးရွာသားများသည် သူ့ထံ လာရောက်၍ အကူအညီတောင်းခံသဖြင့် တောတွင်းတစ်နေရာတွင် သူ့တပည့်တစ်ဦးနှင့်အတူ စခန်းချနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝကင်ဘာလူမျိုး အကြီးအကဲ၏ ပြောပြချက်အရ အာရပ်လူမျိုး ဆင်စွယ်မောင်ခိုကုန်ကူးသူ မုဆိုးတစ်ယောက် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သဖြင့် သေနတ်ဒဏ်ရာရထားသော အလွန်ကြီးမားသည့် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်သည် ဝကင်ဘာအမျိုးသားများ နေထိုင်သော ကျေးရွာများအား ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီး၍ လူများအား နင်းသတ်ခဲ့သည်သာမက ပြောင်းခင်းများ၊ ကော်ဖီစိုက်ခင်းများ၊ လက်ဖက်ခင်းများအား ဖျက်ဆီးလျက်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ တောင်ယာသို့သွားကြသော ယာသမားများအားလည်း ရက်ရက်စက်စက် နင်းသတ်ခဲ့သဖြင့် ထိုဆင်ကြီးအား ပစ်သတ်နိုင်မည်ပေးရန် အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကာလက ဂျော့ဟန်တားမှာ ကနေဒါနိုင်ငံသား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်အတူ တောဆိတ်များအား လိုက်လံပစ်ခတ်နေသောအချိန် ဖြစ်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေကိုမူ စခန်းတွင် ခေတ္တနေထိုင်စေခဲ့ပြီး သူ့တပည့်ကျော် သေနတ်ထမ်း ဝကင်ဘာအမျိုးသား ဆဆီတာနှင့်အတူ ဆင်ဆိုကြီးနောက် ခြေရာခံလိုက်ရင်း တောတွင်းတစ်နေရာ၌ ညအိပ်စောင့်ခဲ့သည်။

သူ့ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်နှင့် ဂျော့ဟန်တားသည် ကိုယ်လက်သန်စင်ရန် ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် လဆုတ်လသည် တိမ်မည်းညိုများအတွင်းမှ ထွက်ပြုခဲ့ရာ တောရပ်မြိုင်ခွင်မှာ ငွေလွှာဖြူခြုံထည်တစ်ခု လွှမ်းခြုံထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။ မုဆိုးကြီးဟန်တားသည် ဘယ်ပန်းချီ ရေးမမီသော ရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်ရှုနေရာမှ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသည်နှင့် တဲအတွင်းဝင်လာခဲ့သည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျေးရွာကလေးမှ စီခနဲထွက်လာသောအသံများ၊ ခွေးဟောင်သံများ၊ တုံးခေါက်သည့်အသံများ ထွက်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ခြောက်လှန့်သည်ဟု ဂျော့ဟန်တားက ယူဆမိ၏။

ဟန်တားသည် သူ့တပည့် ဆဆီတာအား အမဲပစ်သေနတ်ကြီးကို ထမ်းစေကာ ဆူဆူညံညံ အသံကြားရသည့် ကျေးရွာကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့၏။ ပြောင်းခင်းများ၊ ကော်ဖီခင်းများနှင့် ချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ခန့်က မိုးသည်းထန်စွာ ရွာထားခဲ့သဖြင့် ချောင်းကလေး၏ အချိုနေရာများတွင် ရေက ဒူးအထိ နက်နေသည်။ ပြောင်းခင်းများ၏ လယ်ကန်သင်းများမှာ သေးလှသဖြင့် မကြာခဏ အောက်သို့ ချော်ကျခဲ့ရာ ဂျော့ဟန်တားတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်မှာ ရွံ့အလူးလူး ဗွက်အလူးလူး ဖြစ်ရတော့၏။

လမ်းတွင်တွေ့ရသော ဝကင်ဘာလူမျိုးတို့၏ ကျေးရွာတစ်ရွာမှာ လူသူမရှိတော့။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်ခန့်က ဆင်ဆိုကြီးဝင်ရောက်ခဲ့သဖြင့် မြက်ခြောက်မီးထားသော တဲများ၊ ဝင်းထရံများ၊ ကျွဲနွားများထားသည့် တင်းကုပ်များမှာ ပျက်စီးနေပြီဖြစ်၏။ ကျေးရွာကလေးမှ ရွာသူရွာသားများသည် ဆင်ဆိုကြီးရန်ကြောင့် ကျေးရွာကလေးကို စွန့်ပစ်၍ နီးစပ်ရာ

ကျေးဇူးများသို့ သွားရောက်နေထိုင်ကြဟန်ရှိ၏။

တစ်နာရီသာသာခန့် သွားမိသည်နှင့် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်မှ အရုဏ်ဖြာလာသည်။ သို့သော် အမှောင်ရိပ် သည် ပြောင်းခင်းများ၊ ကော်ဖီခြံများနှင့် တောရပ်မြိုင်တစ် ခွင် ခိုနားဆဲ ဖြစ်နေသည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသဖြင့် ရှေ့ကသွားသော တပည့်ကျော် ဆဆီတာ သည် ဓားတစ်လက်ဖြင့် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ လမ်းထွင်ပေးခဲ့ ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိနစ်အနည်းငယ် ကြာလာသည်နှင့် တက်သစ်စ နေမင်းသည် တဖြည်းဖြည်း တက်လာသဖြင့် အမှောင်ရိပ်များအား မောင်းနှင်ထုတ်ခဲ့ရာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရှုခင်းသည် ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ မြင်လာရ၏။

အိပ်တန်းမှ နီးထလာကြသော ကျေးငှက်တို့၏အသံ၊ မျောက်တို့၏အသံသည် မြိုင်ရက်ကို ဆူဝေစေတော့၏။ တောင် ကုန်းတန်းကလေး ကျောရိုးပေါ်တွင်မူ အင်မတန်ကြီးမားသော ဆင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ခြေရာများကို တွေ့ရပြီး လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်စွန့်ထားသော ဆင်ကြီး၏ မစင်များကိုလည်း တွေ့ ရသည်။ လေပြေသည် ဆင်ကြီးလျှောက်သွားသောဘက်မှ တိုက်နေသောကြောင့် ဂျေဟန်တားတို့ ဆရာတပည့်နှစ် ယောက်မှာ လေအောက်တွင် ရောက်နေတော့၏။ နာရီဝက် ခန့် လျှောက်မိသည်နှင့် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ချုံပင်များအား နှာမောင်းဖြင့် ရိုက်သံများကြားရသည်။ ဂျေဟန်တားနှင့် ဆဆီတာတို့သည် ရုတ်တရက် ကိုယ်ရှိန်သတ်ခဲ့ပြီး တောင်ရိုး ကြောတစ်လျှောက်မှ ချောက်အတွင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆင်းခဲ့ ကြသည်နှင့် ဂျေဟန်တားတို့နှစ်ယောက်မှာ ကြက်သေသေ သွားတော့၏။

အလွန်ကြီးမားသည့် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်သည် ဂျေဟန်တားတို့ရောက်နေသည့် တောင်ရိုးကလေးပေါ်မှ ချိုင့် ဝှမ်းအတွင်း ဆင်းသွားသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ကြရ သည်။ ပထမတွင် ဆင်ကြီးကို နောက်ဘက်မှ မြင်ကြရာ သူ၏အစွယ်ကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရ။ သို့သော် ဦးခေါင်း တစ်ချက်လှဲလိုက်သည်နှင့် ရှည်လျားဖြူဖွေးသော အစွယ်ကြီး ကို မြင်ရတော့၏။ အတွေ့အကြုံ များလှသော မုဆိုးကျော် ဂျေဟန်တားအဖို့ ရင်သပ်အံ့သြမိတော့၏။ ဆင်ပေါင်းများစွာ ပစ်ခတ်ခဲ့သော ဂျေဟန်တားမှာ ဤမျှကြီးမားသော ဆင်ကြီး

မျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။

ဤတွင် ဂျေဟန်တားသည် တပည့်ကျော် ဆဆီတာ ထံမှ သေနတ်ကို ယူခဲ့ပြီး ဆင်ကြီးရှေ့ရောက်ရန် တောင်ရိုး ထက်သို့ ပန်းတက်ခဲ့သည်။ ဆင်ကြီးမှာ အလွန်ပါးနပ်၍ အတွေ့အကြုံ ရင့်နေဟန်ရှိသည်။ ဂျေဟန်တားနှင့် တပည့် ကျော်တို့၏ အနံ့ကို ရနေဟန်ရှိပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို သင်္ကာ မကင်းဖြစ်နေပုံရသည်။ နှာမောင်းကြီးကို မကြာခဏ မြှောက်နေသည်။ သူ့အဖို့ လူပေါင်းများစွာကို သတ်ခဲ့ပြီးဖြစ် သဖြင့် အတွေ့အကြုံ များနေလေပြီ။

ဂျေဟန်တားကမူ ဆင်ဆိုးတစ်ကောင်ကို ပစ်ရာတွင် သေကွင်းကိုရမှ ပစ်လိုသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချက် ကောင်းကိုမမှန်လျှင် ဆင်ဆိုးကြီးသည် လူအများကို ဆက်၍ ဒုက္ခပေးနိုင်သည်။ သူ့အနီးတွင် သတ္တဝါတစ်ကောင် ရောက် နေသည်ဟု သိထားဟန်ရှိသော ဆင်ဆိုးသည် နောက်ဘက် သို့လှည့်ပြီး စူးစူးဝါးဝါးအော်ကာ နှာမောင်းကြီးကို မြှောက်၍ သူတို့နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ပြေးလာတော့၏။ ဆရာတပည့်နှစ်ဦး မှာလည်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော် ဂျေဟန်တားသည် ဆင်ကြီး၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ ချိန်၍ သူ့သေနတ်ဖြင့် မောင်းဖြုတ်လိုက်သောတော့သည်။ ဆဆီတာကလည်း သူ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သည်နှင့် ဆင်ဆိုးကြီးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကိုက် ၂၀ ခန့်အကွာတွင် အရပ်ကြီး ပြတ်သကဲ့သို့ မြေပြင်ထက်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။

■ လှမိုး(ပညာရေး)

ကျမ်းကိုး
Rogue Elephant

ထိုင်းနိုင်ငံ နက္ခတ္တဆရာကြီး မိုးဒူးပိုက်ဆံ၏ လအလိုက်ဟော ပြော

■ ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

(အနောက်တိုင်းနှင့် မတူပါ။ မွေးသက္ကရာဇ်ကိုရှာ၍ အဟောကို ဖတ်ပါ။)

မကာရ ရာသီဖွား (ဆိတ်ရုပ်)

ဇန်နဝါရီလ ၁၄ မှ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂

မမျှော်လင့်သော မတော်တဆဖြစ်မှုများဖြင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရ၍ သင်၏အလုပ်ကို ထိခိုက်လိမ့်မည်။ အကယ်၍ သင့်အနေဖြင့် ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်လျှင် အားလုံးသော အနှောင့်အယှက်အတားအဆီးများကို ကျော်လွှားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ စာမေးပွဲ ခြေဆိုခြင်းများနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွင် ကောင်းသော ရလဒ်ရှိမည်။ သို့ရာတွင် ငွေထွက်ကိန်းပြဿနာတစ်ရပ်

ရှိမည်။ သင်၏ ချစ်မေတ္တာရေး ဘဝလမ်းခရီးတွင် စိတ်ဓာတ် ကျနေရတတ်သည်။ သင့်ချစ်ရသူက ငြင်းလိုက်သဖြင့် အချစ်နာကျနေရပေလိမ့်မည်။

ကံရာသီဖွား (ရေထမ်းယောက်ျားရုပ်)

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ မှ မတ်လ ၁၄

အလွန်အရေးကြီးသော အလုပ်အကိုင်ကို ကိုင်တွယ်လိုက်ရသောအခါ အလုပ်ကိုလက်မခံမီ သဘောတူညီမှု လုပ်

ထားပြီး သတိကြီးစွာထား၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပါ။ သို့တည်း မဟုတ်ပါက တရားစွဲဆိုခြင်း ခံရလိမ့်မည်။ စတော့ရှယ်ယာ ဈေးကွက်၊ အတိုးအပွားလုပ်မှု စသည်တို့တွင် အရုံးပေါ်နိုင် ခြေရှိသည်ကို ကာကွယ်ရန် သတိထား၍ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပါ။ ခရီးတစ်ခုထွက်ခြင်းနှင့် အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအား သဘောတူညီချက်များကို ရယူရာတွင် အဆင်ပြေစွာ ချောချော မောမောဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ ချစ်မေတ္တာရေးရာတွင် ရှင်သန် ကောင်းမွန်နေပေမည်။

မိန်ရာသီဖွား (ငါးနှစ်ကောင်ရပ်)
မတ်လ ၁၅ မှ မတ်လ ၁၂

သတင်းကောင်းများကို မျှော်လင့်နိုင်ပြီး ဧပြီလ ၁ ရက် မှ ၁၇ ရက်အတောအတွင်းတွင် သင့်အားချီးကျူး၍ ဂုဏ်ပြု ပေးလိမ့်မည်။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် အသုတအခမ်းအနားတစ်ခုသို့ တက်ရောက်ရမည်။ ဧပြီလ ၂၁ ရက်မှ ၂၇ ရက်အကြားတွင် သင်မျက်မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အကြောင်းကို အစိုးရိပ်မလွန်မိ ရန် လိုပေလိမ့်မည်။

မိဿရာသီဖွား (သိုးထီးရပ်)
ဧပြီလ ၁၃ မှ မေလ ၁၃

ဧပြီလ ၁ ရက်မှ ၁၇ ရက်အတွင်း ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံနေခြင်းနှင့် မကြာခဏ ခရီးသွားရန် စီစဉ်နေရသဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေရပေလိမ့်မည်။ အကြီးအကျယ် ငွေကုန်ကြေးကျ ခံနေရတတ်သည်။ ယခုကာလတွင် ချိန်းဆိုထားမှုများနှင့် အစီ အစဉ်များအားလုံးကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရမည်။ ဧပြီလ ၁၈ ရက်မှ ၂၀ ရက်အတွင်း ကံမကောင်းမှုများနှင့် ကြုံမည်။ တစ်ခုတစ်ရာ အတွက် တွေးပူနေရတတ်သည်။ ယခုကာလတွင် မမျှော် လင့်သော မတော်တဆဖြစ်မှုများနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးမိနစ်ပိုင်း၌ ပြဿနာအားလုံးကို ဖြေရှင်း နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပြီဿရာသီဖွား (ရွားလာဥဿရပ်)
မေလ ၁၄ မှ ဇွန်လ ၁၄

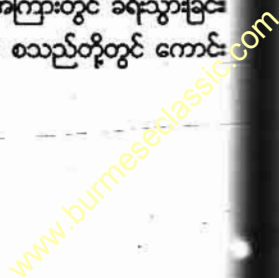
ဧပြီလ ၁ ရက်မှ ၁၅ ရက်အတွင်း သင်လုပ်သမျှ အရာရာတိုင်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်များနေပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းဖြစ်နေပေမည်။ သင်မည်မျှ ပင် ကြီးစားအားထုတ်သော်လည်း အသီးအပွင့် ခံစားရမည် မဟုတ်ပေ။ ဧပြီလ ၁၆ ရက်နောက်ပိုင်းရောက်မှ ထေမိကာမိ သွားပါလိမ့်မည်။ အရေးပေါ်ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူရန် ဆေးရုံ တက်ရလိမ့်မည်။

မေထုန်ရာသီဖွား (အမြှာရပ်)
ဇွန်လ ၁၅ မှ ဇူလိုင်လ ၁၅

ယခုလတွင် သင့်လုပ်ငန်းခွင်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခြင်း သို့မဟုတ် မွမ်းမံပြုပြင်ခြင်းများ ရှိမည်။ သင့်ကို ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုမည်။ ကန်ထရိုက်စာချုပ်တစ်ရပ်ကို ချုပ်ဆိုပြီး စီမံကိန်း တစ်ရပ်ကို စတင်လုပ်ဆောင်ရမည်။ အကယ်၍ ယှဉ်ပြိုင်မှု တစ်ခုတွင် သင်ဝင်ပြိုင်လျှင် အနိုင်ရပါလိမ့်မည်။ သင်ဘာပဲ လုပ်လုပ် သင့်အား နွေးထွေးစွာ လက်ခံပါလိမ့်မည်။ အကယ်၍ သင်သည် စကားပြောဟောသူ၊ သို့မဟုတ် စာရေးဆရာဖြစ် နေလျှင် သင့်ဘဝ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှာ စိုပြည်နေပေ မည်။ စာသင်ကြားခြင်း၊ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခြင်းနှင့် စတော့ရှယ်ယာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်း၊ ငွေအတိုး အပွားလုပ်ခြင်းတို့တွင် ကောင်းကျိုးရလဒ်ပေးမည်။ သို့ရာတွင် သင်ဝယ်ယူလိုက်သည့် ရှယ်ယာများမှာ ဆက်လက် တန်ဖိုး ကျဆင်းနေမည်။ သင်၏ ချစ်မေတ္တာရေးတွင် အပြောင်းအလဲ မရှိဘဲ တန်နေဦးမည်။

ကရကင်ရာသီဖွား (ပုစွန်လုံးရပ်)
ဇူလိုင်လ ၁၆ မှ ဩဂုတ်လ ၁၆

ဧပြီလ ၁ ရက်မှ ၁၅ ရက်အကြားတွင် ခရီးသွားခြင်း ပြင်ပွဲတစ်ခုဝင်ခြင်းနှင့် အရွှေ့ခံခြင်း စသည်တို့တွင် ကောင်း

မွန်သော အကျိုးဆက်များ ပေးလိမ့်မည်။ ဧပြီလ ၁၇ ရက်မှ ၃၀ ရက်အတွင်း သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်မှု ခိုင်မာပြီး မပိတ်မသုန် သင်ကိုယ်တိုင် ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားပါ။ သို့သော်ငြားလည်း ဧပြီလ ၁၈ ရက်မှ ၃၀ ရက်အတွင်း အကြီးအကျယ် ငွေအကုန်အကျ များနေပေလိမ့်မည်။

သိပ်ရာသီပွား (ခြင်္သေ့ရုပ်)

ဩဂုတ်လ ၁၇ မှ စက်တင်ဘာလ ၁၆

ဧပြီလ ၁ ရက်မှ ၁၇ ရက်အကြားတွင် သင်၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့ ပြီးပြောက်အောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိသွားမည်။ လောင်းကစားမှုနှင့် အချစ်ရေးများအပါအဝင် သင်၏ဘဝ ဘက်ပေါင်းစုံ ကောင်းမွန်အောင် မေခလကာကယ်ပါလိမ့်မည်။

ကန်ရာသီပွား (အပျိုစင်ရုပ်)

စက်တင်ဘာလ ၁၇ မှ အောက်တိုဘာလ ၁၆

ဧပြီလ ၁ ရက်မှ ၁၅ ရက်အတွင်း မမျှော်လင့်သည့် မတော်တဆမှုနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်၍ စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။ ပြေလည်သွားအောင် ဖြေရှင်းမပြီးမီအထိ အရောင်းဦးတည်ချက်တစ်ရပ်နှင့် စီးပွားရေးသဘောတူညီမှု အတွက် ရှည်ရှည်လျားလျား စကားပြောဆိုနေရသဖြင့် စိတ် လျှော့လှန့်ပါးအထိ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူရန် ဆေးရုံတက်ရလိမ့်မည်။ ဧပြီလ ၁၆ ရက်မှ ၃၀ ရက် အကြား၌ ကံဆိုးနေမည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် ခရီးသွားရမည်ဖြစ်သော်လည်း အောင်မြင်မှုရမည် မဟုတ်ပေ။ ယခုလတွင် ကိစ္စအားလုံးကို မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပေမည်။

တူရာသီပွား (ချိန်ခွင်ရုပ်)

အောက်တိုဘာလ ၁၇ မှ နိုဝင်ဘာလ ၁၆

ဘာပဲဖြစ်နေနေ ဧပြီလ ၁ ရက်မှ ၁၆ ရက်အတွင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေပါစေ။ ယခုကာလတွင် သင်အလွန် အားပန်းနေပေမည်။ ဧပြီလ ၁၇ ရက်ကျော်သွားမှ ကံမကောင်း

မှုများ ပပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။ ခွဲစိတ်ကုသမှုတစ်ခုကို ခံယူပြီး နောက် ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာမည်။ သတင်းကောင်းကြားရ ရန် မျှော်လင့်နိုင်သည်။ ငွေကြေးမတည်မြဲမှုများ အရောင်းဦး တည်ချက်တစ်ခု စတော့ရှယ်ယာအတိုးအပွားလုပ်မှု အလား အလာကောင်းသည်။

ပြိစ္ဆာရာသီပွား (ကင်းမြီးကောက်ရုပ်)

နိုဝင်ဘာလ ၁၇ မှ ဒီဇင်ဘာလ ၁၅

ခရီးများထွက်ရ၍ သင်ပျော်ရွှင်နေမည်။ သင်၏ စီးပွား ရေးလုပ်ငန်း ကောင်းနေမည်။ စီးပွားရေးတစ်ခု တိုးချဲ့ခြင်း၊ တိုက်ခန်းတည်ဆောက်ရေးအစီအစဉ်များနှင့် ကားသစ်တစ်စီး ဝယ်ယူရေးတို့တွင် လုပ်ငန်းချောမွေ့နေပါမည်။ သင်သည် ပင်လယ်ရပ်ခြား ခရီးတစ်ခု စတင်သွားရလိမ့်မည်။

နေရာသီပွား (လေးစွဲယောက်ျားရုပ်)

ဒီဇင်ဘာလ ၁၆ မှ ဇန်နဝါရီလ ၁၃

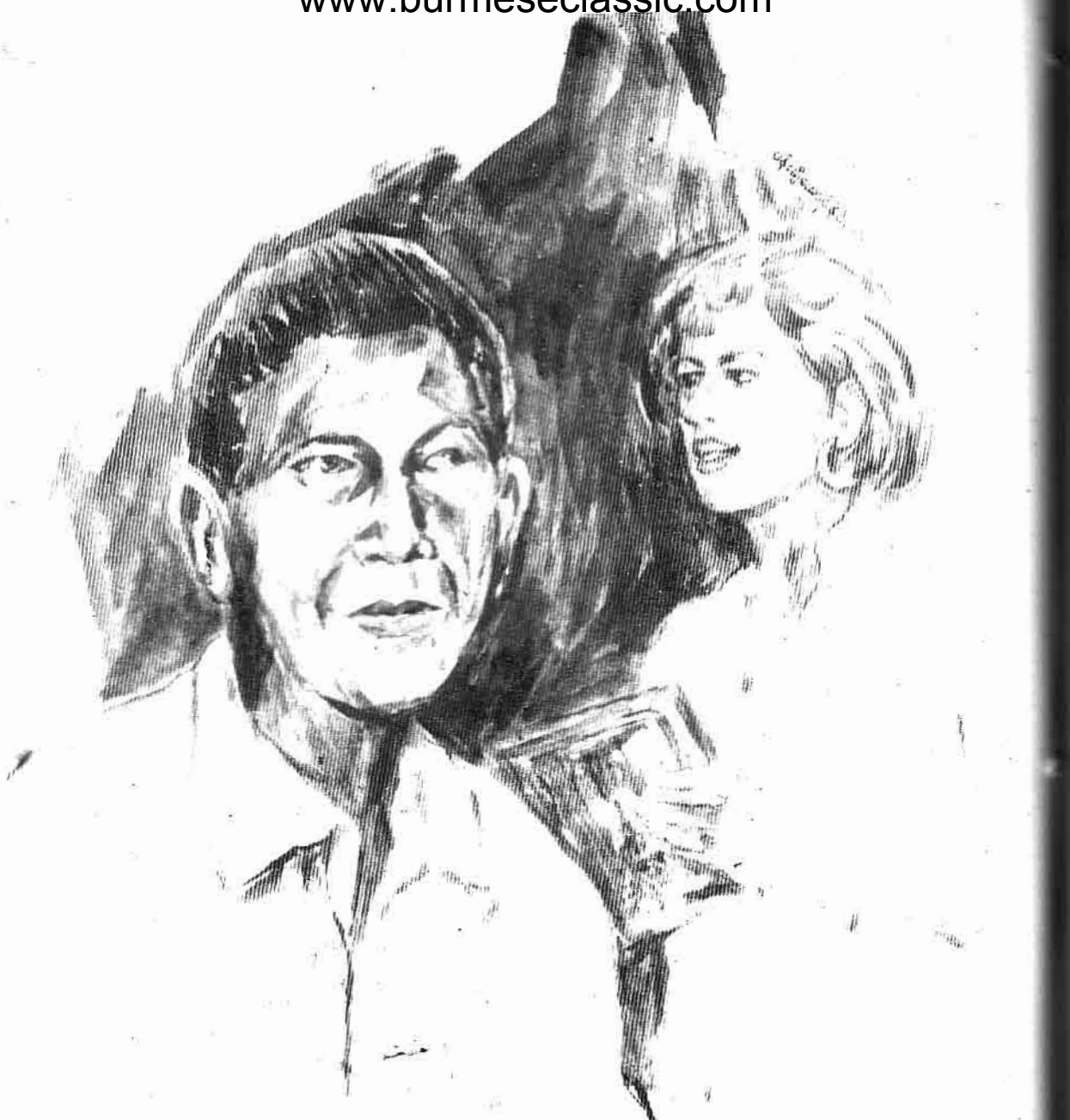
အလုပ်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဤပူသော ရာသီ တွင် သင်နှင့် ပူးကပ်နေသူတို့ကြောင့်လည်းကောင်း စိတ်ပျက် မှု ခံစားနေရတတ်သည်။ စိမ့်ချက်တစ်ခု သို့မဟုတ် ကန်ထရိုက် စာချုပ်ချုပ်ဆိုရန် အလုပ်မဖြစ်သေးဘဲ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရမည်။ သင်ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်နေရင်း ဒဏ်ရာရတတ်သည်။ သို့သော်ငြား လည်း ခရီးသွားခြင်းနှင့် ပွဲတော်တစ်ခုသို့ လည်ပတ်ခြင်းတို့ တွင် သင်ကံကောင်းနေမည်။ ကောလာဟလသတင်းများ ကြောင့် စတော့ဈေးကွက် ထိုးကျသွားမည်။

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

Reference:

The Bangkok Post's LIFE
Year of the HORSE Your month-by-month
horoscope for 2014
By MOHDU PAISARN

သောင်းဝင်းလတ်

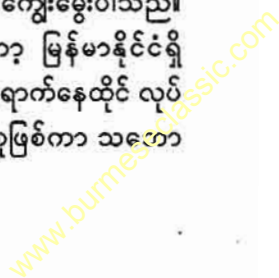
မေတ္တာရောင်ပြန်
ထင်ဟပ်ရန်သာ

မေတ္တာရောင်ပြန် ထင်ဟပ်ရန်သာ

ဆောင်းဝင်းလတ်

တွေ့ကြုံဆုံကွဲ မမြဲမေ့ လောကသံသရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျွန်တော်နေခဲ့စဉ်တုန်းက စာပေအနုပညာနယ်မြေမှ မိတ်သင်္ဂဟများနှင့် အားလပ် သည့်အခါသမယတိုင်း နေ့ရောညပါ တွေ့လိုဆုံလိုသည့် အခါအချိန်မရွေး တွေ့ခွင့်ဆုံခွင့် ကြုံခွင့်ရနိုင်ခဲ့သည်။ ယခု သူတို့နှင့် မိုင်ပေါင်းတစ်သောင်းလောက် ဝေးကွာ သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်ရှိနေထိုင် သည့် ကာလကျတော့ လွမ်းနေ၊ သတိရနေရုံမှတစ်ပါး သူတို့၏ ချစ်စရာ၊ ခင်စရာ အလွန်ကောင်းသော ဖျက်နှာ သွင်ပြင်လက္ခဏာအမူအရာများကို တွေ့လိုမြင်လိုပါ လျက်နှင့် တွေ့ခွင့်၊ မြင်ခွင့်မရပေ။ ကျွန်တော် နေထိုင် သော ရွာကိုးပိမြို့မှ မင်နီဆိုတာပြည်နယ်၌ တည်ရှိကာ တနေဒါနိုင်ငံနှင့် အတော်ပင်နီး၏။ ကုန်းတွင်းပိုင်း တော တောင်ရေမြေပိုင်းရံလျက် ရေကန်မြစ်ချောင်းများလည်း ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသလို တခြားသော ပြည်နယ်များထက် အအေးဓာတ်ပိုမို နှင်းခဲတွေ စိုစွတ်နေတတ်၏။ မင်နီဆို တာ ပြည်နယ်သူ ပြည်နယ်သားများက သူတို့ဒေသကို ဝုဏ်ယူလိုကြပေရာ ရေကန်ကြီးပေါင်း တစ်သောင်းရှိ သော မြို့နယ်၊ ရေကန်ကြီးပေါင်း တစ်သောင်းဝန်းရံနေ သော ပြည်နယ်ဟု မကြာခဏ ဝိသေသပြု ပြောလေ့ရှိ ကြ၏။ ကျွန်တော်နေထိုင်သော ရွာကိုးပိမြို့တွင် မြန်မာ သူမျိုး တစ်ယောက်မှ မမြင်ရပေ။ မြန်မာလူမျိုး စာပေ သမား၊ အနုပညာသမား ရှားပါးရုံမျှမက လုံးဝမမြင်ရ ခေ့တွေ့ရသော မြို့ဖြစ်နေ၏။ အမေရိကန်လူမျိုး၊ စပိန် သူမျိုး၊ ကနေဒါယန်လူမျိုး၊ ကပ္ပလီအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး များ၊ မက်ဆီကန်လူမျိုးတချို့နှင့် ဂျပန်၊ ကိုရီးယား၊ ဇီသက်နမ်၊ ထိုင်း၊ လာအိုနှင့် Mong ခေါ် မုန်းလူမျိုးတချို့ ထို့သာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အများဆုံး တွေ့နေ၊ ဆုံနေရပြီး စတိုးဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်မှာတော့ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား

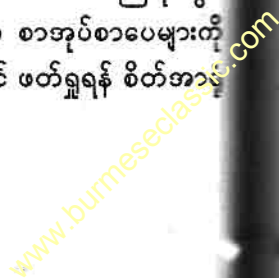
တချို့နှင့် နိပေါလ်နိုင်ငံသား တချို့အပြင် ကမ္ဘောဒီးယား လူမျိုးတချို့ကို မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံစည်းလိုက်ရဖူး၏။ ကျွန် တော်နေထိုင်သော မြို့တွင် မြန်မာလူမျိုး မရှိခြင်းကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် မြန်မာလူမျိုးမိသားစု အနည်းငယ် ရှိသော တခြားမြို့ နှစ်မြို့သို့ တစ်နာရီကျော် နှစ်နာရီနီး ပါး ကားမောင်းပြီး သွားရောက်လှည့်ပတ် တွေ့ဆုံရပါ သည်။ ကျွန်တော်နေထိုင်သော မြို့နှင့် တော်တော်လေး ဝေးကွာသော မြို့နှစ်မြို့ကို Twin Cities အမြွှာမြို့နှစ်မြို့ ဟု ခေါ်ကြပါ၏။ စိန်ပေါလ်မြို့နှင့် မင်နီဟာ ပိုလ်စ်စ်မြို့ နှစ်မြို့ ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်ပင်စည်ကား ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော မြို့ကြီးနှစ်မြို့လည်း ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ မြို့နှစ်မြို့တွင် နေထိုင်ကြသော မြန်မာမိသားစုများမှာ လည်း များများစားစား မဟုတ်လှပါပေ။ မိသားစုတစ်စု မှာ မြန်မာနိုင်ငံ၊ မွန်ပြည်နယ်ဘက်မှ လာရောက်နေထိုင် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသော မိသားစုဖြစ်၏။ အလွန် စိတ်သဘောထားကောင်းပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင် တတ်သော သဘောသဘာဝ ရှိကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိသားစုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အိမ်ခြံဝင်းထဲတွင် (နှင်း မကျသော နွေရာသီဆိုလျှင်) ဘူးပင်၊ ချဉ်ပေါင်၊ ငရုတ်၊ မုန်လာ၊ မုန်ညင်း၊ ဟင်းနုနွယ်၊ ရုံးပတီ၊ ခရမ်းချဉ်၊ ခရမ်း သီး စသည့် စားပင်သီးပင်များကို အမြန်ဖြစ်ထွန်းအောင် စိုက်ပျိုးကြသည်။ အသီးအနှံများ ရရှိသည်အခါ မြန်မာ မိသားစုများထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားကာ လက် ဆောင်ဝေငှပေးတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့ ခြံဝင်းထဲမှာပင် ဒယ်အိုးကြီးနှင့် ဘူးသီးကြော်၊ ပုစွန်ငါး ပေါင်းကြော်များ ကြော်ကာ တည်ခင်းကျွေးမွေးပါသည်။ နောက် မြန်မာမိသားစုတစ်စုကတော့ မြန်မာနိုင်ငံရှိ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသဘက်ဆီမှ လာရောက်နေထိုင် လုပ် ကိုင်စားသောက်နေကြသော မိသားစုဖြစ်ကာ သဘော

လည်းကောင်းကြပါသည်။ သူတို့ကတော့ ဟင်းကောင်းကောင်းချက်ပြီး ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးတတ်ကြပါသည်။ ဒံပေါက်ထမင်း ကိုယ်တိုင်ချက်တတ်ကြသည်။ မုန့်ဟင်းခါး ကိုယ်တိုင်ချက်ကြသည်။ သူတို့မိသားစုကျတော့ အချက်အပြုတ်ကို ဝါသနာပါကြလေရာ နိုင်ငံတကာဟင်းလျာမျိုးစုံ ချက်နည်းပြုတ်နည်း စာအုပ်ကြီးများကို ဝယ်ထားပြီး စာအုပ်ထဲကနည်းစနစ်အတိုင်း ဥရောပအစားအစာ၊ အရှေ့တိုင်းအစားအစာ ဟင်းလျာ၊ အကြော်၊ အကင် စသဖြင့် ချက်ပြုတ်၍လည်း ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးလေ့ ရှိကြပါသည်။ ခရီးတာ ဝေးကွာသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ကျွန်တော်ရောက်သွားတတ်ပါသည်။ သူတို့မိသားစုနှစ်ခုတွင် တစ်စုက စာဖတ်ဝါသနာ မပါကြပါ။ နောက် မိသားစုတစ်စုကတော့ ဟင်းလျာချက်နည်းမျိုးစုံ စာအုပ်ပါ ဝယ်ယူပြီး အိမ်မှာထားတာ တွေ့ရပါသည်။ မိသားစုတစ်စုမှ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးကတော့ ဘာသာရေးကို ဦးစားပေး အာရုံစိုက်လေ့ရှိကြောင်း ကြားရသိရကာ သူ့ဆီမှာ မြန်မာစာအုပ်တချို့ကို တွေ့ရပါ၏။ အဆိုပါ မြန်မာအမျိုးသမီးမှာ အလုပ်အကိုင်အားလပ်သည့်အခါ၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ ဘာသာရေးစာအုပ်စာတမ်းတချို့ကို ဖတ်ရှုခြင်း အလေ့အထရှိကြောင်းလည်း တစ်စွန်းတစ်စ ကျွန်တော် ကြားရသိရပါသည်။ တစ်ရက်မှာတော့ အဆိုပါ မြန်မာအမျိုးသမီးနေထိုင်သော နေအိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားရာ ရှားရှားပါးပါး မြန်မာနိုင်ငံမှ လစဉ်ထုတ်ဝေနေသည့် “ရောင်ပြန်” မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်အဟောင်းတစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်မ ရန်ကုန်ခဏပြန်သွားတုန်းက ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ငါးအုပ်သယ်လာမလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် တချို့မိတ်ဆွေတွေက အမေရိကကို လူကြွပါးလိုက်တဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေကို ငဲ့ကွက်ပြီး လေယာဉ်ပေါ်မှာ အလေးချိန်တွက်ဆပြီး ယူရမှာမို့ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် သုံးအုပ်ပဲ သယ်လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ဒီတစ်အုပ်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ကျန်တဲ့နှစ်အုပ်ကိုတော့ ကျွန်မလို့ပဲ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းဖတ်ကြတဲ့ ညီမဝမ်းတွဲတွေနေတဲ့

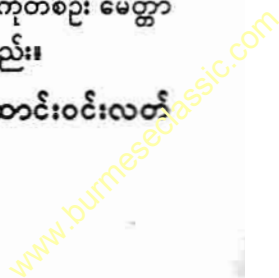
လက်စီဗီးဂစ်စ်မြို့ကို စာတိုက်က ပို့ပေးလိုက်ရပါတယ်” ဟု အဆိုပါ မြန်မာအမျိုးသမီးက ကျွန်တော်ကို ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အမေရိကသို့လာတော့ မြန်မာစာအုပ်များ သယ်ဆောင်မလာမိခဲ့ပါ။ ဪ... ဒီရောက်ရင်တော့ စာဖတ်ဝါသနာပါတဲ့ တခြားမြန်မာမိသားစုတွေအိမ်က မြန်မာမဂ္ဂဇင်းတွေ ငှားဖတ်မယ်ဟု ကြိုတင်စဉ်းစားခဲ့သမျှ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ စောစောတုန်းက ကျွန်တော် ပြောသလို ပါပဲခင်ဗျာ။ စာဖတ်ဝါသနာပါသလို ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖတ်လေ့ဖတ်ထရှိသူ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုသာ ရှားရှားပါးပါး ဆုံစည်းခွင့်ရခဲ့ပါ၏။ ဒီရောက်တော့ ကျွန်တော်မှာ မြန်မာနိုင်ငံက မိတ်ဆွေစာပေသမားတွေကို လွမ်းသလို သူတို့ရေးသော စာပေများကိုလည်း ငတ်မွတ်စွာ ဖတ်လိုပါသဖြင့် အဆိုပါ မြန်မာ အမျိုးသမီး၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ခွင့်ကြိုခိုက်တွင် ‘ရောင်ပြန်’မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတစ်အုပ်လုံးကို တစ်ထိုင်တည်း စိမ်ပြေနပြေ အေးအေးဆေးဆေး သူတို့အိမ်ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ ဖတ်ခဲ့ပါ၏။ လျှို့ဝှက်နက်နဲ ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်တော်လည်း ငယ်စဉ်အခါကတည်းကပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့လေရာ ထိုသို့သော အကြောင်းခြင်းရာများပါဝင်သည့် စာအုပ်စာပေအချို့ကို ခုချိန်အထိ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဖတ်ရှုနေတုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာမိသားစုများနေထိုင်သော အဆိုပါ စိန်ပေါလ် မြို့နှင့် မိနီဟာပိုလစ်စ်မြို့၊ အမြွာမြို့၊ နှစ်မြို့ဆီမှ ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ရှာကိုးပိမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး များမကြာမီ တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော အမေရိကန်အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည့် Ms Brittan L Johnsen ဆိုသူက သူ့မှာရှိသော စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ကျွန်တော်အတွက် လက်ဆောင်ပေးပါသည်။ သူ့နေထိုင်သည့်အခန်းမှာ အခန်းနံပါတ် ၃၂၇ ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်က တစ်ခါက စကားစပ်မိကြရာတွင် လျှို့ဝှက်နက်နဲ ဆန်းကြယ်သော စာအုပ်စာပေများကို ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ဖတ်ရှုရန် စိတ်အာမုံ

ခွဲကြောင်း ပြောထားဖူးတာကို သူ့သတိရမိသည့် အတွက် ယခုကဲ့သို့ သူ့မှာရှိသော ARCHAEOLOGY မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် နှစ်အုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း သူက ပြောပြ၍ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ သူပေးသောမဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေသည့်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သော ဒေသနှင့် အလှမ်းဝေးပါသည်။ နယူးဇော့ကပြည်နယ်၊ လောင်းအိုင်လန်မြို့ရှိ လမ်းတစ်လမ်းတွင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရုံးထိုင်ကာ စီစဉ်ထုတ်ဝေနေသော မဂ္ဂဇင်းဟု သိရပါသည်။ စာအုပ်နှစ်အုပ် ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင်ပေးရင်း မြန်မာနိုင်ငံမှ ထူးခြားဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များကို ဖော်ပြသည့် မဂ္ဂဇင်းများအကြောင်း ပြောပြပါဟု မစ္စဘရစ်တန်က ကျွန်တော့်ကို ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က ဂန္တီရီ၊ သူရဇ္ဈ၊ လပြည့်ဝန်း၊ နက္ခတ္တရောင်ခြည်၊ ရောင်ပြန် စသည့် မဂ္ဂဇင်းများအကြောင်းကို အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် သူနားလည်လောက်အောင် ပြောပြရပါသေးသည်။ တော်ပါသေး၏။ ကျွန်တော်နေထိုင်သောမြို့နှင့် ရပ်ကွက် အိမ်နီးနားချင်း နားတွင် မြန်မာလူမျိုးမိသားစု မရှိသော်လည်း မစ္စဘရစ်တန်တို့လို စာဖတ်ဝါသနာပါသော မိတ်သဟာတချို့ ခွဲနေပေးသေး၍ တော်ပါသေး၏။ စာအကြောင်း ပေအကြောင်းလေးတော့ စကားပြောဖော် ရနေပါသေး၏။ တစ်ရက်တွင်တော့ မထင်မှတ်သော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အမြွှာမြို့တော် နှစ်ခုအနက်မှ မြို့တစ်မြို့သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားရပြန်သည်။ အဆိုပါမြို့မှာ နေထိုင်သော မြန်မာမိသားတစ်စုထဲမှ ရှင်နည်းရာ အဂ္ဂလူထွက် ဆိုဘိသကဲ့သို့ မြန်မာလူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ နာရေးတစ်ခု ပြည့်ကိစ္စကြောင့် ရောက်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရစ်သုမိသားစုမှ တစ်နှစ်ပြည့်သွားသော်ငြား လွမ်းအားဖြင့် ဘယ်မပြေနိုင်သေးဆိုသလို မျက်နှာမကောင်းကြ၊ နှမ်းလျလျ။ အဆိုပါ မြန်မာလူငယ်လေး ရုတ်တရက် ဇွယ်လွန်သွားရရှာပုံမှာလည်း ဆန်းကြယ်နက်နဲလှသည်။ လူငယ်လေးမှာ တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် ပညာသင်ကြားဆဲကာလ။ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ပညာသင်စရိတ်ဖန် အလုပ်တစ်ခုလည်း အချိန်ပိုင်းဝင်လုပ်နေသူဟု

သိရ၏။ တစ်ညတွင် အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသော လူမည်းအမျိုးသား ကပ္ပလီတစ်ယောက်က သူ့အိမ်သို့လာခဲ့ပါဟု ဖုန်းဆက်သဖြင့် လူငယ်လေးက အဆိုပါနေအိမ်သို့ ကားမောင်းပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။ အချိန်တန်၍ အိမ်ပြန်မလာသည့်အခါကျမှ လိုက်လံစုံစမ်းကြတော့ အဆိုပါ လူမည်းအမျိုးသား၏အိမ်တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေသော မြန်မာလူငယ်လေးကို တွေ့ကြရတော့သည်။ ဆန်းကြယ်နက်နဲသော အမှုကိစ္စဖြစ်ပွားခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကြာခဲ့လေပြီ။ ယခု ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွင်းတွင် မင်နီဆိုတာ ပြည်နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်တော့မည်ဟုလည်း သိခဲ့ရပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏ဘဝ နိဂုံးကမ္မတ်အဆုံးသတ်ရာ နေရာဒေသများကား ဆန်းကြယ်သလိုပင်။ အဆိုပါ မြန်မာလူငယ်လေးအနေဖြင့် ဇာတိဌာနေ မြန်မာမြေတွင် ဘဝနိဂုံးအဆုံးမသတ်ရရှာဘဲ ဝေးရပ်မြေခြား တိုင်းတစ်ပါးမှာမှလာ၍ နိဂုံးချုပ်ရရှာ၏။ ရိုးရိုးသေဆုံးရရှာခြင်းလည်း မဟုတ်။ ဥပစ္စေဒကက်ကလည်း သူ့ခမျာ ပါလာရှာပါသေး၏။ နုနယ်ငယ်ရွယ်လွန်းလှပါသေးသည်။ သို့သော် သေခြင်းတရားပေတကား။ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသတစ်ခွင်မှာ မြန်မာလူမျိုး ရှားပါးနည်းပါးလွန်းလှသည့်ကြားမှ လူ့ဘဝကို ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေသော လူငယ်လေးတစ်ဦးပါတကား။ လူ့ဘဝဆိုသည်ကား ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသ၊ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်၊ ဘယ်နာရီ၊ ဘယ်မိနစ်၊ ဘယ်စက္ကန့်မှာ ဘာဖြစ်မည် ဆိုသည်ကို ကြိုတင်၍လည်း မသိကြရ။ ဘာတွေကြုံတွေ့ကြရဦးမည်ဆိုတာလည်း သေချာရေရာခြင်း မရှိကြ။ ဘာမှမမြဲ။ ခွဲခွာကြရခြင်း၊ နီးနီးကပ်ကပ်နေကြရခြင်း ဆိုသည်မှာလည်း ကံစိမ့်ရာကို နာခံနေကြရခြင်းသာ။ ကြုံတုန်းဆုံတုန်း၊ တွေ့ကြတုန်း၊ တွေ့ခွင့်ရကြတုန်း ခဏတာကာလလေးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခွင့်လွှတ်သည်။ ခံ၊ စာနာထောက်ထား ချစ်ခြင်းများဖြင့်သာ နေထိုင်ကြဖို့သာ ရှိပါတော့သည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာရောင်ပြန် ထင်ဟပ်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

■ ဆောင်းဝင်းလတ်

ပါကစ္စတန်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း

မစ္စက်ဘနာဇီယာဘူတို

၇၁ တ ၁ ကို

မိုးတားနည်းဖြင့် သုံးသပ်ချက်

■ ယခင်လမှအဆက်

နျူမာန်(မိုးတား)

တနင်္လာဂြိုဟ်(စန်း)အား MOTAA
နည်းဖြင့် အသေးစိတ်လေ့လာခြင်း

တနင်္လာသည် ၁ တန့်ဘာဝတွင် ရပ်တည်ခြင်းကြောင့် စိတ်ခံစားလွယ်သည်။ စိတ်ထိခိုက်လွယ်သည်။ စိတ်ဆတ်သည်။ ကိစ္စရပ်များကို ဆုံးဖြတ်ရာတွင် စိတ်တွင်းမှ အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသော Instinct အတိုင်း ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ၉ တန့်ဘာဝ၏ မူလဗြဟ္မာဒိဋ္ဌိဂေါဏအိမ်ရှင်ဖြစ်သော တနင်္လာသည် ၁ တန့်တွင် တည်ခြင်းဖြင့် ဇာတာရှင်အတွက် ဖခင်ဖြစ်သူသည် အလွန်အရေးကြီးသော

အနေအထားတွင် တည်ရှိနေလေသည်။ ပင်ကိုသဘာဝအားဖြင့်လည်း ဇာတာရှင်သည် မိမိကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစဖြင့် ကြီးပွားမည့်သူ ဖြစ်သည်ကို ဖော်ပြနေသည်။ ဇာတာရှင်၏ ခင်မင်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုအမူ၊ အနေအထိုင်တို့ကြောင့် အများက အသိအမှတ်ပြုရသောသူဖြစ်သည်။ အထက်လူကြီးများက တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ထောက်ခံပေးခြင်းကို ရရှိမည့် ဇာတာမျိုးဖြစ်သည်။ ဇာတာရှင်အနေဖြင့် မြင့်မားသော ဘဝအခြေအနေကို ရောက်ရှိလိမ့်မည်။

တနင်္လာဂြိုဟ်အား လွှမ်းမိုးထားသော ဂြိုဟ်များကို လေ့လာကြမည်ဆိုပါက တနင်္လာဂြိုဟ်၏ မူလဗြဟ္မာဒိဋ္ဌိဂေါဏအိမ်ဖြစ်ရာ ၉ တန့်ဘာဝအား ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် စနေမှ ကောင်းသောအင်အားတို့ဖြင့် တင်ရှားလွှမ်းထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဤနေရာတွင် စနေသည် ဂြိုဟ်ဆိုးမဟုတ်သည်ကို သတိပြုကြရန် လိုပါသည်။ လာဘာ ဘာဝခေါ်သော ၁၁ ဘာဝ၏ မူလဗြဟ္မာဒိဋ္ဌိဂေါဏအိမ်ရှင် ဗုဒ္ဓဟူးသည် တနင်္လာဂြိုဟ်၏ မူရင်းအစစ်အမှန်ဖြစ်သော မူလဗြဟ္မာဒိဋ္ဌိဂေါဏအိမ်ဖြစ်သည့် ၉ တန့်ဘာဝ

(ကရကင်ရာသီ)၏ ဗဟိုချက်မှ မကွာ
 ဝေးသော အနေအထားတွင် ရပ်တည်
 လျက် ထိုဗဟိုချက်အား ၈၇%ဖြင့်
 လွှမ်းမိုးထားသည်။ အထက်ပါ အချက်
 ကို စုပေါင်းအဓိပ္ပာယ်ဖော်လိုက်ပါက
 ၁၁ တန်ဘာဝသည် လာဘ်လာဘ၊
 လှူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားမှုဖြစ်ပြီး၊
 ၎င်း၏အိမ်ရှင်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးသည်
 ဇာတာရှင်၏ ဖခင်ကို ဖော်ဆောင်သော
 ၉ တန်ဘာဝအိမ်ရှင်၊ တစ်နည်းအား
 မြင့်လည်း ဇာတာရှင်၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်
 ပြည့်သူလူထု၏ ချစ်ခင်မှုကို ဖော်ပြ
 သော တနင်္လာဂြိုဟ်ပေါ်တွင် လွှမ်းမိုး
 ထားသဖြင့် ဇာတာရှင်၏ ဖခင်သည်
 လည်းကောင်း၊ ဇာတာရှင်၏ စိတ်ဓာတ်
 သည်လည်းကောင်း အဆင့်မြင့်သူဖြစ်
 ၍ ပြည့်သူလူထု၏ ထောက်ခံမှုသည်
 ဇာတာရှင်အပေါ်တွင် လွန်စွာအား
 ကောင်းနေကြောင်း မြင်တွေ့နေရတော့
 သည်။ ထိုအချက်ကို ထပ်မံ၍ အင်
 အားဖြည့်နေသောအချက်မှာ ၄ တန်
 ဘာဝ၏ မူလတြိဂေါဏအိမ်ရှင်ဖြစ်
 သော စနေသည် ရပ်ဝေးမြေခြားနိုင်ငံ
 ခြားနှင့်ဆိုင်သော ၁၂ တန်ဘာဝတွင်
 ရပ်တည်လျက် ဇာတာရှင်၏ ၉ တန်
 ဘာဝ၊ တနင်္လာ၏ မူလတြိဂေါဏအိမ်
 ကို ၁၀ တန်အမြင်ဖြင့် ၇၆% လွှမ်း
 မိုးထားခြင်းဖြစ်သည်။ (အထူးမှတ်ချက်၊
 ဘာဝချက်နှင့် အံသာ အကွာအဝေး
 တို့ကို ကြည့်မှသာ ဤအချက်ကို မြင်ရ
 ဖိမိသည်။ သတိပြုလေ့လာပါ။) ဤ
 အချက်သည် ဇာတာရှင်အား နိုင်ငံရပ်
 ခြားတွင် နေထိုင်ခဲ့စေရခြင်း၊ အဆင့်
 မြင့်ပညာကို နိုင်ငံရပ်ခြားမှ သင်ကြား

ခွင့်ရခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။
 သို့သော်လည်း တနင်္လာဂြိုဟ်အား
 ဒုဌာနဘာဝဖြစ်သော ၁၂ တန်ဘာဝ
 ၏ မူလတြိဂေါဏအိမ်ရှင်ဖြစ်သော
 သောကြာသည် သမသတ်အမြင်ဖြင့်
 အတိအကျနီးပါး မြင်နေခြင်းကို တွေ့
 ရမည်။ (တနင်္လာသည် ဗြိတ္တရာသီ ၂၃
 အံသာ၊ ၁၂ မိနစ်တွင် တည်နေ၍
 သောကြာသည် ပြီဿရာသီ ၂၂
 အံသာ၊ ၄၇ မိနစ်တွင် တည်နေသည်။
 သမားရိုးကျ တြိဂဏ္ဍဇာတာများတွင်
 အံသာတန်ဖိုးကို ဖော်ပြလေ့မရှိသဖြင့်
 ထိုကဲ့သို့ လွန်စွာအရေးကြီးလှသော
 အတိအကျ လွှမ်းမိုးမှုတို့ ထင်ရှားစွာ
 မသိနိုင်ပါ။) သောကြာသည် မော်တော်
 ယာဉ်ကို ရည်ညွှန်းသည့် ၁၂ တန်သည်
 ဆုံးရှုံးပျက်စီးမှုကို ဖော်ဆောင်နေပြီး
 စန်းခေါ် တနင်္လာအား အဆိုးအား အင်
 ကုန်အားကုန် လွှမ်းမိုးထားသဖြင့် မော်
 တော်ယာဉ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဇာတာရှင်
 အတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်ကို ပြဆိုနေ
 ပါသည်။ ဇာတာရှင်သည် မော်တော်
 ယာဉ်ဖြင့် ခရီးသွားနေစဉ် နှစ်ကြိမ်
 အလုပ်ကြံခံရပြီး နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင်
 အသက်ဆုံးခဲ့ရသည်ကို သတိပြုပါ။
 ဇာတာတစ်စောင်တွင် ၎င်း၏မူလတြိ
 ဂေါဏအိမ်ရှင်သဘောကို မလေ့လာဘဲ
 သောကြာဆိုလျှင် သောမဂြိုဟ်ဟူသော
 လှေခါးထပ် မှတ်သားမှုများသည်
 ပောချက်တစ်ခုအတွက် အမှားကြီး
 မှားနိုင်ကြောင်း ပညာရှင်တို့ သတိပြု
 ရန် လိုပါသည်။

xxx xxx x

အင်္ဂါဂြိုဟ်အား MOTAA နည်းဖြင့်
အသေးစိတ်လေ့လာခြင်း

ပင်ကိုသဘာဝအားဖြင့် အင်္ဂါ
 သည် ၈ တန်ဘာဝတွင် ရပ်တည်သူ
 များအနေဖြင့် ဘာလုပ်လုပ် စိတ်လို
 လက်ရ လုပ်မိတတ်သည်။ ငွေကြေး
 သုံးစွဲရာတွင်လည်း သိပ်ဂရုစိုက်တတ်
 သူမျိုး မဟုတ်။ ဈေးဝယ်သောအခါ
 ဈေးမဆစ်တတ်သောသူမျိုး ဖြစ်သည်။
 ၆ တန်ဘာဝ၏ မူလတြိဂေါဏအိမ်ရှင်
 သည် ၈ တန်တွင် တည်ခြင်းဖြင့်
 ဇာတာရှင်အနေဖြင့် လူများများဆက်
 ဆံလေ ရန်သူပိုများလေ ဖြစ်လာတတ်
 သည်။ အကြွေးပြုသူများ ရှိတတ်
 သည်။ (ဇာတာရှင်နှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူတို့
 အား ငွေကြေးကိစ္စ၊ အကျင့်ပျက်မှုများ
 နှင့် စွပ်စွဲချက်များရှိသည်ကို သတိပြု
 ပါ။) မတော်တဆမှုများ၊ ရန်သူ၏ တိုက်
 ခိုက်မှုများကို သတိထားရမည့် ဇာတာ
 မျိုးဖြစ်သည်။ အချို့သော ရေးကျမ်း
 များတွင် ၎င်းကို ရာယုဂ်တစ်ခုအနေ
 (ဝိပရိတရာဇယောဂ)ဟူ၍ပင် ဖော်ပြ
 ထားသည်။ ဤသည်ကိုအကြောင်းပြု
 ၍ အချို့သော မြန်မာဗေဒပညာရှင်
 အချို့က ဒုဌာနဂြိုဟ်ဆိုလျှင် ဒုဌာနမှာ
 နေလျှင် ကောင်းသည်။ “လူဆိုးသည်
 လူဆိုးနေရာ၊ လူကောင်းသည် လူ
 ကောင်းနေရာတွင် နေလျှင် ကောင်း
 သည်”ဟု ဆိုကြသည်။ အိန္ဒိယနှင့်
 အချို့သော အနောက်တိုင်းပညာရှင်
 အချို့တို့ကလည်း “အနတ်-အနတ်
 နှစ်ခါဆိုလျှင် အပေါင်းဖြစ်သည်”ဟုပင်
 ဆိုကြပါသေးသည်။

ဤအဆိုတို့သည် မမှန်ပါ။ မှားသည်ဟုလည်း မဆိုသာပါ။ မူလကျမ်းတို့၏ ဆိုလိုယင်းကို သဘောမပေါက်ဘဲ ကျမ်းတွင်ဖော်ပြထားသည်ဆိုသော အချက်ဖြင့် ပုံသေစွဲကိုင်ခြင်းဖြင့် မှားယွင်းသောအဖြေ တွက်လာမည်သာမက မူလရေးကျမ်းများကိုပင် နောင်လာနောက်သားများ အထင်သေးသွားနိုင်သဖြင့် စာရေးသူအနေဖြင့် ရှင်းလင်းဖော်ပြပေးရန် လိုအပ်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ဤနေရာတွင် ကျမ်းကိုးကျမ်းကားရှိမှ ယုံကြည်မည်ဆိုသူများအတွက် အောက်ပါ ကျမ်းနှစ်စောင်မှ ကောက်နုတ်ချက်ကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

• ဖလဒီပကကျမ်း ၆/၆၃ အရ ဆိုလျှင် ၆ တန်သခင်သည် ၆ တန်၊ ၈ တန်၊ ၁၂ တန်တို့တွင် ရပ်တည်ပါက ဝိပရိတ ဟဿ ရာဇယောဂ ရရှိသည်။ ဤယောဂ(ယုဂ)ကို ရထားခြင်းဖြင့် ဇာတာရှင်သည် ပျော်ရွှင်မှု၊ ချမ်းသာမှု၊ အမည်နာမကျော်ကြားမှုကို ရမည်။ ရန်သူအား အနိုင်ရအောင်မြင်မည်ဟု ဆိုထားသည်။

• သာဝတ္ထ စိန္တာမဏိကျမ်း ၅/၂၂ တွင် ၆ တန်သခင်သည် ပါပဂြိုဟ်ဖြစ်လျက် (ရှေးကျမ်းများက အင်္ဂါကို ပါပအဖြစ် အမြဲယူဆသည်။) ၁ တန်ဘာဝ (လဂ်) ၈ တန်နှင့် ၁၀ တန်တို့တွင် တည်ပါက အရိဋ္ဌ ဝါရဏယောဂကို ရသည်ဟု ဆိုထားသည်။ ထိုယောဂကို ရခြင်းဖြင့် ဇာတာရှင်တွင် အပူကျိတ်၊ အပူနာ၊ အကျိတ်လုံး၊ ကင်ဆာကဲ့သို့သော ရောဂါများ ဖြစ်ပေါ်စွဲကပ်တတ်သည်ဟု ဆိုထားသည်။

အထက်ပါကျမ်း နှစ်စောင်နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ယခုကိစ္စတွင် ဇာတာရှင်သည် အထက်ကျမ်းနှစ်စောင်စလုံးမှ ယောဂ(ယုဂ)နှစ်မျိုးစလုံးကို ရထား၏။ ဘာကို ကောင်းသည်ဟု ဆိုပါသနည်း။ ကျမ်းနှစ်စောင်စလုံး မမှားပါ။ ထိုနည်းတူ ထိုကျမ်းတို့ကို မှီငြမ်းပြီး ဟော၍လည်း အဖြေမှန်မထွက်ပါ။ ထိုကျမ်းတို့၏ နောက်ကွယ်မှ ဆိုလိုရင်း ဂြိုဟ်နှင့် ဘာဝတို့၏ ပရိယာယ်ကို သိပြီးမှသာ တကယ်အဖြေမှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ၆ တန်ဘာဝ၏ မူလတြိဂေါဏအိမ်ရှင်သည် ၈ တန်တွင် တည်ခြင်းဖြင့် ၆ တန်ဘာဝသည် မိမိကိုယ်ပိုင်မဟုတ်သော မကောင်းသော ဌာနတွင် တည်မိခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ နေရောင်သင့် (အတ္ထမိ)ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း အင်အားပျက်သွား၏။ ထိုတည်းတူ ၈ တန်ဘာဝအနေဖြင့်လည်း မိမိအိမ်တွင် မကောင်းသော ဒုဌာန အိမ်ရှင်လာနေခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် အင်အားပျက်သွားပြန်၏။ ဤနေရာတွင် ဗေဒင်ဆရာအချို့၏ အယူအဆတစ်ခုကို ရှင်းလင်းရန် ထပ်လိုလားပြန်ပါသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ၆ တန်၊ ၈ တန် အားနည်းသွားတာ ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤအဆိုသည် လုံးဝ မမှန်ကန်ပါ။ ၆ တန်ဘာဝ အင်အားကောင်းမှ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်အောင်မြင်နိုင်မည်ဖြစ်ပြီး၊ ၈ တန်ဘာဝ အင်အားကောင်းမှ အသက်ရှည်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုလက်တွေ့ နမူနာပြသနေသော အချက်က ဇာတာရှင်အား

ရန်သူက အသေခံလုပ်ကြံသွားသည်

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်အား MOTAA နည်းဖြင့်
အသေးစိတ်လေ့လာခြင်း

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် ၉ တန်တွင် ရပ်တည်ခြင်းဖြင့် နက်နဲသော ဒဿနိဏ အတွေးအခေါ် သဘောတရားတို့ကို နားလည်နိုင်သောသူမျိုး ဖြစ်သည်။ အသိဉာဏ်နှင့် ပတ်သက်သော လေ့လာမှုများကို အဆက်မပြတ် လိုက်စားမည်လှမျိုး ဖြစ်သည်။ မည်သည့်ပညာကိုမဆို အသေးစိတ် ဆန်းစစ်လေ့လာမည်လှမျိုး ဖြစ်ပြီး၊ ခရီးသွားရခြင်းများ ရှိလိမ့်မည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း လာဘာဘာဝဖြစ်သော ၁၁ တန်ဘာဝ၏ မူလတြိဂေါဏအိမ်ရှင်ဖြစ်သည့် ဗုဒ္ဓဟူးသည် ၉ တန်တွင် တည်ခြင်းဖြင့် ဇာတာရှင်သည် ငွေရှာရာတွင် ကံကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ကောင်းမြတ်သော ချမ်းသာခြင်းကို ပေးသည့် ဓနယုဂ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဇာတာရှင်သည် လူနေမှုအဆင့်အတန်း၊ ငွေကြေးအနေအထားအရ တစ်သက်တာလုံး အဆင့်မြင့်မြင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်အား MOTAA
နည်းဖြင့် အသေးစိတ်လေ့လာခြင်း

ကြာသပတေးဂြိုဟ် ၈ တန်တွင် ရပ်တည်ခြင်းဖြင့် ဇာတာရှင်သည် အပြစ်တို့ကို ကျူးလွန်တတ်သော အနေအထားတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်

နည်းအားဖြင့်လည်း ၂ တန်ဘာဝ၏ မူလကြိဂေါဏအိမ်ရှင်ဖြစ်သော ကြာသပတေးသည် ၈ တန်တွင် တည်ခြင်းဖြင့် ဇာတာရှင်သည် စိတ်ခံစားလွယ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မလိုအပ်ပါဘဲလျက် အစိုးရိမ်ကြီးနေတတ်သည်။ ဥစ္စာပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးရတတ်သည်။ အိမ်တွင်းရေးစိတ်ချမ်းသာမှုရန် ခက်ခဲသည်။ သို့သော်လည်း ကြာသပတေး၏ မူလကြိဂေါဏအိမ်ရှင်ဖြစ်သော ၂ တန်ဘာဝ၏ အလယ်ဗဟိုချက်ကို ၄ တန်ဘာဝ၏ မူလကြိဂေါဏအိမ်ရှင်ဖြစ်သော စနေမှ ၃ တန်အမြင်ဖြင့် ၇၆% အင်အားဖြင့် လွှမ်းမိုးထားသည်။ ထိုနည်းအားဖြင့် ၂ တန်နှင့် ၄ တန်တို့ ဆက်စပ်နေခြင်းကြောင့် ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုတို့ ပြည့်စုံကာ၊ ပညာဉာဏ်ကောင်းသူအဖြစ်ကို ရရှိထားခြင်းဖြစ်သည်။ သာမန်အားဖြင့် အမှတ်တမဲ့အားဖြင့် ကြာသပတေးဂြိုဟ် ဗုဒ္ဓာနတွင် ရပ်တည်၍ ပညာရေးမကောင်းဟု ဆိုကြမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အဆင့်အမြင့်ဆုံး တက္ကသိုလ်များဖြစ်သည့် အမေရိကန်နိုင်ငံမှ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အောက်စ်ဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ ကျောင်းဆင်းလာသူတစ်ဦးအတွက် အကြီးအကျယ် မှားယွင်းသွားမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ပညာရှင်များ ဆင်ခြင်ရန် လိုပါသည်။

သောကြာဂြိုဟ်အား MOTAA နည်းဖြင့် အသေးစိတ်လေ့လာခြင်း

သောကြာဂြိုဟ် ၇ တန်ဘာဝ

တွင် ရပ်တည်ခြင်းဖြင့် ဇာတာရှင်သည် ရောက်ရာနေရာတွင် ချစ်ခင်သူပေါများသော အနေအထားကို ရနေသည်။ သို့သော်လည်း ၁၂ တန်ဘာဝ၏ မူလကြိဂေါဏအိမ်ရှင်ဖြစ်သော သောကြာဂြိုဟ်အနေဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော ၇ တန်တွင် တည်ခြင်းဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးတွင် အခက်အခဲများ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် အတူမနေရာဘဲ ခွဲခြားနေခြင်း သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ကွဲတတ်သည်ကိုလည်းကောင်း ပြဆိုနေသော အနေအထားဖြစ်သည်။ အသုံးအစွဲနှင့် ပတ်သက်၍ အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့ရတတ်သော ဇာတာမျိုးဖြစ်နေပါသည်။ ဤအချက်ကို ထောက်ခံနေသော အချက်က ဇာတာရှင်၏ အိမ်ထောင်ဖက်သည် မိန်းမရှုပ်ပွေသူဟု နာမည်ရသူဖြစ်နေခြင်း၊ ဇာတာရှင်ကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ရေးတွင် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသော်လည်း ဘဝအနေအထားအရ မိမိ၏ခံစားချက်ကို လျှို့ဝှက်သို့ သိပ်ထားခဲ့ခြင်းက သက်သေခံနေပါသည်။ ဇာတာရှင်အား အကျင့်ပျက်လာဘ်စားမှုဖြင့် စွပ်စွဲကြရခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ ၎င်း၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူကြောင့် ဖြစ်သည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၂ တန် ဘာဝ၏ မူလကြိဂေါဏအိမ်ရှင်ဖြစ်သော သောကြာဂြိုဟ်သည် ဇာတာရှင်၏စိတ်ကို အစိုးရသော တနင်္လာအား ၁၀၀% အင်အားအပြည့်ဖြင့် သမသတ်အမြင်ပြုထားသည်ကလည်း ဇာတာရှင်အနေဖြင့် မည်မျှ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်ကို

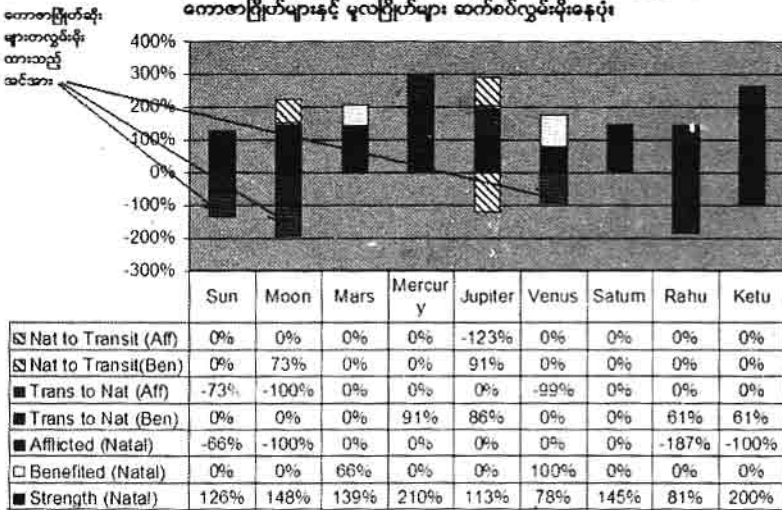
သိနိုင်သော အနေအထားတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

စနေဂြိုဟ်အား MOTAA နည်းဖြင့် အသေးစိတ်လေ့လာခြင်း

စနေဂြိုဟ်သည် ၁၂ တန်ဘာဝတွင် တည်နေခြင်းဖြင့် ဇာတာရှင်သည် ပျော်ရွှင်မှုများ ကင်းမဲ့တတ်သည်။ တစ်ဖန် အသက်ရှည်မှု၏ ကာရကဂြိုဟ်ဖြစ်သော စနေသည် ဗုဒ္ဓာနဘာဝတွင် တည်ခြင်းဖြင့် အသက်ရှည်ရန် ခက်ခဲခြင်းကို ဖြစ်စေပြန်သည်။ ထိုအချက်ကို ထောက်ပံ့နေသောအချက်များ ကံဆိုးခြင်းကို ဖြစ်စေသည့် နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်နှင့် အံသာခြင်း (မှတ်ချက်-ပုံမှန် မြန်မာဇာတာတွက်ချက်မှုများတွင် နက်ပကျွန်း၊ ယူရေးနပ်စ်၊ ပလူတိုတို့အား လုံးဝမတွက်ချက်ပါ။) အလွန်နီးကပ်စွာ တည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ၄ တန်ဘာဝ၏ မူလကြိဂေါဏအိမ်ရှင်ဖြစ်သော စနေသည် ၁၂ တန်တွင် တည်ခြင်းဖြင့် ဇာတာရှင်သည် မပျော်ရွှင်သော ဘဝတစ်ခုကို လျှောက်လှမ်းနေရတတ်သည်။ အိုးအိမ်၊ မြေယာ၊ ယာဉ်ရထားတို့ ဆုံးရှုံးတတ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဇာတာရှင်သည် မိမိ၏ ဇာတိမြေတွင် ဆုံးရှုံးမှုများကို တစ်ချဦးတစ်ခု ရင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်း၊ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် နေထိုင်ခဲ့ရခြင်း၊ အချုပ်အနှောင်ခံခဲ့ရခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေသော အချက်မှာလည်း ဤအကြောင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ဇာတာရှင်၏ ခေင်အား ကြီးပေး၍ သေဒက် စီရင်သော နေ. (၄၊ ၄၊ ၁၉၇၉) တွင်
ကောဇာဂြိုဟ်များနှင့် မူလဂြိုဟ်များ ထက်စပ်လွှမ်းမိုးနေပုံ

**မစ္စက်ဘူတို၏ ဖခင်ဖြစ်သူအား
သေဒက်စီရင်ခြင်း ခံခဲ့ရစဉ်က**

ပထမဦးစွာ ဒဿာကာလကို ကြည့်လိုက်ပါက -
စနေ ထူလ ဒဿာ၊ ရာဟု-
အန္တရဒဿာ၊ ရာဟု ပြတန္တရဒဿာ

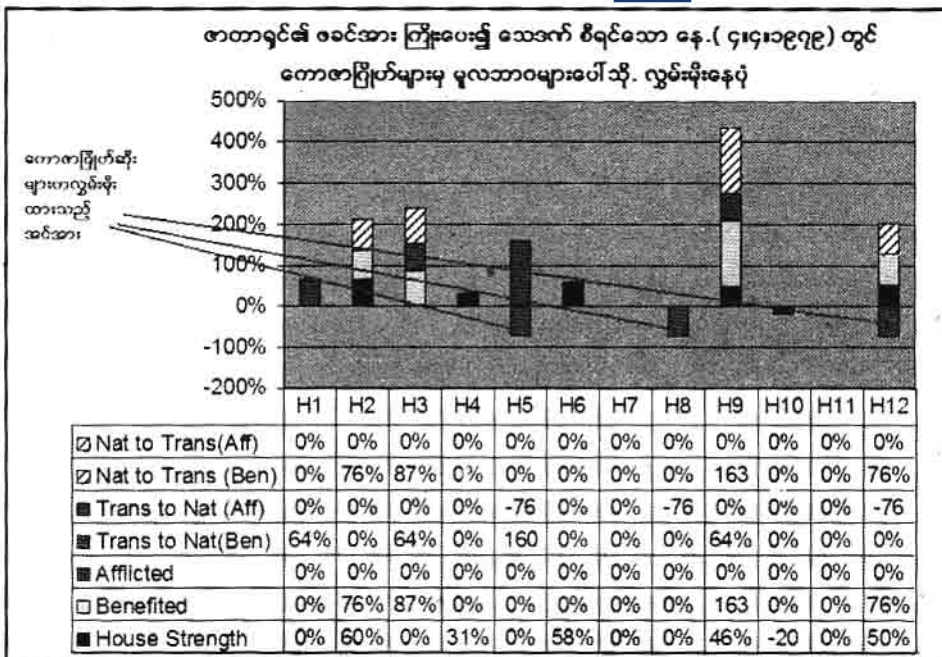
ဖြစ်နေပါသည်။ နက္ခတ်ပညာ လေ့လာ
ထားသူများအနေဖြင့် အထက်တွင် ရှင်း
လင်းထားခဲ့သော အချက်နှင့် ယှဉ်တွဲ
၍ ထိုဒဿာအဟောကို အလွယ်သိနိုင်
နေသဖြင့် အသေးစိတ်တွေ့ရှိချက်များ
ကို ရေးစရာပင် မလိုတော့ပါ။

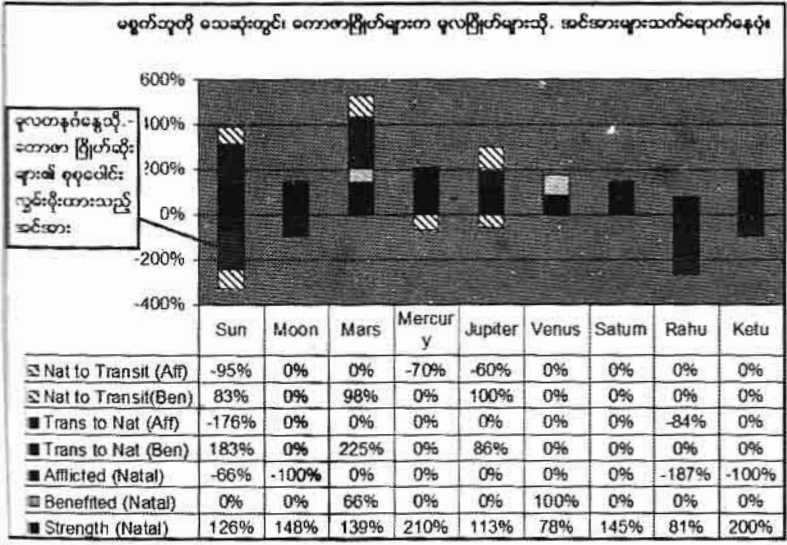
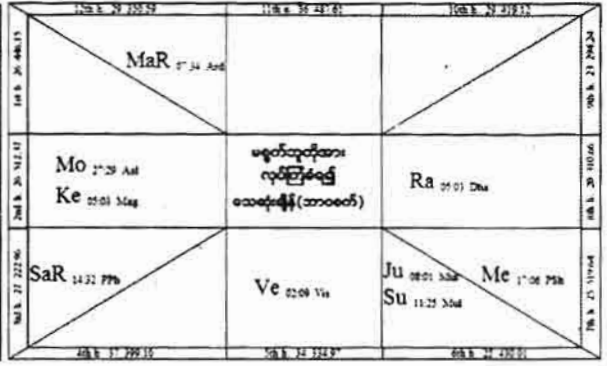
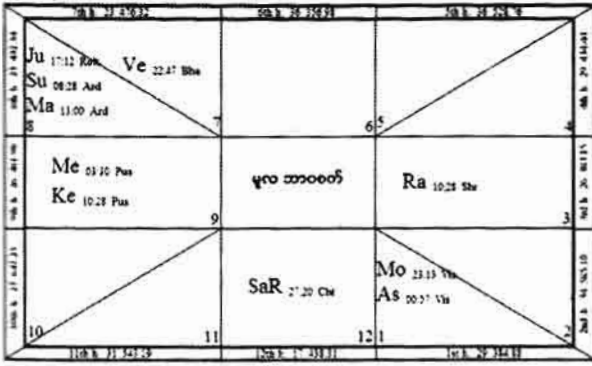
ယခု အောက်တွင်ဖော်ပြထား
သည်မှ ဇာတာရှင် မူလ တနင်္ဂနွေ
တနင်္လာ၊ သောကြာ ဂြိုဟ်တို့အား
ကောဇာဂြိုဟ်ဆိုးများ စုပေါင်းလွှမ်းမိုး
ထားပုံကို အောက်တွင် ဂရပ်ဖ်ဖြင့်
ဖော်ပြထားပါသည်။

**မစ္စက်ဘူတို၏ လုပ်ကြံခံရသဖြင့်
အသက်ဆုံးချိန်တွင်
ဂြိုဟ်တို့၏အနေအထား**

ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ၊ ရာဝါပင်ဒီဒီ
တွင် ရွေးကောက်ပွဲအတွက် မဲဆွယ်
စည်းရုံးချိန် ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
၂၇ ရက်တွင် မစ္စက်ဘူတိုအား လုပ်
ကြံခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ရာဝါပင်ဒီ
အထွေထွေရောဂါကုဆေးရုံတွင် ဒေသ
စံတော်ချိန် ညနေ ၆:၁၆ မိနစ်တွင်
သေဆုံးကြောင်း ကြေညာခဲ့သည်။ ငှက်
ကွဲစဉ်က အနည်းဆုံး လူ ၂၃ ဦးခန့်

ဇာတာရှင်၏ ခေင်အား ကြီးပေး၍ သေဒက် စီရင်သော နေ. (၄၊ ၄၊ ၁၉၇၉) တွင်
ကောဇာဂြိုဟ်များမှ မူလသာဝဂ်များပေါ်သို့ လွှမ်းမိုးနေပုံ

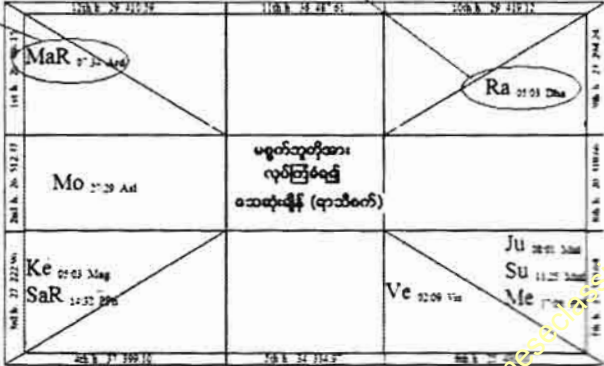
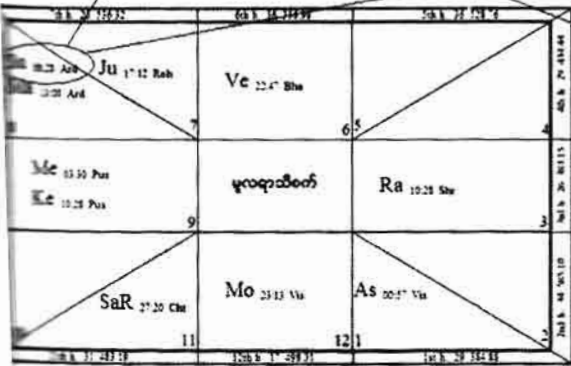
ပါ သေဆုံးခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်က လုပ်ကြံမှုတွင် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူတော့ လုပ်ကြံသူများက အထမြောက်အောင်မြင်သွားတော့သည်။

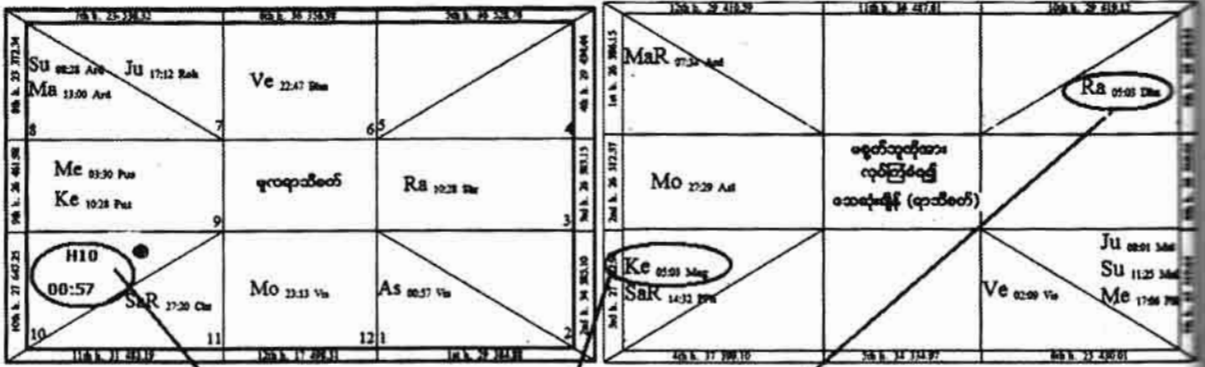
ပထမဦးစွာ ဒဿာကာလကို ကြည့်လိုက်ပါက ကိတ်၊ ထူလ၊ ဗုဒ္ဓဟူးအန္တရာ၊ တနင်္ဂနွေ ပြတန္တရဒဿာတွင် ရောက်ရှိနေသည်။

ကိတ်ဒဿာသည် ဇာတာနှင့် ပတ်သက်၍ သာဝတ္ထ စိန္တာမဏိကျမ်းတွင် ဖော်ပြထားသည်မှာ "ဇာတာရှင်၏ မိသားစုဝင်ဆုံးရှုံးခြင်း၊ ရှင်ဘုရင် (အုပ်စိုးသူအစိုးရ)နှင့် ပတ်သက်၍ အထင်အမြင်လွဲမှားခြင်း၊ ပညာသင်ယူ

မဇ္ဈိမသုတေသန အဖွဲ့ (ဘာဝတ်) ကောဇာဂြိုဟ်များက မူလဂြိုဟ်များသို့ အင်အားများသက်ရောက်နေပုံ

မဇ္ဈိမသုတေသန အဖွဲ့ (ဘာဝတ်) ကောဇာ ဂြိုဟ်များက မူလဂြိုဟ်များသို့ အင်အားများသက်ရောက်နေပုံ

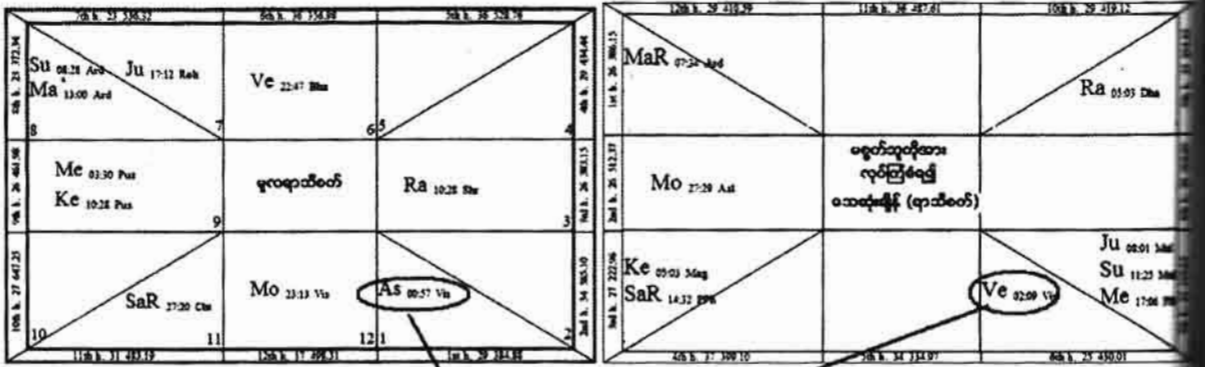
မူလဇာတာရှိ - ဘဝတန်း..ဘာဝ (H10) ၏ ဝေဟိဗျတ်မှတ်အား- တောဇာရာဟု မှ သမထတ် ရာသီဖြစ်သော တစ်ရာသီ ရှေးဝဉ္စ မှ နေ့၌ သမထတ်အမြင် ဖြင့် မြင်ထားပုံ။ ထိုနည်းတူ ကိတ်မုလည်း ၎င်းအား ပူးတစ် နေ့ပုံ။ (ဝေဟိဗျတ်မှတ်အား အမြင်နှင့် အပူးအတွာအဝေးသည် ၄ အံသာ (ဒီဂရီ) ခန့်..သာ မှီသဖြင့် အင်အား သက်ရောက်မှု မှီနေသည်။

သူဖြစ်ပါက ပညာရေးဆုံးရှုံးခြင်း၊ ဆွေမျိုးဉာဏ်၊ ချမ်းသာမှုနှင့် မိတ်ဆွေတို့ ဆုံးရှုံးခြင်း၊ ရောဂါကျရောက်တတ်ခြင်း၊ ယာဉ်ရထားပေါ်မှ ပြုတ်ကျတတ်ခြင်း၊ အဆိပ်ခတ်ခံရခြင်း၊ လက်နက်သင့်ခံရခြင်း၊ ဝေးကွာသော အရပ်ဒေသများသို့ ရောက်ရှိရတတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ကာယ

ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဒုက္ခများတတ်ခြင်း... စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်။

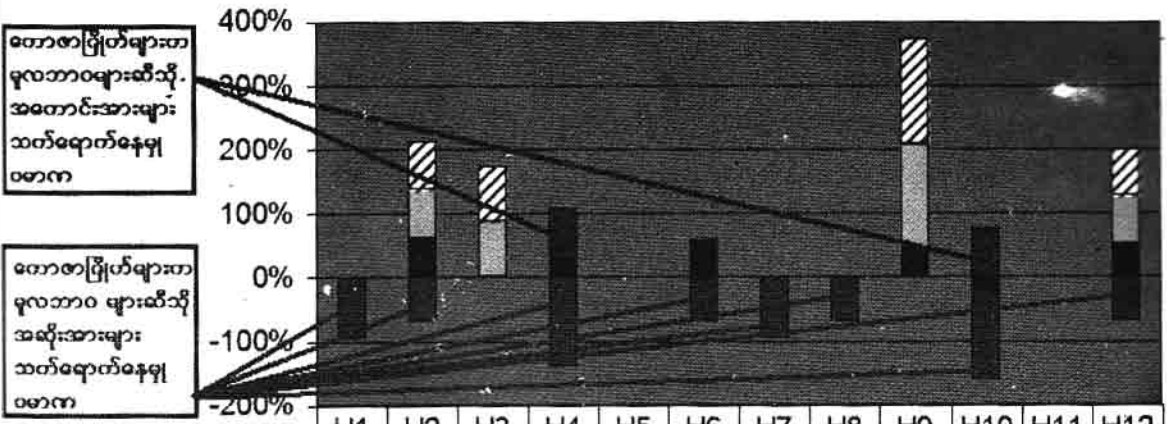
ဇာတာရှင်သေဆုံးချိန်တွင် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် (တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ဇာတာရှင်၏ ဘဝအောင်မြင်မှုကို တာဝန်ယူထားသော ဘဝ တန့်ဘာဝ၏

မူလဇာတာရှိအိမ်ရှင်လည်း ဖြစ်လျက် မူလဇာတာတွင် မရဏဘာဝ အမည်ရှိသည့် သေဆုံးခြင်းကို သဘောဆောင်သည့် စတန့်ဘာဝတွင် ရပ်တည်နေသည့်ဂြိုဟ်)အား ပျက်စီးခြင်းကို ဖြစ်စေသည့် ရာဟုဂြိုဟ်မှ ၇၈% ဖြစ်လည်းကောင်း၊ သွေးသံရဲရဲကို သရုပ်ဖော်သည့် အင်္ဂါ(တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ဇာတာရှင်၏ရန်သူကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်နေသည့် ၆ တန့်ဘာဝအိမ်ရှင်လည်းဖြစ်နေသော)မှ ၉၈%

ဇာတာရှင်၏ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် တို့ တိုလ်စားပြုသော လက် (H1) အား၊ ဘဝတန်း..ဘာဝ သခင် တောဇာ သောကြာမှ အလွန်နီးတစ်စွာ ပူးလိုက်ပုံ၊ (အတွာအဝေး အလွန်နီးသဖြင့် လွှမ်းမိုးမှုမှာ ၉၇% အထိ မှီနေသည်။)

မစ္စက်ဘူတို သေဆုံးချိန်တွင် ကောဇာပြိုဟ်များက မူလဘာဝများပေါ်သို့ လွှမ်းမိုးထားသော အနေအထား

	H1	H2	H3	H4	H5	H6	H7	H8	H9	H10	H11	H12
☐ Nat to Trans(Aff)	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%
☐ Nat to Trans (Ben)	0%	76%	87%	0%	0%	0%	0%	0%	163	0%	0%	76%
■ Trans to Nat (Aff)	-97	-70	0%	-141	0%	-70	-97	-70	0%	-141	0%	-70
■ Trans to Nat(Ben)	0%	0%	0%	78%	0%	0%	0%	0%	0%	78%	0%	0%
■ Afflicted	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%
■ Benefited	0%	76%	87%	0%	0%	0%	0%	0%	163	0%	0%	76%
■ House Strength	0%	60%	0%	31%	0%	58%	0%	0%	46%	-20	0%	50%

ဖြင့် လွှမ်းမိုးတိုက်ခိုက် လိုက်ခြင်းသည် ဇာတာရှင်အနေဖြင့် ရန်သူ၏ ရက်ရက် စက်စက် လုပ်ကြံမှုကြောင့် ဤကာလ တွင် အောင်မြင်မှုပျက်စီးကာ သေဆုံး သည်အထိ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည်ကို ပြဆိုနေသည်။

နောက်ထပ်၍ ဆက်ကြည့်လိုက် ကြည့် တနင်္ဂနွေပိုင်ဆိုင်သော ၁၀ တန့် ဘာဝ၏ ဗဟိုချက်မှတ်နေရာအာလည်း ဘာဝရောဟုနှင့် ကိတ်တိုမှ စုပေါင်း လွှမ်းမိုးပျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြန်ရာ တနင်္ဂ နွေအနေဖြင့် ရစရာမရှိတော့ပေ။

မစ္စက်ဘူတို၏ ဇာတာသည် လူ ဘာဝတစ်ယောက်တွင် ကြုံတွေ့ရတတ်

သော လောကဓံတရားတို့၏ ရိုက်ခတ် ခြင်းကို ရှင်းလင်းစွာ ပြဆိုနေသည်။ ဖခင် ဝန်ကြီးချုပ်ဘဝတွင် အေးချမ်း စွာ ပညာသင်ကြားပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ ပြီးနောက်တွင်တော့ မိသားစုတစ်ခုလုံး ရက်ရက်စက်စက် နှလုံးကွဲအောင် ခံစား ခဲ့ရသည့် အခြေအနေ၊ အိမ်ထောင် ဘက်နှင့်ပတ်သက်၍ အရက်မကွဲရ အောင် သိုသိုသိပ်သိပ် ဖူးဖူးဖိ နေထိုင် ခဲ့ရသည့် ဇနီးမယားတစ်ယောက်၏ ခံစားမှု၊ ပြည်သူချစ်သော လူထုခေါင်း ဆောင်၊ တစ်ပြိုင်တည်းပင် အတိုက် အခံတို့၏ စွပ်စွဲခြင်းကို ဆက်တိုက် ခံစားနေရသည့်ဘဝ၊ နောက်ဆုံးတွင်

တော့ မိမိ၏ အသက်ဇီဝိန်ကိုပင် ရက် ရက်စက်စက် လုပ်ကြံခံလိုက်ရသည့် ဘဝတို့ကို ပြဆိုနေသဖြင့် ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာ၊ အထက်တန်းစား၊ အလယ် တန်းစား စသည့် မည်သည့်လူမျိုးတို့ တွင်မဆို ကြုံတွေ့တတ်သည့် လောကဓံ တရားကို နားလည်အောင် ပြဆိုနေ သော ဇာတာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ် ပါသည်။

အားလုံးချမ်းမြေ့ကြပါစေ။
နန္ဒမာန်(မိုးတာ)

သတ္တမအကြိမ်မြောက် အာစရိယပူဇော်ပွဲ

သူတော်စင်မင်းအောင်

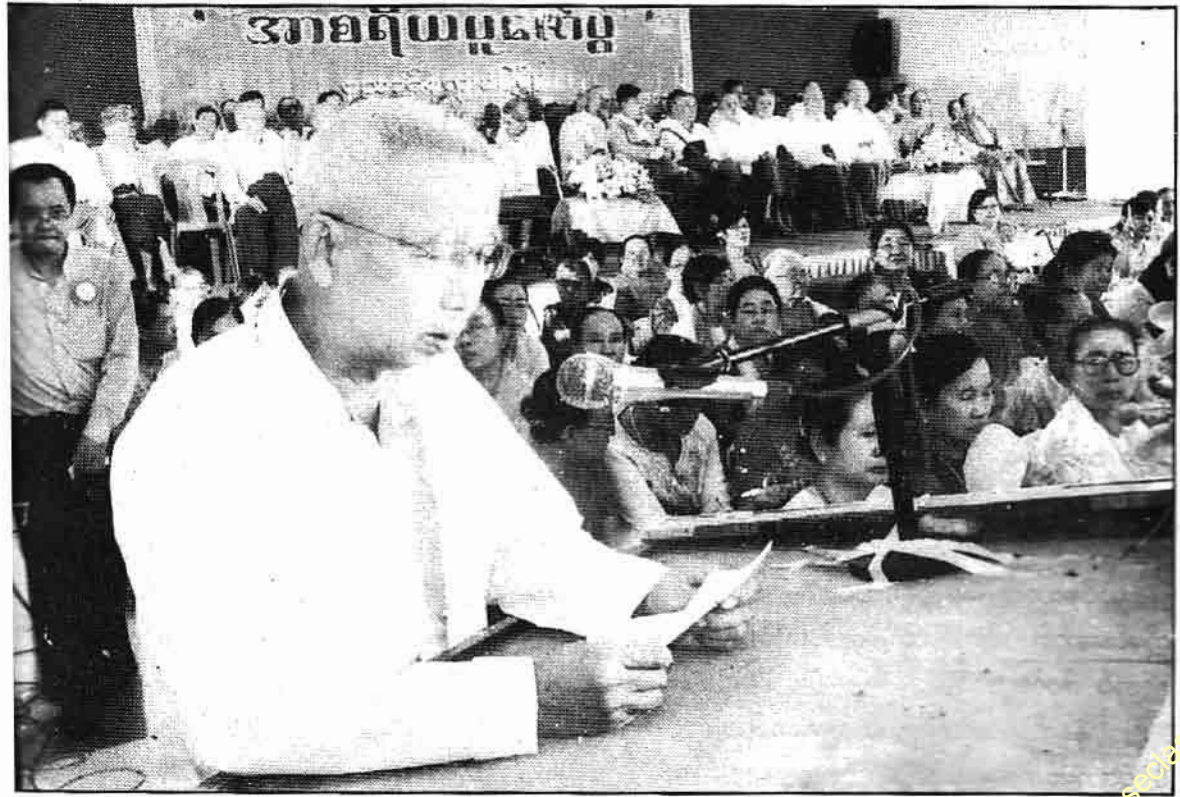
ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ညောင်လေးပင်မြို့နယ်၏ အ-ထ-က(၁)မှ
ကျောင်းသူကျောင်းသားဟောင်း တပည့်များက ဦးစီးလျက် ညောင်လေးပင်
မြို့ပေါ်ရှိ အထက်တန်းကျောင်း၊ အလယ်တန်းကျောင်း၊ မူလတန်း
ကျောင်းများမှ သက်စေ့ပင်စင်ယူသွားကြသော ဆရာကြီးများနှင့် ဆရာမကြီး
များကို ပူဇော်ကန်တော့ပွဲ ကျင်းပလာခဲ့သည်မှာ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
၁၇ ရက်နေ့တွင် သတ္တမအကြိမ်မြောက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်၏ ချစ်ဇနီး ဒေါ်အုန်းရွှေသည် သူ့ဘဝ
သက်စေ့ပင်စင်ယူသည့် ၁၉၈၅ ခုနှစ်အထိ ညောင်
အထက(၁)မှာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒီနှစ် အာစရိယ
တို့ကိုတော့ တက်ရောက်နိုင်မည်မထင်ပါ။ အသက်က
ကျန်းမာရေးက မကောင်း။ နာတာရှည်လူကြီးရောဂါ
အိပ်ရာထဲက မထနိုင် ဖြစ်နေပါသည်။

အာစရိယပူဇော်ပွဲ နီးလာတော့ သူ့တပည့်ရင်း
ဝင်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရပါသည်။
ဝင်းက ဆရာမကြီး မကျန်းမာတာသိရလို့ စိတ်မကောင်း
ဆရာမကြီးကိုယ်စား ဆရာကြီးတက်ဖြစ်အောင် တက်
ခင်ဗျာဟု ဖိတ်ခေါ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
ည်းဆိုရင် ကားငှားမလာတော့ဘူး။ လိုင်းကားနဲ့ပဲ လာခဲ့
လိုပြောတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီးခင်ဗျာ။ မနှစ်ကလိုပဲ
ငှားပြီးလာခဲ့ပါ။ ငွေက ရှာလိုရပါတယ်။ လိုင်းကားနဲ့
ရာကြီးတစ်ယောက်တည်းလာလို့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ပါ
ယ်။ ကားငှားပြီးသာ လာခဲ့ပါဟု အတန်တန်ပြောသဖြင့်

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကားငှားပြီး လာခဲ့ရပါသည်။
လမ်းမှာတော့ ဇနီးသည်အတွက် ပူပန်သောကစိတ်
ဖြစ်လိုက်။ ညောင်လေးပင် အာစရိယပူဇော်ပွဲသည် အလွန်
ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရတဲ့ ပွဲအကြောင်းတွေးလိုက်နှင့် နံနက်
၇ နာရီအချိန်တွင် ဦးစိုးဝင်း၊ ဒေါ်နုနုတို့ တိုက်သို့ ရောက်ပါ
တော့သည်။

ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဦးစိုးဝင်းက ကားမောင်းပို့တဲ့
သားလေးလက်ထဲကို ကားငှားခငွေ လေးသောင်းငါးထောင်
ကို ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကားမောင်းတဲ့သားလေး
နှစ်ယောက်စာ ကော်ဖီပွဲ မုန့်သေတ္တာထဲက မုန့်ပွဲများ အသင့်
ပြင်ထားပါသည်။ ၇ နာရီ ၄၅ မိနစ်မှာတော့ အာစရိယပူဇော်
ပွဲ ကျင်းပနေကျဖြစ်တဲ့ “သီရိရတနာ”ခန်းမကို သွားဖို့ပြင်
တော့ ဦးစိုးဝင်းနှင့် ဒေါ်နုနုတို့ ဇနီးမောင်နှံက လက်အုပ်ချီ
ထိုင်ကန်တော့ပြီး ကျွန်တော်တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ငွေငါး
သောင်းတိတိ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဝမ်းသာပီတိလည်း
ဖြစ်ရပါသည်။ အားနာသည့်စိတ်လည်း ဖြစ်ရပါသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ (၁၇.၁၁.၂၀၁၃)နေ့ နံနက် ၈ နာရီအချိန်မှစ၍ “သီရိရတနာ”ခန်းမကြီးတွင် ယခင်နှစ်များကဲ့သို့ ခမ်းနားလှပစွာ ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ ပူဇော်ကန်တော့ပွဲသို့ တက်ရောက်လာကြသော ဆရာကြီး များနှင့် ဆရာမကြီးများ ရောက်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းစာအုပ် မှာ လက်မှတ်ထိုးကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆရာမဒေါ်အုံးရွှေ နာမည်မှာ လက်မှတ်ထိုးတော့ ကျောင်းသူသမီးလေးများ က ဘာ ဆရာမကြီးမပါဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟု ဝိုင်းပြီး မေးကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ ဆရာမကြီး မကျန်းမာလို့ ဘာ သူ့ကိုယ်စား လာခဲ့ရကြောင်း ရှင်းပြရပါသည်။

သတ္တမအကြိမ် အာစရိယပူဇော်ပွဲ စာတမ်းရိုက်နှိပ် ထားသော လက်ဆွဲအိတ်ထဲတွင် ကိုရီးယားစောင် တစ်ထည် စီ၊ ယပ်တောင်၊ ရေသန့်ပုလင်း၊ အစာသွတ်ပေါင်မုန့်၊ ကိုမင်းအောင်၊ မအေးမြတို့ လှူဒါန်းသော တရားစာအုပ် နှစ်အုပ် ပါဝင်ပါသည်။

နံနက်စောစောအဖြစ် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် မုန့်တစ်ခု စီ ပဏာမကျွေးမွေးညှိခံပါသည်။ နံနက် ၈ နာရီမှ ၁၀

နာရီအထိ အချိန်ကိုတော့ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ အချင်းချင်းနှုတ်ဆက်ကြ၊ စကားပြောကြ၊ တပည့်ဟောင်းများ နှုတ်ဆက်ကြ၊ စကားပြောကြတာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်စေ အလွန်ကောင်းသည့်အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမဒေါ်အုံးရွှေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် ဆရာကြီးများနှင့် ဆရာမကြီးများ ကျွန်တော့်ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြရင်း ဒေါ်အုံးရွှေ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မေးကြသဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်လည်ရှင်းလင်းပြောကြားပေးပါသည်။

အခမ်းအနားပျူးအဖြစ် မူပြုဆရာမ ဒေါ်အိပွင့်ဖြူ လယ်ပြုဆရာမ ဒေါ်မွန်မွန်သိန်းတို့နှစ်ဦးက ဆောင်ရွက် ကြီးကြပ်ဆရာမများမှာ ဒေါ်တင်တင်ထွေးနှင့် ဒေါ်မိုးမိုးသီ တို့က ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။ နံနက် ၁၀ နာရီတွင် အခမ်းအနားပျူး ဆရာမက ၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် နေ့ သတ္တမအကြိမ် အာစရိယပူဇော်ပွဲ စတင်တော့မည်ဖြစ် ၍ ဆရာကြီးများနှင့် ဆရာမကြီးများ နေရာယူပေးကြပြီး ရိုသေစွာ ပန်ကြားအပ်ပါသည်ရှင်ဟု ကြေညာလိုက်ပြီး အခါတွင် အချင်းချင်းနှုတ်ဆက်ပြောဆိုသံများ တိတ်သွား

www.burmeseclassic.com

ဆရာကြီးများက စင်မြင့်ထက်တွင် နေရာယူကြပြီး ဆရာမကြီးများက စင်အောက်ကုလားထိုင်များတွင် နေရာအသီးသီးယူကြ ထိုင်ကြပါသည်။

ထို့နောက် တွဲဘက်အခမ်းအနားမှူး ဆရာမဒေါ်မွန်မွန်သိန်းက အခမ်းအနားအစီအစဉ်ကို ဖတ်ကြားကြေညာပေးပါသည်။ အခမ်းအနားမှူးက ယခုအချိန်မှစပြီး သတ္တမအကြိမ်မြောက် အာစရိယပူဇော်ပွဲ အခမ်းအနားကြီးတင်ဖွင့်လှစ်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါသည်ရှင့်ဟု ကြေညာလိုက်သောအခါ ဩဘာလက်ခုပ်သံများ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးလှုံ့တက်သွားပါတော့သည်။

အစီအစဉ်အရ ဥက္ကဋ္ဌဦးစိုးဝင်းက နှုတ်ဆက်မိန့်ခွန်းပြောရာတွင် ဒီနှစ်မှာ အပူဇော်ခံ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာမကြီးများ၏ စာရင်းအရမှာ ၂၃၂ ဦး ရှိသည့်အနက် ၁၉၈ ဦး အပူဇော်ခံ ကြွရောက်ကြပါတယ်။ အပူဇော်ခံဆရာ၊ ဆရာမများမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ တစ်တန်းတည်း ပညာသင်ခဲ့ကြသူများ အများအပြား ပါဝင်ပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့အတူ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ တပည့်များအပေါ် ထားရှိသော စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ မွန်မြတ်သော စိတ်ထားများနှင့် လေးစားထိုက်သော သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ကို အာရုံသွင်းစိတ်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်၍ ရှိခိုးကန်တော့ရပါကြောင်းဟု ပြောကြားသဖြင့် အလွန်လေးစား အတုယူထိုက်သော မွန်မြတ်သည့် ဂါရဝတရား၊ နိဝါတတရားဟု ဆိုထိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီး ဦးတင်ရွှေ မူ/အုပ်(ငြိမ်း)နှင့် ဆရာမကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်လှ၊ မူ/ပြ(ငြိမ်း)တို့နှစ်ဦးက ဩဝါဒစကား အသီးသီးချီးမြှင့်ပေးကြပါသည်။ စာအိတ်ကြီးနှင့် ထည့်ထားသော ပူဇော်ကန်တော့ငွေမှာ ဒီနှစ်မှာ တစ်သောင်းစီတိုးပြီး ကျပ်ငါးသောင်းစီ ကန်တော့နိုင်ပါသည်။

မဲဖောက်ပြီး လှူဒါန်းသည့်အထဲမှာ ပန်းပေါင်းစုံဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ငါးဆူ၏ အလှူရှင်မှာ ရန်ကုန်မြို့ မြောက်ဒဂုံနေကျောင်းသူဟောင်း ဒေါ်သဲသဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကံစမ်းမဲအစီအစဉ်မှာ ပထမ ဆုငွေကျပ်ငါးသိန်းဆုတံ ဒေါ်ခင်ဝင်းကြည်၊ မူအုပ်(ငြိမ်း) အာဇာနည်လမ်းကျောင်း

မှ ဆွတ်ခူးသွားပါသည်။ ဒုတိယ ဆုငွေသုံးသိန်းကျပ်ဆုကို ဦးခင်ဝင်း၊ မူအုပ်(ငြိမ်း)ကလည်းကောင်း၊ တတိယ ဆုငွေနှစ်သိန်းကျပ်ဆုကို ဒေါ်သိန်းနွဲ့၊ မူအုပ်(ငြိမ်း) ဆေးရုံရပ်၊ မူလတန်းကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ စတုတ္ထဆု ကျပ်တစ်သိန်းကို ဒေါ်ဝင်းနွဲ့ရှိ၊ ထက်အုပ်(ငြိမ်း) အထက(၂)တို့က အသီးသီးဆွတ်ခူးသွားကြပါတယ်။

နှစ်သိမ့်ဆုများအဖြစ် ကျပ်ငါးသောင်း နှစ်ဆု၊ ကျပ်နှစ်သောင်းဆု ၂၀ ဆု၊ ထီးအလက် ၇၀၊ စောင်နှစ်ထည်၊ ကျား+မဝတ်လုံချည်များပါ ဗလာမဲမရှိ လှူဒါန်းပေးပါတယ်။

တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပြီးပူဇော်နိုင်ခဲ့ပြီး ပိုပြီးစည်ကားသိုက်မြိုက်ခဲ့လို့ အားလုံးက ဝမ်းသာကြည်နူးပျော်ရွှင်နေကြပါတယ်။ ကန်တော့ပွဲပြီးသွားတော့ ကန်တော့ခံ ဆရာကြီးများနှင့် ဆရာမကြီးများအားလုံးကိုရော ကန်တော့ပွဲတက်ရောက်လာကြသူများနှင့် ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်သူအားလုံးကို နတ်သုဒ္ဓါ ကြက်သားထောပတ်ထမင်းနှင့် ကျွေးမွေးပါသည်။ ရေခဲမုန့်အချို့ကို ဒေါ်မြမြ ဒေါ်လှလှတို့ မောင်နှမများ “ကင်းမုန့်တိုက်”က ဒါနပြုပါတယ်။

ဒီနှစ် သတ္တမအကြိမ် အာစရိယပူဇော်ပွဲ ဆောင်းပါးကို ဦးစိုးဝင်းဆီက ဓာတ်ပုံများနှင့် အချက်အလက်များကို ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်က ရရှိသော်လည်း ချက်ချင်းမရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်လနီး ဆရာမကြီး ဒေါ်အုံးရွှေ အသက် ၉၀ နှစ်သည် ၁၉.၁.၂၀၁၄ နေ့က ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီးမှ ရေးရတော့ လိုအပ်တာများ ကျန်သွားလျှင်လည်း ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံတောင်းပန်အပ်ပါသည်။

နောက်ကျင်းပမည့် သောင်လေးပင် အာစရိယပူဇော်ပွဲနဲ့ ဝေးသည်ထက်ဝေးဝေး ဆွေးရပါပြီ ချစ်ဒါလီရေ...ဟု တမ်းတရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ရပါသတည်း။ သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကြပါစေ။

သူတော်စင်မင်းအောင်

www.burmeseclassic.com

ဓမ္မက္ခန္ဓာ ၈၄၀၀၀ ရှိခိုးတဲ့အကျိုး

ဆရာကြီးဇော်ဂျီက သူဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ အနုပညာ သမားတွေ ပုဂံမှာ ပြိုင်ပွဲလုပ်တော့ သီရိနတ်မင်းကြီးကို ပူဇော်သက္ကာယ မြကြတဲ့အကြောင်း ရေးသားဖူးပါတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ ကဗျာဆရာကြီးတစ်ဦးကလည်း သူကဗျာရေးတဲ့ အခါ သူရဿတီမယ်တော်ကြီးကို ကန်တော့ပွဲပေးပြီး ဉာဏ် ပညာပွင့်အောင် လှူတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ မယ်တော် ကြီးက ပိဋကတ်သုံးပုံကို စောင့်တာကိုး။

ဒါကြောင့် စာပေသမားများ ကျောင်းသားကျောင်းသူ များ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဉာဏ်ပညာထူးချွန်ထက်မြက် အောင် သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ အစရှိသော ဓမ္မက္ခန္ဓာရှစ်သောင်းလေးထောင်ကို ရှိခိုးပူဇော်တဲ့ ဘုရားရှိခိုး ထပ်ဆင့်ဒါနပြု ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မက္ခန္ဓာ ၈၄၀၀၀ ဘုရားရှိခိုး

**ဝိနေယ ဦးနုအာကဌာ၊ သုတ္တန္တ ဦးနုဩကာရာ၊
ဘိဓမ္မေ ဦးနုအာရာဝါ၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာ နမာမိ တေ။**

ဝိနေယ အာဏာရဟ-လောကထွတ်တင် မြတ်ရှင် ပင်၏ သန့်စင်ရွှေနတ် ကြာကုမုဒိမ ဖွင့်ထုံဟောအပ် ဝိနည်း ပိဋကတ်တော်မြတ်၌၊ ဦးနုအာကဌာ - နှစ်သောင်းတစ်ထောင် မြားမြောင်သင်္ချာ ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို၊ အဟံ-ရုပ်နာမ်နှစ်ဝ သမူဟာ ကို အတ္တစွဲခေါ် ဘုရားတပည့်တော်သည်၊ သဗ္ဗဒါ-နေ့ရော ညဉ့်ပါ အခါခပ်သိမ်း၊ ဝန္နာမိ-ဆယ်ချောင်းအခွလီ ထိပ်ဝယ် ချီ၍ ရွှင်ကြည်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

သုတ္တန္တ - ဝေါဟာရအရာ လိမ္မာကျမ်းကျင် မြတ် ရှင်ပင်သည် သာကြည်မိန့်လတ် သုတ္တန်ပိဋကတ်၌၊ ဦးနုဩကာရာ - နှစ်သောင်းတစ်ထောင် မြားမြောင်သင်္ချာ ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို၊ အဟံ-ရုပ်နာမ်နှစ်ဝ သမူဟာကို အတ္တစွဲခေါ် ဘုရားတပည့်တော်သည်၊ သဗ္ဗဒါ-နေ့ရောညဉ့်ပါ အခါခပ်သိမ်း၊ ဝန္နာမိ-ဆယ်ချောင်းအခွလီ ထိပ်မှာချီ၍ ရွှင်ကြည်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

အဘိဓမ္မာ၊ ပရမတ္ထသဘာဝ၌၊ ဂုဏ္ဍိရနက်နဲ၊ ဉာဏ်ဝင်္ဂီ လက်စွဲလျက်၊ ဝက်ဝက်ကွဲဖြူ မြတ်ဘုန်းမိသည်၊ ဟောဆိုမိန့် လတ်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်၌၊ ဦးနုအာရာဝါ-လေးသောင်းနှစ် ထောင် မြားမြောင်သင်္ချာ ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို၊ အဟံ-ရုပ်နာမ်နှစ်ဝ သမူဟာကို အတ္တစွဲခေါ် ဘုရားတပည့်တော်သည်၊ သဗ္ဗဒါ- နေ့ရောညဉ့်ပါ အခါခပ်သိမ်း၊ ဝန္နာမိ-ဆယ်ချောင်းအခွလီ ထိပ်မှာချီ၍ ရွှင်ကြည်မြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

ကဲ...ဘုရားရှိခိုးလည်း အဆင်သင့်ရှိနေပြီဆိုတော့ စာသမားများ ကျောင်းသူကျောင်းသားများအနေနဲ့ ဘုရားရှိခိုး ပြီး စာမုန်မုန်ကြီးစားဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။

ဪ...ထူးခြားချက်ကလေးတစ်ခု ပြောဦးမယ်။ မိခင်ကြီးက ကောက်ညှင်းပေါင်းရောင်းတယ်။ ဖခင်က ကုမ္ပဏီ ကားမောင်းတယ်။ သမီးလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ ဖခင်က ဒီဘုရားရှိခိုးသင်ပေးလို့ ယနေ့ထိ သမီးလေးက ဝတ်မပျက်ရှိခိုးတယ်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမှာ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူး ထွက်တယ်။ အခုလက်ရှိ ဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေတယ်။ ဒီဘုရားရှိခိုးကို သူ့ဆီကတစ်ဆင့် ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သူပြောတယ်။

“ဒီဘုရားရှိခိုးကြောင့် သမီး ဒီလိုဖြစ်တယ်လို့တော့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးဘာသာစုံဂုဏ်ထူးရပြီး ဒီနေ့ ဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်တဲ့အထိ ဒီဘုရား ရှိခိုးကိုတော့ တစ်ရက်မှ မပျက်အောင် ရှိခိုးနေပါတယ်လို့ တော့ ပြောချင်ပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ကြိုးစားရတာပဲ ဘာဘရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို ဘုရားပေးစာတွေရှိခိုးဆီ ကုသိုလ်ကတော့ သမီးအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်တာပဲ တော့ လက်တွေ့ပဲလို့ သမီးအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်တယ်”တဲ့။

ဒီစကားလေးကလည်း မှတ်သားစရာပါပဲ။ လက်ဆင် ကမ်း ကျေးဇူးပြုတဲ့သမီး မစိမ့်စိမ့်(နောက်ဆုံးနှစ်ဆေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ)အား ကျေးဇူးကမ္ဘာပါ။ ။

မောင်ပုတ်စည်

ယခင်လမုအဆက်

ယခုမူ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာ၊ လည်တိုင်၊ အသားအရည်၊ လက်၊ ခြေ ဆံပင်၊ နှုတ်ခမ်းအစိတ်အပိုင်းအသီးသီး တို့၏ အလှသည်လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေး၏ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော စကားသံတို့သည်လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေး၏ လှုပ်ရှားဟန် တို့သည်လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေး၏ ပြုစုယုယမှုတို့သည်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်အား တမ်းမက်ဖွယ်ရာချည်း ဖြစ်၍နေတော့၏။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ် ကိုယ်ကျွန်ုပ် ရှက်လှ၏။ ဒေါသလည်း ထွက်မိ၏။

မိုးတစ်ည၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနှင့် ခိုင်မတ်သော စိတ်ဓာတ်တို့သည် တစ်စစီပြိုကွဲ၍ လာနေလေတော့၏။

(၃)

ကျွန်ုပ် တောတောင်ထဲမှာ နေထိုင်စဉ်အခါက တစ်ကြိမ်မျှ သုတ်သင်ခဲ့ခြင်း မရှိသော ဆံပင်တို့မှာ ရှည်လျားသန်မာလှ၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်တို့ကလည်း ရှုပ်ထွေးနေ၏။

သို့သော်လည်း ယခုအခါ ကျွန်ုပ် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်များမှာ တောတောင်ထဲ၌ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများနှင့် ကွာခြားနေ၏။ ကျွန်ုပ် အတော်လေး ထူထူထောင်

ထောင် ဖြစ်လာပြီမို့ ခြံဝင်းထဲ ဆင်းလျှောက်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ မိန်းကလေးက တွဲထူပေးလေ၏။ အပြင်လောကသို့မူ မထွက်ပူးသေးချေ။

“မိန်းကလေးကို ကျုပ် ကျေးဇူးတင်တယ်”

ကျွန်ုပ်အား မိန်းကလေးက ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကို ကျေးဇူးတင်မိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲမှာရှိသည့် အတိုင်း ပြောကြားလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ရုံပဲလား”
မိန်းကလေးက ပြုံးချိုစွာ ပြောလာ၏။

“ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့များ ပြုစုနေတယ်လို့ထင်သလား”

မေတ္တာရင်

မိန်းကလေးက ထပ်ဆင့်စကား ဆိုလေ၏။

“ကျုပ်မထင်တတ်ဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် ဘာပြန်ပြောရမုန်းမသိတာကြောင့် ကျုပ် မထင်တတ်ဘူးဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မိန်းကလေးတို့သည် စကားပြောကောင်းကောင်းနှင့် ပြောနေကြ၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ဖို့ရော စိတ်မကူးဘူးလား”

မိန်းကလေး၏ စကားက ဘာလိုလို။

ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်း နားမလည်။

ကျွန်ုပ် မည်သို့ပြန်ပြောရမုန်းမသိဖြစ်နေ၏။

“မိုးရဲစကားကို ကောင်းကောင်းမှတ်ထားနော်”

မိန်းကလေးက မချိုမချဉ်မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။

နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် တွဲကုသုမပါဘဲ လမ်းလျှောက်နိုင်လာ၏။

ကျန်းမာရေးကောင်းလာ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရချေ။

ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမည်လည်းဟု စိတ်ကူး၏။

ခြံထဲ၌ မာလီကုလားရှိ၏။

မာလီကုလား မြက်ရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်နေ့သ၌ မာလီကြီးမြက်ရှင်းရာ ဆီသို့ ကျွန်ုပ် ဆင်းလာခဲ့၏။ မိန်းကလေးပင်မသိလိုက်ပေ။

“ဦးကြီး၊ မြက်ရှင်းတာ မောလောက်ပြီ ကျွန်တော်လည်း အားနေတာနဲ့ ဒီအိမ်မှာ လူပိုလိုဖြစ်နေတယ်။

ပေးပေး ပေါက်ဟူး၊ ကျွန်တော်ရှင်းမယ်။ ဦးကြီး ခဏနားလိုက်ဦး”

ကျွန်ုပ်သည် မာလီကုလားကြီးထဲမှ ပေါက်ဟူးကို လှမ်းယူလိုက်၏။ မပေါက်တတ်ပေါက်တတ်နှင့် မြက်များကို ရှင်းနေလေ၏။ မာလီကြီးက သူနှင့်မနီးမဝေးမှာ ထိုင်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြောချင်ရာ ပြော၍ ဆိုချင်ရာဆိုနေလေ၏။

“သူးမနား သူးမနား တောထဲမှာ နော်၊ ဒီလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်ရဘူး။ အခုတော့ သူးမနားလုပ်ရင် ဒါဒွတ်ခရဲအစပဲ သူးမနား။ နောက်ဆိုရင် ဒီထက် ဒွတ်ခတွေ့အစပုံကိုများဖို့ရှိဒယ်”

မာလီကြီးမှာ မြက်ရှင်းသောနေရာမှာ ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မာလီကြီး၏ စကားထဲ၌ သူ၏အမည် သုမန (သူးမနား)ပါလာ၍ စိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။ သို့သော်လည်း မာလီကြီးက မည်သို့ ထပ်ပြောလာမည်ကို သိလိုသောကြောင့် ကိုယ့်အလုပ်အား ကိုယ်ဆက်လုပ်နေလိုက်၏။

ခဏအကြာ၌ မာလီကြီးသည် သီချင်းလိုလို ကဗျာလိုလို ရွတ်ဆိုလိုက်လေ၏။

“အဝိဇ္ဇာ၊ တီဏှာ၊ ဥပါဒါန်တို့ရယ်ကြောင့် လံကဝေါ၊ လောကမံမာလေ စုန်တီခါ၊ ဆန်တီလှည့်ရယ်နဲ့ မျောလျက်ကွဲ၊ ယောင်ချာချာ ဆုံးဖွယ်ရာ မရှိနိုင်ဘူး...”

မာလီကြီး၏ နှုတ်မှသံဝေဂကို ညွှန်းဖွဲ့သော လေးချိုးသဖြန် အပိုင်းအစလေးအား တတ်သလို ရွတ်ဆိုနေ၏။ အနည်းငယ် အသံဝဲနေသည်မှအစ အတော်လေး အသံ ပီသသည်ဟု ကောက်ချက်ချမိ၏။

မာလီကြီးဆိုလိုက်သော သီချင်းသည် ကျွန်ုပ်အား တည့်တည့်ကြီးထိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်းကလေးကို ကျွန်ုပ်နှစ်သက်နေမိပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ မိန်းကလေးအပေါ် ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စား စွဲလမ်းနေခဲ့ပြီ။

မာလီကြီးကို ကျွန်ုပ် ခပ်ပေါ့ပေါ့မထင်ရဲတော့ပေ။ မာလီကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အမည်ဟောင်း သုမနဆိုသည်ကို သိနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မာလီကြီး၏ အတွင်း အရွယ်ကို ထွင်းဖောက်သိရှိနိုင်ရန်အတွက် စကားစမြည် ပြောဆိုရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။

“ဦးကြီး၊ ခုနကဆိုနေတဲ့ သီချင်းဟာ ဦးကြီးအတွက် ဆိုနေတာလား။ ဦးကြီးရဲဘဝက ခြံထဲမှာ မြက်တွေရှင်းပန်းတွေစိုက်၊ ရေလောင်းနဲ့ ပင်ပန်းလှတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် သီချင်းလုပ်ပြီး ဆိုနေတာ

မဟုတ်လား။ နားထောင်လို့ ကောင်း သားပဲ”

ကျွန်ုပ်က မာလီကြီးအား မထိတထိ မေးလိုက်၏။

“မိဟုတ်ဘူး လူးကလေးသူ့မနား”
မန်းနီးမှာနော် ရွေးမချီဘူး။ ငွေမချီ ဘူး။ အိမ်ချီဘူး။ မွီးမ မချီဘူး။ ကိလေး မရှိဘူးနော်။

မန်းနီးမှာ ပေါင်းထားတဲ့ ဗောင်း ဒုတ်ပဲချီတယ်။ ခါးဝတ်ပဲချီတယ်။ မန်းနီး ချမ်းသာဒါ အိကုန်ပဲ။

မန်းနီးမှာ တီဏှာမချီဘူး။ ဘာမှ စွဲလမ်းစရာမရှိဘူး။ ဒွယ်ဒါစရာ ဘာမှ မချီဘူး။

သူ့မနားအတွက် ချီတာ။

သူ့မနားမှာ တီဏှာချီနေပီ။ မိုးကို သူးမနား စွဲလမ်းနေဒယ် မိဟုတ်လား။ စွဲလမ်းဒါ တီဏှာပေါ့။ တီဏှာချီတာ မိကောင်းဘူး။ တီဏှာရှိတယ်နော့၊ လံကခေါ လောကခံလာတော့မယ် ဒွတ်ခတွေ အိများကြီးရောက်တော့မယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ မပီကလာ ပီကလာဖြင့် ပြောနေသော မာလီကြီး၏စကားများကို ပြုံးချင်နေ၏။ မာလီကြီးပြောသည်မှာ မှန်၏။ ကျွန်ုပ် အမှန်တကယ်ပင် မိန်းကလေးကို စွဲလမ်းနေ၏။

မာလီကြီးပြောသလိုပင် ကျွန်ုပ်၏ ထံသို့ လောကခံတရားတွေဆိုက်ရောက် လာတော့မည်လား။

မာလီကြီးပြောသည် ဒွတ်ခဆို သော ဒုက္ခတွေ ရောက်လာတော့မည် လားဟု ကျွန်ုပ်တွေးနေ၏။

နောင်သောအခါ မာလီကြီးပြောခဲ့ သော စကားများ သွေးထွက်အောင် မှန်နေသည်ကို ကြုံတွေ့ရလေ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ် ခြံထဲမှာ မြက် ပေါက်ပြီး မာလီကြီးနှင့် စကားပြောနေ သည်ကို မိန်းကလေးတွေသွား၍ ကျွန်ုပ် တို့ထံ လာနေသောကြောင့် စကားစ ပြတ်သွားရလေ၏။

“ဟိုမှာ ဒွတ်ခလာနေပီ၊ မန်းနီးကို ပေါက်တူးပေး။ မန်းနီးအလုပ် မန်းနီး လုပ်မယ်။ သူးမနားအလုပ် သူးမနား လုပ်ဘာ။ မန်းနီးကို ကန်းမလေးက ဆူနေဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မာလီကြီးအား ပေါက် တူးကမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ခွေးများကို သုတ်လိုက်၏။

ဗညား ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာ လဲ၊ မြက်တွေလာရင်းနေတယ် ကြည့် စမ်း။ ဒါ ဗညားလုပ်ရမယ့် အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။ မာလီကြီးကလည်း ဘာဖြစ် လို့ ဗညားကို မြက်ရင်းခိုင်းရတာလဲ။

မိန်းကလေးက မာလီကြီးကိုအပြစ် တင်လိုက်လေ၏။

“မာလီရီး မခိုင်းဘူး ကန်းမလေး။ ကန်းလေးက သူးဟာသူလုပ်ဒါ”

မာလီကြီးက အပြစ်လွတ်ရန် ဖြေ ရင်းလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မိန်းကလေး။ ကျုပ် လည်း ခြေလက်အကောင်းကြီးပါ။ တစ် နေ့တစ်နေ့ ဘာမှအလုပ်မရှိဘဲနေရတာ ပျင်းလို့၊ မာလီကြီးနဲ့လည်း စကားပြော ရင်း အပျင်းပြေ မြက်လာရင်းနေတာပါ”
ထိုသို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် လူရွယ်တစ်ယောက် ခြံထဲဝင်လာပြန် လေ၏။

ထိုသူက မေမြမိုးကို တွေ့သွား၍ သူတို့ထံ လျှောက်လာလေ၏။

“မိုး ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မှတ် ဆိတ်ဗလပျစ်နဲ့ကောင်က ဘယ်သူလဲ”
ထိုလူရွယ်က မေမြမိုးကို မေးလိုက် ၏။

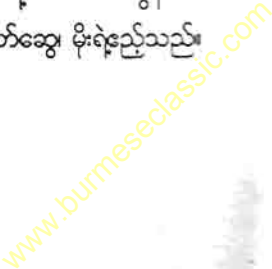
“ကျော်ကျော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ သူ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

မေမြမိုးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“အဟင်း . . . ဆိုင်တာပေါ့၊ မိုးရ၊ ဘယ်က ကလေးကချေမန်းမသိ၊ အိမ်မှာ ခေါ်တင်ထားတယ်။ တစ်နေ့ သားရေ ပေါ်အိတ် သားရေနားစားပြီး မိုးတို့ကို ကွပေးနေမှဖြင့်”

ကျော်ကျော်ဆိုသူက စကားကို မရပ်ဘဲ ထပ်ဆက်၏။ ကျော်ကျော်ဆို သူ၏စကားက ကျွန်ုပ်ကို ထိခိုက်သော စကားများဖြစ်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောရန် ပြင်လိုက်၏။ မာလီကြီးက ဘာမှမပြောရန် လက်ရိပ်လက်ခြေပြု၍ မပြောဘဲနေလိုက်ရလေ၏။

“ကျော်ကျော်ရဲ့ စကားက လွန်လာ ပြီနော်၊ ဒါ မိုးရဲ့ဓိတ်ဆွေ မိုးရဲ့ညီသည်။

ကျော်ကျော် ဘာမှပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ မိုးတို့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စမှာ ကျော်ကျော် လာဝင်မစွက်နဲ့ မိုး လက်မခံဘူး။ အထဲမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေရှိတယ်။ ကျော်ကျော်တွေ့ချင်ရင်သွားပါ။”

မေမြမိုးက စကားကိုပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်၏။

“မိုးက မိုးရဲ့ အထူးဧည့်သည်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ဧည့်ခံနေတော့မှာလား။ ကျော်လည်း ဧည့်သည်ပဲလေ။ ကျော်ကိုလည်း ဧည့်ခံဦးမှပေါ့။ ကျော်ရဲ့စကားတွေ လွန်သွားခဲ့ရင် မိုးကို တောင်းပန်ပါတယ်။”

ကျော်ကျော်ဆိုသူက လေပြေပြန်ထိုးလိုက်လေ၏။

“မိုးတော့ မအားသေးဘူး။ အလုပ်ကလေးလုပ်ရဦးမယ်။ ပန်းအိုးတွေအရွှေ့အပြောင်းလုပ်ရဦးမယ်။ ကိစ္စရှိရင် အိမ်ထဲဝင်ပြီး မေမေနဲ့ တွေ့လိုက်ပါ။”

“ရပါတယ်။ မိုးရဲ့မေမေနဲ့ပဲ တွေ့လိုက်ပါမယ်။”

ကျော်ကျော်ဆိုသူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အလုပ်မရှိအလုပ်ရာ လုပ်ကြလေ၏။ ခဏအကြာတွင် ဒေါ်သူဇာမိုးက မေမြမိုးကို လှမ်းခေါ်သောကြောင့် မေမြမိုးမှာ မျက်နှာမဲ့ရွဲ့လျက် မသွားချင်သွားချင်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

“ကန်းကလေး။ ဒွတ်ခလောပြီ”
မာလီကြီးက စကားစလောပြန်၏။

“ဘယ်က ဒွတ်ခလောရတာလဲ မာလီကြီးရဲ့”

အဲ့ဒီ ကောင်းဂျိုးဟာလေ။ တီဂဲ့ ဒွတ်ခကောင်းဂျိုးပဲ။ အဲ့ဒီဒွတ်ခ ကောင်းဂျိုးက သူးမနားတို့ကို ဒွတ်ခကောင်းကောင်းပေးတော့မယ်။

အဲ့ဒီကောင်းဂျိုးကို သဒိထားရမယ်။ သူးမနားရေ ဒွတ်ခက အခုကနေ သူးမနားကို စပြီ။

ထိုသို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ကျော်ကျော်ဆိုသောလူရွယ် အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့၏။ ထိုသူနဲ့အတူ ဒေါ်သူဇာမိုးရော၊ မေမြမိုးရော လိုက်ပါလာ၏။ ထိုကျော်ကျော်ဆိုသူက ကျွန်ုပ်ကို ပေစောင်း၍ကြည့်သွားသေး၏။

ထိုလူရွယ် ခြံပြင်ရောက်သွားသောအခါ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်လေ၏။

“ဗညား ချွေးတွေနဲ့ ရေချိုးလိုက်တော့၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း မာလီကြီးကိုထားချန်ကာ မိန်းကလေးနှင့်လိုက်ပါသွားလေ၏။ အခန်းတွင်းမှာ အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေကြလေ၏။

အခန်းတွင်း၌ လူစုံတက်စုံရှိနေကြလေသည်။

“ဒီနေ့ သမီးကိုရော၊ မောင်ဗညားကိုရော ခေါ်ရတာ ပြောစရာအကြောင်းရှိလို့ ဒါကို သမီးလေးစိတ်ဆင်းရဲမှာမို့လို့ မေမေတို့မပြောဘဲ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာ”

ဒေါ်သူဇာမိုးက စတင်၍တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲကာ စကားစတင်ပြောလာခဲ့၏။

“ပြောစရာရှိတာသာပြောပါမေမေ”
မေမြမိုးက ပြောလိုက်၏။

“သမီးဟာ မေမေတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်လို့ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ မပြီပြင်အောင်လည်းထားတယ်။ စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုမှ သမီးကို မပေးချင်ဘူး။”

“အခုဆိုရင် သမီးနဲ့ မောင်ဗညားတို့ဟာ သံယောဇဉ်ရှိနေကြပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ”

“မောင်ဗညားကရော သမီးကို သံယောဇဉ် ရှိရဲ့လား”

“ဟုတ် . . .ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်ုပ်က အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ ဖြေလိုက်လေ၏။

“သမီးကဆိုရင် မောင်ဗညားကို အလွန်အစွဲအလမ်းကြီးတာကွဲ့။ မောင်ဗညားကို ခဏခဏ အိပ်မက်တယ်တဲ့။ ပြီးမောင် မောင်ဗညားဟာ ဇင်းကျိုက်တောင်မှာရှိတယ်ဆိုပြီး သွားမယ်လို့ တောင်းဆိုတယ်”

အဲ့ဒီအချိန်မှာ မကွယ်မဝက်ပြောရမယ်ဆိုရင် နေ့ခင်းကလာတဲ့ ကျော်ဇင်လတ်နဲ့ မေမေတို့ကသမီးကိုသဘောတူထားကြတယ်။

သမီးက အိပ်မက်ကို စွဲလမ်းပြီး ဇင်းကျိုက်တောင်ကို သွားတော့ သူ့ရဲ့

အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူနဲ့ မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ မေမေတို့ ယူဆထားကြတယ်။ ငယ်ရွယ် စိတ်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တာလို့ထင်တယ်။

ဒါနဲ့ မေမေနဲ့ သမီးတို့အလောင်း အစားလုပ်ကြတယ်နော်။

အိပ်မက်ထဲက ဗညားဦးကို ဇင်း ကျိုက်တောင်မှာ မတွေ့ဘူးဆိုရင် ကျော် ဇင်းလတ်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်။ တွေ့ခဲ့ရင် တော့ သမီးရဲ့ချစ်သူနဲ့ သမီးလက်ထပ်ခွင့် ပြုမယ်လို့ အလောင်းအစားပြုထားကြ တယ်။

ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်တယ်လို့ ပြောရ မလားဘဲ သမီးက မောင်ဗညားကို ဇင်း ကျိုက်တောင်မှာတွေ့ရှိပြီး အိမ်ကိုခေါ် လာခဲ့တယ်။ မေမေတို့က အလောင်း အစားမှာ ရုံးသွားတဲ့အတွက်ကြောင့် သမီးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း မောင်ဗညားနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်။

ဒေါ်သူ့ဇာမိုး၏စကားကို ကြားရ သောအခါ ကျွန်ုပ် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားရလေ၏။ မေမြမိုးက ကျွန်ုပ် အား မကြာခဏ အိပ်မက်တယ်တဲ့၊ အိပ်မက်ထဲမှာကတည်းက ချစ်နေသတဲ့ ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာသတဲ့။ ဤမျှအထိ မေမြမိုးက ကျွန်ုပ်အား အစွဲအလမ်းကြီးလှသည်ကို ကြားသိရ သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မေမြမိုးဟူသော လှပချောမောသည့် မိန်းကလေးကို တိုး၍ ချစ်ကာ သနားမိလေတော့၏။

“ဒါပေမယ့် အခုပြောမယ်စကားကို သမီးရော၊ မောင်ဗညားရော သေသေ ချာချာနားထောင်။ ပြီးရင် နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်။ မေမေတို့က ဘာမှဝင်မစွက် ဘူး”

ဒေါ်သူ့ဇာမိုးက စကားကိုခေတ္တရပ် ပြီး မေမြမိုးကိုရော၊ ကျွန်ုပ်ကိုပါကြည့် လေ၏။ ဒေါ်သူ့ဇာမိုး၏ အကြည့်၌ အဓိပ္ပါယ်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်နေ၏။

မေမေတို့ဟာ စီးပွားရေး အတော် ကျဆင်းနေတယ်။ စက်လှေနှစ်စင်းက လည်း မှန်တိုင်းမိပြီး ဆုံးရှုံးသွားတယ်။ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံကို မောင်ကျော်ဇင်းလတ်ကို ပေါင်နံထားရတယ်။ မေမေတို့မှာ ကျန် တာဆိုလို့ သစ်စက်တစ်ခုပဲ ကျန်တော့ တယ်။

အဲ့ဒီ ပေါင်နံထားတာကလည်း နောက်တစ်လဆိုရင် စာချုပ်ရက်ပြည့် တော့မယ်။ တကယ်လို့ သမီးက ကျော် ဇင်းလတ်ကို လက်ထပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မောင်ကျော်ဇင်းလတ်က အကြွေးတွေကို လျော်ပစ်လိုက်မယ်။ မေမေတို့ဒီအိမ်မှာ ဣန္ဒြေမပျက် သိက္ခာမကျဘဲ ပြန်နေရ မယ်။ အဲ့ဒါကို သမီးစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ။ မေမေတို့ သဘောဆန္ဒမပါဘူး။ သမီးရဲ့ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပါ။ သမီးရဲ့ အချစ် ရေးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သမီးသေဘာ ကျဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိ တယ်။ မေမေကတော့ ဒီအကြောင်းကို

သိသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောပြရုံပါပဲ။ မောင်ဗညားလည်း စဉ်းစားပေါ့။ ဒါပါပဲ။ မေမြမိုး၏ရင်မှာ ပူလောင်သွားရ လေ၏။

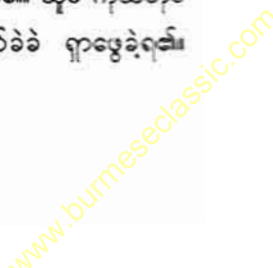
ကျွန်ုပ်သည်လည်း စိတ်ထဲမှာ လောင်မြိုက်သွားရလေ၏။ အချစ်ဆိုတာ ဤသို့ပါလားဟုလည်း နားလည်လာခဲ့ လေ၏။ အချစ်သည် ပြင်းထန်သော မြွေဆိပ်တစ်ခုဖြစ်လေ၏။ သူ မေမြမိုး ဘာပြောမည်လဲဟု ကြည့်လိုက်၏။ မေမြမိုးကတော့ ဘာမျှမပြောချေ။

“သမီးစိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့ ဖေဖေတို့ မှာ သစ်စက်ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒီအိမ် ခြံကို မောင်ကျော်ဇင်းလတ်သိမ်းလိုက် တော့လည်း ဖေဖေတို့ သစ်စက်ကို ပြောင်းပြီး နေကြတာပေါ့။ မောင်ဗညား ဦးလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ကွယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ။ ဒါပါပဲ သမီးရော၊ မောင်ဗညားရော သွားနိုင်ကြပါပြီ”

ဦးထွန်းလိုင်၏ စကားအဆုံးမှာ လူစုခွဲလိုက်ကြလေ၏။ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ကိုယ်အခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ လေ၏။

(၅)

မေမြမိုးမှာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရခက် နေ၏။ တစ်ဖက်က အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသူ ချစ်သူဖြစ်၏။ သူမ ကိုယ်တိုင် မရအရ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေခဲ့ရ၏။

တစ်ဖက်ကလည်း ကျေးဇူးရှင်မိဘ နှစ်ပါးဖြစ်၏။

ကြားထဲက လူလည်ကျသော ကျော်ငင်လတ်ကိုသာ ဒေါသထွက်နေ မိ၏။ မချစ်နိုင် လက်မထပ်နိုင်ကြောင်း ပြေးထားရက်နှင့် မိမိအား အပိုင်သိမ်း ပိုက်ရန်ကြံစည်၏။ မဆုံးဖြတ်နိုင်သော ကြောင့် တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်းနေ ခဲ့၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဗညားဦးနှင့် လည်း တွေ့ဆုံခြင်းမပြုဘဲနေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဤပြဿနာကို မည်သို့ဖြေရှင်းရမုန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ မေမြမိုးကို သူ မခွဲခွာနိုင်ပေ။ မေမြမိုး က မည်သို့ ဆုံးဖြတ်မည်လဲဟုလည်း တွေးကြည့်နေမိ၏။ မေမြမိုးတို့ပြဿနာ ကို သူဖြေရှင်းပေးချင်၏။ မေမြမိုးတို့၏ အကြွေးကို ကျွန်ုပ်ဆပ်ပေးလိုက်ချင်၏။ ထိုသို့များ ပြုလုပ်ပေးလိုက်နိုင်လျှင် မေမြမိုး မည်မျှပျော်ရွှင်သွားမည်လဲ။ မေမြမိုး ပျော်ရွှင်နေသည်ကိုသာ မြင် တွေ့လို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာသခင်ပေးလိုက် သော စာအုပ်ငယ်ကလေးကို သတိရ လိုက်၏။

ဆရာသခင်က အခက်အခဲ ပြဿနာကြုံပါက စာအုပ်လေးကိုဖွင့်ပြီး ဖတ်ကြည့်ပါဟု ပြောဆိုခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မေမြမိုးနှင့် စတင်ဆုံ တွေ့ခဲ့ရသည်မှစကာ သူဖျားနာနေစဉ် က စိုးရိမ်တကြီး သူ့အားပြုစောင့်

ရှောက်ခဲ့ပုံများအထိ တစ်သီတစ်တန်း ကြီး ပြန်တွေးမိနေကာ မေမြမိုးကို စွန့် ခွာကျောခိုင်းရန်အတွက် မည်သို့မျှ စိတ်ကူးမရဘဲ ရှိနေ၏။ အကယ်၍များ မေမြမိုးကို ကျောခိုင်းပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ ဟောင်းသို့ပြန်ရောက်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ကျင့်စဉ်များကို ဖြောင့်အောင် ကျင့်နိုင် တော့မည်မဟုတ်ဟုထင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဖြေတစ်ရပ်ကို ရရှိ လိုရရှိငြား ဆရာသခင်ပေးလိုက်သော စာအုပ်ကို ဖွင့်ကာ ဖတ်ကြည့်လိုက် လေ၏။

“လူလေး၊ လူလေးကိုခေါ်ဆောင် သွားတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အိမ်ကို ရောက်ရင် ကုလားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ကုလားလို့ထင်ရပေမယ့် အမှန်တော့ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ တစ်ဦးပဲ။ ဦးပညာ ဗလလို့ခေါ်တယ်။ ဦးပညာဗလက လူ လေးကို ဆက်လက်ပြီး လမ်းညွှန်မှုပေး လိမ့်မယ်။ အားငယ်မနေနဲ့။ လူလေးရဲ့ အလာကို အဲ့ဒီအိမ်မှာ မာလီလုပ်ရင်း ကြိုစောင့်နေလေရဲ့”

စာကိုဖတ်ပြီးသောအခါ ဆရာ သခင်ကို ဦးခိုက်လိုက်မိ၏။ ဆရာသခင် သည် ကျွန်ုပ်၏ အရေးကိစ္စကို ကြိုတင် သိမြင်ကာ အကွက်စေ့အောင် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ပေးထားခဲ့သည်တကား။ ယခုမှ မာလီကြီး၏ဘဝအမှန်ကို သိရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် မာလီကြီးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အဆင်

သင့်ပင် ခြံထောင့်တစ်နေရာ၌ မြက် ရှင်းနေသော မာလီကြီးအား တွေ့ရှိရ လေ၏။

“ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က မာလီကြီးကို ဆရာဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

“စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်သွားပြီးပြီ ထင်တယ်။ ကျုပ်အကြောင်းကို သိသွား ပြီကိုး”

မာလီကြီး၏စကားမှာ ယခင်ကလို မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ် မာဆတ်ဆတ် နိုင်၏။

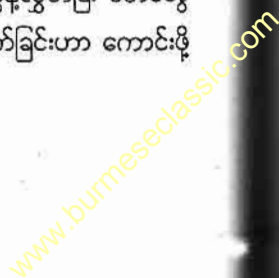
“လူလေး ဒီကိစ္စကို နောက်ဆုတ် လို့မရဘူး။ မင်းရဲ့ကောင်မလေးနဲ့ မင်း လက်ထပ်ရမယ်”

မာလီကြီးမှာ ကျွန်ုပ်က ဘာမျှ မပြောခင်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ ဖြစ်ပျက်နေ သော ပြဿနာအကြောင်းကို ကြိုသိ နေလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

“ကျော်ငင်လတ်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ တော်တော် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်။ မိန်းမလည်း ရှုပ်ပွေတယ်။ ကလေးမကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီးရင်လည်း နောက်ထပ် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေဦးမှာပဲ။ ကာ မေသုကိစ္စ သိပ်များတယ်။ အဲ့ဒီအခါ ကောင်မလေးဟာ စိတ်ထိခိုက်ရလိမ့် မယ်။ လူလေးကိုစွန့်လွှတ်ပြီး မိဘတွေ ကို အနစ်နာခံလိုက်ခြင်းဟာ ကောင်းဖို့

မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆိုရင် ကောင်မလေးဟာ အနှိပ်စက်ပါခဲရဦးမှာကွဲ့။”

မာလီကြီးပြောသော စကားမှာ ဦးထွန်းလိုင်း၊ ဒေါ်သူလာမိုးနှင့် မေမြမိုးတို့ မသိသော အကြောင်းအရာဖြစ်လေ၏။ မာလီကြီးမှာ အားလုံးကို သိနေ၏။

အဲဒီအခါမှာ သမီးရဲအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး မိဘတွေကြေကွဲခံစားကြရမှာ၊ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ စိတ္တဇဖြစ်ပြီး သက်ဆုံးရှုံးကြမှာမဟုတ်ဘူး။

တကယ်တော့ စက်လှေလုပ်ငန်းတွေရော၊ သစ်စက်လုပ်ငန်းတွေရော မြတ်ပါတယ်။ ကောင်လေးလိမ်လည်ကောက်ကျစ်တာကို ခံကြရတာ။ သနားရောကောင်းတဲ့ မိသားစုပဲ။ လူလေးနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေပဲကွယ်။ လူလေး ကူညီရမှာပေါ့။ မကောင်းသူပယ်ရှားပြီး ကောင်းသူကို ကယ်သွားကြရမှာ အဘတို့ရဲ့ လမ်းစဉ်ပဲကွဲ့။

ဒါတွေကို ကြိုသိ၊ ကြိုမြင်လို့ လူလေးရဲ့ဆရာသခင်က ဒီကိုလွှတ်လိုက်တာပဲ။ တနည်းအားဖြင့် လူလေးမှာလည်း ဝင့်ကြေးတွေရှိနေသေးလို့ ဒီဝင့်ကြေးကျေရအောင် ဝင့်ကြေးနှောင်အိမ်ထဲပို့လိုက်ရတာပဲ။

လူလေးနဲ့ ကလေးမတို့ကို မှီပြီး လူလောကထဲ ဝင်ရောက်လာရမယ်။ မှီလင်တစ်ဦးကလည်း ရှိနေသေးတယ်။

ဒီလောက် အဘပြောရင် လူလေးဘာလုပ်သင့်တယ်။ ဘာဆုံးဖြတ်သင့်တယ်ဆိုတာကို အဖြေရောပေါ့။

မာလီကြီးက ကျွန်ုပ်တစ်ခွန်းမှ မမေးရဘဲနှင့် ကျွန်ုပ်စဉ်းစားရခက်နေသော အဖြေတစ်ရပ်ကို ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအဖြေကို ကျွန်ုပ်သိလေ၏။

“ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ကူညီနိုင်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“မန္တန်ရွတ်ရမယ်”

မာလီကြီးက ပြောလိုက်၏။

“မန္တန်ရွတ်ရင် ကျုပ်တကယ်ပဲ ကူညီနိုင်ပါ့မလား”

“မန္တန်ရွတ်ရင် ကူညီနိုင်မယ်လို့ အဘ ကတိပေးပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်အပေါ်ထားရှိသော ကောင်မလေး၏ သံယောဇဉ်နှင့် မေတ္တာနှောင်ကြီးကိုမဖြတ်ရက်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိန်းကလေး၏ မိသားစုဘဝသည်နာကြည်းကြေကွဲစရာများနှင့် အဆုံးမသတ်စေလိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကောင်မလေးကို စွဲလမ်းတွယ်တာနေပြီဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ဂန္ဓာရီလမ်း ပွင့်သွားစေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မသိနိုင်သော သံသရာဝင့်ကြေးကို ကျေအောင် ဆပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်တွင်မတော့ ကျွန်ုပ်သည် ရွတ်မယ်၊ မန္တန်ကိုရွတ်မယ်ဟု မာလီ

ကြီးအား ပဋိညာဉ်ပေးပြီးသားဖြစ်သွားလေတော့၏။

တဝု (၇)

မန္တန်နေ၊ မန္တန်ည

“အချိန်ဆိုပါက ကောင်မလေးအိပ်စက်နေလေပြီလား။”

မနေ့တုန်းက ဒေါ်သူလာမိုးတင်ပြခဲ့သော အခြေအနေအရပ်ရပ်အပေါ်ပြန်လည်စဉ်းစား ဝေဖန်နေလေသလား။

ကျွန်ုပ်နှင့် ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးအတွက် တွေးတောရင်း အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေလေသလား။

ကောင်မလေးအဖို့ အဖြေတစ်ရပ်ကို ရရှိရန်အတွက် အချိန်များစွာကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်သန်းနေရပေမည်။ ကောင်မလေး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ။

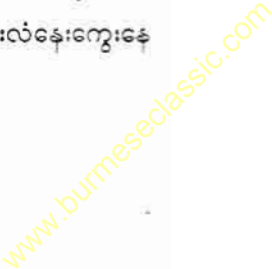
အားလုံးက ကောင်မလေး၏ အဆုံးအဖြတ်မှာ တည်နေသည်။

ကောင်မလေး အိပ်ပျော်နိုင်ပါစေ။

ကောင်မလေး မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါစေ။

ကျွန်ုပ်သည် အတွေးအားလုံးကို မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မာလီကြီးရွတ်ခိုင်းသော မန္တန်ဆိုတာကြီးကို ရွတ်ရန်အတွက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ခြေလှမ်းတို့က လေးလံနေးကွေးနေ

သည်။ ကောင်းကင်မှာ မြူတိမ်ကင်းနေ၏။ လင်းလက်ကြယ်တို့က ယီးလေးခိုနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မာလီကြီးနေသော ဘန်ဂလိုဆီသို့ သွား၏။

ဘန်ဂလိုအနီးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဘန်ဂလိုလေးမှာ သစ်သားများနှင့်ကာရံထားပြီး အုတ်ကြွပ်မိုးထား၏။ အင်္ဂလန်အုတ်ကြွပ်ပြားများ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ နေ့ခင်းက ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ထားသော မာလီကြီးသည် ယခုအခါ အိပ်မောကျနေလောက်ပြီ။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ပေါက်ပြဲနေသော ပျဉ်ချပ်များကြားမှ အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အထင်နှင့်အမြင်တို့ မှားသွားရလေ၏။ ကျွန်ုပ် မထင်မှတ်သော မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အခန်းတွင်း၌ အိပ်စရာလည်းမရှိ။ ခေါင်းအုံးလည်းမရှိ။

မြေကြမ်းခင်း၌ ပျဉ်ချပ်အချို့ကို ခင်းထား၏။

ထိုပျဉ်ချပ်ပေါ်၌ မာလီကြီးသည် ကင်ပလွင်ခွေထိုင်ကာ တောင့်တောင့်ကြီး ငြိမ်သက်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘန်ဂလိုတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့သည်။ ဘန်ဂလိုဟုသာဆိုသော်လည်း ဂိုဒေါင်ပျက်တစ်ခုနှင့်တူလေ၏။ အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းသော အမွှေးနံ့များကို ခံစားရ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုင်စရာနေရာမရှိသောကြောင့် အလွယ်တကူတွေ့ရှိရာ ထင်းရှူးသေတ္တာ တစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်လိုက်၏။ မာလီကြီးအပေါ် ကျွန်ုပ်အမြင်ပြောင်းလဲသွား၏။ မာလီကြီးက တရားရှုမှတ်နေသည်။ ဆရာသခင်၏ စာအုပ်ကိုဖတ်ကြည့်ထားသော ကျွန်ုပ်မှာ မာလီကြီးသည် ကျွန်ုပ်အတွက် အားကိုးလောက်သော ဆရာသခင်အဖြစ် လက်ခံလိုက်တော့သည်။

မာလီကြီး တရားထိုင်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ထိုင်စောင့်နေရသေးသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကောင်မလေးတို့ ကွဲကွာစရာအကြောင်းမရှိတော့ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်သည်။ ဤသည်မှာ မာလီကြီးအားကိုးနှင့်ဖြစ်၏။

မာလီကြီးကို အားကိုးသော်လည်း မာလီကြီးမှာ ဘာမျှမရှိ။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုသာရှိလေ၏။

မာလီကြီး တရားရှုမှတ်၍ ပြီးသွား၏။

“လူလေးတောင် ရောက်နေမှကိုး၊ မန္တန်ရွတ်ဖို့ ပိတောက်ပင်အောက်ကို သွားကြရအောင်”

မာလီကြီးက ဦးဆောင်ကာ ပိတောက်ပင်အောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

မန္တန်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရွတ်ရတာလဲအဘ”

ကျွန်ုပ်က သိလိုစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ မေးမြန်းခြင်းသည် အသိကို တိုးပွားစေသည်။

“လူလေး မြဲမြဲမှတ်ထား မန္တန်ဆိုတာ မာန်တွေ ထန်လာဖို့အတွက် ရွတ်တာ”

မာလီကြီးက ပြီးစလွယ်မြေ၏။ မာလီကြီး၏ အဖြေကို ကျွန်ုပ်ဘာဝင်မကျလှပေ။ မန္တန်ရွတ်ခြင်းဖြင့် ချမ်းသာမည် ကျန်းမာမည်။ အောင်မြင်တိုးတက်မည်။ အခက်အခဲများကို အောင်မြင်မည်ဟု ပြောစေချင်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မန္တန်ရွတ်ခြင်း၏အကျိုးကို ဤသို့ကြားသိခဲ့ရဖူး၏။

မာလီကြီးကမူ မာန်တွေထန်လာဖို့ မန္တန်ရွတ်တာဟု ကျွန်ုပ်မကြားဖူးသော စကားကို ထူးထူးခြားခြား ဆိုလာလေ၏။

“ဘာမာန်တွေ ထန်လာမှာလဲ” မာန်တွေထန်လာတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမလဲ မာလီကြီးရဲ့။

ကျွန်ုပ်က ခပ်ရဲ့ရဲ့လေး ပြန်မေးလိုက်၏။ ဆရာသခင်ကိုမူ ဤသို့မပြောရဲ့။ မာလီကြီးမှာ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာသခင်ဖြစ်သော်လည်း မေးရဲ ပြောရဲ၏။ မာလီကြီးကလည်း စိတ်ဆိုးဟန် မပြချေ။

“လောကကြီးဟာ မလွယ်ဘူး ထူးလေးရ။ အတော်ရုပ်ထွေးတယ်။ ကိုယ်က မုန့်မုန့်ညက်ညက် မခြေပစ်ရင် သူက ကိုယ်ကို စေ့စေ့ညက်ညက် ခြေပစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလောကခံတွေ့ဖို့ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့၊ အနိုင်တိုက်နိုင်ဖို့ မာန်ဆိုတာရှိရတယ်။ မာန်ရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်လူလေး။”

အဲဒီ မာန်တွေက လူလေးမှာရော အဘမှာပါရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မြဲပြီး မြုပ်ကွယ်နေတယ်။ အဲဒီ မာန်တွေထန် လာဖို့ မန္တန်နဲ့ နှိုးပေးရတယ်။ ဆိုလို တာက ကိုယ့်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အရည် အချင်းတွေ ပေါ်ထွက်လာအောင် မန္တန်နဲ့ နှိုးဆွပေးရတယ်ကွ”

မာလီကြီးပြောသော စကားများမှာ အထူးအဆန်းချည်းသာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ကြားဖူးသော စကားများဖြစ်ကြလေ၏။

မာန်တွေထန်လာအောင် မန္တန်နှင့် နှိုးရမည်။ ကိုယ့်ရဲ့ မြုပ်ကွယ်နေတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပေါ်ထွက်လာအောင် မန္တန်နှင့် နှိုးဆွပေးရမည်။

ထိုစကားများကို ကြိုက်နှစ်သက် သောကြောင့် ကျွန်ုပ် မှတ်သားထား လိုက်၏။

“လူကလေးကို အဘထပ်ပြော ဦးမယ်”

လောကခံဆိုတာ အကျဉ်းချုပ်လိုက် ရင် ရှစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီလောကခံရှစ်ပါး ကို ထပ်ချဲ့လိုက်ရင် လေးပါးပဲရှိတယ်။ အဲဒီလေးပါးကို ပြောင်းပြန် ပြန်လုပ် လိုက်တော့ ရှစ်ပါးဖြစ်သွားတယ်။ ထပ် ဦးချဲ့လိုက်ရင် ဒုက္ခတစ်ခုတည်းပဲရှိ တော့တယ်။ ဒုက္ခဆိုတာဆင်းရဲခြင်းတဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ မာလီကြီးရဲ့ ကျုပ်က ဘယ်မန္တန်ကို ရွတ်ရမှာလဲ”

ကျွန်ုပ်က ရွတ်ရမည့်မန္တန်ကို မေး လိုက်လေ၏။

“လူလေး ရွတ်ရမှာက “ဘဝ အစ သတ္တလောဒေါဂ” ဆိုတာကိုပဲ”

“ဟာ ဘာကြီးမုန်းမသိ ရွတ်ခိုင်း တယ်။ “ဘဝအစ သတ္တလောဒေါဂ” ဆိုတာ ဘာမှလည်း အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး။ ကျွန်ုပ်က စောဒကတက်လိုက်၏။

“ဘဝအစ၊ သတ္တလောဒေါ-” ဆိုတာ လူလေးရော၊ အဘရောဘဝ တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲကျင် လည်ခဲ့ကြတယ်။ ဘဝတွေ မပြတ်နိုင် ခဲ့ဘူး။ ဘဝတစ်ခု ပြီးဆုံးရင် နောင်ဘဝ တစ်ခုကို ပြန်စတယ်။ ဒဲဒီလို ဘဝတွေ ပြန်ပြန်စနေတာ သတ္တလောကမှာ အရိုး စွဲနေတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ ရာဂ တွေကြောင့်ပဲ လူလေးရ။

အဲဒါကြောင့် ဘဝအစ သတ္တ လောဒေါဂ ဆိုတာကို ရွတ်ခိုင်းရတာပဲ”

ဘဝတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကူး ပြောင်းနေကြခြင်းသည် ထိုသူတို့မှာ ကိန်းဝပ်တည်ရှိနေသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ ရာဂ တရားတို့ကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုစကားကိုလည်း ကျွန်ုပ်မှတ်သား ထားလိုက်ပြန်၏။

“ရွတ်တာတော့ ရွတ်ရမှာပေါ့လေ။ ကျုပ်ရဲ့ဆရာသခင်က မာလီကြီးကို ဆရာတင်ရမယ်လို့ ဆိုထားတာကိုး။ မာလီကြီးပြောတာ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ် ဟုတ် မာလီကြီးခိုင်းတာ အကုန်လုပ်ရ တော့မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီမန္တန်မဟုတ်

ဘာမဟုတ်ကြီးကို ကျုပ်စိတ်က မရွတ် ချင်တာ ခက်တယ် မာလီကြီးရဲ့။

မာလီကြီးရဲ့ မန္တန်မဟုတ်၊ ဘာမ ဟုတ် “ဘဝအစ သတ္တလောဒေါဂ”ကို ကျုပ်ရွတ်ချင်လာအောင် ကြံဖန်ပြီး မပြောနိုင်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားရသော အခါ မာလီကြီး ရယ်ပါလေတော့၏။

“လူကလေးက အတော်ခက်တာပဲ။ ဘဝတွေ အဟောင်းချုပ်လို့ ရှိရင် အသစ်တစ်ခု ပြန်စတယ်ဆိုတာ အဲဒီ လူတွေရဲ့ အဲဒီသတ္တဝါတွေရဲ့ လောဘ တွေ၊ ဒေါသတွေ၊ ရာဂတွေကြောင့်ပဲ လေ။ ဒါအမှန်တရားပဲမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘ ဒီထက်ပို ကောင်းတဲ့ ဂါထာရွတ်ချင်လာအောင် ပြောပေးပါဦး”

“အမှန်ကိုပြောတာ၊ အမှန်တရား ကိုရွတ်ဆိုနေတာ သစ္စာပဲလူလေးရ အခု လူလေးရွတ်ရမယ့် ဘဝအစ သတ္တ လောဒေါဂဆိုတဲ့ မန္တန်ကို သစ္စာ မန္တန် တော်ကြီးလို့ မှတ်ယူလိုက်၊ သစ္စာမန္တန် တော်ကြီးကို ရွတ်တဲ့အတွက် ကောင်း ကျိုးတရားတွေ အများကြီးရမယ်လို့ လည်း ယုံကြည်ထားလိုက်ရင် မရွတ် ချင်စရာ ဘာအကြောင်း ဘယ်ရှိမလဲ ကွယ်။ ကဲ လူလေး ရွတ်လိုက်စမ်းပါ”

ရှေ့လဆက်ရန်

ဘုန်းပွင့်တေဏ

www.burmeseclassic.com

ပန်းချီခုံတွင်ဖော်

မမုဲလျှင် ပုံပြင်သာမှတ်လိုက်ပါ

ဒေါက်တာသက်ဆွေ(M.D.)

(ဂေ.ဆောင်တင်ဆွေ) (မင်္ဂလဓမ္မဇောတိကဓဇ)

ပဉ္စမပိုင်း

ကေလာသမယ်တော်ကြီး၏ အကြောင်းကို တင်ပြရမည်ဆိုပါက ကေလာသမယ်တော်ကြီးသည် ဒွိတဘောင်မင်းကြီး၏ မယ်တော် ဓမ္မဒေဝီမိဖုရားကြီး စုတေတိတ်ကျဉ်းနောက် နတ်ဘီလူးမကြီး ပြန်ဖြစ်လာပါသည်။ ထိုစဉ်က သထုံမြို့ကြီး၏ အနီး၌ ပင်လယ်ပြင်ကြီး ရှိနေရာတွင် ထိုပင်လယ်၏ အလယ်ကောင်ကျွန်းနှစ်ကျွန်း ဖြစ်ထွန်းနေ၏။ ကျွန်းများမှာ ကေလာသကျွန်းနှင့် ကေလာသမကျွန်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ပင်လယ်ရေများ တဖြည်းဖြည်းကျသွားသောအခါ ကေလာသတောင်နှင့်

ကေလာသမတောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုကျွန်းနှစ်ကျွန်းအား ဓမ္မဒေဝီနတ်ဘီလူးမကြီးအား ဝတ်သဝဏ်နတ်မင်းကြီးက အပိုင်စားပေးသနားတော်မူ၏။ ပင်လယ်ပြင်အစိုးရသော မဏိဓမ္မဇော နတ်သမီးကလည်း ၎င်း၏ သိဒ္ဓိတန်ခိုးများကို နတ်ဘီလူးမကြီးအား ချီးမြှင့်ပေးသနားထားသောကြောင့် သိဒ္ဓိတန်ခိုး ထက်မြက်သော နတ်ဘီလူးမကြီးဖြစ်၏။ ၎င်း၏အခြေအရံ ဘီလူးများသည် သထုံပြည်ကြီး၏ အပိုင်ကျေးရွာများမှ လသားကလေးငယ်များကို ခိုးယူစား

သောက်လေ့ရှိကြ၏။ သထုံပြည်ကြီး၏ နိုင်ငံပိုင် ကျေးရွာများ မှ ကလေးများကုန်သွားသောအခါ သထုံမြို့ကြီးအတွင်းရှိ နန်းတော်သူ၊ နန်းတော်သားများ၏ သားသမီးများကို စားသောက်ကြ၏။ မြို့တွင်းရှိကလေးများ ကုန်သွားသောအချိန်တွင် မနုဟာမင်းကြီး၏ တောင်ညာစံဒေဝီ၊ မိဖုရားကြီးမှ သားတော်လေး ဖွားမြင်ထားရာ သုံးလသားပျို ရှိနေသည်ကို ဘီလူးမတစ်ကောင်က တွေ့ရှိသွားရာ အခြားဘီလူးမတစ်ကောင်နှင့် တိုင်ပင်ပြီးလျှင် ည ၁၂:၀၀ နာရီကျော် တစ်နန်းတော်လုံး အိပ်မောကျနေစဉ် မိဖုရားကြီးနံဘေး၌ အိပ်စက်နေသော သားတော်လေးအား တိတ်တဆိတ် ခိုးယူသွားကြလေ၏။ ကေလာသတောင်သို့ ရောက်သောအခါ စန္ဒာဒေဝီနတ်ဘီလူးမကြီးမှ ဘုရင်သားတော် နိုးလာသည်ကို သိရှိသဖြင့် “ဟဲ့...နင်တို့ယူဆောင်လာတဲ့ ကလေးဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သားတော်မဟုတ်လား” ဟု မေးရာ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောကြားကြ၏။ ထိုအခါ နတ်ဘီလူးမကြီးက “အဲဒါ မဟာအိမ်မဟာသွေး ဖြစ်တဲ့အတွက် နင်တို့ မစားသင့်ဘူး၊ ငါအကြီးအကဲနှင့်သာ ထိုက်တန်၏။ ပေး...” ဟု၍ တောင်းပြီးလျှင် ကလေးငယ်အား ပွေ့ချီကာ ဘုံစိမာန်အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဘီလူးမနှစ်ကောင်လည်း ငေးကြောင်၍ ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ကြလေ၏။

အဆောင်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်ထိုင်ပြီး ကလေးငယ်အား လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်တင်မြှောက်ကာ ဤကလေးသည် အတိတ်ဘဝမှ ကျွန်ုပ်နှင့် သွေးသားတော်စပ်ခဲ့ပါက ကျွန်ုပ်၏သားမြတ်မှ နို့ရည်များ ထွက်ကျပါစေဟု သစ္စာပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နို့နှစ်လုံးမှ နို့ရည်များ စီးကျလာကြ၏။ ထိုအခါ နတ်ဘီလူးမကြီးသည် ဗုဒ္ဓပေဓိဝေသဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်ရာ ဒွိတဘောင်မင်း၏ သားငယ် အိမ်ရှေ့မင်းသားလေးဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခု သထုံပြည်ရှင်၏ သားတော်ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိပြန်၏။ ထိုသားတော်လေးသည် သရေခေတ္တရာပြည်မှ ၎င်း၏မြေးပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပဉ္စာန်းဆက် ဆန်းကျယ်ပုံဆိုသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကေလာသမယ်တော်ကြီးသည် အတိတ်ဘဝက ၎င်း၏ မြေးတော်လေးအား နို့ချိုတိုက်ကျွေး မွေးလာရာ နှစ်နှစ်သားခန့် စကားစပြောသောခါ ၎င်း၏ဖခင်အား မေး၏။ မယ်တော်

ကြီးကလည်း အဖိုးနွယ်လှည့်ပတ်ပြောဆိုသော်လည်း မင်းသားလေး မယုံကြည်ဘဲ ငိုကြွေးပြီးလျှင် အစားအစာများပင် မစားတော့ဘဲ စိတ်ထိခိုက်ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို မယ်တော်ကြီး မကြည့်ရက်သဖြင့် ည၌ ၁၂:၀၀ နာရီ နန်းတော်တွင်း တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် မိဖုရားကြီး၏ နံဘေးသို့ သိပ်ထားခဲ့လေ၏။ နံနက် ၄:၀၀ နာရီခန့် မိဖုရားကြီး နိုးလာသောအခါ ကလေးကို မြင်တွေ့ပြီး အံ့ဩလျက်ရှိနေပြီး ကလေး၏ လက်ျာဘက်လက်မောင်းတွင် အမှတ်ကလေးတွေ့မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော သားတော်လေးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ၏။ မိဖုရားကြီးလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကလေးကို ချီမကာ ဘုရင်ကြီး၏ အဆောင်တွင်းဝင်ပြီးလျှင် သားတော်လေး ပြန်ရောက်လာကြောင်း လျှောက်တင်၏။ ဘုရင်ကြီးကလည်း လက်မောင်းအမှတ်ကလေးကြည့်ပြီး သားတော်လေး ပြန်ရောက်လာကြောင်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေတော့၏။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ မင်းသားလေး ပြန်လည်ရောက်ရှိသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဆရာတော်ကြီးများအား ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် ပြည့်သူ့လူထုကိုလည်း စတုရီသော ကျွေးမွေးလေ၏။ ၎င်းနောက် ပြည့်သူများအား လက်ဆောင်ပစ္စည်းများပေးကာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပပေး၏။ သားတော်လေး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ မင်းညီမင်းသားများ တတ်အပ်သော အတ္ထရဿ ၁၈ ရပ်သော ပညာများ သင်ကြားပေး၏။ အသက် ၁၇ နှစ်ပြည့်သောအချိန်တွင် မိဖုရားငါးပါးနှင့် စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ပြီး အိမ်ရှေ့မင်းရာထူး ချီးမြှင့်ပေး၏။ အခြားမိဖုရားများမှ ဖွားမြင်ထားသော သားတော်များကိုလည်း မြို့စား၊ နယ်စား အပိုင်စား ပေးသနားတော်မူ၏။ သထုံပြည်ရှင် ပနုဟာမင်းကြီးထံမှ စွယ်တော်များ လာရောက်ပင့်ဆောင်ရာ မနုဟာမင်းကြီးက မပေးသောကြောင့် ပုဂံပြည်ရှင် အနော်ရထာမင်းကြီးက သားတော် ကျွန်စစ်သားဦးဆောင်ပြီး ပုဂံသူရဲကောင်း စစ်သည်များ စေလွှတ်တိုက်ခိုင်းလေ၏။ ပုဂံစစ်သည်များသည် သထုံမြို့ရိုးအား ကျော်တက်၍မရဘဲ ရဲမက်များ၊ စစ်သည်များ ကျဆုံးလျက်ရှိရာ ပုဏ္ဏားပညာရှိ၊ လူပညာရှိနှင့် အထက်ကိုထီးဆရာကြီးများအား မေးကြည့်ရာ မြို့ရိုးပေါ်တွင် လူစွမ်းကောင်း ဗျတ်စိအား သတ်ပြီး ခြေလက်များ မြှုပ်ပြီးလျှင် မြို့ရိုးပေါ်တက်လာသမျှ တွန်းချရန် စီမံထားသောကြောင့် တက်မရနိုင်ကြောင်း

ထိုကြောင့် ဝိဇ္ဇာရေးနည်းပညာဖြင့် အင်း၊ အိုင်၊ ခဲလှည့်၊ လက်ဖွဲ့
မန္တန်များဖြင့် စီမံ၍ တိုက်မှသာလျှင် မြို့ခိုပေါက်ပြီး အနိုင်ရနိုင်
မည်ဖြစ်သဖြင့် စီမံ၍တိုက်မှသာလျှင် အနိုင်ရရှိကြပေ၏။ လူစွမ်း
ကောင်း ဗျတ္တကိုလည်း အနှောင့်ရထားမင်းကြီးထံ ဆက်သရာ
ပုဂ္ဂိုလ်တော်ပန်းတော်ဆက်အဖြစ် တာဝန်ပေး၏။ နောက်ပိုင်း
ပုဂ္ဂိုလ်တော်မှ ပန်းစားဘီလူးမ မယ်ဝဏ္ဏနှင့် အကြောင်းပါ
ညားကြပြီးလျှင် သားလေးနှစ်ပါး ရွှေဖျဉ်းကြီး၊ ရွှေဖျဉ်းငယ်တို့
ဖြစ်၏။ ယခု တောင်ပြုံး မင်းလေးနှစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်များ ငယ်စဉ်ကျောင်းသားဘဝက ဗျတ်ဝိ၊ ဗျတ္တ
လူစွမ်းကောင်း ညီအစ်ကို၏ ရာဇဝင်ဇာတ်လမ်းနှင့် တောင်
ပြုံး မင်းညီနောင် ရာဇဝင်ဇာတ်ကားများ အသံတိတ်ခေတ်က
ပင် ကြည့်ရှုခဲ့ရပါသည်။ ယခုခေတ် လူငယ်တွေ သိရှိကြမည်
မဟုတ်ပါ။ နှစ်စဉ် တောင်ပြုံးမင်းညီနောင်ပွဲနှင့် ရတနာဂူ
မယ်တော်ကြီး မယ်ဝဏ္ဏနတ်ပွဲများ နီးကပ်လာလျှင် ၎င်းရာဇဝင်
ဇာတ်ကားများ ပြသပါသည်။ ကျယ်သွားမည်စိုးသဖြင့် ၎င်း
ဇာတ်လမ်းများကိုတော့ ချန်လှပ်ခဲ့ပါမည်။

— — — — —
ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်း
ဒေါက်တာကျော်တင့်လွင်ကတော့
သူငယ်ချင်း လှူတာတော့လှူပါ။
အိတ်သွန်ဖာမှောက်ဆိုတာလို
အကုန်လုံးမလှူပါနဲ့။
ရှင်းနီးလုပ်ကိုင်ဖို့လည်း ချန်ထားပါဦးလို့
ပြောတယ်။ နောက်နှစ်လလောက်ကြာတော့
စီးပွားရေးကျလာတယ်။
ကားတွေလည်း တစ်စီးပြီးတစ်စီး
ရှောင်းရတယ်။ အလုပ်ရုံတွေလည်း ပိတ်ရပြီး
ဘာလုပ်ငန်းမှ မဖြစ်တော့ဘူး။

သထုံပြည်ကြီး ကျဆုံးပြီးနောက် မန္တလာမင်းကြီးနှင့်
မိဖုရားကြီးများ သားတော်၊ သမီးတော်များ ပုဂံပြည်သို့ စစ်သုံ
ပန်းများအဖြစ် အဖမ်းခံရသောအခါ အဘက်တွင် ဖော်ပြခဲ့
သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က ထွက်
ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး တောရွာလေးတစ်ရွာတွင် သူဆင်းရဲ
အသွင် နေထိုင်ကာ ဘယ်နှဘဝ ပြောင်းလဲခဲ့သည် မသိတော့
ပါ။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ဒီပဲယင်းမြို့နယ်၊ မရကန်ရွာတွင်
လူဝင်စားဖြစ်ခဲ့ရာ အဖေဘက်မှ အမျိုးတွေကလည်း မင်းမူ
ထမ်းမျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ သီပေါမင်းပါတော်မူသွားပြီး
နောက် ဒီပဲယင်းမြို့နယ်ထဲသို့ အခြေချနေထိုင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း
ကျွန်တော်တို့အဖေရဲ့အမေ (အဘွား အညာအခေါ် အမေကြီး)
ပြောပြ၍ သိရှိရပါသည်။ အဘွားရဲ့အဘိုးက နွားများကျေးရွာ
အပိုင်စားရခဲ့တဲ့ (နွားများဝန်ကြီး)ဟု အမည်တွင်ခဲ့ပြီး မိန်းမ
၂၀ ယူပြီး တစ်ယောက်တစ်ရွာတည်ပေးထားသဖြင့် နွားများ
ရွာ၊ ဝဲကြီးရွာ၊ လက်ဆယ်ရွာ၊ ကံကုန်းရွာ၊ တည်တောရွာ၊
သရက္ကန်ရွာ စသည်အားဖြင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏အဘိုး
ကလည်း သားနှစ်ယောက်မွေးရာ အကြီးက မောင်လူမော်၊
အငယ်က ကျွန်တော်၏ဖခင် မောင်ဘတင် ဖြစ်ပါတယ်။
အင်္ဂလိပ်တော်လှန်ရန် အင်္ဂလိပ်စာတတ်မှ ဖြစ်မည်ဟု ညီ
အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ရွှေဘိုမြို့ပေါ် (S.P.G) အင်္ဂလိပ်ကျောင်း
တွင် ထားပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထားလျှင်
ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ရကြောင်း၊ သို့သော် သားတွေကို သေချာ
စွာ သင်ပေးလိုက်ကြောင်း အဘိုးက ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော့် အဖေရဲ့အစ်ကိုကြီးက B.A. အောင်တော့
ကျောင်းဆရာလုပ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖခင်ကြီးကတော့
ရှေ့နေလုပ်ဖို့ B.L. ပါ ဆက်တက်ပြီး အောင်တော့ အရပ်ပြန်
လာတဲ့အခါ ရွာဦးကျောင်းက ဘကြီးဘုန်းကြီးက ရှေ့နေလိုက်
မစားရဘူး။ ကျောင်းဆရာလုပ်ချင်လုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် မင့်မိဘ
တွေနဲ့ တောင်သူ(လယ်လုပ်)လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့
ဖခင်ကြီးလည်း ကျောင်းဆရာပဲ လုပ်ပါတော့တယ်။ အဘိုး
ကတော့ အင်္ဂလိပ်ကိုတော်လှန်ဖို့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်အောင်
ထားပေးခဲ့ပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေဖွင့်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာ
တွေပဲ ဖြစ်ကြရပါတယ်။ ဒီတော့ “မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်
မကိုက်” ဆိုတဲ့ ပုံနှိုင်းလိပ် ဖြစ်ကြရပါတော့တယ်။

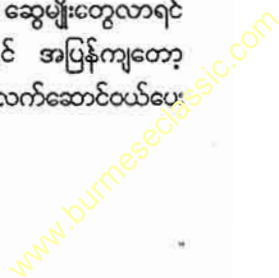
ကျွန်တော်ရဲ့ခင်ကြီးဘက်ကလည်း အမေရဲ့အဖေက ဦးဘိုးခင်၊ အစ်ကိုကြီးက ဦးဘိုးထင်ဆိုပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။ အဘိုးနှစ်ဦးရဲ့အဖေက တစ်ချိန်က မင်းမှုထမ်း သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ရွှေစလွယ် ချီးမြှင့်ခဲ့ရလို့ ရွှေစလွယ်တော်မူမင်းကြီးလို့ အများကသိကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဘေး ကွယ်လွန်တော့ ကျွန်တော်တို့အဘိုးနှစ် ယောက်ကို ရွှေကွေ ပိဿာလေးနှံ့ချိန်ပြီး ခွဲပေးရတယ်တဲ့။ နားတွေကလည်း ခြံကြီးထဲမှာ ဘေးကောင်ရေ ၆၀၀-၇၀၀ လောက်ဆိုတော့ မရေတွက်တော့ဘဲ ခြံတစ်ဝက်စီပိုင်းပြီး ဝေပေးရတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ် ရွာဦးကျောင်းဆရာ တော်ကြီးက ပြောပြလို့ သိရှိရပါတယ်။ ဒီတော့ အမောက်က ရော၊ အဖေဘက်ကပါ မင်းမှုထမ်းတွေဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော်လာဝင်စားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါ ကျွန်တော်ရဲ့ဇနီးကလည်း ရှမ်းပြည်၊ တောင်ကြီး ရှေးတုန်းက နေထွက်ဘုရင်လို့ တင်စားခေါ်ဆိုခဲ့တဲ့ ဇော်ဘွားမျိုးရိုးမှာ လာဝင်စားပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ကုန်မှာ လာရောက်ခဲ့ကြတာ ဟာ ရှေးတုန်းက ပုဏ္ဏားဆက်ကြောင့်ပါ။ ဒါကို နောင်တော် လူပျိုတော်နတ်မင်းကြီးကလည်း ပူးပြီးပြောပြလို့ သိရှိရပါတယ်။

ကျွန်တော် ကားတွေတစ်စီးပြီးတစ်စီး ဝယ်စီးပြီး နောက် ဆုံး ဘောက်ဇောဘဲလော့ကရက်ဆီဒါ ရောင်းပြီး ကားထပ် မဝယ်တော့ဘဲ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ပါတယ်။ အလှ ကုန်တွေ၊ အိမ်သုံးဆေးဝါးတွေ၊ စားသောက်ကုန်ကတော့ ငါးသေတ္တာလုပ်ငန်းလုပ်ခဲ့တာ အောင်မြင်မှုရခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန် တိုင်းမှာ ပထမဦးစွာ စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မစ္စတာဖူးကေး ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဖူးကေး FUKU ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ထုတ် တာပါ။ ဖူးကေးဆိုတာက ဂျပန်ကြီးပါ။ ၁၀ လမ်းထဲက ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ တရုတ်ကြီးရဲ့သမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဗမာပြည်လာနေတာပါ။ သူနဲ့ကျွန်တော် ဖက်စပ်ပူးပေါင်းလုပ် တဲ့အတွက် ဂျပန်ကလာတဲ့ ငါးသေတ္တာလို ကောင်းတာပါ။ အဲဒီအချိန်က ယိုးဒယားကလာတဲ့ ငါးသေတ္တာတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ငါးသေတ္တာကို မမိပါဘူး။ သမဝါယမအသင်းတွေ နဲ့ အလုပ်ရုံ၊ စက်ရုံတွေက အများဆုံးဝယ်ပါတယ်။ အရွယ် အစားကတော့ နို့ဆီဘူးအရွယ် တစ်သေတ္တာ ၄၈ ဘူးပါ ဟက်ကင်သေတ္တာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ နေဆိုင်၊ ညဆိုင် အလုပ်

သမားတွေ နှစ်ဆိုင်းခွဲပြီး လုပ်တာတောင် မနိုင်အောင် ထုတ် လုပ်ရပါတယ်။ ရောင်းအကောင်းဆုံးပစ္စည်းပါ။ အခြားသူတွေ လိုက်လုပ်ကြပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ငါးသေတ္တာကို မမိပါဘူး။ တချို့ က ငါးသလောက်တွေနဲ့ လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်က ပြည်သူ့ ပုလဲနဲ့ ငါးလုပ်ငန်းက ပလာတူးငါး လိုသလောက်ဝယ်လို့ရ တယ်။ စက်မှုလက်မှုမှတ်ပုံတင်ထားတော့ လိုသလောက် ဝယ်လို့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အလှကုန်လုပ်ငန်းကလည်း မိတ်ကပ်၊ ရေမွှေး၊ ကိုယ် လိမ်းပေါင်ဒါ၊ မျက်နှာလိမ်းပေါင်ဒါ၊ စနိုး စသည်တို့ ဖြစ်တယ်။ သမဝါယမတွေကို ပေးသွင်းရေးလုပ်ရတယ်။ အိမ်သုံးဆေးဆို လျှင် အင်နီဆစ်၊ ဂရိုက်ဝါတာ၊ ဇီပုရယ်ဆင်တစ်ကလေးဆေး ရည်း၊ ဂလိုရီယာဒရေ(ပ်) စတဲ့ ဒီဇုဆာဖော်မြူလာနဲ့ထုတ်တဲ့ ဆေးတွေဆိုတော့ အားလုံးကောင်းတယ်။ ကုန်ကြမ်းကလည်း ဒီဆူဇာကဝယ်ထားတဲ့ ကုန်ကြမ်းဆေးဝါး၊ ထုတ်တာက ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာကျော်တင့်လွင်(ကွယ်လွန်) နဲ့ ရှယ်ယာလုပ်တာပါ။ သ/မသင်းတွေပဲ ပေးသွင်းရပါတယ်။ ကမ္ဘာအေး ဒေါက်တာကျော်တင့်လွင်(ခြံထဲ နှစ်ထပ်တိုက်တစ် လုံးဆောက်ပြီး နယ်က သ/မအဝယ်တော်ကိုယ်စားလှယ်တွေ တည်းဖို့ ဆောက်ပေးထားပြီး ဧည့်သည်တွေသွားဖို့လာဖို့ ကားတစ်စီးပါ ပေးထားပါတယ်။ ဒေါက်တာကျော်တင့်လွင်လည်း မိသားစုစီးဖို့ ကားတစ်စီး၊ အလုပ်ရုံသုံး ကားတစ်စီး နှစ်စီးပိုင် ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မိသားစုစီးဖို့ ကားတစ်စီး၊ ဧည့်သည်တွေစီးဖို့ တစ်စီး၊ ဝန်ထမ်းကြိုတင်(စ်)ကားတစ်စီး နှင့် အလုပ်ရုံသုံး နှစ်တန်ခွဲ ကားလေးတစ်စီးပါ ရှိပါတယ်။

တိုက်ကလည်း မိသားစုနေဖို့ ကုန်တော်လေးမှာ တိုက် တစ်လုံးနှင့် ကမ္ဘာအေး ဧည့်သည်တည်းဖို့ တိုက်တစ်လုံးအပြင် ကားကလည်း လေးစီးလောက်ပိုင်ပါတယ်။ ဝင်ငွေကလည်း နေ့စဉ် သိန်းဂဏန်းဝင်နေတော့ ဒီတစ်သက်တော့ သားစဉ် မြေးဆက် သုံးမကုန်နိုင်ပါဘူးလို့ စိတ်ထဲတွေ့မိတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ဇနီးကလည်း ရှမ်းမဆိုတော့ အလှူအတန်းလည်း ရက်ရောတယ်။ သူ့ဘက်က ဆွေမျိုးတွေကတော့ မလာကြပါ ဘူး။ အညာက ကျွန်တော်ဘက်က ဆွေမျိုးတွေလာရင် လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ဝတ်ကျေတဲ့အပြင် အပြန်ကျတော့ ကလေး၊ လူကြီးအားလုံး ဝတ်စုံတစ်စုံစီ လက်ဆောင်ဝယ်ပေး

တယ်။ အညာဆွေမျိုးတွေအတွက် ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ငါးသေတ္တာ စတာတွေလည်း ပေးလိုက်တယ်။ “ခြွေနိုင်တော့ ရုံ”ဆိုတဲ့ စကားလုံးပဲ ဆွေမျိုးတွေ တပည့်သားမြေးတွေဆိုတာ သူ့ငွေလေး၊ သူ့ငွေကတော်လေးနဲ့တောင် ခေါ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လဲမယားက ဘဝင်မမြင့်ဘူး။ ဖြစ်သလို နောက်ပါပဲ။ အိမ်မှာလည်း စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်လေးနဲ့နေတော့ တစ်ခါတစ်ရံ နယ်က ဧည့်သည်တွေက ကျွန်တော်ကို အလုပ် သမားမှတ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ဆရာကြီး မရှိဘူးလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူလဲလို့မေးတော့ ဒီကပိုင်ရှင် ဦးသက်ဆွေ ကောလို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကျုပ်ပါလို့ပြောတော့မှ “ဟာ အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာကို ဒီကအလုပ် သမားမှတ်လို့ပါ” လို့ ပြောတယ်။ နောက် ကျွန်တော်တို့ဝန်း မောင်နှံက ဘာသာရေးလည်း အတတ်နိုင်ဆုံးလုပ်ပါတယ်။ မင်းကွန်းပိပဿနာ တောရကျောင်းတိုက်မှာ ရာသက်ပန်အသင်း ဝင်ထားပြီး ဆွမ်းစရိတ်တွေလျှူတယ်။ တစ်နှစ် တစ်လ တရား ဝင်တယ်။ မအားလပ်လို့ မဝင်နိုင်ရင် ဝင်နိုင်သူတွေကို နိဗ္ဗာန် ကူးတို့ ပို့ပေးရတယ်။ မဟာစည်ရိပ်သာ၊ မိုးကုတ်ရိပ်သာတို့ကို လည်း ဆွမ်းစရိတ်လျှူပါတယ်။ မန္တလေးက ညီမတစ်ယောက် လာလည်တော့ စီးပွားရေးအဆင်ပြေနေတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြောတဲ့စကားလေးကတော့ အစ်ကိုလေး ခုလိုစီးပွားဖြစ်နေ တာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စီးပွားရေးဆိုတာ “ငှက်ခါးပျံ သလို” နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ သတိထားပါ တဲ့။ ဒါလည်းပဲ မှန်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရုတ်တရက် စီးပွားကျမယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ စီးပွားတွေကလည်းတက်၊ ယောက္ခမကြီးနှစ်ဦးလည်းဆုံးပါးသွားတော့ သားလေးနှစ် ယောက်ရှင်ပြုပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပွင်းခဲမယ်ဆိုပြီး မိန်းမ နဲ့ တိုင်ပင်တော့ မိန်းမကလည်း သဘောကျတယ်။ ဒီတော့ သားလေးနှစ်ယောက်နဲ့ တူလေးသုံးယောက် ရှင်လောင်းငါးပါး၊ ပွင်းခဲတာက ကျွန်တော်ရယ်၊ တူနှစ်ယောက်၊ ညီဝမ်းကွဲနှစ် ယောက် ငါးပါး။ သမီးမိန်းကလေးမရှိတော့ ပေါင်းတည်က သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးလေး မွေးစားပြီး နားသပေးလိုက်တယ်။ အရှေ့ပို့ကုန်း ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်လုံးရှိ သံဃာအပါး ၃၅၀ အညာဒေသက သူငယ်ချင်းကျောင်းနေဘက် ဘုန်းကြီး ၁၀ ပါးအပြင် အခြားကျောင်းတိုက်တွေကပါ ပင့်သံဃာ ၅၀၀ ကို

တစ်ပါး သင်္ကန်းခွဲရုံ လှူဖွယ်ပစ္စည်း ငွေသားပါ တစ်ပါး ၅၀၀ဝိ ဖြစ် လှူပါတယ်။ ဟိုခေတ်က ငွေတန်ဖိုးရှိတဲ့ခေတ် ရွှေတစ်ကျပ် သား ၂၅၀ ခေတ်ကဆိုတော့ ဒီခေတ်ငွေထက် တန်ဖိုးကြီးတာ ပေါ့။ စုစုပေါင်း ၂၅ သိန်းဖိုး၊ ကျွေးတာက စီးတီးဟိုတယ်က ဒဲပေါက်သုံးဒယ်၊ တစ်ဒယ် လူ ၅၀၀ စာဆိုတော့ လူ ၁၅၀၀ လောက် ကျွေးရတယ်။ ဒါတောင် နောက်ထပ်တစ်ဒယ် အပိုမှာ ထားတာက တစ်ဝက်လောက်ကုန်သေးတယ်။ ဒီတော့ လူ ၂၀၀၀ လောက်နီးပါး လာတာပေါ့။

ကျွန်တော်ရဲ့ဥပဒေချင်း ဒေါက်တာကျော်တင့်လွင်က တော့ သူငယ်ချင်း လှူတာတော့လှူပါ။ ဒီတံသွန်ဖာမှောက် ဆိုတာလို အကုန်လုံးမလှူပါနဲ့။ ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်ဖို့လည်း ချန် ထားပါဦးလို့ ပြောတယ်။ နောက်နှစ်လလောက်ကြာတော့ စီးပွားရေးကျလာတယ်။ ကားတွေလည်း တစ်စီးပြီးတစ်စီး ရောင်းရတယ်။ အလုပ်ရုံတွေလည်း ပိတ်ရပြီး ဘာလုပ်ငန်းမှ မဖြစ်တော့ဘူး။ မိသားစုစီးတဲ့ ကားလေးနဲ့ တိုက်တစ်လုံး၊ ဖုန်းတစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တယ်။ စီးပွားကျချင်တော့လည်း တရိပ်ရိပ်နဲ့ ဒီရေကျသလို ကျသွားတယ်။ မိသားစုစီးတဲ့ ကားလေးနဲ့ Private Taxi ဆွဲခဲ့ရသေးတယ်။ နောက် အဲဒီ ကားလေးရောင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ရသေးတယ်။ နောင်တော်ကြီး အကူအညီတောင်းတော့ ရောင်းကောင်းပါ တယ်။ တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ဆက်မလုပ်နိုင်လို့ ပိတ်လိုက် ရတယ်။ တိုင်းရင်းဆေးဆရာအနေနဲ့ ဆေးလည်းကုနေရပါ တယ်။ လှည်းကူးမြို့သား တပည့်တစ်ဦးရဲ့အိမ်မှာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်သွားပြီး လူနာတွေ သွားကုပေးတယ်။ ရန်ကုန်ကနေသွားရတာ အတော်ကလေး ပင်ပန်းခက်ခဲပါတယ်။ ဒီတော့ နောင်တော်ကြီးကို စီးတော်ယာဉ်လေးရအောင် ကူညီ ပါလို့ တောင်းခံခဲ့တယ်။ နောင်တော်ကြီးကလည်း သားတပည့် ရဲ့နိမ့်ကို ပူးပြီး တစ်လအတွင်း ရအောင်ကူညီပေးမယ်။ ရလျှင် ထီးနန်းကိုလာပြီး ကန်တော့ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ရလျှင်လာ ရောက်ကန်တော့ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်ရပါတယ်။ တစ်လ အတွင်း ကားဝယ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ဆက်လက်တင်ပြပါဦးမည်။

ဒေါက်တာသက်ဆွေ(M.D.)
(ရှေ့ဆောင်တင်ဆွေ)(မင်္ဂလာမေ့စောတိကဓမ္မ)

သူတော်ကောင်းတို့ နှလုံးသား

အရှင်အင်္ဂါရ(ရွှေမန်းသား)

နသက္ကာ ခေါ် ပန မယာ ကေဿ မရဏဒုက္ခံ အညဿ ဥပရိ နိက္ခိပိတံ၊ သွာဟံ အတ္တနော ဇီဝိတံ တဿာ ဒတွာ တဿာ သန္တကံ မရဏံ ဂဟေတွာ ဣဓ နိပန္နော၊ မာ အညံ ကိဉ္စိ အာသင်္ကိတ္ထ၊ မဟာရာတတိ။
(နိဂြောဓမိဂဇာတ်)

အရှင်မင်းကြီး . . . တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကျရောက်နေတဲ့ သေခြင်းဆင်းရဲ ဒုက္ခကြီးကို တခြားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ လွှဲဖယ်ချလိုက်ဖို့ဆိုတာ မလုပ်သင့်ပါ။ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့အသက်ကို သေခြင်းဘေးဒုက္ခကြီး ဖိစီးနေတဲ့ သမင်မလေးကို ပေးပြီးတော့ ငါဟာ သူ့ရဲ့ အစားသေခြင်း တရားကို ယူဆောင်ပြီး ဟောဒီ စင်တီတုံးပေါ်မှာ လည်စင်းပြီး လဲလျောင်းနေတာပါ။ ငါဒီလိုလုပ်နေတာကို တခြားသူတွေအပေါ်မှာ ယုံမှားသံသယ မထားလိုက်မိပါရစေနဲ့။

အထက်က ဖော်ပြခဲ့တဲ့က စကားလေးတွေကတော့ ဘုရားအလောင်းတော်မြတ်ကြီး နိဂြောဓသမင်မင်း ဖြစ်စဉ် တုန်းက ပြောခဲ့တဲ့ စကားလေးတွေပါ။ ဘာကြောင့် ဒီစကားလေးတွေကို ဘုရားအလောင်းတော်ကြီး ပြောရသလဲဆိုရင် ဇာတ်ကြောင်းလေးက ဒီလိုပါ စာဖတ်သူရယ်။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ စာဖတ်သူရယ်။ ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး အုပ်ချုပ်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စာရေးသူတို့၊ စာဖတ်သူတို့ရဲ့ ဂေါတမဘုရားရှင်ဟာ နိဂြောဓလို့ အမည်ရတဲ့ သမင်ကလေးအဖြစ်နဲ့ မွေးဖွားလာပါတယ်။ ဘုရားလောင်းသမင်မင်းဟာ မွေးဖွားလာကတည်းက ရွှေရောင်အဆင်းရှိပါတယ်။ မျက်လုံးလေးတွေကလည်း ဝတ္ထုမြားလုံးလေးတွေလို ကြည်လင်နေပါတယ်။ ဦးချိုလေးတွေ

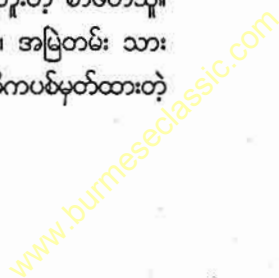
က ငွေရောင်တောက်နေပါတယ်။ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင်လည်း ရတနာကမ္မလာကို ကြည့်ရသလို ကျက်သရေရှိနေပါတယ်။

ဘုရားလောင်း နိဂြောဓသမင်မင်းဟာ အရွယ်ရောက်လာတော့ သမင်ပေါင်းငါးရာကို အုပ်ချုပ်ပြီး နေပါတယ်။ ဘုရားလောင်း သမင်မင်းနဲ့ မနီးမဝေး တောအုပ်ကြီးထဲမှာလည်း သာခလိုအမည်ရတဲ့ သမင်တစ်ကောင်ဟာ သမင်ပေါင်းငါးရာကို အုပ်ချုပ်ပြီး မင်းလုပ်နေပါတယ်။ အဲဒီ သာခဆိုတဲ့ သမင်မင်းကလည်း ရွှေရောင်အဆင်း ရှိတာပါပဲ။ ပြောရရင်တော့ သမင်မင်းနှစ်ကောင်ဟာ ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် အုပ်ချုပ်နေကြတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

ဒါပေမယ့် သာခသမင်မင်းကတော့ အရှင်ဒေဝဒတ်အလောင်းပါ။ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကြီးနဲ့ အရှင်ဒေဝဒတ်အလောင်းတော်ကြီးတို့ဟာ ဇာတ်တော်ပေါင်းတော်တော်များများမှာ ရန်သူအဖြစ်နဲ့ အပြိုင်အဆိုင်အဖြစ်နဲ့ ပါဝင်ပတ်သက်နေတာတွေကို တွေ့မြင်ကြပါတယ်။

ခုပြောပြနေတဲ့ ဒီဇာတ်တော်မှာလည်း မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ကြီးနဲ့ အရှင်ဒေဝဒတ် အလောင်းတော်ကြီးတို့ဟာ ရန်သူတွေတော့ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တာဝန်ယူသိစိတ်နဲ့ သူတော်ကောင်းပီသစိတ်တွေကတော့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကွဲပြားခြားနားနေတာကို တွေ့ကြရမှာပါ။ ဒါကြောင့် ဇာတ်တော်လေးကို ဆက်ပြောပြချင်ပါတယ် စာဖတ်သူ။

ဗာရာဏသီပြည်ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဗြဟ္မဒတ်မင်းဟာ အသားငါး မပါတဲ့ ပွဲတော်မတည်တတ်ပါဘူးတဲ့ စာဖတ်သူ။ ဒါကြောင့် အမြဲတမ်း တောလိုက်ပါတယ်။ အမြဲတမ်း သားကောင်တွေကို ပစ်ဖမ်းပါတယ်။ သူတို့ အဓိကပစ်မှတ်ထားတဲ့

သားကောင်တွေက အလွယ်တကူတွေ့နိုင်တဲ့ သမင်တွေပဲ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

မင်းကြားကြီးက သူတောကစားထွက်သွားရင်လည်း ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်းမထွက်ဘဲ မူးမတ်တွေကော၊ ဝန်ကြီးတွေကော၊ မြို့သူမြို့သားတွေကော၊ နယ်သူနယ်သားတွေ ကော လူစုလူဝေးအများကြီးနဲ့ သွားလေ့သွားထ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ခဏခဏသွားတော့ ပြည်သူပြည်သားတွေမှာ အလုပ်ပျက်၊ အကိုင်ပျက်ဖြစ်ကြရပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာကို အဖြေရှာဖို့ တိုင်ပင်ကြတော့ မင်းကြားကြီးကို ဥယျာဉ်ကြီး အကြီးကြီးဆောက်ပေးပြီး အဲဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ သားကောင် တွေကို ကျုံးသွင်းမောင်းချထားပေးဖို့ အကြံရကြပါတယ်။ ပြည်သူပြည်သားတွေဟာ သူတို့ရတဲ့ အကြံအစည်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ပါတယ်။ ဥယျာဉ်အကြီးကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်လိုက်ပါတယ်။ တည်ဆောက်ပြီးတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီး ထဲကို သားကောင်တွေ တောခြောက်မောင်းထည့်ပေးထား လိုက်ပါတယ်။

တောခြောက်မောင်းထည့်ခံရတဲ့အထဲမှာ စောစောက ပြောပြခဲ့တဲ့ နိဂြောဓသမင်မင်း အုပ်ချုပ်တဲ့ သမင်ငါးရာရယ်၊ သာဓသမင်မင်း အုပ်ချုပ်တဲ့ သမင်ငါးရာလည်း ပါလာရပါ တယ်။

တိုင်းသူပြည်သားတွေက သူတို့ရဲ့ရုပ်ရုပ် အကောင် အထည်ဖော်ပြီးတော့က ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဗာရာဏသီမင်း ကြားကြီးကို သံတော်ဦးတင်လိုက်ပါတယ်။ မင်းကြားကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတွေ ဖြစ်တာပေါ့ စာဖတ်သူရယ်။ ဟုတ် တယ်လေ။ သူလည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း တောကြီးမျက်မည်း ထဲမှာ တောကစားထွက်စရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ လွယ်လွယ် ကူကူ သူမင်းဥယျာဉ်မှာပဲ တောကစားထွက်ရတော့မှာမို့လား။ တစ်ခါ တိုင်းသူပြည်သားတွေလည်း ဘုရင်မင်းကြားကြီးနဲ့ တောကစားလိုက်စရာ မလိုကြတော့တဲ့အတွက် သူတို့စီးပွား ရေးအလုပ်တွေကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လုပ်နိုင်ကြပြီလေ။

အဲဒီလိုနဲ့ အဲဒီ သားသမင်တွေလှောင်ထားတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ဘုရင်မင်းကြားကြီးက နေ့တိုင်းလာလာပြီး လေးကြီးကိုင်ကာ သမင်တွေကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးပါတော့ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားအလောင်းတော် သမင်မင်းနဲ့ သာဓ

သမင်မင်းကိုတော့ ရွှေဝါရောင်အဆင်းရှိတဲ့ ရွှေသမင်တွေ ဖြစ်တာကြောင့် ဘေးမဲ့ပေးထားပါတယ်။ မင်းကြားကြီးက ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးတာ သမင်တစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်ပေမယ့် တခြား သမင်လေးတွေလည်း အသက်ဘေးက သေမှာကြောက်တော့ တဝန်းဝန်းတရုန်းရုန်းနဲ့ ပြေးကြလွှားကြတော့ သမင်တွေ အများအပြား ဒဏ်ရာရသူရ၊ ခြေကျိုးသူကျိုး၊ ခေါင်းပေါက်သူ ပေါက်နဲ့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုတ်နေကြရ ပါတော့တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်နေတော့ ဒီအတိုင်းဆို သမင်တွေ ခဏလေးနဲ့ သေကုန်မယ်။ အစည်းအဝေးလုပ်မယ်ဆိုပြီး အစည်းအဝေးလုပ်ကြပါတယ်။ နှစ်ဖက်ခေါင်းဆောင်တွေ ဖြစ်တဲ့ နိဂြောဓသမင်မင်းရယ်၊ သာဓသမင်မင်းရယ်က ခေါင်း ဆောင်ပြီး ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ဆွေးနွေးပွဲရဲ့ အဖြေရလဒ် ကတော့ တစ်နေ့ကို အလှည့်ကျ သမင်တွေ စဉ်းတီတုံးဆီ သွားပြီး အသေခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့လုံးက သဘောတူကြပြီး သမင်တွေဟာ အလှည့်ကျ စဉ်းတီတုံးဆီ အသတ်ခံဖို့ လည်စင်းပြီး သွားနေပေးရပါတယ်။ စားဖိုမှု ကလည်း နေ့တိုင်းလာလာပြီး သမင်လေးတွေကိုသတ်ပြီး မင်းကြားကြီးကို ပွဲတော်တည်ဖို့ ကပ်ပါတယ်။ သမင်တွေဟာ အလှည့်ကျ စဉ်းတီတုံးဆီသွားနေကြရင်း တစ်နေ့ သာဓမင်း ဘက်ခြမ်းက ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနဲ့ သမင်မလေးအလှည့် ကျရောက်လာပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ကလည်း မီးဖွားခါနီးနေ သေးပေးရမယ့် နေ့ကလည်းကျနေ၊ သမင်မလေးခမျာ အခက် တွေနေပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့ခေါင်းဆောင် သာဓသမင်မင်းဆီ အယူခံဝင်ပြီး အလှည့်ကျော်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဘယ်လိုပဲ တောင်းဆိုတောင်းဆို သာဓသမင် မင်းက အလှည့်ကျော်ပေးဖို့ မဖြစ်ဘူးချည်း ပြောပြီး ဘူးခဲ နေပါတယ်။ သမင်မလေးလည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး နိဂြောဓ သမင်မင်းဆီ ရောက်လာပါတယ်။ အကျိုးအကြောင်းမေး တော့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြတော့ နိဂြောဓသမင်မင်း က သနားကရုဏာသက်စွာနဲ့ စိုးရိမ်သောက မဖြစ်ပါနဲ့ ချစ်နမ။ သင့်အလှည့်ကျတဲ့ အသတ်ခံရမယ့်နေ့ကို ငါ့ကိုယ် တိုင် အသက်နဲ့ အသတ်ခံလိုက်ပါမယ်လို့ တာဝန်ယူလိုက် ပါတယ်။

ဘုရားလောင်း နိဂြောဓသမင်မင်းဟာ သူတာဝန်ယူထားသလိုပဲ အသတ်ခံရမည့်နေ့ ရောက်လာတော့ စဉ်းတီတုံးမှာ သွားပြီး လည်စင်းလဲလျောင်းနေလိုက်ပါတယ်။ စားဖိုမှူးလည်း ထုံးစံအတိုင်း အချိန်ကျတော့ သမင်သတ်ဖို့ စဉ်းတီတုံးဆီလာပါတယ်။ အသတ်ခံဖို့ လည်စင်းခံနေတဲ့ ရွှေဝါရောင် ဘုရားအလောင်းတော် သမင်မင်းကိုမြင်တော့ စားဖိုမှူးလည်း အံ့ဩထိတ်လန့်ပြီး မင်းကြားကြီးဆီ အပြေးသံတော်ဦး တင်လိုက်ပါတယ်။

မင်းကြားကြီးလည်း အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ ရထားပေါ်တက်စီးပြီး နောက်လိုက်မိလိမ့်မိတဲ့ ဥယျာဉ်ဆီကို ရောက်လာပါတယ်။ မင်းကြီးလည်း ဥယျာဉ်ရောက်တော့ စဉ်းတီတုံးပေါ်မှာ လည်စင်းပေးနေတဲ့ နိဂြောဓသမင်မင်းကို မြင်တော့ အရှင်သမင်မင်း၊ သင့်ကို ငါက ဘေးမဲ့ပေးထားပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာလာပြီးတော့ အသတ်ခံဖို့ လည်စင်းနေရတာလဲ” လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

နိဂြောဓသမင်မင်းကလည်း “အရှင်မင်းကြီး၊ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနဲ့ သမင်မလေးတစ်ကောင်ဟာ ငါ့ထံမှာ ရောက်လာပြီး သူ့အလှည့်ကို ကျော်ပေးပါ။ သူ့အစား တခြားတစ်ယောက်ကို သေစားသေစေ ထည့်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီး၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကျရောက်နေတဲ့ သေခြင်းဆင်းရဲ ဒုက္ခကြီးကို တခြားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ လွှဲဖယ်ချလိုက်ဖို့ဆိုတာ မလုပ်သင့်ပါ။ ဒါကြောင့် ငါ့အသက်ကို သေခြင်းဘေးဒုက္ခကြီး ဖိစီးနေတဲ့ သမင်မလေးကိုပေးပြီးတော့ ငါဟာ သူ့ရဲ့အစား သေခြင်းတရားကို ယူဆောင်လာပြီး ဟောဒီစဉ်းတီတုံးပေါ်မှာ လည်စင်းပြီး လဲလျောင်းနေတာပါ။ ငါဒီလိုလုပ်နေတာကို တခြားသူတွေ အပေါ်မှာ ယုံမှားသံသယ မထားလိုက်မိပါစေနဲ့” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တဲ့အခါ . . .

မင်းကြားကြီးခမျာ မျက်လုံးတွေပြူး၊ မျက်ဆန်တွေ ထန်ပြီး အံ့ဩလွန်းလို့ “အိုး . . . လူတွေမှာ ဒီလို မေတ္တာထရုဏာ၊ သည်းခံခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတာ မတွေ့ဖူးပါလား။ ဣဆန်းပေစ္စတကာ။ အရှင်သမင်မင်း၊ ထတော်မူပါ။ အရှင်သမင်မင်းကော အဲဒီ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ သမင်မလေးကော ဘေးမဲ့ပေးတော်မူပါတယ်”

“မင်းကြီး . . . ကျွန်တော်မျိုးတို့ နှစ်ကောင်ပဲ ဘေးမဲ့ပေးမှာလား”

“ကောင်းပါပြီ သမင်မင်းရယ်။ ဟောဒီ ဥယျာဉ်ထဲက သမင်တွေအားလုံးကိုလည်း ဘေးမဲ့ပေးပါတယ်”

“မင်းကြီး . . . ဒီဥယျာဉ်ထဲက သမင်တွေပဲလား”

“ကောင်းပါပြီ သမင်မင်းရယ်။ တခြားသတ္တဝါတွေကိုလည်း ဘေးမဲ့ပေးပါတယ်”

စသည် စသည် ပြောကြားရင်း မင်းကြားကြီးလည်း အသိတရားဝင်၊ သတိတရားကပ်ပြီး မင်းကျင့်တရားနဲ့အညီ မင်းလုပ် အုပ်ချုပ်ပါတော့တယ်။

စာဖတ်သူရေ . . . တတ်လေးက ပြီးသွားပေမယ့် တွေးစရာတွေက အများကြီးကျန်နေခဲ့ပါသေးတယ်။ သူတော်ကောင်းကြီးများနဲ့ အတူနေထိုင်ရတာဟာ အသက်အန္တရာယ်လည်း ကင်းပါလား။ သူတော်ကောင်းကြီးများကို မှီခိုပြီး သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာရပါလား။ “သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းအပေါင်း ကိုယ့်ကြောင့်အေးစေသော်” ဆိုတာ ဒီလို သူတော်ကောင်းကြီးတွေ ပါးစပ်ဖျားက စီးဆင်းကျလာတဲ့ စမ်းရေစကားတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လည်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိပါသေးတယ်။

တကယ်လို့များ စာရေးသူကိုများ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့အစား အသက်သေခံဖို့ သွားပေးပါလို့ လာပြောခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ ဘယ်လိုဆင်ခြေပေးရမလဲ၊ ဘယ်လိုဖြေသိမ့်မှုမျိုး ပေးရမလဲ၊ ဘယ်လိုများ . . . ဘယ်လိုများနဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှာနေမိမလားဘဲ တွေးမိနေပါသေးတယ်။ စာဖတ်သူဆိုရင်ရော အဲဒီနေရာကို တစ်နေ့နေ့မှာ ရောက်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုအဖြေရှာမလဲ သိချင်နေမိပါတယ်။

ရွှေမန်းသာ၊ အရှင်အင်္ဂုရ

ကျမ်းကိုး

- ဇာတကပါဠိ၊ ဇာတကအဋ္ဌကထာ(၁)
- Jataka Tales Of the Buddha An Antholog (Ken and Visakha Ka Wasaki)

ပေဒင်လက္ခဏာဆရာဟောချက် သွေးထွက်အောင်မှန်

■ တက္ကသိုလ်သစ်

ပေဒင်လက္ခဏာဆရာက ကျွန်တော့်ဇာတာနှင့် လက်ဖဝါးကို ကြည့်ရှုတွက်ချက်ပြီး “ဆရာမှာ အမြဲတမ်း အတိုက်အခိုက်ရှိတယ်။ အဲဒီအတိုက်အခိုက်တွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး တိုးတက်မှုရရှိမှာပါ” ဟု ဟောခဲ့ဖူးသည်။

ပေဒင်လက္ခဏာဆရာ၏ ဟောချက်သည် ကျွန်တော့် အတွက် ကွက်တိမှန်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကြီးကြီးမားမား အတိုက်အခိုက်ခံရသည့် ကိစ္စကြီးနှစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ယင်းကိစ္စကြီးနှစ်ခုသည် ကျွန်တော့်ဘဝ ပျက်စီးသွားအောင် လုပ်ဆောင်ခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းပြီး စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ ယိုယွင်းသွားနိုင်သည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ အတိုက်အခိုက်ခံရပြီးနောက် အထက်တွင် ပေဒင်လက္ခဏာဆရာ ဟောသကဲ့သို့ ဆုတ်ယုတ်မှုမဖြစ်ဘဲ တိုးတက်မှုဖြစ်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

၁၉၇၂ ခုနှစ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခု

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် နယ်မြို့လေးတစ်မြို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်တာဝန်က အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ အတွင်းရေးမှူးတာဝန် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အသင်းအဖွဲ့တစ်ခု၏ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကိုလည်း ပူးတွဲထမ်းဆောင်ရသည်။

လူတစ်ယောက်တည်း တာဝန်နှစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ရသဖြင့် အထိုက်အလျောက် အလုပ်များသည်။ သို့သော် လူသိများသည်။ ချစ်ခင်သူပေါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏ အခက်အခဲ ပြဿနာများကို ကူညီဖြေရှင်းပေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုမျှမကသေး။ သူတို့ကို ကျေးဇူးပြုသဖြင့် သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ကြ၏။ ဆိုပါစို့။ ဆန်ကအစ၊ ဟင်းစားအဆုံး မေတ္တာဖြင့် ပေးကြသည်။ ကျွန်တော်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော ဒေသတွင် ပင်လယ်ငါး

ဖမ်းလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် ငါးခြောက်၊ ငါးခြမ်းဆိုလျှင် ဖောဖောသီသီ စားရ၏။ ဝယ်စားစရာမလိုပေ။ မေတ္တာဖြင့် ပေးကြသည်။ ကြက်ဥ ဘဲဥဆိုလျှင်လည်း အိမ်တွင် ထားသို၍ စားရ၏။

ဤသည်ကို ကျွန်တော်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချို့က သိသည်။ သူတို့အဖို့ မနာလိုဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုအချိန်က “မှောင်ခို”ခေတ်စားနေချိန်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေအချို့က သူတို့လုပ်ငန်းတွင် ငွေထည့်ဝင်ပြီး အကျိုးအမြတ်ခံစားရန် ကမ်းလှမ်းကြသည်။ ဥပဒေနှင့် မဆီလျော်၊ မည်ညွတ်သဖြင့် ကျွန်တော် လုံးဝလက်မခံပါ။ ထိုကဲ့သို့ ကမ်းလှမ်းခြင်းမှာ ကျွန်တော်တွင် လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာရှိ၍ မဟုတ်။ သူတို့ကို နှုတ်ဖြင့်စောင်မခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် သူတို့အပေါ် မေတ္တာထားသဖြင့် ကျွန်တော်အပေါ် မေတ္တာဖြင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်နားလည်မိသည်။

နောက်တစ်ချက်ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်က တာဝန် နှစ်ခုကို ပူးတွဲထမ်းဆောင်ရာသဖြင့် အလုပ်များသည်။ မိမိတာဝန်ကို မိမိကျေပွန်အောင် မခိုမကပ်လုပ်သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချို့က ထိုသို့မဟုတ်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ခိုကပ်တတ်ကြသည်။ အပြောများပြီး အလုပ်နည်းကြသည်။ ဤတွင် အလုပ်လုပ်သူကို အလုပ်မလုပ်သူများက အုပ်စုဖွဲ့၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့နှင့် မကင်းသူတစ်ဦးကို ကျွန်တော်အားတိုင်ကြားရန် မြှောက်ပေးသည်။ မြှောက်ပေးသည့်အတိုင်း ထိုလူကလည်း လိုက်လုပ်သည်။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ နာမည်ခံ၍ တိုင်ကြားသဖြင့် အထက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး လာရောက်စစ်ဆေးသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ကျွန်တော်ကို တိုက်ခိုက်သည့်အဖွဲ့တို့ “ပလဲနံပ”သင့်ပြီး မည်သို့သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်၍ အထက်သို့ တင်လိုက်သည်မသိ။

အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ် ပြန်သွားပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်အား အထက်ရုံးမှ ခေါ်စာရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်အား အထက်တာဝန်ရှိသူ လူကြီးနှင့် တွေ့ရန်ဖြစ်သည်။ ချိန်ဆိုသည်နေ့တွင် ကျွန်တော် တာဝန်ရှိသူ လူကြီးနှင့် သွားတွေ့သည်။ ယင်းလူကြီးကို တိုင်းအဆင့်အစည်းအဝေးများတွင်

ကျွန်တော်မြင်ဖူးသည်။ သို့သော် မရင်းနှီးပါ။ သူနှင့် စကားပင် မပြောဖူးပါ။ သူ့အခန်းထဲဝင်သွားပြီး သူထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ထိုင်ခုံအလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ထိုင်ထိုင်ချင်းမှာ ပင် သူက “ခင်ဗျားကို မိခင်ဌာနပြန်ပို့ဖို့ စာတောင်ရိုက်ပြီပြီ”

သူက စာရွက်ကိုကိုင်ပြပြီး ကျွန်တော်ကိုပြောသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမျှပြန်မပြော။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနားထောင်နေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ Personal File ကို ယူကြည့်လိုက်တော့ ခင်ဗျားက အခုမှ အသက်က ၂၆ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ငြီးတော့ ဘွဲ့ရလူငယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝတက်လမ်းကို အညွှန်ချိုးလိုက်သလို မလုပ်ချင်ဘူး။ နောင် အဖွဲ့နဲ့ လုပ်တဲ့ကိုင်တဲ့အခါ တစ်ဦးတည်းသဘောနဲ့ မလုပ်နဲ့။ အများရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ပဲလုပ်။ ဒါဆို ခင်ဗျားအမှားမဖြစ်ဘူးပေါ့။ ကဲ...ကဲ... ခင်ဗျားသွားနိုင်ပြီ”

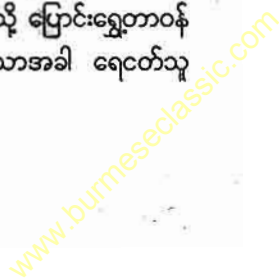
ထိုသို့ပြောပြီး ကျွန်တော်ရှေ့တွင်ပင် သူကိုင်ထားသည့် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီး စာရွက်ကို ဆုတ်ဖြဲ၍ ခြင်းထဲသို့ လုံးခြေပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့အား အရိုအသေပေးပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်လခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်ထံသို့ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်မှ ဖုန်းဆက်လာသည်။ ကျွန်တော်အား ရန်ကုန်ရုံးချုပ်တွင် တာဝန်ပေးလိုသဖြင့် ဆန္ဒရှိမရှိ ညတွင်းချင်း အကြောင်းပြန်ရန် ပြောသည်။ အကြောင်းပြန်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်အမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးသွားသည်။

ကျွန်တော်သည် အတိုင်ခံရခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတော်ပင် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်အား တိုင်ကြားသူကိုလည်း ကျွန်တော်ပြန်သိရသည်။ သူသည် ဌာနခိုင်ရာမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အား ဝိုင်းပြီးဘေးတီးပေးသူများကိုလည်း ကျွန်တော်သိသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စဖြစ်ပြီးနောက် သူတို့ကို ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား၍ အလုပ်ဆက်လုပ်ရမည်ကို ကျွန်တော်မနှစ်သက်ပါ။ သို့သော် မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်းနေရသည့် အဖြစ်ပေ။

ကျွန်တော်အား ရန်ကုန်ရုံးချုပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်လိုခြင်း ရှိမရှိ မေးလာသောအခါ ရေငတ်သူ

ရေတွင်းထဲကျသကဲ့သို့ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာ သွားသည်။ ဇနီးသည်နှင့် တိုင်ပင်၍ ညတွင်းချင်းပင် ဖုန်းပြန် ဆက်ပြီး ဆန္ဒပြုလိုက်သည်။

ထိုသို့ဆန္ဒပြုပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ရန်ကုန်ရုံးချုပ် မှ ကျွန်တော်ထံသို့ ပြောင်းရွှေ့အမိန့်စာ ရောက်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မိမိမချစ်မနှစ်သက်သူတို့နှင့် ဝေးခဲ့ ရပြီး ကျွန်တော်ဘဝသည်လည်း တစ်နေ့တခြား အမြင်ကျယ်၊ အသိကြွယ်ကာ စိုပြည်တင့်တယ်ခဲ့ရပါလေသည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခု

ကျွန်တော်သည် ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းအလုပ်မှ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် အနားယူခဲ့ပြီး လူမှုအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတွင် တွဲဖက် အတွင်းရေးမှူး(၁)အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့် ရရှိသည်။ ကျွန်တော်အလုပ်က အချိန်ပြည့်ရုံးတက်ပြီး ပြဿနာများစွာ ကို ဖြေရှင်းပေးရ၏။ အထက်အဖွဲ့အစည်းသို့ အစီရင်ခံစာ၊ မှတ်တမ်း စသည်ဖြင့် ပုံမှန်တင်ပြရ၏။ လက်အောက်မြို့နယ် အဖွဲ့အစည်းများသို့ အခါအားလျော်စွာ ညွှန်ကြားချက်ထုတ်ရ ၏။ အရေးကြီးအခမ်းအနားများကို ကျင်းပနိုင်ရန် စီမံဆောင် ရွက်ပေးရ၏။ ယင်းအလုပ်သည် လစာဝင်ငွေမရဘဲ စေတနာ့ ဝန်ထမ်းအလုပ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် လေးနှစ်တာ ကာလတွင် နာဂစ်မှန်တိုင်း တိုက်ခတ်ခံရသည့်နေ့ တစ်ရက် တည်းသာ ကျွန်တော်ရုံးတက်ပျက်ခဲ့သည်။ ကျွန်အချိန်များတွင် ခွင့်မယူဘဲ အများအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ၏။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာတွင် ကျွန်တော်သည် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းဘောင် အတွင်းမှ စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော် ထိုကဲ့သို့ စည်းစနစ်တကျ လုပ်ကိုင်ဆောင် ရွက်သည်ကို မနှစ်မြို့သူလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်အပေါ် အငြိုးအတေးထားသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်လက်အောက်မှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်အတိုင်ခံရသည်။ အထက်အဖွဲ့အစည်းသို့ တိုင်သည်။ ကျွန်တော်အား တာဝန်မှ ရပ်စဲရန်အထိပင် ကြံစည်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကြံစည်ကြသူများကို ကျွန်တော်သိသည်။

သူတို့တိုင်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တာဝန်မှရပ်စဲခံရ လျှင် ကျွန်တော်အတွက် ငွေကြေးဥစ္စာ မထိခိုက်သော်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်ပေမည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာမပြရဲလောက် အောင်ပင် ဖြစ်နိုင်သည်။

အထက်သို့ တိုင်ကြားပြီး အချိန်အတော်ကြာသည် တိုင် အထက်က မည်သို့မျှ အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိ သဖြင့် လူကြီးအားတွေ့သည့်အခါ နှုတ်ဖြင့် ထပ်၍ပြောသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုဆို၊ ပြောပြော အထက်လူကြီးက လုံးဝ အရေး ယူခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆိုပါ အထက် လူကြီးသည် ကျွန်တော်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသူ ဖြစ် သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အဆိုပါ တွဲဖက်အတွင်းရေး မှူး(၁) တာဝန်တွင် နှစ်ပြည့်သည်အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင် ခွင့် ရရှိခဲ့ပြီး နောက်ထပ်ပင် ဗဟိုအမှုဆောင်ကော်မတီဝင် အဖြစ် အရွေးခံခဲ့ရပြီး ယခု စာရေးနေသည့်အချိန်တွင် မြန်မာ နိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း ဗဟိုအမှုဆောင်ကော်မတီဝင်အဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါ၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော်၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် နှင့် အကျင့်စာရိတ္တကို သိရှိသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘော် ကြီးတစ်ဦး၏ ကောင်းမှုကြောင့် ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ထိုက် တန်သောအလုပ်၊ သင့်မြတ်သော ရာထူးဖြင့် ယနေ့တိုင် ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပါ၏။

ကိုယ်ကောင်းလျှင် ကိုယ့်ခေါင်းဘယ်မရွေ့

အများသူငါ ပြောလေ့ရှိသော စကားမှာ “ကိုယ် ကောင်းလျှင် ကိုယ့်ခေါင်းဘယ်မရွေ့” ဟူသော စကားဖြစ် ၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ ဘဝတွင် ကောင်းအောင်အလုပ်လုပ်၊ ကောင်းအောင်ကြိုးစား၊ ကောင်းသည်အပြုအမူ အကျင့်အကြံ ကို မွေးမြူလုပ်ကိုင်ပါလျှင် မည်သူတွန်းတွန်းတိုက်တိုက် မိမိ ဘဝသည် အနိမ့်သို့ ကျဆင်းမသွားဘဲ အောင်မြင်မှုသရဖူ ဆောင်နိုင်မည်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း အကြံပြုတင်ပြရပါ၏။

တက္ကသိုလ်သင်

ဆရာမကြီး ဒေါ်လင်မာဝေ

(ဆန်းပညာနှင့် ကေပီရှေ့ဆောင်နက္ခတ်ပညာရှင်)

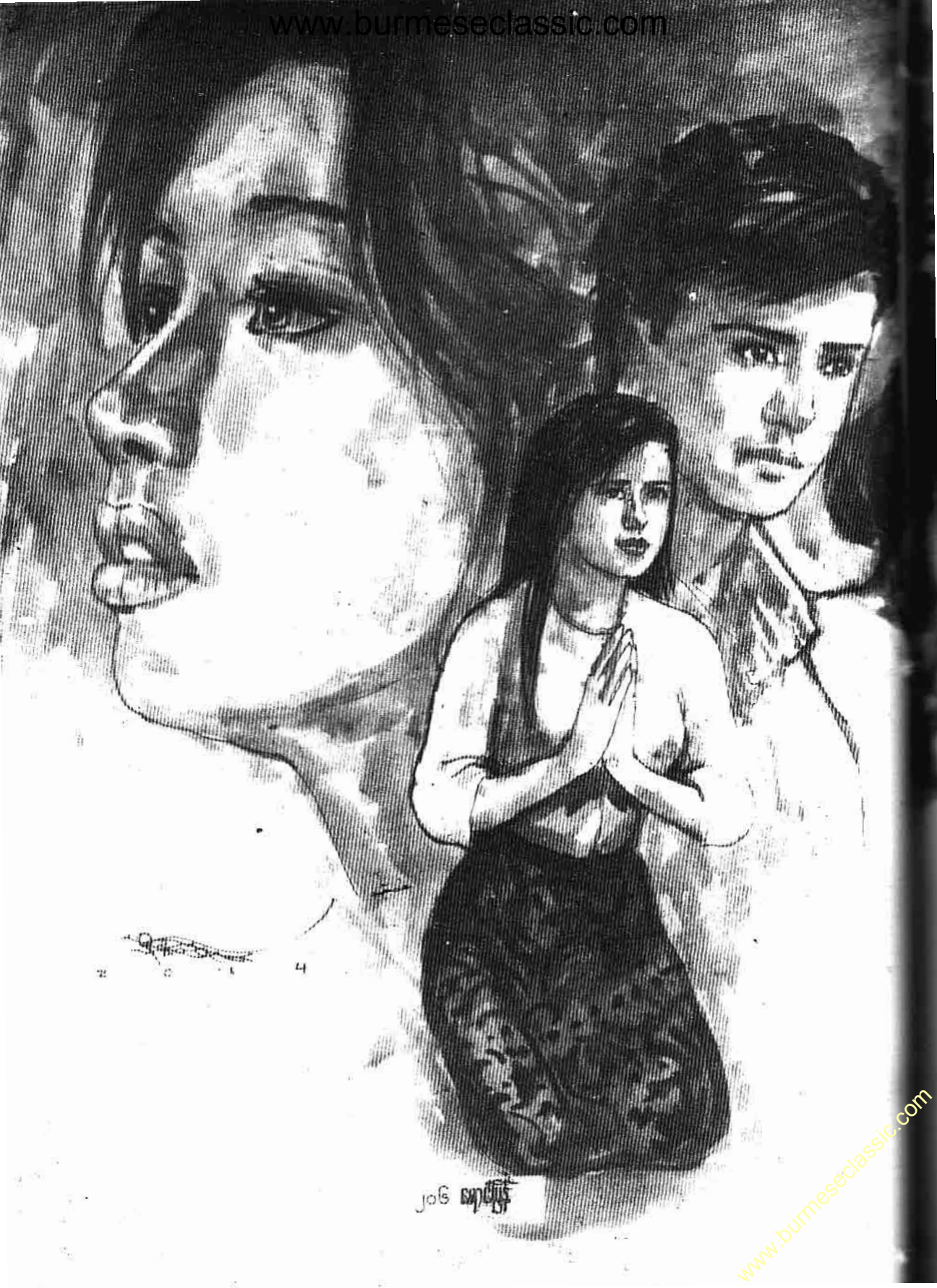
လောကီဆိုင်ရာ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်

လောကီကိစ္စအဖြာဖြာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ လာရောက်နိုင်ပါတယ်။ ဗေဒင်မေးတယ်ဆိုတာထက် အခက်အခဲတွေကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး နိုင်တဲ့ လောကီဆိုင်ရာ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်လိုဆိုရင် ပိုမှန်ပါတယ်။ ဘာသာရေးနဲ့မဆိုင်တဲ့ လောကီကိစ္စတွေမှာ လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး လူမှန်သမျှ ကြုံရတာပါပဲ။ ဘယ်လို ဖြေရှင်းရင် အဆင်ပြေနိုင်မလဲဆိုတာ ဆရာမနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ရင် ပိုကောင်းပါတယ်။ ယတြာချေတယ်ဆိုတာထက် ဖြေရှင်းနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေကို အကြံပေးခြင်းလိုပြောရင် ပိုမှန်ပါတယ်။

လူ့လောကမှာ လူတိုင်းမကင်းနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေရှိပါတယ်။ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေးတွေဟာ လူ့လောကရဲ့ နေ့စဉ်ကြုံရတဲ့ အဖြစ်အပျက် တွေပါပဲ။ ဓလုတ်ထိမှ အမိတနေမယ့်အစား ဘာမှမဖြစ်ခင်မှာ ကံတွေကို ကြိုတင်စစ်ပြီး၊ ကြုံတွေ့နိုင်တဲ့ အခက်အခဲတွေအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ဆရာဟာ အမြဲတမ်း ကိုယ့်အနားမှာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်အနားမှာ ကိုယ်သာအမြဲ ရှိတာပါ။ ဒါကြောင့် ဆရာကိုအားကိုးမယ့်အစား ကိုယ်တိုင်ပညာတတ်ထားရင် ပိုကောင်း တာပေါ့။ လူတိုင်းသိထားရင် ရှောင်စရာကို ရှောင်နိုင်မယ်။ ဆောင်စရာကို ဆောင်နိုင် မယ်။ ဒါဆို လောကမှာနေရတာ အဆင်ပြေလာမှာ အသေအချာပါပဲ။ ပညာသင်ဖို့ စိတ်ဝင်စားရင် လာခဲ့ပါ။ လုံးဝတတ်မြောက်သည့်တိုင် သင်ကြားပေးနိုင်ပါတယ်။

အခန်း(၄)၊ အမှတ်(၄၉/၅၀)၊ ဗိုလ်မှူးဗထူးလမ်း၊ (၄၂)ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြောက်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။ ဖုန်း-၀၉၇၃၁၂၇၈၂၆

၂၆ ၀ ၂ ၄

၂၀၆ မဂ္ဂဇင်း

အိုဗိုလ်သောဝေ

လွန်စွာမှ
တရုတ်ကုန်းမှ
ကော့ကော့မှ

ထိုနေ့က ကျွန်တော်ရင်ထဲ လွန်စွာမှ ထိခိုက်ထိရှသော ခံစားမှုနှစ်ခုခံစားလိုက်ရပါသည်။

ပထမတစ်ခုမှာ သမိုင်းဘုတာသို့ ဝင်ရောက်လာသော

နံနက်ချိန်ခါ လူစီးများ(ခရီးသည်)သော "ပုရွက်ဆိတ်ကုန်း" ရထားဖြစ်သည်။

ပုရွက်ဆိတ်ကုန်းရထားသည် သမိုင်းဘုတာသို့ ဝင်နေကျနံနက် ၇ နာရီ ၅ မိနစ်တွင် ဆိုက်ရောက်လာပါသည်။

ရထားဆိုက်ရောက်လာသည်နှင့် ဆင်းယူတက်သူ တိုးကြိတ်နေသည်။

ထိုအချိန်က ရထားခမှာ ၀၀/၊ ၂၀/ ကျပ်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့်

လူစီးများသည်ဆင်းရဲသား၊ လက်လုပ်လက်စားများ၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ၊

ဈေးရောင်းသမားတို့၏ ဘဝရထားဟု ဆို၍ရပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဤဘဝရထားဖြင့် စီးနင်းရသူဖြစ်ပါသည်။

ရထားထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာ ဘူတာရုံနှင့် ကားလမ်း အနောက်စောင်းသို့ ဖြတ်ကူးလမ်းတွင် မိသားစုတစ်စု ပြဿနာတက်နေကြသည်။

“နင်ဘာလို့ ဒီဘက်ကိုလက်ခံတာလဲ ကောင်မရဲ့။ ငါနင့်ကို ပြောမထားဘူးလား။ ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ အဆက်အဆံမလုပ်ရဘူးလို့ဟင် . . က်ဟာ . . ပြောစကားနားမထောင်ဦး”

“ဖုန်း . . ဖုန်း . . ဖုန်း” မိန်းမကြီးတစ်ဦးက အဖျိုပေါက်စ မိန်းကလေးအား စီးထားသော ဖိနပ်ကို ချွတ်၍ ဖိနပ်နှင့် ရိုက်တော့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ အမေရဲ့၊ ကြောက်ပါပြီ။ ကျွန်မစိတ်ထဲက ပါလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေလို့ အရှက်ရသွားမှာစိုးလို့ ယူလိုက်တာပါ”

“ဘာပြောတယ်၊ အရှက်ရမှာ ဟုတ်လား။ ကဲဟာ . . ကဲဟာ”

“ကြောက်ပါပြီ မေမေရယ်၊ သမီးမှားပါတယ်။ သမီးတောင်းပန်ပါတယ် မေမေ”

“မေမေ . . မမကြီးကို မရိုက်ပါနဲ့”

“ဘာလဲ နင်လည်း အထိခံချင်လို့လား”

မိန်းမကြီးက ဝင်ပြောသော ကလေးငယ်ကို ဖိနပ်နှင့် ဆိုက်ရွယ်လိုက်ရာ . .

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရယ်၊ မောင်လေးကို မလုပ်ပါနဲ့။ သမီးကိုပဲ ရိုက်မေမေ”

“အေး . . ရိုက်တယ်ဟာ၊ ရိုက်တယ်”

“ဖုန်း . . ဖုန်း . . ဖုန်း” အရိုက်ခံရသော မိန်းမဖျို

ပေါက်စလေးမှာ လမ်းပေါ် ဒူးထောက်၍ မိခင်ရိုက်သမျှကို ခံယူနေသည်။ မိခင်ကို လက်အုပ်ချီကန်တော့၍ တောင်းပန်မှုလည်း ပြုသည်။ မိခင်မိန်းမကြီးက လက်မခံ။ ဒေါသတွေ ဟုန်းဟုန်းထနေသည်။

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ လူမြင်မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ့်ကလေးဆုံးမတာ အိမ်မှာပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆုံးမပေါ့။ လူ့အလယ်မှာမကောင်းပါဘူး”

ဘေးက ဝိုင်းကြည့်နေသော လူအုပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုမိခင်မိန်းမက ဂရုမစိုက် ဆက်ရိုက်သည်။

“နင်တို့ကို ငါရှာကျွေးနေတာ သူများကို အားကိုးစရာမလို့ဘူး”

မိန်းမကြီးက စိတ်ဆိုးမပြေ ဆက်ရိုက်သည်။

“သမီးမှားပါတယ်မေမေ၊ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဒီမယ် ခင်ဗျားလွန်နေပြီ။ ဒါ သက်သက်မဲ့ နှိပ်စက်တာ။ ကျုပ် ဂါတ်တဲသွားတိုင် မယ်။ ခင်ဗျားဟာ မတရားနှိပ်စက်တာ”

ထိုအခါ မိန်းကလေးက မိမိဖက်မှဝင်ကူပြောသောပုဂ္ဂိုလ်အား ဇူးထောက် ကန်တော့ကာ . .

“မတိုင်ပါနဲ့ ဦးရယ်၊ သမီးတောင်းပန်ပါတယ်။ မေမေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ သမီးအမှားပါ။ သမီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မေမေပါ။ မေမေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

မိန်းကလေး၏ အပြုအမူကြောင့် ကြည့်နေသောပရိသတ်များက အံ့အားသင့် ဝိုင်းသွား၏။ မိမိဖက်မှ ဝင်ပြောပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ကြောင်စိစိနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“စာနာစိတ်ရှိတဲ့ ဦးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သမီးကန်တော့ပါတယ်ရှင်။ မေမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ မေမေ ဆုံးမတာ သမီးနာခံပါရစေ။ မေမေရိုက်လို့ သမီးဒီမှာ သေသွားရင်လည်း သမီးကျေနပ်ပါတယ်။ သမီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မေမေကို ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါရှင်”

ယင်းအချိန်က ကလေးငယ်က -

“မေမေ၊ သားဆာပြီ၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးတော့”

ထိုအခါ အခြေအနေကြောင့် ဝိုင်းနေသော မိခင်က သားငယ်ကို စူးစူးဝါးဝါးနှင့် ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ စားရမှာပေါ့”

ပရိသတ်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ထွက်လာပြီး . .

“ရော . . ရော . . မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေး မောင်လေးက ဆာနေပြီ၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ”

ငွေထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို ပေးသည်။ ထိုအခါ မိန်းမဖျိုလေးက ကဗျာကသီနှင့် ထိုအမျိုးသမီးရှေ့ထိုင် ကန်တော့ကာ . .

ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် မမရယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးတို့ ဒီပိုက်ဆံမယူပါရစေနဲ့နော်။ သမီးတို့ ဈေးထဲဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်ရင် ရပါပြီ။ သမီးတို့က ကိုယ့်အားကိုးကိုးလိုပါတယ်ရှင်၊ အခုလိုမျိုး မမကူညီတာယူပြီး စားလိုက်တော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မမရယ်၊ စိတ်ဓာတ်အကျင့်ပျက်မှာစိုးလို့ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ ကြောင်ငေးနေ
သော မိန်းကလေး၏ မိခင်က
လှုပ်ရှားလာပါသည်။ သူ့သမီး
ဆီသို့ ဖြည်းဆေးစွာ လာ၍
သမီးကို ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး . .

“မေမေများသွားတယ်
သမီး၊ မေမေကိုခွင့်လွှတ်ပါ”
ပြီးနောက် မိမိတို့အား
ကြည့်နေသော ပရိသတ်ကို
ကြည့်ပြီး . .

“ကျွန်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်
ပါရှင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်။
ကျွန်မရဲ့ အပြုအမူတွေက
မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မ ဒေါသထွက်သွားလို့
ခံပြင်းသွားလို့ပါ။ တောင်းပန်ပါ
ဘယ်၊ အခုလိုမျိုး စေတနာ
တွေ ရှေ့ထားကြတဲ့ ကျေးဇူး
ခွင့်တွေကို ကျေးဇူးတင်ပါ
ဘယ်။ ကျွန်မက လင်ပစ်ခံရ
ပြီး ကလေးသုံးယောက်ကို ရုန်း
ကန်ကျွေးမွေးခဲ့ရတဲ့ သူပါရှင်။
ဒါကြောင့် ကျွန်မ သမီးလေး
ကျွန်မလို လင်ပစ်၊ လင်ကဆိုး
တဲ့ ကျွန်မလို ဒုက္ခ သူတွေ
ပင်လယ်ဝေပြီး အို . . ကျွန်မ
မပြောပါရစေနဲ့တော့။ ကျွန်မ
တို့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါရှင်”

မိန်းမကြီးက ထိုသို့ ပြော
ဆိုလိုက်ပြီး မုန့်တောင်းနေ
သော ကလေးငယ်ကို ဆွဲခေါ်
၍ ဖေးထဲဝင်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါ မိန်းကလေးက ကြည့်
လင်သော အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေ
သော ပရိသတ်တို့ကို လက်
အုပ်ချီကန်တော့ကာ . .

“ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါရှင်၊
ကျွန်မတို့ အပေါ်ထားရှိတဲ့
မေတ္တာတရားကို ကျေးဇူးတင်
လှပါတယ်။ ဘယ်တော့ မေ့မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ကျေး
ဇူးရှင် မေမေအပေါ် အပြစ်
မမြင်ကြပါနဲ့၊ မေမေမေတ္တာ ၊
မေမေစေတနာ သမီးသိနား
လည်လို့ မေမေဆုံးမတာကို
ကျွန်မ ကျေးကျေနပ်နပ်ခံယူပါ
တယ်ရှင်”

“ဟဲ့-ကလေးမ ရထား
လာနေပြီ။ ဟိုဘက်ကူးတော့”
ထိုအချိန်မှာပင် ရန်ကုန်
ဘူတာကြီးအထိသာ သွားမည့်
ရထားဝင်လာသဖြင့် လူစုရှင်း
၍ ရထားပေါ်တက်သူတက်၊
ကိုယ့်လင်းကိုယ်သွားကြနှင့်၊
မြင်ကွင်းသည်ရှင်းလင်းသွား
တော့၏။

လင်ပစ်ခံရတဲ့ မိန်းမ
သား၊ ကလေးသုံးယောက်နှင့်၊
သမီးဖြစ်သူက အမိဆုံးမသည်
ကို နှစ်လိုစွာခံယူသည်။ “ကျေး
ဇူးရှင်မေမေ”တဲ့။ လူပုံအလယ်
မှာ ဆုံးမခံရခြင်း၊ အရိုက်ခံရ

၍နာကျင်ခြင်းတို့ အလျဉ်းမမျှ၊
ကြည်ဖြူစွာခံယူသည်။ “ကျေး
ဇူးရှင် မေမေ”တဲ့။

အရွယ်နှင့်မမျှ ကျေးဇူး
သိတတ်နေပါပကော။

သည်အရွယ်လေးတွေက
ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်မနူးမနပ်သည်
အရွယ်လေး။ ကိုယ်လုပ်ချင်
တာ၊ ကိုယ်ပြောချင်တာကိုသာ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောတတ်
လုပ်တတ်သည့်အရွယ်။ သည်
မိန်းကလေးကျတော့ သိတတ်
လိုက်ပါတီခြင်း။

ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့
လုံး သည်မြင်ကွင်းနှင့် သည်
အဖြစ်အပျက်ကို မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။
မိခင်ဖြစ်သူက သူသည်ကလေး
သုံးယောက်ကို မိန်းမသား
တစ်ယောက်အနေဖြင့် တာဝန်
ယူရုန်းကန်ရသည့် တာဝန်
သည်သေးငယ်သည့်အကြောင်း
ရပ်မဟုတ်။ မိန်းမသားတင်
ယောက် ထမ်းဆောင်ရသည့်
တာဝန်၊ မသေးလှပါကလား။
မိခင်ဆိုသော မိန်းမသား
တာဝန်သိသော မိခင်၊ သည်
မိခင်နှင့်သည်ကလေးသုံးယောက်
နောင်ရေး . . ကျွန်တော်
အတွေးမပြတ်နိုင်ပါကလား။
ကျွန်တော်အလုပ်တိုက်မှ
အပြန်အိမ်ပြန်ရောက်သည့်
အထိ သည်အတွေးက မပြတ်။

“ကိုရေ . . ရောက်
မဆိုက်ဘဲ ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ မိန်းမရယ်
အဝတ်အစားလဲပါရစေဦး”

“အကို အချစ်ကြီး ဒေါ်မြ
အိမ်မှာမရှိတော့ဘူး”

“ဟင် . . ဒေါ်မြဟုတ်
လား၊ ဒေါ်မြ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော်က ဒေါ်မြဆို
၍ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်မှာ
အမှန်ပင်။ ဒေါ်မြဆိုသည်မှာ
ကျွန်တော်တို့နှင့် နှစ်အိမ်ခြား
အိမ်မှ ကျွန်တော်လေးစားချစ်
ခင်ရသော၊ အဒေါ်အရင်းလို
ခင်မင်ရသော အိမ်နီးချင်းဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော့် မိခင်ကြီးနှင့်
လည်း အလွန်ရင်းနှီးခဲ့သော
အိမ်နီးချင်းများပင်။

ဒေါ်မြ၏ ခင်ပွန်းဦးချစ်
ခင်မှာ အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ဦးချစ်ခင် ကွယ်
လွန်တော့ ယုယုမှာ ရှစ်နှစ် ကိုး
နှစ်အရွယ် လေးတန်းကျောင်း
သူလေးသာ ရိုသေးသည်း
ယုယုမှာ ဦးချစ်ခင်၊ ဒေါ်မြတို့
၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး။

ဦးချစ်ခင် ကွယ်လွန်သွား
တော့ ဒေါ်မြမှာ သမီးလေး
ယုယုကို အသက်ပေးချစ်ခဲ့
သည်ဆိုလျှင် မများ။ အရွယ်ရှိ
သေးလျက် အိမ်ထောင်မပြု။
ယုယုကို ဘွဲ့ရသည်အထိ . .

www.burmeseclassic.com

မှဆိုမဘဝဖြင့် ပညာသင်ပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်မြ ရုန်းကန်ခဲ့ပါသည်။ ယုယုဘွဲ့ယုသည့်နှစ်မှာပင် အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ဘဝနှင့် ရင်း၍ ချစ်ရသောသမီးလေး အိမ်ထောင်ပြုတော့လည်း ဒေါ်မြ နှလုံးသားပေး၍ လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

နှစ်တွေရလာတော့ . . . ယုယုမှာ ကလေးနှစ်ယောက်မှ သုံးယောက်ရခဲ့သည်။ ဒေါ်မြသည် မြေးသုံးယောက်နှင့် မအားရရှာ။ သမီးပင်ပန်းမှာ စိုး၍ ဒေါ်မြခါးစည်းခံခဲ့သည်။ ယုယုခင်ပွန်းက ကျောင်းဆရာ၊ ကျောင်းဆရာဆိုတော့လည်း ကျောင်းမှာသာ ဆရာမဟုတ်။ အိမ်မှာလည်းဆရာ၊ ယောက္ခမ ဒေါ်မြကို သိပ်ဘဝင်မကျတော့။ အိမ်မှာနေသည်ကို သိပ်မကြိုက်။

“မယားပြောတစ်ည”ဟုသာ ဆိုစကားရှိခဲ့ပေမယ့် ချစ်လင်ပြောတော့ ယုယုက မိခင်ကို အမြင်မကြည်။

“အမေရယ်၊ ဒီအိမ်၊ ဒီခြံရောင်းလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ အမေလည်း တရားအားထုတ်နိုင်တာပေါ့”

ယုယုစကားကို မိခင် ဒေါ်မြသိ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်။

မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း ဆိုတာ မစွန့်သင့်ဘူး။ အမေမလိုပါဘူး။ သမီးအတွက်အပွေပါ။ သမီးစိတ်ချမ်းသာရစေမယ်။ အမေအိမ်က ဆင်းပေးပါမယ်ကွယ်။ အမေသဘောပေါက်ပါတယ်”

“အမေ ဆင်းလည်း ဆင်းပါ။ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်တာကောင်းပါတယ်”

“အော် . . . သမီးရယ်၊ အမေ ဘာမှ မရှုပ်ပါဘူး။ ရှင်းရှင်းလုပ်ခဲ့မှာပါ”

ဒေါ်မြက ရပ်ကွက်လူကြီးတွေခေါ်၍ မိမိနှင့် သည်အိမ်၊ သည်ခြံဘာမှ မသက်ဆိုင်တော့ကြောင်းဖြင့် သက်ဆိုင်ရာလူကြီးများရှေ့တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးပြီး သံယောဇဉ်ဖြတ်သွားသည်။

ကျွန်တော်ဇနီးသည်ပြောပြသမျှကို ပင့်သက်ချ နားထောင်ရသည်မှ လွဲ၍ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

အော် . . . သူတော်စင်မကြီး ဒေါ်မြ။

မနက်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်း၊ အမိကို ကျေးဇူးရှင်မေမေဟု အမိပြုသမျှ ခံသော သမီး၊ ယခုတော့ သမီးပြုသမျှခံသော မိခင်၊ ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ဒေါ်မြ

သည် လွန်စွာမှ သဘောထားပြည့်ဝသော အမျိုးသမီးကြီး။ ကွယ်လွန်သူ မေမေရဲ့ လွန်စွာမှ ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေသူတော်စင်။

“နေပါဦးမိန်းမရဲ့၊ အခု ဒေါ်မြ ဘယ်သွားမယ်လို့ ပြောသွားလဲဟင်”

“အို . . . ယောက်ျားရယ်၊ ဒေါ်မြ တရားရိပ်သာသွားပြီပေါ့။ ကဲ - ကဲ . . . ယောက်ျားထမင်းစားကြစို့”

ကျွန်တော် ပင့်သက်ချကာ ခေါင်းယမ်း၍ . . . “ထမင်းစားချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူးကွယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဖြည်းဖြည်း စားနော်၊ ထမင်းတော့ စားလိုက်ပါ ယောက်ျားရယ်”

ကျွန်တော်က ဇနီးပြောသည်ကို ခေါင်းညိတ်အပြေပေးပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်ကာ ရေဒီယိုခလုတ်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ယခု အချိန်က စပြီး သောတရှင်အကြိုက်တေးနဲ့ ဖျော်ဖြေတော့မှာမို့ နားသောတဆင်ပါရှင်။ ကျွန်မ ဆီဆက်သွယ်နေတဲ့ သောတရှင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်။ ဟဲလို . . . သမီးနာမည်က ဘယ်သူ”

“မစန္ဒာပါရှင်”
“ဘယ်က ပြောနေပါလဲ”

“ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ဘက် နောင်ချိုကပါရှင်”

“အော် . . . နောင်ချိုဆိုတော့ ရှမ်းမလေးပေါ့နော်”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သမီးက ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး ဇလွန်မြို့ကပါရှင်”

“အော် . . . ဟုတ်လားကဲ - သမီးနားထောင်ချင်တဲ့ သီချင်းပြောပါဦး”

“ဂန္ထဝင်မေမေပါ မမ”
“အော် . . . ဂန္ထဝင်မေမေလား။ အဆိုတော်က ဘယ်သူပါလဲကွယ်”

“အိအိချွန်ပါရှင်”
“သမီးက ဒီသီချင်းဆိုဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တောင်းလဲကွယ်”

“မေမေ့ကို လွမ်းလွန်းတာပါ။ ကျေးဇူးရှင်မေမေ့ကို လွမ်းလို့ပါ”
“အို . . . ဒီလိုလား။ ဒီသီချင်းဆိုတော့ အမေ့ကိုလွမ်းတဲ့သီချင်းမစန္ဒာအတွက် အိအိချွန်ဆိုတာ ဂန္ထဝင်မေမေ” သီချင်းဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးနော် . . .”

ရွှေမြိတ်သောင်းတင်

www.burmeseclassic.com

Professor Dr. ဦးခံတင်အောင်(ရွှေဘို)၏ တပည့်

ဒေါက်တာကျော်လွင် (လက္ခဏာပညာပါရဂူ)

Ph.D (Palmistry) (Kol-India)

▶▶ လက္ခဏာပညာဟောပြောမှု

သင့်လက်ဖဝါးအစုံကို ဓမ္မာနိဗ္ဗိတိဗျူ ဆရာထံမှာဖြည့်ကြည့်ပါ သင့်ဘဝအတွက် ဆိုးကျိုးများကို ရှောင်ဖျက်၍ ကောင်းကျိုးများကိုဆောင်ရွက်ခွင့်ရရှိစေပါမည်။ လက္ခဏာပညာဖြည့်သူများအား ဆရာဟောပြောမှုနှင့် ဆွေးနွေးမှုအားလုံး (ချက်ချင်း) VCD ခွေလွှမ်း၍ ပေးပါမည်။ လက္ခဏာအကြောင်း သိကောင်းစရာ တနာဂတ် ဖြစ်တင်းပေါက် VCD ခွေလက်ဆောင်ပေးပါမည်။

▶▶ ပါရဂူမြောက် လက္ခဏာပညာ (ကျွမ်းကျင်မှု) အတတ်သင်တန်း

ကျွမ်းကျင်၍ ပြန်လည်ဟောပြောနိုင်သည်အထိ တာဝန်ယူသင်ကြားပေးမည်။

ကလေးအမည်၊ ဆိုက်အမည်၊ ကုမ္ပဏီအမည်၊ လုပ်ငန်းအမည်၊ ခွဲစိတ်စီးဖွားရက်၊ နေကောင်းရက်၊ မင်္ဂလာအခါ ရွေးချယ်ပေးမည်။ တိုက်အိမ်၊ ခြံမြေ၊ ယာဉ်၊ ကား၊ ရောင်းထွက်ရန် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။ ဆရာကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ပေးသော ရက်အတွင်း ရောင်းထွက်ပြီးမှ ဉာဏ်ပူဇော်ပေးရပါမည်။

လက္ခဏာ ဟောခန်းနှင့် ဟောပြောချိန်

ဟောခန်း (၁) - တိုက် (၂)၊ အခန်း (၁၀၅)၊ ပထမထပ်၊ ပါရမီအိမ်ရာ၊ ပါရမီလမ်း၊ (၁၆)ရပ်ကွက်၊ (ရန်ကင်းအင်းစိန်လမ်းနှင့် ပါရမီလမ်းထောင့်)၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရှမ်းကုန်း။ 'စိန်ဂေဟာ' ကုန်တိုက်အနီး။

ဟောပြောချိန် - နံနက် (၈:၀၀)နာရီမှ နေလည် (၁:၀၀)နာရီအထိ

ဟောခန်း (၂) - အခန်း (၆)၊ အဆောင် (၁၁)၊ မြောက်ဘက်မုခ်၊ မဟာဝိယေစေတီတော်၊ ရန်ကင်း။

ဟောပြောချိန် - နေလည် (၂:၀၀)နာရီမှ ည (၇:၀၀)နာရီအထိ (လပြည့်လကွယ်နေ့တိုင်းပိတ်သည်)

စုံစမ်းရန်နှင့် စာရင်းပေးသွင်းရန် 09-450025482, 01-522250 Ext : 364

ဒေါက်တာကျော်လွင် (လက္ခဏာပညာပါရဂူ)၏ ညှိ

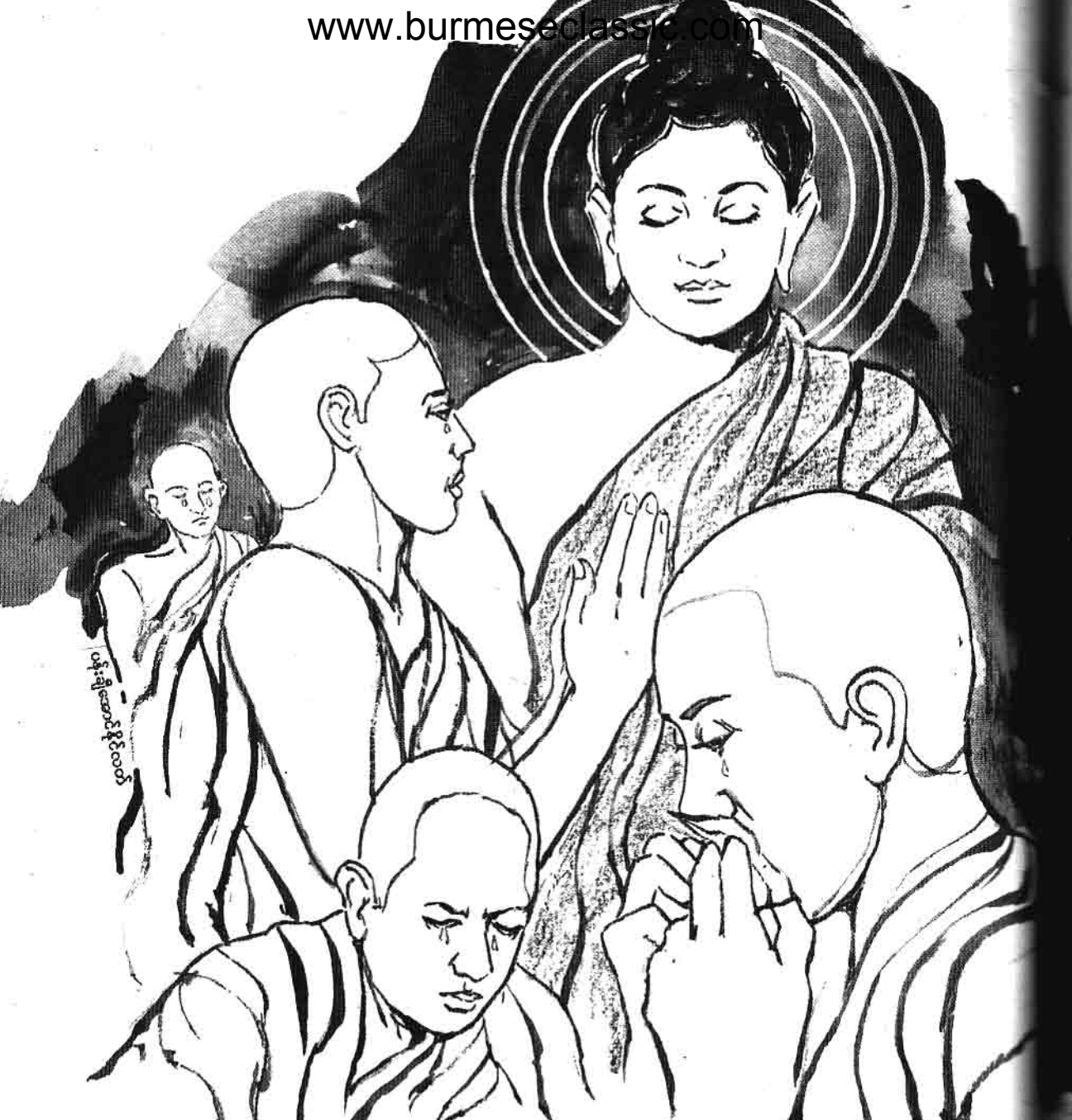
ဆရာသိန်းဌေး (ပါရဂူမြောက်လက္ခဏာပညာရှင်)

Expertise Palmist (Y.G .N)

▶▶ ဟောပြောမှု - သင့်လက်ဖဝါးအစုံကို ကြည့်၍ သင့်ဘဝအခက်အခဲအားလုံးဖြေရှင်းပေးမည်။

▶▶ ဟောပြောချိန် - ရုံးဖွင့်ရက်တိုင်း ညနေ (၄:၀၀) နာရီမှ (၇:၀၀) နာရီ
ရုံးပိတ်ရက်တိုင်း နံနက် (၇:၀၀) နာရီမှ ညနေ (၁:၀၀) နာရီ

▶▶ လိပ်စာ - တိုက်(၃၃)၊ အခန်း(၁) စံပယ်(၅)ရိပ်သာ၊ နေပြည်တော်။ 09-3118125

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

သည်ကနေ့ခေါ်ယူသော တရား သဘင် အစည်းအဝေးသည် ခါတိုင်းလို မျိုး မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ရှင်အာ နန္ဒာကိုယ်တော်ကြီး၏ မျက်နှာတော် အမူ အရာဆိုလျှင် ခါတိုင်းလိုမျိုး ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိ။ သည်ကတည်းက တစ်စုံတစ်ခု ထူး ထူးထွေထွေ ဖြစ်တော့မည်ကို သဘော ပေါက်သလို ရှိနေကြတော့သည်။

ရဟန်းအပေါင်းတို့လည်း တရား သဘင်အတွင်း ကိုယ်စီကိုယ်င နေရာယူ ပြီးချေပြီ။ တီးတိုး တီးတိုး စကားသံတို့ သည် တရားပလ္လင်ထက် ဘုရားရှင်မြန်း သက်မိလေသောအခါ၌ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သွားကြပါလေသည်။

“ချစ်သားတို့ ...

ငါဘုရားရှင်ဟာ သက်တော်အား ဖြင့်လည်း ကြီးရင့်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီတော့ ခုလေး လကနေ လွန်မြောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်

စံဝင်ပါတော့မယ့်အကြောင့် အသိပေးတာ ပါ ချစ်သားတို့”

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဟယ်”

ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားသော စကား။

ခု ... သည်လိုမျိုးစကားကို ကြား လိုက်ရတော့ ဘုရားရှင်အနီးအပါး၌ ရှိကြ ကုန်သော ပုထုဇဉ်ရဟန်းများစွာအဖို့ စိတ် နှလုံးတွေ ညှိုးနွမ်းပူဗျာ ပွေရလေတော့ ၏။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေကမူ တုန်လှုပ်မှု မရှိ။ ဓမ္မသံဝေဂယူလျက် ဆင်ခြင်ထိန်း ချုပ်နိုင်ကြသော်ငြား တရားမမြင်သေး သည် ပုထုဇဉ်ရဟန်းတွေအဖို့မှာမူ တုန် လှုပ်မှုတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ထိတ်လန့်မှု တွေ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် တုန် လှုပ်ခံစားမှုကို ထိန်းချုပ်ခြင်းငှာ မစွမ်း သာတော့ဘဲ မျက်ရည်ယိုစီး ဝိုကြည်းကြ ပါကုန်၏။ ရှိုက်ငင်ယိမ်းယိုင်ကြပါကုန်၏။ တချို့ ထိုင်နေရာမှထလျက် ဆောက် တည်ရာမဲ့သွားသည့်အလား ဟိုမှသည်၊ သည်မှဟို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက် လှမ်းကြပါကုန်၏။

“ငါ့ရှင်တို့ ...

ငါတို့ရဲ့အဖ ဘုရားရှင်ဟာ မကြာ ခင်ကာလအတွင်းမှာ တို့များကို ခွဲခွာ သွားတော့မယ်တဲ့ကွယ်။ ကိုင်း ... ဘယ် လိုလုပ်ကြမှာတဲ့လဲ ...”

“ဟုတ်ပ ... တို့တော့ အဖမဲ့သား ရေခန်းငါးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာပဲ ကွယ်။ ဆိုးလိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ကံများ ကွယ်။ ဘုရားရှင်မရှိရင် တို့များ ဘယ် သူ့ကို ကြည်ညိုရမှာတဲ့တုံး၊ ဖူးမြော်ရမှာ တဲ့တုံး၊ ပူဇော်ရမှာတဲ့တုံး ...”

“သည့်အတွက် ဘုရားရှင်ကို ပရိ

နိဗ္ဗာန်မခံပါနဲ့ဦးရယ်လို့ တို့များ ပိုင်းဝန်း တောင်ပန်လျှောက်ထားကြရင် ဖြစ်နိုင်ပါ လားကွယ်''

''ဒါတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို ဘုရားရှင်တို့ရဲ့ နှုတ်ထွက် စကားဆိုတာ ထွက်ပြီးတဲ့ဆင်စွယ်လိုပဲ ဘယ်တော့မှ အထဲကိုပြန်ဝင်ရိုးထုံးစံ မရှိ ဘူး''

''ခက်တယ်ကွယ် ... ခက်တယ် ... ခက်တယ်။ ဒီကနေ ဘုရားရှင်ဆီက ဒီစကားကြားရတာ အင်မတန်ကို စိတ် သောကဖြစ်ရတယ်။ သေသာ သေလိုက် ချင်တော့တာပါပဲ''

သည်လိုမျိုး ပုထုဇဉ်ရဟန်းအတော် များများ အုပ်စုဖွဲ့၊ ဝိုင်းဖွဲ့လျက် စိတ် မသက်သာဖွယ် '၊ချီတင်ကံစကားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြ၊ လွမ်း ကြ၊ ဆွေးကြချိန်ဝယ် 'တိဿ'မည်သော မထေရ်ကလေးသည် မည်သည့်စကားမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆို လွမ်းတမူမရှိဘဲ တစ် စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေး တောနေခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာဟုလည်း ဆိုနိုင်ကောင်း၏။ ဒါကို သူ့နဲ့ဘေးမှ ရဟန်းတွေလည်း သတိပြုမိခဲ့ကြသည်။ သို့စဉ်နိဂါ တိဿမထေရ်ကလေး သည် ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပင် ဝိုင်းအတွင်း မှ ထကာ တစ်နေရာသို့ လှမ်းထွက်သွား လေတော့သတည်း။

''တိဿဆိုတဲ့ကိုယ်တော်ဟာ ဘယ် လိုလဲဟေ့။ သူ့မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိ ဘူးနဲ့တူတယ်။ တို့များ ဘုရားရှင်ကိုယ် တော်မြတ်ကြီးကို ချစ်သလောက်၊ ကြည် ညိုပြတ်နိုးသလောက် မချစ်ဘူး။ မကြည် ညို မမြတ်နိုးဘူးနဲ့တူတယ်''

''ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်။ သူ့စိမ်းပြင်ပြင် လိုမျိုး နေနိုင်ရက်လိုက်တာ။ တို့တစ်တွေ မှာ ဘုရားရှင် ထာဝရဓွဲခွာသွားတော့မှာ

သိလိုက်ရတာနဲ့ ဘယ်ကလောက်များ သည်းအူတွေပြတ်ထက်တော့မတတ် ကြေ ကွဲလွမ်းဆွတ်လိုက်ရသလဲ။ ဟင်း ... သင်းကတော့ သံမဏိအသည်းပိုင်ရှင် လား မပြောတတ်ဘူး။ ဒေါင်ဒေါင်မြည် လောက်အောင်ကို မာပဲမာနိုင်လွန်းပါတီ တော့''

''ခုလည်း ... ဘယ်ထွက်သွားပြန် တယ် မသိဘူး''

''ဘုရားရှင်ကို တို့တစ်တွေလောက် မချစ်ဘဲ၊ မမြတ်နိုးဘဲ သာသနာတော်ထဲ ဝင်လာတာများ အံ့အားသင့်စရာကောင်း လိုက်ပါတီကွယ်''

တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးအလား အပြစ်တင်သော၊ ကဲ့ရဲ့သော၊ ရှုတ်ချ သော စကားတွေကား တိဿမထေရ် ကလေး၏ နောက်ကွယ်မှာတော့ တဝေ ဝေတစ်ဝဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့သော်ငြား တိဿမထေရ်ကလေးသည် ဒါတွေကို မည်သို့မျှ အလေးထားမနေခဲ့။ ဂရုစိုက် မနေခဲ့။ သူတစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်ကလေးဆီသို့ ဖဲခွာထွက်ရင်း သူ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ်နေခဲ့တော့ သည်။ မည်သည့်ရဟန်းတွေထံသို့လည်း မသွားတော့။ မည်သည့် စကားဝိုင်းတွေ ထံသို့လည်း မဝင်ရောက်တော့။ သူ့ဘာ သာသူ တသီးတခြား ဖဲခွာခဲ့တော့သည်။

သည်လိုမျိုး အမူအကျင့် စရိုက် လက္ခဏာတို့အပေါ် ရဟန်းတော်များ အမြင်မကြည်လင်ခဲ့။ အထင် မပီပြင်ခဲ့။ သည့်အတွက် ... တိဿမထေရ်ကလေး သည် ကျိန်းစက်ဖို့ရာ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် ကျယ်ကျယ် တစ်မျိုး၊ တိုးတိုးတစ်ပုံ ပဒုအုံကို ထိုးဆွ လိုက်သည့်အလား စကားလုံးမြားတံတွေ ပစ်သွင်းကြတော့၏။

သို့ငြား ... တိဿမထေရ်ကလေး သည် မကြားသလိုပင် တုံ့တိုဘာဝေ နေ ခဲ့သည်။

မသိသလိုပင် ဘာသိဘာသာနေခဲ့ သည်။

ဒါကိုပင် ဥပေက္ခာဟူ၍ ခေါ်ဆိုရ လေမည်လား။

တရားသဘင် ကျင်းပချိန် ရောက် လာပြန်ပါပြီ။

တရားသဘင်မှာတော့ဖြင့် ရဟန်း တော်တွေဆိုသည်မှာ အပြည့်အသိပ်။

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည့် ကာလ နီးကပ်လာလေလေ ဘုရားရှင်၏ စကားတော်၊ တရားတော်တွေကို ပို၍ နာယူလိုလာလေ၊ တန်ဖိုးထားလာလေ။

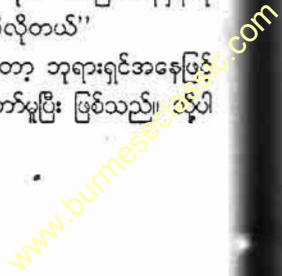
သည်တရားနာ ရဟန်းပရိသတ် တွေထဲမှာ တိဿမထေရ်ကလေးလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ သည့်အတွက် အမြင် မကြည်လင်ကြကုန်သော ရဟန်းတွေက တိဿမထေရ်ကလေးအပေါ် မေးငေါ့သူ ငေါ့ကြ၏။ စကားတင်းဆိုသူ ဆိုကြ၏။ နှာခေါင်းရှုံ့သူ ရှုံ့ကြ၏။ သို့ငြား မထေရ် ကလေးသည် ဘာမျှ မဖြစ်သလိုပင်။ 'အပေး'တွေ ရှိနေကြပါလျက် ဘာမျှ 'မယူ'သလိုပင်။

ထိုသို့သော အခြေအနေအလုံးစုံကို ဘုရားရှင်သည် နှိုင်းတုဖွယ်ကင်းမဲ့လှစွာ သော ဉာဏ်တော်ဖြင့် သိစွမ်းနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သည်တရားပွဲ၏ အဆုံးသတ်၌ မထေရ်ကလေးနှင့်တကွ ပရိသတ်အပေါင်း အကျိုးထူးမည်ကိုလည်း သိစွမ်းနေခဲ့ သည်။ သည်အခြေအနေထိရောက်အောင် ကြားကာလတွေလည်း ခြားခဲ့ရသည်ပင်။

''ချစ်သားတို့ ...

သင်တို့ရဲ့ မနောစိတ်တွေ တိဿ မထေရ်ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စနိုး စနောင့်ဖြစ်နေသလိုပဲ။ အခြေအနေမှန်ကို ငါဘုရားရှင် သိလိုတယ်''

တကယ်တော့ ဘုရားရှင်အနေဖြင့် အလုံးစုံကို သိတော်မူပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ပါ

သော်ငြား ဘုရားရှင်တစ်ပါးတည်း သိ၍ မဖြစ်။ တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သိဖို့ လည်း လိုအပ်နေသည်။ ဉာဏ်စဉ်တွေဆို သည်မှာ ရေပြင်ညီမဟုတ်။ အနိဋ္ဌိအမြင့် တွေ ရှိနေကြသည်ပဲ။

“အရှင်ဘုရား ...

တိဿဟာ ... တပည့်တော်တို့လို မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ ပကတိ ခံစားမှု နှလုံးသား ကင်းမဲ့နေသူပါဘုရား။ သူဟာ အရှင်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မယ့်အရေး ကိစ္စကို ဘာမှ မခံစားရသလို တုံ့ဖော် ဘာဝေ နေသူဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။ ပြီး တော့ တပည့်တော်တို့လို ပူဆွေးခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ တစ်ယောက်ထီးတည်း ဖယ်ခွာပြီးနေပါတယ် ဘုရား။ တပည့် တော်တို့ကိုလည်း ဘာစကားမှ မပြောဘဲ သူစိမ်းမြင်မြင် နေပါတယ် ဘုရား”

ရဟန်းတော်တစ်ပါးက အားလုံး၏ ကိုယ်စား ဦးဆောင်လျက် ပကတိအခြေ အနေကို တင်ပြလျှောက်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ တင်ပြလျှောက်ထားချက်အပေါ် ကျန်သောရဟန်းတွေကလည်း “မှန်ပါ တယ် ဘုရား” ဟူ၍ တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။

“ကဲ ... ချစ်သား တိဿ ...

ကြားတယ်မဟုတ်လား။ တစ်ဖက် က လျှောက်ထားတင်ပြတဲ့ စကားတွေ ကို”

“ကြားပါတယ် ဘုရား”

ပရိသတ်အားလုံး၏ အာရုံသည် ဘုရားရှင်နှင့် တိဿမထေရ်ကလေးအပေါ် သို့ တိုင်ပင်မထားပါဘဲနှင့် စုပုံရောက်ရှိ သွားကြသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း သံဃာ ဂိုဏ်းမှ ခွဲထွက်ဖို့ ကြံနေသော တိဿ မထေရ်ကလေးအပေါ်တွင် ဘယ်သို့များ ဘုရားရှင်မှ ချေချွတ်ဆုံးမတော်မူမည်ကို စူးစိုက်စိကြံလေတော့သည်။

“ချစ်သား ... တိဿ

ချစ်သားဟာ သူတို့တင်ပြလျှောက်

ထားသလိုမျိုး နေထိုင်ပြုမူတာဟာ ဘယ် လို့ကြောင့်ဆိုတာ ငါဘုရားရှင်ကို မခြင်း မချန် လျှောက်ထားပါ”

“တင်ပါ ဘုရား ...

တပည့်တော်ဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ နှုတ်တော်ကနေပြီး ‘ငါဘုရားရှင်ဟာ ... သက်တော်အားဖြင့် ကြီးရင့်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီ တော့ ခု ... လေးလကနေ လွန်မြောက် ပြီဆိုတာနဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော့မယ့် အကြောင်း’ အသိပေးကောား ကြားရချိန် မှာပဲ စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ခြင်းနဲ့အတူ စဉ်းစားမိပါတယ် ဘုရား ...။

တပည့်တော် စဉ်းစားမိတာကတော့ ဘုရားရှင်ဟာ မကြာမတင်ကာလရောက် ရင်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော့မယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ငါဟာ ‘တဏှာ’ကနေ မကင်း ပြတ်သေးပါလားလို့ အသိဝင်ပြီး ထိတ် လန့်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ ဒီတော့ ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိနေသေးတဲ့ ကာလ အခိုက်အတန့်ကလေးမှာတင် တဏှာ ကုန်ပြတ်လို့ အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုက်ရောက် အောင် ကြိုးစားရမယ်ဆိုတဲ့အသိ ဝင် လာမိပါတယ် ဘုရား ...။

အဲဒါကြောင့် အချိန်ကို အလဟ သူ အဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘဲ အဖော်မမှီး တစ်ကိုယ်တည်း ဘာစကားမှမပြောတော့ ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်ကို ရွေးချယ်လို့ ဣရိယာပုတ်လေးပါးတို့နဲ့ တရားကို ရှု မှတ်အားထုတ်နေခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ အဲဒီ ကာလမှာ တပည့်တော်ဟာ ဘယ်ရဟန်း တော်ဆီကိုမှလည်း မသွား။ ဘယ်စကား ဝိုင်းမှလည်း မဝင်။ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ဆိုသလို မျိုး နေထိုင်မိခဲ့ပါတယ် ဘုရား”

“သာဓု ... သာဓု .. သာဓုပါ ချစ်သား တိဿ”

တိဿမထေရ်ကလေး၏ တင် လျှောက်မှုအဆုံးမှာတော့ အများထင် သလိုမဟုတ်ဘဲ ဘုရားရှင်ထံမှ ကောင်း ချီးပေးသံသည် လွင့်ယုံ့ဝေဝဲလာခဲ့တော့

သည်။ သည့်အတွက် ပရိသတ်အပေါင်း မှာတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား။

“ချစ်သား ရဟန်းအပေါင်းတို့ ..

ချစ်သားတို့ဟာ ငါဘုရားရှင်ကို အမှန်တကယ် ကြည်ညိုပြီး ချစ်မြတ်နိုး ကြတယ်ဆိုရင်ဖြင့် တိဿကို အတုယူ ကြပါကုန်လော့ ...။

ချစ်သားတို့အနေနဲ့ ငါဘုရားရှင် ကို ပန်းနံ့သာအမွှေးအကြိုင်၊ ဆီဖီးတို့နဲ့ ပူဇော်ကြတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ ငါ ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်လှူဒါန်းခြင်းရယ်လို့ မဆိုထိုက်ပေဘူး။ တကယ်တမ်း ငါ ဘုရားရှင်ဟောကြားလမ်းညွှန်ခဲ့တဲ့ လော ကုတ္တရာ တရားတော်တွေကို၊ တရား လမ်းစဉ်တွေကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြတဲ့ သူတွေမှသာလျှင် ငါဘုရားရှင်ကို အမှန် တကယ် ကြည်ညို အမှန်တကယ် ချစ် မြတ်နိုးစိတ်နဲ့ ပူဇော်တယ် မည်ပါတယ်”

သည်သို့ မိန့်မှာတော်မူပြီးသကာလ ‘ပဝိဝေကရသံ ပိတ္တာ’ အစချီ ဂါထာ တော်ကို ကျူးရင့်လိုက်တော်မူချေ၏။

ဂါထာတော်အဆုံး၊ ဒေသနာတော် အဆုံးမှာဖြင့် တရားကိုရှုမှတ်နေသော တိဿမထေရ်ကလေးအဖို့ ဉာဏ်အလင်း ပွင့်ကာ ရည်မှန်းရာဖြစ်သော အာလဝေါ တရားတို့ ကုန်ခန်းရာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါချေ၏။ ထိုအတူ တရား မှာပရိသတ်အပေါင်းမှာလည်း ဒေသနာ တော်၏ အကျိုးကြောင့် ဉာဏ်အနုအရင့် အလိုက် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြပါလေတော့ သည်။

နန္ဒာမိုးကြယ်

ကျမ်းကိုး

ဓမ္မပဒ၊ သုခဝဂ် ခုနစ်ခုမြောက် တိဿမထေရ်ဝတ္ထု။

ဘဝတစ်ကွေ့

မြင့်ဝင်းနီ

ယခုအခါ လူအများစုက ဆရာကို နိုင်ငံရေးသမားကြီးတစ်ဦးအဖြစ် မြင်တွေး ယူဆမှတ်ချက်ပြုနေကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကို သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ အနုပညာကို ခံစားနားလည်သူ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေဖြင့်သာ ယူဆယုံကြည် လေးစားနေခဲ့သည်။ ဆရာကို နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ် ကျွန်တော် ခံစား၍မရ။ ပြည်သူ့ဘက်က ရပ်တည်သော သတင်းစာဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့်သာ ခံစား၍ရသည်။

ဟံသာဝတီသတင်းစာကို ရန်ကုန် ဗြိမ္မနေ၍ မန္တလေးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ထုတ်ဝေသည့်အခါ ဝန်ထမ်းများပါ လိုက်ပါပြောင်းရွှေ့ကြရသည်။ မိသားစုရှိသူတို့အဖို့ အခြေပျက် အနေပျက် ဖြစ်ကြရသည်။ ထိုသူများထဲတွင် ကျွန်တော်ဦးလေးတစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း

တစ်ဦးတို့လည်း ပါဝင်သည်။

ဦးလေး၊သောစု ပြောင်းချိန်၌ သူတို့မိသားစုမှာ လင်မယားနှစ်ဦးနှင့် အရွယ်မရောက်သေးသော သားငယ်တစ်ဦးသာရှိ၍ ကျွန်တော်က လိုက်ပါကူညီဆောင်ရွက်ရင်း မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မန္တလေးရောက်စ ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်သို့လည်း ရောက်ဖူးသွားသည်။ သတင်းစာတိုက်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့်လည်း တွေ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် တည်းခိုရောအတွက် အဆင်ပြေနေသော မန္တလေးမြို့သို့ ကျွန်တော်သုံးလေးခေါက် ရောက်ဖြစ်တော့သည်။ ရောက်တော့လည်း ဆယ်ရက်၊ ဆယ်ငါးရက်နေသည်။ သည်လိုနှင့် မန္တလေးမြို့နှင့် ရင်းနှီးသွားပေပြီ။ ဟံသာဝတီ သတင်းစာတိုက်မှ ဝန်ထမ်းပုဂ္ဂိုလ်တချို့နှင့်လည်း ဆင်မင်ရင်းနှီးနေပြီ။

ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ထိုအချိန်က မန္တလေး ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်၌ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးရှိသည်။ ပထမပုဂ္ဂိုလ်မှာ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးဝင်းတင်၊ ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်မှာ အထူးအရာရှိဆိုသူ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုအရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးတို့သည် ဌာနတစ်ခုတည်း၌သာ ဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော်လည်း သဘောသဘာဝက ကွဲပြားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အယ်ဒီတာချုပ် ဦးဝင်းတင်က သူ့ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထားပေပြီး ပည်သူမဆို ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံခွင့် ပြုထားသည်။ အထူးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးက သူ့ရုံးခန်းတံခါးကို အမြဲပိတ်ထားပြီး အဆောင်ဝန်ထမ်းမှ တစ်ဆင့် တင်ပြအသိပေးပြီးမှ ဝင်ခွင့်ပြုသင့်သူကို ဝင်ခွင့်ပြု၍ မပြုသင့်သူကို ဝင်ခွင့်မပြုဟု သိရသည်။ စစ်သားဖြစ်

www.burmeseclassic.com

သောကြောင့် လုံခြုံရေးကို အလေးထား ဟန်တူသည်။

နှစ်ကာလတွေက ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အကြောင်းအရာ အတော်များများကို မမှတ်မိတော့။ မှတ်မိတာတွေကလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်။ တစ်ပိုင်းတစ်စ။ တချို့က ပီပြင်သည်။ တချို့က မှန်ဝါးဝါး။

အယ်ဒီတာချုပ် ဦးဝင်းတင်သည် နောက်တွင် အားလပ်သည်ဟု မရှိလှ။ ဆရာထံသို့ လာရောက်တွေ့ဆုံသူတွေက များလှသည်ဟု ဆရာတပည့် ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းက ပြောပြသည်။ ညဘက် ရောက်မှ ဆရာထံလာသူ နည်းသွား စဲ သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာ၏ အိပ်ချိန် သည် သတင်းစာဖောင်ပိတ်ပြီး စက်မှ အချောထွက်လာပြီးမှ အိပ်ရာဝင်သည်။ ဆရာအိပ်ရာဝင်သည့် အချိန်သည် နံနက် သုံးနာရီဟု ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းက ပြောပြသည်။

တစ်ည ဆရာအားလပ်နေဟန်ရှိ၍ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်ကို ဆရာရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး ဆရာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဆရာက ဖော်ရွေစွာ လက်ခံစကားပြောသည်။ ဆရာမျက်နှာ ပေါ်တွင် မာန်ဟန်မတွေ့ရ။ ထိုနေ့မှစ၍ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် လေးစားချစ်ခင်သွား သည်။ ထိုနေ့သည် ၁၉၇၁ ခုနှစ် ဩဂုတ် ၁၀။

နောက်ရက် ညများတွင်လည်း ဆရာအားလပ်သည့် အခြေအနေရှိလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဆရာနှင့်သွားစကား ပြော ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့စကားဝိုင်းသည် ညခုနစ်နာရီခွဲ ရှစ်နာရီမှ ညဆယ်နာရီ ဆယ်တစ်နာရီအထိ ကြာတတ်သည်။ အကြိမ်ခါများလာတော့ ဆရာသည် ကျွန် တော်စကားတွေထဲမှနေ၍ ကျွန်တော် ယုံကြည်လက်ခံထားသည့် အဘိဓမ္မာကို နှာ တွေ့သွားဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်တော်ကို ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ပြောဆို လာသည်။

ထိုအချိန်က စစ်အာဏာရှင်အစိုးရ အုပ်ချုပ်နေချိန်။ တိုင်းပြည်စီးပွားရေး ကျ ဆင်းကာ ပြည်သူတွေ ဒုက္ခဆင်းရဲရောက် နေချိန်။ လူမှုအခွင့်အရေးမှန်သမျှ ပျောက် ကွယ်ဆုံးရှုံးနေချိန်။ ကျွန်တော်တို့ စကား ဝိုင်း၌ ထိုအကြောင်းအရာတွေ အဓိကနေ ရာ၌ ပါဝင်နေသည်။

ထိုအကြောင်းအရာတို့ကို ပွင့်လင်း စွာ ဆွေးနွေးတော့မည်ဆိုလျှင် ဆရာက စကားပလ္လင်တစ်ခု ခံလာတတ်သည်။ ထို စကားပလ္လင်မှာ "ကိုယ့်အချင်းချင်းမို့ပြော ရဦးမယ်..." ဆိုသည့် စကားပင်တည်း။ ထိုစကားသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဆရာ၏ ခင်မင်မှုယုံကြည်မှုကို ဖော်ပြ သည့်စကားဟု ကျွန်တော်ကနားလည် သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ့ကို ကျွန်တော် အလေးအနက်ထား လေးစားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ယနေ့တိုင် မှတ်မိနေ သော အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာ ဆရာ၏ အယ်ဒီတာချုပ်ရုံးခန်း အဝင်ဝ (အတွင်း ဘက်) နံရံဘယ်ညာ၌ ချိတ်ဆွဲထား သော ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ပင်။ တစ်ချပ်မှာ ပန်းချီဆရာ မောင်ငွေထွန်း၏ 'ထမင်းနှင့် ရွှေ' အမည်ရှိ ဆီးဆေးပန်းချီကား၊ နောက် တစ်ချပ်မှာ ပန်းချီအောင်စိုး၏ 'သမီး' အမည်ရှိ ခဲရောင်စုံ ပန်းချီကားတို့ ဖြစ် သည်။ ထိုပန်းချီကားနှစ်ချပ်သည် ပန်းချီ ကိုတန်ဖိုးထားသော ဆရာက ဝယ်ယူ ချိတ်ဆွဲထားဟန်တူသည်။

ဆရာဦးဝင်းတင်သည် ဟံသာဝတီ သတင်းစာ မရောက်မီက ကြေးမုံသတင်း စာ၌ အယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု မှတ် သားမိသည်။ တိကျသေချာသောအမှတ် အသားတော့မဟုတ်။ သို့သော် ကြေးမုံ ဦးဝင်းတင်ဟူသော ပြောသံဆိုသံတွေကို ကြားဖူးသည်ကိုတော့ မှတ်မိနေသည်။

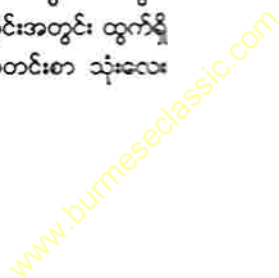
သမိုင်းစာများနားများအရ ဟံသာဝ တီ သတင်းစာသည် ယခင်က ပုဂ္ဂလိက ပိုင်သတင်းစာဖြစ်သည်။ ဟိုး... လွန်ခဲ့ သောနှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက်တည်းက ရန်ကုန်မြို့၌ ထုတ်ဝေခဲ့သည့် သတင်းစာ။

၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် စစ်အစိုးရက ပြည်သူပိုင်ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ပြည်သူပိုင် ပြုလုပ်လိုက်ပြီး ဆယ်လခန့်အကြာတွင် ရန်ကုန်မြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့စေ ကာ သတင်းစာ ဆက်ထုတ်ဝေသည်။ ပြည်သူပိုင်သိမ်းလိုက်သဖြင့် အစစအရာ ရာ ပြိုပြိုလဲလဲဖြစ်နေသော သတင်းစာ ကြီးကို စစ်အာဏာရှင်တို့က ဆရာဦးဝင်း တင်လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် မန္တလေးသို့ရောက်ချိန်၌ ဖရိုဖရဲနှင့် ပြိုလဲလှဖြစ်နေသော ဟံသာ ဝတီသတင်းစာကို ဆရာဦးဝင်းတင်နှင့် သတင်းစာအဖွဲ့သားများက မပြိုလဲ အောင် တည်ငြိမ်လာအောင်၊ တည်မတ် ခိုင်ခံ့လာအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်နေ ချိန် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဆရာ ဦးဝင်းတင်သည်ကား စိတ်ရောက်ယ်ပါ ပင်ပန်းနေမည်မှာ သေချာသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်တွင် ကျွန်တော် ကချင်ပြည်နယ်မှအပြန် မန္တလေး၌ နှစ်ညအိပ်ခဲ့သည်။ ဟံသာဝတီ သတင်းစာတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ သည့် သူငယ်ချင်းအိမ်၌ တည်းသည်။ သူငယ်ချင်း၏ ပြောပြချက်အရ အယ်ဒီ တာချုပ် ဆရာဦးဝင်းတင်သည် ပြန်ကြား ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ တာဝန်ရှိလူကြီးတချို့ မန္တလေးသို့ ရောက်နေသဖြင့် အလုပ်များ နေကြောင်းကြားသိရ၍ သွားရောက်တွေ့ ဆုံရန် မကြိုးစားတော့။

ရန်ကုန်ပြန်သည့်ရက်တွင် သူငယ် ချင်းဖြစ်သူက ရထားပေါ်တွင် ဖတ်သွား ရန်အတွက် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ထွက်ခွာ သော ဟံသာဝတီသတင်းစာ သုံးလေး

စောင်ကို ပေးလိုက်သည်။ ထိုသုံးလေး စောင်ထဲမှ တစ်စောင်တွင်ပါရှိသော ခေါင်းကြီးသည် သတင်းစာသမားများ အတွက် အလေးအနက်မှတ်သားအပ် သော ခေါင်းကြီးဖြစ်နေ၍ ထိုစာမျက်နှာ ကို ကျွန်တော်သိမ်းဆည်းထားခဲ့မိသည်။ ခေါင်းကြီး၏ ခေါင်းစဉ်က “သတင်းစာဆို တာ ဘာလဲ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထိုခေါင်း စဉ်ကို ဤသို့ ဖြေဆိုထားသည်။

၁။ ဝါဒဖြန့်စာရွက်လား။ “မှန်ပါ ဘုရား” သံတော်ဦးတင်လွှာလား။ ဖောင်း တော်ညိတ် စိတ်တော်သိ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ စာတန်းလား။ “အားလုံးကောင်းပါသည် ခင်ဗျား” အစီရင်ခံစာလား။ ခိုင်းရာရေး ပေးရာထုတ်ပြန်သည့် ပြန်ကြားရေးစာစဉ် လား။ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်ချင်သူတို့ ၏ ဖောင်တော်စီး လက်မှတ်လား။

၂။ အာဏာနှင့်ငွေကို ရေလိုသုံး ကာ ကိုယ်ကျိုးရှာသူ၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွား ရေး၊ လူမှုရေး ဝါဒရေးဖောက်ပြန်သူ၊ အာဏာနှင့် အခွင့်အရေး အလွဲသုံးသူတို့ ၏ အသိပျက်မှု၊ အကျင့်ပျက်မှု၊ တာဝန် ပျက်မှု၊ စည်းကမ်းပျက်မှု၊ ယုံကြည်ချက် ခံယူချက်၊ ရပ်တည်ချက်ပျက်မှုများကို ဖုံး ကွယ်ပေးသည့် စက္ကူကန်လန်ကာလား။

၃။ အမှန်တရား၊ အရှိတရား၊ အဖြစ်တရားများကို ပိတ်ဟဲ့၊ ဆိုဟဲ့၊ တား ဟဲ့၊ ဆီးဟဲ့၊ လျှို့ဟဲ့၊ ဝှက်ဟဲ့နှင့် သတင်း ထောက်က ကောက်ကောက်လိုက်ခြင်း၊ သတင်းစာက တစစာရေးခြင်းကို မခံနိုင် မရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ပြည်သူတို့၏ နားမျက်စိ ပိတ်ခြင်း၊ အကြံတုံး၊ ဉာဏ်တုံး၊ နလပိန်း တုံးများဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်း၌ အသုံး ပြုသည့် စက္ကူမျက်နှာဖုံးလား၊ စသည်ဖြင့် အချက်ငါးချက် ဖြေဆိုထားသည်။

သည်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် လည်း မန္တလေးမြို့သို့ မရောက်ဖြစ်တော့။ အနာဂတ်မရေရာသော ဘဝခရီးကို မျှော်

လင့်ချက်ဖြင့် ဆက်လျှောက်နေရသည်။ ထိုကာလအတွင်းမှာပင် ဟံသာဝတီ သတင်းစာတိုက်အား ပိတ်လိုက်ပြီဆို သော သတင်းဆိုးကြီးကို ကြားရသည်။ ထိုသတင်းမှန်ပါက သတင်းစာတိုက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲဟု တွေးကာ သူတို့ အတွက် ပူပန်မိသည်။

လအတန်ကြာသောအခါ ကျွန် တော်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူသည် ရန်ကုန်မြို့ ရှိ သတင်းစဉ်သို့ရောက်ရှိလာပြီး တာဝန် ထမ်းဆောင် ရသည်။ သူနှင့်တွေ့မှ အကြောင်းစုံကို သိရတော့သည်။ ကျွန် တော်ဦးလေးဖြစ်သူသည် မန္တလေးရှိ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းရကာ မန္တလေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်ဟု သိရသည်။ အခြားသူများလည်း ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန လက်အောက်ရှိ ဌာနအသီးသီးသို့ တက်တပြားစီ ရောက် ရှိသွားကြကြောင်း သိရသည်။ အယ်ဒီ တာချုပ် ဆရာဦးဝင်းတင်ကိုကား အလုပ် လုံးဝထုတ်ပယ်လိုက်သည်တဲ့။

သတင်းစာတိုက်ကို ပိတ်လိုက်ခြင်း သည် မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် နည်းဟု စူးစမ်းကြသောအခါ ဟံသာဝတီ သတင်းစာ၏ အစစအရာရာသော တိုး တက်ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် သတင်းစာမူဝါဒတို့ သည် အုပ်ချုပ်သူအာဏာရှင်တို့အား တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားလာစေသောကြောင့် အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲနှင့် ဇွတ်ပိတ်ပစ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။ နောက်သတင်းတစ်ခုက ဟံသာဝတီသ တင်းစာတိုက်၌ အချိန်မှန်ပြုလုပ်သော ‘စနေစာပေပိုင်း’ကြောင့်ဟု ဆိုပြန်သည်။ နောက်တစ်ခုက အာဏာပိုင်တို့ကို မျက် နှာလိုမျက်နှာရလုပ်တတ်သော အတွင်း သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်၏ ပယောဂ ကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၁၈၉၇ ခုနှစ်မှ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သော ဟံသာဝတီသတင်း စာသည် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးအကြာ တွင် အာဏာရှင်အစိုးရကြောင့် ရပ်စဲသွား ရလေတော့သည်။ အာဏာရှင်တို့သည် သတင်းစာကို ရပ်စဲလိုက်ပြီး ထိုသတင်း စာ၏ အယ်ဒီတာချုပ်ကို အလုပ်မှ ထုတ် ပယ်လိုက်သော်လည်း အယ်ဒီတာချုပ်၏ သတင်းစာဆရာ ဘဝကိုကား ထုတ်ပယ် မြင်းမပြုနိုင်ပေ။ သူတို့အလုပ်မှ ထုတ်ပယ် လိုက်သော သတင်းစာဆရာကြီး ဦးဝင်း တင်သည် ယနေ့တိုင် ပြည်သူတွေကြား ၌ သတင်းစာဆရာအဖြစ် ရပ်တည်နေဆဲ ပင်။ ပြည်သူတွေဘက်မှ ရပ်တည်နေဆဲ ပင်။

ဆရာနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောခဲ့ သော ပုံရိပ်တို့သည် ဝေးလံသောအ တိတ်ကာလ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ထို အတိတ်လွန် ကာလများကြားတွင် သတင်းစာဆရာကြီး ဦးဝင်းတင်သည် စစ်အာဏာရှင်တို့၏ အမိန့်ဖြင့်အကျဉ်း ထောင်ထဲ၌ နှစ် ၂၀ ကျော် နေခဲ့ရလေ သည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဦး ဝင်းတင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသော ဆရာ၏ တပည့်ဖြစ်သော ဟံသာဝတီသတင်းစာ ဖျက်သိမ်းလိုက်၍ သတင်းစဉ်သို့ ပြောင်း ရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသော၊ ကျွန် တော်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူပင်လျှင် ယခု အခါ သက်ပြည့်ပင်စင်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူ သွားလေပြီ။ ဪ... ကျော်ဖြတ်ခဲ့ သော အချိန်ကာလကလည်း နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီကောလေ။

မြိုင်ဝင်းနီ

နိုင်ငံရပ်ခြား ဟာသများ

■ ကံမြင့်(ရေဒါ)

ကောင်းကင်ဘုံတွင် ကစားသည့် ကစားနည်း

အသက် ၉၀ နှစ်စီ ရှိလာကြပြီဖြစ်သော မိုက်နှင့် နှစ်ကိုလပ်(စ်) အဘိုးအိုနှစ်ဦးသည် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ ဖြစ်ကြ၏။ နှစ်ကိုလပ်(စ်)သည် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ မကောင်းတော့ဘဲ နောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်နေစဉ် မိုက်က နေ့တိုင်းသွားကာ သတင်းမေးသည်။

တစ်နေ့တွင် မိုက်က “နှစ်ကိုလပ်(စ်)ရေ... တို့နှစ် ယောက် စလုံးဟာ ရတ်(ဂ)ဘီ (ဘောလုံးကစားနည်းတစ်မျိုး) ကစားတာကို နှစ်သက်ခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာလည်း အတူတူ ကစားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတော့ မင်း ငါ့ကို တစ်ခု ကူညီပေးပါလား။ မင်း ကောင်းကင်ဘုံ(heaven) ကိုများ ရောက်သွားရင် အဲဒီမှာ ရတ်(ဂ)ဘီ ကစားတာမျိုးများ ရှိသလား စုံစမ်းပြီး ငါ့ကို အကြောင်းပြန်ပေးပါလား” ဟု တောင်းဆိုလိုက်သည်။ နှစ်ကိုလပ်(စ်)က ကတိပေးပါတယ်ဟု ပြန်ဖြေခဲ့ပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် ကွယ်လွန်သွားလေတော့ သည်။

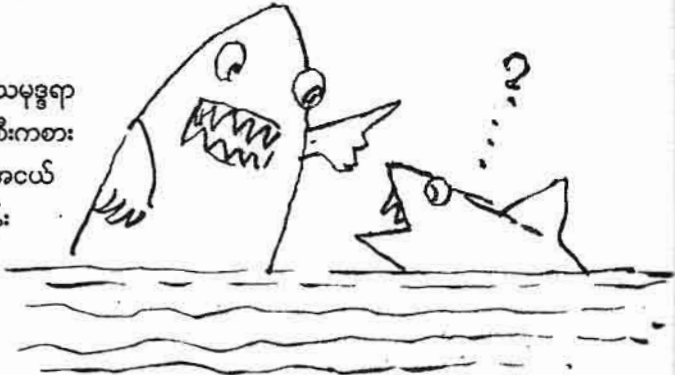
ရက်အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် ညယုယုတွင် မိုက်သည် အိပ်မောကျနေ ရာမှ မိမိအပေါ်သို့ အလင်းတန်းတစ်ခု ကျရောက်လာသဖြင့် လန့်နိုးခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး “မိုက် . . . ငါပါ။ နှစ်ကိုလပ်(စ်)ပါ” ဟုပြောလိုက်သည်။ “ဟာ . . . နှစ်ကို လပ်(စ်)လား” မိုက်က အလန့် တကြားဖြင့် “မင်းအခု ဘယ်

ရောက်နေလဲ” ဟု ပြန်မေးသည်။ “ငါ အခု ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်နေပြီလေ။ ငါ မင်းအတွက် တကယ့်တကယ်ကို ကောင်းတဲ့သတင်းနဲ့ နည်းနည်းမကောင်းတဲ့ သတင်းတွေ ရှိနေတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ကောင်းတဲ့သတင်းကို အရင်ပြောကွာ” ဟု မိုက်က ပြောသည်။ “ကောင်းတဲ့သတင်းဆိုတာကတော့ကွာ... ကောင်းကင်ဘုံမှာ ရတ်(ဂ)ဘီ ကစားနည်းရှိတယ်။ ပိုကောင်းနေတာ က အဲဒီမှာ တို့မိတ်ဆွေဟောင်း ရတ်(ဂ)ဘီကစားသမားတွေ နဲ့ ပြန်ဆုံနေရတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပြန်ဖြစ်သွားကြ တယ်။ ဒီမှာက အမြဲတမ်း နွေဦးရာသီ(spring time) ခုညး ပဲ။ မိုဆို ဘယ်တော့မှ မရွာဘူး။ တို့လုံးဝမမောကြဘူးပေါ့ကွာ” “ဒါဆို သိပ်ကို အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတာပေါ့” မိုက်က ဆက်ပြီး “ကဲ . . . မကောင်းသတင်းဆိုးက ဘာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် နှစ်ကိုလပ်(စ်)၏အဖြေက “အဲ . . . မင်းကို အခုစနေနေမှာ ကစားတဲ့ပွဲမှာ တို့စာရင်းပေးထားတယ်” ဟု ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အကောင်းဆုံးအစာ စားလိုလျှင်

လူသားစား ငါးမန်းအဖြူနှစ်ကောင်သည် သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်အတွင်း ကူးခပ်လျက်ရှိနေစဉ် ရေလွှာလှိုင်းစီးကစား နေသူ အချို့အား လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ငါးမန်းအငယ် ကောင်က ဝါးစပ်ပြင်လိုက်ပြီး သူတို့နောက်သို့ တန်း လိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်။

“ခဏစောင့်လိုက်ဦး” ဟု ဖခင် ငါးမန်းကြီး က အငယ်ကောင်အား တားလိုက်သည်။ “ပထမ တော့ တို့ငါးမန်းအတောင်ကို ရေပေါ်မှာ ပေါ်ရုံ လောက်ထားပြီး သူတို့ပတ်ပတ်လည်ကို ဝိုင်းပြီးတာ့ ကူးခပ်နေ ကြမယ်” ဟုပြောကာ ရေလွှာလျှောစီးနေသူများ အနီး လှည့်ပတ်ကာ ကူးခပ်နေကြသည်။

ခဏအကြာတွင် ငါးမန်းအကြီးကောင်က “ကဲ... ခုချိန်ကစပြီး သူတို့အားလုံးကို ဝါးစားလိုက်ကြစို့” ဟု ဆိုကာ ရေလွှာစီးသူများကို တဝတပြစ်စားလိုက်ကြတော့သည်။ ယင်းသို့ စားခဲ့ကြပြီးနောက် သားဖြစ်သူ ငါးမန်းအငယ်ကောင်က

“အဖေကြီး... ဒီလူတွေကို စတွေ့တွေ့ချင်း ဘာလို့မစားခဲ့ တာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ဤတွင် ငါးမန်းကြီးက “ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ အဆီတွေခန်းခြောက်သွားတော့ အခုလို ပိုပြီးတော့ စားကောင်းသွားတော့တာပေါ့ကွာ” ဟု ပြန်ဖြေ လိုက်လေတော့သည်။

နိုဘဲလ်ဆုရလိုသူ

လူတစ်ယောက် မြို့ပြင်ရှိ လယ်တောများရှိရာ လမ်းမ ကြီးတစ်လျှောက် ကားတစ်စင်းကို မောင်းလာသည်။ တစ်နေ ရာအရောက်တွင် ကြို မားသော လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခု၏ အလယ်တွင် လယ်သမားတစ်ဦး မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက် ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ လမ်းဘေးတွင် ကားအားရပ်လိုက်

ပြီး မည်သို့မည်မျှ မလှုပ်ရှား။ ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ မားမား မတ်မတ်ရပ်နေသူများအား ကြည့်နေမိသည်။ ကြာတော့ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ရပ်နေသူ ယာ သမားထံသို့ လျှောက်သွားပြီး “ဘာတွေများ လုပ်နေတာပါ လဲခင်ဗျာ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ယာသမားက “ကျွန်တော် နိုဘဲလ်ဆု(Noble Prize) ရရှိအောင် ကြိုးစားနေတာပါ” ဟု ဖြေသည်။

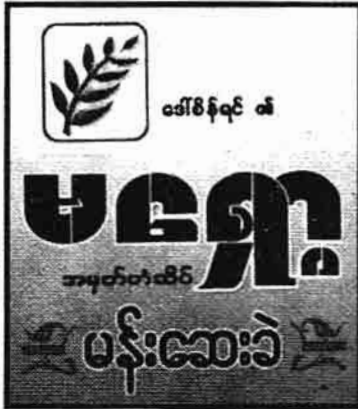
မေးသူက တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး “ဘယ်လိုများ ကြိုးစားနေတာပါလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ယာသမားက ပြန်ဖြေလိုက်သည်မှာ “ဒီလိုရှိတယ် လေဗျာ။ ကျွန်တော် ကြားသိထားချက်အရဆိုရင် မိမိတို့ပိုင် ရာနယ်ပယ်အတွင်း ထူးချွန်ပြောင်မြောက်တဲ့သူတွေကို နိုဘဲလ် ဆု ချီးမြှင့်ပေးတယ်လို့ ကြားထားလို့ပါ” ဟူ၏။

(Reader's Digest နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၂ ထုတ် စာစောင်မှ ထုတ်နုတ်ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

ကံမြင့်(ရေဒါ)

အိမ်စိုင်းဆောင် ဒေါက်တိုဆေး

ပင်ရင်း - အောင်နန်းရပ်၊ မိုးကုတ်မြို့။ ၀၉-၆၅၃၈၄၀၅

ခရီးလွန်နေ၍ သည်ကနေ့မှပဲ အိမ်သို့ ပြန် ဖြစ်တော့သည်။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ကြားရသည့်စကားက နားဝမှာ မသက်သာ။ ခြေရင်းအိမ်က ဖိုးကဲလေး တစ်ယောက် မနေ့က ပျားတုပ်ခံရသည်ဆိုပဲ။ ရင်ထဲမှာ အတော်ကလေး ထိတ်သွားရသည်။ ပျားတို့၊ ပိတုန်းတို့ ဆိုသည်မှာ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများ မဟုတ်ပါလား။ သည့်အတွက် ဖိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ခြေရင်းအိမ်သို့ကူးခဲ့သည်။

“ဟင်...ဖိုးကဲလေး...”

ကြားရသည့်သတင်းနှင့် မြင်တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်းက မကိုက်ညီ။

ဘာကြောင့်ဆို ပျားဆိပ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေရမည့် ကလေးငယ်သည် ယခုမှ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်

ဖြင့် ဆော့ကစားမပျက်။ ပျားတုပ်ခံရတာကော ဟုတ်များမှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု သံသယဝင်ချင်စရာ။ သည်တုန်းမှာပင် ဖိုးကဲလေး၏ခင်က ကောင်းဆိုလေသည်။

“အံ့ဩနေသလား အစ်ကို၊ ညီမလေးတို့လည်း ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ပူထူသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဘဲ ဆေးခန်းသွားမလိုလုပ်တုန်း အိမ်ရှေ့အိမ်က ဘကြီးဖြိုး ရောက်လာပြီး ဆေးခဲလေးတစ်ခဲကို ကျောက်ပျဉ်ပေါ်ကိုသွေးပြီး လိမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဖိုးကဲလေးကလည်း အတိုတိတ်သွားတော့တာပဲ။ နောက်တစ်ကြိမ်လည်းလိမ်းလိုက်ရော ဘာမှမဖြစ်တော့သလို ပျောက်သွားတော့တာပဲ အစ်ကိုရဲ့”

“ဟဲ့...တော်တော်လည်းစွမ်းပါလား။ ဘာဆေးများလဲ ညီမရဲ့...”

“ဒေါ်စိန်ရင်ရဲ့ မရှေ့တံဆိပ် မန်းဆေးခဲ တဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ပျား၊ ပိတုန်း စတဲ့ အဆိပ်ရှိသတ္တဝါတွေ ကိုက်ခဲတာကို နိုင်တဲ့ အပြင် ခြင်ကိုက်ခဲရတာ၊ ဝိုးကောင်ကိုက်ခဲရတာ၊ လူငယ်တွေ၊ ဝက်ခြံ၊ မိတ်ဖု၊ သွေးယား၊ ဆီပု၊ ရေခွေးပူလောင်၊ ဆီးချိုကြောင့် အနာ ခေါက်တာ မန်းအနာပေါက်တာတွေလည်း နိုင်တယ်ဆိုပဲ”

“ဟာ...တယ်ဟုတ်တဲ့ ဆေးပါပဲလား”

“မိတင်မကသေးဘူး။ အဖြေကျော်ဆေး ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ သွေးတို၊ ဆီးချို၊ အစားများ၊ ဆေးများ၊ မူးမော်၊ နှိုးအန်၊ အစာအိမ် လေထိုးလေအောင့်၊ အဆိပ်အတောက်ရှိတဲ့ အစာတွေအပြင် သတ္တဝါတွေရဲ့ ကိုက်ခဲမှုကြောင့်ဖြစ်တဲ့အနာတွေကိုတောင် သက်သာပျောက်ကင်းတယ်တဲ့။ ထိခိုက်ရှုနာများကတော့ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ် အစ်ကိုရဲ့”

“တယ်လည်းကောင်းတဲ့ ဆေးပါပဲလား။ ဘယ်မှာများ ဝယ်လို့ရနိုင်မလဲဟင်၊ လူတိုင်း ဆောင်ထားနိုင်လို့ပါ”

“ညီမလေး မှတ်ထားတာကတော့ ပင်ရင်းဌာနဟာ မိုးကုတ်မြို့ အောင်နန်းရပ်မှာ။ (ဖုန်း-၀၈၆-၂၁၁၀)ဖြစ်ပြီး တိုင်းရင်းဆေးဆိုင် မှတ်ပုံတင်အမှတ် TMR 012013(0516) နဲ့ ထုတ်လုပ်ထားတာ အစ်ကိုရဲ့...”

“ဟုတ်ပြီပျား၊ အစ်ကိုတော့ အများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်ဆိုသလို နီးစပ်ရာကို သတင်းကောင်းလေး ဖြန့်ပေးရဦးမယ်ဟေ့”

“ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

ခင်မောင်အေး

ဒါပြောဒေါက် ၂၆ ဇူလိုင်၊ ၁၉၄၅

မျိုးကော်သောဒါ

သည်နှစ် နွေဦးတွင် ကျွန်တော် ခွင့်ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်ရလေသည်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် တပ်မတော် တွင် စစ်မှုထမ်းခဲ့သော ကျွန်တော်အဖို့ သာမန်ခွင့်ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်၊ ခရီးသွား ရှစ်ရက်၊ စုစုပေါင်း သုံးဆယ်ရှစ်ရက် သည်ရတောင့်ရခဲ ကြုံတောခင့်ကြုံခဲ ရသော ဆုလာဘ်ဟာပင်တည်း။

ကျွန်တော်က သည်ခွင့်ရက် အတွက် အစစအရာရာ ကြိုတင်ပြင် ဆင်ပြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်ခွင့်ရက် ရရှိရေးအတွက် ကျွန်တော်တင်ပြချက် သည်လည်း အကျိုးအကြောင်း လုံ လောက် ခိုင်လုံလှပါသည်။ မည်သည့် အတွက် ခွင့်ယူလိုသည်ဟူသော ခွင့် လျှောက်လွှာပုံစံ၏ကွက်လပ်၌ ကျွန်

တော်က “သားနှစ်ဦးအား ရှင်ပြုရန်” ဟု ၍ ဖြည့်စွက်ခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်ပါချေသည်။ သားနှစ်ဦးဖြစ်သော လှမော်နှင့် အောင်မော်သည် ရှင်ပြုရန်အတွက် အသင့်ဖြစ်နေသည်မှာ ငြင်း၍မရသော အကြောင်းအချက်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ တူ မော် တစ်ဆယ့်တစ်နှစ်သား၊ အောင် မော်က ရှစ်နှစ်သား၊ သားလူညီတောင်

တွင် ရှင်ဖြစ်နိုင်သောအရွယ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ အထက်ဆိုင်ရာ စစ်ဌာနချုပ်မှ ကျွန်တော် တင်သွင်းသော ခွင့်လှောက်လွှာကို “သာမန်ခွင့်ရက် သုံးဆယ် ခွင့်ပြုသည်”ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် ပြန်ကျလာခဲ့၏။ သည်အခါတွင် ကျွန်တော်က သက်ဆိုင်ရာ တပ်ရင်းတွင် လိုအပ်သော ခရီးသွားခွင့် အမိန့်၊ မီးသင်္ဘော၊ မီးရထား၊ စီးနင်းခွင့် လက်မှတ် စသည့် လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းများ ရယူစုဆောင်းလျက် ကျွန်တော်မိသားစုနှင့်အတူ ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့ပေသည်။

ကျွန်တော်အဖို့ သားနှစ်ဦးအား သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သင်းရေး ကိစ္စတွင် တာဝန်ကြီးကြီးမားမား ရှိမနေပေ။ ကျွန်တော်ဇာတိ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြောင်းမြမြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော အဖေနှင့် အမေထံသို့ ကျွန်တော်သားနှစ်ဦးအား ပို့ဆောင်ပေးရန် တာဝန်သာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်အဖေနှင့် အမေက ကျွန်တော်သားနှစ်ဦး သူတို့မြေးနှစ်ဦးအား သူတို့ကပင် အစစတာဝန်ယူ၍ ရှင်ပြုပေးမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်ကမူ ဝေးလံသီခေါင်လှသော ကျွန်တော်တပ်ရင်းဌာနချုပ်ရှိရာ မြစ်ကြီးနားမှ မြောင်းမြအထိ သားနှစ်ကောင်ကို ပို့ဆောင်ပေးရမည့်တာဝန်ကိုသာ ယူခဲ့ရပါ၏။

အမှန်ဆိုရလျှင် တပ်ရင်း ဌာနချုပ်ရှိရာ မြစ်ကြီးနားမှ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၊ မြောင်းမြမြို့အထိ ကျွန်တော်မိသားစု တစ်ခုလုံး၏ ခရီးစရိတ်သည်

သေးငယ်လှသည် မဟုတ်ပါချေ။

မြစ်ကြီးနားမှ မန္တလေး၊ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်အထိ မီးရထားစီးရပြီး၊ ရန်ကုန်မှတစ်ဖန် မြောင်းမြအထိသို့တိုင် ရော့တီရက်မှန် ပရသေဖိးသင်္ဘော ဗန္ဓုလကို စီးနင်းခဲ့ရပါသေးသည်။ မိသားစုရှစ်ယောက်အတွက် ခရီးစရိတ်နှင့် စားစရိတ်သည် အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းထားခဲ့ရသော ငွေကြေးပမာဏနှင့် နှိုင်းစာသော် လိုအပ်၍ပင် နေပေသေးသည်။

ရိုပါစေတော့။ ရင်မှဖြစ်သော ရင်နှစ်သားချစ်နှစ်ဦး၊ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အမွေအနှစ်၊ ရှင်ဖြစ်ရေးပင် မဟုတ်ပါလား။ အဖေတို့က သိပ်ပြီးကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ရန် စီစဉ်မထား။ ဤသည်ကပင် ကျွန်တော်စိတ်ဆန္ဒနှင့် ကိုက်ညီသည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခင်မင်ရာ သားချင်း မိတ်ဆွေ ဆယ်လေးငါးဦးခန့်ကိုသာ နှုတ်ဖိတ် ဖိတ်ကြားခဲ့ပြီး ရှေးအစဉ်အဆက်ကပင် ကိုးကွယ်ခဲ့သော ဇေယျမေဒနီ ဘုန်းတော်ကြီးထံ မြေးနှစ်ဦးအား အပ်နှံလျက် သင်္ကန်းချီပေးရန် လျှောက်ထားစီစဉ်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်အဖို့မူ နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်နီးပါးမျှ ကင်းကွာခဲ့ရသော မွေးရပ်ဇာတိ နေရင်းဌာနသို့ ပြန်လည်ခြေချရမည့်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်က အမှန်ပင်။ အဖေတို့ကသာ သားရှိရာ တပ်စခန်းများသို့ သုံးလေးငါးနှစ် တစ်ကြိမ်ခန့် ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကမူ တပ်မတော်၏ ကြီးမားထွေပြားသော တာဝန်ဝတ္တရားများကြောင့် ဇာတိအခြေ မွေးရပ်မြေနှင့်

ကင်းဝေးနေခဲ့သည်မှာ ကြာလှချေပြီ။ ယခုမူ သားချစ်နှစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရချေတော့မည်။

ဗန္ဓုလသည် အရိန်ကိုလျှော့၍ ခုတ်မောင်းလာသည်ဖြစ်ရာ ဝဲယာမြစ်ကမ်းကို ထင်ထင်ရှားရှား အသေးစိတ်ပင် မြင်ရသည်။ နောက်ကျိုညစ်ထေးသော မြစ်ရေသည် အသွင်ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ မြစ်ကမ်းဘေးတစ်လျှောက် ပြန်ကြတည်ဆောက်ထားသော ခြေတံရှည် ခယိုးခယိုင်နှင့် တဲကလေးများသည်လည်း ဟိုရှေးယခင်ကအတိုင်း အဝတ်အချည်းနီး ကိုယ်လုံးတီးနှင့် ကလေးသူငယ်များသည်လည်း နွံထူသော သောင်ပြင်တွင် လှုပ်ရှားပြေးလွှားဆော့ကစားလျက်ပင်။

ဗေဒါဖောင်များက ညစ်ထေးသော မြစ်ရေပြင်တွင် စုန်ဆန်မော့ပါဆဲပင် ရှိကြသည်။ ဝမ်းစာအတွက် ပိုက်ချလျက်ရှိသော တံငါလှေများသည်လည်း ဟိုတစ်စင်း၊ သည်တစ်စင်း။

ရွှေသင်္ကန်းရောင် တောက်ပလျက်ရှိသော စင်္ကြာနုနုစေတီသည်လည်း မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် ကျွန်တော်အား မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် တင့်တယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဓံပယ်ရင်း အကဲခတ်နေလေသည်လား မဆိုနိုင်။ ထိုမှသည် ကျောက်မီးသွတ်တားဆိပ်၊ ငယ်စဉ်က အဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ညနေတိုင်လျှင် ဤဆိပ်တွင် ရေလာ၍ ချိုးကြစမြဲ။ ယခုလည်း ရေချိုးသူ၊ အဝတ်လျှော်သူများ စည်ကားဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

မြောင်းမြဆိပ်ခံဘောတွင် ဗန္ဓုလ သည် အရှိန်သတ်၍ ဆိုက်ကပ်လိုက် သည့်အခါ ဆိပ်ခံပေါ်တွင် အဖေ့ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီး နှင့် သားများကလည်း မြင်သည်။

“ဖေဖေ...ဟိုမယ် ဘိုးဘိုးလာ ကြိုတယ်။ ဘိုးဘိုးရေ . . . ဘိုးဘိုး အောင်မော်တို့ ဒီမှာဗျ”

သားအငယ်ကောင်က ဝမ်းပန်း တသာ အားပါးတရ အော်သည်။ ဆိပ် ခံထက်မှ သင်္ဘောအပေါ်ထပ်သို့ လှမ်း မျှော်ရှာဖွေကြည့်ရှုနေလေသော အဖေ မျက်နှာသည်လည်း ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိ လှိုင်းများ ရိုက်ခတ်နေသလိုပင် . . .

ပစ္စည်းပစ္စယများကို အသီးသီး သယ်ယူ၍ သင်္ဘောဆိပ်ခံထက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ကူးပြောင်းတက်ရောက် ကြသည်။ ဆင်းသူ၊ တက်သူ၊ ပို့သူ၊ ကြိုသူ ခရီးသွားများက အတိုးတိုး အခွေ ခွေ၊ အကျပ်ကျပ် အညပ်ညပ်ရှိသည်။ အဖေက သားနှစ်ကောင်ကို တစ်ဖက် တစ်ချက်ဆွဲရင်း ရှေ့ ထွက်သည်။ ကျွန် တော်က အိပ်ရာလိပ်နှင့် လက်ဆွဲအိတ် ကိုဆွဲလျက် ခြင်းနှင့် ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲ ၍ ထွက်သွားသော ကျွန်တော့်ဇနီး နောက်မှ လိုက်သည်။ ကျွန်သော လက် ဆွဲအိတ်နှစ်လုံးနှင့် အိပ်ရာလိပ်တစ်လိပ် ကိုမူ နာရဆင်းက သယ်ဆောင်လာ သည်။

ဆိပ်ခံကုန်းပေါင်မှတစ်ဆင့် ကမ်း နားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်မှပင် အသက်ကို တဝကြီး ရှုလိုက်မိပါသည်။ အကျပ် ကျပ်အညပ်ညပ် အတိုးတိုးအခွေခွေ ဖြင့် လူအုပ်ကြားမှ တက်လာခဲ့ရစဉ်မှ

အသက်ကိုပင် ဝလင်အောင်ရှုနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိ။

မွေးဇာတိမြေသည် သန့်စင်သော လေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးကြိုသည်။ နှစ်ပေါင်းမည်မျှပင် ကြာ ညောင်းပါစေ၊ မြောင်းမြသည် ကျွန်တော့် အတွက် စိမ်းမနေ။ လက်ပွန်းတတီး ရင်းနီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသော ကမ်းနား တစ်လျှောက်ရှိ တိုက်တာ အိမ်ခြေများ၊ အမေနှင့် နေ့တစ်နေ့ ရောက်ဖူးခဲ့ရသော ဈေးနှင့် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတို့၏ ဆိုင်များ၊ ခါတော်မီ ဘုန်းတော်ကြီး ခကျင်းတိုက်၊ မီးသတ်အဆောက်အဦ၊ ညောင်မျိုဘုရား အစစအရာရာသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ ခဲ့ဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။

“အဖေ... ဦးလေးကိုထွန်းမင်းကြီး တစ်ယောက် ဈေးမရောင်းတော့ဘူး လား” ဟိုရှေးယခင်က သည်သင်္ဘော ဆိပ်တွင် ဦးလေးကိုထွန်းမင်းတို့ ထမင်း ဆိုင် ဖွင့်ထားကြသည်။ ယခု ထမင်း ဆိုင်ကို ကျွန်တော်မမြင်။ သို့နှင့် ကျွန် တော့်ဖခင်ကို မေးလိုက်မိပါသည်။

“ကိုထွန်းမင်း ဆုံးပြီကွာ။ ကနေ့ ရက်လည်တဲ့နေ့ပဲ လူကလေး” အဖေ က ကျွန်တော့်အမေးကို အဖြေပေးလာ သည်။

“ဪ... ဦးလေး ကိုထွန်းမင်း ဆုံးရှာပြီကွာ” ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဆိုက် ကားနှင့်တင်၍ နာရဆင်းက အိမ်သို့ ပြန်နှင့်သည်။

အဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့က ဈေး လမ်းအတိုင်း လျှောက်၍ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော့်သားနှစ်ကောင်သည် ဘိုးအေ

၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အဘိုးကြီး၏ လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ကိုင်ဆွဲရင်း ငြိမ်၍လိုက်လာသည်။ အေးဆေး စကား နည်းသော ကျွန်တော့်ဇနီးကလည်း စကားအပို မဆို။

ဈေးတန်းတစ်လျှောက် ယခင်က အတိုင်း စည်ကားမြဲ သည်လမ်းများပေါ် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ခြေရာချင်း ထပ်မျှ သွားလာခဲ့ဖူးသည်။ အဆောက် အဦအချို့၏ အနေအထား၊ ပြတင်း တံခါးများမှမကျန် အသေးစိတ်မှတ်မိပါ သည်။ ယခုလည်း ယင်းအဆောက် အဦအချို့ ရှိနေသည်က အမှန်ပင်။ သုံး ပုံနှစ်ပုံခန့်သော အရေအတွက်မှာ အသစ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော့် အမှတ်သညာတွင် ပြောင်းလဲမှုများက နေရာယူလာကြ သည်။ ခြားနားမှုကို အမှတ်ပြုမိလာရ သည်။

အသွင်သစ်၊ အမြင်သစ်၊ မျက်နှာ သစ်များ။

မြောင်းမြသည် စောစောက ကျွန်တော်ထင်မှတ်မှားခဲ့လှပုံ ပြောင်းလဲ မှုမရှိ မဟုတ်။ အစစအရာရာ အပြောင်း လဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ချေပြီ။

“အရင်တုန်းက ကမ်းနားလမ်း တစ်လျှောက်မှာ ပွဲရုံတွေချည်းပဲ မဟုတ် လား။ အခု မရှိကြတော့ဘူးလေ။ ကုန် မျိုးစုံဆိုင်၊ ပြည်သူ့ဆိုင်၊ ပြီးတော့ ဝါးတို့ နေတို့လည်း လလသသကပဲ လုပ်နေ ကြပြီ လူလေးရ”

အဖေစကားကို မကြားရမီကပင် ပြောင်းလဲခြင်းများကို ကျွန်တော်သတိ ပြုမိသည်။ ဟိုရှေးယခင်က သင်္ဘော

www.burmeseclassic.com

ဆိပ်နှင့် ဆက်လျက် မြစ်ကမ်းဘေးတစ်
လျှောက် ပြည့်ညောင်နေအောင် ထိုးဆိုက်
ထားသော ကုန်လှေများ၊ ဝါးဖောင်များ
ယခု ရှင်းလျက်ရှိပြီ။

ပြည်သူ့ဆေးရုံရှေ့သို့ ရောက်လာ
သောအခါတွင်လည်း ဟိုရှေးယခင်က
နှင့်မတူ တစ်မှုတူးခြားလျက် ရှိသည်ကို
သတိပြုမိရ၏။ ဆေးရုံဝင်းအတွင်း စိမ်း
စိုသော ပန်းပင်များ၊ သစ်ပင်များဖြင့်
လည်းကောင်း၊ သစ်လွင်တောက်ပ
သော တိုးချဲ့ဆေးရုံ အဆောက်အဦများ
ကိုလည်းကောင်း ကြည့်နူးအားရဖွယ်
ရာ မြင်ရသည်။

“ဒီဆေးရုံလည်း တိုးချဲ့ ပြုပြင်ပြီး
ထားတယ်ကွ။ အဆောက်အဦတွေ
လည်း မင်းတွေ့တဲ့အတိုင်း တိုးနေတယ်။
အေးလေ...မင်းအေးအေးဆေးဆေးမှ
ပဲ လျှောက်ကြည့်ပေါ့။ မြောင်းမြဟာ
မင်းငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့တော့ မတူတော့
ဘူးကွာ”

ကျွန်တော်က ဆေးရုံကြီးရှေ့
လမ်းဘေးမှ ထန်းပင်အိုကြီးကို အမှတ်
မထင် မော်ကြည့်မိရင်း တစ်စုံတစ်ရာ
ကို ပြန်လည်သတိရမိ၏။ ငယ်စဉ်က
ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှိရာ ရှမ်းကုန်းပိုင်း
လမ်းထိပ်မှ ဈေးရှေ့ ဦးလေးကိုသိန်း
မောင်ထံ ညဘက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်
မသွားရဲ။ ဆေးရုံရှေ့ကိုလည်းကောင်း၊
အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ကြည့်မိသော
ထန်းပင်ကြီးအောက်မှလည်းကောင်း
ဖြတ်၍ လျှောက်သွားဝံ့ခြင်းမရှိခဲ့။ ထန်း
ပင်တွင် မှိုနေသော တစ္ဆေက ညဉ့်နက်
လျှင် အလွန်ခြောက်တတ်သည်ဟု
သူပြောပြော ကြားဖူးနေခြင်းကြောင့်

လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကလေး
ဘဝက အကြောင်းရပ်များနှင့် စပ်လျဉ်း
၍ ထန်းပင်အိုကြီးအောက်မှ ဖြတ်လာ
ခိုက် ပြန်လည်အမှတ်ရမိသည်။

ယခုမူ အအေးဆိုင်၊ ကွမ်းယာ
ဆိုင်၊ ဆေးလိပ်၊ စာအုပ်ဆိုင်များ တန်း
စီလျက်ရှိနေပေပြီ။ ဗွက်ကြီးတန်းလမ်း
ထောင့်သို့ ရောက်လာသည်။ လွန်ခဲ့
သော ကာလများက ယခုလောက် အိမ်
များ၊ အဆောက်အဦများ နီးနီးကပ်ကပ်
ဆက်စပ်နေခြင်း မရှိ။ ယခု ဖုတ်
အင်္ဂါတေဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော
တိုက်အိမ်များ သပ်ရပ်သော ပျဉ်ထောင်
သံတိုင်ကာအိမ်များ ဆက်စပ်နေသည်။

“ဒါကိုအောင်ဘကြီးအိမ်လေ။
ကိုအောင်ဘကြီးလည်း မနစ်ကပဲ ဆုံး
ရှာတယ်” အဖေက လမ်းညာဘက်မှ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် အိမ်တစ်အိမ်ကို ညွှန်ပြ
ရင်း ကျွန်တော်ကို ပြောပြ၏။

သည်တော့မှ ကျွန်တော်က
ဦးအောင်ဘကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။
ယခုအိမ်နေရာတွင် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်
က ထရံကာ၊ ဓနိမိုးတံကလေးသာ ရှိခဲ့
ပါသည်။ ဦးအောင်ဘ၏ အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းမှာ ဆွမ်းတော်ကြီး
တင်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
ရေငန်ပိုင်းကျသော ဒေသဖြစ်၍ ရေငန်
ပိုင်ဦးရှင်ကြီးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူ
အတော်များကြ၏။ ရေကြောင်းခရီး
အဆက်အသွယ်နှင့် မည်သူမျှ မကင်း
ကြသည်ကလည်း ယင်းအယူအဆကို
ပိုမိုသက်ဝင်စေလေသည် ဖြစ်မည်ထင်
ပါသည်။ ဆွမ်းတော်ကြီးတင်ရသော
ဦးအောင်ဘ၏ အဆက်အနွယ်များ

အတွက် ဦးအောင်ဘသည် တင့်တောင်
တင့်တယ် ဆောင်ရွက်ပြုရထားခဲ့နိုင်
လေသည်။

အိမ်ဝမှာပင် အဖေကို ကျွန်တော်
တို့ တွေ့ရ၏။ မြေးငယ်နှစ်ယောက်အား
အမေက ဝမ်းပန်းတသာ ချိုပိုးလျက်
ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံအား မျက်ရည်
အပြည့်ဖြင့် ဆီးကြိုသည်။

အမေသည် ကျွန်တော်နှင့်မတွေ့
ရသော နှစ်နှစ်မျှကာလအတွင်း
အတော်ပိန်သွားသည်။ ရာသီအေးပြီဆို
လျှင် ပန်းနာထတတ်သည်။ ရင်ကျပ်
လာလျှင် ၄-၅ ရက်လောက် လဲနေ
တတ်သည်။ ရောဂါကြောင့်လည်း
ကောင်း၊ ဇရာ၏ဖိစီးမှုကြောင့်လည်း
ကောင်း အတော်ကြီးအိုစာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်
ပါ၏။

မပန်းရီကလည်း
သူ့ရောင်းသောချင်းသုပ်ကို
ပန်းကန်ပြားကြီးကြီးနှင့်
လာပို့သွားသည်။
ဦးလေးကိုထွန်းမင်းသမီး
မခင်ရှိန်ကလည်း
သူ့ဈေးဆိုင်မှ
ချိုချဉ်၊ ငှက်ပျောသီး
စသည်များ
ကလေးတွေအတွက်ဆိုကာ
လာပို့သွားသည်။

“အမေ နေကောင်းတယ်နော်” ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ဖြင့် သည်မှသာ ကျွန်တော် ဆိုနိုင်ပါသည်။

“အမေ နည်းနည်းပိန်သွားတယ်။ သမီးတို့ ကိုမိသလင်းဆေး ပို့တာ ရရဲ့ လား” ကျွန်တော်အမျိုးသမီးကလည်း အမေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နေကောင်းပါတယ် သားရယ်။ သမီးတို့ပို့တဲ့ ဆေးလည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပုလင်းပဲ ရတယ်ကွယ်”

အမေက ကျွန်တော်တို့အမေး များအတွက် အဖြေပေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ပုလင်းတည်းလဲ အမေ။ ကျွန်တော်တို့ပို့တာ ခြောက် ပုလင်းတောင်ပဲ”

“ဪ...ရန်ကုန်ကို ဒီကသွား တဲ့ လူကြိုက်က ယူမလာခဲ့ရလို့ပေါ့ သား ရယ်။ ဒီနှစ်ပုလင်းခတောင် တစ်ခါတည်း ပါလာတာမှ မဟုတ်တာ။ ပထမလူကြို က တစ်ပုလင်း၊ နောက်လူကြိုက် တစ် ပုလင်းစီ ယူလာပေးလို့ အမေသောက် နေရတာ”

ကျွန်တော်က အမေ့ရှင်းပြချက် ကြောင့် သဘောပေါက်သွားခဲ့ရ၏။ အမေ့ထဲတွင် မြောင်းမြင့် သည်ဆေး မျိုး ဘယ်မှာမှ ဝယ်မရခဲ့ကြောင်း ရေး ပို့ခဲ့သည်မှစ၍ ကြုံကြိုက်တိုင်း ကျွန် တော်တို့က အမေ့အတွက် ဝယ်၍ပို့ခဲ့ ရသည်။ ဘီပီအိုင်မှ ထုတ်လုပ်သော ကိုမိသလင်းဆေးပျောက်ဆေးပုလင်း က မြောင်းမြလိုခရိုင်မြို့တစ်မြို့တွင် အဘယ်ကြောင့် ဝယ်မရသည်ကို ကျွန် တော် မသိတတ်နိုင်။

“ကဲ...ကဲ...အိမ်ထဲဝင်ကြ

ကွယ်။ ငါ့မြေးတွေ အဝေးကြီးကလာ ကြရတာ ပင်ပန်းလှရောပေါ့။ လာ... လာ...သားရော၊ သမီးရော အိမ်ရောက် ကြပြီပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး နားကြ ပေတော့”

သံဆန်ကာပေါက်မှနေ၍ အိမ် တွင်းသို့ ဝေ့၍ဝင်လာသည့် လေနှင့် အတူ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှ ဖုန်မှုန်များက လည်း ဝဲပွဲသွားသည်။ ဖျာခင်းထားသော ကြမ်းပြင်တွင် ဖုန်များက သောသော ရုတ်ရုတ်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ဇနီးက တံမြက် စည်းတစ်ချောင်းကို အခန်းထောင့်မှ ကောက်ယူလျက် ညှည့်ခန်းကြမ်းပြင်တွင် လှည်းကျင်းရှင်းလင်းသည်။

“လဲမနေပါနဲ့ သမီးရယ်။ တစ်နေ့ လုံး ဒီလိုနေမှာပဲ။ လမ်းနဲ့နီးတော့ လေ တိုက်ရင်ကော၊ ကားတစ်စီး ဖြတ်ဖြတ် သွားရင်ကော ဒီလိုပဲ ဖုန်တသောသော တက်တက်လာနေတာ”

အမေက အိမ်တွင်းအခန်းမှ လှမ်း ပြောလိုက်၏။

“ဒီလမ်းတွေက ခုထိမပြင်သေး ဘူးလား အဖေ”

“မြူနီစီပယ်လမ်းပဲ သားရာ။ အရင်တုန်းကလိုပေါ့။ ဒါတောင် နာရ ဆင်းက ညနေတစ်ခေါက်၊ နေ့လယ် တစ်ခေါက် ရေထမ်းထမ်းပြီးတိုင်း နှစ် ထမ်းသုံးထမ်းဖျန်းထားလို့ ဖုန်ဒီလောက် သက်သာတာကွဲ့”

“အဖေ...ဘွားဘွားကြီး ကောဖီ ဖျော်နေပြီ။ သားကော်ဖီမသောက်ချင် ဘူး။ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်။ သွားစား ရအောင်နော်”

သားအကြီး လူမော်က လမ်းထိပ်

မှ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို ဘယ်အချိန်က လှမ်းမြင်လိုက်သည် မဆိုနိုင်။ ကျွန်တော် ပခုံးတစ်ဖက်ကို လာဖက်ရင်း ပူဆာ သည်။

“မြေးတို့ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တာ ဘွားဘွားကမှ မသိဘဲကွယ်။ ကဲကဲ လာ...လာ...မုန့်ဟင်းခါးသွားစားမယ်။ သားတို့ သမီးတို့ပါစားကြရအောင်လေ” အမေ့စကားမဆုံးမီပင် ကျွန်တော် အမျိုးသမီးက ထပြီဖြစ်၏။

“မိတင်တို့ကတော့ မုန့်ဟင်းခါးသံ ကြားတာနဲ့ ငေါက်ခနဲပဲကိုးကွ”

ကျွန်တော်က ဆိုမိသည်။

“အို...မောင်လည်း စားပေါ့။ မုန့်ဟင်းခါးကောင်းကောင်းမစားရတာ ကြာပြီပဲဟာ”

မသန်းရင် မုန့်ဟင်းခါးသည် ဟို ရှေးကအတိုင်း စား၍ကောင်းဆဲဖြစ်ပါ၏။ ငါးခုခတ်ထားသော ဟင်းမို့ လေးလေး ပင်ပင် ချိုသည်။ မသန်းရင်က မုန့်ဟင်း ခါးဖိုးများကို မယူပေ။ ကျွန်တော်ကရော အမေကပါ အတင်းပေးရသည်။

“နင်တို့ ဒီမှာနေတုန်း မနက်တိုင်း မုန့်လာစားကြ သိလား။ ကလေးတွေ လည်းပြောထား။ ကြားလား မောင်အေး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဒါပေမဲ့... အလကားတော့ မကျွေးပါနဲ့။ ပိုက်ဆံ မယူရင်တော့ လာမစားဘူးဗျို”

“လာသာ စားစမ်းပါလား။ နင် တို့ တစ်ခါတလေမှ လာကြတာမဟုတ် လား ကြီးကြီးရယ်။ မောင်အေး ပြောင်း မြဲပြန်မရောက်တာ ဘယ်နံနက်ရှိပြီလဲ တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ခု ကြီးကြီး နဲ့ပါလာပြီး ဦးကြီးပြောထားလို့သာ

www.burmeseclassic.com

မောင်အေးမှန်းသိတာ။ တခြားမှာသာ တွေ့ရင် မှတ်မိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း၊ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း များ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ အားလုံးကပင် ဝမ်းပန်းတသာ အားပါးတရ ရှိနေကြပုံရသည်။ ခွင့်ရက်အတွင်း မြောင်းမြတွင်နေစဉ်ခိုက် မိသားစုတစ်ခုလုံး ထမင်းစားလာကြရန် အလှအယက် ဖိတ်ခေါ်သည်။

မပန်းရီကလည်း သူ့ရောင်းသော ချင်းသုပ်ကို ပန်းကန်ပြားကြီးကြီးနှင့် လာပို့သွားသည်။ ဦးလေးကိုထွန်းမင်း သမီး မခင်ရိန်ကလည်း သူ့ဈေးဆိုင်မှ ချိုချို ငှက်ပျောသီး စသည်များ ကလေးတွေအတွက်ဆိုကာ လာပို့သွားသည်။

အိမ်ထောင့် ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဘာစမြားကလည်း ကွမ်းယာလာပေးသည်။ နာရဆင်းကမူ ကလေးများပူနာစိုး၍ဟု ဆိုကာ အိမ်ရှေ့လမ်းမကိုရော၊ အိမ်ရှေ့ကပြင်နှင့် ခွေးခုန်တက်ပါမကျန် ရေတစ်ထမ်းပြီးတစ်ထမ်း ဗွက်ပေါက်အောင် ဖျန်းပေးသည်။

မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှပင် အေးအေးလူလူထိုင်၍ အဖေတို့ အမေတို့နှင့် စကားစမြည်ပြောနိုင်ပေတော့သည်။ သားများကမူ မောမောနှင့် အိပ်ကုန်ကြပေပြီ။

ကျွန်တော့် အလုပ်အကိုင်အကြောင်း၊ တပ်အကြောင်း၊ လမ်းခရီးအကြောင်း၊ အဆွေအမျိုးများအကြောင်း၊ တပ်ကပေးထားသော မြစ်ကြီးနားအိမ်တွင် ကျွန်တော်ရဲဘော်ကလေးနှင့် ထားရစ်ခဲ့ရသော ခွေးသုံးကောင်အကြောင်း စသည် စသည်ဖြင့် ရောက်တတ်ရောက်

ရာ သောင်းပြောင်းထွေလာများကို အမိအဖ၊ သားသမီးလေးဦးသား ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် ညဉ့်နက်လာသည်။

ညဉ့်ဆယ်နှစ်နာရီထိုးမှပင် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတို့ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ မိတင်လည်း ကလေးများဆီသို့ ဝင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေပြီ။

ငွေလသာသောညဖြစ်၍ သံဆန်ကာကွက်များအကြားမှ ငွေလရောင် ပြီးပြီးပြက်ပြက် တိုးဝင်လျက်ရှိသည်။ ညဉ့်ညဉ့်ညင်ညင် သုတ်ဖြူးလျက်ရှိသော လေက နေရထိုင်ရ သက်တောင့်သက်သာ ရှိရုံမျှပင်။ နွေသရုပ်က ပီပီပြင်ပြင် မထင်ရှား။ အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် လဲလျောင်းရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်သော ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော်အတွေးများသည် ယောက်ယက်ခက်လျက်ရှိသည်။ မွေးရပ်မြေသို့ ခြေချရောက်ရှိနေရပါကလားဟူသော အသိက ရင်အတွင်း လှိုင်းခတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။

သို့သော် ကုန်လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်း မွေးရပ်မြေသည် ကျွန်တော်မျှော်လင့် မှတ်ထားသည်ထက် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်တော် ဘိဗူး၊ ကျွမ်းဖူးသူ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများ များများစားစား မရှိကြတော့။ အချို့က ဇာတိမြေမှခွာလျက် တစ်နယ်တစ်ကျေးအဝေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ကုန်ကြပြီ။ ရန်ကုန်လိုမြို့မှာပင် တော်တော်များများ ရောက်နေကြပြီဟု အဖေပြောပြခဲ့ပါ၏။ အချို့လည်း လူလောကမှ အပြီးတိုင် ထွက်

ခွာသွားကုန်ပြီ။ ရာပိုင်နှုန်းအားဖြင့် တစ်ရာခိုင်နှုန်းမျှသာ မြောင်းမြဇာတိလူဟောင်းများ ရှိကြတော့သည်ဟု ညနေက အဖေပြောခဲ့သည်။

အားလုံး ပြောင်းလဲနေကြပါပြီကောလေ။ အသွင်သစ်များ၊ အမြင်သစ်များ၊ မျက်နှာသစ်များ၊ လူသစ်များ၊ အဆောက်အဦသစ်များ။

ရှားရှားပါးပါး ပြန်လည်ကြုံဆုံတွေ့ရသော သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများ အနေနှင့်မူ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ကြုံရခိုက်တွင် ဟိုရှေးယခင်ကလိုပင် ဖော်ရွေခင်မင် ကြင်နာမေတ္တာ ထားရှိဆဲပင်။

မြောင်းမြ၏ အနေအထားသည် လွန်လေပြီးသော နှစ်များဆီကနှင့် မတူပြောင်းလဲခဲ့ချေပြီ။ အဟောင်း အဟောင်းတို့ ချုပ်ငြိမ်း၍ အသစ်အသစ်တို့က ဝင်ရောက်နေရာယူလာကြပြီ။ ခေတ်ဟောင်း၊ စနစ်ဟောင်း လမ်းကြောင်းမှ ဖဲကြဲ၍ ခေတ်သစ်၊ စနစ်သစ်ဖြင့် ဒီမိုကရေစီလမ်းကြောင်းသစ်သို့ မြောင်းမြသည် ရှေ့ဦးတည်လျက်ရှိပေပြီ။

အပြောင်းအလဲမရှိ တစ်သမတ်တည်း ရှိရစ်သည်ကမူ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း၊ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း၊ အိမ်နီးချင်းဟောင်းများက ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့ကြသော မေတ္တာသာလျှင် ဖြစ်ပါချေသည်။

လူ့ဘောင်ရှိ လူသားတိုင်းသို့ကလို အပြောင်းအလဲမရှိသော မေတ္တာတရား ထားနိုင်ကြမည် ဆိုပါမူ...

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ဆရာကြီး အရဟံ ဆရာအောင်

(အကြားအမြင် ဂမ္ဘီရပညာပါရမီရှင်) (ဝါတွင်းဝါပ တနင်္လာနေ့တိုင်းပိတ်သည်)

မော်လမြိုင်(ခေါင်းဆေးကျွန်း)၊ ပဲခူး(ဒေးစွန်းပါ)၊ သန်လျင်(ကျောက်တန်း) ဘုရားတည်၊ စာမေးပွဲ၊ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မည့် ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ငန်းအမည်ရွေးချယ်ခြင်း၊ ထူးခြားအောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ နိုင်ငံခြားကိစ္စ သင်္ဘောသားများ လိုင်းကောင်း၊ လစာကောင်းပြီး အမြန်ထွက်ခွာရန်၊ အမှုအခင်းများ၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ကားရောင်း၊ သားသမီးများ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး မိဘစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရန် ကူညီခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ အထူးဆောင်ရွက်သည်(မူလအိမ်ထောင်ရှင်ဘက်မှသာ)၊ ထိနှင့် ကံစမ်းလုပ်ငန်း များအတွက် လမ်းညွှန်သည်။ ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် အာမခံဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်။

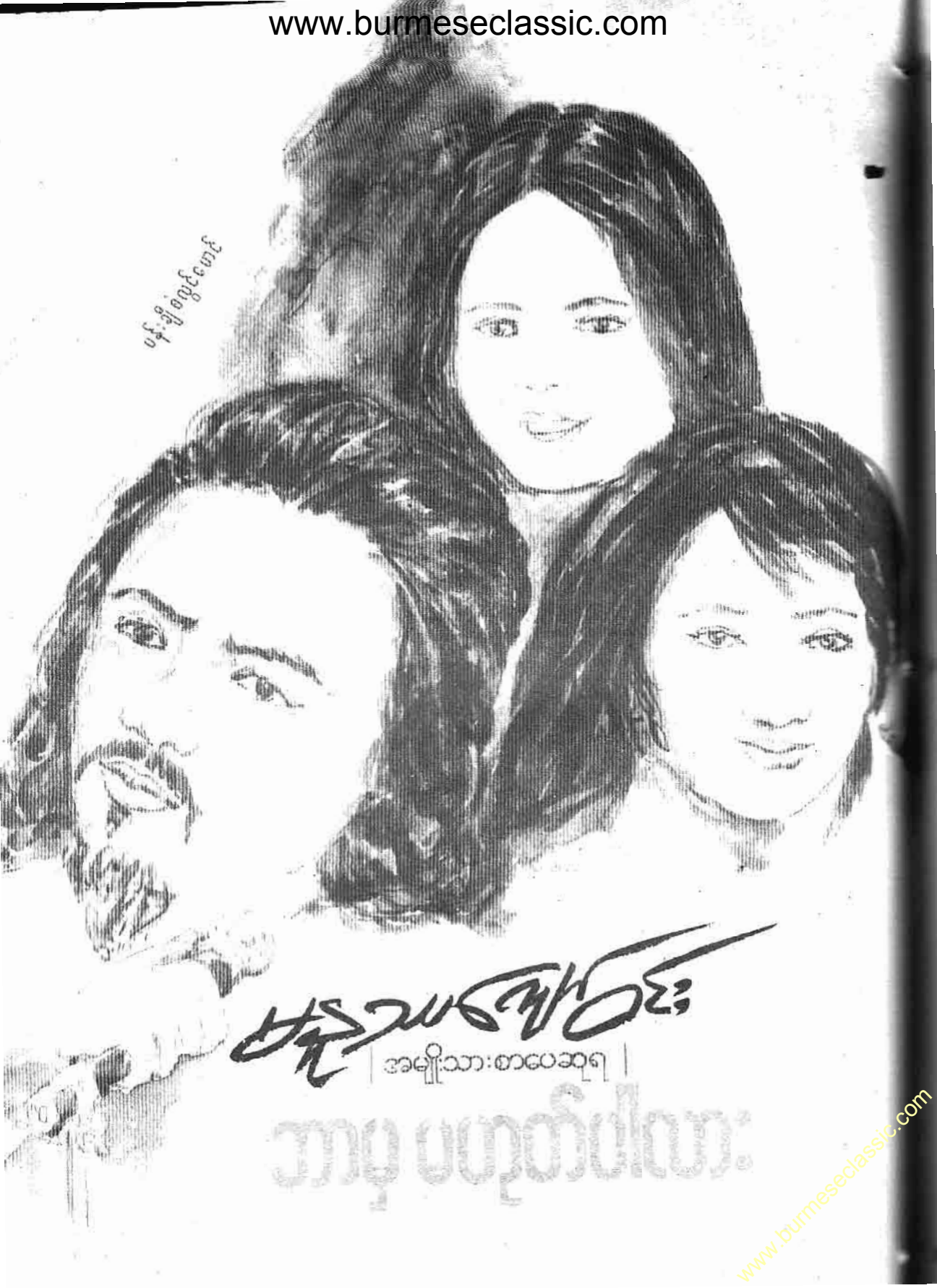
အမှတ်(၃၀၂)၊ မြေညီထပ်၊ ရွှေဘုံသာအလယ်လမ်း၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း/၀၉-၅၁-၁၂၁၄၆၊ ၀၉-၇၃၁-၅၃၁၈၈
နံနက် (၈:၀၀) နာရီ မှ နေ့လည် (၁:၀၀) နာရီ။
အမှတ်(၉၀)၊ မြေညီထပ်၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
နေ့လည် (၂:၀၀) နာရီ မှ ညနေ (၄:၀၀) နာရီထိ
အိမ်အမှတ်(၁၇)၊ အောင်နီလာလမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်၊ သန်လျင်မြို့။ ဖုန်း/၀၅၆-၂၁၆၀၉(အိမ်)
ညနေ (၄:၀၀) နာရီ နောက်ပိုင်း

အောင်ဝိဇ္ဇာဓိရ် - အထူးကုဆေးခန်း

- အကြောအားနည်း၊ ပန်းသေပန်းညှိုးနှင့် ကာလသားရောဂါများ အထူးကုသပေးသည်။ ကျား အကြောသန် အားတိုးဆေး၊ အကြောသန်အထူးလိမ်းဆေးများ အမြို့မြို့ဆိုင်တိုင်းတွင် ရရှိနိုင်ပါသည်။ (1107 Y 7278)
- လိပ်ခေါင်းတွင်း၊ ပြင်ထွက် သွေးကျ၊ သွေးထွက်၊ ပူစပ်ကိုက်ခဲ၊ ဂရင်ဂျီနာရောဂါများ ကုသပေး သည်။ အမျိုးသမီးများ ဝါရင့်ဆရာမကြီးရှိသည်။ လိပ်ခေါင်းရောဂါပျောက် အထူးသောက်ဆေး လိမ်းဆေးများ ဆိုင်တိုင်း မေးဝယ်ပါ။ (1208 Y 7972)

ဆေးခန်း ❖ အမှတ် (၃၁၄)၊ ရွှေဘုံသာ (အလယ်) လမ်း၊ ဖုန်း/၀၁-၃၈၉၄၀၃
 ပင်ရင်း ❖ အမှတ် (၈၆)၊ ၉၄-လမ်း၊ ကန်တော်လေး၊ ဖုန်း/၀၉-၅၀၆၂၇၂၊ ၀၉-၅၀၃၃၀၃
 ဖြန့်ချိရေး ❖ ကိုဝင်းမြင့် + မဘောဘီ၊ ကောင်းသန့်စတိုး(မန္တလေး၊ ၂၈ လမ်း၊ ၈၂x၈၃ လမ်း)၊
 အောင်ရတနာစတိုး(မန္တလေး၊ ဈေးချိုအနီး)

ဒီကားက
အရမ်း
ကောင်း
ပါတယ်

အောင်မြင်စွာ
အမျိုးသားစာပေဆုရ

အာဇာနည်စာပေဆု

ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်ပါဘူး

မယုဘကျော်ဝင်း (အမျိုးသားစာပေဆုရ)

ကျွန်တော်သည် ဆရာမင်းသိင်္ခနှင့်အတူ မကြာခဏ စာပေဟောပြောပွဲများသို့ သွားရောက်ဟောပြောခဲ့ရဖူး၏။ သူ့ခေတ်တွင် ဆရာမင်းသိင်္ခ၏ စာအုပ်များသည် ရောင်းအားအကောင်းဆုံး တန်းဝင်စာအုပ်စာရင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့၏။ သူ့ကို လူကိုယ်တိုင် တွေ့လိုမြင်လိုပြီး သူ၏ ပြောစကားများကို ကြားနာလိုကြသော အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စာဖတ်ပရိသတ်များက ဆရာမင်းသိင်္ခကို စာပေဟောပြောပွဲများအတွက် ဖိတ်ကြားခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ဆရာနှင့် စာပေဟောပြောပွဲများ၌ မကြာခဏ ဆုံစည်းခဲ့ကြရာ ကိုယ်တိုင်ဟောပြောခဲ့ရသလို သူ့ဟောပြောသည်များကိုလည်း ကြားနာခဲ့ရ၏။ ဆရာအမြဲတမ်းလို ဟောပြောလေ့ရှိသော ခေါ်စဉ်သည်ကား “စာရေးဆရာ အမြန်ဆုံးဖြစ်နည်း” ပင်တည်း။

အလွန်လေးနက်သည့် ဒဿနများအကြောင်း ဆရာမင်းသိင်္ခက ဟောပြောလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သူ့စာဖတ်ပရိသတ်တွေက လာရောက်နားထောင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကို သူနှင့်ဆုံစည်းရာသည့် စာပေဟောပြောပွဲတိုင်း၌လိုလို ကျွန်တော် သတိထားမိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဆရာသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အကြောင်းအရာများ လောက်ကိုသာ ဟောပြောလေ့ရှိ၏။

ဟာသလေးတွေနော်ပြီး ပြောတတ်သော ကြောင့် ပရိသတ်တွေက သဘောတွေ မနောခွေခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် စာပေဟောပြောပွဲ ပြီးဆုံးသည့်အခါ၌...

“ဟင်... ဆရာကလည်း ဘာကိုမှ အလေးအနက်ထားပြီး မဟောပြော သွားခဲ့ပါကလား” ဟု အားမလို အားမရ မှတ်ချက်ချခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ ကြားခဲ့ရ၏။ ဆရာရေးသားခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်များ၊ ဝတ္ထုတိုများတွင် လေးနက်သော ဒဿနများနှင့် စွန့်စားခန်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေရာ သူ့စာဖတ်ပရိသတ်တွေက သူ့စာရေးသလိုပင် ဟောပြောလိမ့်မည်ဟု အားခဲ မျှော်လင့်ခဲ့ကြသောကြောင့်လည်း အထက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ချခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ရောဝတီတိုင်းရှိ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် စာပေဟောပြောပွဲအပြီး၌ မြို့ခံစာပေဝါသနာရှင် လူငယ်အချို့က ဆရာနှင့် ကျွန်တော်တည်းခိုရာ ဧည့်ဂေဟာသို့ လိုက်လာကြ၏။ သူတို့သိလိုသည်များကို မေးမြန်းဆွေးနွေးကြ၏။ ဆရာမင်းသိင်္ခကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဖြေကြားပေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုလူငယ်တစ် သိုက်က ကျေနပ်ပုံမပေါ်ချေ။

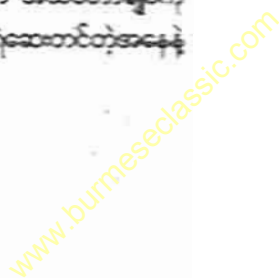
“ကျွန်တော်တို့က ဆရာရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေကို သိပ်ကြိုက်

တယ်ဆရာ။ လေးနက်တဲ့ ဒဿနတွေ ရော၊ စွန့်စားခန်းတွေပါ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ သိပ်ပြီးဖတ်လိုကောင်းတယ်။ အခု စာပေဟောပြောပွဲမှာလည်း အဲဒီလို အချက်မျိုးတွေကို ကြားရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြတာ။ အခု ဆရာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ ဟောပြောသွားခဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ အားမရတာ အမှန်ပဲဆရာ”

ပွင့်လင်းလှသော ထိုလူငယ်တို့က တဲ့တိုးကြီးပြောချလိုက်ရာ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ဆရာအတွက် အားတောင့်အားနာ ဖြစ်သွားမိခဲ့ရ၏။

သို့ရာတွင် ဆရာကမူ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ် ခွင့်လွှတ်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် သူတို့ကို ကြည့်ရင်း...

“ဆရာဟောပြောသွားတဲ့အထဲမှာ မင်းတို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်ရင် အနည်းဆုံး ဒေဖိုးတန်အချက်အလက် တစ်ချက်တလေလောက်ကိုတော့ တွေ့နိုင်မှာပါကွာ” ဟု တုံ့ပြန်ခဲ့လေသည်။ သူတို့ပြန်သွားကြသောအခါ ကျွန်တော်က “အင်း... သူတို့ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောစရာပဲကိုး။ ဆရာက သရဲအကြောင်းတို့၊ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုပြီး ခဲတံနဲ့ စာရေးခဲ့ကြောင်းတို့၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က အယ်ဒီတာချုပ်ကို ဝင်တွေ့ဖို့ကိစ္စမှာ ရဲဆေးတင်တဲ့အနေနဲ့

ပုဂံခေတ်က အရည်းကြီးတွေရွတ်ဆိုတဲ့ ဂါထာမျိုးကို ရွတ်ဆိုပြီးမှ ဆရာက အခန်းထဲကို ဝင်တဲ့အကြောင်းတို့ ဟာသ နောက် ပောပြောခဲ့တာကိုးခင်ဗျ။ သူ လို့တစ်တွေက ဆရာဇာတ်လိုက် စနေ မောင်မောင်တို့၊ ပုဏ္ဏားဘာကွန်းတို့၊ မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော ဝတ္ထုထဲက ကိုမိုး သီးတို့၊ သေသောသူသည် သုသာန်သို့ သွားသည် ဝတ္ထုထဲက မေဂျာမင်းညို တို့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဒီဟောပြောပွဲကို လာ နားထောင်ကြတာ။ အခုတော့ ဆရာ ဟာသဝတ္ထုထဲက ဖျော်ပါတယ်မောင်ပြည် သိမ်းနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်သွားရသလို ဖြစ်ခဲ့ကြ ရတာကိုးခင်ဗျ...။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျေနပ်အားရနိုင်ကြပါ့မလဲ”ဟု ပြော လိုက်မိရာ ဆရာမင်းသိင်္ခက ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

သို့တစေ ကျွန်တော်သည် ဆရာ မင်းသိင်္ခ၏ ဟောပြောချက်များကို နား ထောင်ရင်း နားထောင်ရင်းဖြင့် နောက် ပိုင်းတွင် အဖိုးတန်လှသော အချက်တစ် ချက်ကို သတိပြုမိလာသည်။ ဆရာ သည် သူ၏ ဟောပြောမှုကို နိဂုံးချုပ် ခါနီးတိုင်း အပိတ်စကားအနေဖြင့် ပြော လေ့ရှိသည်ကား...

“အခုနားထောင်နေကြတဲ့ ပရိ သတ်ကြီးအတွက် ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ် သက်တဲ့ အဖိုးတန်လက်ဆောင်ကြီးတစ် ခုကို ပေးထားခဲ့ချင်ပါတယ်။ ပင်လည်း မပင်ပန်း၊ ငွေလည်းမကုန်ဘဲနဲ့ ကျန်းမာ ရေးအတွက် အင်မတန်မှ ထိရောက် အကျိုးရှိစေတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုပါ။ မနက်စောစော အိပ်ရာထ၊ မျက်နှာ သစ်၊ သွားတိုက်၊ အပေါ့အပါးသွားပြီးတဲ့

နောက် လေကောင်းလေသန့်ရတဲ့နေရာ မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လေကို တဝကြီး ရှူပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ တည့်တည့်ဆန့်တန်းပါ။ ပြီးရင် ဆန့် တန်းထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ဦး ခေါင်းနဲ့ တစ်ပြေးတည်းဖြစ်တဲ့ အနေ အထားအထိ မြှောက်တင်လိုက်ပါ။ နောက်ပြီး အောက်ကိုပြန်ချပါ။ ပြန်ပြီး မြှောက်တင်လိုက်ပါ။ အဲဒီလို လက်ကို မြှောက်တင်လိုက်၊ အောက်ပြန်ချလိုက် အကြိမ် ၁၀၀ တိတိ လုပ်ပါ။ အဲဒီလို လုပ်နေတဲ့အခါ လက်နှစ်ဖက်ကို အောက်ပြန်ချတိုင်း စိတ်ကို ဖြေလျှော့ ပြီး ပါးစပ်ကနေ ဘာမှမဟုတ်ပါလား ဆိုတာကို ရွတ်ဆိုပါ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါလားဆိုတဲ့စကား ကို အကြောင်းမဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရွတ်ဆို နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲကနေ ဖြစ် ပျက်သဘောတရားကို အောက်မေ့ဆင် ခြင်မှုမျိုးပြုလုပ်ရပါမယ်။ လောကကြီး မှာ သက်ရှိသက်မဲ့ ဘယ်သတ္တဝါ၊ ဘယ် အရာမှ မတည်မြဲဘူး။ သဘာဝနိယာမ တရားအတိုင်း ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေရ တယ်။ အောက်ဆုံးကနေ အထက်ဆုံး အထိ ရောက်သွားနိုင်သလို၊ အထက် ဆုံးနေရာကနေလည်း အောက်ဆုံးအထိ ပြုတ်ကျသွားနိုင်တယ်။ ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပနေတဲ့ အာဏာရှင်ကြီးဘဝ ကနေ အကျဉ်းသားဘဝရောက်သွားရ တာမျိုး၊ ကြီးစင်ပေါ်တက်ပြီး ကြိုးပေး ကွပ်မျက်ခံရတဲ့ဘဝမျိုးကို ရောက်သွား နိုင်သလို၊ သူ့ဖုန်းစားဘဝကနေလည်း ရှင်ဘုရင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အင်မတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးသူကြွယ်ဘဝ

ကနေ အကြောင်းမသင့်ရင် ကုန်း ကောက်စရာမရှိလောက်အောင် ဆင်းရဲ မွဲတေသွားနိုင်တယ်”

“အောင်မြင်နေတာဟာ ဖြစ်ခြင်း ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို ဆောင်ရင် ဆုံး ရုံးခြင်းဟာ ပျက်ခြင်းသဘောကိုဆောင် တယ်။ အဲဒီ ဖြစ်ခြင်းဆိုတာရော၊ ပျက် ခြင်းဆိုတာပါ ထာဝရတည်မြဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်လာရင် ပျက်ရမှာ ဖြစ် သလို၊ ပျက်ရင်လည်း ပြန်ပြီးဖြစ်လာရ မှာ မေ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ချိန်မှာ ဝမ်းသာမှုလွန်ကဲတာတို့၊ မောက်မာ ထောင်လွှားတာတို့၊ အားနည်းသူကို ဖိနှိပ်အနိုင်ကျင့်တာတို့ မလုပ်မိဖို့လို တယ်။ အလားတူပါပဲ။ ပျက်ချိန်မှာ လည်း ဝမ်းနည်းပူဆွေးတာတို့၊ သောက ဗျာပါဒကျရောက်တာတို့၊ စိတ်ပျက် အားငယ်တာတို့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ ဒါ ကြောင့် ဖြစ်ချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပျက်ချိန် မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမှမဟုတ်ပါလားလို့ အောက်မေ့ဆင်ခြင်လိုက်ရင် ဘာမှမခံ စားရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

“သမိုင်းတွင်ခဲ့တဲ့ ဂန္ဓဝင်စာပေ ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ တရုတ်လူမျိုး လူရွှန်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ရုတ်တရက် မကျန်းမမာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဆေးစစ်ကြည့် တော့ သူ့ရဲ့အသည်းဟာ ဆန်ခါပေါက် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရှိရတယ်။ သမား တော်ကြီးတွေက သူဟာ နောက်ထပ် ခြောက်လလောက်ပဲ အသက်ရှင်နိုင် တော့မယ်လို့ ဟောကိန်းထုတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လူရွှန်းဟာ လုံးဝစိတ်ဓာတ် မကျဘဲ မနက်တိုင်း လေကောင်းလေ သန့်ရှူတယ်။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်

နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ထုတ်ဆန့်တန်းတယ်။ မြောက်လိုက်ချလိုက်လုပ်ရင်း ဘာမှ မဟုတ်ပါလားဆိုတဲ့ တရားကို ဆင်ခြင် တယ်။ ဒီလေ့ကျင့်ခန်းကို နေ့စဉ်မပျက် လုပ်သွားခဲ့တဲ့ လူရွှန်းဟာ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် အသက် ရှင်နေထိုင်သွားခဲ့ရတဲ့အကြောင်း သမိုင်း မှတ်တမ်းတွေအရ သိရှိရပါတယ်။

“ဒါကြောင့် ပရိသတ်ကြီးကို ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ငွေလည်း မကုန်၊ အချိန်လည်းမကုန်၊ ပင်လည်း မပင်ပန်းဘဲနဲ့ အာရောဂုံ ပရမံ လာဘ် ဆိုတဲ့ ကျန်းမာရေးလာဘ်ကြီးကို လွယ် လွယ်ကူကူ ရရှိပြီး အကျိုးခံစားရမယ့် ဘာမှမဟုတ်ပါလားဆိုတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း ကို မနက်တိုင်း မှန်မှန်လေး လုပ်သွား ပေးကြပါလို့။ ကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ လူတောင် ဒီလေ့ကျင့်ခန်းကို လုပ်ရင်း ငါ့ရဲကြွေးရှင်ဆိုတာလည်း ဘာမှမဟုတ် ပါလား။ ငါတင်နေတဲ့ ကြွေးတွေဟာ လည်း ဘာမှမဟုတ်ပါလား။ ငါလည်း ဘာမှမဟုတ်ပါလားဆိုတာ တွေးမိရင်း စိတ်သက်သာမှု ရသွားပါလိမ့်မယ်”

စာပေဟောပြောပွဲ တစ်ခုတွင် ဆရာမင်းသိခံ၏ အထက်ဖော်ပြပါ စကားများကို ကြားရစဉ်က နားထောင် နေသူ ပရိသတ်ကြီးနှင့်အတူ ကျွန်တော် လည်း ရောနှောရယ်မောမိခဲ့သေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုစကားကို ကြားရမန်များ ပြီး အသက်အရွယ် အနည်းငယ်ရလာ သောအခါ၌မူကား မှန်ကန်သည့် ဆင် ခြင်မှုတစ်ခုကို ရရှိလာသည်။ ဤစကား သည် မှန်ကန်လှရှုသာမက လက်တွေ့ လုပ်ဆောင်နိုင်လျှင် အကျိုးရှိကြောင်း

နားလည်သဘောပေါက် လသည်။ “ဘာမှ မဟုတ်ပါလား”ဟူသော အသိ တရားကို စတင်လက်ဆောင်ပေးသူ ကား လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် ပုဂံခေတ်ကာလမှ ပညာရှိအမတ်ကြီး အနန္တသူရိယပင် ဖြစ်၏။ ဘုရင် နရပတိ စည်သူ၏ အထင်အမြင်လွဲမှားမှုကြောင့် ကွပ်မျက်ခြင်းခံခဲ့ရသူ အနန္တသူရိယ အမတ်ကြီးသည် တောင်စွယ်နေမကွယ် မီ ကုပ်ပေါ် ဓားဝဲနေချိန်၌...

“သူတည်းတစ်ယောက် ကောင်း ဖို့ရောက်မှု သူတစ်ယောက်မှာ ပျက်လင့် ကာသာ ဓမ္မတာတည်း။

ရွှေအိမ်ရွှေနန်းနှင့် ကြငန်းလည်း ခံ၊ မတ်ပေါင်းရဲလျက်၊ ပျော်စံရိပ်ငြိမ်၊ စည်းစိမ်မကွာ၊ မင်းချမ်းသာကား၊ သမုဒ္ဒ ရာ ရေမျက်နှာထက်၊ ခဏတက်သည့်၊ ရေပွက်ပမာ တသက်လျာတည်း။

ကြင်နာသနား၊ ငါ့အားမသတ်၊ ယခုလွတ်လည်း၊ မလွတ်ကြမ္မာ၊ လူ တကာတို့၊ ခန္ဓာခိုင်ကြည်၊ မတည်မမြဲ ဖောက်လဲ့တတ်သည်၊ မချွတ်စသာ သတ္တဝါတည်း။

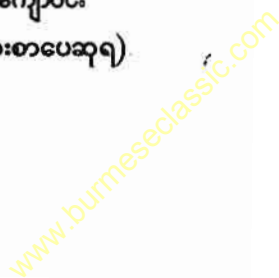
ရှိခိုးကော်ရော်၊ ပူဇော်အလွန်၊ ပန်ခဲ့တဲ့၏၊ ခိုက်ကြုံငိပ်က၊ သံသာစက် ၌၊ ကြိုက်လတ်ထွန်းမှု၊ တုံ့မယူလို၊ ကြည်ညိုစိတ်သန်၊ သခင်မွန်ကို၊ ချန်ဘိ စင်စစ်၊ အပြစ်မဲ့ရေး၊ ခွင့်လျှင်ပေး၏၊ သွေးသည် အနိစ္စ၊ ငါ့ခန္ဓာတည်း”

ဟူသော အမျက်ဖြေလင်္ကာလေး ပိုဒ်ကို လက်တန်းရေးစပ်သွားကာ ဘုရင်ကို ဆက်သွင်းစေခဲ့၏။ ယင်း လင်္ကာကို ဘုရင်နရပတိစည်သူ ဖတ်ရှု မိရသောအခါ ချက်ချင်းပင် အမြင်မှန်

နှင့် သံဝေဂရပြီး အနန္တသူရိယအမတ် ကြီးကို သေဒဏ်မှ လွတ်စေခဲ့၏။ သို့ ရာတွင် အချိန်နှောင်းသွားခဲ့ရပြီ။ လွတ် မိန်ပေးချိန်၌ အနန္တသူရိယ အမတ်ကြီး ကား ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရပြီးဖြစ်၏။ ရှင်ဘုရင် သည်ကား နောင်တရ၍မဆုံးတော့။

အနန္တသူရိယ ကွယ်လွန်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ခန့်ပင် ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် သူရေးဖွဲ့ခဲ့သည့် အမျက်ဖြေ လင်္ကာသည်ကား ယနေ့ထက်တိုင် ရှင် သန်နေဆဲဖြစ်၏။ “ပျော်စံရိပ်ငြိမ်၊ စည်း စိမ်မကွာ၊ မင်းချမ်းသာကား၊ သမုဒ္ဒရာ ရေမျက်နှာထက်၊ ခဏတက်သည့်၊ ရေ ပွက်ပမာ၊ တသက်လျာတည်း”ဟူသော အပိုဒ်ကို ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။ မျက်မှောက် ခေတ်တွင် အီရတ်သမ္မတ ဆတ်ဒန် ဟူစိန် လစ်ဗျာသမ္မတ ကဒါဒီ အယ်လ် ခိုင်ဒါ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အိုစမာဘင် လာဒင် အပါအဝင် ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှား လှသူ ပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများက... “သမုဒ္ဒရာ ရေမျက်နှာထက်၊ ခဏတက် သည့်၊ ရေပွက်ပမာ”ဖြစ်ကြောင်း အထင် အရှား သာဓကပြသွားခဲ့ကြလေပြီ။ ဆရာမင်းသိခံ ဟောပြောလေ့ရှိခဲ့သည့် “ဘာမှမဟုတ်ပါလား”ဟူသော သဘော တရား၏ လေးနက်မှုကိုလည်း ယင်း သာဓကတို့က ပို၍ပို၍ ထင်ရှားစေ သျက် ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ “ဘာမှ မဟုတ်ပါလား”ဟူသော အသိတရားကို မကြားဖူးလိုက်ကြသည့် မျိုးဆက်သစ် တို့အား ဤဆောင်းပါးဖြင့် လက်ဆင့် ကမ်းလိုက်ရပါကြောင်း။

မနုဿကျော်ဝင်း
(အမျိုးသားစာပေဆရာ)

သီရိအနိရုဒ္ဓ အနော်ရထာမင်းကြီး နတ်ရွာစံရပုံ

ဆရာဝင်(သာကိဗွယ်)

အနော်ရထာမင်းကြီးကို သီရိအနိရုဒ္ဓ၊ သို့မဟုတ် အနုရုဒ္ဓဟု သမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ သိရှိရသည်။ အနော်ရထာ ဘုရင်ကြီးကို ပထမမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင်သူ ဟု အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ အနော်ရထာမင်းကြီးသည် နောင် တော် စုက္ကတေးမင်းကို အောင်နိုင်ပြီးနောက် ဘုရင်ဖြစ်လာ သောအခါ အကွဲကွဲအပြားပြား ရှိနေသော ပဒေသရာဇ်နယ် ပယ်အားလုံးကို တစ်နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာဖြင့် စုစည်းတည် ထောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကိုလည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဦးဆုံး ခိုင်မြဲပုံနှံအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ သာသနာ ပြုမင်းကြီးလည်းဖြစ်သည်။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေတဲ့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးသည် အနော်ရထာမင်းစောနှင့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး ရှင်အရဟံတို့ ၏ ငွေဖူးကြောင့် ကိုးကွယ်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အနုရုဒ္ဓ ဘုရင်ကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံသားတို့အတွက် အလွန်ကျေးဇူး ကြီးမားလှပေသည်။

ပုဂံရာဇဝင်ကို တုတ်ထမ်းပြီး ငြင်းဆိုကြသည်များ ရှိသည်။ အချို့ကလည်း သံတူရွင်းကို ကိုင်ပြီး မြေပေါ်မြေ အောက် အထောက်အထားများကို ပြပြီး ငြင်းဆိုကြသူတို့ လည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဂန္တီရအသိတစ်မျိုးနှင့်

ငြင်းဆိုနိုင်ရန် တင်ပြချင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တင်ပြချက် သည် နာမ်လောကအတွေ့အကြုံကို တင်ပြခြင်းဖြစ်တဲ့အတွက် မယုံချင်လည်း ပုံပြင်လို့ သတ်မှတ်စေချင်ပါသည်။

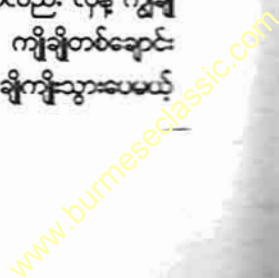
ကျွန်တော် ၂၀၁၃ ခု၊ ဩဂုတ်လ ဒုတိယပတ်က ပုဂံညောင်ဦးမြို့သို့ ဘုရားဖူးသွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဩဂုတ်လ ၁၂ ရက်နေ့ မနက်တွင် ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ကြီးကို ကန်တော့ ပွဲသုံးပွဲ၊ ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် အာနန္ဒာစေတီတော်ကြီး ကို ကန်တော့ပွဲ သုံးပွဲ ကပ်လှူပြီး ပုတီးစိပ်ဆုတောင်းခဲ့ပါ သည်။ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ရွှေစည်းခုံစေတီကြီး၌ ပုတီးအဓိဋ္ဌာန် ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ပုတီးပတ်ရေ ၂၂၅ ပတ် စိပ်ပြီး ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။

ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်နေ့ မေခလာတည်းခိုခန်းမှာ နေ့လယ်ဘုရားမှအပြန် တစ်ရေးအိပ်ပြီး နိုးနေစဉ် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ၌ “အနော်ရထာမင်းမြတ် စောလူးမင်းဖခင်” ဖြစ်ပေါ် လာပါသည်။ အနော်ရထာမင်းကြီးရဲ့ မြင်းစီးနေတဲ့ ပန်းချီပုံကို လည်း အာရုံတွင် မြင်ရပါသည်။ ခဏနေတော့ အသက် ၇၀ ကျော်အရွယ် ဆံပင်သျှောင်ထုံးနှင့် အင်္ကျီအဖြူဝတ်လျက် အဘိုးကြီးတစ်ဦး ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ရပ်နေတာ မြင်ရ၍ - ကျွန်ုပ် ။ ယခုကြွလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပါလား။

- ဘုရင်ကြီး ။ ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါဘူး။ အနော်ရထာဘုရင်ကြီးပါ။ စတုမဟာရာဇ်နတ်ကြီးပါ။
- ကျွန်ုပ် ။ နတ်အဆင့် ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ။ ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးပါသလဲ ဘုရား။
- ဘုရင် ။ စတုမဟာရာဇ်နတ် ၉ အဆင့်ရှိပါတယ်။ နန်းတော်ဟောင်းမှာ နေပါတယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ အနော်ရထာဘုရင်ကြီးက အသက်ဘယ်လောက်မှာ နတ်ရွာစံပါသလဲဘုရား။
- ဘုရင် ။ သက်တော် ၇၃ နှစ်မှာ ကျွဲခတ်လို့ နတ်ရွာစံခဲ့ပါတယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ ကျွဲရိုင်းသောင်းကျန်းနေလို့ ကျွဲရိုင်းနှိမ်နင်းဖို့ သွားရင်း ကျွဲခတ်လို့ နတ်ရွာစံတယ်လို့ သိပါတယ်။ ကျွဲကလည်း ထိန်ပင်စောင့်နတ်က ကျွဲယောင်ဆောင်ပြီး ခတ်တယ်။ ထိန်ပင်စောင့်နတ်ကလည်း တစ်ချိန်က အရှင်မင်းကြီးကို အရိုအသေမပေးလို့ မင်းကြီးက ကြိမ်နှိုက် ဆုံးမခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါမကျေနပ်လို့ ကျွဲယောင်ဆောင်ခတ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒါ မှန်ပါသလား ဘုရား။
- ဘုရင်ကြီး ။ အဲဒါတွေ မသိဘူး။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိန်ပင်စောင့်နတ်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။
- ကျွန်ုပ် ။ အဲဒါဆိုလျှင် အရှင်မင်းကြီး ကျွဲခတ်ခံရတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို အမိန့်ရှိပါဘုရား။
- ဘုရင်ကြီး ။ တစ်ရက်သော ညနေခင်းမှာ ပုဂံမြို့အရှေ့ဘက် ခရီးသုံးတိုင်အကွာမှာ ကျုပ်ရယ်၊ စစ်သူကြီးရယ်၊ အမတ်နှစ်ဦးရယ်၊ စစ်သည်ရဲမက် ဆယ်ဦးရယ် မြင်းတွေနဲ့ ရောက်နေကြတယ်။ ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်မှန်းတော့ မသိတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ချောင်းတစ်ခုထဲ မြင်းတွေ ရေတိုက်ဖို့ ဆင်းသွားကြတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ အတောင်သုံးဆယ်လောက်မှာ ကျွဲတစ်ကောင်လည်း ရေသောက်နေတယ်။ ကျွဲက ရေသောက်ပြီး ချောင်းကမ်းပါးပေါ် တက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း မြင်းတွေ ရေတိုက်ပြီးတော့ ကမ်းပါး

- ပေါ်တက်ကြတယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ ကျွဲနဲ့ ဘယ်လို စတင်ပဋိပက္ခဖြစ်ပါသလဲဘုရား။
- ဘုရင် ။ ကျွဲကလည်း ကျုပ်တို့နဲ့ သိပ်ပြီးမဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမတ်ကြီးတစ်ပါးစီးတဲ့ မြင်းက လန့်ပြီး တက်ပြေးတယ်။ မြင်းကို အမတ်ကြီးက ထိန်းလို့ရပုံမပေါ်ဘူး။ အမတ်ကြီးလည်း မြင်းနဲ့အတူပါသွားတယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ ဆက်ပြီး အမိန့်ရှိပါဦးဘုရား။
- ဘုရင်ကြီး ။ နောက်တော့ စစ်သူကြီးရဲ့ မြင်းက လန့်ပြီး ပတပ်ရပ်ခုန်ပြီး ဟီတယ်။ ကျန်တဲ့မြင်းတွေလည်း အလားတူဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မြင်းလည်း ပတပ်ရပ်ပြီး ဟီတယ်။ ကျုပ်လည်း မြင်းပေါ်ကနေ မကျအောင် မနည်းကြိုးစားနေရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွဲက ကျုပ်တို့ဆီ ပြေးလာပြီး ခတ်တော့တာပဲ။ မြင်းထိန်းရတာကြောင့် ကျွဲရဲရန်ကို မကာကွယ်နိုင်ကြဘူး။ ကျွဲက စစ်သားတစ်ယောက်ကို အရင်ခတ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မြင်းက ထွက်ပြေးသွားတယ်။ တချို့ မြင်းတွေလည်း ထွက်ပြေးကြတယ်။ ကျုပ်နဲ့ မြင်းသုံးလေးစီး ကျန်နေရစ်တယ်။ ကျန်ရစ်တဲ့ သူသုံးယောက်ကို ကျွဲက မြင်းရော လူပါ သိမ်းကုန်ခတ်တော့ မြင်းပေါ်ကလူ ခတ်မိပြီး လဲကျသွားတယ်။ နောက်ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကို ဆက်ပြီးလိုက်ခတ်တယ်။ သူတို့က ထွက်ပြေးတော့ မခတ်မိဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ထွက်ပြေးတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မြင်းပေါ်ကနေ ကျနေရစ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွဲက ကျုပ်နဲ့ လေးငါးတောင်လောက်အကွာမှာ မခတ်ဘဲနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ကျွဲကို ခုခံဖို့ အဆင်သင့် လှံနဲ့စောင့်နေတယ်။ ကျွဲက "ညှပ်" လို့ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး ကျုပ်ဆီအတင်ဝင်လာပြီး ဝှေ့တော့တာပါပဲ။ ကျုပ်လည်း လှံနဲ့ ကျွဲချိုကို ရိုက်ထည့်လိုက်တာ ကျိုချိုတစ်ချောင်း ကျိုးသွားတယ်။ ကျွဲက ချိုကျိုးသွားပေမယ့်

- အချိန်နဲ့ဝင်လာပြီး ကျုပ်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ တိုက်လဲလိုက်တယ်။ လဲကျသွားတယ်။ ကျွဲက ကျန်တဲ့ ချိုတစ်ချောင်းနဲ့ တစ်ချက်တည်းပဲ ခတ်တယ်။ ဦးခေါင်းခတ်မိပြီး ကျုပ်ကွယ်လွန် သွားတာပါပဲ။
- ကျွန်ုပ် ။ ဘုရင်ကြီးကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက် ဖြစ်စဉ်တွေ မိန့်ကြားပါဦးဘုရား။
- ဘုရင် ။ ကျွဲခတ်ပြီးပြီးချင်း ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကွယ်လွန် မှန်းမသိဘူး။ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ထွက် ပြေးတယ်။ တော်တော်လေးထေးတော့မှ နောက် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်အနီးမှာ ကျွဲကရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတော့မှ သေမှန်းသိတာ။ တော်တော်လေးကြာတော့ ကျွဲလည်း ချောင်းဘက်ကို ထွက်သွားတာ မြင် လိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်နဲ့ စစ်သည်တစ် ယောက် ကျွဲခတ်လို ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ ကွယ်လွန်တဲ့ စစ်သားကို ဘုရင်ကြီးက မြင်ရ သေးသလား။
- ဘုရင် ။ အလောင်းကိုပဲ မြင်ရတယ်။ တစ္ဆေအဖြစ်နဲ့ မတွေ့ရဘူး။
- ကျွန်ုပ် ။ ကျန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက် လာကြသလဲ ဘုရား။
- ဘုရင် ။ ကျုပ်တို့နဲ့ ကျွဲနဲ့ ဖြစ်တဲ့အချိန်က ညနေ နေဝင် ခါနီးမှာဖြစ်တော့ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျမှ သားတော်စောလူးမင်း ဦးဆောင်တဲ့ ရဲမက်စစ် သည် ၂၀၀ လောက် ရောက်လာကြတယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ ဘုရင်ကြီးက တစ်ညလုံး အလောင်းနားမှာ နေတာလား။
- ဘုရင် ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်အလောင်းကိုတွေ့တော့ သားတော်စောလူးမင်းရော စစ်သည်အားလုံး ဝိုက်ရံကြတယ်။ မနေက ကျုပ်နဲ့ပါတဲ့ စစ်သူကြီး နဲ့ စစ်သည်တချို့လည်း ပြန်ပါလာကြတယ်။ စစ်သူကြီးက ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို စောလူးမင်း ကို တင်ပြလျှောက်ထားတယ်။ နောက်တော့ ကျုပ်အလောင်းကို ဆင်နဲ့တင်တယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ စောလူးမင်းက ဆင်နဲ့လာတာလား။
- ဘုရင် ။ ဟုတ်တယ်။ ဆင်သုံးစီးပါလာတယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ ပုဂံနန်းတော်ရောက်တော့ မြင်ကွင်းကို မိန့်ကြား ပါဦးဘုရား။
- ဘုရင် ။ ပုဂံမြို့အဝင်မှာ လူအုပ်ကြီးက ကြိုနေကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးကွယ်လွန်မှန်းသိတော့ အားလုံး ယူကျုံးမရ ဝိုက်ကြတယ်။ သားတော်စောလူးမင်း ရော စစ်သည်တွေပါ မျက်ရည်တွေ ကျနေကြ တယ်။ မြို့ကို အရှေ့ဘက်တံခါးက ဝင်တယ်။ နန်းတော်ရှေ့ရောက်တော့ မိဖုရားတွေ၊ သား တော်၊ သမီးတော်တွေအားလုံး ဝိုက်ကြတယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ အဲဒီတုန်းက ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ သားတော်၊ သမီးတော်တွေ ဘယ်နုပါးရှိပါသလဲ ဘုရား။
- ဘုရင် ။ မိဖုရားသုံးပါး၊ သားတော်နှစ်ပါး၊ သမီးတော် ငါးပါးရှိပါတယ်။ နန်းတော်ကကြိုတဲ့ ပရိသတ် ထဲမှာ ရှင်အရဟံလည်း ကြွရောက်နေပါတယ်။ အမတ်ကြီး သုံး-လေးဦးက နန်းရင်ပြင်မှာ ထားဖို့ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ကြတယ်။ တစ် ညလုံး မိဖုရားတွေ၊ သားတော်၊ သမီးတော်တွေ ပျော်ကြီးမတ်ရာတွေ၊ စစ်သူကြီးတွေလည်း အိမ် မပြန်ကြတော့ဘူး။ မီးတုတ်တွေ အလောင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော၊ ယာယီမဏ္ဍပ်ထဲမှာပါ ထွန်းကြတယ်။ အလောင်းကို သုံးရက်ထားပြီး ချိန်မှာ ကျုပ်ကို နတ်ကြီးတစ်ပါးက လာရောက် ခေါ်သွားတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရောက်သွား တယ်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ နတ်ကြီးနဲ့ ၉ ရက် အတူနေရတယ်။ အဲဒီနောက် နတ်ကြီးက တခြားတစ်နေရာခေါ်သွားတယ်။ ပြေပြည်သစ်ပင် ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ လူကြီးနှစ်ဦး မီးလှုံနေတဲ့ အနားရောက်သွား တယ်။ အဲဒီလူကြီးနှစ်ဦးထံ ကျုပ်ကိုအပ်ပြီး နတ်ကြီးက ပြန်သွားတယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ နတ်ကြီးက ဘယ်လိုပုံရှိပါသလဲ ဘုရား။

ဘုရင် ။ နတ်ကြီးက အနက်ရောင်နတ်ကြီးပါ။ ဥသျှောင်
ဆောင်းထားတယ်။ မြင်နေကျနတ်ပုံစံပါပဲ။

ကျွန်ုပ် ။ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ လူကြီးနှစ်ဦးနဲ့ နေရတဲ့
အကြောင်း ဆက်မိန့်ပါဦးဘုရား။

ဘုရင် ။ လူကြီးနှစ်ဦးက သူတို့နဲ့အတူ မီးလာလှူဖို့ ခေါ်
ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့အနီးသွားပြီး အတူ
မီးလှူပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့က ကြက်
သားကင်တွေ စားနေကြတာ တွေ့ရတယ်။
ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကြက်ကင်တွေစားပါဦး ပြော
တာနဲ့ ကြက်ပေါင်နှစ်ပေါင် စားလိုက်တယ်။
ကျွန်ုပ်ကြက်ပေါင်စားပြီးချိန်မှာ သူတို့ဘယ်ရောက်
သွားမှန်း မသိဘူး။ နောက်တော့ ကျွန်ုပ်လည်း
အဲဒီမီးပုံဘေးမှာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ
ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း သုံးရက်နေရတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ အဲဒီတုန်းက ဘုရင်ကြီးက နတ်လား။ တစ္ဆေ
လား။

ဘုရင် ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နတ်လား။ တစ္ဆေလားဆိုတာ
လည်း မသိပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ နတ်ကြီးနဲ့ ၉ ရက်အတူ
နေခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဘာများပြောကြဆိုကြတာ
ရှိလဲ။

ဘုရင် ။ နတ်ကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ဘာမျှမပြောဘူး။
ကျွန်ုပ်ကလည်း နတ်ကြီးကို ဘာမျှမပြောမိဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ အဲဒီတုန်းက ဘာစားရလဲ။

ဘုရင် ။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘာမျှမစားရဘူး။ နတ်ကြီးလည်း
ဘာမျှစားတာ မမြင်ဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ မီးဖိုဘေးမှာ သုံးရက်နေပြီးတော့ ဘယ်ရောက်
သွားလဲ။

ဘုရင်ကြီး ။ သုံးရက်နေတော့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ရောက်လာ
တယ်။ ရသေ့ကြီးက ယောဂီရောင်ဝတ်ထား
တယ်။ ဒေါက်ချာကြီးလည်း ပါတယ်။ ရသေ့ကြီး
က သူနေတဲ့ကျောင်းကို ခေါ်သွားတယ်။
ကျောင်းသင်္ခမ်းက သူတစ်ပါးတည်းနေတာ။
သူနဲ့ကလည်း စကားမပြောဘူး။ သူနဲ့က နေ

တစ်ဝက်လောက်ပဲ နေရတယ်။ နောက်တော့
ရသေ့ကြီးက ကျွန်ုပ်နေရမယ့် လယ်လုပ်တဲ့လို
တဲ့လေးတစ်လုံးဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ရသေ့ကြီးက
တဲ့ဆီရောက်တော့ ဒါတုရင်မင်းမြတ်နေရာမယ့်
နေရာပဲဆိုပြီး ပြန်ကြွသွားတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ အဲဒီတဲ့လေးမှာ ဘယ်လိုနေရထိုင်ရသလဲဆို
တာ မိန့်ပါဦးဘုရား။

ဘုရင် ။ တဲထဲမှာ ဘာမျှမရှိဘူး။ ဝါးကြမ်းခင်းလေးပဲ ရှိ
တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ဝင်နေရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ
တစ်ယောက်တည်း လပေါင်းများစွာ နေရတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ အဲဒီမှာ ဘယ်လိုများ စားရပါသလဲ ဘုရား။

ဘုရင် ။ အစာက ကိုယ့်ဘာသာရှာစားရတယ်။ ထန်း
လျက်လိုအစာကို တောထဲမှာ ရှာစားရတယ်။
လွယ်လွယ်ကူကူ တွေ့ပါတယ်။ ထန်းလျက်လို
ပဲ ချိုပါတယ်။ ဒီအစာကို လပေါင်းများစွာ စားရ
ပါတယ်။ တစ်ရက်တော့ အရင်တစ်ခါလာတဲ့
နတ်ကြီးပဲ လာပြီး ခေါ်ပါတယ်။ သူက ဘုန်းကြီး
ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ခေါ်သွားပါတယ်။ အဲဒီ
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေဖို့ ပြောတယ်။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းဆိုပေမယ့် ဘုရားရုပ်ပွား စေတီလည်း
မရှိသေးပါဘူး။ တောရွာကကျောင်းပဲ ဘုန်းကြီး
တစ်ပါးတည်း နေပါတယ်။ အရည်းကြီး ဘုန်း
ကြီးကျောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရွာကလည်း
အိမ်ခြေ ၁၅ အိမ်လောက် ရှိပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ဘုန်းကြီးက ဘုရင်ကြီးရောက်တာ မသိဘူးလား။

ဘုရင် ။ မသိဘူး။ ကျောင်းဆိုပေမယ့် ကပ်မိုးကပ်ကာ
ကျောင်းပါပဲ။ သိပ်လည်း မကျယ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်က
တော့ ကျောင်းနားက သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ
နေပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ အစာကို ဘယ်လိုစားပါသလဲ ဘုရင်ကြီး။

ဘုရင် ။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းစားပြီးတော့ ကျန်တဲ့ဆွမ်းကို
အပုံလေးတွေ ဝါးကပ်ပေါ်မှာ ပုံတယ်။ အဲဒါကို
ကျွန်ုပ်က စားရတာပေါ့။

ကျွန်ုပ် ။ စားလို့ဖြစ်ရဲ့လား။

- ဘုရင် ။ ထမင်းမစားရတာကြာတော့ စားရတာ အလွန် အရသာရှိတယ်။
- ကျွန်ုပ် ။ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဘယ်လောက်ကြာ အောင်နေရလဲ။
- ဘုရင် ။ အဲဒီမှာ အနှစ် ၃၀ လောက်နေတော့ ဘုန်းကြီး ပျံတော်မူတယ်။ နောက်လာတဲ့ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး လည်း နှစ်ပေါင်း ၇၀ လောက်နေတော့ တစ် ပါးပြီးတစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူကြတယ်။ အဲဒီ နောက် လာသီတင်သုံးတဲ့ ဘုန်းကြီးလက်ထက် မှာ ဘုန်းကြီးက ဘုရားရှိခိုး အမျှဝေတော့ အမျှ ဝေတာရပြီး အခုလို စတုမဟာရာဇ်နတ် ဖြစ် တာပါပဲ။
- ကျွန်ုပ် ။ ဘုရင်ကြီး စတုမဟာရာဇ်နတ်ကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ဘယ်ရောက်သွားပါသလဲ။
- ဘုရင် ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက နတ်ဖြစ်ပြီး ကျောက်ဆည် နယ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သွားနေရတယ်။ ကျုပ်ဘာသာသွားနေတာပါ။
- ကျွန်ုပ် ။ တစ္ဆေဘဝသွားရတာနဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ် အဖြစ် သွားရတာ ဘာကွာခြားမှုရှိပါသလဲဘုရား။
- ဘုရင် ။ တစ္ဆေဘဝသွားရတာနဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ် အဖြစ်သွားရတာ အလွန်ကွာခြားပါတယ်။ တစ္ဆေဘဝသွားရတာက လူတွေသွားသလို ခြေလျင်သွားရတာပါ။ နတ်ဘဝသွားရတာက ကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာကို စိတ်ဆန္ဒပြုလိုက်ရုံနဲ့ ချက်ချင်းရောက်သွားတာပါ။
- ကျွန်ုပ် ။ ကျောက်ဆည်ကနေ ဘယ်ရောက်သွားသေးလဲ ဘုရား။
- ဘုရင် ။ ကျောက်ဆည်ကနေ ပုဂံရွှေစည်းခုံဘုရားမှာ ပြောင်းနေပါတယ်။ ရွှေစည်းခုံ ကျုပ်ရောက် တော့ ပုဂံပြည်က ပျက်သွားပြီ။ အင်းဝခေတ် ရောက်နေပါပြီ။ ယခု နန်းတော်ဟောင်းနေရာ ကို ရောက်တာက နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ လောက်ရှိ ပါပြီ။
- ကျွန်ုပ် ။ ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီနေ့ ကျွန်တော်ဆီကြွလာတဲ့

- ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း အမိန့်ရှိပါဦးဘုရား။
  - ဘုရင် ။ အခု ကျုပ်နေတဲ့ နန်းတော်ဟောင်းနေရာကို သူတို့တူးနေကြတယ်။ အဲဒါ ဆက်ပြီးမတူးစေ ချင်ဘူး။ အဲဒါပြောပေးစေချင်တယ်။
  - ကျွန်ုပ် ။ တပည့်တော် သင့်လျော်တဲ့နည်းနဲ့ သက်ဆိုင် ရာကို တင်ပြပေးပါမည်ဘုရား။ အခု ဘုရင်ကြီး က တစ်ပါးတည်းနေတာလား ဘုရား။
  - ဘုရင်ကြီး ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိဖုရားကြီး စောဥမ္မာနဲ့ အတူနေပါတယ်။
  - ကျွန်ုပ် ။ စောဥမ္မာမိဖုရားက စောလူးမင်းရဲ့ မိခင်ပါလား ဘုရား။
  - ဘုရင်ကြီး ။ ဟုတ်ပါတယ်။
  - ကျွန်ုပ် ။ ဘုရင်ကြီး နတ်ဘဝက ကျွတ်ချင်ပါသလား ဘုရား။ တပည့်တော်ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တွေကို အမျှဝေပေးပါမည်ဘုရား။
  - ဘုရင်ကြီး ။ အမျှဝေတာ မယူချင်သေးဘူး။
  - ကျွန်ုပ် ။ ဘုရင်ကြီးက နန်းတော်ကြီးအောက်က တစ်စုံ တစ်ရာကို စောင့်ရှောက်နေပုံရတယ်။ ဟုတ်ပါ သလားဘုရား။
  - ဘုရင်ကြီး ။ ဟုတ်ပါတယ်။
  - ကျွန်ုပ် ။ အဲဒီပစ္စည်းက ဘာပစ္စည်းဆိုတာ ပြောနိုင်မည် လားဘုရား။
  - ဘုရင်ကြီး ။ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းက ကျုပ်အတွက် အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တယ်။
- ဘုရင်ကြီးလည်း ပြန်ကြွသွားပါပြီ။ အခုလို အနုရုဒ္ဓ ဘုရင်ကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးလိုက်ရလို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် နေ့လယ်ပိုင်း သောက်နေကျ လက်ဖက်ရည်လည်း မေ့သွားပါတယ်။ အနုရုဒ္ဓဘုရင်ကြီး ဘာပစ္စည်းကိုများ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နေပါလိမ့်...။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာကြပါစေ...။

ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

သစ်ပင်လဲအောင် ဖြတ်သော်လည်း နတ်ထီးလှိုင်

မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ နတ်ကြီး-ဖာပွန်သွား ကားလမ်းဘေးရှိ မဲလဲဆံတော်သွားသော လမ်းမပေါ်ရှိ ရွာငယ်လေး(ပြင်သာရွာ)တွင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ကျော်ခန့်က ရွာထိပ် သုသာန်ဇရပ်အနီးရှိ ဘန်းပွေးပင်ကြီးကို လူနှစ်ဦး လက်ဆွဲလွှဲဖြင့် ဖြတ်ကြပါသည်။ (ထိုလူနှစ်ဦး မသေသေးပါ။)

၎င်းဘန်းပွေးပင်ကြီးကို ထင်းတိုက်ရန် လုံကြပါသည်။ ကျောက်ခင်းလမ်းမကြီးဘေးတွင် ရှိသောကြောင့် လှည်းပေါ်တင်ရန် လွယ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသော် သစ်ပင်လုံးတစ်ဝက်အထိ ရောက်အောင် လွှတ်သွားပါပြီ။ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ရွက်များ တစ်ချက်မျှမလှုပ်ရှားကြပါ။

အခြားတစ်ဖက်မှ လွှတ်တည်းပြီး လူနှစ်ဦး ထပ်ဆွဲကြပြန်သည်။ နာရီဝက်ကျော်ကြာသောအခါ အခြားဘက်မှ လွှတ်လမ်းကြောင်းနှင့် ထိသွားပါပြီ။ ဘန်းပွေးပင်လုံးပတ်မှာ လူတစ်ဖက်ခန့်သာ ရှိပါသည်။ လုံးဝမလှုပ်ရှားဘဲ တည်နေပါသည်။ သို့နှင့် ပုဆိန်ဖြင့် ပါးဟက်ခုတ်ပါသည်။ ဟိုဘက်ဒီဘက် တိုးလျှိုပေါက်အောင် ဟောင်းလောင်းမြင်နေရပါပြီ။ ဘန်းပွေးပင်ကြီးမှာ မတ်စောက်တည်မတ်စွာ ရှိနေပြန်။

ထို့ကြောင့် ဖြတ်သူနှစ်ဦးနှင့် လှည်းမောင်းတစ်ဦး ရွာပြန်ပြီး လူခေါ်ကြရပါသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများလည်း မြင်ကြရပါသည်။ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်ကြပြီး ရင်သပ်ရှုမောရုံနေခဲ့ကြရ၏။ ယခုအခါ လူသုံးဖက်ခန့်ရှိနေသော ဘန်းပွေးပင်ကြီး၏လွှဲဖြတ်ကြောင်းနှင့် ပုဆိန်ခုတ်ရာများမှာ အဖေးတက်ပြီး ပြန်ဆက်စပ်သွားပါပြီ။ သုသာန်ဇရပ်လည်း အသစ်ဖြစ်နေပါပြီ။

ကျိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော်ကြီး၏ မယ်တော် (အမေ) ဆောက်လှူခဲ့သော ဇရပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးခဲ့၍ ဆရာတော်ကြီးက ပြန်ပြင်ဆင်စေခဲ့ပါသည်။

၎င်းကဲ့သို့ သစ်ပင်ကြီးများကို မှီတည်ပြီး ဝိမာန်နှင့် နေသော ရုက္ခဒေဝါများစွာ ရှိပါသည်။ ဘုမ္မာဒေဝါဟု ဆိုကြပါသည်။ အာဠာဝက စသော နတ်ဘီလူးများလည်း ၎င်းအဖို့

အစားထဲတွင် ပါဝင်ကြပါသည်။ ၎င်းယက္ခနတ်မျိုးဖြစ်စေ ကုမ္ဘာထိနတ်မျိုး၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုး၊ ဂဠုန်နတ်များ၏ ဝိမာန်တို့သည် သစ်ပင်ကြီးများကို အစီပြုပြီး ရှိနေတတ်ပါသည်။

ဇာတက ၅၅၀ ဇာတ်များတွင် အများအပြားတွေ့နိုင်ပါသည်။ ဆိုချင်သည်မှာ ၎င်းဘန်းပွေးပင်ကို မှီပြီးဖြစ်နေသော ဝိမာန်ရှင် နတ်မှာ အာဠာဝကကဲ့သို့ သောတာပန်တည်နေသောကြောင့် ၎င်းဝိမာန်ကို ဖျက်ဆီးသူများကို ရန်မရဘဲပါ။ အကယ်၍သာ ၎င်းနတ်သည် ပုထုဇဉ်အန္တရာလ ဥမ္မတ္တက ဖြစ်နေပါလျှင် အပင်မပြတ်ခင်ပင် ၎င်းလူများ သေဆုံးကုန်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်များမလှဲခင်တွင် တစ်ပတ်ခန့် ကြိုတင်ပြောကြားထားသင့်သည်။ အမိန့်ပြန်တမ်းရွတ်သင့်သည်။ သင်းသတ်ထားသင့်သည်။ သင်းသတ်သည်ဆိုသည်မှာ သစ်ခေါက်များကို ပတ်လည်ခုတ်ခွာထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လှီးပြီးသစ်ပင် လဲသွားလျှင်လည်း သစ်ပင်ပေါ်တွင် ခဲတစ်လုံး တင်ပေးထားရပါမည်။ သစ်ပင်ဝိမာန်မရှိတော့ကြောင်း ဥပါဒိန်ဖြင့် စွဲလမ်းခြင်းမျိုး မဖြစ်နေစေရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဝိနည်းဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သော ဝိနိတဝတ္ထုတစ်ခုတွင် ရဟန်းတစ်ပါး သစ်ပင်မခုတ်လှဲရန် နတ်သမီးက သားကို ပြရာ ရဟန်းခုတ်လှိုက်၍ လက်ပြတ်သွားကြောင်း၊ ၎င်းရဟန်းကို သတ်ချင်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားထံ သွားလျှောက်ကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားက တရားဟောကြား၍ နတ်သမီး သောတာပန်တည် အရိယာဖြစ်သွားကြောင်း ပါရှိ၏။

ရဟန်းများ သစ်ပင်မခုတ်လှဲကောင်းသော်လည်း လူများကား ခုတ်လှဲနိုင်သည်ပင်။ ခုတ်လှဲခါနီးတွင် ပြုသင့်ပြောသင့်သည်များ ပြုရန်၊ ပြောရန်တော့ လိုအပ်ပါသည်။ အရေးကြီးပါသည်။ အသက်အန္တရာယ်ရှိကြောင်း၊ အထူးအရပြုသင့်ကြောင်း သိရှိနိုင်ရန် တင်ပြပါသည်။

မြပွဲစီရ်များဖြင့်...

နတ်ထီးလှိုင်

ပေးကားပေးသော်လည်း နေပူည

ဝန်းချို
ဝဲလွင်မောင်

၁၀၀ အချင်းပျို

မြန်မာနိုင်ငံအားနယ်ခဲ့၊ အင်္ဂလိပ်တို့အုပ်စိုးနေစဉ်ကာလ၊
 ပဲခူးခရိုင်အတွင်း၌အုတ်ဖိုရွာကလေးမှာ သာယာစည်ပင် အေးချမ်း
 သောရွာ ကလေးတစ် ရွာဖြစ်၏။ ရွာသူရွာသားအားလုံးမှာ
 တောင်သူလယ်လုပ် ဓမ္မခုတ်ဟူသည့် စကားအတိုင်း လယ်ယာ
 စိုက်ပျိုးခြင်း သီးနှံစိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုရှိသည်။ အိမ်ခြေ
 ၅၀၀ ခန့်ရှိ သောရွာကလေးတွင် ဦးဩဘာကား ရွာမျက်ပုံး
 တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတစ်ဦးပင်။
 ရွာနီး ချပ်စပ်တွင် သူ့ပိုင်လယ်ဓမ္မများက လက်ညှိုးထိုးမလွဲရှိနေ
 ၏။ လယ်များအား သီးစားဆုထားသော်လည်း လယ်ဧက ၂၀ ခန့်
 ကိုမူ သားမြစ်သူ မောင်ဥက္ကဏ္ဍအား ဦးစီး၍ လုပ်စေသည်။ တစ်ရွာလုံး
 ဧကဓမ္မတာသာဝင်များသာ ဖြစ်၏။

သူဌေးကြီး ဦးဩဘာ-
 ဒေါ်နှင်းဖြူတို့မှသားသမီးသုံးဦး
 ထွန်းကားရာတွင် မောင်ဥက္ကာ
 မှာ အလယ်လူဖြစ်ပြီး သမီးကြီး
 မသူဇာနှင့် သမီးငယ် မမာလာ
 တို့အပါအဝင်မိသားစုငါးဦး
 ရွာလယ်တွင် အိမ်ကြီးရခိုင်မြင့်
 သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေ၏။ ဘိုး
 စဉ်ဘောင်ဆက် လက်ဆင့်
 ကမ်းလာသောအမွေများအပြင်
 ဦးဩဘာလက်ထက်တွင် စိမ့်
 ခန့်ခွဲမှုကောင်းခြင်း၊ လာဘ်မြင်
 ခြင်းတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊
 ဒေါ်နှင်းဖြူ၏အထိမ်းအကွပ်
 ကောင်းမွန်မှုကြောင့် စိပွားရေး
 က ဒီရေအလား တိုးပွားကာ
 ရှိပြီးရင်းရှိ ဖြစ်နေသည်။
 မရှိလို့မလှ၊ မလှလို့မခွံ
 မဖြစ်ရလေအောင် ဦးဩဘာ
 တို့ မိသားစုမှာအလှအတန်း
 ရက်ရော၏။ အပေးအကမ်း
 လည်း မတွန့်တိုသူများ ဖြစ်
 သည်။ ပေးသင့်သူကိုပေး၏။
 ကျေးသင့်သူအား ကျေး၏။
 အုတ်ဖိုတစ်ရွာလုံးကလည်း
 သားချင်းကင်းသူဟု မရှိသ
 လောက်ပင်။ ဦးဩဘာကား
 ဖိုးချစ်စိတ် မြင်းထန်သူ ဖြစ်၏။
 နယ်ချဲ့ကိုလိုနီ၏လက်အောက်
 ခံဘဝသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း

အတွက်အံ့တကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်
 နေရာသူ ဖြစ်၏။ အသက်၇၀
 နားနိုးနေသောအဘိုးအိုတစ်ဦး
 အနေနှင့် နယ်ချဲ့ကိုတော်လှန်
 ရန် အင်အားကား ချိန်နေပြီ
 ဖြစ်သောကြောင့် အံ့ကြိတ်
 တောက်ခေါက်နေရုံမှတစ်ပါး
 သူမတတ်နိုင်ခဲ့။

သာယာဝတီနယ်တွင်
 ဂဠုန်ဆရာစံဦးဆောင်သော
 လယ်သမားအရေးတော်ပုံ
 တပ်ဖွဲ့ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ
 အုတ်ဖိုရွာမှလူငယ်လူရွယ်များ
 ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့သို့ဝင်ရောက်သွား
 ကြသည်။ ထိုအခါအသက်၂၀
 စွန်းနေပြီဖြစ်သော မောင်ဥက္ကာ
 သည်လည်း အဖေသွေးပီပီ
 ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဩဘာထံ ဂဠုန်
 တပ်တို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ပြုရန်
 အရေးဆိုတော့၏။

“အဘ . . . ကျွန်တော်
 တို့ရွာက လူငယ်တော်တော်
 များများက ရရာလက်နက်ကိုင်
 ဆွဲပြီး ဆရာစံရဲ့တပ်ကို ဝင်
 သွားကြပြီ ကျွန်တော်လည်း
 သူ့ကျွန်ဘဝမှာ မနေလိုဘူး
 အဘရယ် . . . သူ့ ကျွန်ဘဝ
 နေရတာထက် သေရတာမှ

မြတ်သေးတယ်မဟုတ်လား
 အဘ။ ဒီတော့ကျွန်တော့်ကို
 နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးတပ်ထဲ
 ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

မောင်ဥက္ကာ၏ စကား
 ကြောင့်ဦးဩဘာနှစ်နှစ်ခြိုက်
 ခြိုက်ကြီးပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဝါမှ ငါ့သားကွ. .
 လူလေးရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုသိလိုက်
 ရတဲ့အတွက်အဘ အရမ်း
 ဝမ်းသာတယ်သားရယ်။ အဘ
 တောင် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေလို့
 အရွယ်ကောင်းသာဆိုရင် . .
 ဂဠုန်ဆရာစံရဲ့ တပ်ဖွဲ့ထဲကို
 ရောက်နေပြီ”

ဟုပြောလိုက်၏
 “ဝါဆို . . အဘ၊ ကျွန်
 တော့်ကို ဆရာစံတပ်ထဲဝင်ဖို့
 ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့”

မောင်ဥက္ကာက အား
 တက်သရော ပြောလိုက်၏။
 မောင်ဥက္ကာစကားကြောင့်
 ဦးဩဘာတစ်ချက်တွေသွား
 ၏။ ပြီးမှ . .

“အိမ် . . . ထီးကျီး
 စည်ပေါက် ကျွန်သဘောက်
 ဘဝမှာနေရတာထက် သေရ
 တာ မြတ်မှန်း အဘသိတယ်
 လူလေး။ ဆရာစံတပ်ထဲဝင်တာ
 ကို တားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေ

မယ့် လူလေးစဉ်းစားရမယ့်
 အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်။ အဘ
 နဲ့မင်းအမ(အမေ)တို့ မီးဇာကုန်
 ဆီခမ်းအရွယ်ရောက်နေပြီ။
 ဘယ်နေ့သေမယ်ဆိုတာမပြော
 နိုင်ဘူး။ မင်း အမ(အမေ)ဆိုလဲ
 တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေတာ. .
 လူလေးအမြင်ပဲ။ အဘရဲ့ခန္ဓာ
 ကိုယ်ကြီးကလည်း ဟိုကချို
 ယွင်း။ ဒီက နာနဲ့ မတ်တတ်နာ
 ဘဝရောက်နေပြီ။ အဘတို့က
 သေမင်း ခံတွင်းဝရောက်နေ
 လို့ထားပါ။လူလေးရဲ့အမနဲ့ညီမ
 အတွက် စဉ်းစားရမှာ။ သမီး
 အကြီးမက ခုမှ ၂၃နှစ်၊ သမီး
 ငယ်က ၁၈နှစ်။ အဘတို့တ
 လည်း မရှိတော့တဲ့အခါ၊ မင်း
 ကလည်း မရှိခဲ့ရင် သူတို့နှစ်
 ယောက်ကို ဘယ်သူ စောင့်
 ရှောက်မလဲ။ ခေတ်ကာလကြီး
 က ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးဆို
 တာတော့ အဘ အထူးပြော
 နေစရာမလိုပါဘူး။ ဒီတော့
 လူလေး ဂဠုန်တပ်ထဲဝင်တာကို
 အဘကန့်လည်း မကန့်ကွတ်
 ဘူး။ တိုက်လည်းမတိုက်တွန်း
 ဘူး။ လူလေးလည်းအသက်နှစ်
 ဆယ်ကျော်စပြုပြီပဲ။ စဉ်းစား
 ဝေဖန် နှိုင်းချင့်နိုင်တဲ့အရွယ်
 ရောက်ပြီဆိုတော့ လူလေးဆ

အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါ။ အဘလက်ခံပါတယ်”

ဦးဩဘာသည် ရှည်ရှည်လျားလျားပြောလိုက်ရ၍ အခြောက်သွားသဖြင့် အဖန်ရည်တစ်ခွက်ငဲ့ကာ တဖူးဖူးမှတ်၍ သောက်နေလေတော့၏။

မောင်ဥက္ကာသည် ဖခင်ပြောသော စကားကြောင့် ငိုငင်တွေ့တွေ့ဖြစ်သွား၏။ သူ၏ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် လှပကြော့ရှင်းအပြစ်ကင်းသည် အစ်မဖြစ်သူ၏ရုပ်သွင်နှင့် နုနယ်ဖျံ့မြစ်ချစ်ဖွယ် ညီမငယ်၏ ရုပ်သွင်ကထင်ဟပ်လာသည်။ ဖခင်ပြောသော စကားမှာလည်း မှန်ကန်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ဖြစ်ချင်သည်နှင့် ဖြစ်သင့်သည်အနေထားနှစ်ခုကြား ဗျာများကာ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေသည်။ ဤသည်ကိုကြည့်ကာ ဦးဩဘာသည် ဝေခွဲရခက်နေသော သားတော်မောင်ကို ကြည့်ပြီး . . .

“လူလေး . . . ငါ့သားမင်းအဘစကားကြောင့် တွေဝေသွားပြီမဟုတ်လား။ အဘက လူလေးကိုကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးထားတာပဲ လူလေးဘယ်လိုဆုံးဖြတ် . . . ဆုံးဖြတ်

အဘ ကျေနပ်တယ်။ အေး . . . ဒါပေမယ့် ဆန္ဒနဲ့ဖြစ်သင့်တာ ဘယ်ဟာကိုရွေးမလဲ။ အဖန်ကန်ဆုံးကို ရွေးချယ်နိုင်မှ လူတော်ဖြစ်မှာလူလေး။ အဲဒါတော့ လူလေး နားလည်စေချင်တယ်။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို လက်နက်စွဲကိုင်တော်လှန်မှ တော်လှန်ရေးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး အဘဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ စတင်လူအင်အားစုဆောင်းကတည်းက အဘတော်လှန်ရေးမှာပါခဲ့တာပါကွာ”

“ဗျာ”
ဦးဩဘာစကားကြောင့် သားဖြစ်သူ မောင်ဥက္ကာ၏နှုတ်ဖျားက အံ့ဩတကြီးအာမေဇိတ်သံထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်လူလေး . . . ဆရာစံတိုဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ သူပုန်ထဝင်ဖို့ လူသူစတင်စုဆောင်းတဲ့ အချိန်မှာ သာယာဝတီနယ်က အဘမိတ်ဆွေကြီး ကိုဒီပဆီက အထောက်အကူတွေ အဘဆီရောက်လာပြီး ကိုဒီပရဲစာက ပေးတယ်။ အကြောင်းရင်းကတော့ ဆရာစံရဲ့ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ ရေးအတွက် အကူအညီပေးဖို့ပဲ ကွာ။ သူ့စာရရချင်းပဲအဘက ဘဲတပ်စွမ်းသရွေ့ အကူအညီ

ပေးမယ်လို့ကတိပြန်ကြားလွှာပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတည်းက ဆရာစံတပ်ဖွဲ့အတွက် အုတ်ဖိုရွာရဲ့ရိက္ခာထောက်တာဝန်ကို ယူခဲ့တာ ဒုအချိန်ထိပဲလူလေး။ လူလေးလုပ်နေတဲ့လယ် စက ၂၀ ကထွက်တဲ့ စပါးအားလုံးကို အဘရိက္ခာထောက်ခဲ့တယ်။ လူလေးရဲ့လုပ်အားတွေ၊ ခွေးတွေဟာ တော်လှန်ရေးထဲပါနေပြီကွာ။ လူလေး လူပျိုဖြစ်ပြီး ဆရာတော်ကျောင်းမှာ အရေးအပတ်၊ အတွက်အချက်သင်ရိုး ပြီးကတည်းက အဘ လူလေးကိုလယ်ယာ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒါက လူလေးအနေနဲ့လယ်ယာ လုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်အောင်ပါ။ အဘတို့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေဟာ လူလေးတို့ မောင်နှမ တစ်သက်စား လို့မကုန်ပါဘူး။ လူလေးကိုခိုင်းရတာကလည်း လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ လူလေးရဲ့လယ်စက ၂၀ကရရှိတဲ့အတိုအမြတ်အားလုံးကို အမျိုး ဘာသာသာသနာအတွက် လှူဒါန်းပေးတမ်းမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် လူလေးရဲ့လုပ်အားဒါနပေါ့ကွာ။

ဟိုအရင်ကတော့ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် နှစ်စဉ်လှူခဲ့တာ လူလေး အသိပဲ။ ဒုနှစ်ပိုင်းမှာတော့ တို့လူမျိုးတွေ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အမျိုးအတွက် သုံးခဲ့တယ်။ တို့ရွာသားတွေကို ချစ်တီး ကုလားတွေကုပ်သွေးမစုတ်နိုင်အောင် သူကြီးနဲ့တိုင် ပင်ပြီး အကူအညီလိုတဲ့ရွာသူရွာသားတွေကို ကူညီခဲ့လို့ ချစ်တီးတွေ တို့ရွာမှာခြေမချနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါတွေဟာတော်လှန်ရေးလုပ်နေတာပဲပေါ့။ အဲဒီတော့လူလေး ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ထဲ ဝင်ဖို့ကိစ္စကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး လူလေး စိတ်တိုင်းကျသော ရွက်ဆောင်ပေတော့ အဘကို ဆရာတော်ခေါ်ထားလို့ ရွာဦးကျောင်းသွားဦးမယ်”

ဦးဩဘာသည်သားဖြစ်သူရှည်လျားစွာပြောဆိုပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်မှထွက်သွားလေတော့၏။

x x

မောင်ဥက္ကာသည်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်အား ခိုင်ခိုင်မာမာချလိုက်နိုင်ပြီဖြစ်၏။ ဖြစ်ချင်သည်နှင့် ဖြစ်သင့်သည့်အတိုင်း

ပိုင်းခြားဝေဖန်နိုင်စွမ်းရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖခင်ဖြစ်သူဦးဩဘာအား အသိပေးလိုက်သည်။

“အဘ... ကျွန်တော်အဘနဲ့ အမ (အမေ)ကိုပြုစုရင်း မမနဲ့ညီမလေး ကို စောင့်ရှောက်ပြီး လွတ်လပ်ရေးမရမခြင်းလက်နက်မကိုင်ဘဲ တော်လှန်ရေး လုပ်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ အဘ”

မောင်ဥက္ကာ၏ ကေားကြောင့်ဦးဩဘာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး...

“လူလေး... ဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ်... အဘ ကျေနပ်တယ်လို့ပြောပြီးသားပါ။ လူလေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က အဘတို့မိသားစုအတွက် သားရွှေတိုးထမ်းလာတဲ့ကိန်းပါတဲ။ အဲဒီတော့... တော်လှန်ရေးအတွက် သားရဲ့လယ်ဧကတွေကို အထွက်တိုးနိုင်သမျှ တိုးအောင်ကြိုးစားပီရိယထုတ်ရင်း တိုက်ပွဲဝင်တော့ လူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့... သားကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ် အဘ”

“အေး... အေး...”

ကောင်းပါလေ့ကွားသာယာဝတီက ကိုဒီပရဲ့ အထောက်အတော်တွေလည်း ရောက်မလာသေးဘူးသားရဲ့၊ အဘကြားနေတဲ့ သတင်းတွေ အရကတော့ အခြေ အနေသိပ်မကောင်းဘူးလှဘူး၊မီးပေါက်သေနတ်တွေကို ငှက်ကြီးတောင်မီးက ဘယ်ယှဉ်နိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ မီးပေါက်သေနတ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့ကုလားဖြူတွေကို ခါးနဲ့ဝင်ခုတ်ရဲတာက ဗမာ့သတ္တိကွဲကုလားဖြူတွေ ထိုးစစ်ဆင်လာလို့ ဝဋ္ဋန်တပ်ဖွဲ့လည်း ကစဉ့်ကလျားနဲ့ရှမ်းပြည်ဘက်ရှောင်သွားတယ်လို့ သတင်းရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အထောက်အတော်တွေရောက်လာတာနဲ့အဘတို့ ကူညီထောက်ပံ့နိုင်အောင် ကြိုးစားထား လူလေး”

ဦးဩဘာနှင့်မောင်ဥက္ကာတို့သားအဖသည် ဦးဒီပထံမှ အထောက်အတော်များ ရောက်လာသည်နှင့် ရိက္ခာထောက်ခြင်း၊ သတင်းပေးခြင်း၊လူအင်အားစုဆောင်းပေးခြင်းစသည်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများကို သိုသိုသိပ်သိပ်ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ လူငယ်ဖြစ်သော မောင်ဥက္ကာ၏ စွမ်းဆောင်ချက်

များက ဝဋ္ဋန်တပ်ဖွဲ့အတွက် လွန်စွာအကျိုးများစေခဲ့သည်။ ဤသို့ မြေအောက်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းကို သားအဖနှစ်ဦးဆောင်ရွက်နေချိန်တွင် လူကြီးရောဂါမြင့်တင်နှောင့်နှောင့်ဖြစ်နေသော မိခင်ကြီး ဒေါ်နှင်းဖြူမှာ ကွယ်လွန်၏။ ဦးဩဘာမှာ ဇနီးသည် ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ယူကြုံးမရကြီးစွာဖြစ်ရ၏။ သို့သော် သားသမီးများ စိတ်အားငယ်ကြမည်စိုးသောကြောင့် သူ၏အပူရုပ်ကိုထုတ်မပြခဲ့။ သူ၏ နှလုံးသည်ပွတ်အား လောင်ကျွမ်းနေသည်ပရိဒေဝမီးကို အံ့ကြိတ်ရင်ဆိုင်ရင်း သားသမီးများ ကွယ်ရာတွင်သာ ကြိတ်ငိုခဲ့ရသည်။ အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြုံးရင်း သားသမီးများကို အားပေးခဲ့ရသည်။

ဒေါ်နှင်းဖြူ လလဲဆွမ်းသွတ်အပြီး နောက်တစ်နေ့ည ဘတ်တွင် ဦးဩဘာသည် သားသမီး သုံးယောက်အား သူ၏ရွှေသို့ ခေါ်လူလိုက်၏။ မောင်ဥက္ကာတို့...

“လူလေး... ပိုင်းတဲခါးပိတ်ပြီးပြီးလား။ မပိတ်ရသေးရင် သေသေချာချာသွားပိတ်လိုက်”

ဟု ခိုင်းလိုက်သောအခါ မောင်ဥက္ကာက...

“အား... ပိုင်းတဲခါးကော အိမ်မကြီးတဲခါးပါ သေသေချာချာပိတ်ပြီးပါပြီ အဘ”

ဟုပြောလိုက်၏။ သမီးကြီး မသူဇာက...

“အဘ သမီးတို့ညီအမနဲ့ မောင်လေးကိုခေါ်တာ ကိစ္စရှိလို့လားဟင် အဘ”

ဦးဩဘာသည် ငဲ့ထားသော အဖန်ရေခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီးမှ...

“အေး... ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိတာပေါ့။ သမီးတို့အမ ဆုံးပါးသွားတာ တစ်လနဲ့တစ်ရက်ရှိသွားပြီ။ သမီးတို့အမက ခုအဘပြောမယ့် ကိစ္စတွေကို ပြောသွားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာအဘသိတယ်။ အဘကျန်းမာရေးကလည်းချွဲချာ လာပြီ။ အဘတို့မှာ အားကိုးစရာ ဝိနောဆရာကြီး ဦးလှရဲ့ တိုင်းရင်းဆေးတွေပဲ ရှိတယ်။ ခု... အဘနည်းနည်းလေး”

လှုပ်လှုပ်ရွားရွားလှုပ်လိုက်ရင်
မောမောလာတယ်။ ဒါပေမယ့်
သားတို့ သမီးတို့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။
အဘ ဆရာလှရဲ့ အပူငြိမ်း
သည်း ဆေးစားနေတာ၊ တော်
တော်ကြီးသက်သာပါတယ်။ သို့
သော်လည်းပဲ . . . တို့ဗမာစကား
မှာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကွေး
သောလက်မဆန့်မီ၊ ဆန့်သော
လက်မကွေးမီ ဆိုတဲ့စကား။
ဘုရားရှင်ကလွဲလို့ဘယ်သူမှ
အနာဂတ်ကို မမျှော်မှန်းနိုင်ဘူး။
ဒီတော့ သမီးတို့ သိသင့် သိ
ထိုက်တဲ့အရာကို အဘပြော
မယ်၊ ပြလည်းပြမယ်”

ဦးဩဘာသည်စကားစ
ကိုဖြတ်လိုက်ပြီးရေးနွေးကြမ်း
တစ်ခွက်ကိုညှို့လိုက်ပြန်၏။ သမီး
ကြီးမသူဇာက . . .

“အဘရယ် . . . ဘာဖြစ်
လို့ နိမိတ်မရှိနမာမရှိ စကား
တွေပြောနေရတာလဲ . . . အဘ
က ကျွန်းကျွန်းမာမာကြီး ရှိနေ
တာကို”

ဟူသော အပြောကို
ဦးဩဘာက . . .

“မဟုတ်သေးဘူး သမီး
ကြီး။ အဘလှုပ်လှုပ်ရွားရွားသွား
လာနေတာတို့ကြည့်ပြီး သမီး
က အဘ နေကောင်းနေတယ်

ထင်တာကိုး။ အဘ မတ်တတ်
နာ ဖြစ်နေတာကြာပါပြီ။ ကံပါ
အဲဒါတွေထားလိုက်ပါ။ အဘ
သားတို့ သမီးတို့ကို ပြောစရာ
ပြစရာရှိတယ်။ အဲဒါကတော့
အဘတို့မိသားစုပိုင်ဆိုင်တဲ့
ပစ္စည်းအကြောင်းပဲ။ ဒီပစ္စည်း
တွေဟာ အဘတို့ရဲ့ ဘိုးစဉ်
ဘောင်ဆက် ပိုင်ဆိုင်လာတဲ့
ပစ္စည်းတွေနဲ့ အဘလက်ထက်
တိုးပွားလာတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ။ ဒီ
ပစ္စည်းတွေ အဘတို့ဘယ်မှာ
သိမ်းဆည်းထားတယ်ဆိုတာ
ကို သမီးတို့ သားတို့ကို မင်းတို့
အမပြောသွားလား”

ဟု ပြောရင်း မေးခွန်း
ထုတ်လိုက်သည်။ မောင်နှမ
သုံးယောက်တစ်ယောက် မျက်
နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း . . .
မောင်ဥက္ကာက . . .

“သားကိုတော့ ဘာမှ
မပြောခဲ့ဘူး အဘ”

ဟုပြောလိုက်၏ မသူဇာ
တို့ညီအမကလည်း . . .

“သမီးတို့ကိုလည်းဘာမှ
မပြောဘူးအဘ”

ဟု သံပြိုင်ပြောလိုက်၏။
ဦးဩဘာသည် ခေါင်းတဆတ်
ဆတ် ညိတ်ရင်း . . .

“အင်း . . . အဘထင်

သားပဲ။ ဒါကြောင့် ခုသားတို့
သမီးတို့ကိုခေါ်ပြီးပြောရတပဲ
လာ . . . အဘနောက် လိုက်
ခဲ့ကြ”

ဟု ပြောပြီးထိုင်ရာမှ ထ
ကာမီးအိမ်ဆွဲ၍ အိမ်နောက်
ဖေးဆောင်တို့ ထွက်သွား၏။
မောင်နှမသုံးယောက်လည်း
ဦးဩဘာ နောက်မှကပ်ပါလာ
သည်။ နောက်ဖေးဆောင်သို့
ရောက်သောအခါ မောင်ဥက္ကာ
အား . . .

“လူလေး . . . ဟိုအခန်း
ထောင့်မှာစီထားတဲ့ စပါးပုတ်
လေးလုံးကိုရွှေတွာ၊ သမီးတို့က
လည်း ဝိုင်းတူလိုက်ကြ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
မောင်နှမသုံးဦးမှာအားကောင်း
မောင်းသန်အရွယ်များဖြစ်သဖြင့်
၁၀မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ရွှေပြီး
သွား၏။ ပုတ်များဖယ်ပြီးသော
အခါကြမ်းပြင်မြေ၌ အံ့ဖဲတံခါး
တစ်ချပ်အား သော့ခပ်လျက်
သား တွေ့ရသည်။ ဦးဩဘာ
သည် သူ၏ အပေါ်ပုံးအင်္ကျီ
အိတ်အတွင်းမှ သော့တွဲအား
ထုတ်ယူကာ အံ့ဖဲတံခါးသော့
အား ဖွင့်ပြီးအံ့ဖဲ တံခါးဖျဉ်
ချပ်ကို အပေါ်သို့လှန်တင်လိုက်
၏။

ဦးဩဘာသည် မီးအိမ်
ကိုဆွဲကာ မြေအောက်ခန်း
အတွင်းသို့လှေကားထစ်များ
အတိုင်းဆင်းရင်း . . . “သားတို့
သမီးတို့အဘ နောက်ကလိုက်
ခဲ့ကြဟေ့”

ဟုပြော၏။ မောင်ဥက္ကာ
တို့မောင်နှမသုံးယောက်လည်း
ဦးဩဘာနောက်မှ လိုက်၍
ဆင်းကြသည်။ မြေအောက်ခန်း
သည်အမြင့် ၇ ပေ၊ အကျယ်
၉ ပေခန့် ရှိ၏။ မြေအောက်
ခန်းအတွင်း ရာဝင်စိုး ၃ လုံး၊
ကျွန်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို
မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့်
တွေ့ရသည်။ ဦးဩဘာသည်
မီးဇာကို မြှင့်လိုက်ပြီး မောင်
ဥက္ကာ၏လက်သို့ မီးအိမ်လှမ်း
ပေးလိုက်သည်။

“လူလေး . . . မီးအိမ်ကို
မြှောက်တိုင်ထား၊ လူလေးတို့ကို
အဘအိုးတွေ ဖွင့်ပြမယ်”

ဟုပြောပြီး အိုးအဝကို ဖဲ
အုပ်ထားသော စကော့ချပ်ကို
လှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်”
“ဟာ”
“ဆို”
မောင်နှမသုံးယောက်သည်
ဆာမေဋီတံသံများ ထစ်ကြိုက်

တည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိုး
အတွင်းရှိ ခွေး ငွေ့ ကျောက်သံ
ပတ္တမြားများက မီးတိမ်အလင်း
ရောင်ဖြင့်တဖိတ်ဖိတ် ရောင်
ပြန်ဟပ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ . . သားတို့ သမီးတို့
မြင်ကြပြီမဟုတ်လား။ ဟိုဘက်
က အိုးနှစ်လုံးလည်း ဒီအိုး
အတိုင်းပဲ။ ကျွန်းသေတ္တာထဲ
မှာ တော့ခွေဒဂါး၊ ငွေဒဂါး
တွေ၊ ဒီပစ္စည်းတွေက သားတို့
အဘိုးအဘွားတွေ လက်ထက်
နဲ့ အဘလက်ထက် စုဆောင်း
ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ။ ဒီမြေ
အောက်ခန်းကလည်း ဘိုးဘွား
လက်ထက်ကတည်းက စီရင်
ခဲ့တာ။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ သမီး
တို့သားတို့ ၁၀ သက်စားလို့
မကုန်ပါဘူး။ အဲ . . ပြုန်းရင်
တော့ ကုသေ့ရှစ်ဆယ်သုဌေး
သားလို ခွက်ဆွဲရမှာပဲ။ အဘ
မရှိတော့တဲ့အခါ မောင်နှမ
သုံးယောက် စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့
ဒီပစ္စည်းတွေကို အဓိက ဘာသာ၊
သာသနာအတွက် မတွန့်တိုဘဲ
သုံးစွဲကြနော်။ ကဲ . . အဘတို့
အပေါ်ပြန်တက်ရအောင်”

အပေါ်သို့ပြန်ရောက်
သောအခါ ဦးဩဘာသည်
အံ့ဖုံးကိုပြန်ချ၍ သော့ခတ်

သည်။ မောင်ဥက္ကာတို့မောင်နှမ
သုံးယောက်က စပါးပုတ်ကြီး
များကို နေရာပြန်ချသည်။

x x

ရာသီစက်ဝန်းက . .
တစ်ပတ်လည်ချေပြီ။ ဦးဩဘာ
၏ ကျန်းမာရေးကား တစ်စ
တစ်စ ချို့ယွင်းလာပြီဖြစ်၏။
စိတ်ဆောင်ထားသဖြင့် သွား
လာ လှုပ်ရှားနေသော်လည်း
မောပမ်းသည့်ဝေဒနာအပြင်
ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်း၊ လက်
မောင်းကိုက်ခြင်းစသည် ဝေဒနာ
တို့ကတိုးလာသည်။

သို့သော် ဦးဩဘာသည်
ဤကိစ္စကို သားသမီးများအား
မပြော၊ ဝိနောဆရာကြီး ဦးလှ
ထံ သွား၍ ကြိုတင်တုသည်။
နေ့ဦးရာသီ၏ နေ့တစ်
နေ့ နံနက်ပိုင်း။
ဦးဩဘာတို့ သားအဖ
သုံးဦး နံနက်ကလေးစာစားပြီး
တိမ်ဝိုင်းထဲမန်ကျည်းပင်အောက်
ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အပန်ရေ
သောက်ရင်းဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြော
နေသည်။

ကိုဥက္ကာကမူ . . လယ်
ထဲသို့ အမှိုက်ချသွားနေ၏။
“သမီးကြီး . . . လူလေး

ဘယ် အချိန်ထဲကအမှိုက်ချ
သွားတာတုံး”

“အာရုံတက် . . . အဘ
ဘုရားဝတ်ပြုတည်းက လှည်း
ကောက်ပြီးသွားတာပဲ။ သမီးတို့
ညီအမလည်း အဲဒီတည်းက
ရေခွေး အိုးတယ်၊ ထမင်းချက်၊
ဟင်းချက်လုပ်တာ အားလုံးပြီး
နေပြီ အဘရဲ့”

“ဟဲ့-သမီးရဲ့၊ ဒီချိန်ဘယ်
က ဟင်းစားရလို့လဲ”

“မနေ့ညတ ကိုပေါ်လာ
တို့ ဝက်ပေါ်လို့ တစ်တွဲလာပို့
သွားတာကို လုံးထားတာ ခု
မနက်မှ ချက်လိုက်တာအဘရဲ့”

“အေး အေး . . . ဒါနဲ့
သမီးမောင်လေးဖို့ထမင်းကြော်
တော ကျွန်သေးရဲ့လား”

“သပ်သပ်ကို ဖယ်ထားပါ
တယ်အဘရဲ့၊ အဘကလေ သူ
သားဆို သိပ်အတိပိုတာပဲ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး
သမီးတို့ရယ်။ အဘကသမီးတို့
မောင်နှမအားလုံးကို တန်းတူ
ချစ်တာပါ။ အဘတို့မိသားစုမှာ
ကျားကျားလျားလျားယောက်ျား
သားဆိုလို့သူတစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး လယ်
ယာ လုပ်ငန်းဆိုတာ ပင်ပန်း
တယ်လေ”

ဦးဩဘာသည် စကားစ
ရပ်ပြီး အပန်ရေတစ်ခွက်ကို
ငဲ့သောက်၏။ ထိုစဉ်ကိုဥက္ကာ
၏ လှည်းယာဉ်ကလေးက ခြံ
သံတလွင်လွင်ပေးကာ ခြံဝိုင်း
သို့ ဝင်လာသည်။

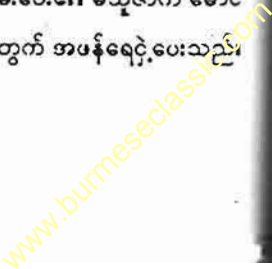
ဦးဩဘာက ကိုဥက္ကာ
အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“လူလေးရေ . . လှည်း
ဖြုတ်ပြီးရင် ဒီကိုလာဟော၊ အ
ဆာပြေစားရအောင်။ သမီးငယ်
က ညည်းအစ်ကိုအတွက်
ထမင်းကြော်သွားယူပေးလိုက်
ပါ”

မမာလာသည် ထိုင်ရာမှ
ထကာ အိမ်မကြီးအတွင်းသို့
ဝင်သွား၏။ ကိုဥက္ကာသည်
လှည်းဖြုတ်ပြီး မန်ကျည်းပင်
အောက်ရှိကွပ်ပျစ်သို့အရောက်
တွင် မမာလာသည်လည်း . .
ထမင်းကြော်ပန်းကန်နှင့် ငါး
ခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းပန်းကန်
ကိုင်ကာ ရောက်လာသည်။

“လူလေးထိုင်ဟေ့ . .
ထမင်းကြော်စား . . .”

“ရောအစ်ကို . . . စား”
မမာလာက ထွင်းကြော်
ပုန်ကန်အား အစ်ကိုဖြစ်သူထံ
ကမ်းပေး၏။ မသူဇာက မောင်
အတွက် အပန်ရေငဲ့ပေးသည်။

မောင်ဥက္ကာကား ဆာဆာနှင့် ထမင်းကြော်အား အင်းမရ စားတော့၏။ မမာလာက . .

“အစ်ကိုရယ် ပြေးပြေး စားပါ။ အစ်ကိုထမင်းကြော်ကို ဘယ်သူမှ လှမစားပါဘူး”

ဟုပြောတော့၏။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာအစ်ကို ဝိုက်အရမ်းဆာနေလို့ပါ”

ကိုဥက္ကာသည် စားလက် စ အစိုန်ကို လျှော့လိုက်ပြီး အဖန်ရေကို သောက်၏။ ပြီးမှ မှန်မှန်လေး စားတော့၏။ ကိုဥက္ကာ စားသောက်အပြီးတွင် မမာလာက ပန်းကန်ခွက် ယောက် များကိုသိမ်းဆည်း၏။ ဣစဉ် ခြံဝိုင်းအတွင်းဝင်ရောက် လာသောမြင်းစီးသမားတစ်ဦး။

“ဟင် . . ကိုဒီပဆီက အထောက်တော်ပ”

မြင်းစီးသမားသည် မြင်းပေါ်မှခုန် ဆင်းလာကာ ဦးဩဘာအား စာတစ်စောင်ပေးသည်။ ပေးပြီးသည်နှင့် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်ခွာသွားသည်။ ဦးဩဘာ သည်စာကို ဖွင့်ဖတ်ပြီးသည်နှင့် “ဟင်”ဟု နှုတ်မှထွက်ပေါ်လာကာ လဲကျသွားလေတော့၏။ မောင်နှမ သုံးဦးသူတို့၏ ဖခင်ကြီးကို ဝိုင်း

ဝန်းပြုစုသော်လည်း ဦးဩဘာ သတ်ပြန်လည်မလာတော့။ ထိုနေ့မနက်တွင်ပင် ဦးဩဘာ ကွယ်လွန်သည်။ မောင်ဥက္ကာ အထောက်တော်က ပို့သောစာကို ကောက်ယူဖတ်ရှုလိုက်သောအခါ ဂဠုန်ဆရာဝန် အဖမ်းခံလိုက်ရပြီဆိုသော သတင်း။

x x

တောမီးလောင် တောကြောင်လက်ခမောင်ခတ်သည်က သဘာဝ။ မောင်ဥက္ကာတို့၏ ရွာနီးချုပ်စပ်များတွင် ဝါးပြင်ဝင်တိုက်သွားသည်။ သည်ရွာ ဝါးပြင်ဝင်တိုက်သွားသည်ဟု သောသတင်းများကတစ်ရပ်ကြားနေရ၏။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း သတိဝိရိယနှင့် နေနေကြရသည်။ ရပ်ရွာလုံခြုံမှုက ကင်းမဲ့နေချိန်။

ကိုဥက္ကာတို့မောင်နှမမှာ လည်း ကျီးလန့်စာစားနေရသည်။ မောင်နှမ သုံးယောက် တိုင်ပင်ကာ မြေတိုက်ခန်းသော ကို အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်အောက်၌ လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက် ကျင်းတူးမြှုပ်နှံသိုဝှက်လိုက်ကြသည်။ မနေ့ကပင် ရွာထိပ်ကုန်

စုံဆိုင်အားဝါးပြင် ဝင်တိုက်တာ ချမ်းသာထမ္မ ပစ္စည်းအားလုံး သိမ်းကျုံး ယူဝင်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျေးရွာ၏ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သော မိမိတို့အိမ်ကိုလည်း ဝါးပြင်များက ကြည့်နေမည်ဟုတ်။ ဤသည်ကိုသိသောကိုဥက္ကာတို့ မောင်နှမမှာ အမြော်အမြင်ကြီးစွာ ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ထင်ထားသည်အတိုင်း ပင် ဖြစ်လာချေပြီကော . . . ရွာထိပ်ကုန်စုံဆိုင်အား ဝါးပြင်တိုက်ပြီးသုံးရက်အကြာတွင် ကိုဥက္ကာတို့ အိမ်သို့ဝါးပြင်များ ဝင်စီး၏။ ညီမငယ် မမာလာအား ညှဉ်းပမ်း၍ ပစ္စည်းများ ဘယ်မှာထားသည်ကိုမေး၏။ မမာလာက ဘူးခံသည်။ ထပ်မံ နှိပ်စက်ပြန်သောအခါ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဝါးပြင်ကိုဝင်လုံး၏။ ဝါးပြင်ဝှက်ကြီးတောင်မီးက ကိုဥက္ကာ၏ ရင်ဝကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သွား၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်မောင်ဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရသော ညီအစ်မနှစ်ဦးမှာလည်း ဝါးပြင်များကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုနေ့ညက ဝါးပြင်များ

အသက်သုံးဆူလုံးမှသိမ်းမည်သည်ပစ္စည်းများသွားခဲ့။

x x

၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ အုတ်ဖိုမြို့ကလေးကား ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုကောင်းမွန်သဖြင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးသော မြို့ဖြစ်၏။

အုတ်ဖိုမြို့စွန့်တစ်နေရာတွင်မူ ကိုချစ်ဖွယ်နှင့်မသိတာတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ အိမ်ဝိုင်းလေး တစ်ဝိုင်းတလေးတစ်လုံးနှင့် နေထိုင်နေကြသည်။ ကိုချစ်ဖွယ်က အုတ်ဖိုဈေးတွင် ကုန်ထမ်းသည်။ ဘောက်လုပ်ငန်းမျိုးစုံလုပ်သည်။ မသိတာမှာ သားဦးကိုယ်ဝန်ကို ၆ လမျှ လွယ်ထားရပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်ကိစ္စများမှတစ်ပါး အခြားအလုပ်မလုပ်နိုင်တော့။

မသိတာကပေါ့ပေါ့ပါးပါးနည်းလမ်းများနှင့် ဝင်ငွေရှာလိုသော်လည်း ကိုချစ်ဖွယ်က ခွင့်မပြု။ သူတစ်ဦးတည်းပင်ဝန်းကြီးစွာ လုပ်တိုင်မှာခွေတော့သည်။ သို့သော် တစ်နေ့လှုပ်မူတစ်နေ့စားရသည် ဘဝဝင်ဖြစ်၏။

အသက် ၃၀ အရွယ်

www.burmeseclassic.com

ကိုချစ်ဖွယ်နှင့် အသက် ၂၈ နှစ်အရွယ် မသိတာမှာ နှစ်ဦးစလုံး တစ်ကောင်ကြွက်များဖြစ်ကြသဖြင့် နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်သည့် စွယ်တော်ရွက်ကဲ့သို့ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်နေကြသူများ။

ကိုချစ်ဖွယ်နှင့် မသိတာ တို့ဝန်းမောင်နှံမှာ မည်မျှပင် ဆင်းရဲတွင်းနှစ်နေပါစေ . . . ဘုရား၊ တရား၊ သံယာတည်း ဟူသော ရတနာသုံးပါးကို လွန်စွာ ရိုသေကိုင်းနှိုင်း၏။ ဘုရားပန်းအညှိုးမခံ၊ ဆွမ်းတော်တင် အပျက်မခံ၊ ရုပ်ကိုယ်တော် တစ်ပါးအားနေစဉ်ဆွမ်းလောင်း၏။ လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိတာလေးနှင့်ရောင့်မဲ့ပြီးလျှင်ဂါးနန်းသည်။ ထိုကုသိုလ်ကြောင့်ပင် ကိုချစ်ဖွယ်မှာ အလုပ်ပြတ်သည် မရှိ။ လူပင်ပန်းသော်လည်းပုံမှန်ဝင်ငွေ ရနေသည်။ ကိုချစ်ဖွယ်၏နိစ္စစွဲလုပ်ငန်းမှာ နံနက် ၅ နာရီ အိပ်ရာထ၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး . . . ဗုဒ္ဓဝေယျာဝစ္စများ လုပ်သည်။ ဘုရားမိုးခိုး၊ ပရိတ်ရွတ်၊ အမျှအတန်းဝေသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့်နံနက်ကလေးစာအားထမ်းကြမ်းနှင့် ငပိဖုတ်

ရေနေ့ကြမ်းဖြင့် စားသောက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ခြုံထဲရှိ အုတ်ဖိုဈေးသို့ ၄၅ မိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက်သွားကာ တစ်နေ့ကုန် ဘောက်လုပ်ငန်းမျိုးစုံ လုပ်သည်။ ကိုချစ်ဖွယ်အိမ်သို့ ပုံမှန်ပြန်ရောက်သည်က ညနေ ငါးနာရီမိနစ်သုံးဆယ်။ ခေတ္တနားပြီးရေ မိုးချိုးညစာ စားသည်။ ည ၈ နာရီတွင် ဘုရားဝတ်တက်သည်။ ည ၉ နာရီတွင် အိပ်ရာဝင်သည်။ ဤသည်ကား ကိုချစ်ဖွယ်၏တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းစဉ်များပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် သည်ရက်ပိုင်းများတွင် ကိုချစ်ဖွယ်အတွက် ထူးဆန်းမှုတစ်ရပ်ကို ညစဉ် ကြုံတွေ့နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် တောအုပ်ကြီး တစ်ခု၏ ရေတွင်ဘီးဆံထုံးထုံး ထားပြီး ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်ကာ အင်္ကျီအစိမ်းချိတ်ထမီ အစိမ်းဖောက်ဝတ်ထားသော မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးက သူ့အား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်လက်ယပ်ခေါ်နေခြင်းပင်။ အိပ်မက်ကလန့်နိုးပြီး စားပွဲတင်နာရီလေးအား လက်နှိပ်ခါတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်လျှင် နံနက် ၃း၃၀ ကို အချိန်မှန်ပြနေသည်။ ဤအိပ်မက်

အား ညစဉ်မက်နေသည်မှာ ၄ ရက် ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းအရာအား ကိုချစ်ဖွယ်ကဇနီးသည် မသိတာအား ကြောက်လန့်မည်စိုးသဖြင့် မပြောပြ။ သူ့ဘာသာ စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေသည်။ သို့သော် အဓိပ္ပာယ်ဖော်၍ မရ၊ ခေါင်းပူအောင်စဉ်းစားသော် ဘာမှစဉ်းစား၍မရ။

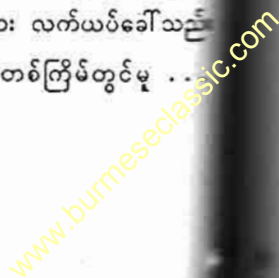
x x

ယခုညမက်သည်အိပ်မက်ကား ခြိုးစင်းလှသည်။ ယမန်နေ့ များ မက်သည်အိပ်မက်များနှင့် မတူ။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲတွင် ယခင်ညများက မက်ခဲ့သည့် မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးကမူ ပါဝင်သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ရုပ်ရှင်ပြတွက်များကဲ့သို့ တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း မြင်တွေ့နေရသည်။ ပထမခန်းတွင် အဖိုးတိုတစ်ဦးက သူနှင့်မိန်းမပျိုနှစ်ဦးတို့ပြေအောက်ခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ရွှေငွေကျောက်သံပစ္စည်းများကို ပြနေသည်။ မိန်းမပျိုနှစ်ဦးမှာ အိပ်မက်ထဲက မိန်းမပျိုနှစ်ဦး၊ ဒုတိယအခန်းတွင်မူ သူနှင့် အိပ်မက်ထဲမှ မိန်းမပျိုနှစ်ဦး

အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲတွင် ရှိနေ၏။ အချိန်က ညအချိန်၊ သူတို့ သုံးဦးအား ခါးကိုင်လူဆိုး ငါးဦးက ဝိုင်းရံထားသည်။ ခါးကိုင်လူဆိုးတစ်ဦးက မိန်းမပျိုနှစ်ဦးအနက် အငယ်ဖြစ်သူကို . . . နှိပ်စက် ရိုက်နှက်ကာ၊ ရွှေငွေပစ္စည်းများ ဘယ်နေရာတွင် ထားသည်ကို အတင်းအကြပ် မေးနေသည်။ မိန်းမပျိုလေးက မသိဘူး သိဘူးဟု ဘူးခံ၏။ လူဆိုးက ထပ်မံနှိပ်စက်သော အခါ သူမရုတ်တရက်ထကာ ခါးကိုင်လူဆိုးကို ဝင်လုံးသည်။ သူ၏ ရင်ဝတွင် စူးကနဲ ဖြစ်ကာ မျက်လုံးများပြာဝေသွားသည်။ ဝေဝါးသည်မြင်တွင်းမှာပင် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးက လူဆိုးများကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည်ကို လည်းကောင်း တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုနောက်တွင်မူ ကိုချစ်ဖွယ် တစ်ယောက် မြင်ရသည်။ မြင်တွင်းက ပထမနေ့များက မထ်သည်အိပ်မက်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးက သူ့အား လက်ယပ်ခေါ်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ . . .

ကိုချစ်ဖွယ်သည် မိန်းမယိုးလေး နှစ်ဦးထံသို့တစ်ခွေခွေ ချဉ်းကပ် သွား၏။ အနီးသို့ရောက်သော အခါ မိန်းမယိုးလေးနှစ်ဦးထံမှ သံပြိုင်ထွက်လာသည်။

"မောင်လေး... ဘဝ ဟောင်းကို သတိပြန်ရပြီလား"

"အစ်ကို..."

ကိုချစ်ဖွယ်၏တုန်လှုပ်နေ သောစိတ်အစဉ်၌ အတိတ်ဖြစ် ရပ်များ ဝိုးတဝါးအနေအထား မှ တစ်စတစ်စပီပြင်လာသည်။ မိမိ၏ရင်ညွန့်၌ မွေးရာပါဖြစ် သော အမာရွတ်ကို အမှတ် မထင် စမ်းသပ်မိသည်။ ဘဝ ဟောင်းမှဖြစ်ရပ်များကို လုံးဝ သိမြင်သွားပြီဖြစ်၏။

ဇာတိဿရဉာဏ် ပြန် လည် ရရှိသွားခြင်းပင်။ ကိုချစ် ဖွယ်၏နှုတ်ဖျားက...

"မသူဇာ... ညီမလေး"

ဟူသော အသံထွက်ပေါ် လာကာ ရှေ့သို့ တိုးကပ်သွား ရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည်။

"မောင်လေး... ရှေ့မတိုး နဲ့ အဲဒီမှာပဲရပ်နေလိုက်"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကို..."

အဲဒီမှာပဲ ရပ်နေပါ။ ရှေ့ဆက် တိုးလို့မရဘူး ညီမလေးတို့နဲ့ အစ်ကိုက ဘဝခြားနေပြီ...

အစ်ကိုရယ်၊ ဒီထက်ပိုနီးလို့ မရ လို့ပါ"

ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ စကားကြောင့်ကိုချစ်ဖွယ်လှမ်း ရန် ကြံရွယ်လိုက်သော ခြေ လှမ်းများ တန့်သွားသည်။

မီးပွင့်လေးများက မိမိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိတ်လန့် ဖွယ် ကိုချစ်ဖွယ်တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုစဉ်မြေတွန့်သံများက နေရာအနှံ့မှ ပေါ်ထွက်လာ သည်။ မောင်မိုက်သော ညကာ လဝယ် ပါးယုဉ်းထောင်သော ထားသောမြေများ၏ မျက်လုံး မှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် အတွက်...

"ဟဲ့... ငနက်ကြီး... နင့် အကောင်တွေကို ခုချုတ်ချင်း ပြန်သိမ်းလိုက်စမ်း။ ငါ အမိန့် ပေးနေတယ်"

အစ်မကြီး မသူဇာထံမှ ခပ်ခပ်ထန်ထန်စကားသံထွက် လာပြီးသည်နှင့်မြေတွန့်သံများ ရပ်ဆိုင်းသွားကာ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသည့် မြေမျက်လုံး များလည်း ပျောက်ကွယ်တော့ ၏။

အစ်မမြစ်သုထံမှ စကား သံထွက်လာ၏။

"မောင်လေးဟာ ဘဝ

ဟောင်းမှာ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ရွှေ ငွေပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို တပ်မက် တဲ့စိတ်မရှိဘဲ... ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေကြောင့် ညီမလေး တို့ နှိပ်စက်တဲ့အခါ အစ်ကို တစ်ယောက်အနေနဲ့ တိုက်ခိုက် ရင်း သေဆုံးရ... ကို ချက်ခြင်းပြန်ရခဲ့ပေမယ့် မမတို့ ညီအမနှစ်ယောက်က ပစ္စည်း တွေကိုမက်မောတဲ့ လောဘ စိတ်တွေကြောင့် ဝါးပြုတွေ လက်ချက်နဲ့ဘဝပြောင်းခဲ့ရ တော့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို တွယ် မတ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ပြန်စောင့်ရတဲ့ ဥစ္စာစောင့် ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်... မောင်လေး"

ဟုပြော၏ ညီမမြစ်သု ကလည်း...

"အစ်ကိုရယ်... ညီမတို့ ဒီဘဝရောက်တာ နှစ်ပေါင်း

၃၀ ကျော် လာပါပြီ။ ညီမတို့ လည်း ကျွတ်လွတ်တဲ့ဘဝကို ရောက်ချင်ပါပြီ"

ဟုမျက်ရည်များ တသွင် သွင် စီးကျရင်းပြော၏။ ညီ အစ်မနှစ်ဦးကြောင့် ကိုချစ်ဖွယ် ၏ရင်ဝယ်ဆို့နှစ်သွားသည်။

"အစ်မတို့ ညီမလေးတို့ ဒီဘဝကလွတ်အောင်ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲအစ်မတို့ရယ်" ကိုချစ်ဖွယ်ထံမှ ဆို့နှင့် ကြေကွဲစွာထွက်ပေါ်လာသော စကားသံဖြစ်၏။

"မောင်လေး... လူ့ဘဝ မှာ ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ကိုင်ရှာ ဖွေစားသောက်နေရတာ အစ်မ တို့သိတယ်။ ဒီကြားထဲ မောင် လေးရဲ့ မိန်းမကလည်း မကြာ ခင် မွေးဖွားတော့မှာ လက်ထဲ မှာ ငွေပိုငွေလျှံကမရှိ တစ်နေ့ လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ ဘဝ

ထိုစဉ်မြေတွန့်သံများက

နေရာအနှံ့မှပေါ်ထွက်လာသည်။

မှောင်မိုက်သော ညကာလဝယ်

ပါးဖျားပေးသောငါ့အေးသောခြေများ၏

မျက်လုံးများမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်အတွက် ...

ဆိုတော့အစ်မတို့ မကြည့်ရက်
တော့ဘူး။ ဒီတော့ မောင်လေး
ကို မမတို့ ထိုက်သင့်သလောက်
ပေးမယ်။ အစ်မတို့ပေးတဲ့အထဲ
က တစ်ချို့ကို မမတို့အတွက်
ရည်စူးလှူဒါန်းအမှုပေးဝေပါ။
ကျွန်တာကို မောင်လေးရင်းနှီး
လုပ်ကိုင်စားသောက်ပါ။ အေး
. . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဒီကိစ္စ
ကိုဘယ်သူမှ အသိခံလို့မဖြစ်
ဘူး မင်းတစ်ယောက်တည်း
လုပ်ရမှာ မင်းမိန်းမတောင်သိ
လို့ မရဘူး အစ်မ ပြောတာ
နားလည်လား။”

ဤသည်က အစ်မပြစ်သူ
မသူဇာ၏ စကား။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို . .
အစ်မပြောသလို ဒီကိစ္စကို
အစ်ကို တစ်ယောက်တည်း သိ
တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆောင်
ရွက်ရမှာ။ ပစ္စည်းတွေရရင်
ရောင်းချပြီးရင် ညီမနဲ့ မမတို့ကို
ရည်စူးပြီး အမှုအတန်းပေး
ဝေပါ။ ညီမတို့သာခုခေါ်နိုင်ရင်
ဒီဘဝက ကျွတ်ပြီပဲ”

ကိုချစ်ဖွယ်သည် ညီမ
မာလာ၏ စကားကြောင့်အား
တက်သရောဖြစ်သွားကာ . .

“ကျွန်တော့် ဘဝက
ငစ်နေလုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့

ဘဝဆိုတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ဝမ်းဝပပါတယ်။ ခု မမတို့
ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို
ကျွန်တော်မမက်ပါဘူး။ အကုန်
လုံး မမတို့အတွက်လှူပေးပါ
ဆိုလည်း လှူပေးမှာပါ။ ကျွန်
တော့်အတွက် အဓိကအကျဆုံး
က မမတို့ဒီဘဝကျွတ် လွတ်ဖို့
ပါဘဲ။ ဒီဘဝကကျွတ်လွတ်ပြီး
ကောင်းရာမှန်ရာဘဝကို ရရှိ
သွားရင် ကျွန်တော့်လောက်
ဝမ်းသာမယ့်သူရှိမှာ မဟုတ်
ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ဘာ
လုပ်ရမလဲ မမ”

ဟု ဝမ်းသာရွှင်လန်းစွာ
ပြော၏။

“ကဲ . . ဒါဆို သေချာ
နားထောင်မောင်လေး နံနက်
ဖန်ညသန်းခေါင်ကျော်တစ်ချက်
တီးချိန်၊ မင်းရဲ့ခြံ အနောက်
တောင်ထောင့် ကုက္ကိုပင်ကြီး
အောက်မှာ လာတူးပေတော့”

ဟူသောအစ်မ၏ စကား
အား ကိုချစ်ဖွယ် စောဒက
တက်လိုက်၏။

“အစ်မ မသူဇာရယ် . .
ကုက္ကိုပင်ကြီးက ယောက်ျား
တစ်ဖက်မကကြီးနေတာ အပင်
အောက်နေရာအနံ့ လျှောက်
တူးရမှာလား။”

ကိုချစ်ဖွယ်၏ စကားကို
ညီမ မာလာက . .

“အစ်ကိုရယ် . . ဒီကိစ္စက
မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ
ပါ။ အဲဒီတော့ အစ်ကိုတူးရမယ့်
နေရာကို ညီမတို့ အတိအကျပြ
မှာပေါ့။ နက်ဖန်ညသန်းခေါင်
ကျော် အစ်ကိုတူးရမယ့် ကုက္ကို
ပင်ကြီးအောက်မှာတူးရမယ့်
နေရာမှာ အမှတ်အသားပြု
ထားမယ် ဟုတ်ပြီလား။”

ဟု ပြော၏။ အစ်မ
မသူဇာက . .

“မောင်လေး . . သေချာ
တူးရမယ့် နေရာမှာ မြွေတစ်
ကောင်ခွေပြီးပါးဖျဉ်းထောင်နေ
တာတွေ့ရလိမ့်မယ်။ မကြောက်
နဲ့၊ မြွေခွေနေတဲ့နေရာကို . .
သေချာမှတ်ပါ။ အဲဒီနေရာက
တူးရမယ့် နေရာပဲ။ တစ်တောင်
လောက်တူး လိုက်ရင်ပစ္စည်း
အိုးရပြီ။ မြွေကို မကြောက်နဲ့
မင်းရှေ့ဆက်တိုးလာတာနဲ့
ရှောင်သွားလိမ့်မယ်။ မမတို့
ထိန်းချုပ်ထားတဲ့မြွေပါ။ အနီး
အနားမှာမင်း မမြင်ရပေမယ့်
မမတို့ရှိနေမှာပါ။ ဘာမှ မစိုး
ရိမ်နဲ့ မင်းဘက်ကသာ ကတိ
သာပေး။”

ဟု ပြောသောအခါ . .

ကိုချစ်ဖွယ်က . .
“စိတ်ချပါမမရယ်။ ကတိ
ပေးပါတယ်။”

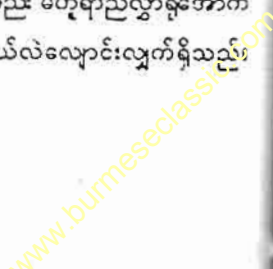
ဟုပြောပြီးသည်နှင့် အိပ်
မက်မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။ ဖျပ်ကနဲလန့်နိုးပြီး
စားပွဲတင်နာရီကိုလက်နှိပ်ခါတ်
နှင့်ထိုးကြည့်လိုက်တော့ ထုံးစံ
အတိုင်း နံနက် ၃:၃၀နာရီ။

x x

နှင့်တွေ့ဝေသည့် လခိုက်
ည။

လခြမ်းကွေးကွေးလေး
သည် လောကဓါတ်တစ်ခွင်လုံး
ကို မှန်ဖျဉ်း အလင်းရောင်လေး
ကိုသာ ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။
လမင်းကို ဝန်းရံနေသည့်
ကြယ်လေးများ၏ ပံ့ပိုးမှု
ကြောင့်သာ ညသည် ပိန်းပိတ်
အောင် မမှောင်နေခြင်း ဖြစ်
၏။ မြောက်ပြန်လေက တသွင်
သွင်ဖြူနေသည်။

အုတ်ဖိုမြို့ကလေးကား
နှင့်မှန်များအောက်တွင် အိပ်
မောကျနေသည်။ မြို့စွန်
တစ်နေရာရှိ ကိုချစ်ဖွယ်တို့
အိမ်ပိုင်းလေးနှင့် တဲလေးမှာ
လည်း မဟူရာညလွှာရုံအောက်
ဝယ်လဲလျောင်းလျှက်ရှိသည်။

အိမ်အတွင်းမှ ဟောက်သံ သဲ့သဲ့ထွက်နေ၏။

ဇနီးသည် မသိတာမှာ ဟောက်သံပေး၍ နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသော်လည်း ကိုချစ်ဖွယ်မှာတစ်နေ့မှ မအိပ် ရသေး။ ယနေ့ညဆောင်ရွက်ရ မည့်ကိစ္စအတွက် စိတ်စော ကာ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။ သည် နေ့အုတ်ဖိုဈေးအတွင်းအလုပ် လုပ်ရသည်မှာလည်း အမှား အယွင်းယွင်းများ ကြုံခဲ့ရသည် လုပ်ငန်းခွင်တွင် စိတ်မရောက် စိတ်အာရုံကိုစိုးမိုးနေသည်က ယနေ့ညဆောင်ရွက်ရမည်လုပ် ငန်းကိုစွဲကိုပင်ဖြစ်၏။ အလုပ် မှစောစောပြန်ကာ အိမ်ပြန် ရောက်သည်နှင့်ယခုညအတွက် လိုအပ်သည်ပစ္စည်းများဖြစ် သော မီးခြစ်၊ မီးခွက်၊ မီးအုပ်၊ ပေါက်တူး၊ တူးခွင်းငန်းပြား သေည်တို့ကို ဇနီးသည်မသိ အောင် တဲရွေတစ်နေရာတွင် စုစည်းထားပြီးဖြစ်၏။

“အောက်အိမ်အိမ်အိမ်”
“အောက်အိမ်အိမ်အိမ်”
နေရာအနှံ့မှသန်းကောင် ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ် ကာသည်။ ကိုချစ်ဖွယ်သည် ဆင်းတုဘေးမှ လက်နှိပ်ခါတ်

မီးလေးကိုယူကာ မီးဖွင့်၍စားပွဲ တင်နာရီလေးကို ထိုးကြည့် လိုက်သည်။ သန်းကောင်ကျော် ၈ နာရီက ၁၂၁၅ ကိုညွှန်ပြနေ သည်။ အနည်းငယ်တော့စော သေးသည်ဟု ကိုချစ်ဖွယ်တွေး ထင်ကာ အိပ်ရာမှ မထသေး ဘဲ ဆက်၍ လှဲနေလိုက်၏ နံဘေးမှ ဇနီးသည်၏ဟောက် သံကမှန်မှန်ပေါ်ထွက်နေဆဲ။ အမနှင့် ဥဒ္ဓါမအား ပေးထား သောကတိအတိုင်း ယခုည ဆောင်ရွက်မည့်ကိစ္စကို ဇနီး သည်ကိုတောင် ယောင်လို့မှ မဟ ဖြစ်ခဲ့။ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ကြိတ်ခည်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အမပြောခဲ့သောတူရမည်နေရာ တွင်ရှိနေမည် မြွေသည် မည် သည့်မြွေ အမျိုးအစားမျိုးဖြစ် မည်နည်းဟုလည်း တွေးတော နေမိ၏။ သူက မြွေကြောက် တတ်သူမဟုတ်ပါလား။ သို့သော် အမက ထိုမြွေ သည်သူတို့ထိန်းချုပ်မှုအောက် တွင်ရှိသည်ဟုသော စကား ကြောင့် စိုးရိမ်တကြီး ပူပန်မှု တော့မဖြစ်မိ။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘယ် ဘက်စောင်းလိုက် ညာဘက် စောင်းလိုက်လုပ်နေရာမှ ကို

ချစ်ဖွယ်သည် လက်နှိပ်ခါတ်မီး ဖြင့် စားပွဲတင်နာရီကို ထိုး ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ နံနက် ၁ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်ခန့်သာ လိုတော့ကြောင်းတွေ့ရ၏။ ကိုချစ်ဖွယ်သည် လဲ လျောင်းရာမှ အပြင်သို့ညင်သာစွာ ထွက် လိုက်၏။ ဇနီးသည်၏ အခြေ အနေကိုအကဲခတ်ကြည့်တော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေ သည်တို့တွေ့ရ၏။ ခြေသံလုံ လုံလျှောက်ကာတံတံခါးကိုပြေး ညှင်းစွာဖွင့်လိုက်၏။ အေးစက် လှသော ဆောင်းလေအေးက သူ့မျက်နှာကို ပြေးလွှားနမ်းနှံ့ သွားသည်။ တဲပြင်ထွက်လာ တံတံခါးကို ပြန်စေ့လိုက်ပြီး တဲ ရွေခါးလွယ်ခတ်ရှိသရက် ၁၂ ကြီး သို့သွားသည်။ သရက်ပင်ရင်း၌ သူယူဆောင်သွားရမည့်ပစ္စည်း များရှိနေသည်။ သရက်ပင် အောက်ရောက်သောအခါ တူး ခွင်းနှင့်ပေါက်ပြားတို့ကို ပခုံး ထက်တင်လိုက်ပြီးလက်တစ်ဖက် က မီးအုပ်တိုင်းကိုတိုင်စွဲလိုက် ၏။ မီးအုပ်အတွင်းမီးခွက်နှင့် မီးခြစ်တစ်ခုနေသည်။ ကိုချစ်ဖွယ် ရပ်တန့်သွား၏။ ကြက်သီးငွေ ညှင်းများ ထောင်ထသွားသည်။ အေးစိန်လှသောဆောင်း

သို့ ရောက်လာသောအခါ ပခုံး ပေါ် ထမ်းထားသောပေါက် တူး၊ တူးခွင်းများတို့ခုကာ မီး အုပ်အတွင်းရှိ မီးခွက်အား မီး ခြစ်ဖြင့် မီးထွန်းညှိလိုက်၏။ မီး ခွက်၏အလင်းရောင်မှာ မီး အုပ်ကြောင့်အရှေ့ဘက်သို့ပြာ ကျနေသည်။ ကိုချစ်ဖွယ်သည် ပေါက်တူးနှင့်တူးခွင်းကို ထမ်း တာ မီးအုပ်ဆွဲ၍ ခြံဝိုင်း၏ အနောက်တောင်ထောင့်ရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီသို့ လျှောက် လှမ်းလိုက်သည်။ သူတို့၏ တဲ နှင့်ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ ခြေလှမ်း ၉၀ ခန့် ကွာဝေး၏။ လျှောက်လှမ်းရင်းတစ်စ တစ်စနှင့် ကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့်နီး လာသည်။ မီးအုပ်အလင်း ရောင် အလှမ်းမမီ၍ အမှောင် ထုကြီးစိုနေသော ကုက္ကိုပင်ကြီး အောက်တွင်အကွာအဝေးတူ ညီသည်။ မီးသီးသေးလေး တစ်စုံ ကဟိုဟိုသည်သည် ခွေ လျားနေသည်။ တစ်ခွံ ခွေတုန် သံကို ကြားနေရပြီဖြစ်၏။ ကိုချစ်ဖွယ်၏ လှမ်းလတ် စ ခြေလှမ်းများတို့ တတုန်တုန် ရပ်တန့်သွား၏။ ကြက်သီးငွေ ညှင်းများ ထောင်ထသွားသည်။ အေးစိန်လှသောဆောင်း

www.burmeseclassic.com

ညချမ်းဖြစ်လင့်ကစား စိတ်လှုပ်
ရှားမှု ကြောက်ရွံ့မှုများကြောင့်
ကိုချစ်ဖွယ်၏နဖူးပြင်၌ ချွေး
များစို့ထွက်နေသည်။ သူ့အမ
ညီမများပြောသည်အတိုင်း
ကုက္ကိုပင်အောက်၌ မြွေတစ်
ကောင်ရှိသည်က သေချာပေ
ပြီ။

“မြွေကိုမကြောက်နဲ့ မင်း
ရှေ့တိုးလာတာနဲ့ ရှောင်သွား
လိမ့်မယ်၊ မမတို့ ထိန်းချုပ်ထား
တဲ့မြွေပါ”

ဟူသော အမမသုဇာ၏
စကားသံနားထင်လာ၏။ ကို
ချစ်ဖွယ် အားတင်းသတ္တိဓမ္မ
ကာ ရွေ့သို့ဆက်သွမ်း၏။ မိ
အုပ်၏ အလင်းရောင်က ကုက္ကို
ပင်အောက်သို့ ပြန့်ကျက်နိုင်ပြီ
ဖြစ်၏။ ကုက္ကိုပင်အောက်
တစ်နေရာတွင်မူ လူကြီးလက်
မောင်းလုံးခန့် တောကြီးမြွေ
ဟောက်တစ်ကောင် . . . မြွေ
အရှည်တစ်ဝက်ခန့်မှာမြေပြင်
တွင် ခွေးထားပြီး၊ တစ်ပိုင်းမှာ
မတ်မတ်ပါးပျဉ်းထောင်လျက်
ရှိသည်။ လျှာနှစ်ခွက် တစ်လစ်
တစ်လစ်နှင့်တစ်ခွက် အသံပေး
သည်။ ကိုချစ်ဖွယ် ရွေ့တစ်
လှမ်းတိုးလာသည်နှင့် ထောင်
နေသော ပါပျဉ်းမှာ တပြေး

ဖြေး နိမ့်ဆင်းသွား၏။ ကိုချစ်
ဖွယ်နှင့်မြွေတို့၏အကွာအဝေး
ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းခန့်အကွာ
ကုက္ကိုပင်နောက်သို့ပြေးလွှာဝင်
ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့
၏။

ကုက္ကိုပင်အောက်သို့ ကို
ချစ်ဖွယ် ရောက်သောအခါ
စောစော မြွေခွေနေသော မြေ
ပြင်၌ မြွေခွေထားသော အရာ
က အထင်းသားပေါ်နေသည်။

ဤသည်ကလည်း သဲ
ဆန်သောမြေဖြစ်သည်အပြင်
ကိုချစ်ဖွယ် နေ့စဉ် တံမြက်စီး
လှည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထား
သဖြင့်အမှိုက် သရိုက်ကင်းနေ
သည်အတွက်မြွေခွေသည်အရာ
အထင်းသားပေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကိုချစ်ဖွယ်သည်မြွေခွေ
သည်နေရာအဝန်းအဝိုင်းအား
ပေါက်တူးဖြင့်စတင်ပတ်လည်
တူးသည်။ သဲဆန်သောမြေမှ
ဖြစ်သော သိပ်အားမစိုက်ရ၊ ၅
မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဆန်ပြာ
သည်စကောဝိုင်းခန့်ကျင်းတစ်
ကျင်းကိုတစ်ထွာခန့်တူးမိပြီဖြစ်
၏။ ကိုချစ်ဖွယ်သည် ပေါက်တူး
နှင့်တစ်လှည့် တွေ့ရှင်း ငန်းပြား
နှင့် တစ်လှည့် ဆက်လက် တူး
ရာ အနက်တစ်တောင်ကျော်

ကျော်ခန့်အရောက်တွင် သူ၏
တွေ့ရှင်းငန်းပြားထိပ်သည် မာ
ကြောသောအရာ တစ်ခုနှင့်ထိ
တွေ့ခြင်းကို တွေ့ရှင်းငန်းပြားကို
ကိုင်ထားသောလက်မှတဆင့်
အသိအာရုံကသိရှိလိုက်သည်။

ထိုကြောင့် ကိုချစ်ဖွယ်သည်
တွေ့ရှင်းငန်းပြားကို ကျင်းနံဘေး
မှ ကပ်၍ပတ်လည်နှိုက်ကာ
သတိထား၍တူးသည်။ ဆောင်း
ညပင်ဖြစ်လင့်ကစားကိုချစ်ဖွယ်

တစ်ကိုယ်လုံးချွေးများ နစ်နေ
၏။ ၃ မိနစ်ခန့် ဆက်လက်၍
တူးဖော်ရာကောက်ညှင်းပေါင်း
သည်မြေအိုးခန့်အိုးတစ်လုံး၏
အိုးနှုတ်ခမ်းဝပေါ်လာသည်။
အိုးနှုတ်ခမ်းဝအား အစိမ်း
ရောင်ပိတ်စပြင့် ဖုံးအုပ်စည်း
နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကိုချစ်ဖွယ်သည် အိုးကို
မထိခိုက်စေရန်အတွက် သက်
ကြီးစွာတူးပြီးအိုးကို မြေပြင်
ပေါ်သို့ မတင်သယ်ဆောင်
နိုင်ခဲ့၏။

ကိုချစ်ဖွယ် ခေတ္တနား
ရင်း အမောပြေလိုက်သည်။ မီး
အုပ်၏ အလင်းရောင်အောက်
တွင်အိုးတလေးကို တစ်မိမိမိ
ကြည့်ရင်း သူ၏လက်များက
အိုးကိုဖွင့်ရန် အဝတ်စိမ်းဖုံး

အုပ်ထားသော အိုးနှုတ်ခမ်း
တွင် ချည်နှောင်ထားသည်
လျှော်ကြိုးကိုဖြည့်နေပြီ ဖြစ်၏။
ကြိုးဖြည့်အပြီး အိုးကိုဖုံးအုပ်
ထားသောအစိမ်းရောင်ပိတ်စ
ကို တဖြည်းဖြည်း လှစ်ဟကြည့်
လိုက်သည်။

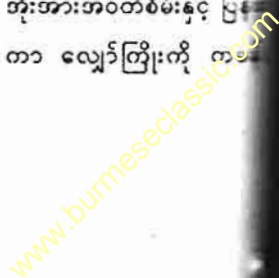
မီးအုပ်ဆောင်း၏အလင်း
ရောင်ကို တုံ့ပြန်လာသော အိုး
တွင်းမှပစ္စည်းများ ရောင်ပြန်
ဟပ်ချက်က ကိုချစ်ဖွယ်၏
မျက်နှာပေါ်ဖြာကျလာသည်။

“ဟာ . . . ရွှေတွေ . . . ရွှေ
ဝဂါးတွေ . . .”

ကိုချစ်ဖွယ်ထံမှ ထွက်
ပေါ်လာသောအာမေဇိုတ်သံ
ကိုချစ်ဖွယ်၏ အသံ
အဆုံးတွင် အလင်းတန်းတင်ခဲ့
က သူ့ကိုယ်ပေါ် လွှမ်းခြုံသွား
ပြီး စကားသံက ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“အစ်ကို . . . အစ်ကို . . .
ညကြီးမင်းကြီး ဘာလုပ်နေတာ
လဲ”

ရနံ့သည်၏ မသိတာ၏
အသံ၊ မသိတာကား သူနှင့် ခြေ
လှမ်း ၅၀ခန့် အကွာသို့ ရောက်
နေပြီဖြစ်၏။ ကိုချစ်ဖွယ်သည်
အိုးအားအဝတ်စိမ်းနှင့် ပြန်
တာ လျှော်ကြိုးကို က

ကတန်း ပြန်ချည်လိုက်သည်။
မသိတာကိုပေးရမည်အပြေကို
လည်း အမြန်စဉ်းစားလိုက်၏။
ခန်းသည်မသိတာကား ကိုချစ်
ဖွယ်အနားသို့ ရောက်လာပြီ
ဖြစ်၏။

“မိန်းမရယ်... မောင်ထံ
မည်းထဲ ဘာဖြစ်လို့လာရတာ
လဲ။ ခလုပ်တိုက်ပြီးလဲမှ ဒုက္ခ
ရောက်ဦးမယ်”

“အစ်ကိုကလည်းခါတ်မီး
ပါသားပဲ။ ညီမလည်းခိုက်ထဲက
ကလေးက ဆက်တိုက် အရမ်း
လှုပ်နေတော့ လန့်နိုးသွားတာ
ဘေးကို ကြည့်တော့လည်း
အစ်ကိုကမရှိဘူး။ အပေါ်သွား
သလားလို့အိပ်သာလိုက်ကြည့်
တော့လည်း အစ်ကိုကိုမတွေ့
ဘူး။ ခြံထောင့်မှာမီးရောင်တွေ
လို့ လိုက်လာတာ။ အဝေးက
မီးထိုးကြည့်တော့ အစ်ကိုဖြစ်
နေတယ်။ အစ်ကိုဘာတွေ့ဘူး
နေတာလဲ ဟင်... ဒီမှာလည်း
အိုးတစ်လုံး”

မသိတာသည် ကိုချစ်
ဖွယ် နံဘေးက အိုးလေးကို
တွေ့ပြီးမေးလိုက်သည်။ ကိုချစ်
ဖွယ်ကလည်းအစ်မနှင့် ညီမကို
ပေးထားသော ကတိအား
အပျက်မခံ။

“ဒီလိုညီမရေ... ညဦး
ပိုင်း အိပ်ရာဝင်ပြီးအိပ် ဖျော်
သွားတော့အိပ်မက်မက်တယ်။
အိပ်မက်ကမှောင်မည်းနေတာ
ပဲ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့
အသံကိုတော့ကြားနေရတယ်။
အဲဒါကတော့ ဘုရား တရားမြ
တဲ့မင်းတို့လင်မယားကို လှူဖို့
တန်းဖို့ပေးမယ် ခုချက်ချင်း ခြံ
ထောင့် ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ
လာတူးလို့ အဆက်မပြတ်
ပြောနေတာ။ ဒါနဲ့အစ်ကိုလည်း
လန့်နိုးသွားတယ်။ ညီမကို
ကြည့်တော့လဲနှစ်နှစ် ခြိုက်
ခြိုက် အိပ်ဖျော်နေတော့မနီးဘဲ
အစ်ကိုတစ်ယောက်ထဲလာတူး
တာ။ အိုးတော့ပေါ်ပြီးပြီး မဖွင့်
ရ သေးဘူး။ ညီမရောက်လာ
တာ”

ကိုချစ်ဖွယ်သည် မုသား
နှော၍လက်ချောအောင်ပြော
သည်။ မသိတာသည် ကိုချစ်
ဖွယ် စကားကြောင့် ဝမ်းသာ
အားရဖြစ်ကာ...

“ဒါဆိုလည်း ဖွင့်ကြည့်ရ
အောင် အစ်ကိုရာ” ဟုပြော၏။
“က... ညီမက ခါတ်မီး
ကိုပိတ်ပြီး မီးအုပ်ကို မြှောက်
ကိုင်ထား။ အစ်ကိုက အိုးဖွင့်
မယ်”

ဟုပြောတာ ကိုချစ်ဖွယ်
သည် မီးအုပ်အား ခန်းသည်
ထဲလှမ်းလိုက်၏။ မသိတာက
မီးအုပ်ကို မြှောက်ကိုင်ထားစဉ်
ကိုချစ်ဖွယ်က အိုးဖုံးဝဝစစ
ကိုစည်းထားသည်လျှော် ကြိုး
ကိုမြည်သည်။ ကြိုမြည်ပြီး သွား

ပြီးနောက်ဖူးထားသောအဝတ်စ
ကိုဆွဲလှန်လိုက်သည်။

“ဟင်”

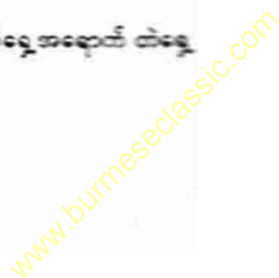
“အို... အမလေး”

အမေမိတ်သံက လင်
မယားနှစ်စလုံးထဲမှထွက်လာ
ပြီးနှစ်ယောက်စလုံးနောက်သို့
ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်ကြ
သည်။ လင်မယား နှစ်ယောက်
စလုံးတွေ့မြင်လိုက်ရသောအိုး
အတွင်းမြင်ကွင်းကားရွှေများ
မဟုတ်၊ မြေ အကောင်ပေါက်
များအိုးအပြည့် လုံးထွေးရစ်
ပတ်နေသောမြင်ကွင်းပင်ဖြစ်၏။
ကိုချစ်ဖွယ်က မသိတာထဲမှ
ခါတ်မီးကိုယူကာအိုးဝသို့ မီး
ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ မြေ
ပေါက် ၁၀ ကောင်ခန့်မှာတွင်း
နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ပင်ရောက်နေပြီ
ဖြစ်၏။

ကိုချစ်ဖွယ်သည် ပေါက်
တူးနှင့် တူခွင်းဝန်းပြားကို
ကောက်ယူကာလင်မယားနှစ်
ယောက်တဲဘက်သို့အမြန်မြန်
လျှောက်လိုက်သည်။ ကိုချစ်
ဖွယ်၏စိတ်တွင်မူသူအစ်မနှင့်
ညီမတို့ပစ္စည်းများ ပြန်သိမ်း
သွားပြီဖြစ်ကြောင်းနားထောင်
လိုက်၏။

ထဲရွှေအရောင်ထဲထဲရွှေ

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး
တွေ့မြင်လိုက်ရသောအိုးတွင်းမြင်ကွင်းကား
ရွှေများမဟုတ်၊
မြေအကောင်ပေါက်များ
အိုးအပြည့်လုံးထွေးရစ်ပတ်နေသော
မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်၏။

ဗျာဏ်လုံးစိတ်တွင်
 မြင်တွေ့နေရသည့်က
 နာမ ဗသုဇာ၊
 နှိမ့် ဗမာလာတို့၏
 ဦးငယ်သောဗျာဏ်အားနှင့်
 မြေစိုက်စာတွင်
 ရွှေဒဂါးများ။
 ငွေသွက်လှိုလှိုလားလား
 ရက်ရက်ရောရောငွေသော်လည်း
 ကံကြမ္မာ၏
 နာမည်၊ နာမောင်၊ နောင်
 နာမည်၊ နာကျင့်၊ နာသာ
 ရလှိုက်သွား
 ကိုချစ်ဖွယ်ဟူသာ
 သို့ရပါလျှင် . . .

ရေကပြင်တွင် မသိတာက ခြေ
 ဆေး၏။
 ကိုချစ်ဖွယ်ကလည်း ခြေ
 လက်ဆေးကြောရန် မသိတာ
 အပြုံးကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် . .
 “ဝိုး”
 “ဘုတ်”
 “အမလေး”
 အသံသုံးမျိုး တစ်ပြိုင်
 တည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။
 (အရာဝတ္ထုတစ်ခု ကိုချစ်ဖွယ်
 ရင်ဝ မွေးရာပါအမာရွတ်ဆီကို
 တည့်မတ်စွာလာမှန်သည်။)
 “အစ်ကို . . . ဘာဖြစ်
 တာလဲ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”
 မသိတာက အလန့်
 တကြားမေးသည်။ ကိုချစ်ဖွယ်
 ဒူးညွတ်ကျသွားသည်။
 ရင်ဝမှန်သည် အတွက်
 အသက်ရှူမှားသွားခြင်းပင်။
 မြေပြင်၌ထောက်မိချိန်တွင်သူ
 ငါဒူးရှေ့တစ်တောင်ခန့်အကွာ
 ဝယ် အစိမ်းခဲရောင် အထုပ်
 ကလေးတစ်ထုပ်။
 အထုပ်ကိုကောက်ယူရန်
 လက်လှမ်းလိုက်ချိန်တွင် စူးရှ
 မာကြောခက်ထန်သော အသံ
 တစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။
 “ဟယ် . . . လူမိုက် . . . နင်
 ဒါနဲ့ပဲတန်တယ်ဟဲ့”

မသိတာမှာ ကြောက်
 လန့်တကြားကိုချစ်ဖွယ်ကိုပြေး
 မက်သည်။ ကိုချစ်ဖွယ်ကား
 မတုန်လှုပ်။ အမမသုဇာ၏
 အသံမှန်းသိနေသည်မဟုတ်ပါ
 လား။ မိမိအပေါ်အထင်လွဲ
 နေပြီဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ရ၍
 စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်က
 တော့အမှန်ဖြစ်၏။
 ကိုချစ်ဖွယ်သည် အဝတ်
 စိမ်းဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်
 ကိုကောက်ယူလိုက်၏။
 အထုပ်က မကြီးသော်
 လည်း အတော်အတန်အလေး
 ချိန်ရှိကြောင်းသတိပြုမိ၏။
 အထုပ်ကလေးကို ပြည်လိုက်
 သည်အခါဝင်လက်ရွန်းအိသော
 ဆွဲကြိုးသုံးကုံးထွက်လာသည်။
 အခေါက်ရွှေများဖြစ်သည်။
 “ဟင် . . . ရွှေဆွဲကြိုးတွေ
 ပါလား”
 မသိတာထံမှ အသံထွက်
 လာသည်။ မသိတာသည် ကို
 ချစ်ဖွယ်လက်ထဲမှ ဆွဲကြိုးတစ်
 ကုံးကို ယူကာလက်ဖြင့် ဆ
 ဆကြည့်ပြီး ကိုချစ်ဖွယ် လက်
 ထဲပြန်ထည့်တာ . . .
 “တစ်ကုံးကို တစ်ဆယ်
 သား ဝန်းကျင်ပဲအစ်ကို”
 ဟုပြောသည်။

သူသည်လည်း ကိုယ်
 ဝန်မဆောင်မိက ခံတောင်း
 တစ်လုံး၊ ချိန်ခွင်တစ်လက်နှင့်
 ရွာထဲဈေးရောင်းထွက်နေသူ
 ဖြစ်သည့်အတွက် အလေးချိန်
 ကို မှန်းဆနိုင်စွမ်းရှိ၏။
 “အေး . . . အိပ်မက်ထဲ
 က အသံရှင်ပေးတာဖြစ်မှာပေါ့
 ဒို့နဲ့တန်သလောက်ရတာပါပဲ
 ဒါတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီးရင်
 သူတို့အတွက် ရည်းစားပြီး
 အလှူအတန်းပြုရမယ် ကျန်
 တာ ဒို့ဘဝရွှေရေးအတွက်
 အရင်းအနှီးပြုရမှာပေါ့”
 ကိုချစ်ဖွယ်သည်နှုတ်ဖျား
 မှ စကားဆိုနေသော်လည်း
 ဗျာဏ်လုံးအိမ်တွင်မြင်တွေ့နေရ
 သည်က အမ မသုဇာ ညီမ
 မမာလာတို့၏ ညှိုးငယ်သော
 မျက်နှာများနှင့် မြေစိုက်အတွင်း
 မှ ရွှေဒဂါးများ၊ ပေးသူက
 လိုလိုလားလားရက်ရက် ရော
 ရောပေးသော်လည်းကံကြမ္မာ
 ငါ့အလှည့်အပြောင်းကြောင့်
 အနည်းအကျဉ်းမျှသာရလိုက်
 သူမှာကိုချစ်ဖွယ်ဟူသာဆိုရ
 ပါလျှင် . . . .

နေပူည

အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း ဆေးခွမ်းကောင်းများ (၇)

မျိုးသန်းထွန်းကို [ရေစကြို]

သမားတော်ကြီး ဦးစံမတူတစ်ယောက် စာအုပ်စာပေ၊ ကျမ်းဂန်များဖတ်၍ အလုပ်များနေပါ၏။ တိုက်နယ်သူကြီး ဦးထွန်းလှနှင့် သူကြီးများလည်း မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာကြ၏။ ဦးထွန်းလှမှ . . .

“စံမတူ ဘာတွေအလုပ် ရှုပ်နေတာလဲ၊ စာတွေဖတ်လိုက်၊ မှတ်လိုက်နဲ့”

“ဆေးကျမ်းတွေ ဖတ်နေတာပါ။ ဓာတုဒီပနီ၊ ဓာတုဟာရန၊ ဓာတုဩဿ၊ ဓာတုစိန္တ ဆိုတဲ့ ဆေးကျမ်းတွေကို ဖတ်နေတာပါ”

“အနာမျိုး ၉၆ ပါးအကြောင်း ရှင်းလင်းပါဦး”

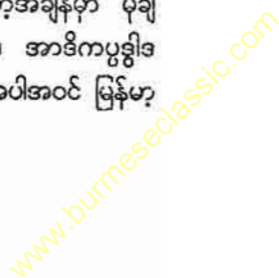
“အနာမျိုး ၉၆ ပါးကို သုံးပိုင်းပိုင်းထားတယ်။ ဆေးကုရင် ပျောက်မယ့်

ရောဂါမျိုး ၃၂ ပါး၊ မကုလည်း ပျောက်မယ့် ရောဂါမျိုးက ၃၂ ပါး၊ နောက်တစ်မျိုးက ဆေးကုလည်းမပျောက်တဲ့ ရောဂါမျိုး ၃၂ ပါးတို့ ဖြစ်တယ်။ ရောဂါလက္ခဏာတွေက ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရကို မှီငြမ်းပြီး ဖြစ်ရတာမို့ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝင်္ဂနာ၊ ကံနာကတော့ ဘယ်ဆရာမှ ကုလို့မရဘူး။ လက်ရှိတဝမှာလည်း ကံကောင်းအောင် ပြုရမယ်။ သံသရာအတွက်လည်း ခင်ကြွေးမပါအောင် ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။

စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုရင်လည်း အဲဒီလူရဲ့စိတ်ဆန္ဒကို ဆရာလုပ်သူက အပိုင်သိနားလည်ရင် လွယ်ကူပါတယ်။ ‘အနာနဲ့ဆေး တည့်အောင်ပေးက ပျောက်ကင်းရေးမခက်ပါ’တဲ့။

‘ဆေးဆရာ လိမ္မာကျွမ်းကျင်ရင် ကုဖို့ မခက်ပါ’တဲ့။

ဥတုနဲ့ အာဟာရကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါဆိုတာလည်း အတူတူပေါ့။ ဥတုသပွာရ ဖောက်ပြန်လို့ဖြစ်တဲ့ အနာရောဂါမျိုးဟာ အထူးကုသနေဖို့ ဆေးဝါးလည်းမလိုဘူး။ မကုလည်း ဥတုသပွာရ ညီမျှလာရင် အလိုလိုပျောက်ကင်းသွားမှာပဲ။ ဥပမာ - မိုးအကုန်ဆောင်းအကူးမျိုးဟာ ချောင်းဆိုး၊ နားစေး ဖြစ်တတ်တယ်။ ချောင်းတပွတ်ပွတ်ဆိုတဲ့ လူနာကို ဆေးတွေတအား ဖိတိုက်ရင်ရော ဘာထူးမှာလဲ။ ကိုယ်တွင်းမှာ အပူလည်တဲ့အချိန်မှာ မုချကော် ပျောက်မှာပဲ။ အာဒိကပွရွဲဒရာသီနက္ခတ်ကျမ်း အပါအဝင် မြန်မာ

ဆေးကျမ်းကြီးတွေကိုလည်း ကျေညက်အောင် လေ့လာထားရပါတယ်။ အဓိကကတော့ ဓာတ်လေးပါး ဖောက်ပြန်ခြင်းဖြစ်တာပါ။

အပိစ္ဆာ-အလိုနည်းခြင်း၊ အပုစိန္တာ-အကြံနည်းခြင်း၊ အဒုရဂမ္ဗန-အလွန်မဝေးသော ခရီးကိုသွားခြင်း၊ လခွါလဒွေန-ရသမျှနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းဆိုတဲ့ တရားတွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးမယ်ဆိုရင် အသက်ရှည်ရာ အနာမဲ့ကြောင်း ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

“သမားတော်ကြီး... ရေရှည်သောက်ရမယ့် ဆေးနည်းနဲ့ အသက်ရှည်ကျန်းမာစေမယ့် နည်းလမ်းလေးတွေလည်း ပြောပါဦး။”

သူ့ကြီးတစ်ဦးမှ တောင်းဆိုလိုက်ပါ၏။

“မျက်စိမှာရေ၊ နားမှာဆီ၊ ဒန္တီမှာဆားတဲ့၊ အိပ်ရာထတဲ့အခါ ဆားနဲ့ သွားတိုက်တယ်၊ နားထဲကို နှမ်းဆီ မကြာမကြာ ခတ်ပေးတယ်၊ မျက်စိထဲကို ရေကြည်တစ်စက်နှစ်စက်လောက် သတိရတိုင်း ခတ်ပေးတယ်၊ မျက်စိကြည့် နားကောင်း၊ သွားမကျိုးတဲ့နည်းပဲ။”

ခံတွင်းနဲ့လျှာ ကောင်းအောင် ပြုပြင်ဖို့အတွက် ခါးတဲ့အရသာလေး ဘာလေး မကြာမကြာ စားပေးရတယ်။ ကြက်ဟင်းခါးသီးနဲ့ တမာချဉ်ကို စားပေးရတယ်။ မြန်မာစာဆိုမှာ နွေမှာအချို၊ ဝိုးမှာအခါ၊ ဆောင်းမှာ အချဉ်တဲ့။ ရာသီဥတုနဲ့လိုက်ဖက်အောင် ခံတွင်းကောင်းအောင် စားပေးရတာပေါ့။ စာပုဒီပနီကျမ်းတွေမှာ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီဟာ လူကို ကြမ်းစေတယ်တဲ့။

ထမင်းစားပြီးရင် တောထန်းလျက်ခဲလိုအချို့၊ ဒါမှမဟုတ် အချိုသီးတစ်ခုခု အမြဲစားရင် အစာကြေစေတယ်တဲ့။

အသက်ကြီးလာရင် လက်ဖက်ခြောက်အစား မယ်လီရွက်နဲ့ လောက်သေရွက် ကျိုထားတဲ့ ရေမွှေးကိုသောက်သင့်တယ်။ မယ်လီရွက်က အမြဲဓာတ်မှန်ပြီး အစာကြေတယ်။ လောက်သေရွက်က ပိုးမွှားများကို သေစေတယ်။ မယ်လီက ခြံစည်းရိုးတွေမှာ စိုက်လေ့ရှိတဲ့ အပင်နိမ့်နိမ့်က မယ်လီရွက်ကို ပြောခြင်းဖြစ်တယ်။ အသက်ကြီးလာရင် ညနေစာ ထမင်းမစားသင့်တော့ဘူး။ အပူဓာတ်ပေးတဲ့ ပါဇာက တေဇာဓာတ်အားနည်းမေးမိန့်တာမို့ အစာမကြေဖြစ်ပြီး လူကို ဥပဒ်ပေးတတ်တယ်။ ဆာရင် ဖျော်ရည်တစ်မျိုးမျိုး သုံးဆောင်ပေါ့။

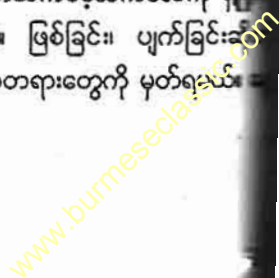
ညနေစာစားခဲ့လို့ အစာမကြေဖြစ်ရင် လမ်းနည်းနည်းလျှောက်ပေးရတယ်။ ပုဗ္ဗဘာသာဝင်တိုင်းအတွက် ညနေစာရှောင်ပြီဆိုရင် ဥပုသ်သီလပါစောင့်ကြတယ်။ ညနေစာမစားတာနဲ့ အတူတူ ဥပုသ်ပါရသွားတာပေါ့။ နောက်ပြီး အသားငါး အလွန်အကျွံစားသူတွေဟာ အခုဘဝအတွက်လည်း ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ အကုသိုလ်တရား ပွားများတတ်လို့ လျှော့ပေါ့စားတာကောင်းကြောင်း စာပေကျမ်းဂန်တချို့မှာလည်း တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ပဲနဲ့ အသီးအရွက်ကို ပိုမိုစားသုံးသင့်တယ်...။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းပြီး ကျန်းမာရေးနဲ့လည်း ညီညွတ်တယ်။

ကျွန်တော်ဆိုရင် မနက်စောစောကို ထမင်းရည်ပူကို ဆားခတ်သောက်

တယ်။ အားရှိတယ်။ အစာကြေတယ်။ ကျန်းမာရေးနဲ့လည်း ညီညွတ်တယ်။ နေ့လယ်စာကို သင့်တင့်မှုတအောင်ပြီး ညနေစာ လုံးဝမစားတော့ဘူး။ မျက်စိအကျဉ်း ဝမ်းအချင့်တဲ့။ ကြာတော့လည်း အလေ့အကျင့်က အလေ့အကျင့်ဖြစ်သွားတော့ ညနေစာ မစားဘဲ နေနိုင်သွားတာပါပဲ။ မြန်မာစာဆိုရှိပါတယ်။ နေ့လယ်စာကို သူဌေးလိုစားပါတဲ့။ ညနေစာကို ဆင်းရဲသားလို စားပါတဲ့။ သဘောကတော့ ညနေစာဟာ ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်လို့ လျှော့ပေါ့စားနိုင်တဲ့ သဘောပါပဲ။

ဆောင်းရာသီ မနက်စောစော အိပ်ရာထပြီး နင်းရည်စိုနေတဲ့ မြက်ခင်းထဲကို လမ်းလျှောက်ပါ။ နင်းရည်တွေက ခြေထောက်နဲ့ထိရင် ခြေထောက်နာဖူးနာရောဂါတွေ ပျောက်ကင်းစေတာပဲ။ ဒီရောဂါတွေဟာ အပူကြောင့်ဖြစ်တာပဲ။ နင်းရည်အအေးနဲ့တွေ့ရင် ပျောက်ကင်းကြတာပါပဲ။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးဟာ လောကမှာ အရေးကြီးဆုံးအရာပဲ။ ဒီတရားလက်ကိုင်ထားရင် လူသားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုမဆင်းရဲမဖြစ်လို့ ခန္ဓာကိုယ် နုပျိုလေးဆန်းသလောက် အသက်ရှည်ရာ အပွဲကြောင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အားလုံးချိန်မှာ စိတ်ကို ပုံလွင့်မှုမရှိစေဘဲ အားပါနုသသတိကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဆင်ခြင်ပြီး ထွက်သက်ပင့်သက်လေကို ရုတ်တရတ် ရတယ်။ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းဆိုတာ သဘောတရားတွေကို မှတ်ရမယ်။

စဉ် နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ဘုရားဝတ်ပြု၊ ပဋ္ဌာန်းရွတ်၊ မေတ္တာပို့၊ ပုတီးစိပ်၊ အမျှအတန်းပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရမယ်။ သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၅၀၀ ကျော်လာတော့ သိကြားသာသနာကို ရောက်လာပြီ။ ဘာသာတရား အမြဲလက်ကိုင်ထားရမယ်”

“သိကြားသာသနာမှာ ဘယ်လို တွေ့ရှိတယ်ဆိုတာ မိန့်ပါဦး”

“သိကြားသာသနာမှာ ကပ်ကြီး သုံးပါးတို့၊ ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့ ပေါများ လာမယ်။ ကုသိုလ်ပြုရုံ ကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးဆက်တွေ လက်တွေ့ခံစားရမယ်။ သံသရာမကူးဘူး။ ကောင်းသူကိုကယ် ပြီး၊ မကောင်းသူကို ပယ်လိမ့်မယ်။ ဘာသာတရားမမြဲတဲ့သူတွေ၊ သီလ သမာဓိ မရှိတဲ့သူတွေဟာ စောစောက ပြောသလို ကပ်ကြီးသုံးပါးအန္တရာယ်နဲ့ တွေ့ကြုံရတတ်တယ်။ လူတွေဟာ ကံ ငါးပါးစောင့်ထိန်းမှု နည်းလာတယ်။ မတရားပြုရင် ကိုယ့်ကိုလည်း တူသော အကျိုး ချက်ချင်းပေးတာပဲ။ လွတ်လပ် ခြင်း၊ ညီမျှခြင်း၊ မျှတခြင်းဆိုတဲ့ လောက ပါလတရားသုံးပါး ချိန်ခွင်လျှာကို အမြဲ သတိထား စောင့်ထိန်းရမယ်။ ချိန်ခွင် လျှာ တစ်ဖက်နင်းရင် ကိုယ့်ကိုလည်း အခြားတစ်ဦးက ပြန်နင်းလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူပျက်ပျက် ကိုယ်မပျက်စေနဲ့တဲ့။

ကောသလမင်းကြီးရဲ့ အိပ်မက် ၁၆ ချက်တွေဟာ အမှန်တကယ်ဖြစ် လာလိမ့်မယ်။ ပြည်သူတွေမကောင်းရင် ကောင်းသော မင်းဆိုတာ ပေါ်မလာဘူး။ ဘုရားဟောတရားထဲမှာ ရှိတယ်။ ‘ဒုရာဇာ ဒုမနဿ’တဲ့။ မကောင်းသော

လူတွေထဲမှာ မကောင်းသော မင်းပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ လွတ်လပ်ရေးရတော့မယ်။ လွတ်လပ် ရေးရရင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ကိုယ့်လူ မျိုး အုပ်ချုပ်ကြမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်မယ့် မင်းဟာ ပြည်သူတွေထဲက ရွေးချယ်တင်မြှောက် ကြမယ်။ ပြည်သူတွေ မကောင်းရင် ကောင်းဆိုတာ ပေါ်မလာနိုင်ဘူး။

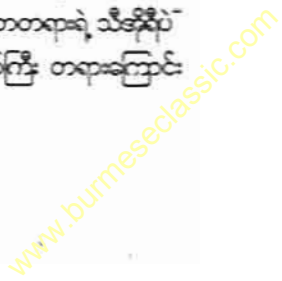
လူတွေက ဘာသာတရား ကိုယ် ကျင့်တရား သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေ နည်းပါးလာကြတယ်။ ချိန်ခွင်လွှာ တစ် ဖက်စောင်းလာတယ်။ စောင်းလာတဲ့ ဘက်က မကောင်းတဲ့ဘက်ကို ဖြစ်နေ တယ်။ ချိန်ခွင်လျှာစောင်းတဲ့အတွက် သမာဓိဆိုတဲ့ သဘာဝတရားကြီးက ပြန်တည်မတ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒီလို တည် မတ်တဲ့အချိန်မှာ လက်နဲ့ ဖြည်းညင်း ညင်သာစွာနဲ့တော့ တည်မပေးတော့ ဘူး။ ရှေ့ကပြောခဲ့တဲ့ ကပ်ကြီးသုံးပါးနဲ့ ဒဏ်ခတ်ပေးမယ်။ အကုသိုလ်ကြီးရင် သက်တမ်းကို တိုစေမယ်။ ကျွန်တော် တို့ မြတ်စွာဘုရားဟာ အစွန်းနှစ်ဖက် ကို ကျင့်ကြံပြုသခဲ့တယ်။ လိုက်နာရမယ့် နည်းလမ်း ပြုကျင့်ရမယ့် တရားတွေကို ပြုသသွန်သင်ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်။

ဒါတွေကို သိအောင်မကြိုးစားဘူး ဆိုရင် တရားမရကြသေးတာဘဲ။ တရား မရရင် အပါယ်တံခါးမပိတ်နိုင်ဘူး။ အပါယ်တံခါးမပိတ်နိုင်ရင် အပါယ်ကျ မှာပဲ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဝေးလေစွပဲ။ ဘာသာတရားဟာ သိပ္ပံနည်းကျတယ် ဆိုရင်လည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါလုပ်ရင် ဒါဖြစ်မယ် သီအိုရီသဘောပဲ။ ပုံသေ

နည်းတွေပဲ။ တရားနဲ့ ဝေးခြင်း၊ နီးခြင်း ဆိုတာ အတိတ်ကလည်းပါတယ်။ အတိတ်ဘဝက တရားကို ကဲ့ရဲ့ခဲ့ရင် တရားရဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ တကယ် တော့ တရားဟာ အဝေးမှာမရှိဘူး။ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိတယ်။ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ် နာမ်နှစ်ပါးဟာ တရားစစ်စစ်ပဲ။

လွယ်လွယ်လေးနဲ့ သိမြင်အောင် ပြောရင် သစ္စာတရားလေးပါးကိုသာ ကျင့်သုံးပါ။ သောတာပန် ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဟာ ဒီတရားတွေရဖို့ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ပြီး ဒုက္ကရ စရိယာ ခြောက်နှစ်ကျင့်ကြံပြီးမှ သစ္စာ လေးပါး မြတ်တရားကို ရခဲ့တယ်။ မြတ် စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်တွေ ကျွန်တော် တို့ လူသားတွေက တစ်ခဏတာ ယူရုံ ပဲ။ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ရမယ့် တရားတွေ ရှိပြီးသားတရားတွေကို ရအောင်မယူ နိုင်တော့ လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်တာပဲ။ သာ သနာပွင့်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ လူလာဖြစ် ရပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ရနဲ့ တရားမရ တာဟာ လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝရော၊ သံသရာအတွက်ပါ အကျိုးရှိအောင် မယူနိုင်တာဟာ လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်တာ ပေါ့။ လူဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ လူ ဘဝဟာ အထက်ကိုလည်း တက်နိုင် သလို၊ အောက်ကိုလည်း ဆင်းသွားနိုင် တယ်။ အခြေအနေ ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ဘုံဟာ လူ့ဘုံပါပဲ။ သံသရာယူတတ်ရင် မြင့်မြတ်တဲ့ဘုံကို ရောက်မယ်။ အကု သိုလ်များရင် အပါယ်ကျမယ်။ ဒါဟာ သိပ္ပံနည်းကျ ဘာသာတရားရဲ့ သီအိုရီပဲ”

“သမားတော်ကြီး တရားကြောင်း

ပြီးရင် ဆေးနည်းကောင်းလေးတွေ ရှိရင် လည်း မိန့်ပါဦး။”

“အရေကြီးတဲ့ ဆေးဝါးကောင်း တစ်လက် ရထားတယ်။ ဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ အသည်းကင်ဆာအတွက် ဆေးနည်းပဲ။ အသည်းကင်ဆာ၊ အသည်း ရောဂါဆိုတာ အရက်သမားတွေလည်း အများဆုံးဖြစ်နိုင်သလို၊ အရက်မသောက် တဲ့သူတွေလည်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတယ်။ ကုသနည်းကတော့ တောဆီးဖြူသီးကို ပဉ္စငါးပါးကျိုပြီးသောက်ပါ။ လက်တွေ့ ပျောက်တယ်။ ရဲရဲကြီး အာမခံပါတယ်”

(ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး အသည်းကင်ဆာဖြစ်ရာ အသည်း ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရာ ဆန်ခါပေါက် တွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆေးရုံကိုပြတော့ ကုသရင် သိန်း ၄၀ ကုန်မည် ပျောက်/ မပျောက် အာမခံပဲလို့ ပြောလိုက် တော့ တောဆီးဖြူသီးကို ပဉ္စငါးပါးကျို သောက်ပြီး တစ်လအကြာ ဆေးပြန်စစ် ရာ ရောဂါလုံးဝပျောက်ကင်းပြီး ယနေ့

တိုင် အသက်ရှင်လျက်ရှိပါတယ်။ ဆက် သွယ်မေးမြန်းလိုပါက လူနာရှင်၏ ဆွေ မျိုးဖြစ်သူ ဦးကျော်ဇော ဖုန်းနံပါတ် ၀၉- ၃၁၁၄၅၁၃၄ ပြင်ဦးလွင်သို့ ဆက်သွယ် မေးမြန်းနိုင်ပါ၏။)

“တောဆီးဖြူသီးဆိုတာက အပင် နိမ့်နိမ့်နဲ့ အသီးအနည်းငယ်သေးတဲ့ အသီးကို ဆိုလိုတာဖြစ်တယ်။ လူအများ စားတာက အပင်မြင့်က ဆီးဖြူသီးဖြစ် တယ်”

“နောက်ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ နှလုံးရောဂါပျောက်တဲ့ ဆေးနည်းက ငါးရိုးပင်လို့ခေါ်တဲ့ အပင်က ဥကို နည်း မျိုးစုံနဲ့ ကြော်ချက်စား။ တစ်လဆိုရင် ဒိဋ္ဌပျောက်တယ်” (ပြင်ဦးလွင်တွင် လက်တွေ့ပျောက်ပါ၏။ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြလိုက်ပါ၏။ ပြင်ဦးလွင်တွင် အဆို ပါ အပင်များ ပေါများ၏။)

“နောက်ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ ကျောက်ကပ်ရောဂါပျောက်တဲ့ ဆေး နည်း ပြောပြမယ်။ ကျောက်ဖုရုံသီးတစ်

လုံးကိုယူ၊ အညှာရှိတဲ့ ထိပ်ပိုင်းကိုဖြတ် ပြီးရင် အတွင်းမှာကျန်ခဲ့တဲ့ အညှာရဲ့ အမြစ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါ။ ၎င်းထဲကို သကြားအညှို့ကိုထည့်လိုက်ပါ။ ပြီးပါက လှီးထားခဲ့သော အညှာကို ပြန်ပိတ်၍ တိပ်နဲ့ကပ်လိုက်ပါ။ ပလတ်စတစ်အိတ် ထဲကို ထည့်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ နေပူမှာ ၁၅ ရက် နေလှန်းလိုက်ပါ။ ထိုမှထွက် လာသော အရည်ကိုသောက်၊ ကျောက် ကပ်ရောဂါ လုံးဝပျောက်” (လက်တွေ့ ပျောက်ကင်းမှုကို သိလိုပါက ဦးကျော် ဇော၊ ဖုန်း-၀၉ ၃၁၀၄၅၁၃၄ သို့ ဆက် သွယ်မေးမြန်းပါ။)

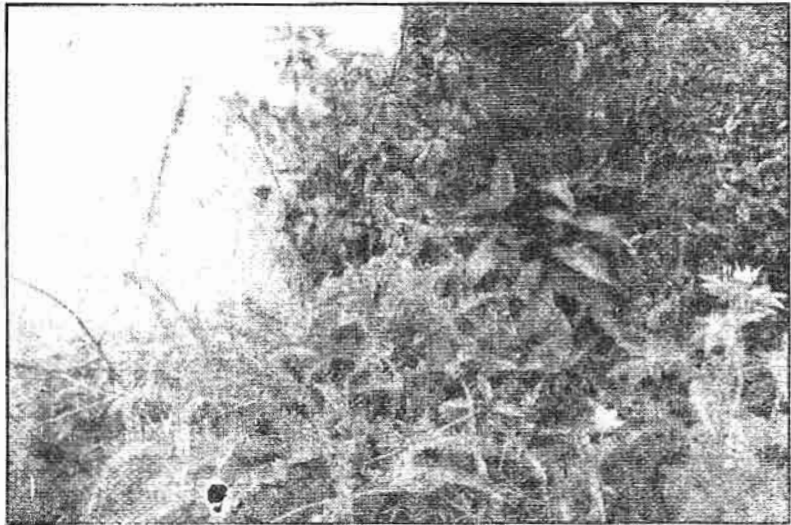
သွေးသောက်ကြီးဦးထွန်းလှမှ . . .

“တရားအကြောင်း . . . ဆေး အကြောင်းတွေ နာကြားရတာလည်း အတော်များနေပြီ။ ကျေးဇူးလည်းတင် တယ်။ တို့လည်း ဘာသာတရားကို အချိန်ရသလို ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုက် ဦးမယ်”

“သွေးသောက်ကြီး တရားရလို့ တောထွက်မယ်ဆိုရင်လည်း ယူထားတဲ့ မယားငယ်ငယ်လေး ဘယ်မှာထားခဲ့ မှာလဲ”

“ဒါလေးလည်း ခေါ်သွားမှာပေါ့”
“ဝါး . . . ဟား . . . ဟား”

မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုရာသို့ ချီတက် သွားကြပါကုန်၏။

နှလုံးရောဂါပျောက်သော ငါးရိုးပင်

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို)

ဘဝအမေစင်မယ့် လှတောတစ်ခွင် ဟာသများ

ဦးကောင်းထူး

အိပ်နေကြပုံများ

မနက်မိုးလင်း ယာထဲ၊ လယ်ထဲ ၊ ဝင်းချိန်ဖြစ်ပေရာ တစ်ရွာလုံး ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်ပြီး ကလေးများနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့လောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။

တစ်နေ့... ရပ်ဝေးဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာရာက အိမ်ရှင်များကို မတွေ့သဖြင့် ခြံပိုင်းထဲ ကစားနေသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို မေးလေ၏။

“ဟိတ်... ဒီအိမ်က လူလည်း မရှိပါလား။ ဒီကလူတွေ ဘယ်သွားကြလဲကွဲ့။”

ထိုအခါ ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးက မျက်နှာပုပ်သိုးသိုးဖြင့် ...

“ဦးကြီးက ဒီအိမ်မှာ လူလည်းမရှိပါလားဆိုတော့ ကျွန်မတို့က လူမဟုတ်လို့ နတ်တွေလား။”

“ဪ... ဪ... အေး... အေး... ဦးကြီးကောင်းမှားသွားလို့ပါကွယ်။ ဦးက လူကြီးတွေကို မေးတာပါ။”

“လူကြီးတွေက လယ်ထဲဆင်း၊ ထမင်းစား ပြန်လာပြီးတာနဲ့ အိပ်နေတာ ကာလနဂါးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကျွန်မသွားနှိုးပေးပါမယ်” ... တဲ့။

သံလိုက်လား၊ ဓားသမားလား

ဘောလုံးဝါသနာအိုး လှတောသားများသည် ကွင်းဝတ်ပတ်လည်၌ အားပေးကြည့်ရှုနေကြ၏။

ပွဲကလည်း ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြစ်ပြီး လှတောသားနှင့် နာမည်ကြီးပြိုင်ဘက် ရွာတို့ပွဲ။

လှတောရွာအသင်းက ခြေသာသကဲ့သို့ တစ်ဖက်

အသင်း ဂိုးသမားကလည်း ကောင်းမှကောင်း။
“ကောင်းလိုက်တဲ့ဂိုးသမားရယ်။ သံလိုက်ကပ်ထားသလား မှတ်ရ”

တစ်ယောက်က ချီးကျူးသလို နှိမ်သလို ပြောလိုက်စဉ် မထင်မှတ်ဘဲ ဂိုးဝင်သွားရာ နောက်တစ်ယောက်က “ဟလိုလေး... ဘောသမားရယ်၊ ဂိုးသွင်းလှပပုံလေးက ဆက်ကပ်သမား ဓားပေါက်ပြနေသလားမှတ်ရ” တဲ့။

ကောက်ရိုးစင်းနေသလို

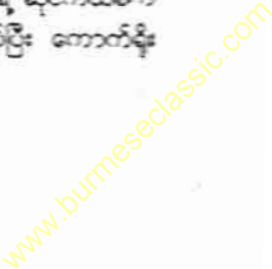
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးသည် ကံမကောင်းလှစွာဖြင့် လှတောရွာအနားတွင် ပျက်သွား၏။ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် စက်နှိုးနေစဉ် ဆွမ်းခံထွက်လာသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားနှင့် နွားကျောင်းသားကလေးများ အံ့လာကြ၏။

ဆိုင်ကယ်သမားသည် ဆီပေါက်ဖွင့်လိုက်၊ ခုန်ခုန်ပြီး နင်းလိုက်၊ အသံမြည်လာသည့်အခါ တက်စီးလိုက်၊ စက်ရပ်သွားပါက ခုန်ဆွခုန်ဆွနင်းလိုက်နှင့် တစ်ဦးတည်း ဗျာများနေ၏။

လှတောသားကလေးများ၏ မျက်စိထဲတွင်မူ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းဂျာကင်နှင့် ဆိုင်ကယ်သမားကို လူဟူ၍ မမြင်ကြ။

ဤတွင် လှတောသားကလေးတစ်ယောက်က ပါးစပ်အငြိမ်မနေဘဲ ပြောချလိုက်တော့၏။

“ဟလိုလေး... ဆိုင်ကယ်သမားရဲ့ ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပုံက ဖားပြုပ်နှစ်ချိုကြီး မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကောက်နှိုးစင်းနေသလိုပါသလား။”

ကျောက်တိုင်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါပေါ့လား

လှတောသား ဘောလုံးအသင်းနှင့် ရွှေဘိုဘောလုံး အသင်းတို့ ကစားကြစဉ်က ဖြစ်၏။

လှတောနောက်တန်း နှစ်ယောက်မှာ အလွန်ပင် ညံ့လှ၏။

ဘောလုံးနောက်သို့လည်း မလိုက်၊ ဘောလုံး ရောက်လာလျှင်လည်း ခါးထောက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေကြ၏။ သည့်အတွက် လှတောပရိသတ်တစ်ယောက်က မနေနိုင် တော့ဘဲ ...

“ဟကောင် ဘောလုံးသမားရဲ့။ နောက်တန်းရယ် လို့ ထည့်ထားပါတယ်။ လှစင်စစ်က ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျောက်တိုင်တွေ ဖြစ်ကုန်ရတာလဲ”

ဟူ၍ ထအော်လိုက်လေသတည်း။

***

ဝါးကပ်က ဆွေးနေရင်

လှတောသားဘောလုံးအသင်းနဲ့ ချည်ပါဘောလုံး အသင်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြသည့်ပွဲ ဖြစ်၏။

လှတောအသင်းအရှုံးပေါ်သွားရာ လှတောသားများ မကျေမချမ်းနိုင်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကာ တစ် ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြလေ၏။

ဤတွင် ကျည်းကန်သားတစ်ယောက်ကဝင်ပြီး - “ချည်ပါအသင်းက မင်းတို့လှတောကိုသာ နိုင်တာ ပါကွာ။ တို့ရွာအသင်းနဲ့ဆိုရင် အလွန်ဆိုးရှိလှ သရေပဲ”

“သရေ ဟုတ်လား”

ထိုအခါ လှတောသားတစ်ယောက်က ...

“အေး ... မင်းတို့အသင်း သရေကျချင်ရင်တော့ ဂိုးပေါက်ကို ဝါးကပ်နဲ့ အသေပိတ်ထားပေတော့။ အဲ ... ဝါး ကပ်ကအဆွေးကြီးဆိုရင်တော့ မင်းတို့ ခွက်ခွက်လန်အောင် ကို ရှုံးမှာပဲ”

ဟူ၍ အင်တိုင်းလိုက်လေသတည်း။

***

ကူးတို့ခကလေးတောင်မှ

ဝက်လက်ရွာသားတစ်စု လှတောရွာသို့ နွားဝယ်ရန်

ရောက်လာကြ၏။

နွားရောင်းမည့် သူများ၏ အိမ်ကို စေ့နေအောင် လျှောက်သွားပြီး နွားများကို ကြည့်၏။ ဈေးမေး၏။ သို့ရာ တွင် ဝယ်မည့်၊ မဝယ်မည့် မပြော။

သို့ဖြင့် တစ်အိမ်က တစ်အိမ် လျှောက်သွားလေရာ နွားအလွန်ရောင်းချင်သော လှတောသားက တီးခေါက် ကြည့်လေ၏။

“တကယ်လိုချင်ရင်တော့ အဆင်ပြေအောင် ပြော ကြတာပေါ့ဗျာ။ အခု ခင်ဗျားတို့က ငွေဘယ်လောက်လိုက် မယ်စိတ်ကူးပြီး ဘယ်လောက်ယူလာကြလို့လဲ”

“ကောင်းရင် ကောင်းသလောက်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူး ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေတော့ တစ်ပြားမှ ထည့်မလာ ဘူးဗျာ”

ဒီတော့ လှတောသားပါးစပ်က မနေနိုင်တော့။

“ဟလိုလေး ... မေးလိုက်မြန်းလိုက်တာဖြင့် သောင်းတန်၊ သိန်းတန်ချည်းပဲ။ အိတ်ထဲမတော့ ရုတ် တရက်သေသွားရင် ထည့်ဖို့ရာ ကူးတို့ခလေးတောင် ပါမလာပါကလား”

***

သိကြားမင်းဖင်ကိုတောင်

လှတောရွာသို့ရောက်လာသည့် အခြားရွာကလူများ သည် ယခုနှစ်တွင် မိမိတို့ရွာမှ စပါးပင်များ အလွန်ကောင်း မွန်ကြောင်း ပြောမဆို။

ဤတွင် နားကလောခြင်းကို မခံနိုင်သည့်အဆုံး လှတောသားလယ်သမားလည်း ငြိမ်ခံမနေနိုင်တော့ဘဲ ...

“အခု ခင်ဗျားပြောနေတာတွေက အထွက်တိုးတို့ အထူးအထွက်တိုးတို့နဲ့ အထွက်ကောင်း ရာကျော်တွေ မဟုတ်လား။ ဆင်ဝင်သွားလို့ ပျောက်တာ ဘာဆန်းလဲ။ ကျုပ်တို့လှတောလယ်က ရိုးရိုးစပါးတွေကမှ သိကြားဖင် ကိုတောင် သွားထောက်နေတာဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အကြားဆရာတို့၏ ပါးစပ်များ လည်း ပတ်တောပိတ်သွားလေသတည်း။

***

www.burmeseclassic.com

ရွာတောင် တည်နိုင်လောက်ပါရဲ့

လှတောရွာရှိ ဈေးတန်းတွင် မိန်းမတစ်စုသည် အတင်းပြန်ကြားရေးဌာန ဖွင့်ထား၏။

ထိုကာလဝယ် ကားပေါ်မှဆင်းသွားသည့် အသက် ၂၀ ကျော် ကောင်မလေးသည် ပစ်မှတ်ဖြစ်သွားပါချေ၏။

“ရုပ်ကလေးက လှတပတနဲ့ အကျင့်တန်ပုံများက တော့ တက်နင်းလည်းစူး။ နမ်းလည်းစူးတဲ့ ဒူးရင်းသီး အခွံလား မှတ်ရ”

“အေးလေ ... သူကွာခဲ့လဲ့ ယောက်ျားတွေကို ှင်းတောင်းနဲ့လိုက်ကောက်ပြီး စုလိုက်ရင် ငါးတင်းဝင်ပုတ် ဆုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတောင် ကလေးတွေ မပါသေးလို့၊ ကလေးတွေ ပါ ထည့်တွက်ရင် ရွာတောင်တည်နိုင်မယ်ထင်ပ”

မြင်းတွေ အကျီဝတ်ပေးထားသလို

တစ်နေ့သ၌ ဗီဒီယိုရုံထဲသို့ မိန်းမများကြား အသက် ၆၀ ကျော် လှတောသားကြီးသည် ကန့်လန့်ကားရား ပါသွားခဲ့၏။

ဗီဒီယိုမင်းသားက နာမည်ကြီးလွန်းသည်မို့ မြင်ဖူး သည်ရှိအောင် လိုက်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကြည့်ပြီးလေ သောအခါ ...

“အကျိုးနည်း ... တီးလိုက်တဲ့ လက်ခုပ်၊ ဒိုးပတ် ဝိုင်းထဲ ရောက်နေသလားမှတ်ရဟေ့။ လက်ခေါက်မှုတ် လိုက်ကြတာများ မြွေတွေ့တုန့်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ဤတွင် ဇာတ်ကားအပြီး၌ အတူပြန်လာသည့် ကလေးများက ...

“အရမ်းမိုက်တာပဲနော် အဘ”

“မိုက်လိုက်လေကွာ။ မိုက်သမှ အမြီးလေးတွေ တငေါက်ငေါက် ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့”

“မိုက်တင်ခန်းတွေ မကောင်းဘူးလား အဘရ”

“အေး ... အေး ... ခြေထောက်တွေနဲ့ ကန်လိုက် ကြတာများ အပြင်မှာဆို သွေးအတောင့်လိုက်ထွက်မယ်။ အဟဲ ... ရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ ဆေးမန်းထုံးမန်း ကောင်း သလို လူးလဲထပြီး ပြန်ထိုးကြ၊ ကန်ကြတာပဲ။ ကန်လိုက်

ကြရှာလေကွယ်လို့။ ဟလိုလေး ... မြင်းတွေများ အကျီ ဝတ်ထားသလား မှတ်တယ်”

အချိန်မှန်နာရီတွေ

လှတောသားတစ်ယောက်သည် မန္တလေးမှ လက်ပတ်နာရီများ ဝယ်လာခဲ့ပြီး ရွာဘုရားပွဲမှာ ချရောင်း လေ၏။ ရွှေပွဲလာများ ဝိုင်းလာအောင် အော်ပုံကလည်း ပညာပါလှ၏။

“နာရီတွေ ... နာရီတွေ၊ အချိန်မှန်နာရီတွေနော်။ မနက် ၉ နာရီကြည့်လည်း ဒီအချိန်ပဲ။ ည ၉ နာရီကြည့် လည်း ဒီအချိန်ပဲ။ အချိန်မှန်နာရီတွေ ... လူကြီးဆို မရောင်းဘူး။ ကလေးတွေမှ ရောင်းတာ။ အထူးဈေးနှုန်း ... အထူးဈေးနှုန်း။ တစ်လုံးမှ သုံးကျပ်တည်း”

မှန်ပေစွ။ သူ့နာရီလေးတွေက ကလေးကစားစရာ ပလတ်စတစ်နာရီလေးတွေ ဖြစ်ကြ၏။

လုံမှ လုံပါ့မလားပဲ

မိုးနည်းရသည့်အထဲ မိုးကုန်စောသည့်အတွက် စပါး တွေ သိပ်မအောင်ကြ။ အထွက်ကောင်းသည့် စပါးပင်ကို အငှားရိတ်မည့်လူ မရှားသော်လည်း ပလူမွေး ပလူတောင် ကျတော့ အငှားရခက်နေ၏။

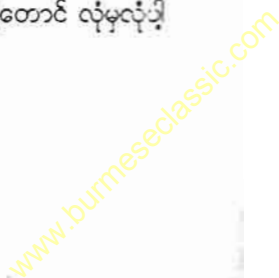
ဤတွင် လယ်ပိုင်ရှင်သမီးတွေလည်း တစ်စေ့ရရ၊ တစ်ပြည်ရရဆိုကာ လယ်ထဲဆင်းရိတ်ကြ၏။ ကျောင်းပိတ် ရက်လည်း ဖြစ်နေသည်။

လယ်ပိုင်ရှင်သမီးငယ်က ကျွဲချိုတပ် ဧရာမတ်စဉ် ကြီးနှင့် ရိတ်ရင်းက ...

“အစ်မရေ ... တစ်ခါရိတ်မှ သုံးလေးပင်ပဲပါတယ်။ တံစဉ်တောင် အားနာဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“ညီမရယ် ကိုယ့်ပစ္စည်းမို့ နှမြောလို့သာ ရိတ်နေရ။ တကယ်က ပေါက်ပြားနဲ့ရှင်းမှ သဘာဝကျမှာ”

“ကျွန်မကတော့ ကျကျနန ဝမ်းလျားထိုးပြီး ဇာဂနာနဲ့သာ နတ်လိုက်ချင်ရဲ့။ ငါလိုလေး ... လူစဉ်မမီ လိုက်တဲ့ စပါးပင်။ ပုရွက်ဆိတ်အငိုပိုင်လိုတောင် လုံမှလုံပါ့ မလားပဲ”

ဒဿဂီရိဘီလူး ဆယ်ကောင်နဲ့

လှတောနှင့်ဝက်လက် ကားလမ်းဆိုးပုံမှာ လူပြော သူပြော များကြ၏။ ကျောက်ခဲစားသွားပါက မဝါးဘဲ အစာ ကြေသည့်လမ်းဟု တင်စားပြောဆိုကြ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် လှတောသားတစ်ယောက်က လှတော-ဝက်လက်လမ်းကို ဖွဲ့နွဲ့ပြောဆို၏။

“ဟလိုလေး ... ဆိုးလိုက်လေလမ်း။ သူ့ထက် ဆိုးတဲ့ ကြမ်းတဲ့လမ်းတောင် သူ့လောက်ဆိုးမယ် မထင်ဘူး။ နံရိုးနဲ့ ကားဘော်ဒီရိုက်တယ်။ နောက်ထပ် အရိုက် မခံရအောင် သတိထားနေတုန်း မြီးညောင်းရိုးနဲ့ ခုံဆောင်တယ်။ အား ... နံရိုး ဘယ်နှချောင်းကျိုးသွားပြီလဲလို့ စမ်းနေတုန်းရိုသေး ကားအမိုးနဲ့ ဆောင်ပြန်ရော”

လှတောသားပီပီ စကားအရရော ဟန်ပန်အမူအရာ ကပါ သရုပ်ဖော်ကောင်းသဖြင့် ကြားရသူများ အနှိပ်ရယ်ကြရ၏။

“အဲ ... ခေါင်းကွဲပြီး ဦးနှောက်တွေ ထွက်ကုန်ပြီလားလို့ စစ်ဆေးကြည့်နေတုန်း ဒီရိုင်ဘာက ဘရိတ်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်ပြန်ရောဟေ့။ ခရီးသည်အချင်းချင်း နဖူးနဲ့ ချိုစောင်း ပြေးဆောင့်ကုန်တာ ဥသျှစ်သီးထုသံနဲ့ တခွပ်ခွပ်။ ဟလိုလေး ငါဖြင့် ဒဿဂီရိ ဘီလူးဆယ်ကောင်နဲ့ ငါတစ်ယောက်တည်း သိုင်းချနေသလား အောက်မေ့ပါသကော”

ဆိုင်းပိုင်းထဲရောက်သွားသလို

လှတောရွာ လယ်သူမတစ်စု ကောက်စိုက်ပြိုင်ပွဲ၊ သန်းရှာပွဲကျင်းပနေကြသည်မှာ တန်းစီလှေလှော်နေကြတာ နှင့် မခြားပေ။

သူတို့သည် လက်မအားကြလင့်ကစား အားနေ သည့်ပိုးစပ်က အတင်းပြောဖြစ်အောင် ပြောကြပြန်သေး၏။

“ဟိုဘက်ရွာပြောင်းသွားတဲ့ ခင်နှင်းတစ်ယောက်ကော တွေ့သေးလား”

“အရင်တစ်လက တွေ့လိုက်ပါသတော်။ နောက်ဆုံးပေါ် ဗိုက်နဲ့”

“အေးဟယ် ... သူ့ကြည့်လိုက်ရင် ဗိုက်နဲ့ချည်းပဲ။ တစ်နှစ်မှာ ဆယ်နှစ်ဗိုက်များ ကြီးနေသလား မသိဘူး”

“သနားပါတယ် ... အစ်မရယ်၊ ဆင်းရဲရတဲ့အထဲ ကလေးက တပြုတ်ပြုတ်နဲ့။ ပဲကြီးရေစိန်ကမှ သူ့ထက်စာ သက်သာဦးမယ်”

“ဟလိုလေး ... ခင်နှင်းတို့ ကလေးမွေးသန်ပုံများ သူ့အိမ်တစ်ခါရောက်သွားပါတယ်။ ကလေးတွေ ဘုရုခရု တွေအေ ... ဆိုင်းပိုင်းထဲ ပတ်လုံးလေးတွေ ကြီးစဉ်ငယ် လိုက် စီထားသလိုပဲ။ ငါ့မလည်း ဆိုင်းပိုင်းထဲ ရောက်သွား သလား မှတ်ရ”

အပ်ပေါက်နဲ့ စပါးကြီးမြွေ

လှတောသားနှစ်ယောက် စကားပိုင်းဖွဲ့နေကြ၏။

“အောင်မယ် ... မင်းက ဘာသိတုံး။ လယ်နဲ့အိမ်ပဲ တောင်ကူးမြောက်ကူးနဲ့ လူ့လောကအကြောင်း ဘာမှ နား မလည်ဘူး။ အခု ... ဆန်ကွဲတစ်ပြည်တောင် ငွေနှစ်ရာ တဲ့ဗျ”

“ဆန်ကွဲအဖြုန်းဆုံးက မုန့်ဟင်းခါးပေကိုး။ မုန့်ဟင်း ခါးဆိုင်တွေက ဝယ်ခိုင်းတာနေမှာပေါ့”

“မုန့်ဟင်းခါးတင် ဘယ်ကမလဲ။ မုန့်ပေါင်း၊ မုန့် စလင်းထောင်း၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ မုန့်ပျားသလက် အကုန်လုံး ဆန်ကွဲနဲ့ လုပ်ကြရတာပဲဟာ။ ဒါပေမယ့် အခုဈေးတက် သွားတာ မုန့်လုပ်တာကြောင့် မဟုတ်ဘူးဟ”

“ဆန်ကွဲနဲ့ မုန့်မလုပ်လို့ ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ အတာမှ မောင်းကွဲကြီး တီးရသလိုပါလား။ အနောက်တောကလူတွေလေ ငါတို့ ဆီမှာလို ဆည်မရှိ၊ ချောင်းမရှိနဲ့ မိုးခေါင်ရင်း မျိုးဆုံး မျိုးတုံးကုန်တာပေါ့”

“ဪဟော့ ... လက်စသတ်တော့ ဆန်ကွဲကို သူတို့က မျိုးချဖို့ ဝယ်တာကိုး”

“အေး ... မင်းက အစေ့မြင်ရင် အသီးသီးတဲ့ ကောင်။ အဲဒီဘက်ကလူတွေ ကျပ်တည်းပုံများ သနားစရာ ကွာ။ အပ်ပေါက်ထဲ စပါးကြီးမြွေ ဝင်နေသလား မှတ်ရ”

ဦးကောင်းထူး

ရေငန်ပိုင် ဦးရှင်ကြီး

■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

မြန်မာနိုင်ငံ အထက်ပိုင်းတွင် ပန်းပဲ မောင်တင့်တယ် (မင်းမဟာဂီရိ)နတ်နှင့် ကင်းသောအိမ် နည်းပါးသည့်နည်းတူ မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်းတွင်လည်း "ဦးရှင်ကြီး" နတ်နှင့် လွတ်သောအိမ် နည်းပါးသည်။ ရေငန်ဂျောက်သောနေရာဒေသကို သူပိုင်စိုးသည်ဆိုပြီး "ရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီး" ဟု နာမဝိသေသန ထပ်ဆင့်လာခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဦးရှင်ကြီးနတ်သည် အတွင်း ၃၇၊ အပြင် ၃၇ မင်း နတ်စာရင်းများတွင် မပါဝင်ခြား သူတော်ကောင်းနတ်ဖြစ်၏။ သူ့အား ပေးကမ်းကျွေးမွေးပသသော ပစ္စည်းအားလုံးသည် သက်မဲ့ဖြစ်ချေသည်။

ဦးရှင်ကြီးကို ဝါတွင်းသုံးလမှအပ ကျန်ကိုးလအတွင်း နံနက်စောစောဖြစ်စေ၊ ညဉ့်ဦးတွင်ဖြစ်စေ တင်မြှောက်ပသနိုင်သည်။ တင်မြှောက်ရာ၌ အိမ်တွင်းတွင် မဆောင်ရွက်ရပေ။ အိမ်တံစက်မြိတ်နှင့်လည်း လွတ်ရမည်။ ဦးရှင်ကြီးတင်ရန် ကွန်းစင် ဆောက်ရသည်။

ကွန်းစင်ဆောက်ရန်အတွက် လေးပေခွဲ ငါးပေခန့်ရှည်သည့် ဝါးတစ်လုံး၏ ထိပ်ပိုင်း သုံးပုံတင်ပုံခန့်တွင် လေးစိတ်ခွဲပြီး ဟထားသည်။ ထိုနောက် အနံနစ်ပေ၊ အလျားနှစ်ပေခန့်ရှိသည့် ကပ်ကျတင်ခုရက်ကာ ဝါးအခွပေါ်တွင် တင်လိုက်လျှင် ကွန်းစင်ဖြစ်တော့သည်။

ဦးရှင်ကြီးအား တင်မြှောက်ပသမည့် ပစ္စည်းများကို အထက်ပါကပ်ပေါ်သို့ တင်ရ၏။ တင်ရာတွင် ပါဝင်သောပစ္စည်းများမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ အုန်းသီးဆန်း၊ အုန်းရည်၊ အခွံခွာပြီးသော ငှက်ပျောသီး၊ ကွမ်းယာ၊ လက်ဖက်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

လက်ဖက်တွင် ဆီမဆမ်း၊ ဆား၊ မဖြူးရသည့်နည်းတူ ကောက်ညှင်းပေါင်းကိုလည်း ဆီ၊ ဆား မထည့်ရပေ။ ကောက်ညှင်းပေါင်းရရှိရန် မလွယ်ကူပါက မုန့်ဆန်းကို အစားထိုးအသုံးပြုနိုင်သည်။

ဤသည်မှာ အရိုးစင်းဆုံးနှင့် အရှင်းလင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ချဲ့လိုသူတို့ ခွဲထွင်လိုက်သောအခါ ကွန်းစင်၏အထက်

ပိုင်း ထောင့်လေးထောင့်တွင် အုန်းရွက်နှင့် သပြေညွန့်များ စိုက်ထောင်ဆင်ယင်လာသည်။ "အောက်ပွဲ" ဟူ၍လည်း ပါလာသည်။ အကြောင်းပြချက်မှာ ဦးရှင်ကြီး နောက်တော်ပါးမှ (ပါလာသည် အခြေအရ) များကိုလည်း ကျွေးမွေးရန်ဟူပေ၏။

မြို့ကြီးရပ်ကြီးများတွင် အခကြေးငွေဖြင့် ဦးရှင်ကြီး "တင်" ဆောင်ရွက်ပေသူများ ရှိ၏။ ထိုသူများသည် မိကျောင်းစီးနေသည့် စောင်းပိုက်ထားသော နတ်စိမ်းရုပ် (နတ်စိမ်း) ဟု သုံးခြင်းမှာ အထက်နတ် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ရှိ နတ်များနှင့် တတ်ဆင်ပုံချင်း မတူညီသည့်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။) ရုပ်တုကို ဘီးတပ်လည်း ကွန်းစင်နှင့် အသင့်လုပ်ထားကြ၏။

သို့သော် အခယုလုပ်ကိုင်ပေးသည့် ဦးရှင်ကြီးတင်များ၏ ဘီးတပ်ကွန်းစင်များတွင် ထုလုပ်ထားသည့် ဦးရှင်ကြီးနတ်ရုပ်အချို့မှာ မိကျောင်းမဟုတ်ဘဲ ကာဗွေစိန်နေသည်ကို တွေ့ဖူး၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို ပွားရမ်းခြင်းမှာ တင်မြှောက်ပသသော

“စာ”မရသည့်အတွက် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးရှင်ကြီးတင်သောစာမှာ သာချင်း ပုံစံနှင့် သတင်းစာခေတ်ဦးသုံး စကား ပြေးမျိုးဖြစ်သည်။ သို့အတွက် ဇာတ်ကျ စာရေးဆရာများ၊ ကွက်စိပ်ဆရာများနှင့် နွမ်းပါးသော ဘိသိက်ဆရာများသည် ရေးလည်းရေးပြီး၊ ကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်လံ တင်ပြောကပေး၏။

ဦးရှင်ကြီးတင်ပုံ

ဦးရှင်ကြီးတင်ရာတွင် “အုန်းရည်” ကို ဦးစွာတင်ရ၏။ တင်သောအခါ ရွတ်သောစာမှာ “ပုလဲငွေမို သဲရေစို ပဲရွှေမြို့ အပိုင်။ အောက်ခရိုင်၌ ကျောက်တိုင်ဘက် နေမင်းအထိ ရေစာရင်းညှိလိုက်တော့ ရေကင်းအထိ ပိုင်ပေသော ဦးရှင်ခင်ဗျား” အစချီကာ ကြွရောက်သုံးဆောင်ရန် ဖိတ်ကြားသည်။

ထို့နောက် ကွန်းစင်ပေါ်သို့ နဘောကာရန်ပါသော စကားဖြင့်ပင် ကြွရောက်ပါရန် ပင့်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် စားသောက်သုံးဆောင်ရန် “မိန်းမလှအိမ်ဆီ ကျွန်းမြတ် ညိုတွင်၊ လူမိုလ်အပေါင်း ခဝပ်ညောင်း ရသော ရွှေစောင်းတော်သခင်၊ ဒြပ်ဖြိုးပေသော နတ်မျိုးရှင်ဘုရား” အစချီကာ “ရသာအမြတ် ဖြူစင်လတ်သည် နတ်ကောက်ညှင်းနှင့် ပေါက်ပေါက်၊ လက်ဖက်ရွှေဖီ ဆားမသိ၊ ခိမနောဘဲ မောက်မောက်စုပုံ၊ ရိုးရွက်မြညာ ကွမ်းနဝါ ယာတော်စုံတို့ဖြင့် ဖွေးထုံပျံ့သင်း*** စောင်းတော်ရတနာ ဗေလု လက်တော်ကဆွဲ၍ ကြွလှမ်းကာ၊ တင်ဆွမ်းယမကာကို ရွှင်လန်းစွာ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပါ” ဟူ၍ အလယ်တွင် အလှူရှင်၏အမည်ကို ထည့်သွင်းရွတ်ဆိုရသည်။

ဤမှ တစ်ဆက်တည်း ဆုတောင်းသည်။ ဆုတောင်းအပြီးတွင် ပင့်ဖိတ်ထားသည့် ဦးရှင်ကြီးကို ပြန်ပို့ရသည်။

ဦးရှင်ကြီးအကြောင်း

ဦးရှင်ကြီး၏ မူလအမည်မှာ မောင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ပဲခူးနယ်၊ ကစင်ရွာ (အချို့က စည်တီးရွာ)တွင် မိခင်မှဆိုးမကြီး ဒေါ်ဖြူကို စောင်းပညာဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစုနေ၏။

မောင်ရှင်မှာ အရွယ်ရောက်လာပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံနှင့်အညီ ရှင်ပြုရန်လိုပေသေးသည်။ သို့အတွက် အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်သူထံတွင် လင်သားရှိစဉ်က ချေးငှားထားသည့် ငွေသုံးပိဿာကို သွားရောက်တောင်းခံသည်။ ဒေါ်သူက ကြွေးမဆပ်ရုံမူ ဆဲရေးမောင်းမဲကာ နှင်ထုတ်သည်။

သို့ဖြင့် မောင်ရှင်သည် ငွေလုံးငွေကြေး မြန်မြန်ရစေရန် “မိန်းမလှကျွန်း” သို့ မျောခုတ်သွားသော အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါသွားသည်။ ကျွန်းသို့ရောက်၍ မျောခုတ်ကြစဉ် မောင်ရှင် လှေစောင့်ကျသည့်နေ့၌ စောင်းတီးမိသည်။ မောင်ရှင်တို့ မိန်းမလှကျွန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသောနေ့၌ စောင်းသံကို စွဲလမ်းမိသော နာနာဘာဝ ညီအစ်မလေးယောက်က လှေကိုဆွဲထားသည်။

လှေသားများသည် “ရေစာ”ကျွေးရန် ရေစာမဲချကြသည်။ မောင်ရှင်ချည်း သုံးကြိမ်လုံး ရေစာမဲကျသဖြင့် ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြရာ အရှင်လတ်လတ် နတ်ဖြစ်သွားသည် ဆိုကြပေ၏။

ပုသိမ်မြို့ ဓူဝံစာပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သော “ဇာတ်ကြောင်းပြန်၊ ဆွမ်းတင်ဆွမ်းကပ်စာအုပ်” တွင်ကား မောင်ရှင်မှာ

အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖောင်ဖိုးအောင်ဆိုသူ ရှိသည်ဟု ဖော်ပြထား၏။

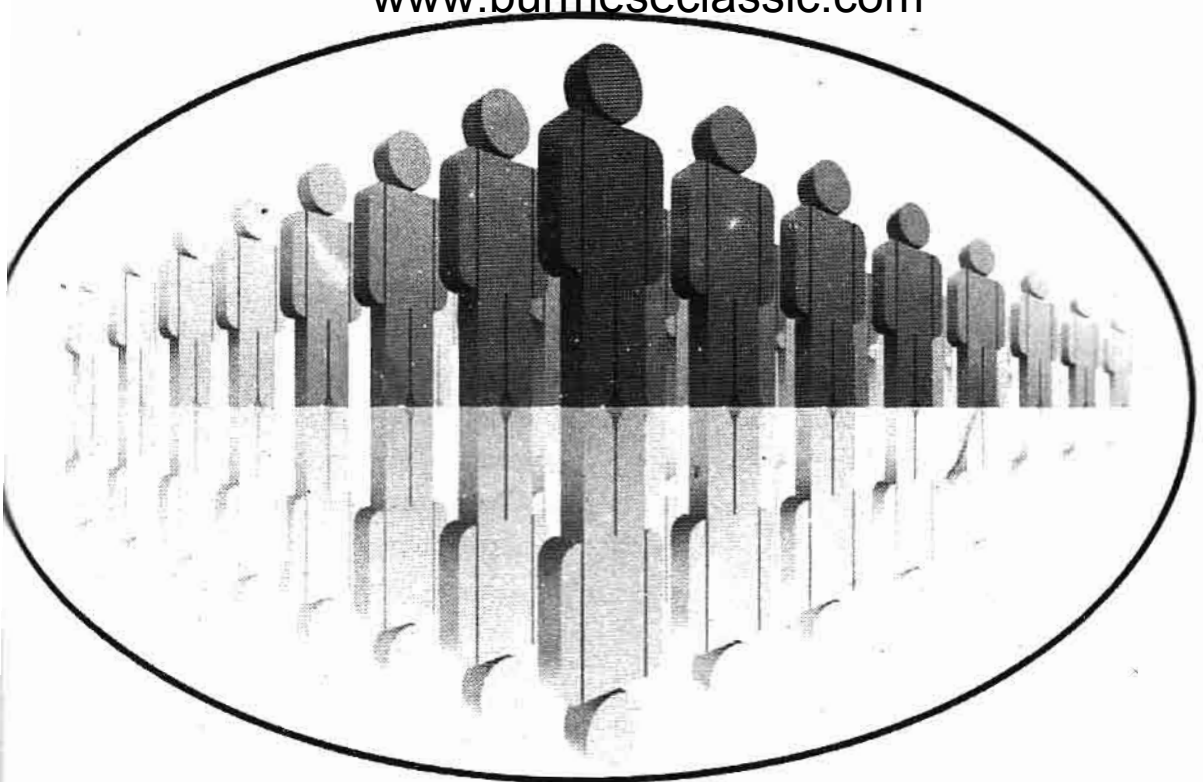
“နိုင်ငံတကာ၊ မြိုင်စံကွာသမို ခရိုင် မဏ္ဍလာတွင်၊ အကဲတစ်မျိုး ကြွပေသည် ပဲခူးနဂရ ဌာနအနေ၌ ဂါမနာမေ “ဇေကွင်း”၏ တစ်စုမလွှဲ “ကင်းရွာ”တွင် အရင်းပထမ ရှေးသားယကတော့ သေဋ္ဌဘဝနှင့် အခြေထူလိုမို့ “အမေဖြူ”ဟု ကြေညာလိုင်တဲဖြင့်၊ ပြည်ရွာခရိုင်မှာ တန်ခိုးတောက်ပြီး တစ်ဖိုးအောက်၌ အမည်ကသင်းလိုက်တော့၊ ညီအစ်မရင်း “မယ်သူ”က ကျွပ်မြေအတွင်းမှာ အိမ်ကို တောင်မဆောက်ကြပါနှင့်ဟု၊ ဂုဏ်မို မောက်ပြီး တစ်ရွေးအထူး မလှော်ရောက်စွာဖြင့် ကျေးဇူးမမျှော်မစာ နှင်စာပေးလေတော့၊ ဘဝင်မှာမအေး၍ အပူတကယ် ပွားပြီး လူမမည်သား မောင်ရှင်ငယ်နှင့် ရှောင်တခင် တကယ်အားကိုးစရာ မရသမို၊ အစဉ်မချိုးဆွေးဖို့ အကြောင်းရင်း မခိုင်သူတို့မှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ညှိုးရွာကြပါရော။ ဗြဟ္မစိုရ်ဓမ္မ အရှိမကင်းတဲ့ တူအရင်းမောင်အောင်က ရမ္မူတစ်သင်း ပြောင်ပြောင် ရာဇဝင်ထိုးလောက်တဲ့ **

ထိုသို့ မောင်အောင်ပါလာခြင်းမှာ ဇာတ်သဘင်တို့၏ ဇာတ်ရုပ်များကို တုယူငင်ထားသည့် သဘောရပေ၏။

ယခုအခါတွင် ဦးရှင်ကြီးကွမ်းစင်ထိ “ကျောင်းဆောင်”စားဖွယ်ရာကို “ဆွမ်း”ဟားပါ။ သောက်ပါ၊ သုံးဆောင်ပါဟု ဆိုမည့်အစား “ဘုဉ်းပေးပါ”ဟု ဆိုနေကြသည်။ ရတနာသုံးပါးနှင့်သာ အပ်ပံသော အသုံးအနှုန်းကို အခြားအရာ၌ မသုံးသင့်ကြောင်း သတိလက်လွတ်နေကြဘူးဟုပေ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

သင် စာကယ်လူဖြစ်ပြီလား ဝေလင်း (ရော့စတီ)

လောက၌ “လူအမျိုးမျိုး နတ်အထွေထွေ” ဟု သုံးစွဲ
ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိပါသည်။ အသွင်သဏ္ဍာန်၊ အကျင့်
အပြောအဆို၊ အနေအထိုင် စသည့် ကွဲပြားနေမှုကို
“လူအမျိုးမျိုး” ဟု ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဤတွင်
အိဗွယ်ကို ကျမ်းဂန်များမှာ ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း
ဖော်ပြပါမည်။ လူဆိုသည်မှာ -

ကုသလာကုသလေ ဓမ္မမနတိဇာနာတိတိ
မနသော ဆိုသည့် ကျမ်းဂန်အဆိုအရ ကုသိုလ်
အကုသိုလ်တရားတို့ကို ခွဲခြားပြီး သိတတ်သော
ကြောင့် ‘လူ’။

၂။ ကာရဏာကာရဏံ မနတိဇာနာတိတိမနသော
အကြောင်းဟုတ်သည်။ မဟုတ်သည်ကို ခွဲခြား
သိတတ်သောကြောင့် ‘လူ’။

၃။ အတ္တာနတ္တံ မနတိဇာနာတိတိမနသော၊ အကျိုး
ရှိသည်။ အကျိုးမဲ့သည်ကို ခွဲခြားပြီးသိတတ်
သောကြောင့် ‘လူ’ ဟု ခေါ်ပါသည်။

ကုသိုလ်ကို ကုသိုလ်မှန်း၊ အကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်
မှန်း၊ အကြောင်းနှင့် အကျိုး၊ အကျိုးရှိ၊ အကျိုးမဲ့ စသည်ဖြင့်
ခွဲခြားပြီး မသိသောသူများကို ‘လူ’ ဟု မခေါ်ထိုက်ပါ။ သတ္တဝါ
ဟုသာ ခေါ်ထိုက်ပါသည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ နတ်ဘဝ

နတ်သမီးတို့ကပင် စကားကြီးသုံးခွန်းနှင့် တိုက်တွန်းအပ်ပြီး
ဂုဏ်ရည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြည့်စုံနေတဲ့ ဘဝကြီးတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်
ပါသည်။ နတ်ပြည်မှာ နတ်သား၊ နတ်သမီးများ စုတိုကျတော့
မယ်ဆိုပါက နိမိတ်ငါးမျိုးထင်လာတတ်ပါသည်။ ထိုငါးမျိုးမှာ-

- ၁။ နတ်ပန်းညှိုးနွမ်းလာခြင်း၊
- ၂။ နတ်ဝတ်တန်ဆာ ညှိုးနွမ်းခြင်း (ကိုယ်ရောင်
ကိုလှံဝါ မေးဖိုန်ကာ အဆင်းမလှခြင်း)
- ၃။ လက်ကတီးကြားမှ ချွေးထွက်ခြင်း၊
- ၄။ နေရာဘုံဗိမာန်မှာ မပျော်မွေ့ခြင်း၊
- ၅။ မျက်တောင်ခတ်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့ နိမိတ်ငါးပါးထင်လာသည့်အခါ အခြားနတ်
သား၊ နတ်သမီးတို့က “အမောင်နတ်သား၊ နတ်သမီးတို့...
ဤနတ်ပြည်က စုတေသောအခါ သုဂတိဘဝကိုသွားပါ။ သုဂတိ
ရောက်လျှင်လည်း လာဘ်ကြီးတစ်ခုကို ရအောင်ယူပါ။ ရလာ
သည့်အခါမှာလည်း အမြဲတည်တံ့အောင် ဆောင်ထားပါ” ဟု
စကားသုံးခွန်းနှင့် တိုက်တွန်းလေသည်။ သုဂတိဘဝ ဆိုသည်
မှာ ‘လူ’ဘဝကို ဆိုလိုပါသည်။ လာဘ်ကြီးတစ်ခုကို ရအောင်
ယူပါဆိုသော စကားမှာ ‘သဒ္ဓါ’တရားနှင့် ပြည့်စုံအောင် အား
ထုတ်ပါဟု ဆိုခြင်းပင်ဖြစ်၏။ တည်တံ့အောင်ဆောင်ပါ ဆိုသည်
မှာ ဘယ်သူဖျက်ဖျက် မပျက်သော သဒ္ဓါမျိုး၊ သောတာပန်
ပုဂ္ဂိုလ် သန္တာန်မှာရှိသော ခိုင်မြဲသည့် ‘အဓိကမ’သဒ္ဓါမျိုးဖြစ်
အောင် နေပါဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူ့ဘဝက
နတ်သား၊ နတ်သမီးတို့ကပင် တိုက်တွန်းခြင်းခံရသည့် ဘဝ
ကောင်းတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင်လည်း လူ့ဘဝဟာ အရည်အချင်းဂုဏ်ခြောက်
မျိုးနှင့် ပြည့်စုံနေသည့် ဘဝကောင်းတစ်ခုဟု တိပိဋက
ယောဆရာတော်ကြီးက အသိမှန်ကန် အဖိုးတန် တရားတော်
မြတ်ငွေ့ ဖော်ပြထားတာ ရှိပါသည်။ ဂုဏ်ရည်ခြောက်မျိုးမှာ

- ၁။ ဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံရခြင်း၊
- ၂။ ရတနာသုံးပါးရှိသည့်နေရာမှာ ဖြစ်ခွင့်၊ နေခွင့်
ရခြင်း၊
- ၃။ လမ်းညွှန်ကောင်းနှင့် တွေ့ကြုံရခြင်း၊
- ၄။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခန္ဓာတည်ဆောက်မှု ပြည့်စုံခြင်း၊
- ၅။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခန္ဓာတည်ဆောက်မှု ပြည့်စုံခြင်း။

၆။ ကောင်းမှုကုသိုလ်တရားပေါ်မှာလိုချင်ခြင်း
ဟု လူ့ဘဝဂုဏ်ရည်များကို ဆရာတော်ကြီးက ထုတ်
သွားခဲ့ပါသည်။

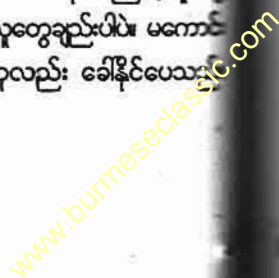
ဤမျှလောက်မြင့်မြတ်သည့် လူ့ဘဝကြီးမှာ မြင့်မြတ်
သည်လျှင် တန်ဖိုးရှိသောလျှင် ‘လူ’ဆိုသည်အတိုင်း အညွန့်
တလူလူတက်သောလူ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ လိုပါသည်။
ဝိမာနဝတ္ထုအဋ္ဌကထာတွင် လူလေးမျိုးကို ပြထားပါသည်။
အဘယ်နည်းဆိုသော် -

- ၁။ မနဿနေရယိက - ငရဲသားနှင့် တူသောလူ၊
- ၂။ မနဿတိရစ္ဆာန - တိရစ္ဆာန်နှင့် တူသောလူ၊
- ၃။ မနဿပေတ - ပြိတ္တာနှင့် တူသောလူ၊
- ၄။ မနဿပရမတ္ထ - သူတော်ကောင်းအကုန်
တရားရှိသူ (တကယ်လူ)ဟူ၍ လေးမျိုးရှိပါသည်။

ငရဲသားနှင့် တူသောလူ

ငရဲသားနှင့်တူသော ‘လူ’ဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါးအသက်
ကို သတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါး သား
မယားကို ကျူးလွန်စော်ကား ဖျက်ဆီးခြင်းဟူသော ကာယထံ
သုံးပါး၊ မုသားပြောခြင်း၊ ကုန်းချောခြင်း၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း
ဆိုခြင်း၊ အကျိုးမဲ့စကားကို ဆိုခြင်း၊ ဝစ်ကံလေးပါး၊ သူတစ်ပါး
စည်းစိမ်ကို မတရားသောနည်းဖြင့် လိုချင်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို
သေစေလိုခြင်း၊ စိတ္တအယူရှိခြင်းဟူသော မနောကံသုံးပါး
ကံသုံးပါး၊ ဤဒုစရိုက်ဆယ်ပါး တစ်ပါးပါးတို့နှင့်သာ အချိန်ကို
ကုန်လွန်စေသောသူတို့ကို လူငရဲသားဟု ခေါ်ပေသည်။

ထိုသူတို့၏ ကိုယ်နှုတ်စိတ် သုံးပါးတို့တွင် အကောင်း
တရားဆိုတာ မရှိ၊ မကောင်းမှု၌သာ အမြဲမွေ့လျော်တတ်၏။
ဒီအလုပ်ဟာ လုပ်ရန်သင့်၊ မသင့်ကိုလည်း စဉ်းစားနှိုင်းခိုက်
တတ်သော အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့နေလေသည်။ “ဘယ်သူသေ
သေ ငတေမာရင်ပြီးရော” ဆိုသည့် စိတ်ကိုမွေးတတ်ကြ၏။
ထိုလူမျိုးတို့အတွက် လောကမှာ အကျဉ်းထောင်ဆိုတာ ပေါ်
လာရခြင်းဖြစ်သည်။ အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်ကြတဲ့သူတွေ
ဟာ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်သူတွေချည်းပါပဲ။ မကောင်း
မှုပြုကြသူတို့ စုဝေးရာဌာနတစ်ခုဟုလည်း ခေါ်နိုင်ပေသေး၏။

ထိုဌာနမှာ စားရေး၊ နေရေး၊ ဝတ်ရေး အစစအရာရာ ဆင်းရဲ၏။ စားချင်တာကိုလည်း မစားရ၊ သွားချင်တဲ့နေရာကိုလည်း မသွားရ၊ နေချင်သလိုလည်း မနေရ၊ အလွန်ဆင်းရဲလှ၏။ ဤသို့ ဆင်းရဲခြင်းကို ခံစားရခြင်းမှာလည်း "ဘယ်သူမပြု မိမိမူ" ဆို သကဲ့သို့ မိမိ၏ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်အမှုအရာ မကောင်းသော ကြောင့်သာ ခံစားရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လူဆိုတာ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဆင်ခြင်နိုင်မှု ဆင်ခြင်တုံတရားရှိမှုတို့ကြောင့် မြင့်မြတ်သော သတ္တဝါဖြစ်သည်ဟု သူတော်ကောင်းပညာရှိ များက ဆိုခဲ့ကြလေသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်တို့နှင့်သာ လူးလိမ့်ပျော်မွေ့နေသူများသည် လူမည်ကာမျှသာဖြစ်ပြီး တန်ဖိုးရှိသောလူ၊ မြင့်မြတ်သောလူ တကယ်လူမဖြစ်နိုင်ချေ။ လူ့စရိတ်နှင့် တူလှ၏။ ဘဝခန္ဓာချုပ် ဆုံးသည်၏ နောက်ကွယ်မှာ အပါယ်ငရဲမှ လူးလိမ့်အောင် အော်ဟစ်ခံစားကြရမည်ကိုလည်း သတိပြုဖို့လိုအပ်ပေသည်။

တိရစ္ဆာန်နှင့်တူသောလူ

တိရစ္ဆာန်ဟူသည် တိ+က္ခန္ဓာ+တိ-သုံးပါးကို၊ က္ခန္ဓာ+ အလိုရှိသူ။ အိပ်စားကာမသုံးပါးသာ အလိုရှိသောသတ္တဝါဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ 'လူ'ဆိုသည်မှာ တိရစ္ဆာန်တို့ထက် စဉ်းစား ဆင်ခြင်တိုင်းထွာတတ်သော အသိဉာဏ်ဖြင့် သာလွန်မြင့်မြတ် သည်ဟု ကျမ်းဂန်များမှာ အဆိုရှိပေသည်။ ဤသည်ကိုပင် လယ်တီဆရာတော်ကြီးက -

မေထုန်မိတ်အိပ်စားလို့ ယောက်ျားတဲ့နွားမှာ၊
သိပညာတတ်တစ်ပါး နွားထက်ပိုသာ၊
တတ်ပညာချီရာချေက၊
လူမိုက်ခေါင် ထိုယောက်ျားကို နွားဟုဆိုရ ဟု စပ်ဆို သွားခဲ့ပေသည်။

မိမိဘဝကျင့်လည်ရေးတွင် တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ စားဖို့ ရှာခြင်း၊ ဝတ်ဖို့ရှာခြင်း၊ နေဖို့ရှာခြင်းဟူသော စားဝတ်နေရေး အတွက်နှင့်သာ အချိန်ကိုကုန်လွန်စေပြီး ကုသိုလ်ရေး ဓမ္မရေး ကို မေ့လျော့နေမည်ဆိုလျှင် တိရစ္ဆာန်နှင့်မခြား အလားတူစွာ ဖြစ်သဖြင့် လူတိရစ္ဆာန်ဟု ခေါ်ထိုက်ပေသည်။ မိမိတို့ နေ့စဉ်

ဆောင်ရွက်နေသော လုပ်ငန်းတို့တွင် ကုသိုလ်ရေး၊ ဓမ္မရေးတွေ ပါသလား။ ငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်အတွက်ပင် ဖြစ်နေသလား။ မိမိလုပ်ဆောင်နေသည့် အလုပ်ဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီလား။ ဒုစရိုက်မှုတွေကင်းရဲ့လား။ ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်ရမည်။ အကယ်၍ အလုပ်ကလည်း မသန့်ရှင်းမစင်ကြယ်၊ ကုသိုလ်ရ စရာအကြောင်းလည်းမပါ၊ လောဘတဏှာတွေနှင့်သာ အချိန် နာရီတွေ ကုန်လွန်စေခဲ့ဆိုလျှင် ခြေထောက်... ငါဟာ တကယ်လူ မဖြစ်သေးပါလားဟု စဉ်းစားသင့်ပေသည်။

ပြိတ္တာနှင့် တူသောလူ

ပြိတ္တာဟူသည် လူတို့စွန့်ပစ်အပ်သော ထမင်းလုံး၊ နှမ်း ခွေး၊ သလိပ်၊ ပြည်ပုပ် စသည်တို့ကို ရှာဖွေစားသောက်နေရ သော သတ္တဝါပင် ဖြစ်၏။ ပြိတ္တာတို့မှာ ပြည့်ဝယ်၊ ဝတ်ယုံဟု မရှိ၊ အမြဲတမ်း ဆာလောင်နေလေသောကြောင့် ရှာဖွေနေရ၏။ ထိုအတူ "လူ" တို့မှာလည်း နံနက်မိုးလင်း မျက်စေ့နှစ်လုံးဖွင့် ပြီဆိုကလည်းက ရှာဖွေရန် လုပ်ငန်းခွင်ကို သွားကြရသည်။ ရှာဖွေလို့ရလာသည့်အခါ စားသောက်မှုအတွက် လုံးပန်းကြရ၏။ စားသောက်ပြီးသည့်မှာလည်း တစ်နေ့တာ မောပန်းနွမ်းနယ်လာ သမျှတို့ကို အပန်းဖြေရန် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြရပြန်သည်။ မိမိ တို့၏ တစ်နေ့တာ ကျင်လည်မှုကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ လောကီ ကောင်းစားရေးအတွက်သာ အချိန်နာရီတို့ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ မည်ဆိုလျှင် ပြိတ္တာနှင့်မခြား အလားတူသဖြင့် "လူပြိတ္တာ" စာရင်းဝင် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ယခုလက်ရှိအချိန်၌ အလွန်ရဲခဲလှစွာသော လူ့ဘဝကို ရရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ တွေ့ကြုံရန် ခဲယဉ်းလှသည့် သာသနာတော် တည်းဟူသော လယ်မြေကောင်းကြီးနှင့်လည်း တွေ့ကြုံနေကြ ရလေပြီ။ ထိုသို့ တွေ့ကြုံနေသည့်အခိုက်မှာ အာရုံငြိမ်းပါး ကာမ ဂုဏ်တရားတို့အတွက်သာ ရှာဖွေမှုနှင့် အချိန်ကို မကုန်လွန်စေ ဘဲ လူပြိတ္တာနှင့်တူသော အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားသင့်သည်။ လူ့ဘဝဆိုတာဟာ မြင့်မြတ်သည့် ဘဝ၊ အဖိုးတန်သည့် ဘဝပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် သတိမမူ အလေး အနက်မထားသူတို့မှာ "မြင့်ရာမှရေသည် နိမ့်ရာသို့ စီးဆင်း" သကဲ့သို့ မြင့်မြတ်သည့် လူ့ဘဝကပင် နိမ့်ကျသည့် ပြိတ္တာဘဝ

သို့ အချိန်မရွေးရောက်နိုင်ပေသည်။ နဂိုလီယံဘိုနာပတ်ဆိုသူက “အမြင့်သို့ရောက်အောင် တက်သည့်အခါ ခြေလှမ်းပေါင်း ထောင်သောင်းမက တက်ခဲ့ရသော်လည်း အနိမ့်သို့ကျရာမှာ တော့ ခြေတစ်လှမ်းမှားရုံဖြင့် အောက်သို့ရောက်သွားနိုင်သည်” ဟု ဆိုသွားပါသည်။ မှန်ပေသည်။ လူ့ဘဝမှ အထက်ရောက်အောင် တက်လှမ်းနိုင်ဖို့ထက် အောက်သို့ကျဆင်းဖို့ရာမှာ အလွန်လွယ်ကူလှပေသည်။

သူတော်ကောင်းအကျင့်ရှိသူ(တကယ့်လူ)

မြတ်ပုဒ္ဒသည့် မြင့်မြတ်သောလူ တကယ့်လူဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့်ဆောင်သွားပြီး အများသတ္တဝါတို့ကိုလည်း ကျင့်ဆောင်နိုင်အောင် စရဏတရား တစ်ဆယ့်ငါးပါးကို ဟောကြားသွားတော်မူခဲ့ပေသည်။ စရဏဟူသည် “စရတိတေနာတိစရဏံ” ကိုယ်ကျင့်တရားကို စရဏဟုခေါ်ပါသည်။ သူတော်ကောင်းအကျင့်လို ခေါ်အပ်သည့် ကိုယ်ကျင့်တရားတို့မှာ -

- ၁။ သီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ခြင်း။
- ၂။ စက္ခုအစရှိသော ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို လုံခြုံအောင် စောင့်စည်းခြင်း။
- ၃။ စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်တို့၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်း။
- ၄။ နီးကြားတက်ကြွမှုရှိခြင်း။
- ၅။ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ သုတ၊ ဝီရိယ၊ ပညာဟူသော သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း(မှတ်ချက်) ပါရာဇိက အဋ္ဌကထာတွင်လာသော သူတော်ကောင်းတရား ဖြစ်၏။
- ၆။ ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်တို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။

ရခဲလှသည့် လူ့ဘဝ ရတုန်းအခိုက်မှာ သီလနှင့် ပြည့်စုံအောင်၊ သီလစင်ကြယ်အောင် နေတတ်ကြရမည်။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် ဣန္ဒြေခြောက်ပါး တံခါးခြောက်ပေါက်ကိုလည်း မကောင်းတရား အဆိုတရားများ ဖြစ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စသော တရားများမဝင်နိုင်အောင်

သတိဖြင့် စောင့်စည်းနိုင်ရမည်။ သတိဆိုသည်မှာ ကောင်းကုသိုလ်တရားတို့ကို မမေ့သည့်သဘော၊ အောက်မေ့သည့်သဘော၊ အမှတ်ရသည့်သဘောပင် ဖြစ်၏။ စားသောက်သည့်အခါမှာလည်း အတိုင်းအရှည်ပမာဏကိုသိပြီး စားသောက်ရပါမည်။ အိပ်စက်သည့်အခါမှာလည်း နီးနီးကြားကြား တက်ရောက်နေသော နယောဂဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ဆောင်ကြရမည်။

ဆိုလိုသည်မှာ နေမင်းကြီး အရှေ့ဂေါဟာမှ ထွက်လာသည့်တိုင်အောင် အိပ်စက်သူများ၊ အလုပ်အကိုင်ပျင်းသည့်သူများ၊ ကြမ်းတမ်းရက်စက်သူများ၊ အရက်သေစာ သောက်စားသူများ၊ အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ခရီးဝေးသွားသူများ၊ သူတစ်ပါးအိပ်ရာကို ကျူးလွန်သူများတို့ဟာ ဘုန်းကျက်သော ဆုတ်ယုတ်တတ်ပါသည်ဟု မယဒေဝလင်္ကာတွင်

မိုးသောက်နေပေ၊ ကြူးကျော်အိပ်ခြင်း၊
ပျင်းခိုကြမ်းကြုတ် သောက်ထုပ်သေစာ၊
ဝေးမြေတာသို့ သွားလာကိုယ်ထူး
အိပ်ရာကြူးဟု ခြောက်ဦးပုဂ္ဂိုလ်
စည်းစိမ်တို့၍ ပျက်ပြိုနှမ်းညှိုး
ဘုန်းမတိုး = ဟု ဖော်ပြထားပေသည်။

သို့အတွက်ကြောင့် တဂရိယနယောဂဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံအောင် အိပ်တတ်ဖို့လိုပေသည်။

တစ်ဖန် ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါ၊ အမှတ်ရမှု သတိ၊ ဓုစရိုက်မှုတို့၌ ရှက်ကြောက်ခြင်း၊ ဟိရီဩတ္တပ္ပ စသည့် စရဏတို့နှင့် ပြည့်စုံသောသူတို့ကို တကယ့်လူသူတော်ကောင်းအကျင့်ရှိသူဟု ခေါ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖော်ပြခဲ့သည့် လူလေးမျိုးထဲတွင် မိမိဟာ ဘယ်အမျိုးအစားထဲမှာ ပါသလဲ၊ ယုတ်ညံ့သည်လှလား၊ မြင့်မြတ်သည်လှလား၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့ နီးမှမ်းထိုက်သည့် “တကယ့်လူ” ဖြစ်ပြီလားဟု မိမိကိုယ်ကို ဆန်းစစ်သင့်ကြပေသည်။

ဝေလင်း(ရောတီ)

ဝေဒနာမတိုးအောင် ဒါတွေရှောင်

■ ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

တရားသဘောအရ 'အဖြစ်' ဆိုတာရှိသလို၊ 'အပျက်' ဆိုတာ တွဲကပ်ပါလာစမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိတို့၏ လောကီဘဝကို ရုပ်+နာမ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားကြ၏။ ရုပ်ခန္ဓာကြီး ဖြစ်လာပြီဆို ကတည်းက ပျက်ဖို့ဆိုတာသည် ဒွန်တွဲလျက်ရှိနေတော့၏။ ခန္ဓာတစ်ခုလုံး စဲမသွားမိစပ်ကြား အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာ၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံရခြင်းတို့သည် မလွဲမသွေ ရှိနေပါချေ၏။ မည်သူမည်ဝါမျှ ရောဂါဝေဒနာ၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံစားလိုကြမည် မဟုတ်ရကား ဓာတ်စာ၊ ဆေးဝါးတို့ဖြင့် ကုစားနေကြသည်သာ ဖြစ်၏။

'အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာ' ဟူသော စကားရှိ၏။ သို့ရာတွင် အစာတိုင်းသည် ဆေးဝါးမဟုတ်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ 'ပေါ့စေလို၍ ကြောင်ရုပ်ထိုး၊ ဆေးအတွက် နှင့်လေး' ဆိုသော စကားရှိ၏။ သည့်အတွက် အစစအရာရာ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ပြုလုပ်ပြီးမှသာလျှင် စခန်းသွားသင့်ပါချေ၏။ ဤ၌ မြန်မာ့ရိုးရာ အသုံးချ အင်္ဂဝိဇ္ဇာပညာရပ်၌ အစားအသောက်ကို ရှောင်ခြင်းအားဖြင့် ဆေးစူးပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းနိုင်ကြောင်း ပါရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့ဘာတွေကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်နည်း။ ရှောင်ရမည်ကား မိမိတို့မွေးနံ့မှ ကြိရနံ့နှင့် စတုရန်းအခါရောက်သော် သတ်မှတ်ထားသည့် အစားအသောက်တွေကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ရှောင်ရမည့် အစားအစာကလည်း ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသူ၏ နေ့နံ့မှ စတုရန်းကျသော အစားအသောက်တွေပဲဖြစ်ပါသည်။ သည့်အတွက် ရှင်းလင်းပါမည်။

တနင်္ဂနွေနေ့နံ့သားသမီး ကျန်းမာရေးမကောင်းပါက
နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ၁၀:၃၀ နာရီ အတွင်း၊ မွန်းလွဲ ၃:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၄:၃၀ နာရီအတွင်း ရွှေဖရုံသီး၊ ရှောက်သီးနှင့် ယိုအမျိုးမျိုးတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။

တနင်္လာနေ့နံ့သားသမီး ကျန်းမာရေးမကောင်းပါက
နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ၁၀:၃၀ နာရီ အတွင်း၊ မွန်းလွဲ

၃:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၄:၃၀ နာရီအတွင်း ပဲအမျိုးမျိုး၊ ဘူးသီး၊ မြေပဲတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။

အင်္ဂါနေ့နံ့သားသမီး ကျန်းမာရေးမကောင်းပါက
နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ၁၀:၃၀ နာရီ အတွင်း၊ မွန်းလွဲ ၃:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၄:၃၀ နာရီအတွင်း သျှိုသျှားသီး၊ သီးသီး၊ သစ်တော်သီးတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံ့သားသမီး ကျန်းမာရေးမကောင်းပါက
နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ၁၀:၃၀ နာရီ အတွင်း၊ မွန်းလွဲ ၃:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၄:၃၀ နာရီအတွင်း နံနံပင်၊ ထန်းသီး၊ နာနတ်သီး၊ တမာရွက်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။

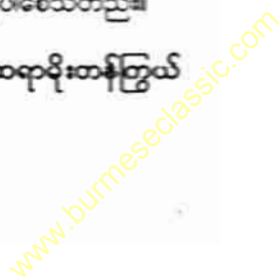
ကြာသပတေးနေ့နံ့သားသမီး ကျန်းမာရေးမကောင်းပါက
နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ၁၀:၃၀ နာရီ အတွင်း၊ မွန်းလွဲ ၃:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၄:၃၀ နာရီအတွင်း အုန်းသီး၊ အင်ဥတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။

သောကြာနေ့နံ့သားသမီး ကျန်းမာရေးမကောင်းပါက
နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ၁၀:၃၀ နာရီ အတွင်း၊ မွန်းလွဲ ၃:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၄:၃၀ နာရီအတွင်း ကြက်သား၊ ကြိသကာ၊ ကြံရည်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။

စနေနေ့နံ့သားသမီး ကျန်းမာရေးမကောင်းပါက
နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ၁၀:၃၀ နာရီ အတွင်း၊ မွန်းလွဲ ၃:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၄:၃၀ နာရီအတွင်း ဆိတ်သား၊ ဆီးသီးတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။

လောက၌ 'အသွားမတော် တစ်လှမ်း၊ အစားမတော် တစ်လှတ်' ဟူသော စကားရှိပါသည်။ အစားအတွက် အမှားမဖက်မိကြစေရန်၊ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်နိုင်ရန်၊ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ မဖြစ်ကြစေရန်အတွက် စေတနာရှေ့ထားပြီး ပညာရပ်တစ်ခုကို တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အကျိုးရှိစွာ အသုံးချနိုင်ကြပါစေတည်း။

ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

၂၃၀၅

၂၃၀ ဇာတ်ကား

ကျွန်တော်ဘွားဘွား-ဖြေ

မမနိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်ခဲ့သဖြင့် မိသားစုအများကြီး အဆင်ပြေလာခဲ့သည်။ အဆင်မပြေသည်မှာကား... ဘွားဘွားနဲ့ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့မောင်နှမက အင်တာနက်ကလေးတစ်ခုဖွင့်ကာ စီးပွားရှာ

ခဲ့သည်။ ငွေလည်းဝင်၏။ ပိတ်ဆွေလည်း ခင်လာကြ၏။ အိမ်အဝင်ခက်လာသည်က ဘွားဘွားကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဝိညိုဝိညို အိမ်မကပ်ဘဲ သိချင်းဆိုတဲ့ အပေါင်းအသင်းနဲ့ တွဲဖြစ်လာသည်။ မမနဲ့ ကျွန်တော် လူကြီးများအလစ် မျက်စလစ်၊ မျက်လုံးပင့်နဲ့ ကော့ဆိုလာပြီး ဘွားဘွားပိတ်ပင်

သည်ကို ခေတ်မပီဟု ထင်သည်။ ဖေဖေက ချောင်းဟန်သံပေးကာ ဟန်တားနေလေ့ရှိသည်။

“ဖေဖေ... သားတို့အရွယ် ခေတ်နဲ့အညီနေတာ မှားလို့လား”

“မှားတယ်မဆိုနိုင်ပေမယ့်... သူတော်ကောင်းမျက်စိနဲ့ မကိုက်ဘူးနော်”

“မမဘွားပြီ ငွေရှာနိုင်ပြီ။ သားဘွား

www.burmeseclassic.com

ရတော့မယ်။ ငွေရှာနေပြီ။ No.4 ကို မလုပ်ဘူး။ မိဘအရိပ်အောက်မှာ ပျော် ပျော်နေတယ်။ အရမ်းချုပ်ချယ်ရင် အိမ်မှာမြဲဖို့ ခက်နေတယ်။ ဖေဖေကြည့်ပြီး ဘွားဘွားကို ပြောဦးလေ”

“သား... မင်းမေမေ ညီမလေး မီးဖွားရင်း လူကြီးရော၊ ကလေးပါ ဆုံး သွားခဲ့တုန်းက သားက သုံးနှစ်၊ မမက ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဖေဖေရုံးသွားရင် ဘွားဘွားက သားတို့ကိစ္စမှန်သမျှ လုပ် ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။ သားရဲ့မမကို ရုံးက မိတ်ဆွေသမီးနဲ့ နိုင်ငံခြားလွှတ်တဲ့ကိစ္စ ဘွားဘွားရှိသမျှ ထုတ်ပေးခဲ့လို့ ယခု မိသားစု အဆင်ပြေခဲ့တယ်။ ဘွားဘွား ကျေးဇူး များလှတယ်။ စိတ်အနှောင့် အယှက်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ သားနားလည် ပေးပါ”

“နားလည်ပေးရမှာက ဘွားဘွား။ အခု ရိပ်သာသွားနေလို့ပဲ။ အိမ်မှာရှိနေ ရင် သားဆူခဲနေရတာ စိတ်ညစ်တယ်။ မမက အရွယ်လည်းရောက်ပြီ။ နိုင်ငံခြားမှာ ခုနစ်နှစ်တောင် နေခဲ့တာ။ ဝတ် တာစားတာ လိုက်အပြစ်ရှာနေတယ်။ သားဆံပင်ဆိုးတာ၊ ဟစ်ဟော့ သီချင်း ဆိုတာ လုံးဝလက်ခံမှုမရှိဘူး။ တယ်လီဖုန်းပြောတာကအစ ဘာမှ ဘွားဘွားက မရဘူး”

“ဒီနေ့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့။ သားရဲ့ မမကိုလည်းခေါ် သူငယ်ချင်းတွေလည်း ခေါ် ဖေဖေ စာကြည့်ခန်းမှာ စောင့်နေ မယ်။ ရှင်းပြစရာရှိတယ်”

အပေါင်းအသင်းများနဲ့ အခန်း တွင်း မျက်နှာပေါင်းတင်နေသော မိမိ တို့ကို ခေါ်ပြီး ဖေဖေစာကြည့်ခန်းထဲသို့

လာခဲ့ကြသည်။ ရုံးမှပြန်လျှင် စာဖတ် ခြင်းဖြင့် တစ်နေ့လုံး ငြိမ်နေတတ်သော ဖေဖေသည် ဘွားဘွား၏ ချစ်လှစွာ သော သားပီသ၏။ တစ်ချက်မှ ငြိမ်ငြိမ် မနေ၊ သီချင်းတလှုပ်လှုပ်နဲ့ ခုန်ဆွနေ သော ကျွန်တော်ကိုတော့ ကြည့်မရ သည်မှာ မဆန်းလှပေ။ ဖေဖေက တော်ရုံနဲ့ စကားမပြောတတ်။

“ဖေဖေ... သမီးတို့ကို ဘာပြော မှာလဲ၊ လက်သည်းဆွဲရမှာ”

“ဘွားဘွားမရှိတုန်း ပြဿနာ ဆန်းစစ်ကြရအောင်လေ... နော်”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုင်လိုက် သည်။ လက်သည်းပေါ်တွင် အရုပ်ရေး ဆွဲနေသော မမ၏ သူငယ်ချင်းများက စိတ်ရှည်ပုံမရ၊ သူတို့ဝတ်ခဲ့သော စကပ် တို၊ ဘောင်းဘီတိုလေးများကလည်း ထိုင်ရအဆင်မပြေလှ။

“ဘွဲ့ရနဲ့ ဘွဲ့ကြို စာတတ်ချည်းပဲ။ ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုကြစို့ရဲ့။ လူ့သက် တန်း အခု ဘယ်လိုတဲ့... သားပြောပြ”

“၇၅ နှစ်သက်တမ်းလို့ ဆိုတယ်။ လူဦးရေ သန်းခုနစ်ထောင်”

“ဟုတ်ပြီ။ သမီးတို့နိုင်ငံခြားမှာ နေစဉ်က လူတွေရိုးသားစွာနေတာနဲ့ လောဘ၊ ဒေါသတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ် နေတာ ဘယ်ကများသလဲ”

“ရှုပ်နေတာများတယ်။ သွားသုတ်၊ စားသုတ်သုတ်နဲ့”

“အခု ရုပ်ရှင်တွေမှာလို သမီးတို့ နိုင်ငံခြားမှာ ကြည့်ဆုံခဲ့သလို ကိုယ့်ဇနီး၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်း သိပ်တော်၊ သိပ်မိုက်၊ အပျံ့ စားလေးဆိုရင် ထပ်ပြီးနောက်မှ တွေ့ ပေမယ့် မြူဆွယ်ပြီး လက်ရှိအိမ်ထောင်

ကို ခွဲခိုင်း၊ ကွာရှင်းခိုင်းပြီး အပိုင်သိမ်း ယူတဲ့ ဒုတိယလူ့ အဲဒါကောင်းသလား”

“ဟာဗျာ။ ဖေဖေကလည်း သတ် ပစ်ချင်တာပေါ့”

“အေးပေါ့။ အဲဒါတွေဟာ ဘယ် လိုကစပြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သလဲ”

မမတို့အဖွဲ့နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာ ကို တိကျစွာ ဖြေရမှန်း မသိနိုင်ဖြစ်နေ တော့သည်။ ဇာတ်လမ်းတွဲများကား ပုံစံ တူများချည်း ဖြစ်နေပြီ။

“နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ဆေးဖော်လို့ မရတဲ့ AIDS ဘယ်လိုစဖြစ်ခဲ့သလဲ”

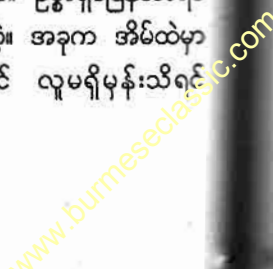
“သားတို့ကို မေးနေတာ ဖေဖေ သိပြီးသားမဟုတ်လား။ ရုံးမှာလို မေးပြီး မှ ဖြေပြတာမျိုး လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ။ ဘာ ကိုသိစေချင်တာလဲဟင်”

“အဓိကအချက်က ဘွားဘွားရဲ့ အဘော်ကို နားလည်စေချင်လို့”

“အသက်ကွာတော့ ခေတ်မပီ တာပဲပေါ့ ဖေဖေရဲ့”

“ခေတ်ကို မြန်မြန်ကြီးမီဝဲရင် သက်တမ်းပိုတိုမယ်လေ။ သားတို့ကို ဟိုရှေ့က ခေတ်ကို ပြောပြမယ်။ သာသ နာတော် ရောက်ပြီးစ နယ်ချဲ့လက် အောက် မရောက်မီကဆိုရင် လမ်းမှာ ရွှေငွေအထုပ် ကျကျန်ရစ်မှန်းသိလို့ နောက်နေ့ ပြန်သွားရာရင် အဲဒီနေရာမှာ တစ်လက်မ မရွှေဘူးတဲ့”

“စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်မိ တယ်။ ဇရပ်မှာ တည်းခိုရင်း ကျရစ် ပေမယ့် တွေ့တဲ့လူက ယူမသွားဘဲ သိမ်းထားခဲ့တယ်။ ဥစ္စာရှင်ပြန်လာရင် တွေ့စေချင်လို့တဲ့။ အခုက အိမ်ထဲမှာ ထားတာတောင် လူမရှိမှန်းသိရင်

ဖောက်ထွင်းခိုးဝင်ယူတာ။ ဟုတ်ပါရဲ့။
ခေတ်ပါမကောင်းဘူး ဆိုရမှာပဲ”

“အဲဒီခေတ်က သားတို့၊ သမီး
တို့လက်ထဲမှာလေ”

“သားတို့ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဒီလိုသားရယ်။ ဟိုးအရင်က
လူရဲ့အသက်က သောင်းနဲ့ထောင်နဲ့
နှစ်ချီပြီး ရှည်တယ်။ အခုလို ကြက်
ယက်သလို ပျာလောင်ခတ်ရှာဖွေစားဖို့
လည်း မလိုဘူး။ မှန်မှန်ရာပြီး အကု
သိုလ်ကင်းကင်းနဲ့ နေကြတယ်။ လူတွေ
ရဲ့ လောဘ၊ ဒေါသစိတ်ကြောင့် အကု
သိုလ်အလုပ်ဖြစ်တဲ့ ငါးပါးသီလဖောက်
ဖျက်ရာမှ သက်တမ်းတွေတို့၊ ရောဂါ
တွေပိုပြီး ရာသီဥတုတွေ ဖောက်ပြန်
ကုန်ကြတယ်။ သမီးတို့ငယ်ငယ်က
မင်္ဂလာသုတ်သင်ဖူးတော့ သိကြပါတယ်။
အခု သမီးတို့ခေတ်မှာ သမီးတို့က ပျက်
စီးစပြုနေတဲ့အခါ ငါးပါးသီလ ခါးဝတ်
ကဲ့သို့ မြဲမြံခြင်းကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရင်
ရပ်ရှင်တွေမှာပြသလို အိမ်ထောင်ကွဲ၊
စည်းစိမ်ကုမ္ပဏီတွေလူ့ လက်နက်တွေ
ထုတ်လုပ်ပြီး တိုက်ခိုက်နေတာရပ်၊
မေတ္တာတရားထား၊ ဟီရိုသြတ္တပုလုံခြုံ
လှစွာဝတ်တော့ မြင်တဲ့သူ တဏှာရာဂ
ကင်း၊ ဒေါသရှင်းလင်းလျှင် မကောင်းတဲ့
ခေတ်ကို မရောက်ရဘူးပေါ့”

“အန်ကယ်လ် . . . သက်ဘမ်း
ဆယ်နှစ်ထိ ရောက်မယ့် ခေတ်ရှိ
တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့. . .။ ဘုရားရှင်
သာသနာတော် ကွယ်ပျောက်တဲ့အခါ
လူတွေက ပိုရက်စက်လာမယ်။ သီလ
ပိုပျက်လာမယ်။ လက်နက်ဆန်းတွေ

ပေါ်အောင် တီထွင်လာမယ်။ ကြီးနိုင်
ငယ်ညှဉ်း ပိုဆိုးဝါးလာတော့ သက်တမ်း
ဆုတ်ခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ထိ ရောက်ကုန်
မှာပေါ့။ အဲဒီခေတ်ကိုမရောက်ချင်သေး
ရင် ကိုယ့်လက်တွင်းရောက်နေတဲ့ခေတ်
ကို ကိုယ်ပြုပြင်ရမယ်”

“ဖေဖေ . . . ဒါဆို ခေတ်နောက်
ပြန်ဆွဲတယ်ဆိုတာ မှန်သားပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်း
ရင် ဒုက္ခမြန်မြန်ဖြစ်မယ်။ အခုကြည့်၊
ခေတ်နဲ့အမီ ပြုပြင်တဲ့ သားတို့ စား
သောက်ကုန်ကြောင့် ရောဂါပုံနေတယ်။
ဘွားဘွားတို့၊ ဖေဖေတို့ ငယ်ငယ်တုန်း
က အချို့မှန်မပေါ်ခဲ့သေးဘူး။ ဆေးဆိုး
ထားတဲ့ စားစရာမရှိဘူး။ သဘာဝ
အတိုင်း စားသောက်ရတော့ ကျန်းမာ
ရေးမကောင်းတာပေါ့”

“နားလည်သင့်သလောက် နား
လည်မိပါရဲ့”

“အေးပေါ့။ ပညာတတ်လူငယ်
တွေပဲ။ ဘွားဘွားကိုချည်း အပြစ်မမြင်
နဲ့။ အနုပညာဝါသနာပါကြတယ်ဆိုပေ
မယ့်လည်း ခုန်ပေါက်၊ အော်ဟစ်၊
ကျွမ်းပစ်ပြခဲ့တာ ပင်ပန်းလှတယ်ကွာ။
ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များ ဆိုဆုံးမ
တာ နားထောင်ကြပြီး သီလပန်းလေး
ပန်ဆင်ကြည့်ကြ။ ကဲ . . . သွား၊ သွား။
လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြ၊ ပြီး . . . ကိုယ့်
လက်ထဲရောက်တဲ့ခေတ်ကို ပြုပြင်ရစ်
ကြကွယ်”

မမနဲ့ သူငယ်ချင်းများ ထသွား
ပေမယ့် ကျွန်တော်ကျွန်ရပ်ပြီး စာကြည့်
ခန်းထဲက စာအုပ်များကို ငေးနေမိပါ
တယ်။ ဘွားဘွားဖတ်ခိုင်းစဉ်က ဘုန်း

ကြီးစာနဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဆိုပြီး စာအုပ်
စင်ပေါ်တွင် ပြန်လာထိုးထားခဲ့သည့်
စက္ကဝတ္တီသုတ္တန်ဆိုသော အမှတ်စာရင်း
နဲ့ သုတ္တန်စာအုပ်ကို ပြန်ထယူပြီး အိမ်
ခန်းချက်ချဖတ်ကြည့်မိသည်။ သူငယ်
ချင်းများနဲ့ မမကို ထမင်းပေါင်းချက်နေ
သံကြားပေမယ့် ထွက်မစားဖြစ်တဲ့ ပြီး
အောင် ဆက်ဖတ်မိပြီ။ ဖေဖေလိုချင်ခဲ့
သော ဘွားဘွားနဲ့ ကျွန်တော်တို့
မောင်နှမ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးအုတ်မြစ်ကို
ချနင်းမိ၏။

ဘွဲ့ယူပြီးပြန်ခဲ့သော ညနေထမ်းပိုင်း

“သား . . . ဒီနေ့ ဘွဲ့လက်မှတ်ကိုင်
မိပြီး ရှေ့ကို ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ဖေဖေ . . . အရင်းအနှီးနည်းနေ
လို့ ပြောရခက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“မြေး . . . ဖေဖေဝန်ထမ်းလစာ
မင်းတို့လုပ်သက်ကြောင့် ငွေနည်းနေလို့
လာ။ နယ်မှာရှိတဲ့ ဘွားဘွားလယ်တွေ
ရောင်းချပေးမယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။
မြေးရဲ့အလုပ်ဟာ ဘွားဘွားတို့ တစ်
ဆွေမျိုးလုံး အရက်ကင်းရမယ့် ငွေရှာ
နည်းတစ်ခု ဖြစ်ရမယ်။ ရည်ရွယ်ချက်
ကောင်းသလို ရေရှည်လုပ်စာရတဲ့ လုပ်
ငန်းလည်း ဖြစ်ရမယ်။ ကားပွဲစားလိုလို၊
ဂိမ်းဆိုင်လိုလို မဖြစ်ရဘူး”

“ဘွားဘွားက တကယ် လယ်
တွေရောင်းပေးတော့မယ်။ ဟုတ်လား”

မမ၏အမေးကို ဘွားဘွားခေါင်း
ညှိတ်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်လက်ထဲမှ
ငွန်းပြုတ်ကျပြီး ဖေဖေ ဟင်းချိုသီးနေ
မိသည်။ အားလုံး ဘွားဘွားကိုကြည့်
မိ၏။

“ဘာကြည့်နေကြတာလဲ။ သူ သူငယ်ချင်းနဲ့ အစ်မကို အိမ်ထောင်ချ ပေးချင်၊ အင်တာနက်ဆိုင်ကို လွှဲပေး ချင်နေတာ ငါရိပ်မိတာပေါ့။ အစ်မ လင်မယားဆိုင်မြနေရင် သူ့စီးပွားအသစ် ထပ်ချဲ့ရမှာပေါ့။ ဒါ မှန်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ အမေက အမေ မြေးကို သိပ်ကြည့်မရဘူးလို့”

“အဲဒါ သူ့ဒုတိယနှစ်အထိပဲ။ နောက်ပိုင်း သူ့ကို သတိထားကြည့်ကြ လေ။ ဘာတွေပြောင်းလဲလာလဲ။ ငါ နေ့စဉ်စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ပန်းကောင်း တစ်ပွင့်ဖူးပွင့်ဖို့အတွက် ဥယျာဉ်မျိုးက အသိရှိရမယ်။ သတိရှိရမယ်။ ငါ့သူတာ ဆဲတာကလည်း သူကောင်းဖို့။ သူတစ် ဦးတည်းမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုအတုခိုးပြီး သူ့အရွယ်လေးတွေ ပြောင်းလဲလိမ္မာစေ ချင်လို့။ ဒီလို အဖူးအပွင့်လေးတွေ အနာအဆာကင်းခဲ့ရင် ပန်းခြံကြီး၊ ဥယျာဉ်ကြီး သာယာလာမယ်။ ခေတ် တစ်ခေတ် စနစ်သစ်တစ်ခုကို အကောင်း ဘက်ရောက်စေချင်လို့။ အခု သူလိမ္မာ ပြီ။ ငါလည်း အရွယ်ကုန်နေပြီ။ ရောင်း စရာရှိတာ ချရောင်းပြီး လှူစရာရှိလှူ။ ငါသေရင် ပါသွားအောင် လုပ်သင့်တာ လုပ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ် လုပ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ရင် ကိုယ်ခံဆိုတာက တာဝန်မဲ့မှုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့...။ တမလွန်သို့ ယူဆောင်သွား၍မရသော လောကစည်းစိမ်ကြီးကို သေလျှင် ငရဲ သို့ပါသွားမည့် အကုသိုလ်စိတ်ထားဖြင့် မလဲပါနှင့်ဆိုတာကမှ မှန်တာ။ ဆောင် ပုဒ်ဆိုတာ ဆောင်ရုံဆောင်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ အောင်မြင်တဲ့အထိ ကျင့်ဆောင်သွားဖို့

လိုတယ်”
ဘွားဘွားသည် အိမ်နံနံမှ ဆောင် ပုဒ်ကို မေးဆတ်ပြရင်း ပြောသည်။
ဘွားဘွားသည် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် သည်ကို ထာဝရနောက်မကျဘဲ လုပ် သည်။ နောက်ကျပြီ၊ မှားသွားပြီ၊ နောင်တရပြီဆိုသည့်စကား ဘယ်ခါမှ မပြောတတ်ပေ။ မိကောင်းဖခင် သား သမီးကောင်း ဝီသမ်၊ မြေးများကို ဆုံးမ ချင်သည့်စကားအား မိတ္တူစာရွက် မဟုတ်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ဖလင်နဲ့ ထုတ် ကာ နံရံမှာ ကပ်သည်။ အိမ်နံနံနဲ့ ကာလဟပ်မိသဖြင့် ကြည့်မိသူတိုင်း ဖတ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ကိုရောက်ခဲ့သော မိတ်ဆွေများက နှစ်သက်ကြသဖြင့် တယ်လီဖုန်းများထုတ်ကာ ဓာတ်ပုံ ဆောင်ယူသွားကြပြန်သည်။ ဆုံးမစာ လည်းဖြစ်၊ အိမ်နံနံအလှဆင်မှုလည်း ဖြစ်၊ တစ်ဦးမှတစ်ဦး ဝေငှလက်ဆောင် လည်းဖြစ်၍ တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက် ပြတ်သည်ပင် ဖြစ်သည်။
“သားကြီး... ကွန်ပျူတာ စာတစ် ရွက်စီပေးဦး”
“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာရေးရမလဲ မေမေ။ ဖလင်နဲ့ ထုတ်လာခဲ့ပါမယ်”
“ရှေး... ဒီမှာစာရွက်၊ အဲ... မြေး ဘာလုပ်ချင်လဲ ဖြေပါဦး”
ဘွားဘွားသည် အင်္ကျီအိတ်ကပ် မှ သားကိုပေးရန်း မြေးကိုတစ်ဆက် တည်း မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်က ထမင်းကို မဝါးဘဲ ဖျိုချလိုက်ပြီး ကယု ကသီ ဖြေမိသည်။ ရက်ရှည်မက်ခဲ့သော စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို ရင်ဖွင့်အန်ချခွင့် တည်း။

“ရပ်ပွားတော်အမျိုးမျိုး ရောင်းချ ပူဇော်ချင်တယ်။ သက်နိုးပရိက္ခရာဆိုင် နဲ့တွဲဖက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကုန်းဆိုင်အမျိုးမျိုးကို ခြံကြီးဝင်းကြီးနဲ့ ပြသဆိုင်ခင်းချင်တယ်။ သူများတွေ ကားအရောင်းပြခန်းဖွင့် သလို”

ဤတစ်ခေါက် ငွန်းခက်ရင်းပြတ် ကျသူမှာ ဖေဖေဖြစ်ပြီး ထမင်းနှင့်သွား သူမှာ မမဖြစ်သည်။ ဘွားဘွားက ပြုံး ပြုံး ခေါင်းညိတ်လေသည်။ ရင်းနှီးရမည့် ငွေမှာ ဖေဖေအရာရှိလစာနဲ့ အဆတစ် ထောင်ကွာနေသည်။ ရောင်းချ၍ လယ် ကွက်ကုန်မှ ရမည့် စီးပွားရောနှာတစ်ခု တည်း။ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ သော ဖေဖေသည် ဘွားဘွားစီခိုင်းသော စွာရွက်ကို အသံထွက်ဖတ်၏။

“ဒါနပေးလှူ၊ စင်ဖြူသီလ၊ ပွား ထားဘာဝနာ၊ ဤသုံးဖြာသာ၊ ငါ့ဟာ အဟုတ် ငါ့အလုပ်၊ တခြားဘာမှ မလုပ် တော့ပြီ”

*** **

ယနေ့ ဘွားဘွားအသက် ၇၀ ပြည့်နှစ် မွေးနေ့နဲ့ ကျွန်တော်၏ နိဗ္ဗာန် ကုန်ပစ္စည်း ခြံဖွင့်ပွဲဖြစ်သည်။ ဖိတ်ကြား ထားသော ညေသည်ထဲကွင် ဘွားဘွား ၏ ဓမ္မစိတ်ဆွေအမျိုးသမီး ဘွားဘွား ကြီးတစ်ဦးလည်း သမီးနဲ့ မြေးနဲ့အတူ ရောက်ရှိလာသည်။ သူ၏ မြေးဖြစ်သူမှာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ အလှဘုရင်မ လေး ဖြစ်သည်။ အနေတည်တံ့ပြီး ကျောင်းကို မိမိကားနဲ့ အကြိုအပို့ အချိန်မှန်လှသဖြင့် မည်သည့်လိပ်ပြာမှ ဝဲပုံ၍ မရခဲ့ဖူးသည် ပန်းထူးပန်းဆန်း

တစ်ပွင့်လည်း ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... နင်က အရင်တုန်းက ဆံပင်ပုံအမျိုးမျိုးပြောင်း၊ နားကပ်နဲ့ ခြေလက်တွေတလှုပ်လှုပ်နဲ့ သီချင်းအလိုက်ကို MP ထဲကအတိုင်း ခံစားနေတတ်သူပဲ။ နှစ်နှစ်အတွင်း ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားသလဲ၊ ပြောပြပါဦး။”

“ဒီလိုဟာ... စက္ကဝတ္တိသုတ္တန်ထဲမှာပါတယ်လေ။ သက်တမ်းတိုသွားခဲ့ရတာဟာ ငါတို့အကျင့်သိက္ခာပျက်စီးလို့ဆိုတာလေ။ ဘာကြောင့် အကျင့်ပျက်ရသလဲဆိုတော့ ငါတို့ စိတ်အလိုလိုက်၊ အာရုံတွေနောက် လိုက်လွန်းလို့ ဖြစ်ရတာတဲ့။ ကလီယုဂ်(ဆုတ်ကပ်)မှာ ခံစားလွယ်သူတွေအတွက် အာရုံဆန်းတွေဟာ ပေါ်ပြီးရင်း ပေါ်ပေါက်နေမှာ။ မရိုးနိုင်အောင် များနေမယ်။ ဒီအာရုံတွေနောက် တကောက်ကောက်လိုက်လည်း မဆုံးနိုင်ဘူးတဲ့။ အဲဒါကို ခေတ္တခဏ ငြိမ်းဖို့က ရှောင်ဖို့တစ်နည်းပဲ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ မမြင်ရရင် ကိလေသာ သူ့ဘာသာအေးနေမှာပဲဆိုတော့ ငါတို့က မမြင်ရ မကြားရအောင် ရှောင်နေဖို့ပဲပေါ့။ ခြင်းကြားထဲမှာ တင်ကျန်ရစ်တဲ့အထဲမှာ ကိုယ်ပါချင်ရင် တစ်နည်းအားဖြင့် မကွယ်သေးတဲ့ သာသနာတွင်းမှာ အချိန်မီရုံလေး အခွင့်ကောင်းရချင်ရင် ငါတို့ အကျင့်ဟောင်းကို ပြင်ရမယ်လေ။ ဒါကြောင့် ပြင်မယ့်ပြင်အားလုံးပြင်မယ်ဆိုပြီး ငါအားလုံးပြင်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာပဲ။ ဘွားဘွားတွေနဲ့ ငါ့ဆီရောက်လာတဲ့သူတွေကို နိဗ္ဗာန်သွားတဲ့လမ်းမှာ အထောက်အကူပြုမလို့ ဒီစီးပွားရေးကိုလုပ်ရင်း ကိုယ်တိုင်သိလ

စောင့်မလို့၊ မကောင်းဘူးလား။”

“ကောင်းပါရဲ့... သာဓု... သာဓု”
အုန်းနီခေါက်ဆွဲ စားနေသော ညွှန်သည်တစ်ဦးလုံး ပြုံးရွှင်ကျေနပ်သံ ထွက်လာသည်။ အားလုံးနဲ့လည်း မျက်နှာသိ အကြောင်းသိများချည်းဖြစ်သည်။

“အဲ... ငါ့မြေးမှာ နိဗ္ဗာန်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ပါရမီကျပြည့်မယ့်သူ ရှိနေနှင့်ပြီလားကွယ်။ ဆွေမျိုးတော်ချင်လှပေါ့။”

“ကျွန်တော်က ဘွားဘွားအကူအညီနဲ့ လူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့တဲ့သူမို့ အဲဒီကိစ္စကိုလည်း ဘွားဘွားတာဝန်ဖြစ်စေချင်လို့ ဘွားဘွားရှာပေးမယ့် မြေးချွေးမအလိမ္မာကို ထိုင်စောင့်နေခဲ့တာခင်ဗျာ”

“ကြိုက်သလား၊ ကဲ... သူငယ်ချင်းရေ။ ငါတို့တွေ ရိပ်သာမသွားခင်၊ လောကမှ ထွက်ခွာမသွားခင် မြေးတွေကို ဆွေမျိုးစပ်ထားရစ်ပြီးမှ မျက်စိမှိတ်ကြတာပေါ့။ နိဗ္ဗာန်သွားတဲ့လမ်းမှာ ရောင်စုံပန်းခင်းထဲကနေ တစ်ခေါက်လျှောက်ကြည့်ကြည့်ရဲ့။ ငါတို့ရဲ့ လမ်းစဉ်လေးက ဆွေခုနစ်ဆက်၊ မျိုးခုနစ်ဆက် မကျန်ရစ်တောင်မှ ဒီတစ်သက်တော့ သာသနာတွင်းမှာ ပွင့်တဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်အဖြစ် တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မျိုးကောင်းမျိုးသန့် မှန်ခဲ့ရင် နောက်မျိုးဆက်သစ်တွေခေတ်မှာ ရှင်သန်နေမှာပါ။ ငါတို့က ငါတို့တာဝန်ကျေကြစို့ရဲ့... နော်”

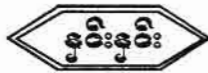
“ကျွန်တော် အခု အသက် ၂၅ နှစ်ရှိပြီ။ စီးပွားရေးစလုပ်တာ ကိုယ်ပိုင်ပေါ့ခင်ဗျာ။ မမက အရင်ကဆိုင်မှာ အောင်မြင်ပါပြီ။ နောက်လာမယ့်

အသက် ၅၀ ပြည့်တဲ့နှစ်မှာ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးဝတ်မလို့၊ နောက်ဆုံးထွက်သက်၊ ဝင်သက်ရဲ့ အချိန်ကာလအထိပေါ့။ အဲဒီတော့ အိမ်ထောင်ရှင်မဟာ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကော်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိမယ်။ သက်တမ်းတိုပြီး အိမ်ထောင်သက် ၂၅ နှစ်ပဲ ရှိနိုင်တာမို့ ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝ လုံးဝ အေးချမ်းသာယာအောင် ကြိုးစားမယ်လို့ ကတိထားရှိပါမယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးရမှာက ဘုန်းကြီးဝတ်ရမယ့်အချိန်ရောက်ရင် ခွင့်ပြုရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။”

“သာဓု... သာဓု... ယောက္ခမဖြစ်လာရမယ့် ဒေါ်ဒေါ်က အရမ်းသဘောကျလို့ ဒီအိမ်ထောင်ပြုထားစဉ် စီးပွားရေးအောင်မြင်ဖို့အတွက် ဒေါ်ဒေါ်က အရင်းအနှီးများစွာနဲ့ ထောက်ပံ့ကူညီပါမယ်။ ရဟန်းလောင်းတစ်ပါးအတွက် ပါရမီပြည့်ဖို့ သမီးကို အပ်နှင်းမယ်။ သာသနာပြုချိန်ရောက်တော့ သာသနာပြုတာပေါ့။ ကောင်းပေတယ်ကွယ်...”

“အို... မေမေတို့ကလည်း သမီးရှေ့ကြီးမှာပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘွားဘွား၏ ဖူးစာရေးနတ် ပြုလုပ်မှုကြောင့် ဘွားဘွားစကားကို တစ်သက်လုံး နားထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီတည်း။ ဘွားဘွား၏ မြေးဖြစ်ရသည်မှာ မှန်သွားပေပြီ။ ကျွန်တော် ဘွားဘွား၏မြေးပါခင်ဗျာ။

ပုံနှိပ်ရေး
ဦးကျော်စွာ
၀၃၂

ပုဆွန်ပုဒ်ရဲ
နွယ်
 ခိုင်ခင်အင်ကြင်း

မြစ်နဒီပေါင်းလောင်း ယမုံနာမြစ်
 ကမ်းဘေးရှိ ညီညီမြင့်တို့မြို့က အမည်
 ကျော်ကြား စည်ကားကျယ်ဝန်းလှပါ
 သည်။ ကျောင်းတွေများလှပြီး အမှတ်
 (၁) အထက်တန်းကျောင်းကြီးကို အရှေ့
 ကျောင်းလို့ ခေါ်ကြပါသည်။ အမှတ်(၂)
 အထက်တန်းကျောင်းကြီးကို အနောက်
 ကျောင်းလို့ သတ်မှတ်ကြတာဟာ မြို့
 အရှေ့ဖျားနဲ့ အနောက်ဖျားဖြစ်လို့ပါ။

အရှေ့ကျောင်းက တက္ကသိုလ်ဝင်
 တန်း(အေ)မှာ နာမည်အတိုင်း ဖြူဖြူ
 သွယ်သွယ် နွဲ့နွဲ့နွဲ့ ချစ်စရာကောင်းပေ
 မယ့် လှတယ်လို့တော့ မပြောနိုင်တဲ့
 ဖြူနင်းအိနဲ့ ညီညီမြင့်တို့က တစ်တန်း
 တည်း ဖြစ်နေကြသည်။ ဖြူနင်းအိ မိဘ
 တွေက ဈေးကြီးတွင် ကုန်သည်ပိုင်းက
 ပြည်စုံကြွယ်ဝတာကြောင့် မာနကြီးပုံရ
 နေပါသည်။ စကားသွက်ပေမယ့် ညီညီ
 မြင့်နဲ့ မရင်းနှီးကြောင်းမှာ "အတန်းသား
 လေးဆယ်ဖြစ်တဲ့အတွက် လူများနေလို့"
 ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေပေးရင်လည်းဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းခေါ်ချိန် စာရင်းခေါ်တဲ့
 ကျောင်းဖွင့်စအချိန် ဖြေကြရစဉ်မှာ

ညီညီမြင့်နာမည်ခေါ်တော့ မိန်းကလေး
 ဖြစ်နေလို့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြပါ
 သေးသည်။ ဖြူနင်းအိက "ညီညီမြင့်တဲ့၊
 ယောက်ျားလေးလည်း မဟုတ်ဘူးနော်"
 ဆိုပြီး မှတ်ချက်ချသ ကြားလိုက်ခဲ့ရပါ
 သေး၏။

ညီညီမြင့်မှာ အနောက်ကျောင်းက
 ပြောင်းလာသူ။ တခြားအတန်းက နွယ်
 နွယ်ဦးနဲ့ကျတော့ သူငယ်ချင်းတစ်
 ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးကတည်းက
 ခင်သွားကြသည်။ နွယ်နွယ်ဦးက အသား
 ညှိစိမ့်စိမ့်နဲ့ လှတဲ့အပြင် အရပ်ကလေး
 မြင့်ပြီး စကားကို ဖြည်းဖြည်းအေးအေး
 ပြောတတ်လေသည်။

စတွေ့တဲ့နေ့မှာပဲ ညီညီမြင့်ကို
 ညီညီလို့ အားလုံးက ခေါ်ကြသလိုပင်
 "ညီညီတို့အိမ် ဘယ်နားမှာလဲ"
 "အလယ်ကျွန်းမှာ"
 အလယ်ကျွန်းဆိုရင် မြစ်အလယ်
 က မြစ်ကြီးထွန်းပြီး လူနေအိမ်ခြေများ
 ရာဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည့်နေရာ ဖြစ်ပါ
 သည်။

"နွယ်နွယ်တို့ကကော"

"နွယ်တို့က တေဇာခင်ဦးမှာ နေ
 တယ်"

"မနီးဘူးနော်"

"သိပ်မနီးလည်း ကျောင်းပိတ်ရင်
 နွယ်တို့အိမ် လာလည်ပါဦး"

"အင်း...လာလည်ချင်ပါတယ်"

"တကယ်လာလည်မှာလား"

"တကယ်ပါ"

ဆိုပြီး နွယ်နွယ်ဦးရဲ့ဖော်ရွေမှုကြောင့်
 အတော်စကားပြောဖြစ်ကြသည်လို့ ဆိုရ
 ပါမည်။

နေ့လယ် ထမင်းစားကျောင်းဆင်း
 ခိုနဲ့ဆိုလည်း မုန့်ဆိုင်တန်းတွေနားမှာ တွေ
 တဲ့အခါ ခဏဖြစ်ဖြစ် ရုပ်စကားပြော
 ဖြစ်ကြရာက အလိုလိုတစ်ယောက်ကို
 တစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေကြ
 လေသည်။

သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ခါနီး
 တွေ့တုန်း -

"ညီညီရေ...ကျောင်းပိတ်ရင်
 အိမ်လာဖြစ်အောင် လာလည်ပါ"

"တေဇာခင်ဦးက မြို့အနောက်
 မြောက်အစွန်မှာ အကျယ်ကြီးနော်၊ မလာ

www.burmeseclassic.com

တတ်ဘူးထင်တယ်”

“ကျောင်းပိတ်ရင် နွယ်လာခေါ်မယ်လေ”

အဲဒီလောက်အထိ ခင်တော့ ညီညီ မြင့် အားနာသွားပြီး...

“ဒီလိုဆိုလည်း အိမ်လာခေါ်ရင် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

လို့ ကတိပေးလိုက်လေသည်။

တစ်ရက် နွယ်နွယ်ဦးတို့အိမ်ရောက်တော့ သက်ငယ်မိုး၊ ထရံကာ တစ်ထပ် အိမ်နိမ့်နိမ့်လေးနဲ့ ဖြစ်သလိုနေရတာ မြင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ အိမ်လေးထဲ ဘယ်သူမှမရှိတာကို မမေးမိပေမယ့်...

“အမေက ဈေးရောင်းသွားနေတယ်”

“နွယ်နွယ် မောင်နမတွေ မရှိဘူးလား”

“နွယ်အောက်မှာ မောင်နမတွေ လေးယောက်တောင် ရှိသေးတယ်။ ကျောင်းပိတ်လို့ လျှောက်သွားနေကြတယ်လေ”

လို့ ပြောနေတုန်း အသက်လေး ဆယ်ကျော်လောက် လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ နွယ်နွယ်ဦးနဲ့ ရပ်ချင်းတူ လှတာနဲ့ သားအဖဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိနိုင်သည်။

“အဲဒါ နွယ်အဖေ”

လို့ပြောရာ နွယ်နွယ်ဦးကို ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြကာ ထရံတွင် ချိတ်ထားသည့် လွယ်အိတ်တစ်လုံးယူပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ဖြစ်နေသဖြင့် “ထမင်းကျွေးမယ်”ဆိုသောအခါ “နေပါစေ နွယ်နွယ်”ဆိုလည်း မရဘဲ ထမင်းအတင်းခူးတော့သည်။ ခုံပိုင်းနိမ့်

နိမ့်လေးပေါ် ဟင်းချိုဟင်းတစ်ခွက်၊ ဆား၊ ကုလားအော်သီး၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ အချိုမှုန့်နဲ့ ပဲပုပ်ချပ်ကင်ကို ကပျာကယာ ထောင်းပြီး ဆီနည်းနည်းဆမ်းထားသည့် ဟင်းတစ်ပန်းကန် ယူလာချလျက်...

“စားကြည့်ပါဦး၊ ကောင်းပါတယ်”

ပြော၍ အတင်းကျွေးသောကြောင့် ကျေနပ်အောင် တစ်ပန်းကန် စားလိုက်ပါသည်။ စားသာစားလိုက်ရပေမယ့် မိသားစုဝဝလင်လင် ပူလှုံမပေါက်သဖြင့် ကောင်းကောင်းမျိုမကျ ဖြစ်ရသည်။ ဒါကြောင့် အားငယ်တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ဖြစ်နေတတ်တာပဲဆိုပြီး သိသွားရာက ကရုဏာတို့ ဆင့်ကဲခဲ့ရပြန်၏။

ညီညီမြင့်မှာ အစ်မတစ်ယောက်သာရှိ၍ တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းပြီးတော့ မည်ဖြစ်သဖြင့် နောက်ပိုင်း၌ ထမင်းစားကျောင်းဆင်းချိန် နွယ်နွယ်ဦး ကိုသွားခေါ်ကာ မုန့်ဟင်းခါး၊ လက်သုပ်စုံ အစရှိသည်တို့ မကြာမကြာ ငွတ်အတင်း ဝယ်ကျွေးဖြစ်ခဲ့သည်။

အပတ်စဉ် ကျောင်းပိတ်ရက်နီးပါက “အိမ်လာလည်ဦးနော်” လို့ ခေါ်လွန်းသည့်အတွက် နွယ်နွယ်ဦးတို့အိမ် အရောက်အပေါက်များပြီး ရင်းနှီးခင်မင်သည်ထက် ခင်မင်လာစဉ် -

“ညီညီဒီနစ်အောင်ရင် ကျောင်းဆက်တက်မှာလား”

“အောင်ရင်တက်မှာပေါ့ နွယ်နွယ်ရယ်”

“နွယ်တော့ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်ဘူး”

“ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“သားဖွားဆရာမ(mid-wife) သူနာပြုသင်တန်း ဝင်ဖြေမယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

“မိဘတွေကို လုပ်ကျွေးပြီးရင် ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဘာတဲ့... နွယ်နွယ်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အင်း...”

“ဘယ်သူလဲ၊ ညီညီသိတဲ့အထဲကလား”

“ဒီကျောင်းကို ပြောင်းမလာခင် အနောက်ကျောင်း ကိုးတန်းတုန်းက တစ်တန်းတည်းသား သူငယ်ချင်းပါ။ ကိုတင့်ဆွေတဲ့”

ချစ်သူအကြောင်းပြောမှာမို့ နွယ်နွယ်ဦးမျက်ဝန်းလေးတွေ ချိုလက်လို့။

“သူက နွယ်ကို သိပ်ချစ်တာ။ ရင်းစားစားတွေ နွယ်ကျောင်းမရောက်သေးခင် ဒက်စ်(ခ)ထဲ(Desk)ထဲ ထည့်ထားလား ထားရဲ့၊ ပန်းတွေထည့်ထားလား ထားရဲ့ လုပ်နေခဲ့တာကြောင့် နွယ်လည်း စိတ်ဝင်စားလာရင်း လက်ခံလိုက်တယ်”

“ကိုတင့်ဆွေက ချောသလား”

“ချောတယ်လို့လည်း မဟုတ်ပေမယ့် နွယ်အတွက်တော့ ချောတာပေါ့ပေါ့...ဟီ”

“အဟဲ...ဟဲ”

နဲ့ နစ်ယောက်သား ရယ်မောခဲ့ချိန် သူငယ်ချင်းဘဝဟာ သာယာလှတော့သည်။

နစ်ယောက်လုံး တက္ကသိုလ်ဝင်အောင်ကြတဲ့အတွက် နွယ်နွယ်ဦးက သားဖွားဆရာမ သူနာပြုသင်တန်း ဖြေဆိုအောင်မြင်လို့ မြို့မှာပဲ သင်တန်းကျောင်းတက်ရင်း ကျန်ခဲ့သလို၊ ညီညီမြင့်လည်း တက္ကသိုလ်တက်နေချိန် အတောအတွင်း အတော်ကြာ မတွေ့ကြတော့ဘဲ နေလေသည်။

နစ်နစ်ခွဲလောက်မှ ညီညီမြင့်တို့

အိမ်ကို နွယ်နွယ်ဦးရောက်လာသည်။ နွယ်နွယ်ဦးဟာ ညီညီမြင့်အကြောင်းတွေ ပြောစရာမရှိတာကြောင့် ဘာသံမျှမကြားရတိုင်း သူ့အကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်ဖို့ စိုင်းပြင်းမည်မှာ သေချာ၏။

“မတွေ့တာကြာပြီနော် နွယ်နွယ်။ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“နွယ်သင်တန်းပြီးသွားပြီ၊ ဒီမှာပဲ ပိုစတင်(တာဝန်)ပြန်ကျတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဟန်ကျတာပေါ့နော်”

“အိမ်ကိုတော့ ထောက်နေရသေးတယ်။ အဖေက အလုပ်အဆင်ပြေလာလို့ အငယ်တွေ ကျောင်းနေနိုင်ကြရုံပဲ”

“အရင်ထက် အများကြီးကောင်းလာပြီပေါ့”

“အသင့်အတင့်ပါပဲ”

“နောက်တော့ ကောင်းသထက်ကောင်းစရာပဲ ရှိပါတော့တယ် နွယ်နွယ်ရယ်”

“ဒါထက် ညီညီကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ... ပြောလေ”

“ကိုတင့်ဆွေမှာ တခြားရည်းစား ရှိနေတယ်တဲ့”

ညီညီမြင့်အတွေးထဲ “နွယ်နွယ်ကို ချစ်လှပါတယ်ဆို” လို့တွေးရင်း ငြိမ်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဖြူနင်းအိဆိုတာ ညီညီနဲ့ တစ်တန်းတည်း မဟုတ်လား။ သူက... ကိုတင့်ဆွေရဲ့ အချစ်ဦးတဲ့”

“ဟင်... အရှေ့ကျောင်းနဲ့ အနောက်ကျောင်း အဆက်အစပ်မရှိ ဘယ်လိုက ဘယ်လို...”

“နွယ်လည်း သိသိချင်း အံ့ဩသွားတယ်။ သူတို့က မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်လို့ ဝင်ထွက်သွားလာရင်း ကြိုက်သွားကြ

တာဆိုတာ ကြားရတယ်”
“ဘယ်နှဝမ်းကွဲတော်လို့လဲ”

“မသိဘူးလေ”

ညီညီမြင့် စဉ်းစားကြည့်သည်။

ကိုတင့်ဆွေဟာ ဖြူနင်းအိကို အချစ်ဦးဆိုပေမယ့် နွယ်နွယ်ဦးကို ချစ်သွားပြန်တာလည်း တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်တန်းတည်းသား နွယ်နွယ်ဦးရဲ့အလှမှာ ငြိတွယ်သွားသေးလို့ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ သဘောရလိုက်ပါသည်။

“ဒီပြဿနာကို နွယ်နွယ်ဘယ်လို ရှင်းမလဲ”

“နွယ်လား... အချစ်ဦးဆိုတာ နေရာဖလှယ်နိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာဘဲ ညီညီရယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ညီညီမြင့်က နွယ်နွယ်ဦးကို သနားသွားမိသည်။ သူ ကိုတင့်ဆွေရဲ့ အချစ်ဦးဖြစ်တဲ့အပြင် သူ့ရဲ့အချစ်ဦးကလည်း ကိုတင့်ဆွေဖြစ်ခဲ့တယ် ထင်နေရာက လွဲနေကြောင်း သိရတော့သည်တိုင် ကိုတင့်ဆွေအပေါ် သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်ပုံနဲ့ မျက်ရည်လည်နေပုံကြောင့် သက်ပြင်းချမိကာ “နွယ်နွယ်နှလုံးသား ငြိမ်းချမ်းပါစေ သူငယ်ချင်းရေ” ဆိုပြီး အသံမထွက်ဘဲ ဆုတောင်းပေးမိသည်။

ကျောင်းမပြီးသေးတဲ့အတွက် နွယ်နွယ်ဦးနဲ့ မတွေ့နိုင်ကြသည်မှာ နောက်ထပ် တစ်နှစ်မရှိခင် ညီညီမြင့် ဇာတိသို့ ပြန်ရောက်နေခိုက် နွယ်နွယ်ဦး ရောက်လာပြန်တော့ ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်တွယ်တာမှ အတိုင်း အတာမြဲမှအပေါ် ဝမ်းသာအယ်လဲ -

“လာ... လာ နွယ်နွယ်၊ ဝမ်းသာတယ်”

ဆိုနေပေမယ့် သူ့မျက်နှာလေးက မရှင်းဘူး။ အင်း... စတွေ့ကတည်းက

ဘဝရဲ့မျှန်တိုင်းအထိနဲ့ အချစ်ရောကလည်း ပြဿနာရှိနေသေးရာလို ထင်ပါတယ်လေလို့ စဉ်းစားရင်း ရင်မောသွားနေတုန်း -

“ညီညီနဲ့ တွေ့ချင်တာကြာပြီ”

“ညီညီလည်း စိတ်ကရောက်ပါတယ်”

“ညီညီကို ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ”

“ပြောချင်သလောက်ပြော နွယ်နွယ်ရေ... နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါ”

“နွယ် အလုပ်တာဝန်နဲ့ ရွာတွေ အမြဲဆင်းနေရတာ ညီညီသိမှာပေါ့”

“အင်း...”

“နွယ်နဲ့ တွဲဖက်တာဝန်ကျတဲ့ ကျန်းမာရေးများက ကိုမြင့်ဆွေတဲ့၊ ညီညီများ သိမလားဘဲ။ ညီညီတို့အလယ်ကျွန်းက ဈေးဘက်လာရင် ဖြတ်သွားရမယ် ရန်ကုန်-ပန္နလေးလမ်းမကြီးမှာနေတယ်”

“မသိဘူးထင်တယ်”

“လမ်းတောင်ပိုင်းမှာ နေတယ်။ သူအစ်မက မစိုးစိုးကြည်ဆိုတာလေ”

အရှေ့ကျောင်းက ကောင်လေးနဲ့
ကောင်မလေးရယ်၊

အနောက်ကျောင်းကကောင်လေး
နဲ့ ကောင်မလေးတို့ရဲ့

လေးပွင့်ဆိုင်အချစ်ဇာတ်လမ်းအား
လေးယောက်စလုံး အချင်းချင်း

သိနေလျက် မပြတ်မသား
လက်ခံထားနေကြသော

ရေစက်တွေဟာ ဘဝဟောင်းက
အကြောင်းရဲ့ အကျိုးတို့

ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“အဲ...သိပြီ။ မစိုးစိုးကြည်က ညီညီတို့ထက် လေးနှစ်လောက်ကြီးတယ်။ ညီညီအစ်မနဲ့ အတူတူပဲ။ ကိုမြင့်ဆွေက ညီညီထက် နှစ်နှစ်လောက်ကြီးသေး တယ်။ ဒါကြောင့် မြင့်ဖူးရဲ့ပဲ”

ကိုမြင့်ဆွေမှာ ယောက်ျားလေးပေ မယ့် မစိုးစိုးကြည်ထက် အတော်ပင် ချောမောသည်ကိုလည်း သိနေခဲ့ဖူးသည်။

ညီညီမြင့်နှင့် အဆက်အစပ်မရှိ သဖြင့် အမှတ်တမဲ့နေလာသည့်အတွက် ဘာအလုပ်လုပ်နေမှန်း မသိခဲ့ဘဲ နွယ် နွယ်ဦးပြောပြမှ ကျန်းမာရေးမှူးဖြစ်နေ ကြောင်း သိရခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီ ကိုမြင့်ဆွေနဲ့ နွယ်တို့အလုပ် နဲ့ အမြဲပတ်သက်နေရင်း ချစ်ခဲ့ကြတယ်”

နွယ်နွယ်ဦးသည်လည်း ချစ်သူ နှစ်ဦးနှင့် ဖြစ်နေပြီကောလို့ အပြစ်မတင် ချင်အောင် ကိုမြင့်ဆွေရဲ့ ချောမောမှုနဲ့ နွယ်နွယ်ဦးရဲ့အလှကြောင့် ဒီလိုပဲဖြစ် တော့မှာပေါ့သာ ခန့်မှန်းမိ၏။

“ကိုတင့်ဆွေက ဘယ်ရောက်နေ သလဲ”

“ကုန်သွယ်ရေးရုံးကြီးမှာ ရှိတယ်”

“ဖြူနင်းအိကကော”

“အလယ်တန်းပြ ဆရာမဖြစ်နေပြီ ဧတောရှည်ကို နေ့တိုင်းသွားနေတယ်လို့ သိရတယ်။ နွယ်ဆက်ပြောမလို့ပဲ...”

“ပြောပါဦး နွယ်နွယ်ရယ်”

“ကိုမြင့်ဆွေရဲ့ အချစ်ဦးကလည်း ဖြူနင်းအိတဲ့”

“ဟင်...ဟာ” ဆိုတဲ့ အာမေဇိုတ် သံ ထွက်လာလောက်အောင် ညီညီမြင့် အတော်အံ့ဩသွားတာဟာ နွယ်နွယ်ဦး ရဲ့ချစ်သူ ကိုတင့်ဆွေကော။ ကိုမြင့်ဆွေ တို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အချစ်ဦးဟာ ဖြူနင်း အိတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာက

တိုက်ဆိုင်ဆန်းကြယ်နေလို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွယ်နွယ်ဦးအတွက် လည်း ကိုတင့်ဆွေနဲ့ ကိုမြင့်ဆွေတို့ နှစ် ယောက်လုံးရဲ့ အချစ်ကို ရပြန်တယ်ဆို သည့်တိုင်အောင် ဖြူနင်းအိရဲ့ လက်ဝေခံ ဘဝအဖြစ်သာ သိရတော့ ဖုတ်ယနေရာ ဘဝကို သဝန်တိုနာကြည်းစိတ်နဲ့ အခဲရ ခက် ကြေကွဲလိမ့်မည် ထင်မိပါသည်။

အရှေ့ကျောင်းက ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ အနောက်ကျောင်းက ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးတို့ရဲ့ လေး ပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်းအား လေး ယောက်စလုံး အချင်းချင်းသိနေလျက် မပြတ်မသား လက်ခံထားနေကြသော ရေ စက်တွေဟာ ဘဝဟောင်းက အကြောင်း ရဲ့အကျိုးတို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နိဂုံးချုပ် ဖူးစာမှာတော့ ဘယ်လိုဖြစ်မှာပါလိမ့်လို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေပေပြီ။

တစ်ကျောင်းတည်း ဖြစ်နေတာ ကြောင့် အတန်းကြီးကျောင်းသား ကိုမြင့် ဆွေနဲ့ ဖြူနင်းအိတို့ တွေ့ဆုံနိုင်တာလည်း အများကြားမှာ မြင်လိုက်ရင် ထင်းခနဲ ဖြူဖွေးသွယ်နွဲ့သူ ဖြူနင်းအိကို ရင်ခုန်ခဲ့ ရင်း ဆက်စပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရာက ဖြူနင်းအိကလည်း တိမ်းညွတ်သွားလို့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဝိုမိုရုပ်ထွေးလာသော ပြဿနာ တွေအတွက် ကြားရသူ ညီညီမြင့်ပင် အဖြေမရှာနိုင်ဘဲ ဝိုင်တွေနေရာ -

“ဒါပေမယ်...”

“ဒါပေမယ့်...ဘာဖြစ်သလဲ နွယ်နွယ်”

“အခုတော့ နွယ်ကို နှစ်ယောက် လုံးပဲ လက်ထပ်ကြဖို့ တောင်းဆိုနေကြ တယ်”

“ဪ...”

“နွယ် ဘယ်သူ့ကိုရွေးရမလဲ... ညီညီ”

“ဖြူနင်းအိကိုကော သူတို့နှစ် ယောက်လုံးက လက်ထပ်မယ်လို့ ပြော ခဲ့သေးသလား” လို့ စိတ်ထင်လိုက်တဲ့ ဒေါမနဿဖြစ်လာမှုကို ညီညီမြင့် မျှီ သိပ်လိုက်ပြီး -

“နွယ်နွယ် ဘယ်သူ့ကို ဘဝအဖော် အဖြစ် အလေးထား လက်တွဲချင်သလဲ စဉ်းစားပေါ့လေ”

လို့သာ အကြံပေးလိုက်ရပါသည်။ နွယ်နွယ်ဦးဟာ ဝေခွဲမရစွာ တွေ ဝေခဲ ဖြစ်နေပုံနဲ့ ငေးရင်း -

“မဆုံးဖြတ်တတ်သေးပါဘူး”

ဆိုကာ ခပ်လေးလေးဖြေပါထေ သည်။ ညီညီမြင့်အနေနဲ့ သက်ပြင်းရိုက် ရုံသာ တတ်နိုင်လို့ နှစ်ယောက်သား ငြိမ် နေပြီးနောက် ပုတ္တနစ်ပုန်ကို အဖြေမထုတ် နိုင်သေးဘဲ နွယ်နွယ်ဦး ပြန်သွား၏။

ရာသီစက်ဝန်းတစ်ပတ်လည်ပြီး တော့ ညီညီမြင့်လည်း ပညာရေးပြီးဆုံး ခဲ့တဲ့နောက် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရေးမှူး ကြီး ပမ်းနေခိုက် ကာလအတွင်း နွယ်နွယ်ဦး တစ်ယောက် ကိုမြင့်ဆွေနဲ့ လက်ထပ် လိုက်ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက် တော့ “နွယ်နွယ်ကို ကိုမြင့်ဆွေနဲ့ သဘောတူတယ်” လို့ မပြောသင့်ဘဲ မပြောဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နွယ်နွယ်ဦးရဲ့ အဖြေ ထုတ်လိုက်ပုံဟာ “နေနဲ့လ၊ ရွှေနဲ့ပြန် လိုက်ဖက်တင့်တယ်သွားတယ်” ဆိုပြီး ယူဆဝမ်းသာခဲ့ရပါတော့သည်။

အစဉ်မှန်မြတ်သော မေတ္တာဖြင့် လျက်...

ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်မှု

□ ဦးကြိုင်မြင့် (ဆူးလေ)

ဂေါတမဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုကာလ၌ မာဂတိုင်း ပြည်ရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ရှစ်သောင်းသော ရွာတို့ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်၍နေ၏။

ထိုအခါ စမ္မာဒြိုဝယ် 'ကောဂြိုဟ်သ'အမျိုး၌ဖြစ်သော 'သောဏ'မည်သော သူဌေးသားတစ်ဦး ရှိ၏။ သောဏသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့၏။ မျက်နှာ၊ ဓမ္မအရာ ချိုသာ၏။ အဝတ်အစားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ကာ လူကြီး၊ လူလတ်၊ လူငယ်မရွေး လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံတတ်၍ လူချစ်လူခင် ပေါများ၏။ ထူးခြားသည်ကား သောဏ၏ ခြေဖဝါးပြင်၌ အမွှေးတို့ ပေါက်ကြ၏။

သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် တစ်နေ့သော် ရှစ်သောင်းသောရွာမှ ရွာသားတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ကောဂြိုဟ်သမျိုး၌ဖြစ်သော သောဏကိုလည်း လာရောက်ရန် ဆင့်ခေါ်စေ၏။

သောဏ၏ အမိအဖတို့သည် ...

"ချစ်သား ... သောဏ။ မင်းကြီးသည် သတင်းကြား၍ သင်၏ခြေတို့ကို ကြည့်လို၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သင်သည် မင်းကြီးထံ၌ ခစားလျှင် မင်းကြီးရှိရာအရပ်သို့ ခြေမဆန့်လင့်။ "မင်းကြီးရှေ့၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေထိုင်လော့။ ဤသို့ထိုင်နေလျှင် မင်းကြီးသည် သင်၏ခြေတို့ကို မြင်နိုင်လတ္တံ့"ဟု မှာကြားကြ၏။

နန်းတော်သို့ ရောက်သည်အခါ သောဏသည် မာဂတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံ ခစား၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် မင်းကြီးရှေ့၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ သောဏ၏ ခြေဖဝါးအပြင်၌ ပေါက်ရောက်နေသော အမွှေးတို့ကို မင်းကြီး မြင်တော်မူ၏။ မိမိသိလိုသော အချက်ကို သိရှိပြီးဖြစ်၍ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မင်းကြီးသည် ရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့ကို ယခု ပစ္စုပ္ပန်

မျက်မှောက်ဘဝ၌ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်တရားများ တိုးပွားအောင် ပြုလုပ်ကြရန် တိုက်တွန်း၍ တရားပြဆိုမ၏။

"အချင်းတို့ ... ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ခံစားအပ်သော အကျိုး စီးပွားနှင့် ပတ်သက်၍ သင်တို့ကို ဆုံးမအပ်ခဲ့ပြီ။ သင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ကြကုန်လော့။ ဘုရားရှင်သည် သင်တို့အား တမလွန်ဘဝ၌ဖြစ်သော အကျိုးစီးပွားနှင့် ဆက်စပ်၍ ဟောကြားတော်မူလိမ့်မည်"

ဟု ညွှန်ပြတော်မူ၏။

ရွာသားတို့သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။

ထိုအချိန်က 'အသျှင်သာဂတ'သည် ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်၏။ ရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့သည် အသျှင်သာဂတထံ ချဉ်းကပ်၍ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှာ ကျောင်းတော်သို့ လာရောက်ကြသည်ဖြစ်၍ ဖူးမြော်ခွင့်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြစေလိုကြောင်း လျှောက်ထား၏။

အသျှင်သာဂတသည် ရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့ ဘုရားရှင်ထံ အဖူးအမြော် ရောက်ကြောင်း ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား၏။

ဘုရားရှင်က ... သျှင်သာဂတအား "ကျောင်းစွန်အရိပ်၌ နေရာခင်းထားလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘုရားရှင်သည် ကျောင်းတော်မှထွက်၍ ကျောင်းစွန်အရိပ်ဝယ် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့သည် ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ သင့်တင့်သည့်နေရာ၌ ထိုင်နေကြကုန်၏။ ရွာသားတို့သည် ဘုရားရှင်ကို နှလုံးမသွင်းမူဘဲ သျှင်သာဂတကို နှလုံးသွင်းကြ၏။

ဘုရားရှင်သည် ရွာသားတို့၏ စိတ်အကြံကို မိမိ၏

www.burmeseclassic.com

စိတ်ဖြင့် သိတော်မူ၏။

ဘုရားရှင်သည် “သာဂတရွာသားတို့အား အတိုင်း ထက်အလွန် လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါး ထက် လွန်မြောက်သော တရားဖြစ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာ ကို ပြလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား” ဟု အသျှင်သာဂတ သည် ဘုရားရှင်အား ဝန်ခံစကား ပြောကြားပြီးလျှင် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေးခြစ်မထင် ထက်ကောင်း ကင်၌ စကြလည်းသွား၏။ ရပ်လည်း ရပ်၏။ ထိုင်လည်း ထိုင်၏။ အိပ်ခြင်းကိုလည်း ပြု၏။ အနိုးကိုလည်း လွှတ်၏။ အလျှံကိုလည်း လွှတ်၏။ ကွယ်လည်း ကွယ်ပျောက်၏။ ထိုသို့ အသျှင်သာဂတသည် ရေးခြစ်မထင် ထက်ကောင်း ကင်၌ လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြောက်သော တရားဖြစ်သော များစွာသော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကိုပြုပြီးလျှင် ဘုရားရှင်၏ ခြေတို့ကို ဦးခိုက်ကာ “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာ ပါတည်း။ အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရှင်၏ တပည့်ပါတည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့၏ အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ကြရာ၏။ တပည့်သော်မှ ဤမျှ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီး သေးလျှင် ဆရာမူကား သာလွန်၍သာ ဖြစ်မည်ဟု အံ့ဩ ဘနန်း ဖြစ်ကြ၏။ ဘုရားရှင်အား နှလုံးသွင်းကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုမြတ်နိုးကြကုန်၏။ ဝပ်တွားမယ ရိုသေကြကုန်၏။

ဘုရားရှင်သည် ရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့အား “ဒါနနှင့်စပ်သောစကား၊ သီလနှင့်စပ်သောစကား၊ နတ်ရွာ နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်သောစကား၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်၊ ညစ်ညူး ခြင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်းအကျိုးတရား” တို့ကို သွန်သင်ဆုံးမဟောကြားတော်မူ၏။

ဆက်၍ လူသတ္တဝါတို့၏ “ခွံသောစိတ်၊ နူးညံ့သော စိတ်၊ အပိတ်အပင် နီဝရဏမှ ကင်းသောစိတ်၊ တက်ကြွ သောစိတ်၊ ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသော အခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင်ထုတ်ဖော် သိမြင်ပြီး သော ‘သာမုက္ကံသိက’ တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲခြင်း၊ ‘ဒုက္ခသစ္စာ’ ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း မြစ်ကြောင်း ‘သမုဒယသစ္စာ’ ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်

ရာ ‘နိရောဓသစ္စာ’ ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် ‘မဂ္ဂသစ္စာ’ ကိုလည်းကောင်း ဟော ဖော်ညွှန်ပြတော်မူ၏။

မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာခံယူ သကဲ့သို့ ထိုရှစ်သောင်းသော ရွာသားတို့သည် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာကြားရပြီး နောက် ‘သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်’ ၌ တည်ကြ၏။

ရွာသားတို့သည် တရားကိုမြင်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ တရားသို့ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ တရားကိုသိပြီးဖြစ်၍၊ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ ယုံမှားခြင်းကို ကူး မြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိသည် ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အား ...

“အရှင်ဘုရား ... အရှင်ဘုရား၏ တရားတော် သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား တရား တော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ ဥပမာသော် ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန့်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သောသူအား လမ်းကို လမ်းကိုပြဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိရှိသောသူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင် ပြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့် တရားကို ပြတော်မူပါပေ၏ အရှင်ဘုရား”

“အကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားရှင်အား ယနေ့မှစ၍ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏။ သံဃာတော်ကို လည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏”

အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုး ကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ဦးကြိုင်မြင့်(ဆူးလေ)

ကျမ်းကိုး

- မဟာဝါမြန်မာပြန် ၅၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာ၊ သောဏကောဠိဝိသဝတ္ထ။

US ခရီးသည်

■ မောင်ကောင်းမြင့်

အမ်းဟတ်-နယူးယောက်
 ၆၊ ဇေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၃။
 သမီးများနှင့် မြေးကလေး မောင်ကောင်း၊ ဝိုက်အောင်သို့...
 ဘိုးဘိုးကြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ရောက်နေ
 တာ ခြောက်လသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြီ။ အခုဆိုရင် အတော်ကလေး
 နေသားကျပါပြီ။ သည်ကာလတွေမှာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အတွေ့
 အကြုံတွေဟာလည်း ယူတတ်သော် ရနိုင်ပါပြီ။ ဆင်ခြင်စရာ
 တွေ၊ အတုယူစရာတွေ အများအပြားပါပဲ။ ရေးခဲ့တဲ့စာတွေ
 မှာလည်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

အခုစာမှာ...

DV-Green Card လို့ အလွယ်တကူ ခေါ်ကြ
 နားလည်ထားကြတဲ့ Electronic Diversity Visa (EDV)
 Lottery System ဟာ မြန်မာပြည်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်
 နှစ်ကျော်က စပြီး ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပေမယ့် ဒီတုန်းကတော့
 မြန်မာပြည်မှာ တရုတ်တန်းမှာပဲ စတင်လူသိများခဲ့တယ်။
 သည်တုန်းက Online စနစ် မရှိသေးတာမို့ ပုံစံဖြည့်ပြီး
 စာတိုက်က ပို့ကြရတယ်။ တချို့က နိုင်ငံခြားက အသိတွေက
 ပို့ပေးခဲ့တယ်။ အခုတော့ မိမိရေမှောက်မှာပဲ ချက်ချင်းပို့
 လက်ခံရရှိကြောင်း “လက်ခံစာ” ရ။ ပေါက်မပေါက်ကိုလည်း
 www.dv.lottery.state.gov ဆိုတဲ့ website မှာ ကိုယ်
 တိုင်ကြည့်လို့ပိုမို ပိုမိုလွယ်ကူလာပါပြီ။ ဘိုးဘိုးရဲ့ စာတစ်
 စောင်မှာ DV အတွက် အကြံပြုလုပ်ဆောင်ရမှာတွေကို ရေးခဲ့
 ပြီးပါပြီ။

DV ပေါက်ပြီ လုပ်စရာတွေ လုပ်ပြီးပြီ၊ Visa ဝင်ခွင့်
 စောင့်နေပြီ။

ပထမဆုံးပြောချင်တာက အမေရိကန်ကို သွားခွင့်ရ
 လို့သွားတာမှာ မိမိပိုက်ဆံမရှိဘဲ ချေးငွားပြီးတော့ (ရိုးရှင်းစွာ
 ပြောရရင် အတိုးနှင့် ငွေချေးပြီး) မလာခဲ့မိဖို့ပါပဲ။ ဘာကြောင့်
 လဲဆိုတော့ အကြံပြုလုပ်စရာတွေအတွက် ကုန်ငွေက မြန်မာ
 ကျပ်ငွေနှင့် အနည်းဆုံး သိန်းဂဏန်းရင်းထားပြီးပြီ။ (ခွဲချေ
 တာတာလုပ်ရင် နှစ်ခုစာလောက်ပဲ။)

သံရုံး Visa ဝင်ကြေး ၃၃၀ နှင့် ဆေးစစ်ခ (SOS
 အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ ဆေးခန်း) ၁၆၅ ကို အမေရိ
 ကန်ဒေါ်လာနှင့်သာ ပေးသွင်းရမှာ ဖြစ်တယ်။ သည်တော့
 ပြည်တွင်းမှာပဲ ကုန်ငွေဟာ ၁၀ သိန်းဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတယ်။
 (ဝယ်ခြမ်းတာမပါ။)

လာပြီဆိုရင် မရှိမဖြစ်က လေယာဉ်ခပါပဲ။ လေယာဉ်
 ခက မိမိလာမည့် လနှင့် မိမိစီးမည့် လေယာဉ်လိုင်းအလိုက်
 လက်မှတ်ခအတက်အကျ ဈေးနှုန်းကွာခြားမှု ရှိတယ်။ ဒါပေ
 မယ့် ဘာပဲပြောပြော လေယာဉ်ခပျမ်းမျှ အမေရိကန်ဒေါ်လာ
 ၁,၂၀၀ က ၁,၅၀၀ အကြားမှာ ရှိနေပါတယ်။ သည်စရိတ်
 ကို တွက်ကြည့်ပါ။ သည်တော့ ပြည်တွင်းမှာပဲ မထွက်ခွာမီ
 အထိ မြန်မာငွေ ၂၅ သိန်းဝန်းကျင်မှာ ရှိပါတယ်။

အမေရိကန်မှာ သွေးသားအရင်းအချာမရှိဘဲ သို့မဟုတ်
 မိမိမှာ ငွေကြေးလုံလောက်စွာ မပါဘဲ (အနည်းဆုံး အလုပ်
 မရစီစပ်ကြားနှင့် အလုပ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ DV1, SSA,
 ID စတဲ့ ကတ်ပြားတွေ စောင့်နေဆဲကာလမှာ မဖြစ်မနေ
 သုံးစွဲဖို့ ငွေလိုပါတယ်) မလာခဲ့မိဖို့ပါပဲ။ DV ဆိုတာက Green
 Card လို့ အလွယ်တကူခေါ်တဲ့ USA Permanent Resi-
 dent (PR) အသိအမှတ်ပြုကတ်ပြား။ SSA ဆိုတာက

www.burmeseclassic.com

Social Security Administration ကတ်။ ID ဆိုတာက Identification Card ကတ်ပြား။ သည်ကတ်ပြားမှာ သာမန် အသိအမှတ်ပြုကတ်နှင့် ယာဉ်မောင်းခွင့်ပါ အသိအမှတ်ပြုကတ် ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ သည်ကတ်သုံးခုက အမေရိကန်မှာ နေထိုင်တော့မည့် လူတစ်ယောက်အတွက် မရှိမဖြစ်ပါပဲ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို လာဖို့အတွက် ငွေကို အဓိကထားပြောရတာက သည်မှာက အချိန်နှင့်ငွေဟာ တန်ဖိုးကြီးတယ်။ “ရှိ”တာမဟုတ်။ “ကြီး”တာဖြစ်တယ်။ အချိန်ကလည်း ငွေပဲ။ သည်တော့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဆီက အချိန်ပေးကူညီဖို့၊ သို့မဟုတ် ငွေကြေးအကူအညီရဖို့ဆိုတာ မျှော်လင့်မထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။

လေယာဉ်ဆိပ်မှာ လာကြိုပြီဆိုကတည်းက အချိန်နှင့် ငွေ အကုန်ခံနိုင်သူမို့လို့ပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပေတော့။ မိမိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆိုရင် “ကျွန်တော်လာတုန်းကဆို ကြိုမယ့်သူကို မရှိလို့ မနည်းရာရတယ် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက မကြိုနိုင်တော့ အခြားတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းရတယ်။ အိမ်ရောက်တော့လည်း သူ့ကို ညကျမှ တွေ့ရတော့တယ်။ မနက်ကျတော့လည်း အစောကြီးထံသွားရော” ဟု ဆိုပါသည်။

သည်နိုင်ငံကို ရောက်ရင် အားလုံးဟာ “တစ်”က ပြန်စရတယ်လို့ ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ---စကားနှင့်ပြောရရင် “ပုံစံ” ပေးတာလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ယဉ်ကျေးစွာပြောရရင် discrimination ဟုတ်တယ်။ ဘယ်နိုင်ငံက ဘာဘွဲ့၊ ဘာ ဇီပလိန်မှာ စတဲ့ လက်မှတ်တွေ ရခဲ့စေ သည်မှာ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်အလိုက် အသိအမှတ်ပြုခွင့်ရအောင် ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲနှင့် လက်မှတ်တစ်ခုရအောင် ပြန်ယူကြတယ်။ အလွယ်ကူဆုံးပြောရရင် ဆရာဝန်ဘွဲ့တွေ ဆရာဝန်အလုပ် မလုပ်ရတော့ဘဲ အခြားအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် ရှိနေကြတာ တွေ့ရတယ်။ လုံလောက်ပြီနော်။

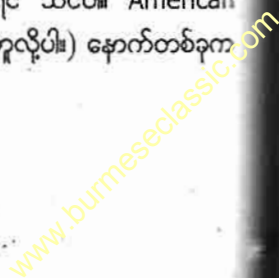
သည်တော့ ရောက်တာနှင့် အလုပ်မရနိုင်ဘူးလို့ သိထားရမယ်။ သုံးလေးလ စောင့်ရမယ်။ မစောင့်ဘဲ လုပ်လို့ ရတဲ့အလုပ်တွေ ရှိတယ်။ Shushi လုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်တာ။ စားသောက်ဆိုင်နှင့် စတိုးဆိုင်(အချို့မှာ) ဝင်လုပ်တာမျိုး။ ဟာသစကားတစ်ခွန်းတောင် ရှိတယ်။ “Shushi မျိုးဟေ့

တို့ဗမာ” တဲ့။ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာမှာ မြန်မာပြည်မှာလို ခိုကပ်လို့မရဘူး။ လုပ်ချိန်အပြည့် ခိုင်းတယ်။ တစ်နာရီကို ၇ ဒေါ်လာက ၈ ဒေါ်လာ အနည်းဆုံးပေးတာမို့ နာရီနှင့် တန်အောင် ခိုင်းတယ်။ တစ်နေ့လုံး (မထိုင်ရသလောက်ဘဲ) လုပ်ကြရတယ်။ သည်တော့ ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံဖို့လိုတယ်။ အလုပ်ရှင်တွေကလည်း လုပ်နိုင်တဲ့အရွယ်ကို အဓိကထားတယ်။ ပြောချင်တာက အလုပ်ဝင်ပြီးဆိုရင် တာဝန်ကျမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာပါပဲ။ နောင်ကြုံမှ မြန်မာပြည်က ရောက်စလူငယ်တွေရဲ့ အတွေ့အကြုံအချို့ ရေးပြပါဦးမည်။

အထူးသဖြင့် ပြောချင်တာက အမျိုးသမီးလေးများအတွက်

- ၁။ သွေးသားရင်းချာ (ဒါမှမဟုတ်) တကယ် စိတ်ချရတဲ့ (စေတနာအပြည့်နှင့် ကူညီမယ့်သူ) ရှိဖို့လိုတယ်။
- ၂။ အိမ်တစ်အိမ်အိမ်မှာ အကြာကြီး အကူအညီနှင့်နေဖို့ မစဉ်းစားပါနှင့်။ မိမိဘာသာ သီးခြားနေနိုင်လောက်တဲ့ အိမ်တားခငွေ (တစ်လလျှင် USD ၄၅၀ နှင့် ၅၀၀ ကြား ကုန်မယ့် အိမ်လခ နှစ်လ-သုံးလစာ) ပါလာဖို့ လိုပါတယ်။ အခြားစရိတ်အတွက်နှင့်ပါဆိုလျှင် USD ၃,၅၀၀ လောက်ပါလာမှ စိတ်ချရပါမယ်။
- ၃။ အကူအညီဆိုတာ လိုတာထက် ပိုမရနိုင်ဘူးဆိုတာ သတိချုပ်စေချင်ပါတယ်။
- ၄။ မိမိမှာ လိုတဲ့ငွေ (သို့မဟုတ်) ယုံကြည်စွာ အားကိုးရမယ့်သူ မရှိဘူးဆိုရင် (ယောက်ျားကလေးတွေဆိုရင် ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ကြုံရာကျပန်းလုပ်နိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ အင်အား ရှိဖို့လိုတယ်။) မဖြစ်ဘူးလို့ပဲ ပြောပါရစေ။

အထူးသဖြင့် မလာမီကတည်းက ဗဟုသုတရှာထားဖို့လိုတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်အောင် မွေးမြူထားဖို့ လိုတယ်။ ဗဟုသုတဆိုတာမှာ စာတွေဗဟုသုတများအဖြစ် Website တွေက တင်ထားတဲ့ သတင်းတွေကို ဖတ်ပါ။ **ဆောင်ရန်နှင့် ရှောင်ရန် တွေ့လာပါလိမ့်မည်။** အမေရိကန်မှာသုံးတဲ့ စကားပြောကို ဖတ်ပါ။ (ဖြစ်နိုင်ရင် သင်ပါ။ American Expression က အင်္ဂလိပ်နှင့် မတူလို့ပါ။) နောက်တစ်ခုက

ကွန်ပျူတာကို အခြေခံကျွမ်းကျင်အောင် သင်လာပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိမိနိုင်ငံနှင့် ဆက်သွယ်ဖို့ ပေါ့ပါးလွယ်ကူ သယ်ယူလွယ်တဲ့ မိမိသုံးတဲ့ data တွေပါတဲ့ ကွန်ပျူတာကစ်လုံး သယ်လာခဲ့ပါ။

စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်အောင် မွေးမြူထားပါ

သည်နိုင်ငံမှာက လူတွေက stress စိတ်ဖိစီးမှုများတယ်။ အလုပ်ပင်ပန်းတယ်။ အဖော်နည်းတယ်။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နေရတယ်။ (အသွား/အပြန်ချိန်တွေမှာ လူတိုင်းဟာ cell phone ထဲက game တွေပဲ ကြည့်ကစားနေကြတယ်။ နားထဲမှာ နားကြပ်တပ်ထားတယ်။ ဒါဟာ စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာနေတာ ဝစ်ဖိုင်ပဲ။ မိမိအာရုံကို အတင်းတံခါးပိတ်ထားတယ်။ ဘေးဘီမကြည့်ဘဲနေမိအောင် အားထုတ်ခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။) အိမ်ရောက်တော့လည်း ၁၀ ပေ၊ ၁၅ ပေ သာသာရှိတဲ့က အခန်းလေးထဲမှာပဲစား၊ ကွန်ပျူတာနှင့် အလုပ်ရှုပ်ရင်း ညဦးယံကို ကုန်ဆုံးစေပြီး အနက်စောစောထမိအောင် ကြိုးစားအိပ်ကြရတယ်။

နားတဲ့ရက်မှာ အဝတ်လျှော်၊ တစ်ပတ်စာ ချက်ပြုတ်၊ အသိအကျွမ်းနှင့် သွားဖို့၊ လည်ဖို့ အချိန်နည်းပါးတယ်။ ရန်ကုန်မှာလို သူငယ်ချင်းအိမ်သွားလည်၊ အပြင်ထွက်ပြီး ဝယ်ကြ၊ စားကြမရှိကြပေဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကျွေးမွေးဒကာခံဖို့က သည်မှာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် နည်းတယ်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ချွေတာနေကြတယ်။ ဒါမှ အိမ်ပြန် ငွေပိုနိုင်မှာကို။ သို့မဟုတ် အဆုံးစွန်အားဖြင့် ငွေစုပြီး မိမိနှင့် ပတ်သက်တဲ့ မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ လင်၊ မယား ကို ခေါ်နိုင်မှာမို့ပဲ။ အဆုံးစွန်အားဖြင့် သည်မှာမနေဘဲ မိမိနိုင်ငံကိုပြန်ရင် အထုပ်အထည်ကလေးနှင့် ဟိုမှာနေနိုင်အောင်လို့ပါပဲ။

သည်နိုင်ငံရောက်စရာ ကြိုးစားအားထုတ် ရုန်းကန်ခဲ့ကြရတဲ့ ဘဝတွေကို လူတိုင်းဟာ ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားတယ်။ ရင်ထဲမှာသိမ်းထားတယ်ဆိုတာ အလွယ်ကူဆုံး နားလည်အောင် ပြောရရင် ပြောပြချင်စရာ မကောင်းဘူးလို့ပဲ နားလည်ထားလိုက်ပေတော့။

သည်တော့ “အမေရိကန်” ဆိုတာ ကြိုးစားရုန်းကန်ရတဲ့နေရာ။ ဘယ်ဟာမှ အလကားမရဘူး။ ကြိုးစားမှ တော်ကာကျမယ်လို့ ခံယူထားဖို့လိုတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား၊ ရုပ်ခန္ဓာအင်အားရှိအောင် ထည့်ထားမှ သွားလို့ရမယ်လို့ ခံယူထားဖို့လိုတယ်။ အများအပြောနှင့် သဘောကျနေလို့ မရနိုင်ဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်ရုံနှင့်ဆိုရင် မောသွားမယ်လို့ ခံယူထားပါ။

အထူးသဖြင့် DV ပေါက်သူတွေအတွက် အမေရိကန်နိုင်ငံက DV နှင့် SSA ကတ်ပြားနှစ်ခုထုတ်ပေးရုံမှအပ တာဝန်ယူတာမရှိပါ။ မိမိအစီအစဉ်နှင့် မိမိဘာသာ တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ရောက်လာကြသူများ refugee, asylee, အခြား law fully admitted for permanent residence တို့နှင့် မတူပါ။

ဤစာကိုရေးသည်မှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်မို့ “ဒူးလောက်တင်ဖို့ ရင်လောက်မှန်း” ထားနိုင်ရန် အားထုတ်မှုအပြည့်၊ ခွန်အားအပြည့်နှင့် လာနိုင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ခံအားကောင်းမှ ရောဂါမဝင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

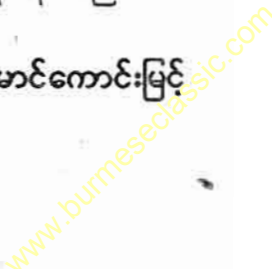
မိမိ၏ အထက်ပါ စာတစ်ပုဒ်မှာ ရေးခဲ့ဖူးသလို အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ မြန်မာနိုင်ငံသားများ လာရောက်(ပညာသင်)နိုင်ခွင့် နည်းပါးရခြင်းမှာ...

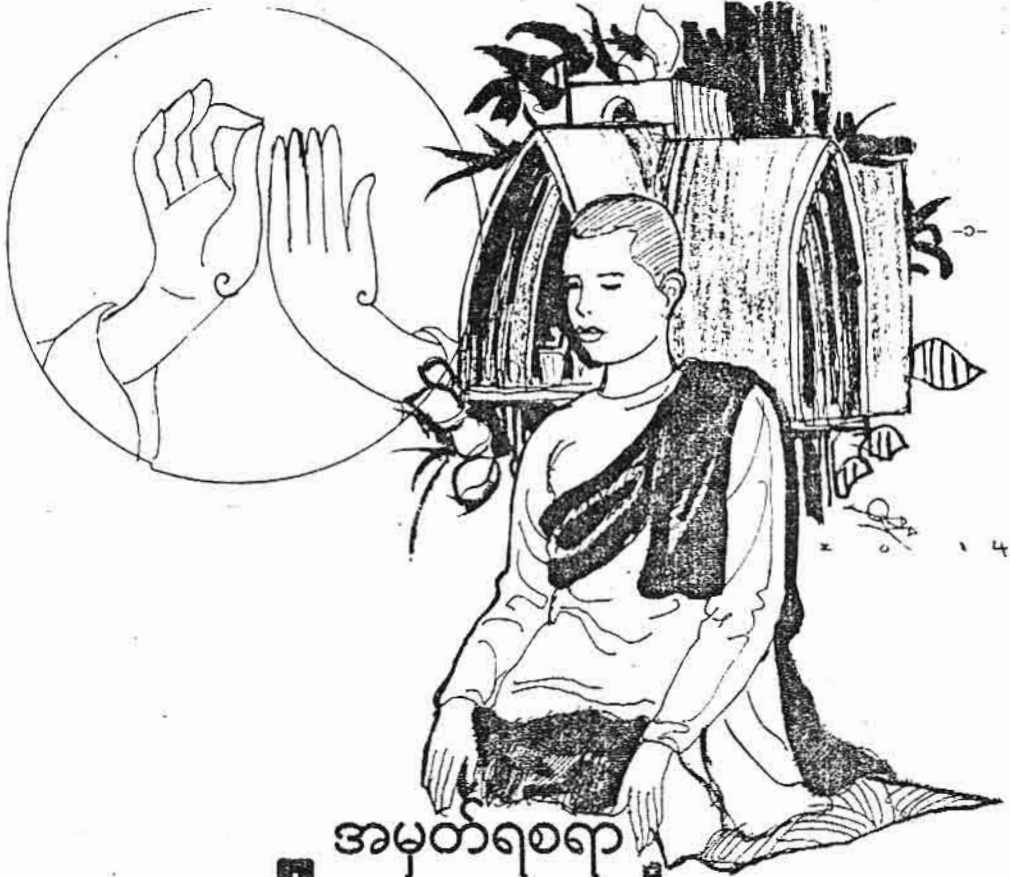
- ၁။ သတင်းအချက်အလက် ပြည့်စုံစွာ မရရှိမှု၊
  - ၂။ ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်မှု အားနည်းမှု၊
  - ၃။ ငွေကြေး မပြည့်စုံမှုလို့ သုံးသပ်ထားတာကို ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါတယ်။
- ဒါကြောင့် သတင်းအပြည့်အစုံ ရအောင်ယူနိုင်ပါစေ။ ဘာသာစကား(နားလည်နိုင်အောင်) သင်ယူနိုင်ပါစေ။ ငွေကြေး(သင့်တင့်လုံလောက်စွာ) ပါလာနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

ဘိုဘိုကြီး

P.S - သည်စာမူကို ရေးပြီး စကားပြောကြရင်း စိတ်ဆွေတစ်ယောက်က “တောကနေ ရန်ကုန်ကိုတက်လာ အလုပ်ရှာရတဲ့ နယ်ကမိန်းကလေးတွေ ဘဝမျိုးလို့ ရေးလိုက်ရင် ပိုပြီး ထင်သာမြင်သာရှိတယ်ဗျ” ဟု ဆိုပါသည်။

မောင်ကောင်းမြင့်

အမှတ်ရစရာ ဝေါဟာရစကားလုံးများ

သမီးဗဂျီအောင်စိုး(ဒေါ်ဓမ္မစာရီ)

ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားရခြင်းမှာ ဘုရားဟော တရားတော်များမှ ဆုံးမတော်ပူအပ်သော မှတ်သားစရာ စကားလုံးများကို ပါဠိလိုပရေသားဘဲ ပြန်မာပြန်ဖြင့် တစ်မှတ်စီ ဆယ်ထီ ရေးသားထားသော ရန်ကုန်မြို့ ဗုဒ္ဓဂယာကျောင်းမှ (မှတ်သားစရာ ဝေါဟာရစကားလုံးများ) ဖြစ်ပါသည်။

တစ် ။ အပျက်ဆီးနိုင်ဆုံး ဝေါဟာရတစ်လုံးမှာ "ငါ" ဖြစ်သည်။

လောကီအနေဖြင့် ကြီးစားလျှင် အောင်မြင်သည်။ မာနရှိရမည်၊ ကြီးစားရမည်ဟု ပြောကြသည်။ "ငါ့လုပ်လျှင် ဖြစ်ရမည်" ဟူသော မာနထားကာ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစား တတ်ကြသည်။ ဇွဲ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ မာနတရားများဖြင့် လောကီ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရအောင်ကြိုးစားတတ်ကြပါသည်။ တရား

ဘာဝနာအားထုတ်သောအခါ၌လည်း မိမိက ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်ဟု ပြောတတ်ကြသည်။ အကယ်စင်စစ်မှာ "ငါ" ဟု ဇွဲခြင်းသည် မသိ၍ပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိက ခံစားရခြင်းမဟုတ်၊ ခန္ဓာငါးပါးက ခံစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားဟော ဒေသနာများတွင် "ငါ" တည်းဟူသော မာနမာနတရား မထားရန် "ဥဥစ္စာ၊ ငါပိုင်တာ၊ ငါသာ၊ ငါသမီး" ဟူသော "ငါ" စွဲသည် နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်ရန် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသော တရားများကို အဟန့်အတား ဖြစ်စေပါသည်။ အကျွတ်တရား မရရှိကြဘဲ အပါယ်လေးပါးသို့ ရောက်ရှိနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လောကုတ္တရာတရား အားထုတ်နေကြသော သူတော်စင်များအား အပျက်ဆီးနိုင်ဆုံးစကားတစ်လုံးမှာ "ငါ" ဟူသော ဝေါဟာရတစ်လုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။

*** **

နှစ် ။ အများကျေနပ်ဖွယ် အကောင်းဆုံး ဝေါဟာရ နှစ်လုံးမှာ “ကျွန်ုပ်တို့” ဖြစ်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့” ဟူသော စကားလုံးနှစ်လုံးမှာ တစ်ကိုယ် ကောင်းမဆန်သော စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။ “ကျွန်ုပ်တို့ အတူတူလုပ်ကြတာပေါ့”၊ “ကျွန်ုပ်တို့ ဝေယျကြမယ်” ဟူသော စကားကိုပြောလျှင် အများကျေနပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ကြမှာ ဖြစ် သည်။ အလုပ်ခိုင်းလျှင် “ငါနောက်မှလုပ်မယ်”၊ ဇွဲဝေယျရန် ရှိလဆင် “ငါအများဆုံးယူမယ်” ဟု ပြောမည်ဆိုလျှင် အများ ကျေနပ်မှု၊ နှစ်သက်မှု မရနိုင်ပါ။ လောဘစိတ်ထားပြီး ပိုယူ လိုခြင်း၊ ရေသာခိုးအချောင်သမား စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်းကို မည်သူ မှ မနှစ်သက်ပါ။ ငါနရာတကာတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း လုပ်၍မရ။ အများနှင့် စုပေါင်းလုပ်ဆောင်မှ အောင်မြင်တိုး တက်ပါမည်။ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးလုပ်ငန်းများတွင် လည်း စုပေါင်းလုပ်ဆောင်မှ တိုးတက်ပါမည်။ ဥပမာ - ဝါတွင်းဆွမ်းလောင်းအသင်းများမှာ မိမိတစ်ဦးတစ်ယောက် တည်း လုပ်၍မရ။ ဘာသာရေးဝါသနာပါသော စေတနာရှင် များ စုပေါင်းလုပ်ဆောင်၍ အောင်မြင်စွာ ဆွမ်းသိမ်းပွဲများ လုပ်ဆောင်နိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဝါတွင်းလုံး လှူဒါန်း နိုင်ကြပါသည်။

နောက်ဥပမာတစ်ခုမှာ “ကျွန်ုပ်တို့” ဟူသော စကား လုံးကို အမြဲသုံး၍ စုပေါင်းလုပ်ဆောင်ကြသော ခေါင်းဆောင် ကောင်းကြောင့် ကွယ်လွန်သောအခါ နတ်ပြည်တွင် နတ် သားများဖြစ်သွားသော ဥပမာလည်းရှိပါသည်။ သိကြားမင်း ဦးမာယသည် လူ့ဘဝတုန်းက မိမိရပ်ရွာတွင် အပေါင်းအသင်း ပိတ်ဆွေများနှင့် လူမှုရေးလုပ်ငန်းများဖြစ်သော ရေတွင်းရေ ကန်များတူးဖော်ပေးခြင်း၊ ကျောင်းကန်စရပ်များ ဆောက်လုပ် ပေးခြင်း၊ လမ်းများ ဖောက်လုပ်ခြင်း စသော ကုသိုလ်ကောင်း မှုများကို ပြုလုပ်သောကြောင့် ကွယ်လွန်သောအခါ တာဝတိံ သာနတ်ပြည်တွင် သိကြားမင်းနှင့် နတ်သားများ ဖြစ်သွားပါ သည်။ ယခုခေတ်၊ ယခုအခါမှ မဟုတ်ဘဲ ရှေးယခင်အခါ ကတည်းက “ကျွန်ုပ်တို့” ဟူသော အများကျေနပ်ဖွယ် အကောင်းဆုံး စကားလုံးများကို သုံးစွဲခဲ့ကြပါသည်။

*** **

သုံး ။ အဆိပ်အပြင်းဆုံး ဝေါဟာရသုံးလုံးအား ဖယ်ရှား ရန်မှာ “အတ္တစိတ်” ဖြစ်သည်။

လူအတော်များများတွင် “အတ္တစိတ်” ရှိတတ်ကြပါ သည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော စိတ်ဟု ဆိုရပါမည်။ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက်ကို ရှေ့တန်းတင်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်သည် လူတို့တွင် အဆိပ်အပြင်းဆုံး မြွေဆိပ်ထက် ပိုဆိုးပါသည်။ ဤစိတ်ကို ဖယ်ရှားနိုင်လျှင် မြင့်မြတ်သော နိဗ္ဗာန်ကို အထောက်အကူပြုနိုင်ပါသည်။ သို့မဟုတ်ပါက အပါယ်လေးပါး တံခါးပေါက်သို့ ခြေလှမ်းနေပါသည်။ အတ္တ စိတ်အစား “ပရဟိတစိတ်” ကို ထားနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ မထားနိုင်ကြသေးလျှင်လည်း တတ်နိုင်သမျှ တပိုင် တနိုင် ထားသင့်ပါသည်။ “အတ္တစိတ်” များသောလူများအတွက် နေထိုင်စရာမှာ မိမိအား လူရှောင်သောကြောင့် နေစရာနေရာ ကျဉ်းမြောင်းလာတတ်ပါသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်က မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မပြုချင်ကြပါ။ နောက်ဆုံး တစ်ဦး တည်း၊ တစ်အိမ်တည်း အထီးကျန်ဆန်တတ်ပါသည်။ မြွေ ကိုက်ခံရသော လူနာအား ချက်ချင်းဆေးရုံဆေးခန်း မပို့လျှင် အသက်ဆုံးရှုံးရသကဲ့သို့ “အတ္တစိတ်” ပြင်းထန်သော လူတစ် ယောက်သည် လူမှုရေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဘာသာရေးများပါ ထိခိုက်လာတတ်ပါသည်။ ဤအဆိပ်အပြင်း ဆုံး “အတ္တစိတ်” အား ဖယ်ရှားနိုင်မှသာ လူ့ဘဝတွင် မျှော်ရှင် မှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုများ ရရှိပြီး ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးကို စိတ်အေးချမ်းသာစွာဖြင့် ပြုလုပ်နိုင်၍ နောင်သံသရာအတွက် ကောင်းပါမည်။ နိဗ္ဗာန်တံခါးပွင့်ပြီး အပါယ်တံခါးပိတ်ပါမည်။

*** **

လေး ။ အများအသုံးအများဆုံး ဝေါဟာရလေးလုံးအား တန်ဖိုးထားရန်မှာ “ချစ်ခြင်းမေတ္တာ” ဖြစ်သည်။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာ” တွင် ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ် ဟူသော ရိုးသားသည် မောင်ချစ်၊ နမချစ်၊ မိသားစုချစ်သော မေတ္တာ နှင့် တဏှာရာဂပါသော တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာ အချစ် ဖြင့်ချစ်သော မေတ္တာဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ မိမိမျက်စိအောက် တွင် ဒုက္ခရောက်နေသော လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား သန့်စင် သောစိတ်ဖြင့် ကူညီရိုင်းပင်သည့်စိတ်သည် “ချစ်ခြင်းမေတ္တာ”

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖြူစင်သည်။ မိမိအား မချစ်မနှစ်သက် မုန်းသိလျက်နှင့် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အား ရအောင်ယူခြင်းသည် “ချစ်ခြင်းမေတ္တာ” ဖြူစင်စွာဖြင့် ကူညီခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကိလေသာတဏှာရာဂစိတ်ဖြစ်သော ကြောင့် တန်ဖိုးထားရန် မဟုတ်ပါ။

ဗြဟ္မစိုရတရားလေးပါးတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာအနွယ်ဝင် ဖြစ်သော (မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ)တရားများ ထားရှိရန် အောက်ပါအတိုင်း လင်္ကာများစပ်ဆိုထားပါသည်။

- * တန်းတူတွေ့လျှင် မေတ္တာဝင်၊ မဝင်နိုင်က ပြိုင် တတ်တယ်။ ပြိုင်မယ့်အစား မေတ္တာပွား။ စိတ် ထားပြုပြင်ပြောင်းရမယ်။
- * ကိုယ့်အောက်နိမ့်လျှင် ကရုဏာဝင်၊ မဝင်နိုင်က နိုင်တတ်တယ်။ နိုင်မယ့်အစား ကရုဏာထား။ စိတ်ထားပြုပြင်ပြောင်းရမယ်။
- * ကိုယ့်ထက်သာလျှင် မုဒိတာဝင်၊ မဝင်နိုင်က ယိုင်တတ်တယ်။ ယိုင်မယ့်အစား မုဒိတာထား။ စိတ်ထားပြုပြင်ပြောင်းရမယ်။
- * သဗ္ဗေသတ္တာ သတ္တဝါ ကံသာမူလပိုင်ကြတယ်။ ဥပေက္ခာတရား လက်ကိုင်ထား။ အများမေတ္တာ ထားရမယ်။

xxx xxx

ငါး ။ စိတ်ရွှင်ပြုံးဖွယ် အကောင်းဆုံး ဝေါဟာရ ငါးလုံး မှာ “ပြုံးပန်းဝေဝဆာဆာ” ဖြစ်သည်။

လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ကြသောအခါ ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်ကြလျှင် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းပါသည်။ “ပြုံးပန်း ဝေဝဆာ”လျှင် မကောင်းပါလား။ သို့သော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတည့်ကြသော လူနှစ်ဦးတွေ့ကြလျှင် စိတ်မကြည်နူးနိုင်၊ မရွှင်ပြုံးနိုင်၍ မဲကြမှာဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ မဲကြခြင်းသည် ရန်လိုကြ၍ ဖြစ်သည်။ ရန်လိုကြခြင်းသည် မကောင်းပါ။ ရန်မလိုမှ ရန်ပြီပါမည်။ ဗာန်ရီလျှင် ရန်ရှိစမြဲဖြစ်သည်။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူသော တရား တော်များထဲမှ “ပြုံးချိန်ရောက်မှ ပြုံးကြပါ”ဟူသော တရား တော်တွင် သားသမီး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ စည်းစိမ်ပြည့်စုံနေသော

အချိန်တွင် ပြုံးပျော်မနေကြဘဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်ကြရန်၊ တရားအားထုတ်ကြရန် မကြားပြီး ဤကဲ့သို့ တရားဓမ္မများကို သိရှိမှတ်သားလိုက်နာနိုင်သော အချိန်ရောက် မှ ပြုံးနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လောကီစည်းစိမ်ချမ်းသာထဲ တွင် မနှစ်မြုပ်နေကြဘဲ လောကုတ္တရာအပြုံးပန်းများ ပန်ဆင် နိုင်ကြရန် ကြိုးစားရပါမည်။ မရှိဆင်းရဲသားများမှာလည်း မရှိ သည့်ကြားမှ ကြံဖန်၍ ကုသိုလ်ယူကာ ကျေနပ်ဖွယ်၊ စိတ် ကြည်နူးဖွယ် ကုသိုလ်တရားများ ပွားများ၍ “ပြုံးပန်းဝေဝ ဆာ”နိုင်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

xxx xxx

ခြောက် ။ ပြန်နဲ့မှုအမြန်ဆုံး ဝေါဟာရခြောက်လုံး အား အလေးမထားရန်မှာ “ကောလာဟလစကား”များ ဖြစ်သည်။

“ကောလာဟလစကား”ဆိုသည်မှာ အခြေအမြစ်မရှိ ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မသိ၊ မမြင်၊ သူတစ်ပါးပြောစကား များအရ တစ်ဆင့်ပြန်လည်ပြောကြားသော မဟုတ်မမှန်သည့် စကားများကို ခေါ်ပါသည်။ ဤစကားများမှာ တစ်ဦးမှတစ်ဦး သို့ အရောက်မြန်သော စကားများဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မသိပါဘဲ သိသယောင်ဖြင့် ပြောကြားသောကြောင့် မိမိ အတွက်လည်း အကျိုးမရှိ၊ သူတစ်ပါးအတွက်လည်း အကျိုး မရှိသော စကားများဖြစ်သည်။ အခြားတစ်မြို့တစ်ရွာ၊ နေရာ တစ်နေရာတွင် ဖြစ်ပျက်နေသော သတင်းအမှန်အစား၊ မမှန် သော သတင်းကို ကောလာဟလမှ ရရှိခဲ့လျှင် ထိုသတင်း အမှားသည် ပြန်နဲ့သွားပြီး အမှန်သဖွယ်ဖြစ်သွားတတ်သော ကြောင့် ပြန်နဲ့မှုအမြန်ဆုံး “ကောလာဟလစကား”များကို အလေးမထားမိကြရန် အရေးကြီးပါသည်။

xxx xxx

ခုနစ် ။ အားကျစရာအကောင်းဆုံး စကားခုနစ်လုံး ရအောင်ယူရန်မှာ “အောင်မြင်ခြင်းဘဝပန်းတိုင်” ဖြစ်သည်။

ဤစကားခုနစ်လုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုမူ အထူးရှင်းလင်း ရန်မလိုပါ။ လူတိုင်းတွင် ဘဝပန်းတိုင်ရှိကြပြီ။ အောင်မြင်

ခြင်းသို့ရောက်အောင် ကြိုးစားတတ်ကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ကြိုးစားကြခြင်းသည် အားကျစရာကောင်း၍ အောင်မြင်သော သူများအတွက် ဝမ်းမြောက်ကြရာဖြစ်သည်။ လောကုတ္တရာ အနေဖြင့် ပြောရလျှင် ဥပမာ - ဆရာလေး၏ “အောင်မြင်ခြင်း ဘဝပန်းတိုင်”သည် လူ့လောကီစည်းစိမ်ဥစ္စာများကို စွန့်၍ လောကုတ္တရာပန်းတိုင်ဖြစ်သော သာသနာပြုရန် ရည်မှန်းချက် အတိုင်း သီလရှင်ဝတ်နိုင်ခြင်းသည် “အောင်မြင်ခြင်း ဘဝ ပန်းတိုင်” ဖြစ်သည်။ ဆရာလေးကဲ့သို့ မိမိဆန္ဒရှိလျှင် လောကီ ကိစ္စများကို စွန့်၍ လောကုတ္တရာအကျိုးတရား အားထုတ် ကြပါ။ သာသနာပြုနိုင်ကြရန် ကြိုးစားကြပါဟု တိုက်တွန်း လိုက်ပါသည်။

*** **

ရှစ် ။ အယုတ်ညံ့ဆုံး ရှောင်ရန် စကားလုံးရှစ်လုံးမှာ “မနာလိုဝန်တိုမစ္ဆရိယ” ဖြစ်သည်။

သူတစ်ပါးအား မနာလိုခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ မစ္ဆရိယစိတ် ထားခြင်းများသည် အဓိပ္ပာယ်အတူတူဖြစ်သည်။ အနည်းငယ် စီသာ ကွာသွားပါသည်။ သူတစ်ပါး စားရ ဝတ်ရပြီး ကြီးပွား ချမ်းသာခြင်းကို မမြင်လို၊ မကြားလိုခြင်းသည် မနာလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိအားမပေး၊ မကျွေးဘဲ အခြားသူများအား ပေးကမ်းကျွေးမွေးသည်ကို မြင်၍ မကျေမနပ်ဖြစ်ခြင်းသည် ဝန်တိုခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိ၏ပြည့်စုံမှုမျိုး၊ ကြီးပွားတိုးတက်မှုမျိုး ကို သူတစ်ပါးရသွားမှာ စိုးရိမ်ခြင်းသည် ဣဿာမစ္ဆရိယ ဖြစ်သည်။ ဝန်တိုခြင်း၊ မနာလိုခြင်းဖြစ်၍ မစ္ဆရိယစိတ် ပေါ် လာသည်။ ဤတရားများသည် လောကီအကျိုးအတွက် ကိလေသာတရားများဖြစ်၍ ပူလောင်စေပါသည်။ ဤကဲ့သို့ မကောင်းသောစိတ်များ မွေးနေခြင်းသည် သေခြင်းတရားကို မေ့လျော့နေသူများ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိသည် ဘယ်နေ၊ ဘယ် အချိန်တွင် သေမည်မသိ၊ အချိန်မရွေးသေနိုင်သောကြောင့် စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ်များ မွေးနေမည့်အစား တရားသဘောကို ဆင်ခြင်၍ သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဟု ဆုတောင်း မေတ္တာပို့သရမှာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အယုတ်ညံ့ဆုံး ရှောင်ရန်စကားလုံး ရှစ်လုံးမှာ “မနာလို၊ ဝန်တို၊ မစ္ဆရိယ” တရားများ ဖြစ်ပါသည်။

*** **

ကိုး ။ စွမ်းအားအဆင့်အမြင့်ဆုံး ဆည်းပူးရန် စကားကိုး လုံးမှာ “အသိ၊ အလိမ္မာ၊ သုတပညာ” ဖြစ်သည်။

လောကတွင် အသိတရားသည် အရေးကြီးပါသည်။ “မရှိတာထက် မသိတာကခက်”ဟူသော စကားအတိုင်း မရှိ နှမ်းပါးသည်ထက် ချမ်းသာပြီး အသိဉာဏ်မရှိသောလူများ သည် ဆင်းရဲသူများထက် ပို၍ ပြောရခက်ပါသည်။ ၎င်းတို့ သည် ရှိလျက်သားနှင့် လောကီ၊ လောကုတ္တရာအကျိုးများ ကို မဆောင်ရွက်ကြပါ။ လိမ္မာခြင်း၊ မိုက်မဲခြင်းသည် မိမိကိုယ် ကိုမိမိ ပြုလုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စာမဖတ်သောသူများ သည် မိုက်မဲတတ်ပါသည်။ “အလိမ္မာ စာမှာရှိ”ဆိုသော စကား အတိုင်း စာမဖတ်လျှင် မလိမ္မာပါ။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတ မရှိတတ်ပါ။ တရားဓမ္မစာပေများမှာ လိမ္မာရေးခြားရှိရန် ဆုံးမ တတ်ပါသည်။ ဘုရားဟောဒေသနာများ၊ နိပါတ်တော်များကို ဖတ်ရှုရသောသူများသည် ငရဲအကြောင်းကို သိရ၍ မမိုက်မဲ ကြပါ။ လိမ္မာကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓစာပေ၏ အဆီအနှစ်ကို သိရှိ ကြပါသည်။ ဤကား သုတပညာရရှိကြ၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် စွမ်းအားများအနက် စွမ်းအားအမြင့်ဆုံး ဆည်းပူးရန် စကားလုံးကိုးလုံးမှာ “အသိ၊ အလိမ္မာ၊ သုတပညာ”ဖြစ်သည်။

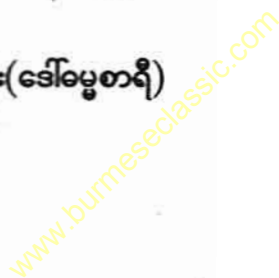
*** **

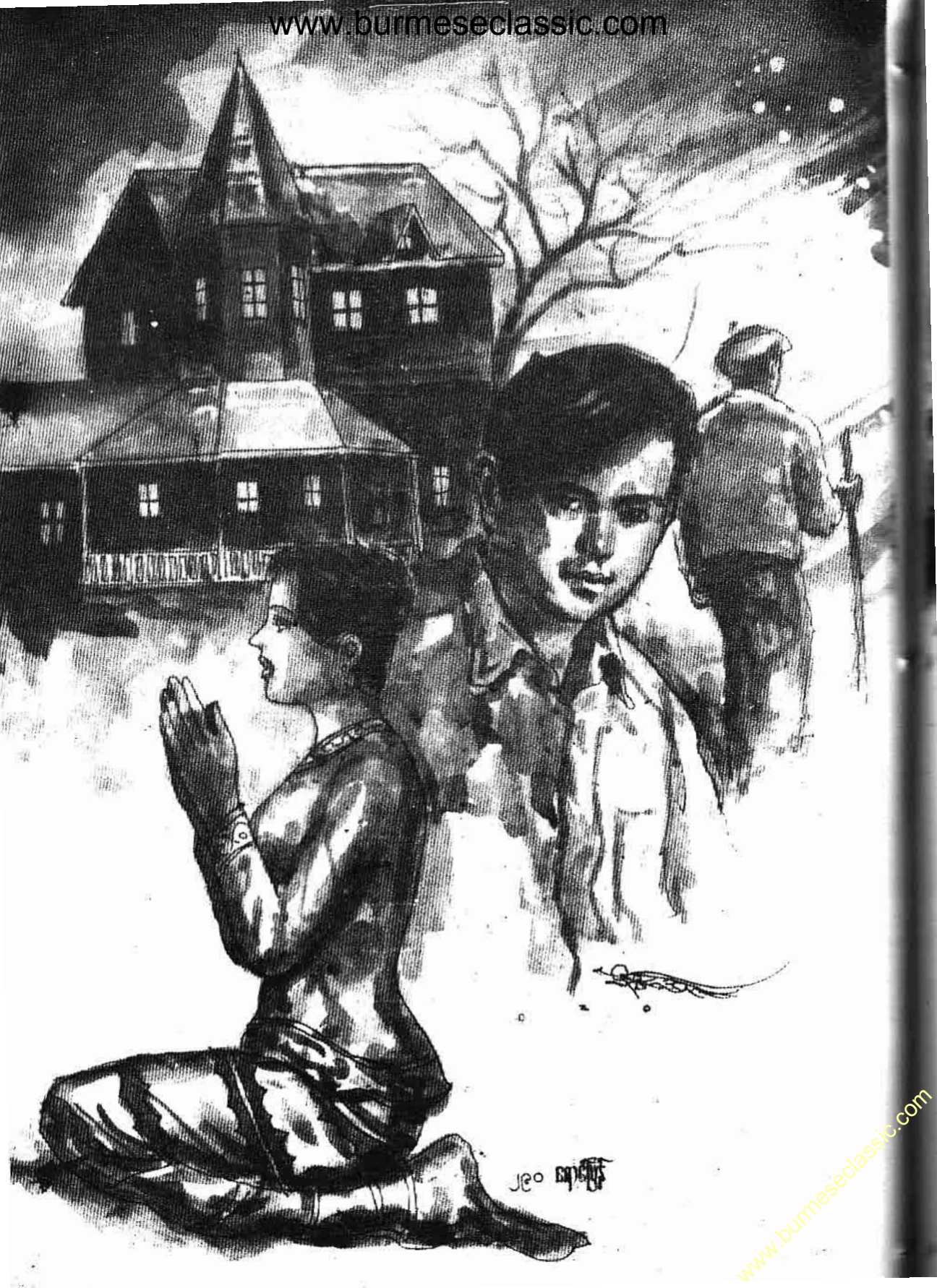
တစ်ဆယ် ။ မရှိမဖြစ် သိမ်းဆည်းထားရန် စကားတစ် ဆယ်လုံးမှာ “စိတ်ချယုံကြည်မှု၊ ပိုင်နိုင်ယုံစားမှု” ဖြစ် သည်။

နောက်ဆုံးအချုပ်အနေအားဖြင့် မရှိမဖြစ်သော စကား တစ်ဆယ်လုံးမှာ မိမိအား စိတ်ချခံရရန်၊ ယုံကြည်ခံရရန်၊ ပိုင်နိုင်ယုံစားမှုရှိခြင်းခံရရန် အရေးကြီးပါသည်။ မိမိဘဝတွင် မိမိအား စိတ်မချ၊ မယုံကြည်ဆိုလျှင် မိမိပြောသမျှ လုပ်သမျှ အားလုံး အကျိုးမရှိတော့ပါ။ မိမိမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ လိမ် လည်ပြောဆိုခဲ့ဖူးလျှင် နောက်နောင် မည်သည့်အခါမှ မယုံ ကြည်တော့ပါ။ ပိုင်နိုင်ယုံစားမှုမရှိကြတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မဖြစ် မနေကြိုးစားနေထိုင်ရန်မှာ စိတ်ချ၊ ယုံကြည်မှု၊ ပိုင်နိုင်ယုံစား မှုရရှိရန် ဖြစ်သည်။

ဤကား အမှတ်ရစရာ ဝေါဟာရစကားလုံး တစ်ဆယ် လုံးဖြစ်ပါသည်။

■ သမီးဗဂျီအောင်စိုး(ဒေါ်ဓမ္မစာရီ)

၂၅၀ မဂ္ဂဇင်း

တကယ်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်

(၁)

သည်မြို့လေးသို့ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်နိုင်ခဲ့ဖူးပါ။ ယခုတော့ သူငယ်ချင်းတင်ထွေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် ဆိုက်ကားတစ်စီးက ကပ်လာသည်။

“ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ ဆရာ”

“မြို့သစ်ဘုရားကုန်းကို ပို့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့တက်ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်လည်း လက်ဆွဲအိတ်ကို နောက်ဖက်တွင်တင်ပြီး ရှေ့တွင် တက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဆိုက်ကားပေါ် ရောက်သည်နှင့် ဆိုက်ကားဘီးက လိမ့်သည်။

“ဘုရားကုန်းက ဘယ်သူအိမ် ပို့ရမလဲ ဆရာ ဘယ်နားလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အခုမှ ရောက်ဖူးတာပျ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဘုရားကုန်း စေတီပျက်ကြီးနားမှာ နေတယ်လေ။ ရေနံသုတ်ထားတဲ့ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးလို့ ပြောတယ်။ အဲသို့တို့ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးပျ”

ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ရင်း ဆိုက်ကားဆရာ၏ မျက်နှာမှာ ပျက်သထက် ပျက်လာပါသည်။

“ဟေ့လူ အဲဒီနေရာ သိရဲ့လား။ ခင်ဗျားမျက်နှာ ဘာလို့ပျက်နေတာလဲ”

“အဲဒီအိမ် မသိဘဲနေပါ့မလား ဆရာ၊ ဒီမြို့လေးတစ်မြို့လုံးက မဟုတ်

စံအိမ်လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့အိမ်ပဲ။ ဆရာ အဲဒီမှာ တည်းလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ သရဲ သိပ်ခြောက်တာ ဆရာရဲ့”

“ဟာဗျာ မဖြစ်နိုင်တာတွေ”

“ဖြစ်နိုင်လို့ တစ်မြို့လုံးက သိပ်ကြောက်ကြတာပေါ့ ဆရာ။ တစ်ခါက ဆိုက်ကားဆရာတစ်ယောက် အဲဒီရှေ့ကဖြတ်သွားမိတယ်။ သူလက်ထဲပါတဲ့ အသားထုပ်ကို အတင်းလိုက်လှဲပြီး ဆိုက်ကားပေါ်က တွန်းချတယ်တဲ့။ အဲဒီအိမ်မှာနေမိတဲ့ သံချောင်းဆီတဲ့ အရက်သမား၊ မိသားစုကို ညညဆီခြေထောက်လာခဲ့။ လက်နဲ့ လာပုတ်တဲ့ အခါပုတ်၊ ခြင်ထောင်ကြီးကို ဖြတ်လိုက်တဲ့ ခုကွပေးတာ ချက်ချင်းပြောင်း

www.burmeseclassic.com

ပြေးရတယ်။ တစ်ခါက မြို့ထဲက ချာတိတ်နှစ်ယောက် အဲဒီခြံကြီးနားကို ညဘက် အလောင်းအစားလုပ်ပြီး သွားကြည့်တာ သန်းခေါင်ကျော်အချိန် လည်းရောက်ရော ခေါင်းပြတ်ကြီးနဲ့ တွေ့တာတဲ့၊ ဘေးမှာက ခေါင်းမပါဘဲ သွားနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတဲ့၊ ငါ့ခေါင်း ပြန်တပ်ပေးတဲ့၊ ငါ့ခေါင်းပြန်တပ်ပေးလို့ လှမ်းအော်လိုက်ရော သူတို့နှစ်ယောက် ကြောက်လန့်တကြားပြေးတာ အိမ်မှာ ဆေးကုယူရတဲ့ထိပဲ”

“စိတ်ထဲ ထင်ရာမြင်ရာတွေ ပြော တာ ဖြစ်မှာပါဗျာ၊ တချို့ကျတော့လည်း တိုက်ဆိုင်မှုက မတော်တဆ ဖြစ်တတ် တယ်။ ကဲ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေး မယ် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ဖူးလား”

“ဟင့် အင်း မမြင်ဖူးဘူးဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်တယ်၊ ဆရာ့ကို လိုက် ပို့တာတောင်မှ နေဝင်ချိန် မဟုတ်လို့ လိုက်ပို့ရတာ၊ ဆရာ့သူငယ်ချင်း အဲဒီ အိမ်မှာ ရှိကော ရှိပါတော့မလား၊ ခုလောက်ဆို ပြောင်းပြေးရောပေါ့”

သည်လိုနှင့်ပင် ဆိုက်ကားက လိုရာခရီးသို့ ရောက်သည်။

“ဟိုရှေ့ကအိမ်ကြီးပဲ ဆရာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ကာ ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

(J)

“မင်း ကြားခဲ့တဲ့သတင်းက မှန်နိုင် တာပေါ့ သူငယ်ချင်း၊ မဟူရာစံအိမ် ဆိုတာ ဒီမြို့လေးမှာတော့ နာမည် ကြီးပဲ”

“ဒါဆို မင်း ဘယ်လိုလုပ်နေလဲ၊ မင်းမိန်းမ မအေးကရော နေရဲလား”

“ဆန္ဒမစောနဲ့လေ၊ ပြောပြမှာပေါ့ မင်းကြားတဲ့သတင်းတွေက မှန်နိုင် တယ်ဆိုတာ ငါတို့ကိုယ်တိုင် မယုံခဲ့တာ တွေ ယုံရမလို့ ကြုံခဲ့တဲ့အတွက်ပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ငါ့ကို ပြောပြ စေချင်တယ်ကွာ၊ ငါက ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတွေ ရေးနေတာဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ပြောမယ်၊ ငါ တာဝန်နဲ့ ဒီမြို့ လေးက(---)ရုံးကို ပြောင်းရတော့ ဈေး သက်သက်သာသာနဲ့ ငှားလို့ရမယ့် အိမ် ကိုရွာတာမှာ ဒီအိမ်ကို တွေ့တယ် သူငယ်ချင်း၊ ဘေးက မြို့ခံတွေကတော့ တားတယ်။ မနေစေချင်ကြဘူး ငါတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးက မကြောက် တတ်ကြတော့ ငှားဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါ တော့ကွာ”

မအေးက ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုဖျော် ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေရာ သို့ လာချသည်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ တွေ့ချင်း ဝမ်းသာသွားသည့် တင်ထွေး သည် ညစာ ထမင်းကျွေးပြီးနောက် စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုတင်ထွေး ရှင်က သိပ်မပြောနဲ့ ရှင်သူငယ်ချင်း တော်ကြာညမအိပ်ရဲဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မကြောက် တတ် ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီအကြောင်းတွေ သိချင် လို့ မေးနေတာပါ”

“ငါတို့လင်မယား ဒီအိမ်ကိုပြောင်း လာတဲ့ ပထမရက်ပိုင်းတွေမှာတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဘာမှမထူးခြားဘူး၊ ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့ညမှာတော့...”

(၃)

လမိုက်ညမို့ လကမသာ။

လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထား သည့် တောင်ငွေးကြီးနှင့် အဘိုးအိုသည် သူတို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ အဘ”

“မင်းတို့လင်မယားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပဲ ကွ၊ မင်းတို့လင်မယားက ရတနာသုံးပါး ကို မမေ့တတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါးကိုလည်း ညစဉ်ရက်ဆက် တောင်းပန်ကန်တော့တာ တွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ အမဲသားလည်း မစားဘူး ဒါကြောင့် မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ အေးအေး ဆေးဆေးနေလို့ရတာ”

“ဗျာ ဟို အဘက ကျွန်တော်တို့ အကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ကြည့်လို့မြင် မြင်လို့သိတယ်လို့ပဲ မှတ်ကွာ၊ အရေးကြီးတာ မှာချင်တယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ မင်းတို့ပြုသမျှ ကုသိုလ်တွေကို ဒီခြံထဲမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါအားလုံးကို အမျှဝေပေးကွာ၊ ငြိ တော့ ဟိုနားကစေတီပျက်မှာ ဖယောင်း တိုင်၊ အမွှေးတိုင်လည်း နေ့စဉ် ရက် ဆက် ပူဇော်ပေးပါ။ ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်း တွေလည်း ရှင်းပေး။ မင်းတို့ လင်မယား ဒီခြံကြီးမှာ စီးပွားဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကဲ ငါ ပြောချင်တာတော့ ဒါပဲ၊ သွားမယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ အဘ၊ အဘ မထိုင်တော့ဘူးလား”

အဘိုးအိုသည် ခေါင်းကိုယမ်းပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွားရာ ခြံပေါက်ဝသို့ မရောက်မီမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ကိုတင်ထွေး အဲဒီအဘက ဒီအကြောင်းတွေသိပြီး ပြောသွားကွာ”

အံ့စရာပဲနော်၊ ရှင် အဲဒီအဘကို ဘယ်လို ထင်လဲ”

“ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်ဆို တာကလွဲလို့ ငါလည်း ဘယ်ပြောတတ် မလဲ”

ထိုညက အိပ်မက်တစ်ခု မက် သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးအမျှင်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က လာတွေ့သည်။

“ငါတို့မှာ စားစရာမရှိဘူး သားစိမ်း ငါးစိမ်း ဝယ်ကျွေးပါကွာ မင်းတို့ကို ငါတို့ မနှောင့်ယှက်ဘူး”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မအေး လည်း ထိုအိပ်မက်ကို မက်သည်။ သို့နှင့် နောက်နေ့တွင် ဈေးထဲမှ သားစိမ်းငါး စိမ်းများ ဝယ်လာပြီး ခြံပြင်တွင် သင့် သည့်နေရာ၌ ပုံကျွေးရာ မည်သည့် အရပ်ကမှန်း မသိသည့် ခွေးနက်ကြီး နှစ်ကောင် လာရောက်စားသောက် သွားသည်။

◆ (၄)

ပြီးခဲ့သည့် လဆန်းရက်တွင် ထိ တစ်သောင်းဆူပေါက်ကြောင်း၊ ခြံထဲ တွင် မြက်ရှင်းရာ ရွှေဘယက်တစ်ကုံး ကို တွေ့ခဲ့ကြောင်း သူတို့ ပြောစကား အရ သိရသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူငယ်ချင်း တင်ထွေးနေသည့် မဟူရာ စံအိမ်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

ညဘက် လကသာနေသည်။ စေတီပျက်နားသို့ ကျွန်တော် အညောင်း ပြေ လမ်းလျှောက်သွားကာ ဘုရားမီး ပူဇော်ပြီး ထိုင်ကန်တော့နေမိသည်။

ထိုစဉ် လွန်စွာမွှေးကြိုင်သော ရနံ့ကို ရရှိသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက် ရာ ကျွန်တော်နှင့် မနီးမဝေးတွင် နန်း ဝတ်နန်းစားနှင့် လွန်စွာလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဘုရားကန်တော့နေ သည်ကို တွေ့ရ၏။

သူမသည် ဘုရားကန်တော့အပြီး ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားရာ... .

“ဪ မောင်ကြီးက ဘုရားလာဖူး တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်က ဇော်ထက်တဲ့”

“ဪ ဟုတ်ပြီ၊ ဦးရီးတော်က ပြောတယ်၊ မဟူရာစံအိမ်မှာ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်တဲ့”

“ဗျာ ဒီကနေ့မရဲ့၊ ဦးရီးတော်က သိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မဟူရာစံအိမ်မြေနဲ့ ဒီစေတီပျက်နဲ့က ဆက်စပ်တယ်။ သာမန်လူတွေ မတွေ့နိုင်တဲ့ ဥမင် လိုက်ဂူတွေ အဆက်အစပ်ရှိတယ်ရှင်”

“နှမလေးနာမည် သိခွင့်ရမလား”

“မြနန်းသိရှိတဲ့ ကိုဇော်ထက်”

မြနန်းသိရှိနှင့် ကျွန်တော် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦးအစိုက်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဆံပင်သျှောင်ထုံးနှင့် အဘိုးအိုတစ်ဦး စေတီ၏ တစ်ဖက်မှ ပေါ်လာသည်။

“သမီးတော်က ဧည့်သည်မောင်ရင် လေးနဲ့ စကားပြောနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ဘာ၊ ဒီအစ်ကိုက ရန်ကုန်က ကိုဇော်ထက်တဲ့”

“ဪ မောင်ရင်လေးကြည့်ရတာ စာပေအနုပညာသမားနဲ့ တူတယ်။

လောလောဆယ် ကြုံတွေ့ကြားသိရတဲ့ အဖြစ်တွေကို စာရေးဖို့ ကြံနေတယ် မို့လား။ ရေးဖြစ်အောင်သာရေး မဟူရာ စံအိမ်လို့ ဝတ္ထုနာမည်ကို တပ်လိုက်၊ တစ်ပုဒ်တည်းနဲ့ အောင်မြင်သွားလိမ့် မယ်၊ ကဲ သမီးတော် ပြန်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ၊ ဒီက အစ်ကို တော် နှမလေးကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပါပြီ မြနန်းသိရှိ”

မြနန်းသိရှိသည် ကျွန်တော့်အား သံယောဇဉ်ရှိစွာကြည့်ရင်း အဘိုးအိုနှင့် အတူ စေတီတစ်ဖက်သို့ ထွက်ခွာသွား သည်။ ထိုစဉ်အခိုက် မြနန်းသိရှိ ပဝါ လေးသည် လေတွင် လွင့်ပျံကာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် ရောက်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသည်။ ကျွန်တော် ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ အိပ်မက်မက်နေ သည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ပဝါတစ်ထည် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရရာ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်သည် လား၊ သို့တည်းမဟုတ် အမှန်တကယ် ကြုံတွေ့ခဲ့သည်လား ဝေခွဲရ ခက်သွား သည်။ ထိုအကြောင်းကို မနက်မိုးလင်း မှ တင်ထွေးကို ပြောရပေဦးမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘မဟူရာစံအိမ်’ ဝတ္ထု ကိုတော့ ကျွန်တော် ရေးဖြစ်အောင် ရေးရပေဦးတော့မည်။

တာတေကြီး

သက်သတ်လွတ်စားခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်ပါ

■ လေးသုခံ

သက်သတ်လွတ်

သက်သတ်လွတ်စားသုံးမှုသည် ယခုအခါတွင် လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေးတို့၌ အတော်တွင်ကျယ်၍ နေခဲ့ပေပြီ။ ယခင်အချိန်များကတော့ သက်သတ်လွတ်စားပါသည်ဟု မပြောမဖြစ်သည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံ၍ ပြောလိုက်ရသည်နှင့် အပြစ်တင်ချင်သော၊ လှောင်ပြောင်ချင်သော၊ အံ့ဩထူးဆန်းသော၊ ဖြစ်မဖြစ်ရလေ လူဖြစ်ရုံးလိုက်တာဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသော မျက်ဝန်းများဖြင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေစေပြီ။

အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် စားသည်ပဲဖြစ်စေ၊ ကျန်းမာရေးအသိဖြင့် စားသည်ပဲဆိုဆို၊ သက်သတ်လွတ်စားသုံးသည့်လူတွေများလာကြောင်းကိုတော့ ငြင်းဆို၍ မရနိုင်။ စူပါမားကက်ကြီးတွေ၊ စတိုးဆိုင်

ကြီးတွေမှာ သက်သတ်လွတ်အစားအစာများဆိုပြီး သီးသန့် တခမ်းတနားကြီးကို ရောင်းချနေခဲ့ကြပြီ။

မိဒီယာများတစ်ဆင့်

ပြည်တွင်းပြည်ပ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များနှင့် အသံလွှင့်အစီအစဉ်များ စသဖြင့် မိဒီယာများမှတစ်ဆင့် နှလုံးသွေးတိုးနှင့် လေဖြတ်ရောဂါတို့ကို ကြိုတင်ကာကွယ်ရန်အတွက် အဆီကို လျှော့စားရန်၊ အသားထက် အသီးအနှံအရွက်တို့ကို ပိုမိုစားသုံးရန်နှင့် သက်သတ်လွတ်စားခြင်းဖြင့် နှလုံးရောဂါအဖြစ်နည်းကြောင်းကို သုတေသနပြုလုပ်ချက်များ ဖော်ပြပြီးလျှင် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းနေခဲ့ကြပေပြီ။

ကျိုက်ထီးဆောင်းဩဝါဒ

“တို့များ သက်သတ်လွတ်စားတယ်ဆိုတာ အဆင့်သုံးဆင့်နဲ့ စားခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ကြောင့် မသေစေရဘူး၊ ကိုယ့်ရှေ့မှာ သတ်နေတဲ့အသား မစားဘူး။ သူ့ဘာသာ သေလာတဲ့အသားလည်း မစားဘူး။ မေတ္တာစိတ်သက်သက်ပါ။ တောထဲတောင်ထဲနေကြရတယ်ဆိုတာ မေတ္တာကွန်ယက်ကို ဖြန့်ကြက်ထားပါမှ အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ တရားအလုပ်ကို အားထုတ်နိုင်ကြတာပါ။ တို့များဟာ ဒေဝဒတ်ဂိုဏ်းသားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သက်သတ်လွတ်ကို ဝက်နဲ့ တိုက်မယ်၊ ပဲကို ဝက်နဲ့တိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လူတွေကို ကြင်နာသနားရာလည်း ရောက်ပါတယ်။ သိပ္ပံနည်းကျကျ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အမဲတွေ၊ ဝက်တွေ စားရတာ

လူ၊ အထူးသဖြင့် ဝက်သားစားတဲ့လူ တွေဟာ နှလုံးသွေးတိုး လက်ယပ်ခေါ် နေကြသူတွေပဲ။ ပြီးရင်တော့ လေဖြတ် တာ လာဦးမယ်။ ကဲ... ဒီတော့ သက် ပယ်စားတာဟာ ကျန်းမာရေးအတွက် လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်လည်းရကြ တယ်မဟုတ်လား။ သတ္တဝါတွေ ချမ်း သာရာ ရသွားကြလို့လေ”

အထက်ပါ သြဝါဒကို မိန့်ကြားခဲ့ သူမှာ အဘိဓဇ အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မဇော တိက ကျိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျိုက်ထီး ဆောင်းသို့ စတင်ရောက်ရှိခဲ့သည့် ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလမှစ၍ သက်သတ် လွတ်စားခဲ့သည်မှာ ယခုအချိန်ထိ ဖြစ် ပါသည်။

အလိမ္မာ စာမှာရှိ

ယခု ရက်ပိုင်းအတွင်း ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ သော ဂျာနယ်တွေထဲမှ အတွဲ(၃)၊ အမှတ်(၉)၊ ဇူလိုင် ၁၈ ရက်ထုတ်ဝေ ခဲ့သော The Messenger ဂျာနယ်မှာ ဖတ်လိုက်ရသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ကြောင့်လည်း သက်သတ်လွတ်စားဖြစ် နေခြင်းကို ကျေနပ်အားရမိပါ၏။ ဆရာ ဟန်လင်းအောင် ရေးသားထားသည့် “၂၀၅၀ မှာ လူသားသန်းကိုးထောင် ကျော်အတွက် စိုက်ပျိုးရေးစီမံခန့်ခွဲမှု” ဆောင်းပါးဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းပါးမှာ ပါရှိသော သုတေ သနအချက်အလက်များသည် ဗြိတိန် နိုင်ငံ Exeter တက္ကသိုလ်မှ ပြုလုပ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်ပြီး Energy and Environ mental Science ဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြ ထားခဲ့ပါသည်။

သုတေသနအဖြေ

သုတေသနအဖွဲ့က ၂၀၅၀ ခုနှစ် မှာ ရိုလာမည် တိုးတက်လာသော လူဦး ရေများကြောင့် အသားစားသုံးခြင်းနှင့် စိုက်ပျိုးရေးဆက်စပ်ချက် စံပြုပုံစံလေးခု ကို တင်ပြသည်။

- အသားစားသုံးသူများ စိုက်ပျိုး ရေးနည်း။
- အသားစားသုံးမှုနည်း စိုက်ပျိုး ရေးနည်း။
- အသားစားသုံးမှုများ စိုက်ပျိုး ရေးများ။
- အသားစားသုံးမှုနည်း စိုက်ပျိုး ရေးများ။

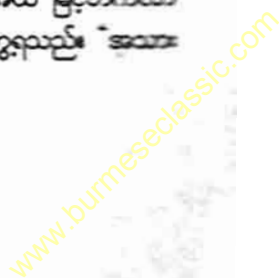
အပင်များသည် လေထဲမှ ကာ ဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ဓာတ်ကို စုပ်ယူပေး သည်ဖြစ်ရာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများကို ထိရောက်စွာ လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် အသား စားသုံးမှုကို လျော့ချနိုင်မည်ဖြစ်သလို၊ လေထဲတွင် ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက် ပါဝင်နှုန်းကိုလည်း လျော့ချပြီးသား ဖြစ် သွားမည်။ လေထုထဲတွင် ကာဗွန်ဒိုင် အောက်ဆိုက် ပါဝင်နှုန်းထား ကျားသွား သည်နှင့် ကမ္ဘာကြီး တဖြည်းဖြည်း ပိုမို ပူပြင်းလာမှု၊ ပူနွေးမှုတို့ကိုလည်း ထိထိ ရောက်ရောက် ဖြေရှင်းလိုက်ရာရောက် မည်။ လေထုထဲ ကာဗွန်ဒိုင်အောက် ဆိုက် ပါဝင်နှုန်းကိုလည်း အန္တရာယ် ကင်းသောအဆင့်တွင် ထိန်းထားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့မှ ထိန်းထားနိုင်အောင် မကြိုးပမ်းလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာကြီး ၏ ဂေဟမူလဒြေကို ဆုံးရှုံးမည်ဖြစ်သလို လေထုအတွင်း ကာဗွန်ပါဝင်နှုန်းကို

လည်း ထိန်းမရနိုင်တော့သော အခြေ အနေသို့ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်သည်။ လူဦးရေ တိုးနှုန်းတွက်ချက်မှုများ အရ ၂၀၅၀ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့လူဦးရေ သည် သန်းပေါင်း ၉၃၀၀ အထိ ရောက် ရိုလာမည် ဖြစ်၏။ ထိုပမာဏရှိသော လူအုပ်ကြီးသည် အစားအသောက် အတွက် အသားကိုချည်း အဓိကမှီခိုနေ ရမည်ဆိုပါက ကမ္ဘာ့ဂေဟစနစ်မျှခြေကို ကြီးမားစွာ ထိခိုက်လာမည်ဖြစ်သည်။ ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုလူစုကြီးဖြင့် ကမ္ဘာ့ဂေဟမူ လဒြေကို မပျက်စေဘဲ ဆက်သွားနိုင်ဖို့ဆို လျှင် ထိုအချိန်မှာ အသားစားမှုနှုန်းကို လျော့ချနိုင်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား ကြရမည်။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ် ငန်းများကို မြေနေရာနည်းနည်းတွင် အထွက်နှုန်းများများလည်းဖြစ်စေ၊ လူ သားများစားသုံးဖို့လည်း အန္တရာယ်ကင်း စေကြရအောင် အဆင့်မြှင့်တင်ကြဖို့လို မည်။ စွန့်ပစ်ပစ္စည်း နည်းနိုင်သမျှ နည်း အောင် ကြိုးပမ်းရမည်။ စွန့်ပစ်ပစ္စည်း များကို ပြန်လည်သန့်စင် သုံးစွဲနိုင်သမျှ ရာနှုန်းပြည့် သုံးစွဲဖို့ လိုမည်။ အစား အသောက်များကို အလေအလွင့် အနည်းဆုံး ဖြစ်စေမည့် စီမံခန့်ခွဲမှု ကောင်းများ ဖော်ဆောင်ထားရမည်။

ကမ္ဘာ့ကာဗွန်ထွက် ရှိမှုအပေါ် လွှမ်းမိုးမှုကို လက်ရှိအသုံးပြုနေသော အတည်ပြုပြီးသား ခန့်မှန်းဖော်ပြမှုလာ များဖြင့် တွက်ထုတ်မှုအရ “အသားစား သုံးမှုများ စိုက်ပျိုးရေးနည်း ပုံစံသည် ၂၀၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ကာဗွန်ထွက် ရှိမှုကို ၅၅ ဆစာအထိ မြင့်တက်လာ စေလိမ့်မည်ဟု တွေ့ရသည်။” အသား

စားသုံးမှုနည်း၊ စိုက်ပျိုးရေးများ” ပုံစံသည် ကမ္ဘာ့ကာဗွန်ထုတ်လွှတ်မှုကို မတက်စေရုံသာမက ၂၀၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ၂၅ ဆစာအထိ ပင် လျော့ကျသွားစေမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

၂၅ ဆစာ လျော့ချလိုက်နိုင်ခြင်းသည် ကမ္ဘာ့အပူချိန် ၂ ဒီဂရီတက်လာခြင်းကို လျော့ချလိုက်နိုင်ခြင်းလည်း မည်သည်။ ကမ္ဘာ့အပူချိန်သည် ၂ ဒီဂရီထက်မကျော်သော အခြေအနေအတွင်း ဆက်လက်တည်ရှိနေခြင်းသည် ကမ္ဘာ့လူသားများအတွက် အန္တရာယ်ကင်းသော အနေအထားအဖြစ် တစ်ကမ္ဘာလုံးက လက်ခံသတ်မှတ်ထားကြသည်။

“အသားစားသုံးမှုကို လျော့ချပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ သီးနှံစားသုံးမှုကို တိုးမြှင့်ကြမယ်။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွေကိုလည်း လူတွေ တက်တက်ကြွကြွလုပ်ဆောင်ကြမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးကို ပိုမိုပူပြင်းလာမယ့် အန္တရာယ်ကနေ ရှောင်ရှားသွားနိုင်ကြမှာပါ”

Exeter တက္ကသိုလ်မှ သုတေသနမှူး တွမ်ပေါ့ဝဲလ်က ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သစ်ပင်စိုက်ပါ

ကမ္ဘာကြီး ပိုမိုပူနွေးလာသည့် အန္တရာယ်ကြောင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် စိမ်းလန်းစိုပြည်လာစေရအောင် သစ်ပင်စိုက်ပျိုးပွဲတွေကို ဒေသအနှံ့မှာ ပြုလုပ်နေကြရပေပြီ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာပင် သစ်ပင်တွေ စိုက်နေခဲ့ကြရပေပြီ။

သစ်ပင်စိုက်ပျိုးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး နာမည်ထင်ရှားလှသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး

မှာ မန္တလေးမြို့မှ ဆိုက်ကားဆရာကြီး ဦးငွေ ဖြစ်ပါ၏။ ဦးငွေသည် မည်သူမျှ မတိုက်တွန်းဘဲနှင့် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် သစ်ကြီးဝါးကြီးများ မရှိတော့သည့် မန္တလေးမြို့ကြီးအတွက် သစ်ပင်များစွာကို စိုက်ပျိုးပေးခဲ့ပါသည်။ ယနေ့ မန္တလေးမြို့ကြီးပေါ်တွင် ၃၅ အေလမ်း တစ်လျှောက်မှ အရိပ်ရသည့် အပင်ကြီးများ၊ ကျွေးဘေးတစ်လျှောက်မှ အရိပ်ရသစ်ပင်ကြီးများမှာ ဦးငွေ၏ ကောင်းမှုများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးငွေသည် ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်၏ အန္တရာယ်တို့နှင့် အိုဇုန်းလွှာပေါက်ကွဲမှုအကြောင်းတို့ကို မသိခဲ့ နားလည်ခဲ့မည်မဟုတ်သော်လည်း မန္တလေးမြို့ကြီးကို စိမ်းလန်းစိုပြည်စွာဖြင့် အေးမြစေချင်သော နှလုံးသားလှလှလေးနှင့် စိုက်ပျိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းတစ်ဝိုက်မှ ဒေသခံများ ထင်းခုတ်အသက်မွေးမှုအပေါ်တွင် သစ်တောကြပ်များအဖြစ် စည်းရုံးအလုပ်ပေး လခပေး၊ ဆီပေး၊ ဆန်ပေးဖြင့် ရေဝေရေလဲ ဂေဟစနစ်ကို ပြန်လည်တည်မတ်ထိန်းသိမ်းပြီး ပုပ္ဖားတောင်စိမ်းလန်းစိုပြည်ရေးအတွက် အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသော ဦးအုန်းသည်လည်း လေးစားဂုဏ်ပြုစရာ ကောင်းလှပါပေသည်။

ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်ပါ

ကမ္ဘာကြီးပူနွေးလာမည့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ကြရန်အတွက် စုပေါင်း၍ သစ်ပင်စိုက်ပျိုးကြပါမည်။ ကောက်လဲသီးနှံ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ကိုလည်း

လျော့ကြပါမည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကမ္ဘာကြီး အန္တရာယ်ကင်းမည်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ပါလျှင် အသားကို လုံးဝမစားတော့ဘဲနှင့် သက်သတ်လွတ်အဖြစ် သစ်သီးသစ်ရွက်တို့ကိုသာ စားသုံးရန်အတွက် စိုက်ပျိုးရေးကိုသာ အဓိကထားခဲ့ပါသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာကြီးသည် ပိုမို၍ ချမ်းသာရာရပြီး အသက်ရှည်တည်တံ့မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိပါကြောင်း။

ကျွန်မ၏ အထက်ပါ ယူဆချက်ကို လုံးဝထောက်ခံကြမည်မဟုတ် ဆိုခြင်းကို နားလည်ထားပါသည်။ တစ်ဖက်စွန်း တစ်ယူသန်ဟု မှတ်ချက်ပြုကြပေတော့မည်။ မစားနိုင်ကြသူများ၏ ပြစ်တင်မှုကိုလည်း ခံရမည်ဟု သိထားပါသည်။ သို့သော် ပလတ်စတစ်အန္တရာယ်၊ စက်ရုံမီးခိုးငွေ့များစွာတို့၏ အန္တရာယ်၊ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှ ရေခဲပြင်များ အရည်ပျော်နေမှုအန္တရာယ်၊ မြစ်ချောင်းများ ကောလာခြင်းအန္တရာယ် . . . စသဖြင့် အန္တရာယ်ပေါင်းစုံ ဝိုင်းနေပါသော ဤကမ္ဘာကြီးကို ဒီအတိုင်း မျက်ကွယ်ပြုထားကြတော့မည်လော။

ကျွန်မတို့ ခြိုးခြံကျင့်သုံးမှုက နှမ်းတစ်စေ့မျှသာ ရှိသည်ဆိုပါလျှင် နှမ်းစေ့ပေါင်းများစွာ ပေါင်းစုမှုပြုသွားသောအခါမှာ လိုအပ်နေသော ဆီကို ရရှိကြဘိသကဲ့သို့ပင်၊ ကျွန်မတို့အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိနေကြပါပြီ။

မေတ္တာရည်လျက် . . .

လေးသူဇာ

ဝက်မစ္စတ်ဝန်ထောက်

နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲက ပယောဂဆရာ

တင်နိုင်တိုး

ဝက်မစ္စတ်ဝန်ထောက်ဦးလတ်

“ပယောဂ”၏ မူလအဓိပ္ပာယ်က
 “အားထုတ်ခြင်း” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။
 ပယောဂဆရာဟူ၍ ရှေးမြန်မာမင်းများ
 လက်ထက်ကပင် ရှိခဲ့ရာ ကိုလိုနီခေတ်
 ဦးကာလတွင်လည်း ဆက်လက်တည်
 တံ့ ထွန်းကားဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ
 ဘုရင်လက်ထက်က မဟာမင်းထင်စည်
 သူဘွဲ့ဖြင့် ဝက်မစ္စတ်မြို့စား ဝန်ထောက်
 အရာ အမှုတော်ထမ်းရွက်ခဲ့ရာ ဦးလတ်
 သည် ပါတော်မူပြီးနောက်ပိုင်းကာလ
 အထိ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ရေးသားပြုစု
 ခဲ့ရာ ယင်းမှတ်တမ်းထဲတွင် ပယောဂ
 ဆရာအကြောင်းကို တစ်စန်းတစ်စ တွေ့
 ရှိရ၏။

ကိုလိုနီခေတ်ဦးကာလက မန္တလေး
 တွင် ထင်ရှားသော ပယောဂဆရာတစ်
 ဦးမှာ ဦးမောင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ဆရာ
 ကြီးဦးမောင်ဟု တလေးတစား ခေါ်ဆို
 ကြသည်။ စုန်း၊ တစ္ဆေများ ဝင်ရောက်ပူး
 ကပ်၍ မကျန်းမမာဖြစ်ရသည်ဟု မှတ်
 ယူသောအခါ လူနာရှင်က ဆရာကြီး
 ဦးမောင်ကို ခေါ်ယူကုသပေးရ၏။ တစ်
 ကြိမ်တွင် ဝက်မစ္စတ်ဝန်ထောက်ဦးလတ်
 ၏ သမီးလတ်ကိုယ်တိုင် ယင်သို့ခွဲကပ်
 လျက် မကျန်းမမာဖြစ်ခဲ့ရာ ဆရာကြီး

ဦးမောင်ကို ခေါ်ယူကာခွဲခွဲလေသည်။
 ဝက်မစွတ်ဝန်ထောက်၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းတွင် ၃၀ ငွန်း၊ ၁၈၈၈ ရက်စွဲဖြင့် ရေးသားထားရာ၌ “ခင်လတ် ကျန်းမာအောင် အစွဲချသည်။ ဆရာကြီး ဦးမောင်ကိုခေါ်၍ ပြသည်”ဟု ဦးစွာ တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုခေတ်ကာလက ယိသားစုဝင်တစ်ဦး မကျန်းမာလျှင် ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ခြင်း၊ ဗေဒင်မေးခြင်း၊ ယတြာချေခြင်းများ ရိုတတ်ကြပြီး ကပ်ရောဂါဖြစ်လျှင် သ ရဲထုတ်သည့် ဓလေ့ကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။

၃ ဇူလိုင်၊ ၁၈၈၈ ရက်စွဲဖြင့် ရေးမှတ်ထားသော အကြောင်းအရာများက စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းနေ့မှတ်တမ်းတွင်...

“ပယောဂဆရာကြီးဦးမောင် လာ၍ ခင်လတ်ကျသွားသည့်နေရာတွင် ကျင်းအနက် ၁ (တစ်တောင်ကို ဆိုလို) တူးပြီးရှိသည်ကို ဆန်မှုန့်ညက်ခဲနှင့် နှင်းမှုန့် ၂၅ ကိုနယ်၍ ခင်လတ်ကိုယ်တိုင်တွင် လိမ်းပြီး ဘီလူးမရပ် ပက်လက်အိပ်ဟန်အရပ်ကို အောက်ခံငှက်ပျောဖက်နှင့်တကွ ကျင်းကိုချပြီးလျှင် ကြက်တောင် ခုနစ်ခုကို မီးမြှိုက်၍ ၎င်းအရပ်ပေါ်က ချပြီးမှ အထက်မြေကို အောက်၊ အောက်မြေကို အထက်သို့ ပြောလျှင် သစ်သီး ၁၂ ပန်း၊ ၁၂ တံစို့ထိုးငါးကင် ၁၂ တံစို့ထိုး မှန်ကင် ၁၂ ထမင်းခဲချက်များ နံ့သာရည်ဖျန်း၍ မြေပေါ်တွင် ခင်းကျင်းခြေစွဲပြီးလျှင် ဓားမနှင့် ဆရာကြီးက သုံးချက် မြေကိုခုတ်သည်။ ဆရာကြီးကို ငွေ ၅ ပေးသည်။”

ဟူ၍ ရေးမှတ်ထားပါသည်။

ဤတွင် သစ်သီး၊ ပန်း၊ တံစို့ ငါးကင် စသည်တို့ကို ၁၂ ခုစီ စီစဉ်ခြင်းက ၁၂ ရာသီဂျီဟ်ခွင်နှင့် သက်ဆိုင်မည် ထင်ပါသည်။ ပယောဂဆရာ ဦးမောင်အား ငွေနှစ်ကျပ်ပေးရရာ ထိုခေတ်ကာလ ဈေးနှုန်းအနေအထားအရ အလွန်များပြားသည့် ငွေကြေးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် မနုဿီဟအင်းမှာလည်း အရေးပါလှသည့်အလျောက် ပယောဂဆရာများက လူနာရှင်အား ဆောင်ထားစေဟန် ရှိပါသည်။

မနုဿီဟအင်းတွင် ဖုတ်၊ ပြတ္တာ၊ ဘီလူးများ ပါရှိပြီး ယင်းအကောင်များကို မကောင်းဆိုးဝါးတို့ ကြောက်ရွံ့ကြသည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ မနုဿီဟအင်းက အထူးသဖြင့် ထိုခေတ်ကာလတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ပလိပ်ရောဂါအား နိုင်နင်းသည်ဟု မှတ်ယူကြသည်။ အင်းမျိုလျှင် စုန်းမပြုစားနိုင်ဟု မှတ်ယူကြသဖြင့်လည်း ဝက်မစွတ်ဝန်ထောက်ကိုယ်တိုင်သာမက ချွေးမနှင့် သမီးများပါ အင်းမျိုကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ဝက်မစွတ်ဝန်ထောက်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် “အမှောင်ပယောဂဆရာ တောင်သာဆရာကြီး”ဟူ၍လည်း တွေ့ရှိရပါသည်။ မြင်းခြံ တောင်သာအရပ်မှ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်သူ တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ၂၉ ငွန်း၊ ၁၈၈၈ ရက်စွဲတွင် “အထက် ၆ ရက်နေ့ ညဉ့် ၃ ချက်တီးကျော်အချိန် ဝန်ထောက်ကတော် ထိတ်လန့်သည်နှင့် ၎င်း ၇ ရက်နေ့ အမှောင်ပယောဂဆရာ တောင်သာဆရာကြီးကို ခေါ်ငင် ငွေ ၅ ပေးကမ်း”ဟု တွေ့ရှိရပါသည်။

တောင်သာဆရာကြီးကို ပူဇော်ခငွေမှာ နှစ်ကျပ်ဖြစ်သဖြင့် ပယောဂဆရာကြီး ဦးမောင်နှင့် နှုန်းထားတူညီပါသည်။ ရတနာပုံခေတ်တွင် ထင်ရှားသော သမားတော်အချို့မှာ ကိုလိုနီခေတ်ဦးကာလ၌ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ယင်းသမားတော်များအနက်မှ အချို့က ပယောဂကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ကိုလိုနီခေတ်ဦးကာလတွင် အနောက်တိုင်းဆေးပညာဖြင့် ကုသသော ဆေးရုံဟူ၍ ပေါ်ပေါက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဗြိတိန်လူထုအများစုက မိနိုးဖလာ ဆေးဆရာများဖြင့်သာ ကုသလေ့ရှိကြပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ရောဂါဖြစ်ပွားလျှင်ပင် သရဲတစ္ဆေများကြောင့်ဟု ယုံကြည်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ သံပုံးတီး၍ တောထုတ်သော အသံများလည်း ရံဖန်ရံခါ ကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

စင်နိုင်တိုး

ကျမ်းကိုး

- ၁။ ဝက်မစွတ်ဝန်ထောက်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း (ပထမတွဲ)
- ၂။ နန်းဓလေ့ မှတ်တမ်းများ (မြကောတ)

ချမ်းအေးလှသော ပြာသိုလ၏ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည့် ၁၇၁၄ သောကြာ နေ့တွင် အ.မ.က(၂) တာမွေ ကျောင်း အုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဌေးနှင့် သမီး မခိုင်ဇာတို့က နန်းဦးလှိုင်ဘုရား ဖူးယာဉ်ဖြင့် မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ မုံရွာ၊ အလောင်းတော်ကဿပခရီးစဉ်အား ဓမ္မဒါနပြုပါသဖြင့် ၎င်းနေ့ည ၈:၀၀ နာရီအချိန်တွင် ရန်ကုန် ရွှေမြို့တော်ကြီး မှ ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

၎င်းခရီးစဉ်၌ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ ကြီးမိသားစု၊ အမက(၂)တာမွေမှ ဆရာမများဖြစ်ကြသော တင်တင်သန်း၊ တင်တင်မြင့်၊ မမော်၊ မမေ၊ မဖြူ၊ မညို၊ သင်းသင်း၊ မထွေး၊ မအောင်၊ စုစု၊ ချိုချို လှလှရီ၊ ကြင်ကြင်၊ မမူတို့နှင့်အတူ

စာရေးသူမြေးအဘွားတို့ ပျော်ရွှင်ကြည် နူးစွာ လိုက်ပါခဲ့ကြပါသည်။

ဘုရားဖူးယာဉ်သည် ပြာသိုလ၏ ချမ်းအေးလှသော ရာသီဥတုအဖော်ကို တရွေ့ရွေ့ကျော်ဖြတ်ရင်း နံနက် ၅:၀၀ နာရီအချိန်တွင် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက် ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ကားရပ်နားပြီး မျက်နှာ သစ် ရေအိမ်သွားကြပြီးနောက် မန္တလေး မြို့၏ ကျက်သရေဆောင် မဟာမြတ် မုနိဘုရားကြီးအား သွားရောက်၍ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးများ ကပ်လှူ ပူဇော်ကြပြီးနောက် အာဟာရ များ ဖြည့်တင်းလျက် ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းခရီး၌ စစ်ကိုင်းကောင်းမှုတော်၊ မင်းကွန်းခေါင်း လောင်း၊ ဆွမ်းဦးပုညရှင်၊ မြသိန်းတန်

ဘုရား၊ ကံတလှ၊ ဗောဓိတစ်ထောင် စသည့် ဘုရားများအား အားပါးတရ ပူဇော်ကြည်ညိုခဲ့ကြပါသည်။ ညနေ ၄ နာရီအချိန်တွင် မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား တွင် ဘုရားဖူး၊ ဝတ်ပြုပူဇော်ကြပြီး နောက် ခေတ္တအနားယူ၍ မုံရွာမြို့ရှိ ရတနာအောင်မြေ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ၌ ညအိပ်တည်းခိုကြပါသည်။

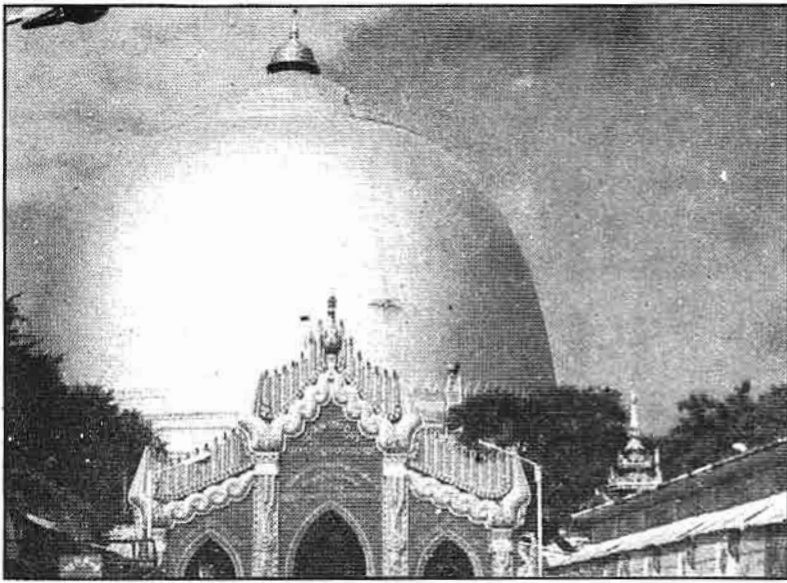
ညနေ ၆ နာရီတွင် ဘုရားဖူးခရီး သည်များအားလုံး ရေချိုးကြပြီးနောက် ဘုရားဖူးယာဉ်မှ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသော ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်၊ ကုလားဟင်း၊ အရွက် ကြော်နှင့် ငါးပိရည်၊ တို့စရာတို့ကို မြိန် ရှက်စွာ စားသောက်လိုက်ရသဖြင့် အမောအပန်းတွေပြေပြီး နောက်တစ်နေ့ ခရီးထွက်ရန် အားသစ်များ ရရှိခဲ့ပါ

အလောင်းတော်ကဿပ

ဘုရားဖူးခရီးသွားမှတ်တမ်း

ပျံလီသိန်းမောင် (ပိန်ပိုင်ကယ်)

စစ်ကိုင်းကောင်းမူတော်

သည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် မုံရွာမြို့ရှိ ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ကြီးအား သွားရောက်ဖူးမြော်ကြပြီး မုံရွာညဈေးသို့ အိမ်ပြန်လက်ဆောင်များဝယ်ရန် ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ည ၉ နာရီတွင် ခရီးသည်များအားလုံး နံနက် ၂ နာရီတွင် အလောင်းတော်ကဿပဘုရားသို့ သွားရောက်ရန်အတွက် စောစီးစွာ အိပ်စက်အနားယူကြပါသည်။

သို့နှင့် ၁၈-၁-၂၀၁၄ နေ့ နံနက် ၂ နာရီတွင် တောင်တက်ကားလေးနှင့် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခဲ့ရာ လမ်း၌ စားသောက်ရန် ဘုရားဖူးယာဉ်မှ ထမင်းကြက်ကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ပန်းဂေါ်ဖီကြော်တို့အား ထမင်းဘူးလေးများဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ချမ်းအေးလှသော ရာသီဥတု၊ မှောင်မိုက်သောည အချိန်ဝယ် တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်သွားနေရပါသော်လည်း အေးရမုန်းမသိ၊ ကြောက်ရ

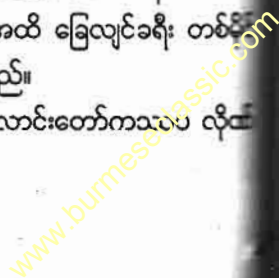
မုန်းမသိဘဲ အလောင်းတော်ကဿပအရင်သူမြတ်အား ပူဇော်ဖူးမြော်ရန် ဆန္ဒတွေကြောင့် ကြိုတင်မုန်းဆ ပီတိများနှင့် လိုက်ပါခဲ့ကြရာ နံနက် ၅:၃၀ နာရီချိန်တွင် အလောင်းတော်ကဿပအလောင်းတော်တည်ရှိရာ တောင်ခြေသို့ တောင်တက်ကားများ ဆိုက်ရောက်လာပါတော့သည်။

ဘုရားဖူးခရီးသည်များ ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ အပေါ်အပါးသွားကြ၊ နံနက်စာကော်ဖီ၊ ထမင်းကြော်တို့ စားသောက်ကြပြီး နံနက် ၆:၃၀ နာရီအချိန်တွင် တောင်သုံးလုံးတည်ရှိရာ တောင်ပေါ်သို့ စတင်တက်ခဲ့ကြပါသည်။ တောင်ခြေမှ တစ်စတစ်စ လှူစုကွဲသွားကြပါသည်။ ဆင်စီးသူကစီး၊ လမ်းမြန်မြန် လျှောက်နိုင်သူကလျှောက်၊ နှေးနှေးလျှောက်နိုင်သူက နှေးနှေးဖြင့် တက်ခဲ့ကြပါသည်။ တောင်ခြေ၌ ဆင်ကလေးများကလည်း ဘုရားဖူးခရီးသွားသည်များအား ပါရမီ

ဖြည့်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပါသည်။ တောင်ခြေရောက်သည်နှင့် သဘာဝတောတောင်တို့၏ အတွေ့အထိက ဘုရားဖူးများ၏ ရင်ကို အေးမြသွားစေပါသည်။ သဘာဝ၏ အလှတရားအား ပန်းချီရေး၍ရမည် မထင်ပါ။ တောင်တက်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အမောပြေနားနေရန် အုတ်ထိုင်ခုံကလေးများကိုလည်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လှူဒါန်းထားသဖြင့် အမောပြေ အနားယူနိုင်ပါ၍ အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ စားသောက်ဆိုင်ကလေးများ သောက်ရေအိုးစင်ကလေးများကလည်း ဘုရားဖူးများအား အမောပြေစေပါသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ယိုဖိတ်နေသော ဆင်ချေးများကိုလည်း မိမိတို့ရဲ့ဆန္ဒအလျောက် ကျွဲယူ၍ သန့်ရှင်းမှုပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ပေးသော စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိကြသော အမျိုးကောင်းသားများသည်လည်း မြင်ရသူအဖို့ ပီတိဖြစ်စရာပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

အလောင်းတော်ကိန်း ဝပ်စံပယ်တော်မူရာ နေရာသည် မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်း၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး မုံရွာခရိုင်၊ ကနီမြို့နယ်တွင် တည်ရှိပြီး ဟိမဝန္တာတောင်တန်းတွင် ပါဝင်ပါသည်။ ဝေဘူလ၊ ဝေဘာရ၊ သုန္ဒန္တ တောင်သုံးလုံးတို့၏ကြား ပုထိုးလုံးချောင်းအတွင်းသို့ စီးဝင်လျက်ရှိသော ဘုရားချောင်းပေါ်တွင် တည်ရှိပါသည်။ ကားရပ်စခန်းမှနေ၍ အလောင်းတော်ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူရာအထိ ခြေလျင်ခရီး တစ်ခရီး သွားရပါသည်။

အလောင်းတော်ကဿပ လိုဆ်

ဂူတော်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကတစ်ကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၉ ရက်နေ့ (၁၃၇၀ ပြည့်နှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့) နေ့လယ် ၁ နာရီတွင်တစ်ကြိမ်၊ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက် (၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့)တွင် တစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ဂူအပေါက်ဝမှ သုံးလက်မခန့် ထူးခြားစွာပွင့်ခဲ့ပြီး ပြန်လည်၍ စေ့သွားကြောင်း၊ လိုဏ်ဂူအဝင်ကန်လန့်ခံနေသည့် ကျောက်တုံးအတွင်း ဘေးဘက်အပေါ်မှ ရောင်ခြည်တော်များ ထွက်ခဲ့ကြောင်းနှင့် စေတနာရှင်ဘုရားဖူးများက ဟနေသော ဂူတွင်းသို့ ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာများ ပစ်ထည့်၍ လှူဒါန်းခဲ့ပါကြောင်း ထိုစဉ်အခါက ဂျာနယ်များတွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

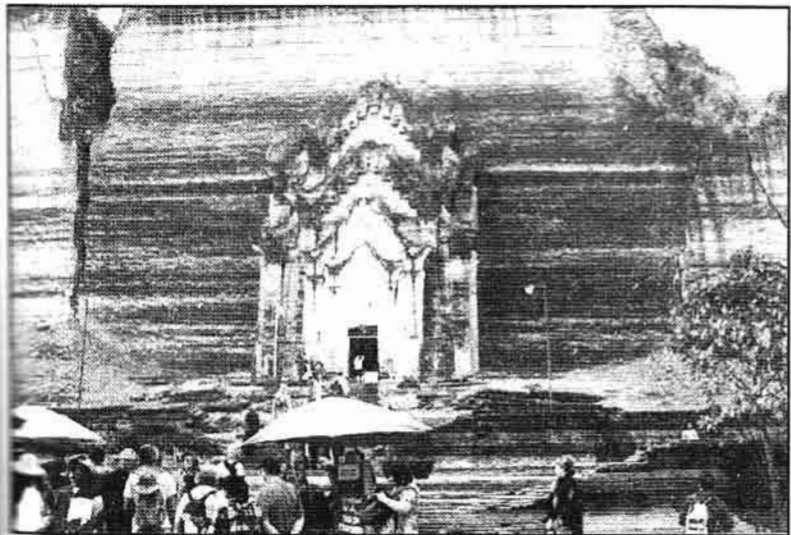
စာရေးသူသည် တရွှေရွှေဖြင့် ရေမြေတောတောင် လှူမြှောင်များ ဖြတ်ကျော်ပြီး အလောင်းတော်ကဿပရုပ်အလောင်းတော်ရုပ်တုတည်ရှိရာ စံကျောင်း

ရှေ့၌ ဘုရားတန်ခိုးကြောင့် မမောမပန်း၊ မညှိုးမနွမ်းဘဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဈေးဆိုင်တန်းများတွင် အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်များ ဝယ်ယူ၍ ဖိနပ်အပ်ပြီး စံကျောင်းတော်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်၍ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ အပေါ်တွင် ဘုရားဖူးခရီးသွားဧည့်သည်များ ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြပါသည်။ ထို့နောက် အလောင်းတော်ကဿပအစစ်တည်ရှိရာ စံကျောင်း၏အရှေ့ဘက်မှ လိုဏ်ဂူတော်သို့ ဆင်းရာလမ်းအတိုင်း ဆင်းခဲ့ပါသည်။ လက်ကိုင်တန်းလေးများလည်း ခိုင်ခံ့လှသဖြင့် ဆင်းရသည်မှာ အဆင်ပြေလှပါသည်။

ချောင်းလေးတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လိုဏ်ဂူဝသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ လိုဏ်ဂူတော်အတွင်း ဆီမီးများ ထိန်ထိန်လင်းပြီး မွှေးပျံ့နေသော ပန်းရနံ့တို့က တကြိုင်ကြိုင်၊ ရွှေရောင်ဝင်းဝင်း ဂူဝကြီးပေါ်မှ ကျောက်စက်ရေတို့ကလည်း တဖျောက်ဖျောက် ကျနေသည်

မှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား လွမ်းတာသသပင် ဖြစ်စေမိပါသည်။ စာရေးသူတို့ မြေးအဘွားလည်း လိုဏ်ဂူတွင်းရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူ၊ ပုတီးစိပ်၊ ဘုရားဝတ်ပြု၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေပြီးနောက်မှ တဖွဲဖွဲရောက်လာသော ဘုရားဖူးခရီးသည်များအား ပြန်လည်နေရာပေးလျက် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြင့် လိုဏ်ဂူမှထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ ဝမ်းသာရခြင်းအကြောင်းက ဝေးလံလှသော နေရာဒေသသို့ လာရောက်၍ အလောင်းတော်ကဿပဘုရားရှင်အား ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့် ဘုရားဖူးရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ဝမ်းနည်းရခြင်းကား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မျက်ဝါးထင်ထင် မဖူးမြော်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

လိုဏ်ဂူတော်အတွင်းရှိ အလောင်းတော်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တေဇောဓာတ် မလောင်ကျွမ်းသေးဘဲ ဇေယျာရင်ရွှေသားရွှေတုံးကဲ့သို့ လဲလျောင်းလျက်ရှိရာ အဆိုပါအလောင်းတော် ကဿပခန္ဓာကိုယ်သည် နောင်ပွင့်မည့် အရိမေတ္တယူဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် မီးသဂြိုဟ်ခြင်းပြုမှသာ တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းလိမ့်မည်ဟု သမိုင်းကျမ်းဂန်များအရ သိရှိရပါသည်။ စံကျောင်းတော်၏ မျက်နှာတစ်ဖက်တွင် ကျွန်းပင်မောင်နှမစေတီကိုလည်းကောင်း၊ စံကျောင်း၏ အနောက်ဘက်တွင် ကြေးစည်ဆောင်ထိုမှတစ်ဆင့် စောင်းတန်အတိုင်း သွားလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ဒုက္ခဒုဿင်္ကန်းလဲလှယ်နေပုံ ရုပ်ပွားတော်နှင့် ဆက်လက်သွားပါက သစ္စာရေတွင်းနှင့် ကိုးနင်းစေတီဘုရားရှင်ဆူနှင့် ရှစ်မျက်နှာ

မင်းကွန်းမြို့ ပုထိုးတော်ကြီး

www.burmeseclassic.com

စေတီတို့ကို ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။

အလောင်းတော်ကဿပ ဘုရားကြီး၏ အစည်ကားဆုံးပွဲတော်မှာ တပို့တွဲလပြည့် ထမန်စတုဒိသာပွဲနှင့် တပေါင်းလပြည့်နေ့ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲတို့ဖြစ်ပြီး၊ ဒီဇင်ဘာလမှ ပြေလထိ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးညွှတ်သည်များ အများအပြား လာရောက်ဖူးမြော်ကြပါသည်။

ဤမျှ တန်ခိုးကြီးမားလှသော အလောင်းတော် ကဿပဘုရားကြီးအား ဖူးဖွင့်ကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ဘုရားပွင့်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ရောက်သည့်အလား အကျိုးများစေသကဲ့သို့ ဘုရားဖူးသူအားလုံးတို့သည် တစ်ခု တည်းသော အတိတ်ဘဝက ဘုရားရှင်အား ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်းဆေး၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ ပန်းများ လှူဒါန်းသမှုပြုခြင်း၊ ဝေယျာဝစ္စကြီးငယ်များ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြသော ကုသိုလ်ရှင်များ ဖြစ်ခဲ့ကြ၍ ယခုဘဝတွင်လည်း ယခုကဲ့သို့ လာရောက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုနည်းတူ ဆင်ကလေးများကလည်း ဘုရားဖူးအတွက် ပါရမီရှင်ကလေးများ ဖြစ်နေသည်မှာ အတိတ်ဘဝ၏ အကျိုး

ဆက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ပါ၍ အလောင်းတော်ကဿပ ဘုရားကြီးအား သဒ္ဓါပေါက်၍ သွားရောက်ဖူးမြော်သင့်ပါကြောင်းနှင့် ဘုရားဖူးရောက်ပြန်သဘောမျိုး မဖြစ်စေဘဲ လိုက်ဂူတွင်း၌ သေချာကျနစွာ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေခြင်းတို့ဖြင့် တစ်မိသားစုလုံးအတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်ပါသဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ဖူးမြော်ကြစေလိုပါကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် အကြံပြုအပ်ပါသည်။

စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့များအားလုံး တောင်ခြေသို့ နံနက် ၉:၃၀ နာရီအချိန်တွင် ပြန်လည်စုဝေးကြပြီး နံနက်စာစားသောက်ပြီးနောက် မုံရွာမြို့သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ လမ်းဆောက်လုပ်ပြုပြင်ရန် အလှူခံမဏ္ဍပ်များကလည်း မော်တော်ယာဉ်များ ရပ်ခိုင်း၍ အလှူခံကြပြီး ဒေသထွက်ရာသီပေါ် ဆီးသီး၊ မြေပပြတ်၊ ပဲကြော်၊ ကောက်ညှင်းထုပ်များဖြင့် ပြန်လည်ကျွေးမွေးကြရာ လှူသူနှင့် ယူသူ အပေးအယူမျှကာ တပျော်တပါးကြီး ဖြစ်နေကြပါသည်။

မုံရွာသို့ ညနေ ၃ နာရီတွင် ပြန်

လည်ရောက်လာပြီး ညနေစာအဖြစ် ငါးဖယ်ဆီပြန်၊ ဘူးသီးဟင်းခါး၊ သနပ်သီးသုပ်များဖြင့် စားသောက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် ရတနာအောင်မြေ ဘုန်းတော်ကြီးအား လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ ကပ်လှူပူဇော်ကြ၍ ညနေ ၆ နာရီအချိန်တွင် မုံရွာမြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ရာ ၂၀-၁-၁၄ ရက်နေ့ တနင်္လာနေ့နံနက် ၅ နာရီအချိန်တွင် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်ရှိ၍ လာကြပါသည်။

အလှူတကာများတွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သကဲ့သို့ ဘုရားဖူးမွေဒါနပြုခြင်းသည်လည်း အမွန်မြတ်ဆုံးသော အလှူတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါ၍ ဤဘုရားဖူးခရီးစဉ်အား ဓမ္မဒါနပြုသူ အမက(၂)တာမေ့မှ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဌေးနှင့် သမီးမခိုင်ဇာတို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပြီး ဤကောင်းမှုကုသိုလ်၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် မိသားစုအားလုံး ကျန်းမာသက်ရှည်၍ ဘေးရန်ကင်းပြီး စည်းပွားဥစ္စာအဖြာဖြာ တိုးတက်ကြပါစေဟု ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလျက် ဘုရားဖူးခရီးသွားညွှတ်သည်များအပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့သော နန်းဦးလှိုင်ယာဉ်မောင်း၊ ဧည့်လမ်းညွှန်နှင့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော စားဖိုမှူးများကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဤဆောင်းပါးဖြင့် မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ဘုရားဖူးခရီးသွားခြင်း အမှတ်တရ။

ရှယ်လီသိန်းမောင်(စိန်မိုက်ကုန်း)

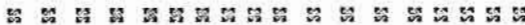
အဖြူရောင်အတွေးမျှား

မောင်မွိုးဦး

“ကိုယ်လိုချင်တာ ကောင်းကျိုးလိုလားတယ်ဆိုရင် ကောင်းတဲ့အလုပ်လုပ်ရုံပဲ မဟုတ်လား။ ကောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာကောင်းစိတ်ကလေးတွေ ပေါ်လာဖို့အဓိကပဲ။ ကောင်းတဲ့စိတ်ကလေးတွေပေါ်လာဖို့ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ပြီဆိုရင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုတာ ဧကန်ရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် စိတ်ကောင်းရှိသူမှာ အမြဲတမ်းရက်ရာဇာ၊ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူအတွက် အချိန်ကောင်းတွေချည်းပါပဲ ...”

(တိပိဋက ယောဆရာတော် ဦးသိရှိန္ဒာဘိဝံသ)

မည်သူမဆို အကြောင်းတစ်ခုတစ်ခုကြောင့် မိမိကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ဖြည့်ရမည်ဆိုလျှင် အမည်၊ မွေးသက္ကရာဇ်၊ အဘအမည်၊ နိုင်ငံသားအမှတ်၊ လူမျိုး၊ ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာနှင့် နေရပ်လိပ်စာ စသည်တို့ကို မလွဲမသွေဖြည့်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုအချက်အလက်များထဲမှ ကျွန်တော်အဓိက ပြောလိုသည်မှာ ‘ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာ’ဆိုသောကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း နေထိုင်ကြသော လူအများစုမှာ မြန်မာလူမျိုးများဖြစ်သလို ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူများလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူမျိုး မြန်မာ၊ ဘာသာ ဗုဒ္ဓဘာသာဟု အလွယ်တကူရေးဖြည့်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် လူမျိုးမြန်မာဆိုသည့်ကိစ္စက ပြောစရာမရှိသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုသည့် စကားလုံးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာအနည်းငယ်ရှိသည်။

တချို့က အဘိုးအဘွား၊ မိဘများက ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သဖြင့် မိမိလောက ကိုးကွယ်မှုအဖြစ် ကိုးကွယ်တာမျိုး တချို့က မိမိကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ကြသည်။ (ဘာသာခြားလူမျိုးတချို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီး ဘာသာပြောင်း ကိုးကွယ်တာမျိုးလည်းရှိသည်) အမှန်တကယ် ဖြစ်သင့်သည်မှာ ဧည့်

သည့်ဘာသာကိုပဲ ကိုးကွယ်သည်ဖြစ်စေ
လေးစားလိုက်နာ ယုံကြည်ဖို့ပဲလိုသည်။

ကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဟု ရေးဖြည့်ထားသူတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
ဟု ပြောလို့မရပေ။ ဗုဒ္ဓ၏စကားကို လိုက်
နာပြုမှု ဆောင်ရွက်မှသာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
အစစ်ဖြစ်မည်။ ‘ဗုဒ္ဓ’ ဆိုသည်မှာ ‘ဘုရား’
ဖြစ်ပြီး၊ ‘ဘာသာ’ ဆိုသည်မှာ ‘စကား’
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်အစစ်ဟုဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓ၏စကား
ကို လိုက်နာရမည်။ (အနည်းဆုံး ငါးပါး
သီလတော့ လုံခြုံရမည်။) ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓ၏
မိန့်ဆိုချက်များက များပြားလှသည်။ သို့
သော်အနစ်ချုပ်လိုက်လျှင် အချက်သုံး
ချက်သာ ရှိသည်။

၁။ မကောင်းတာမလုပ်ရန်

၂။ ကောင်းတာလုပ်ရန်

၃။ စိတ်ကိုဖြူစင်အောင်ထားရန်
စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်းတာလုပ်လျှင်
ကောင်းသည့် အကျိုးကို ခံစားရပြီး၊
မကောင်းတာလုပ်လျှင် မကောင်းသည့်
အကျိုးကို ခံစားရမည်သာဖြစ်၏။ ထိုအခါ
မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်အောင်ထားပြီး ကောင်း
တာမှန်သမျှ ရွေးလုပ်ခြင်းသည် လောကီ
လောကုတ္တရာအတွက် အကျိုးရှိပြီး၊ မြင်
ကြားရသူများအတွက်လည်း မုဒိတာ
ပွားစရာပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်
အချို့တွင် စာရေးသည် ဆိုသော်လည်း
ဝတ္ထုနှင့် ဆောင်းပါးသာဖြစ်၏။ ဆောင်း
ပါးကို စာပေဆောင်းပါး၊ ကိုယ်ကျင့်တရား
ယဉ်ကျေးမှုနှင့်ဆိုင်သော ဆောင်းပါးနှင့်
ဘာသာရေးဆောင်းပါးတို့ ဖြစ်သည်။ ထို
အခါ မိမိဘဝမှာ သင်ခန်းစာယူစရာ၊ ပီတိ
ဖြစ်စရာ ဆင်ခြင်စရာ လိုက်နာစရာကိစ္စ
များနှင့် ရင်ဆိုင်ရလျှင် စေတနာလေး
ထည့်ကာ ဓမ္မရသ(ဓမ္မဒါန)အဖြစ် မဂ္ဂဇင်း
သို့ ရေးပို့ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဖတ်ရသည့်

လူအတွက် အကျိုးရှိသလို၊ ရေးရသူမှာ
လည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ ကုသိုလ်ရ
သည်။ ထို့ကြောင့် အများအတွက်အကျိုး
ရှိမည့် အကြောင်းအရာလေးများကို ရေး
ဖြစ်သည့်အတွက် မိမိကိုယ်မိကျေနပ်
သည်။ ပီတိဖြစ်ရသည်။

ပေးခြင်းသည် ယူခြင်းဖြစ်သည်ဟု
ဆရာတော်တစ်ပါးက မိန့်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။
ယခုဘဝ ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းသည်
တမလွန်ဘဝအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု
ယူသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့လို
သလို စွန့်လွှတ်နိုင်အောင်လည်း ဘာသာ
ရေးအသိ ရှိဖို့လိုသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပေး
ဆပ်ခြင်း၏ အကျိုးဆက်ကို နောက်ဘဝ
တစ်ခုရောက်မှ ခံစားရသော်လည်း တစ်
ခါတစ်ရံ ပေးဆပ်ခြင်းအကျိုးဆက်ကို
ယခုဘဝမှာပင် အချိန်အနည်းငယ်
အတွင်း ပြန်လည်ခံစားရသလို မကြာခင်
က ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံလေးတစ်ခု
ကို သတိရနေမိသည်။

အရိုးသားဆုံးဝန်ခံရလျှင် ကျွန်
တော်သည် မပြည့်စုံသူတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းချို့
တဲ့သော်လည်း လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်နှင့်
ဘာသာရေးကိုအခြေခံသော စိတ်ဓာတ်
ပြည့်စုံချင်သူ၊ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားနေ
သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်
ကျွန်တော်က ဆုံးမစကားနှင့် အဆိုအမိန့်
လေးများကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ ထို
ကြောင့် သဘောကျပြီး ကျွန်တော့်ဘဝ
ကိုတည့်မတ်ပေးမည့် ဝါကျများနှင့် စကား
များကို စာမျက်နှာပေါ်မှာ ရေးထားသည်။
နှလုံးသားမှာ မှတ်ထားသည်။ ဘာသာ
ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိသင့်သိထိုက်တာ
တချို့ကိုလည်း အလွတ်ကျက်မှတ်ထား
၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင် လိုက်နာကျင့်သုံးသလို မိတ်
ဆွေသူငယ်ချင်းများကိုလည်း သတိပေး
ပြောပြနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆုံးမစကားတစ်ခွန်း
က ဘာသာရေးရသပေးသော ဆောင်း
ပါးတစ်ပုဒ်ရေးဖြစ်သလို အဆိုအမိန့်တစ်ခု
ကလည်း အတတ်ပညာ အတွေ့အကြုံ
တစ်ခုခုနှင့်ရောစပ်ပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း
ရေးနိုင်သည်။ သေချာသည်မှာ ဘဝကို
အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနေနိုင်ဖို့ ဆုံးမစကား၊ အဆို
အမိန့်နှင့် ဘာသာရေးစာပေများက ဗုဒ္ဓ
ဘာသာကိုးကွယ်သော ကျွန်တော်တို့ လူ
သားများအတွက် အရေးကြီးသော အရာ
ပင်ဖြစ်သည်။

“ရယူခြင်းထက် ပေးဆပ်ခြင်း
က ပိုပြီးမွန်မြတ်သည်”

ကျွန်တော်နှစ်ဦးကြိုက်သော အဆို
အမိန့်လေးဖြစ်သည်။ ရယူခြင်းထက် ပေး
ဆပ်ခြင်းက ပိုပြီးမွန်မြတ်သည်မှာ အမှန်
ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်ရယူနိုင်လျက်နှင့်
စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်းက မွန်မြတ်ပြီး ကြည်
နူးစရာကောင်းလှသည်။ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော
ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံလေး အမှတ်
တရဖြစ်နေသလို၊ ကျွန်တော်၏ဆုံးဖြတ်
ချက်အတွက်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်
တော် ကျေနပ်နေမိသည်။

“လူဖြစ်ပေမဲ့ လူလိုသိဖို့ လွယ်မယ်
မထင်နဲ့” ဟု ကျွန်တော့်အမေက ဆုံးမ
ခဲ့သလို “လူဆိုတာ အလိုက်သိရတယ်၊
မေတ္တာထားတတ်ရမယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်ရတယ်၊ တစ်မက်မှုကို တတ်နိုင်
သမျှ လျော့ရမယ်” ဟုလည်း အဘိုးက
ဆုံးမခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးနှင့်
အမေ၏စကားများကို လိုက်နာခဲ့သည်။
အထူးမပြင် မိမိ၏ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လုပ်
ရပ်တစ်ခုကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက် (သို့)
လူတစ်စု စိတ်ကြည်လင်သွားမည်ဆို
လျှင် ထိုလုပ်ရပ်သည် ဒါနဟုလည်း ပြော
လို့ရသည်။ “စေတနာဒါန” ဟုဆိုနိုင်သည်။

ကာလတစ်ခုတုန်းက ကြီးမားသည့် ရပိုင်ခွင့်တစ်ခု ကျွန်တော်၏ လက်တစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ထိုရပိုင်ခွင့်ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည်။ မယူသင့်ဘူးဟုလည်း ဘာသာတရားက ကျွန်တော်ကိုဆုံးမသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဘဝ တောက်ပြောင်မှုနှင့် ဝေးခဲ့သော်လည်း ဗုဒ္ဓ၏ စကားကို လိုက်နာနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်တော်ကြည်နူးမိသည်။

ကျွန်တော် မြို့သစ်လေးတစ်ခုမှာ နေသည်။ ကျွန်တော်၏ နေရာထိုင်ခင်းနှင့် ကျွန်တော်အလုပ်ကဝေးသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သွားသည့်နေ့တိုင်း အသွားအပြန် ၅၀၀ ကျပ် ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ရှိသည့်နေ့တွင် မြို့ထဲသို့ ထွက်ပြီး အလုပ်မရှိလျှင် အိမ်မှာပင် စာရေး၊ စာဖတ်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် အလုပ်က စာပေနှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့် ဝန်းကျင်မှ မိတ်ဆွေတချို့က စာအုပ်စာပေနှင့်ပတ်သက်ပြီး လိုလျှင် ကျွန်တော်ကို အကူအညီတောင်းလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း အကူအညီပေးခဲ့သည်။

တစ်ရက်မှာ ဝန်းကျင်မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက စာအုပ်သုံးအုပ်မှာသည်။ စာအုပ်ဈေးနှုန်းမသိသဖြင့် “၁၀၀၀ ကို လမ်းစရိတ်အဖြစ် သုံးလိုက်ပါ” ဟုဆိုကာ ၅၀၀၀ ပေးလိုက်၏။ ထိုနေ့ကသူမှာသည် စာအုပ်သုံးအုပ်ကို အလွယ်တကူဝယ်လို့ရသည်။ သုံးအုပ်ကို ၄၀၀၀ ကျသဖြင့် ၁၀၀၀ ပိုသည်။ လမ်းစရိတ်ယူပါဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ထိုငွေဖြင့်ကျွန်တော် ထမင်းစားနိုင်သည် (သို့) လက်ဖက်ရည်သောက်နိုင်သည်။ သို့သော် ထိုငွေကိုသုံးဖို့ ကျွန်တော်ဝန်လေးနေမိသည်။ သုံးသင့်၊ မသုံး

သင့်ကိုလည်း မေတ္တာတရား စာနာစိတ်တို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး အလေးအနက်စဉ်းစားနေမိသည်။

အကူအညီ တောင်းသူဆိုသည်မှာ အလိုတူသည်ဖြစ်စေ၊ အလိုမတူသည်ဖြစ်စေ လမ်းစရိတ်ယူပါဟုသာ ဆိုမည်ဖြစ်၏။ ယူသင့်၊ မယူသင့်ကို ကျွန်တော်က စဉ်းစားရမည်။ ထိုနေ့က သူစာအုပ်မမှာလျှင်လည်း အလုပ်ရှိသဖြင့် ထိုခရီးကို မိမိစရိတ်နှင့် လာရမည်သာဖြစ်၏။ ထို့ပြင် သူမှာသည်ပစ္စည်းသည် အလေးအပင်မို့ ထမ်းရပိုးရသည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုလမ်းစရိတ် ၁၀၀၀ကို ကျွန်တော်ယူလိုက်မည်။ သို့သော် မည်သည့်အားထုတ်မှုမျှ မပြုလိုက်ရဘဲ လမ်းစရိတ်ယူလိုက်ရမည်မှာ တပ်မက်ရာရောက်လွန်းသည်။ ဗုဒ္ဓ၏စကားနှင့်လည်း ဆန့်ကျင်ရာရောက်သည်။ တရားမဲ့လွန်းသည်ဟုလည်း ထင်သည်။ သို့သော် ခက်နေသည်မှာ လောလောဆယ် နံနက်စာထမင်း မစားရသေးသဖြင့် ကျွန်တော်အရမ်း ဆာလောင်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဝယ်စားဖို့စိတ်ကူးသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်ငွေအဖြစ် အပြန်လမ်းစရိတ်သာ ကျန်တော့သည်။ “လမ်းစရိတ် ၁၀၀၀ ယူပါ” ဆိုသောငွေနှင့် ထမင်းဝယ်စားနိုင်သော်လည်း ထိုငွေကို မသုံးချင်ပေ။

လောကထဲမှ ရှိရှိသမျှရောဂါထဲတွင် ဆာလောင်နာရောဂါသည် အနှိုင်းမဲ့ ရောဂါဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆာလောင်ခြင်းထက်ပိုပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို နာကျင်နှိပ်စက်သည်ရောဂါ မရှိဟု အရှင်ဆန္ဒာဓိကက မိန့်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်လည်း လောလောဆယ် အနှိုင်းမဲ့ရောဂါကို ခံစားနေရသည်။ သို့သော် “စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဒါနဖြစ်သည်”ဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ စကားကို သတိရလာပြီးသည်နောက်

လမ်းစရိတ်ငွေ ၁၀၀၀ ကို ပြန်ပေးဖို့ အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ ကားမှတ်တိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ အစာအိမ်သံစုံတီးဂိုင်းက အော်မြည်နေဆဲပင်ဖြစ်၏။

မှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်နေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ မဆံ့တာကြာပြီဖြစ်သည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိလေသည်။ မှတ်တိုင်လေးမှာပင် စကားတွေပြောနေတုန်း သူငယ်ချင်းစကားတစ်ခွန်းက “မကောင်းတာမလုပ်နှင့် ကောင်းတာလုပ်” ဆိုသည့်စကားလေးကို သက်သေပြလိုက်လေသည်။

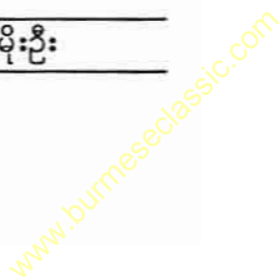
“ကံ... သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာမင်း နဲ့ငါ မတွေ့ဘဲ ကြာပြီ။ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ နံနက်စာစားရင်း စကားပြောကြရအောင်”

တကယ်တော့ အဖြူရောင်စိတ်ကူးလေးနှင့် ပေးဆပ်စွန့်လွှတ်ခြင်း အကျိုးဆက်ကို ယခု မိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် လက်တွေ့ခံစားလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အထက်ပါဖြစ်စဉ်လေးကို ကျွန်တော် ရိုးရိုးလေး တွေးကြည့်သည်။ ရပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပေးဆပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ပေးခြင်းသည် ဒါနဖြစ်သည်။ ယခုဘဝပေးခြင်းသည် နောက်ဘဝတစ်ခုသို့ အသွား ကုသိုလ်ယူသွားခြင်း ဖြစ်သလို၊ တပ်မက်တွယ်တာမှုကိုလည်း လျော့ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တစ်စုံတစ်ယောက် စိတ်ကျေနပ်စေရန် ဝန်ဆောင်မှုပေးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

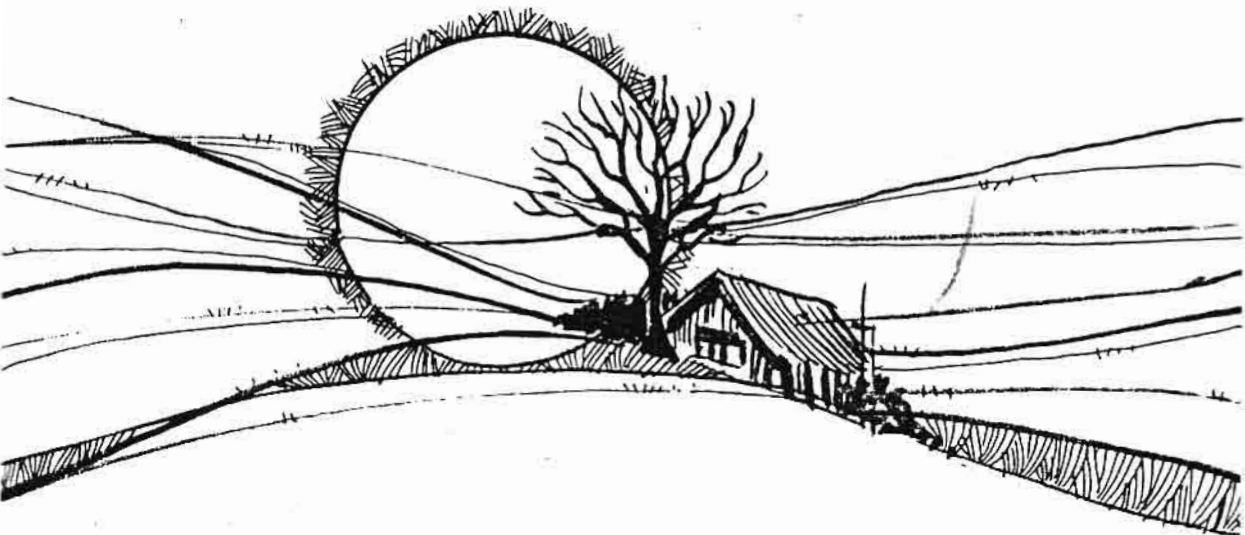
ထို့ကြောင့် ကောင်းတာလုပ်ခြင်း မကောင်းတာကို ရှောင်ခြင်းနှင့် မိမိစိတ်ကိုဖြူစင်အောင် ထားခြင်းများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အစစ်တို့၏ တာဝန်များပင်ဖြစ်လေသည်။

မောင်မိုးဦး

အလှူအတန်းအစားအားလုံး
အားလုံးအားလုံး

ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထု

အိပ်မက်ပေးတဲ့ လူ့ဘြောက်ကလေး

နန္ဒာမိုးကြယ်

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ရပြီး ခါးကလေးကြောခင်မှာပင်ဖြစ်သည်။

နယ်ချဲ့၏ သွေးထိုးလွှဲဆော်ပေးမှုကြောင့်လား မဆိုသား။

တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေသည် ဝါးအစည်းပြေသည်အလား ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လာ၏။ ရဲဘော်ဖြူ၊ ရဲဘော်ဝါ ကွန်မြူနစ်၊ အလံနီ စသည်ဖြင့် ဝါဒ ရေးရာ အဖြာဖြာတို့ကို ရှေ့တန်းတင် လျက် သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း ဖြစ်လာ ကြပြီး လက်နက်ကိုင် တောဒိုသု တောခိုကြကုန်၏။ လက်ရှိအစိုးရမှာ

လည်း ပဆပလ နှစ်ခြမ်းကွဲကာ ဦးနှု နှစ် သန့်ရှင်းအစိုးရနှင့် ဦးကျော်ငြိမ်း ၏ တည်မြဲအစိုးရတို့ မဲပုံးထောင်ကြ တော့သည်။

လက်နက်ကိုင် တောဒိုသုတို့မှာ တရိုမ်းတရိုမ်း။

ပြည်သူအပေါင်းတို့မှာ ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေး ဖြိုကွဲလာခြင်း၊ ပြည်တွင်း စစ်များ ဖြစ်ပွားလာခြင်းတို့အတွက် ဘဝရပ်တည်မှု အခြေအနေမှာ လုံခြုံ မှု သိပ်မရှိတော့။ သည်ကြားထဲ တော မီးအလောင်ကို လက်ခမောင်းထခတ်

ရန် စောင့်နေကြသော တောကြောင် တွေဆိုသည်မှာ နေရာအနှံ့။ အထူး သဖြင့် ကျေးလက်တောရွာများ၊ ဝေးလံခေါင်ဖျားဒေသနေ ပြည်သူများ အဖို့ပြည်တွင်းလက်နက်ကိုင် သောင်း ကျန်းသူတို့ကိုလည်း ကြောက်ရ၊ ခိုး သားဓားပြတို့ကိုလည်း ခိုးရွံ့ထိတ် လန့်ရနှင့် ကျီးလန့်စာစား နေထိုင်ကြ ရလေသည်။

'လက် ဆွဲ ချောင်း' ဟူသော ကရင်-မြန်မာ ရွာကလေးကား မြင်ခ ကျွန်းပေါ်ဒေသ၌ တည်ရှိလေသည်။

သေချာစွာ ဆိုရလျှင် ဧရာဝတီတိုင်း၊ မအူပင်မြို့နယ်၊ ဓနုဖြူမြို့ တစ်ဖက် ကမ်း၌ တည်ရှိပြီး လယ်ယာစိုက်ပျိုး ရေးကို အဓိကထား အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းပြုရသော ရွာကလေးပဲ ဖြစ် သည်။

အဆိုပါ လက်ဆွဲချောင်းရွာ ကလေး၌ ကိုဘရင်နှင့် မဆင်မေ ဆိုသော လင်မယားတို့ နေထိုင်ကြ သည်။ ကိုဘရင်က ကရင်လူမျိုး လက်ဆွဲချောင်းရွာသားဖြစ်ပြီး မဆင် မေမှာ မြန်မာလူမျိုး အဖျောက် ပန်း တုံးပိတ်ရွာသူ ဖြစ်လေသည်။ ကိုဘ ရင်၏ အလုပ်က စပါးပေါ်ချိန် စပါး အငှားရိတ်သည်။ သရက်ပေါ်ချိန်၌ သရက်ခြံများကိုချုပ်ပြီး သရက်ကုန် ကူးသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဒေသထွက်ကုန် တစ်ခုဖြစ်သော သင်ဖျူးဖျားများကို ဖောက်သည်ယူကာ ရန်ကုန်သို့ တက် ရောင်းသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မဆင်မေ က ရံဖန်ရံခါ ဆေးပြင်းလိပ် လိပ် သည်။ သင်ဖျူးဖျားရက်သည်။ သည် လိုမျိုး မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်သည့် အတွက် လင်မယားနှစ်ယောက်၏ နှစ်ဝမ်းနှစ်ခါမှာ ပူပင်စရာသိပ်မရှိပေ။

သို့သော်ငြား ကာလဆိုး၊ ကာလ ကြပ်ထဲ၌ စီးပွားရှာသည်ဆိုတော့ အဆင်ချောသည်လည်း ရှိသကဲ့သို့ အဆင်မချောသည်လည်း ရှိသည်ပင်။ သည့်ထက် ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူ

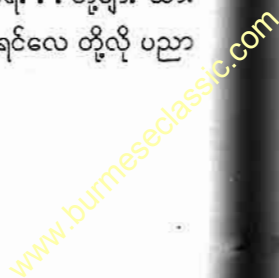
များ၊ ခိုးသားဓားပြများ ဝင်လာမည်ကို လည်း စိုးတထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရ သည်။ အစိုးရလက်နက်ကိုင်တပ်များ ဝင်လာလျှင်တော့ နေရထိုင် ရ အကောင်းသား။ သို့ရာတွင် အစိုးရ တပ်များက အမြဲတမ်း စခန်းချသည် မဟုတ်။ ဝင်လာပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့သွားကြ ရပြန်သည်။

တကယ်တမ်းသာ ခေတ်အခြေ အနေ အေးချမ်းမည်ဆိုပါက လက် ဆွဲချောင်းရွာကလေးသည် အတော် ကလေးကို နေဖို့ ထိုင်ဖို့ကောင်းသည့် ရွာကလေးပဲဖြစ်သည်။ ကိုဘရင် မဆင်မေတို့ ခြံကလေးမှာ အပင်ကြီး အပင်ငယ်တွေက အုပ်အုပ်ဆိုင် ဆိုင်။ ဝါးပိုးဝါးရုံ၊ ဝါးနက်ရုံတွေ ရှိ သလို စိမ်းစားသရက်ပင်၊ ရင်ကွဲ သရက်ပင်တို့မှာလည်း ထီးထီးမားမား။ နွေဦးသစ်ပြီဆိုသည်နှင့် မန်ကျည်း ရွက်များနှင့်အပြိုင် အရွက်နုကလေး များ ထွက်လေ့ရှိသည့် ရေသနပ်ပင်၊ ခွေးမကြီးနို့ ခွေးကလေးတွေ ဝိုင်းစို့ သည့်အလား အသီးရင့် အသီးကင်း တို့ ပြွတ်တွဲနေသည့် သဘောပင်များ က ဝေဝေဆာဆာ။ ထို့ထက် ကိုဘရင် ဝါသနာအရ စိုက်ပျိုးထားသော ရွက်လှပင်အမျိုးအစား အစုံစုံတို့က ခြံအလှကို တင့်တယ်စေသည်နှင့် အမျှ ခြံစည်းရိုး၌ စိတန်းလျက် ရှိကြ သော ကွမ်းသီးပင်တို့မှာလည်း

အပြိုင်းအရိုင်း။ သည်တော့လည်း နေ့တတ်လျှင် ကျေနပ်စရာတွေက အများကြီးဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

ရွာကလေးမှာက ပညာရေးနှင့် စပ်လျဉ်းပြောဆိုရလျှင် ကျေးရွာမူလ တန်းကျောင်းကလေးတစ်ကျောင်းသာ ရှိသည်။ စာသင်သားတို့မှာ လေးတန်း အောင်ပြီဆိုသည်နှင့် ရှေ့ဆက်မတက် ကြတော့။ အလယ်တန်းကျောင်း၊ အထက်တန်းကျောင်းတို့ တက်ဖို့ဆို သည်က လက်ဆွဲချောင်းရွာနှင့် အတော်အတန်ဝေးသော ဆကာကြီး သို့ ရွာစဉ်တစ်လျှောက်ဖြတ်ကာ သွား တက်ရသည်။ စက်ဘီးရှိလျှင်တော့ မဆိုး။ ရွာမှာက စက်ဘီးဝယ်နိုင်သူ ဆို၍ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုကျင်မောင် မအမြင့်တို့သာလျှင်ရှိသည်။ သည် တော့လည်း ရွာရှိကလေးများမှာ လေးတန်းအောင်ပြီးသည်နှင့်လည်း ကောင်း၊ လေးတန်းမအောင်သည့် တိုင်အောင် သေစာရှင်စာမက ဖတ် တတ်ပြီဆိုသည်နှင့် ကျောင်းမှထွက် ကာ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း အလုပ် များထဲသို့ ဝင်ရောက်ကြသည်သာ များလေသည်။ ဤ၌ ကိုဘရင် မဆင် မေတို့မှာလည်း ဘာထူးမှာတဲ့နည်း။ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သေစာ ရှင်စာမျှသာ တတ်မြောက်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။

“မဆင်မေရေ... တို့များ သား သမီးတွေ ရလာရင်လေ တို့လို ပညာ

မတတ်၊ ဘာမတတ် မဖြစ်စေရဘူး၊ အတန်းပညာတွေ အများကြီးသင်ပြီး ပညာတတ်တွေ လုပ်ခိုင်းမယ်ဟေ့”

“ကောင်းတာပေါ့ ကိုဘရင်ရယ်၊ ဒါမှလည်း ကျွန်မတို့ရဲ့ အမျိုးအနွယ် က မြင့်လာမှာ မဟုတ်လား”

ကိုယ်တိုင်အတန်းပညာ မရှိလင့်ကစား ရန်ကုန်သို့ မကြာခဏ ရောက်လေ့ရှိသော ကိုဘရင်အဖို့မတော့ ပညာတတ်ဖြစ်လျှင် လူနေမှု မြင့်မားသည်ကို သဘောပေါက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သားသမီးများ ရလာလျှင် ပညာတွေတတ်လျှင် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်ရမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်းရှိလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုဘရင်နှင့် မဆင်မေတို့၏ အသက်က အတော်ကလေးကွာသည်။ ပြောရလျှင် ကိုဘရင်၏ အသက်က မဆင်မေထက် ၁၅ နှစ်ကြီးသည်။

ဟုတ်၊မဟုတ်တော့ မသိ။ သို့ရာတွင် လက်ဆွဲချောင်းတစ်ရွာလုံးကတော့ မဆင်မေကို လူဝင်စားဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ မဆင်မေသည် ယခင်ဘဝက လက်ဆွဲချောင်းသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်လျက်သားကျ၊ သားသမီးတွေ မွေးဖွားပြီးနောက် အဖျောက်-ပန်းတုံးပိတ်ရွာ၌ လူလာဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါကို ယခင်ဘဝက မောင်တော်စပ်သူတွေ ပန်းတုံးပိတ်

အလှူသွားရင်း တွေ့ကြုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မဆင်မေသည် အတိတ်ဘဝက သူ့မောင်တွေ၊ သူ့အိမ်သားတွေ၊ သူ့နေထိုင်ခဲ့ပုံတွေ၊ သူ့အဝတ်အစားတွေ တစ်ခုမကျန် ခရေစေ့တွင်းကျတိကျစွာ ပြောဆိုနိုင်၍ အံ့အားတသင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီး လက်ဆွဲချောင်းကို ခေါ်ခဲ့ရာမှ ကိုဘရင်နှင့် ရေစက်ဆုံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရေစက်မဆုံ၍လို့လည်း မဖြစ်။ အတိတ်ဘဝက ခင်ပွန်းတော်စပ်သူခဲ့ဖူးသော သက်ကြားအိုကြီးက အမြဲလို ရွှေစွန်ညို လုပ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုဘရင်နှင့် အိမ်ထောင် ကျပြီးသည့် နောက် အတိတ်ဘဝကို လုံးဝသင်ပုန်းချေလိုက်သည်။ လူဝင်စားအကြောင်း တစ်စကလေးမျှပင် မဟာတော့။

အသက်အတော်ကလေး ကွာဟတော့ ကိုဘရင်အဖို့ မဆင်မေအပေါ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အပြည့်အဝဖြင့် များစွာမှ အကြင်နာပိုခဲ့ရသည်။ မဆင်မေကလည်း မယားဝတ္တရားလုံးဝမလစ်ဟင်းစေခဲ့။ သည်လိုနှင့် ဒိုးတူဘောင်ဘက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရင်းမှ မဆင်မေ ကိုယ်ဝန်ရလာခဲ့သည်။ သည်အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရသည်မှာ ကိုဘရင်ပဲဖြစ်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မဆင်မေရယ်၊ သည်ကနေ့ကစပြီး ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နဲ့၊

သက်သောင့်သက်သာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးသာနေ၊ ကိုဘရင် အားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ ကျန်းမာရေးတို့ပဲ ဝရစိုက်၊ မိခင်ကျန်းမာမှ ရင်သွေးလည်း ကျန်းမာမှာကွယ်”

“အို... ကိုဘရင်ရယ်၊ အလဟဿတော့ မနေချင်ပါဘူးတော်၊ ကျုပ် လုပ်နိုင်တာလေးတွေတော့ လုပ်ပါရစေ၊ ကိုယ်ဝန်က မွေးဖွားဖို့ရာ အချိန်တွေ အများကြီး လိုပါသေးတယ်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေးရှိမှ ကျန်းမာတာရှင့်”

သည်တော့လည်း ကိုဘရင်အဖို့ မဆင်မေ အလိုကျ ခွင့်ပြုရသည်သာပင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဘရင်အဖို့တော့ သူတို့လင်မယား၏ ကမ္ဘာကလေးအတွင်းသို့ ရတနာနှောင်ကြီးကလေးတစ်မျှင် တိုးလာမည့်အရေးအတွက် တိုးတိုးပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေရသည်သာတည်း။

ထူးတာတော့ ထူးသည်။ အချို့သော ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမသားများ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာသည်ဆိုလျှင် ဝမ်းဗိုက်အနေအထားက စူပြီးမောက်လာတတ်စမြဲ။

မဆင်မေကျတော့ သည်သို့မဟုတ်။ ကိုယ်ဝန်စဆောင်ပြီးသည့်နောက် တစ်လပြီး တစ်လသာ ကြာ

သွားခဲ့သည်။ ဝမ်းဗိုက်အနေအထားက နဂိုဒုံရင်းမှ ဒုံရင်းအတိုင်း။ သွေးလုံးလေလုံးတွေများ ဖြစ်နေမလား စုံစမ်းကြည့်တော့ ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဒေါ်မြညွန့်က...

“ဟဲ့ မောင်ဘရင် နင့်မိန်းမ မဆင်မေရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဟာ တကယ့်ကိုယ်ဝန်ပါဟဲ့၊ ကိုယ်ဝန် စရှိပြီဆို ကတည်းက ဘယ်မှာ ဓမ္မတာပေါ်တော့လို့လဲ”

ဒါတော့လည်း ဟုတ်ပေသား။ ကိုယ်ဝန်စရှိပြီ ဆိုကတည်းက ရာသီပန်း မပွင့်တော့။

“အဲ... ဝမ်းဗိုက်ပူမလာတာက တော့ ထူးခြားသလိုပဲ၊ ငါ့ဝမ်းဆွဲလုပ်သက်တစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ဒါမျိုး မကြုံဖူးပါဘူး၊ အင်း ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြကြီးသွားပြီး စမ်းသပ်ရင်တော့ အဖြေတစ်ခုခုတော့ ထွက်လာမှာ အမှန်ပဲ”

သည်အခါကာလတုန်းက ရန်ကုန်ကို သွားရသည်မှာ မလွယ်။ မနက်ခင်း ရွာမှ ဆကာကြီး ကျားကျွန်းသို့ သွားကာ ဧရာဝတီသင်္ဘောဖြစ်ဖြစ်၊ ကြားသင်္ဘောဖြစ်ဖြစ် ကြက်ခြင်းများ၊ ကုန်စည်များအကြား တိုးဝှေ့နေရာယူကာ တစ်ညလုံး အချိန်ဖြုန်းပြီးပါမှ ရန်ကုန်ရောက်တော့သည်။ ရောက်တော့ရော အဘယ်မှာ တည်းခိုရပါမည်နည်း။ တကယ့်ကို မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်ဘဝမျိုး။ သည်တော့လည်း

ရန်ကုန်သွားဖို့အရေးကို သံယောဇဉ် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရသည်။

သည်ကာလမှာပင် မမျှော်လင့်သော ကြမ္မာဆိုးတွေက ဝင်လာခဲ့သည်။

ရွာတွင်းသို့ ဝင်လာသော သူပုန်တပ်နှင့် အစိုးရတပ်တို့ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်တိုးကာ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြတော့သည်။

“ဒိန်း... ဒိန်း”

“ဒက်... ဒက်... ဒက်... ဒက်”

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်”

“ရွီး... ခုံး”

ပစ်ခတ်သံများ၊ ပေါက်ကွဲသံများက နားကွဲလှမတတ်။ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး မရှိ၊ အပစ်အခတ်တွေက မရပ်စဲ။ သည်တော့ ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့မှာ မြေစာပင်တွေ ဖြစ်ကြရချေသည်။

“မဆင်မေ အိမ်အောက်က ကျင်းထဲကို ဝင်ပုန်းလေ၊ ဝင်ပုန်း”

“ရှင်လည်း လိုက်ခဲ့လေ ကိုဘရင်”

“လိုက်ခဲ့မယ်၊ မင်း အရင်ဝင်ပုန်းနဲ့၊ ဟော ဟိုမှာ ဆရာမ မရင်မြတို့ ပြေးလာနေကြပြီ၊ သူတို့ကိုလည်း ခေါ်လိုက်ပါ”

သည်လိုမျိုးအခြေအနေတွေကို ရိပ်စားထားမိသည်မို့ ဝဲပျံလျက်ရှိသော ကျည်ဆန်များရန်မှ ကင်းလွတ်စေရေးအတွက် အိမ်အောက်၌ ပုန်းခိုဝပ်နားဖို့ရာ ကျင်းထူးထူးခဲ့ရသည်။

မဆင်မေတို့ မြေကျင်းထဲအရောက်မှာ တော့ ကိုဘရင်လည်း ခြေတံရှည် အိမ်ကလေးထက်မှ အလျင်စလို ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟာ... အား... နာလိုက်တာ”

မြေပြင်၌ ပုံလျက်သားလဲကျသွားသည်။ ရုတ်တရက် အားယူ၍ ထကြည့်လိုက်သည် မရ။ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ညာခြေတစ်ဖက်က မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်လွန်းလှသည်။ တကယ်တော့ ကိုဘရင် တစ်ယောက် ခြေသလုံးပွတ်တိုင်လည်သွားခဲ့ခြင်းပင်။

“ကိုဘရင်... ကိုဘရင်”

“အေး... ငါ လာနေပါပြီ”

ပြောမည်သာ ပြောရသည်။ ခြောက်ပေ၊ ခုနစ်ပေလောက်နေရာကို ဒရွတ်တိုက်ဆွဲလာခဲ့ရသည်။ နာကျင်ခံစားရသည်မှာ ပြောစရာပင် မရှိတော့။

ခြေသလုံးပွတ်တိုင် လည်သွားသည့် ဝေဒနာကို သုံးလေးလမထခံစားနေရသည့်အတွက် ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ဖြစ်လင့်ကစား မည်သည့်စီးပွားရေးမှ မလုပ်နိုင်။ အိပ်ရာထက်မှာပင် လဲနေရသည်။ မဆင်မေ သင်ဖျူးရက်ခလေးနှင့်ထိမနက်မီး ညမီးကို ဆက်နေရတော့သည်။

ခေတ်မီဆေးဝါးတို့နှင့် အကုသ
မခံရလင့်ကစား ဝိသေသဆရာ
ဦးအောင်ကြီး ဖော်စပ်သော မိဿလင်၊
လင်းနေ၊ မြင်းချေး စသော ဒဏ်ကြေး
ဆေးတို့ဖြင့် ကာလအတန်ငယ်ကြာမ
သက်သာသည့်အခြေ ရောက်ခဲ့
သည်။ ဒါတောင် လမ်းလျှောက်လျှင်
တောင်ငွေးမပါဘဲ မရ။ သည်အခြေ
အနေမျိုးမှာ ဘယ်လိုလုပ် သရက်
ကုန်၊ သင်ဖျူးဖျာကုန် ကူး၍ရမှာတဲ့
နည်း။ စပါးရိတ်မည် ဆိုပြန်တော့
လည်း စပါးရိတ်ချိန်မှ မဟုတ်ဘဲ။

“ကိုဘရင်ရယ် စိတ်ဓာတ်မကျပါ
နဲ့၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး
အတွက်ကတော့ ကျွန်မ သင်ဖျူးဖျာ
ရက်ခနဲ့ အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်တော်”

သည်အတွက် အမရာ၊ ကိန္နရီ၊
မဒီ၊ သမ္ဘူလ မဟုတ်လင့်ကစား
မဆင်မေအပေါ် ကျေးဇူးတင်ရပါ
သည်။

သည်အနေအထား ချို့ငဲ့လှ
သော အခြေအနေမှာပင် တစ်ညမှာ
တော့ ထူးထူးကဲကဲ ဆိုသလို မဆင်
မေ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဝိုက်
နာလာသည်။

“အား... အမယ်လေး နာ
လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုမှန်းမသိအောင်
နာလိုက်တာ ကိုဘရင်ရယ်၊ ဒေါ်မြ
ညွန့်ကို ခေါ်ပေးပါ”

“အေး... အေး... ဘာမှမပူနဲ့
မဆင်မေ ငါ အခုပဲ သွားခေါ်ပါမယ်”

လက်စွဲတော် တောင်ငွေးကလေး
ကိုဆွဲလျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာ
တော့ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သူ ငတိုး
ရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုဘရင် ဘယ်လဲဗျ”

“ဟာ ငတိုး၊ မင်းအစ်မ ဝိုက်နာ
လို့တဲ့ကွာ၊ အဲဒါ ဒေါ်မြညွန့်ကို သွား
ခေါ်မလို့”

“နေ... နေ... အစ်ကိုဘရင်
အစ်မဆင်မေအနားမှာပဲနေ၊ ကျွန်တော်
ပြေးပြီးသွားခေါ်ပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ငတိုးရယ်”

ငတိုး ပြေးထွက်သွားတော့ သေ
ကောင်ပေါင်းလဲ အော်ဟစ်ညည်းညူ
နေရှာသော မဆင်မေအပါး ကိုဘရင်
ရောက်သွားခဲ့ရသည်။

“ဘာမှမပူနဲ့ မဆင်မေ၊ ငတိုး
သွားခေါ်နေတယ်၊ ခုပဲ ဒေါ်မြညွန့်
ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်...
အမလေး... လေး... ”

မကြာခင်မှာတော့ ငတိုးနဲ့အတူ
ဒေါ်မြညွန့် ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့
မဆင်မေကို စမ်းသပ်သည်။

“ကဲ... နင်တို့ အရှေ့ခန်း ထွက်
နေကြ၊ ဒါ မီးဖွားချင်တဲ့လက္ခဏာပဲ”

“ဗျာ... ”

ကိုဘရင် အံ့ဩသွားရသည်။
ဝိုက်ကြီးသည့် လက္ခဏာ မရှိပါဘဲနှင့်
မဆင်မေ မီးဖွားတော့မတဲ့။ ဟုတ်မှ
ဟုတ်ပါသေးရဲ့လား။ မည်သို့ဆိုစေ

မိန်းမတို့ကိစ္စကို သူ မသိ။ အိမ်ရှေ့
ခန်းသို့ ထွက်နေလိုက်၏။ ငတိုးကမူ
ရေနှေးအိုး တည်နေသည်။

မကြာခင် အိမ်ခန်းတွင်းမှ ဒေါ်မြ
ညွန့်၏အသံ ကြားရသည်။

“မွေးပြီးကွယ်... မွေးပြီ၊ ဟဲ့
မဆင်မေ ဟောဒီစမုံနက်ထုပ်ကလေး
ကို ငယ်ထိပ်ပေါက်သွားလောက်
အောင် ရှူစမ်း... ရှူစမ်း”

မွေးပြီသာဆိုသည်။ ကလေးငို
သံကို မကြားရ။ သည်တော့ ကိုဘရင်
ခမျာ ရင်အစုံ လှိုက်မောသည်နှင့်
အမျှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရသည်။

“ဗျို... ဒေါ်မြညွန့်၊ ဘာလေး
မွေးလဲဟင်၊ မဆင်မေကော နေကောင်း
ရဲ့လား”

“ဟဲ့... တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ ငါ
ထွက်လာခဲ့မယ်၊ နင့်မိန်းမ ဘာမှမဖြစ်
ဘူး၊ ပင်ပန်းလို့ မှိန်းနေတာ”

သည်စကားကြောင့် ဝေဒနာ
တစ်ဝက် လျော့ပါးသွားရသည်။ ကျန်
ဝေဒနာတစ်ဝက်ကတော့ ရင်သွေး
အတွက် ဝေဒနာ။

“ဟဲ့... သည်ကို လာကြည့်”

“ဟင်... ”

စကောချုပ်ကလေးထဲမှာတော့
လက်မအရွယ်သာသာ သားတစ်
ကလေးတစ်ခု။

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့
ယောက်ျားကလေး အင်္ဂါနှင့်၊ အရွယ်
က အဆမတန်ကို သေးငယ်လွန်းလှ

သည်။ ပြီးတော့ အဆိုပါသားတစ်
ကလေးက လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ လုံးဝမရှိ။

“အဲဒါ မင်းအမြင်ပဲ၊ မင်းမိန်းမ
နေ့စေ့ လစေ့ ဖွားတာတော့မှန်တယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ့ဗိုက်က ကြီးမလာဘူး။
အတော်တော့ ထူးဆန်းတာပဲ၊ ငါ့ဝမ်း
ဆွဲ အလုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ
ဒါမျိုး မကြုံဖူးဘူး။ သည်အသားတစ်
ကြည့်ရတာ ဘာဆိုဘာမျှ လှုပ်ရှားမှု
မရှိတော့။ အသက်ပါမလာတာ သေ
ချာတယ်။ မင်းလည်း ကြည့်ပါဦး”

ကိုဘရင် ကြည့်တော့လည်း
ဒေါ်မြညွန့် ပြောသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေ
သည်။

“ဒါ. . ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
ဗျာ၊ ပြောပါ ဒေါ်မြညွန့်”

“ငါ့အထင်တော့ မြေမြှုပ်ပစ်
လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မြှုပ်ဆို
ဘယ်သူမှ မသိခင်မြှုပ်တာ အကောင်း
ဆုံး၊ တော်ကြာ လူတွေ သိကုန်ရင်
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြစ်ကုန်မယ်။
သွား. . သွား. . လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

အိမ်အောက် ကိုကြည် တော့
ရေနွေးအိုးတည်နေသည့် ငတိုး မရှိ။
သူ့အိမ်သို့ ခေတ္တပြန်သွားဟန်ရှိသည်။
သည်တော့လည်း ထူးဆန်းသော
ယောက်ျားအင်္ဂါပါ သားတစ်ကလေး
မွေးဖွားခြင်းအတွက် အုတ်အော်
သောင်းတင်း မဖြစ်ရလေအောင်
တူရွှင်းတစ်ချောင်းဆွဲလျက် လရောင်
ကင်းလွတ်ရာ ကွမ်းသီးပင်တစ်ပင်

အောက်၌ အဆိုပါ သားတစ်ကလေး
အား မြှုပ်နှံလိုက်တော့သည်။

ကိုစွဲပြီးပြီဆိုတော့ ငတိုးကို
ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောဆိုပြီး
ဒေါ်မြညွန့်အား လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ရ
သည်။

ထိုည၌ ကိုဘရင် တော်တော်နှင့်
အိပ်မပျော်ခဲ့။ မိုးလင်းခါနီးပါမှ မွေး
ခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ထိုသို့
အိပ်ပျော်စဉ် တစ်ခါမျှ မမက်စဖူး
သော အိပ်မက်တစ်ခု မက်တော့သည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ သူ မြှုပ်နှံခဲ့သော
သားတစ်ကလေးသည် သူ့အား စကား
တွေ ပြောနေခဲ့လေသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ အဖေရယ်၊
သားဟာ အဖေနဲ့ အမေတို့ရဲ့ ဆင်းရဲ
ခြင်းကို ကယ်တင်ဖို့ရာ ရောက်လာတဲ့
လူခြောက်ကလေးပါဗျာ၊ အသက်ရှိပါ
သေးတယ်။ ဒါကို မစူးစမ်း မဆင်ခြင်
ဘဲ မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တော့ အဖေတို့နဲ့
သားရဲ့ရေစက်ဟာ ပြတ်သွားပါပြီ၊
သားကို လာပြီးတော့လည်း ဖော်မနေ
ပါနဲ့၊ ဖော်လည်း မထူးတော့ပါဘူး။
သားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွေးတွေ ယက်
ဖော်ပြီး စားသွားပါပြီ”

အိပ်မက်မှ လန့်နိုးတော့ ကိုဘရင်
တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေ ရွဲနှစ်နေ
လေပြီကော။

“ဘာတဲ့၊ အဖေနဲ့ အမေတို့ရဲ့
ဆင်းရဲခြင်းကို ကယ်တင်ရအောင်
ရောက်လာတဲ့ လူခြောက်ကလေးတဲ့
လား”

အဖေ မှားခဲ့ပြီ သားရေ၊ အဖေ
မှားခဲ့ပြီ။

အသိနဲ့နဲ့၊ ဗဟုသုတခေါင်းပါး၊
ပညာမတတ်တဲ့ အဖေရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ
မှားခဲ့ပြီ။ သည်အမှားကို အဖေ သိပြီ
ဆိုပေမယ့် နောက်ကျခဲ့ပါပေါ့လား
သားရယ်၊ အဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့။
ကိုဘရင် ၏ နှလုံးသားထဲမှာ
တော့ ယူကြုံးမရဖြစ်ခြင်းတွေက ပဲ
တင်ထပ်လျက် ရှိနေတော့သည်။

သည်အကြောင်းအရာကလေးကို
တကယ့်ဖြစ်ရပ်လားဟု အမေးရှိလာ
လျှင် ဤစာရေးသူ မိမိအနေဖြင့်. .

“ဒါ တကယ့်အဖြစ်ပါပဲဗျာ”

ဟု ဝန်ခံလိုက်မည် ဖြစ်ပါသည်။
အဘယ့်ကြောင့် ဝန်ခံရလေ
သနည်းဆိုလျှင်ဖြင့် အဆိုပါ လူခြောက်
ကလေးသည် ဤစာရေးသူ၏ အစ်ကို
အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ဤစာရေးသူသည်
အဖေ ဦးဘရင်၊ အမေ ဒေါ်ဆင်မေ
တို့၏ သားထွေး ဖြစ်သောကြောင့်
ပါပေ။

ထူးထွေးတည့်အံ့ရာသော် မဟုတ်
ပါလား။

နန္ဒာမိုးကြယ်

ထူးထူးခြားခြား ပုံပြင်များ

ဝက်သတ်သမား၏ ဝရံ

ဟိုး . . . ရှေးရှေးတုန်းက . . .

ဗာရာဏသီပြည်၌ 'ဗုန္ဒ' အမည်ရှိသော ဝက်သတ်သမား ရှိလေ၏။

ဗုန္ဒမှာ ဝက်များစွာကို မွေးမြူထားပြီး ဝက်များကြီးထွားစေရန် ဂရုပြုနေသူဖြစ်၏။

၎င်းမှာ ဝက်သတ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်သလို အလွန်လည်း ရက်စက်လေ၏။ ဗုန္ဒ၏ မိတ်ဆွေများက -

"ဗုန္ဒရယ် . . . မင်း ဝက်သတ်ရင် ငါတို့တွေ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ဝက်သားစားချင် စိတ်တောင်ပျောက်သွားတယ်"

ဟု ဆိုလေ၏။ ဗုန္ဒမှာ ဝက်များကို ကြီးထွားအောင် အမြဲသနပ်ဆွတ် ထိုသို့ပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့သော ဝက်များမှာလည်း သူတို့၏ သေဘေးကို ကြိုသိနေကြပေ၏။

စိုးဝင်းထွန်း(တာမွေ)

ဝက်သတ်ရာတွင် နာမည်ကြီးလှသော စုန္ဒမှာ ဝက်ကြီးများကိုသတ်ခါနီးတွင် ပိုကြီးထွားစေရန် မလှုပ်နိုင်အောင် ကြိုးဖြင့် ချည်ကာထား၏။ ထို့အပြင် အသားတိုးစေရန် တင်းပုတ်ဖြင့် ဖူးဖူးရောင်အောင် ရိုက်နှက်လေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း . .

“ဟင်း ဟင်း . . တစ်ခါ ရိုက်ရင် တစ်ပိဿာ တိုးတိုးလာတယ်”

ဟု ဆိုပြီး ရိုက်နှက်ကာ ဝက်အရှင်လတ်လတ် ပါးစပ်ကို ဖြစ် တုတ်တံဖြင့် ထောက်ထားပြီး -

“ကဲ . . ဒီတစ်ခါ အရသာလေး မြည်းစမ်းကြည့်စမ်းပါ”

“ဟု ဆိုကာ သံခွက်ဖြင့် ပူပူလောင်လောင် ကျိုက်ကျိုက် ဆူနေသော ရေခွေးကို ပါးစပ်ထဲလောင်းထည့်လေ၏။ ဝက်အရှင်မှာ နာကျင်ခံရခက်သော ဝေဒနာကို လူးလှိမ့်ကာ မချီမဆန်ခံစားရပြီး ရေခွေးသည် ငမ်းထောင်၍ အစာဟောင်းကို တိုက်မများကာ ဖင်ဝမှ ထုတ်ဖောက်လေ၏။

ထို့နောက် စုန္ဒမှာ ထိုသို့ နှင့်မပြီး။ ဝက်အရှင်၏ ကျောပေါ်သို့ ရေခွေးပူပူလောင်လောင်ဖြင့် လောင်း၍ထည့်ရာ မည်းသည့်အရေခွဲတို့မှာ ကျွတ်ကာ ကျွတ်ကာ ကျလေ

၏။ ပြီးမှ ဝက်ကိုယ်မှ အမွှေးတို့ကို မီးတိုက်ပြီး ဓားဖြင့်လည်ကို အရှင်လတ်လတ်ဖြတ်ကာ သတ်လေ၏။ ထွက်ကျလာသည့် သွေးများမှာ မြင်မကောင်း ဖြစ်နေပြီး သွေးကို ခွက်ဖြင့် ခံယူကာ ယင်းသွေးနှင့် အသားကို ရောချက်ကာ သားမယားတို့နှင့်အတူ စား၍ အကျန်ကို ရောင်းချလေ၏။

အနာရောဂါကပ်ရောက်၍ အဝီစိငရဲမီးကဲ့သို့ ပူလောင်လာပြီး . . .

“ကယ်ကြပါ . . ငါ့ကိုယ်တစ်ခုလုံး မီးလိုပူလောင်လှချည်ရဲ့”

ဟု အော်ဟစ်ကာ သူသည် အိမ်ထဲ၌သာ ဝက်ကဲ့သို့ မြည်တမ်း ဟစ်အော်လျက် ခူးနှစ်ဖက်ဖြင့်သာ လှည့်ပတ်လူးလား သွားလာနေရ၏။ ပါးစပ်မှလည်း -

“အား . . နာကျင်လှချည်ရဲ့
ငါ့ကို ဝေဒနာမခံစားရအောင်
လုပ်ပေးကြပါတော့လား။
ကယ်ကြပါ . . လာ ကယ်ကြပါ”

စုန္ဒသည် ဤနည်းအတိုင်း (၅၅)နှစ်တိုင်တိုင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုပြီး ဘုရားကျောင်းအနီး၌ နေသော်လည်း တစ်ရက်မျှ ပန်းတစ်ဆုပ်၊ ဆွမ်းတစ်လုပ် လှူခြင်းကဲ့သို့သော ကောင်းမှုအနည်းငယ်တောင် မပြုခဲ့ပေ။ ဆွမ်းခံကြွလာပါက -

“ကန်တော့ပါသေးရဲ့”
ဟုသာ တွင်တွင် ပြောတတ်လေ၏။
တစ်နေ့သ၌ စုန္ဒမှာ

“အား . . နာကျင်လှချည်ရဲ့၊ ငါ့ကို ဝေဒနာမခံစားရအောင် လုပ်ပေးကြပါတော့လား။ ကယ်ကြပါ . . လာ ကယ်ကြပါ”

ဟု ဝက်ကဲ့သို့ ဆူညံအော်ဟစ် မြည်တမ်းနေလေ၏။ ၎င်း၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ခုနစ်အိမ်တိုင်အောင် အိပ်စက်၍မရ။ ဇနီးမယား သမီးသားများက -

“ဒီရောဂါကသမားလည်း

မကယ်နိုင်ပြီ၊ ငါတို့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ဒုက္ခ မဖြစ်စေရန် မခင်ဖြစ်သူ၏ ဒုက္ခကို မမြင်ရက်၍ တံခါးများ ပိတ်လှောင်ထားမှ”

ဟု ဆိုကာ အိမ်သားတို့သည် အပြင်မထွက်နိုင်အောင် တံခါးများကို ပိတ်ထားပြီး အိမ်အပြင်မှ ဝိုင်း၍ စောင့်နေကြ၏။ စုန္ဒမှာ ငရဲမီးတမျှ ပြင်းပြပူလောင်ပြီး ကြမ်းပြင်၌ လူးလှိမ့်ကာ အစာရေစာ မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဘဲ အော်ဟစ်ကာ နေရလေ၏။

ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ဟစ်အော်မြည်တမ်းကာ ဝေဒနာကို အလူးအလဲခံစားရသော စုန္ဒမှာ ထိုနေ့မှာပင် သေဆုံးခဲ့ရလေ၏။ သေသော် အဝီစိငရဲ၌ ကျခံရလေ၏။

စုန္ဒ ဝက်သတ်သမားသည် ဤခုနစ်ရက်မှာ ဝက်များသတ်သည်မဟုတ်။ သူမှာ ပြုသည့်ကံနှင့်တူသည့်အကျိုးထင်စွာဖြစ်၍ အသက်ရှင်စဉ်ပင် အဝီစိငရဲ ခံခဲ့ရလေသတည်း။

ဆောင်ပုဒ်
အသက်၍ သူမှန်သမျှ ကိုယ်ချင်းစာ

စိုးဝင်းထွဏ်း(တာမွေ)

ဒါဖတ်ပြီးမှ ထိထိုးကြ

မဟော်ဂနီ(သမထ)

ကံဆိုးနေတာလား။ ကံကောင်းနေတာလားဆိုတာ ခွဲခြားသိနိုင်ဖို့အတွက်တော့ အကောင်းဆုံးနည်းကို ပြပါဆိုလျှင် မြန်မာ့အောင်ဘာလေ ရွှေထီခေတ်ကြီးမှာ ဝင်နွဲ့လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကံဆိုတာ မမြင်ရတာ ကံဆို။ ကံကောင်း ဗေဒင် မေးနေရန်မလို၊ ထီထိုးကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပါသည်။

“မလှူတတ်လျှင် ထီထိုးပါ” ဟု ညွှန်းချင်ပါသည်။ တခြား တခြား ကိစ္စတွေမှာ အရည်မရ၊ အဖတ်မရနဲ့ နေ့စဉ် ထွက်ငွေ တွေ ပြနေကြတာပဲ။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိ၊ ကိုယ့်ကံကိုယ် မိဖို့ ထီထိုးလိုက်ခြင်းကို ဖြုန်းတယ်လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။

သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ၎က်အုပ်ထဲသို့ ထီချင် ရာထိသဘောမျိုးနဲ့ ပစ်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် မိမိစိတ်ကြိုက် အကောင်းကို ပစ်မှတ်ထား၍ သေချာကျနစွာ ပစ်မှာလား။ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ပဲ တွက်ကြည့်ပါ။ ထီချင်ရာထိ ပစ်ရင် ၂၀ ရာခိုင် နှုန်းလောက်တော့ ထီနိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျကျနန ဓနစ်တကျ ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်ရင်တော့ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် သေချာမှာ အမှန်ပင်။ ကံကို ဉာဏ်ကူဖို့တော့ လိုပြီနော်။

ဒါကြောင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေ အကျိုးများပြီး အပြုံးပွားနိုင်ဖို့ လမ်းညွှန်ချက်ကလေးတွေ ထီဝါသနာရှင်များ

အတွက် ကန့်ရှုထောင့်မှ တင်ဆက်လိုက်ရပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် တော့ အကြံပေးပါရစေ။ ထီထိုးတဲ့အခါမှာ သုံးတဲ့ အစီရင် ယတြာလေးတစ်ခုပါ။ ရယ်စရာကောင်းပေမယ့် မရယ်ကြစေ လိုပါ။

ထီထိုးတဲ့အချိန်မှာ ထီးတစ်လက်ကို ချိုင်းကြားညှပ် ပြီး ထိုးသင့်ပါတယ်။ ထီဓာတ်ကို ဖမ်းတဲ့ ဓာတ်ဆင်ခြင်းတစ်ခု လိုပဲ သဘောထားကြပါ။ ပြီးတော့ ရှိပါသေးတယ်။ ပန်းအိုး တစ်လုံးမှာ ဒေါနပန်း၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒန်းညွှန် ၁၀ ညွှန်ထည့် ပါ။ စက္ကူနဲ့လုပ်ထားတဲ့ သာသနာ့အလံ တစ်ခုရောင်းကိုလည်း ထည့်ပါ။ ပြီးတော့ ရေဖြည့်ရမည်။ မိမိထိုးထားတဲ့ ထီလက်မှတ် တွေကို အဲဒီပန်းအိုးအောက်မှာ ဖိထားလိုက်ပါ။

ဒါတွေဟာ ထီဓာတ်ကို ဆွဲခေါ်တဲ့ ဓာတ်ဖမ်းနည်းတစ် မျိုး။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဓာတ်ဆင်နည်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆက်လက်ပြီးတော့ ထီဂဏန်းရွေးချယ်တတ်ဖို့ တင်ပြ လိုပါတယ်။ ဒီမိနဲ့ အကျိုးပေးတဲ့ အကွရာ၊ ဂဏန်းတွေကို ရွေးယူတတ်ဖို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကြည့်လွယ်၊ သိလွယ်အောင် အောက်ပါဇယားကို လေ့လာစေလိုပါသည်။

မွေးနံ	အကျိုးပေးအက္ခရာ	အကျိုးပေးဂဏန်း	ထိထိုးရန်ရက်
တနင်္ဂနွေသားသမီး	ပ-ဖ-ဘ-ဗ-မ သ-ဟ	(၁)အစ (၅)အဆုံး (၁)အစ (၆)အဆုံး	တနင်္ဂနွေနေ့၊ ကြာသပတေးနေ့
တနင်္လာသားသမီး	က-ဂ-လ-ဝ	(၂)အစ (၄)အဆုံး (၄)အစ (၄)အဆုံး (၈)အစ (၂)အဆုံး	တနင်္လာနေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ သောကြာနေ့
အင်္ဂါသားသမီး	သ-ဟ စ-ဆ-ဇ-ဈ-ည	(၆)အစ (၃)အဆုံး (၃)အစ (၅)အဆုံး	အင်္ဂါနေ့၊ သောကြာနေ့
ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး	က-ခ-ဂ-ဃ-င ကက-ကခ-ကဂ	(၇)အစ (၄)အဆုံး (၄)အစ (၂)အဆုံး	ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ တနင်္လာနေ့၊ စနေနေ့
ကြာသပတေး သားသမီး	တ-ထ-ဒ-ဓ-န အ	(၆)အစ (၁)အဆုံး (၆)အစ (၆)အဆုံး	ကြာသပတေးနေ့၊ အင်္ဂါနေ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ သောကြာနေ့
သောကြာသားသမီး	အ-ဖ-မ-စည	(၅)အစ (၅)အဆုံး (၅)အစ (၃)အဆုံး (၂)အစ (၅)အဆုံး	သောကြာနေ့၊ စနေနေ့
စနေသားသမီး	ယ-ရ-လ-ဝ-ဏ င-ငှ-ဥ-ပ	(၇)အစ (၇)အဆုံး (၉)အစ (၇)အဆုံး (၈)အစ (၉)အဆုံး	စနေနေ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

အလွယ်တကူ သဘောပေါက်နိုင်သော ဤဇယားပါ စည်းကမ်းများကို လိုက်နာကျင့်သုံး၍ သိန်းဆု၊ သန်းဆုများကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပိုင်ဆိုင်နိုင်၍ သာသနာတော်ကို ထောက်ပံ့နိုင်သော သန်းကြွယ်သူဌေးလောင်းများ ဖြစ်ကြပါစေတည်း။

မဟော်ဂနီ(သမထ)

စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ချမ်းသာစေသည့်

■ ဝဏ္ဏလဒီးထက်

တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့၏ နံနက်ခင်း ၈ နာရီခွဲ အချိန်ခန့်တွင် ဖြစ်၏။ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့ မယ်လမှစေတီ တော်မြတ်ကြီးအတွင်းရှိ နောင်တော်ကြီးစေတီတော်၏ ဗုဒ္ဓပူး ထောင့်တွင် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၆၀ ကျော်၊ ၇၀ အတွင်း ရှိမည်မှန်းရသော ဒ. မျိုးသားကြီးတစ်ယောက် တရားရူမတ် နေလေ၏။ မိနစ် ၃၀ မျှအကြာတွင် တရားအာရုံမှထကာ ဝေနေယျ ဒုက္ခိ၊ သုခိတ သတ္တဝါတို့အား အမျှဝေ၊ မေတ္တာ ပို့သခြင်းတို့ ပြုပြန်လေ၏။ ပြီး...ဘေးတွင် ချထားသော လွယ်အိတ်ကို ကိုင်စွဲကာ ထိုနေရာမှ ထလေ၏။ စေတီအဝင် ဝတွင်ထားခဲ့သည့် သူ၏ဖိနပ်ကို ကောက်ယူကာ ဝမိုးရိပ် ချောင်းကမ်းပါးစပ်တွင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသည့် စားသောက် ဖွယ်ရာ ဆိုင်တန်းများဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ် ဝင့်ကြေးတော်ပြေစေတီဘက်သို့ ကူးသည့် စက်တပ်ကူးတို့ ယာဉ်ဆိပ်အနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ဝင်ကာ မုန့်ဟင်း ခါးနှင့် ကော်ဖီကို မှာယူစားသောက် နားခိုနေလေ၏။ သူကား ယခင်က တာမွေမြို့နယ်တွင် နေသူဖြစ်၏။ ယခုအခါ သူ၏

အာရုံကျရာ ဤမြို့နယ်၊ ဤစေတီတွင် ရက်ရှည် အဓိဋ္ဌာန် လာရောက်ဝင်နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သူ့အမည်ကား ဦးမောင် မောင် ဖြစ်၏။ အရပ်မှာ ၅ ပေ နှင့် ၈ လက်မခန့်ရှိ၏။ အညှိရောင်ဘက်များသော အသားရောင်ရှိ၏။ မျက်လုံးမျက် ဖန် ကောင်း၏။ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်း ထူထူတို့က သူ၏ရပ်ရည်ကို ပို၍ခံ့ထည်စေ၏။ ဦးပြည် ခေါင်းတုံးဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး ကင်း၏။ ပကတိ ကြည်လင်ရှင်းသန့်သော မျက်နှာဖြစ်လေ၏။ ဝတ်စားဆင်ယင် မှုလည်း ရိုးစင်းလွန်းလှ၏။ သူ့လည်တိုင်တွင် ပိုးကြီးနက် ဖြင့် ဆွဲထားသော စာကြည့်မျက်မှန်နှင့် ညာပခုံးထက် လွယ် တင်ထားသော ယောဂီရောင် ချည်လွယ်အိတ်၊ အဖြူရောင် အောက်ခံတွင် အမည်းနှင့် အဝါ၊ အစိမ်းရောင် အကွက်ကျ ခင်း ပလေကတ်လုံခြည်၊ ဖားပါးစပ်ပုံ ဂျာစီလက်ရှည် အဖြူ ရောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။ ဝဲဘက်လက်သူကြွယ်တွင် အလွန်အရည်အသွေးကောင်းသော မဟာရာဇကျောက်ကို ငွေ ဖြင့်ကွင်းဝတ်ဆင်ထားလေ၏။ သူ့အား မြင်လိုက်သည်နှင့်

မြင်ရသူတိုင်းက စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှုမိကြသည်သာ ဖြစ်၏။ သူက စားသောက်မှုကိစ္စ ပြီးလေသော် သူ၏ စီးကရက်ဘူးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ယူ မီးညှို့ကာ ရှိုက်ဖွာလျက် ဟိုမှသည်၊ သည်မှဟို ကူးခတ်နေသည့် စက်တပ်ကူးတို့လှေတို့အား ကြည့်ရှုလေ့လာနေ၏။ ထိုဆိုင်တွင် မိနစ်အတန်ကြာထိုင်ပြီး ကျသင့်ငွေရှင်းကာ ဘိုးတော် နန်းဘက်ဆီသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလေ၏။ ထိုတွင် ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းလေ၏။ အလှူခံဥာနတွင် အလှူငွေထည့်ဝင်၏။ ပြီး... ထိုဘုရားနှင့်ပတ်သက်သော သမိုင်းကြောင်းတို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာ၏။ ကျေနပ်လောက်အောင် လေ့လာမှတ်သားပြီးသော် ပြန်ရန်ပြင်လေ၏။

ဤတွင် အသက်အားဖြင့် ၂၀ နှင့် ၂၅ နှစ်ကြား အရွယ် လူငယ်သုံးယောက်တို့ ယင်း၏ရှေ့မှောက်ထံသို့ ရောက်ရှိလာကြကာ ယင်းတို့ကိုယ်ယင်းတို့က မိတ်ဆက်စကား ဆိုကြလေ၏။ သွက်လက်ချက်ချာဟန်ရှိသော လူငယ်က စ၍...

“ဦးလေးကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ဒီမြို့သားတွေပါ။ အထက်တန်းကျောင်းသားတွေပါ။ ကျောင်းပိတ်တုန်းမှာ ကိုယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေနဲ့ အထွေထွေ ဗဟုသုတရှာနေကြတာပါ။ ကျွန်တော်နာမည်က မောင်ကျော်ပေါ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက မောင်လရောင်၊ သူကတော့ မောင်မောင်စိုးပါ ခင်ဗျာ”

ဤတွင် မောင်လရောင်မှ - “ကျွန်တော်တို့ အဘကို နောင်တော်ကြီးစေတီဘက်မှာ ခုရက်ပိုင်းတွေ ခဏခဏတွေ ခဲ့ရတယ်။ အရင်ကတော့ မတွေ့မြင်ဖူးဘူး။ ဧည့်သည်ထင်ပါရဲ့ ဟု ဝင်ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျန်သော လူငယ်က “မင်းတို့ကလည်းကွား။ ဘာဘကြီးကို လမ်းပေါ်မှာ ရပ်စကားပြောရတာ မရှိသေရာကျတယ်။ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဧည့်ခံဂါရဝပြုကြရင်း စကားပြောကြဆိုကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဤတွင် သူတော်မောင်မောင်က “ကျုပ်ကတော့ဖြင့် ပြည့်စုံပြီးပါပြီ။ မောင်ရင်လေးတို့ ဆန္ဒကို လိုက်လျောသော အားဖြင့် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် လိုက်ထိုင်ပေးပါမယ်ကွယ်” ဟုဆိုရာ လူငယ်လေးတို့နှင့်အတူ ဘုန်းကြီးလမ်းထိပ်ရှိ “ကောင်းထက်ကောင်း” စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ လူသူ

ကင်းရှင်းသော ထောင့်တစ်ထောင့်၏ စားပွဲတွင် အကျအနာနေရာယူပြီးသော် လူငယ်တို့က ကိုယ်ကြိုက်ရာ မာယူဧည့်ခံခဲ့ကြလေ၏။ စားရင်းသောက်ရင်းဖြင့်ပင် ဝါကာခိုင်းမှာ စိုပြည်လျက်ရှိ၏။

မောင်မောင်စိုးက - “ဘာကြီးကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက မိတ်ဆက်ပြီးခဲ့ပြီ။ ဘာဘကြီးအကြောင်းလေးများလည်း သိခွင့်ရရင် သိချင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ ဦးမောင်မောင်က စီးကရက်ကို မီးညှို့ရှိုက်ဖွာကာ မီးခိုးငွေတို့ကို အထုတ်သို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုနောက်မှ “ကျုပ်က တာမွေမှာ နေတာ။ ရက်ရှည်အစိတ္တန်ဝင်ဖို့ အာရုံကျတဲ့ ဒီဘုရား၊ ဒီစေတီမှာ ဒီအချိန်အတိုင်းလာပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ တည်းတာခိုတာက ဒီမြို့က အသိတစ်ယောက်အိမ်မှာပေါ့။ ကျုပ်နာမည်ရင်က ဦးမောင်မောင်ပေါ့ကွယ်”

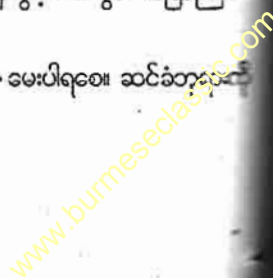
သူက စီးကရက်တို့ကို စွန့်ပစ်ကာ ရေနေ့တစ်ခွက်ကို မော့သောက်ရင်း ခေတ္တနားစဉ်ခိုက်တွင် မောင်ကျော်ပေါမှ “ဦးလေးကြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများရော ရှိလား။ ခုဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“ကျုပ်လား... အရင်က ဝန်ထမ်းပါ။ အငြိမ်းစားယူပြီး တရားဘက် လေ့လာလိုက်စားတယ်။ ဗေဒင်၊ လက္ခဏာစတဲ့ ဂမ္ဘီရုပညာတွေ စိတ်ဝင်စားတယ်။ လေ့လာတယ်။ လိုအပ်ရင် လိုအပ်တဲ့သူကို တတ်နိုင်သမျှ ဉာဏ်မီသမျှ ကူညီတယ်။ အခကြေးငွေလက်မခံ၊ စေတနာသက်သက်သာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်သူ တော်တော်များများက သူတော်မောင်မောင်လို့ သူတို့စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခေါ်ကြတယ်ကွဲ့”

ထိုအခါ မောင်လရောင်မှ “ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကလည်း အဘသူတော်လို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပါရစေတော့ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောရာ ကျန်လူငယ်တို့က အပြုံးမျက်နှာကိုယ်စီဖြင့် နှစ်သက်လိုလား သဘောထားတူညီဟန် ပြကြ၏။ သူတော်မောင်မောင်ကလည်း ရော၍ပြုံးလေ၏။ ထိုနောက် ရောက်တတ်ရာရာတို့ကို ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ပြောကြားမောင်မောင်စိုးက -

“အဘသူတော်ခင်ဗျာ... ဒေမးပါရစေ။ ဆင်ခံဘုရား”

ဘာကြောင့်ကိုးကွယ်ကြတာကို သိသမျှ အသိလေးမျှပေးပါလားခင်ဗျာ”

သူတော်မောင်မောင်က -

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အမေးစကားပဲကွ။ လူတော်တော်များများ မသိကြတဲ့အချက်ကို မြင်တတ်တဲ့ မောင့်ကိုလည်း ချီးကျူးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွမ်းမှာ ချိန်းထားတဲ့အလုပ်ကလေး ရှိနေလေတော့ ဆင်ခံဘုရားအကြောင်းကို ရှင်းဖို့ အချိန်မလုံလောက်လေတော့ နောက်တစ်ပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျရင် ဒီနေရာမှာ ဒီအချိန်ဆိုကြမယ်။ အဲဒီတော့မှ သေချာရှင်းပြမယ်။ မှတ်စုစာအုပ်ကိုယ်စီလည်း ယူလာကြပေါ့”

ထိုအခါ မောင်လရောင်က -

“ဒီဆိုရင် စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေချောမွေ့ရေးအတွက် အစီအရင်နည်းတစ်ခုခုတော့ ပညာပေးပါလား၊ အဘသူတော်ရယ်”

“မောင်တို့ တတ်ချင်၊ သိချင်တဲ့စိတ်ကို ကျွပ်ဖြင့် မချီးကျူးဘဲ နေလိုမရတော့ဘူး။ ကဲ...မှတ်ကြ၊ မရှင်းတာ ရှိရင်လည်း မေးကြ”

ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် လူငယ်တို့က မှတ်စုရေးရန် ကိုယ်စီပြင်ကြ၏။

“ဒီလိုကွဲ့၊ ဒီအစီအရင်ယတြာကို အမှုအခင်းကြုံနေတဲ့အခါ၊ အတိုက်အခံရှိတဲ့အခါ၊ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ ဆိုးရွားနေတဲ့အခါတွေမှာ သုံးရတယ်။ ယတြာလုပ်တာကို ကာယကံရှင် နေ့နံရဲ့ ခြောက်ခုမြောက် နေ့နံသားက ကူညီပေးရမယ်။ အိမ်ကဘုရားကျောင်းဆောင်ထက်မှာပဲ လုပ်လိုရပါတယ်။ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာအခက်အခဲ မပြေမချင်း တင်လှူထားရမယ်။ ကာယကံရှင်ရဲ့ မွေးနေ့ မနက် ၉ နာရီ ၄၀ မိနစ်မှာ လှူရမယ်ကွဲ့။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ် ပန်းလဲပေးရမယ်”ဟု ဆိုကာ စီးကရက်မီးညှို့ ရှိုက်ဖွာနေပြန်၏။ ပြီးလျှင်

“တနင်္ဂနွေသားသမီးအတွက်ကတော့ ဒန်းကြီးပန်း၊ ဒါမှမဟုတ် ဒန်းကျွဲပန်း ၂၅ ခက်၊ တနင်္လာသားသမီးအတွက် ဩဇာ ၁၄ ညွန့်၊ ကျန်သားသမီးအတွက် ခရမ်း/ခရေညွန့် ၃၂ ညွန့်၊ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးအတွက် စံပယ်/စိန်ပန်း ရရာပန်း အညွန့် ၂၅ ညွန့်”

ဟု ဆိုကာ ရေမွှေးကြမ်းတစ်ကျိုက် မော့သောက်ပြီး

မှ ဆက်၍...

“ကြာသပတေးသားသမီးအတွက်ကတော့ လောက်သေ ၃၀ ညွန့်၊ သောကြာသားသမီးအတွက်ဆိုရင် ပိတောက် ၂၉ ညွန့်နဲ့ စနေသားသမီးအတွက်ကတော့ သင်အူ ၂၇ ညွန့်ဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ပြောစရာရှိတာက သင်အူကိုရဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ သူ့အစား အိုးလွတ်တစ်လုံးထဲမှာ ကြာသပတေးသားသမီးတစ်ယောက်ယောက်က သဲ ၂၁ ဆုပ်ထည့်ပြီး အုန်းညွန့် ၀ ညွန့် စိုက်ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။ ရှင်းကြတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးရာ လူငယ်လေးတို့က လိုက်ရေးမှတ်၍မီ သော်လည်း အကူအညီပေးရန် နေ့နံသားကို ရှင်းလင်းသဘော ပေါက်မှုမရှိဟု ဆိုလေရာ သူတော်မောင်မောင်က -

“အကူအညီပေးရမယ့် နေ့သားက စောစောက ကျွပ်ပြောခဲ့သလို ကာယကံရှင်နေ့သားရဲ့ ခြောက်ခုမြောက်တဲ့ နေ့သားဆိုတော့ တနင်္ဂနွေသားသမီးအတွက် သောကြာသားသမီးတစ်ယောက်ယောက်က ယတြာပန်း ရှာတာမျိုး၊ ပန်းအိုး ထိုးပေးတာ၊ ဘုရားကျောင်းဆောင်ထက် တင်ပေးတာမျိုးမှာ ကူညီပေးရတယ်။ နေ့သားအလိုက် တနင်္လာအတွက် စနေက၊ အင်္ဂါအတွက် တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူးအတွက် တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးအတွက် အင်္ဂါ၊ သောကြာအတွက် ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေအတွက် ကြာသပတေးကပေါ့ကွယ်”

ကလေးတို့က ရှင်းလင်းသဘောပေါက်ကြောင်း ပြောဆိုကြ၏။ ကျေးဇူးတင်စကားလည်း ဆိုကြ၏။ ဤတွင် သူတော်မောင်မောင်က သူ့ချိန်းဆိုထားရာသို့သွားရန် ပြောလက်စ စကားလက်စ သတ်လေ၏။

ကလေးတို့က အစားယာဉ်တစ်စီး စီစဉ်ပေးလိုက်၏။ သူတော်မောင်မောင်ကို ကားထက်ထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ ကားဘီးစတင်လိုမိသည်နှင့် ကလေးတို့က လက်ပြနုတ်ဆက်၏။ သူတော်မောင်မောင်က အသိအမှတ်ပြုသော အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ပြလေ၏။ အစားယာဉ်လေးသည် မြောက်ဥက္ကလာပမြို့ (ဆ)ရပ်ကွက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွားလေတော့၏။

ဝဏ္ဏလင်းထက်

နံသင့်အပင်မှာ ဆုတောင်းပါ

ဂမ္ဘီရဆရာပွင့်

လူတိုင်း ကြုံဖူးကြမည် ထင်ပါသည်။

မိမိတို့နှင့် တွေ့ထိဆက်ဆံနေရသော လူကြီးသူမတို့၏ အထင်လွဲ အမြင်လွဲမှုမျိုးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိမိမှ ရိုးသားစွာ ပြုမူလုပ်ကိုင်ပြောဆိုခဲ့ပါလျက် အခြေအနေ အကြောင်းတစ်ရပ်ရပ်၏ ကြားခံမှုကြောင့် ကိုယ့်အထက် အရာရှိ လူကြီးသူမတို့၏ အထင်လွဲ၊ အမြင်လွဲမှုကို ခံစား ရခြင်းသည် စိတ်မသက်သာဖွယ် ကောင်းလှပါဘိ။ အဖြစ် မှန် မပေါ်ပေါက်လေ၊ ဗြိုငြင်မှုတွေ ပိုကဲလာလေ၊ စိတ်ဆင်း ရဲစရာ ပိုကောင်းလာလေပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရောအခါဝယ် အခြေအနေမှန် ပေါ်ပေါက်လာအောင် ကြိုးစားရပါမည်။ ဤ၌ အင်္ဂုဇာဗေဒင်ပညာရပ်ကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်း မှနေ၍ အကူအထောက်ပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ထိုနည်းလမ်းကလေးမှာ ပဉ္စပွတ်အခါ၌ ပဉ္စပွတ် အရပ်တွင်ရှိသော နံပင်အား ဆပွတ်နေသားက ကိုယ်စား ဆုတောင်းပေးစေသည့်နည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ နေ့သား တစ်ဦးချင်းအလိုက် တင်ပြပါမည်။

၁။ တနင်္ဂနွေသားသမီးများ အနေဖြင့်

ပဉ္စပွတ် အခါဖြစ်သည့် နေ့လယ် ၁:၃၀ နာရီမှ ၃:၀၀ နာရီအတွင်း ဆပွတ်အရပ်ဖြစ်သည့် မြောက်အရပ်၌ နံသင့်အပင်ဖြစ်သော အုန်းပင် (ဝါ) အင်ပင်၌ ဆပွတ်နေ သားဖြစ်သည့် သောကြာနေ့သားက ကိုယ်စားဆုတောင်း ပေးရပါမည်။

၂။ တနင်္လာသားသမီးများ အနေဖြင့်

ပဉ္စပွတ်အခါဖြစ်သည့် နေ့လယ် ၁:၃၀ နာရီမှ ၃:၀၀ နာရီအတွင်း ဆပွတ်အရပ်ဖြစ်သည့် အနောက်တောင်အရပ် ၌ နံသင့်အပင်ဖြစ်သော ကွမ်းပင် (ဝါ) ကြံပင် (ဝါ) ကံ့ကော် ပင်၌ ဆပွတ်နေသားဖြစ်သည့် စနေသားက ကိုယ်စားဆု တောင်းပေးရပါမည်။

၃။ အင်္ဂါသားသမီးများ အနေဖြင့်

ပဉ္စပွတ်အခါဖြစ်သည့် နေ့လယ် ၁:၃၀ နာရီမှ ၃:၀၀ နာရီအတွင်း ဆပွတ်အရပ်ဖြစ်သည့် အရှေ့မြောက်အရပ်၌

နံသင့်အပင်ဖြစ်သော ဆီးပင်၊ ဇွန်ပင်၌ ဆပွတ်နေသားဖြစ် သည့် တနင်္ဂနွေသားက ကိုယ်စားဆုတောင်းပေးရပါမည်။

၄။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ အနေဖြင့်

ပဉ္စပွတ် အခါဖြစ်သည့် နေ့လယ် ၁:၃၀ နာရီမှ ၃:၀၀ နာရီအတွင်း ဆပွတ်အရပ်ဖြစ်သည့် အရှေ့အရပ်၌ နံသင့်အပင်ဖြစ်သော ရှောက်ပင် (ဝါ) ရဲယိုပင် (ဝါ) ရွက်လှ ပင်၌ ဆပွတ်နေသားဖြစ်သည့် တနင်္လာသားက ကိုယ်စား ဆုတောင်းပေးရပါမည်။

၅။ ကြာသပတေးသားသမီးများ အနေဖြင့်

ပဉ္စပွတ် အခါဖြစ်သည့် နေ့လယ် ၁:၃၀ နာရီမှ ၃:၀၀ နာရီအတွင်း ဆပွတ်အရပ်ဖြစ်သည့် အရှေ့တောင် အရပ်၌ နံသင့်အပင်ဖြစ်သော ပဲပင် (ဝါ) ပေါက်ပင် (ဝါ) ပြောင်းဖူးပင် (ဝါ) ပေါက်ပန်းဖြူပင်၌ ဆပွတ်နေသားဖြစ် သည့် အင်္ဂါသားက ကိုယ်စားဆုတောင်းပေးရပါမည်။

၆။ သောကြာသားသမီးများ အနေဖြင့်

ပဉ္စပွတ် အခါဖြစ်သည့် နေ့လယ် ၁:၃၀ နာရီမှ ၃:၀၀ နာရီအတွင်း ဆပွတ်အရပ်ဖြစ်သည့် တောင်ဘက် အရပ်၌ နံသင့်အပင်ဖြစ်သော သီးပင်၌ ဆပွတ်နေသားဖြစ် သည့် ဗုဒ္ဓဟူးသားက ကိုယ်စားဆုတောင်းပေးရပါမည်။

၇။ စနေသားသမီးများ အနေဖြင့်

ပဉ္စပွတ်အခါဖြစ်သည့် နေ့လယ် ၁:၃၀ နာရီမှ ၃:၀၀ နာရီအတွင်း ဆပွတ်အရပ်ဖြစ်သည့် အနောက်တောင် အရပ်၌ နံသင့်အပင်ဖြစ်သော ထန်းပင် (ဝါ) ဒန်းပင် (ဝါ) နှော ပင် (ဝါ) တည်ပင် (ဝါ) ဒေါနပင်၌ ဆပွတ်နေသားဖြစ်သည့် ကြာသပတေးသားက ကိုယ်စားဆုတောင်းပေးရပါမည်။

ထိုသို့ တိကျသေချာစွာ လုပ်ဆောင်ပြီး နံသင့်အပင် ၌ ဆုတောင်းပေးပါက အထက်လူကြီးသူမများ၏ သံသယ ဖြစ်မှု၊ ဗြိုငြင်မှု၊ အပြစ်တင်မှုတို့ကင်းစင်လျက် ကျက်သရေ မင်္ဂလာအဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံကာ လိုရာဆန္ဒမှန်သမျှ ပြည့် နိုင်စေပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဂမ္ဘီရဆရာပွင့်

သိသာစေကြောင်း

မဂ်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိခံ ၏ နည်းစနစ်အတိုင်း ဟောသည်
ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်သို့စေ...။

ဗိမိဘဝံ၊ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို
ပိမိဘာ... ဝိမိအသိဆုံးပါ။ ဓါပေမယ့် ပွဲမစခင်
ပျိုးပွားကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို
ကျွဲတားပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ ဓမ္မတာပါပဲ။
ပျိုးပွားကားနောက်ကွယ်က တတ်ရပ်တွေဟာ တစ်ခါ
တစ်ခါကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို
တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း
တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ပွားကားကို
သုခခံနေသာ ဖွင့်လှစ်ပြလိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာ
များမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း
ဖော်ခံစားလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံ
ပေါ်မှာ မီးရောင်ခုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝ
အပြည့်အစုံကို မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့်...

- ၁ အမှတ်(၂၀၅/က)
- ဝိတောက်(၅)လမ်း
- မြို့သစ်(ဂ)
- ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ
- အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
- နံပါတ်-၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပညာရပ်တစ်ခု ထပ်မံသင်ကြားရ တတ်တယ်။ ထိုပညာရပ်ဟာ ကိုယ့်ကို အကျိုးပေးနေတတ်တယ်။ ဘုရားဖူးခရီး များ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာခရီးများ၊ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း မြင့်တက်ခြင်း များ ကြုံမယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဆရာကောင်းများနှင့် တွေ့မယ်။ လုပ်ငန်းသစ် များ ညံ့တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း မဖြစ်မနေ လုပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ လုပ်ငန်းသစ် များ စတင်ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းဟောင်းများလည်း ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ရန်များခြင်း၊ စကားများဖြေရှင်းရခြင်း၊ ရင်းနှီးသူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရခြင်းများ ကြုံမယ်။ ငွေရှာရလွယ်ခြင်း၊ ငွေအဝင်အထွက် ကြမ်းခြင်းများ ကြုံလိမ့်မယ်။ လူငယ်လူရွယ်တွေအဖို့ အချစ်ရေး စန်းပွင့်တဲ့

အချိန်ဖြစ်တယ်။ စေ့စပ်မင်္ဂလာပွဲများ၊ အလှူမင်္ဂလာပွဲများ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ဘက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်စရာပေါ်တတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ကျန်းမာရေး အသည်းအသန်ဖြစ်တတ်တယ်။ အပျော်အပါး မက်သူများအဖို့ လူလိမ်ခဲရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝူးနာ၊ ခါးနာ၊ နှလုံး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်း စေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ သပြေ(၆)ညွန့်၊ နှင်းဆီ(၇)ပွင့်၊ တံခွန်အဖြူ (၂၁)လုံးတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၃၃၊ ၃၅၊ ၅၃၊ ၅၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း နာရေး လုံးဝမသွားပါနှင့်။ ထောင်ဝင်စာ မတွေ့ရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း LUX ဆပ်ပြာခဲပေါ်တွင် အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး ပူဇော်ပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းနေပါတယ်။ မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာမယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ မုချဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ အလုပ်သစ်ပေါ်ခြင်း(သို့မဟုတ်)လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဆက်အသွယ်အသစ်များ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ နာမည်ကောင်းရခြင်း၊ နေရာကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်သောကာလ ဖြစ်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စည်ကားသော မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်မယ်။ ခရီးအကျိုးပေးသောကာလဖြစ်တယ်။ ဤကာလတွင် အိမ်ဆောက်ပါက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းရ၍ အကျိုးပေးသော အိမ်မျိုးဖြစ်မယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ဝယ်တော်၊ ရဟန္တာများ ကြွလာတတ်တယ်။ လက်ဝတ်ရတနာရွှေထည်ပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ်တယ်။ ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရောက်

လာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းများ အသစ်လဲရခြင်း၊ ထွက်နေသောစက်ပစ္စည်းများ ပြန်ဝင်မယ်။ မြေကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ မြေအဝင်မခံရပါ။ မဖြစ်မနေ မြေဝယ်ရမယ်ဆိုလျှင် ဖျာချောလေး(၁)ချပ်ကို ရဟန်းတစ်ပါးကို လှူလိုက်ပါ။ လူမျိုးခြား ဘာသာခြားတွေ မစတတ်ပါတယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင် ကြီးစွာကြုံမယ်။ အတိုက်အခံ မှန်သမျှ အနိုင်ရမယ်။ ဖခင် ကျန်းမာရေးညံ့တတ်တယ်။ ထီးပေါက်သကဲ့သို့ ငွေများဝင်တတ်တယ်။ ငွေရခါနီးတွင် ငွေကြေးထစ်ငေါ့ ကြီးစွာဖြစ်ပြီးမှ ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်က လိမ့်ကျတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၁)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၂၊ ၄၆၊ ၆၂၊ ၆၄

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် ရနိုင်သောကြောင့် သူတစ်ပါး၏ မင်္ဂလာကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို မိမိနေအိမ်တွင် ခေတ္တခဏထားခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပင့်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း အသုပ်စုံနှင့် ဆွမ်းတော်တင်ပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ စီးပွားတက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ အမွေအနှစ်များ ရရှိတတ်တယ်။ အလှူအတန်းကိစ္စတွေလည်း ပြုလုပ်ရမယ်။ ထိပေါက်သလို ငွေများ အစုလိုက် အပုံထိုက် ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ ခရီးအကျိုးပေးသောကာလ ဖြစ်သောကြောင့် မကြာခဏ ခရီးသွားရပါလိမ့်မယ်။ အတူနေ မိသားစုထဲမှ အကြီးအကဲ အဘိုးအဘွားများ နားရေး ကြုံရတတ်တယ်။ ကံကောင်းသောကာလ ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ငွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် ပြဿနာပေါ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ဆီဝင်တဲ့ငွေတွေဟာ မတည်မမြဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ မိမိကိုပစ်စား၊ တိုင်စား နောက်ရှိလာတတ်ပါတယ်။ လက်ရှိအလုပ်အကိုင်ကို စိတ်မဝင်စားခြင်း၊ ပြောင်းလိုစိတ်ပေါ်ခြင်းမျိုး မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်

တယ်။ မိမိအိမ်၏ အရှေ့အရပ်၊ အနောက်အရပ်မှာရှိသော ထိဆိုင်များတွင် ထိထိုးပေးပါ။ သင်သည် ယခုကာလတွင် ဝါခေါင်လ၊ ကဆုန်လနှင့် တန်ဆောင်မုန်းလများ ပါနေရင်တော့ ထိုလများမှာ ကျိန်းသေ ငွေဝင်ပါလိမ့်မယ်။ အပျို၊ လူပျိုတွေ အဖို့ ကြင်သူကြင်ဖက် တွေ့မယ့်ကာလဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို လာကမ်းလှမ်းတဲ့အထဲမှာ တနင်္လာသားသမီး၊ စနေသားသမီးတွေ ပါတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အခိုးအကြောနှင့် ပတ်သက်တာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ သင်သည် မိန်းကလေး ဖြစ်နေရင်တော့ သွေးသားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာ၊ အလုံးအကျိတ်ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ကံကော်(၂)ညွန့်၊ ဆီးညွန့်(၈)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ ကနက္ကဒန်ထီးဖြူ(၁၅)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၂၇၊ ၃၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ခိုင်မာသော စီးပွားရေးတစ်ခု တည်ထောင်လိုက်ပါ။ လက်ရှိအခြေအနေမှ အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားတက်လာလိမ့်မယ်။ အရက်သေစာ လုံးဝမသောက်ရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့တိုင်း ကျောက်ကျောနှစ်တုံးနှင့် နန်းကြီးသုပ် နှစ်ပွဲ လှူပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့နေပါတယ်။ အညံ့ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ထင်သလောက် အောင်မြင်မှု မရရှိနိုင်သေးတဲ့ကာလလေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သင်တန်းတစ်ခုတက်ရခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုသို့ ဝင်ရောက်ရတတ်တယ်။ နားချိန်မရလောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်မယ်။ လွန်စွာပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ အလုပ်တွင် မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ ပြောင်းရန် စိတ်မကူးပါနှင့်ဦး။ ပြောင်းလျှင်လည်း အဆင်မပြေနိုင်သေးပါ။ အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့က ကူညီမစလိမ့်မယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောကိစ္စများ၊ လူမျိုးခြားနှင့် တွဲပြီးလုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ လူငယ်လူရွယ်များ မိန်းမခိုးခြင်း၊ ယောက်ျားနောက်လိုက်ခြင်းများလုပ်လျှင် ဆွေပြတ်မျိုးပြတ် ဖြစ်ကုန်တတ်ပါတယ်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပုံတော်များ

ဝင်လာလိမ့်မယ်။ အိမ်တွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ရှိပါက ဆေးရုံ၌မွေးပါ။ အလှူရက်၊ မင်္ဂလာရက် ရွှေ့ရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ နာရေးကြုံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အမွေရခြင်း(သို့မဟုတ်)အမွေကဲ့သို့သော ပစ္စည်းများ ရတတ်တယ်။ ဤကာလတွင် လက်ခံလိုက်လျှင် အလဟဿ ကုန်သွားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး ဝရုစိုက်ပါ။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပါက သွေးဖောက်ပြန်ပြီး ဒိတ်နှင့် ပတ်သက်သောဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ အမျိုးသားဖြစ်ပါက ဝမ်းဗိုက်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက် (၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၁)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ချောင်းတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၃၊ ၅၃၊ ၂၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ဇိမ်ခံလိုစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာကောင်းကောင်းနှင့် မအိပ်ရ၊ အိပ်လျှင် ကျန်းမာရေးချူချာခြင်း၊ ပြဿနာဟောင်း၊ ရောဂါဟောင်းများ ပြန်ပေါ်လာတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ထမင်းပေါ် ပျားရည်ဆမ်းပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ ခရီးများ သွားနေရမယ်။ သွားရတဲ့ခရီးတွေကလည်း သင့်အတွက် အကျိုးထူးစေတဲ့ခရီး ဖြစ်ပါတယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ပညာရပ်တစ်ခု ထပ်မံသင်ကြားရတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေသူအဖို့ မိမိရဲ့အကြီးအကဲက မိမိကို ကူညီထောက်ပံ့မှုတွေ ပေးလိမ့်မယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲက မိမိကို မျက်နှာသာပေးတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးသမား ဆိုရင်တော့ ဒီကာလမှာ လုပ်ငန်းမချဲ့ပါနှင့်ဦး။ ငွေနှင့် ရင်းနှီးရတဲ့ အရင်းအနှီးမျိုးကိုလည်း မတိုးချဲ့သင့်ပါ။ လက်ရှိလုပ်ငန်းနဲ့ပဲ လည်ပတ်သင့်ပါတယ်။ သင်သည် ယောက်ျားကလေးဖြစ်နေရင် ဒီကာလအတွင်းမှာ အိမ်ထောင်မပြုသင့်ပါ။ မိဘတွေနဲ့ အတိုက်အခံ ပြုရတတ်တယ်။ မိမိအိမ်ကို ကျန်းမာရေးညံ့နေတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ

လာတည်းရင် ကျန်းမာရေး ပိုညံ့သွားလိမ့်မယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ ရေခွေးပူလောင်ခြင်း၊ မီးဟပ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံ့ကော်(၁၅)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၁၊ ၁၆၊ ၆၁၊ ၆၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိလက်ရှိလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို မပြင်ရပါ။ ရေစက်ချပြီး အလှူကြီး မလုပ်ရပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် သောကြာနေ့များတွင် မိတ်သင်္ဂဟများကို အုန်းထမင်းချက်ပြီး ဒါနပြုပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည်လည်း လွန်စွာအကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ အမှုအခင်းဖြစ်နေသူကို ငွေမချေးပါနှင့်၊ အာမခံမလိုက်ပါနှင့်၊ သတိပြု၍ ရှောင်ကြဉ်ပါ။ ငွေဝင်နည်းပေမယ့် ဒီကာလမှာ ငွေအနည်းငယ် ဝင်တတ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ စုလို့ဆောင်းလို့ရတဲ့ကာလ မဟုတ်ပါဘူး။ ထွက်နေတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ပြန်ဝင်မယ်။ ခွဲခွာနေတဲ့ ဆွေမျိုးဟောင်း၊ မိတ်ဆွေဟောင်းများနဲ့ ပြန်လည်တွေ့ဆုံတတ်တယ်။ အိမ်မှာ လူလွတ်များရှိပါက အိမ်ထောင်ကျခြင်း၊ အိမ်မှ ခွဲထွက်သွားခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ မိသားစုချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူ ဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဘက်နှင့် အဆင်မပြေကြီးစွာ ဖြစ်တတ်တယ်။ သွပ်၊ သံ၊

ပစ် တစ်ပတ်ရစ်ပစ္စည်း လက်မခံပါနှင့်။ အောက်လက်ငယ်သားတွေ ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ အမှုတွေလည်း သယ်လာတတ်တယ်။ ဆရာသမားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မယ်။ နာရေးကိစ္စကိုအကြောင်းပြု၍ ခရီးသွားရတတ်တယ်။ ပုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မိတ်ဆွေများနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် လေထိုးလေအောင့်၊ အဏအိမ်နှင့် တံသက်သောဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဂုဏ်တစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ သပြေ(၆)ညွန့်၊ နှင်းဆီ(၇)ပွင့်၊ ယပ်အဖြူ(၁၂)ချောင်းတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၄၂၊ ၄၆၊ ၆၄

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မြောက်အရပ်သို့ ရေလမ်းခရီး မသွားရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကြံရည်(၆)ခွက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မပြောပလောက်တဲ့ အညံ့အခိုက်လေးတွေ တွေ့ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်နေရတတ်တယ်။ နားချိန် မရလောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်မယ်၊ လွန်စွာပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ ထိုအလုပ်များ ကလည်း ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှိဘူး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုသို့ ဝင်ရောက်ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ ပြောင်းရန် စိတ်မကူးပါနှင့်ဦး။ ပြောင်းလျှင်လည်း အဆင်မပြေနိုင်သေးပါ။ သင်သည် အမျိုးသားဖြစ်လျှင် ယခုကာလတွင် ပဉ္စင်းခံရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောကိစ္စများ၊ လူမျိုးခြား နှင့် တွဲပြီးလုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ လူငယ်လူရွယ်များ

မိန်းမခိုးခြင်း၊ ယောက်ျားနောက်လိုက်ခြင်းများလုပ်လျှင် ဆွေပြတ် မျိုးပြတ် ဖြစ်ကုန်တတ်ပါတယ်။ အလှူရက်၊ မင်္ဂလာရက် ရွှေ့ရတတ်တယ်။ သူ့ခိုး၊ခိုးခံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် သွေးအားနည်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ချောင်းတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

စနေ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ တနင်္လာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၅၊ ၅၇၊ ၂၅၊ ၂၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ဇိမ်ခံလိုစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာကောင်းကောင်းနှင့် မအိပ်ပါနှင့်။ အိပ်လျှင် ကျန်းမာရေး ချို့ချာတတ်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ပေါင်မုန့်(၂)ချပ်နှင့် နွားနို့(၂)ခွက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ဒီအချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ စက်ပစ္စည်းအသစ်များ ဝင်တတ်ပါတယ်။ စိန်ထည်ပစ္စည်းလည်း ဝင်တတ်တယ်။ မိမိနေအိမ်ကို ဘေးမှာတိုးချဲ့ခြင်း၊ အခန်းဖွဲ့ခြင်း၊ အသေးစား ပြင်ဆင်မှုတွေ ပြုလုပ်ရတတ်ပါတယ်။ ယခုကာလတွင် မိမိပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး လုပ်ငန်းအသစ် ကြီးကြီးမားမားစရန် မကောင်းသေးပါ။ ငွေတွေကလည်း ဝင်လာစရာရှိတာ မဝင်ဘဲနဲ့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းအသစ်ပြောင်းပြီးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားရင် တော့ ရေတိုလုပ်ငန်း ဒါမှမဟုတ် စပ်တူလုပ်ငန်းဆိုရင် အောင်မြင်မှု ရတတ်ပါတယ်။ ငယ်ရွယ်သူတွေအဖို့ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထစ်အငေါ့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စများကတော့ ယခုကာလတွင် ခွဲဝေခြင်း၊ အမှုဖြစ်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။ မသွားရင်ဘဲနဲ့ ခရီးဝေးတစ်ခု သွားရတတ်တယ်။ ကားပွတ်တိုက်မိ တတ်တယ်။ ဘိုးတော်တု၊ ဆရာတုတွေ ရောက်လာတတ်တယ်။ သင်သည် အမျိုးသမီးဖြစ်လျှင်တော့ အစွပ်အစွဲတွေ ကြုံရ တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကုက္ကားအဖြူ (၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၃၊ ၁၄၊ ၁၈၊ ၃၁၊ ၃၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိမ်အနီးအနား၌ အိမ်အသစ်ဆောက်ခြင်း၊ သွားလာနေရင်း အိုးစည်ပိုင်းများ တီးမှုတ်နေသော နိမိတ်တွေ့ပါက အကြံအစည်များ အောင်မြင်တတ်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆွမ်းအုပ်ဖြင့် ထမင်းဆီဆမ်း ကပ်လှူပေးပါ။

နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာများအတွက်

အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

(၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ မေလ)

ယခုကာလမှာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး၊ လူငယ်လူရွယ်အချို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ပညာရှာခြင်းတွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူတွေအဖို့ အားကိုးရာမှာ ကျွန်မတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် သရဏဂုံတည်ခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ ၎င်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေကို ပြေလည်စေဖို့ရန် ကျွန်မတတ်တဲ့ လောကီပညာရပ်တွေနဲ့ ကူညီလိုက်ရပါတယ်။ အကယ်၍ များ ဘဝဇာတ်စုံ အဖုံဖုံကို သိချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ် ခဲ့မယ် ဆိုပါက ...

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်(၂၀၅/က) ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၁ ၆၄၃၀၃၀

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

အတိုက်အခံများကြားက အလုပ်အကိုင်တွေ နေရာကောင်းရမယ်။ အလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးဖြေမယ့်သူများ သတင်းကောင်း ကြားရမယ်။ ရာထူး တက်ရန် ခက်နေသူများ ရာထူးတိုးမည်။ အိမ်နေရာပြောင်းခြင်း၊ အိမ်သစ်တက်ခြင်း ကြုံမည်။ လူငယ်များ မင်္ဂလာကိစ္စကြုံမည်။

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို တယ်လီဖုန်းကတ်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စတစ်ခု ဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ လက်မှတ်ထိုးလျှင် သတိထားပါ။ သင်တန်းတက်ရန် ကြံစည်ပြီးမှ ပျက်မည်။ မိမိအိမ်ကို ပြုပြင်ရမည်။ ပြဿနာများ ပြေလည်စွာ ရှင်းနိုင်မည်။ ထိပေါက်နိုင်သည်။ အထက်လူကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်ရမည်။

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ငှက်ပျောသီးနှင့် ပြုလုပ်ထားသောမုန့် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

အလုပ်အတွင်း လွန်ခဲ့သောကာလများက ပြဿနာများ ပြန်လည်ပေါ်တတ်သည်။ ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းနေသော်လည်း အမွေရမည်။ အလုပ်အပြောင်းအလဲ ပြုလုပ်ရန် စိတ်ကူးရှိသူများ အလုပ်မပြောင်းပါနှင့်။ အလုပ်သစ်မှာ အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ထောပတ်ပေါင်မုန့် ဝယ်ကျွေးပါ။

ပုဒွဟူးသားသမီးများအတွက်

အပျော်အပါးများသောကာလ ဖြစ်မည်။ မိတ်ဆွေများနှင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ သွားလာနေရမည်။ ဝင်ငွေလည်းတိုးမည်။ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါမည်။ အလှူမင်္ဂလာပွဲများ စီစဉ်ပေးရမည်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ လုပ်ရမည်။

ယတြာ

ကလေးငယ်တစ်ဦးကို မော်တော်ဆိုင်ကယ် အရုပ်တစ်ရုပ် ဝယ်ပေးလိုက်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

စက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မတော်တဆ ထိခိုက်မိမည်။ သွပ်၊ သံ စသော ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်သည့် ဌာနများတွင် လုပ်ကိုင်သူများ အဆင်ပြေမည်။ ယခုကာလတွင် အပြောင်းအရွှေ့ မလုပ်သင့်ပါ။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရမည်။ သင်တန်းမှာ အလုပ်အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်မည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ဝက်သားပေါက်စီ ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

ရှယ်ယာလုပ်ငန်းများက ဖိတ်ခေါ်မည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ လုပ်ရမည်။ ခရီးထွက်ရမည်။ မိမိကိစ္စမဟုတ်ဘဲ အများကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နေရမည်။ အောက်လက်ငယ်သား အလုပ်မှ ထွက်ပြေးမည်။ လူမျိုးခြား ကူညီမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ဟမ်ဘာဂါနှင့် အချိုရည် ဝယ်ကျွေးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

ဝန်ထမ်းများ လခတိုးမည်။ ထိပေါက်မည်။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စီးစရာယာဉ်ရမည်။ မိန်းမကိစ္စ အစွပ်အစွဲကြောင့် ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ မမျှော်လင့်သောနေရာမှ ငွေဝင်မည်။

ယတြာ

ကျောင်းသားတစ်ဦးကို ဗလာစာအုပ် ဝယ်ပေးပါ။

ရာဟုသားသမီးများအတွက်

ဘာသာရေးဆိုင်ရာကိစ္စများ၊ ရန်ပုံငွေပွဲကိစ္စများကို ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေရလိမ့်မည်။ ခွဲခွာနေရသော မိသားစုများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရမည်။ အပန်းဖြေခရီး ထွက်ရတတ်သည်။ မမျှော်လင့်သောနေရာမှ အလုပ်သစ် အပ်နှံမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ချွေးလက်ဆောင်ပေးလို့ထိပါ။

လူတွေထံ၍ နတ်တွေကြားစေ လူတွေထံ၍ နတ်တွေကြားစေ လူတွေထံ၍ နတ်တွေကြားစေ လူတွေထံ၍ နတ်တွေကြားစေ

**ငွေကြာရုံ ဆရာတော်ကြီး
အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တရေဝတ ၏
သက်တော်(၈၀)ပြည့်နှစ်
ဝိဇာတဗွေနေ့မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပ**

**ဣန္ဒာသယဆုတောင်းပြည့်စေတီ
ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော် ကျင်းပ**

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊
(၃)ရပ်ကွက်ရှိ ငွေကြာရုံစာသင်တိုက်၏ ဦးစီးပဏာန နာယကချုပ်
နိုင်ငံတော် ဩဝါဒါစရိယ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တရေဝတ
ငွေကြာရုံဆရာတော်ကြီး၏ သက်တော်(၈၀)ပြည့်နှစ် ဝိဇာတ
ဗွေနေ့မင်္ဂလာပွဲကို (၂-၃-၂၀၁၄)တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ငွေကြာရုံ
စာသင်တိုက်၌ ဆရာတော် သံဃာတော် အပါး ၈၀ တို့အား
နေ့ဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပ
ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ပညာဝတီ
ရိပ်သာအတွင်းရှိ ဣန္ဒာသယ ဆုတောင်းပြည့်စေတီ
တော်မြတ်ကြီး၏ နှစ်စဉ် ကျင်းပထေ့ရှိသော ဗုဒ္ဓပူဇနိယ
ပွဲတော်၊ ထမနဲပွဲ၊ ဆွမ်းဆန်စိမ်း လောင်းလှူပွဲတို့ကို
(၁၃-၂-၂၀၁၄) ရက်နေ့တွင် စတင်ကျင်းပပြုလုပ်ပြီး
(၁၄-၂-၂၀၁၄)ရက်နေ့တွင် ယဇ်ဆရာတော်၊ သံဃာတော်
(၄၅)ပါးကို ဆွမ်းဆန်စိမ်း လောင်းလှူပူဇော်ခဲ့ကြကြောင်း
သတင်းရရှိသည်။

နေထူးအံ့

Z.N

**ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တာမွေမြို့နယ်၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်း မိသားစု
တတိယအကြိမ်မြောက် ဓမ္မပူဇာတရားပွဲ ကျင်းပ**

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တာမွေမြို့နယ်၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်း မိသားစု၏ တတိယအကြိမ်မြောက်
ဓမ္မပူဇာတရားပွဲကို (၁၆-၂-၂၀၁၄)တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မြပလဲဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ(မြစ်ကျိုး)
သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ၊ ဝိနယဝိဒ္ဓ၊ M.A, Ph.D ၊ (၁၇-၂-၂၀၁၄)တနင်္လာနေ့တွင် ဓမ္မဒူတဆရာတော်
ဒေါက်တာ အရှင်ပည့်သုရာဘိဝံသ B.A(Myanmar), M.A (Srilanka), Ph.D(India)သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ၊
သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစက ဓမ္မာစရိယ ဓမ္မကထိက ဗဟုနေဟိတရေ
မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ၊ (၁၈-၂-၂၀၁၄)အင်္ဂါနေ့တွင် ခင်မကန်ဆရာတော် စစ်ကိုင်း-ဦးခေမိန္ဒ သာသနာပြု
ဓမ္မကထိက ဆရာတော်တို့မှ (၃)ညတိုင်တိုင် ညစဉ် (၇:၃၀)နာရီတွင် သတိပဋ္ဌာန်လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်တွင်
တရားရေအေးတိုက်ကျွေးခဲ့ကြသည်။

(၁၈-၂-၂၀၁၄)အင်္ဂါနေ့ နေ့လယ်(၂:၀၀)နာရီတွင် ဒေါက်တာအရှင်ဥက္ကဋ္ဌ(မြစ်ကျိုး)ဆရာတော်မှ
ကလေးတရားပွဲကိုလည်း ဟောကြားပေးခဲ့သည်။

စိုးဝင်းထွဏ်း(တာမွေ)

တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ ဂျိုးဖြူတောင်တွင် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ဘုရားစေတီတည်

ယခုခေတ်ကာလ သားသမီးများ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး၏ ကျေးဇူးကို သိတတ်မှု နည်းပါးလာသောကြောင့် ထိုကျေးဇူး တရားအတွက် ဘုရားတည် ကိုးကွယ်ရန် အဘအောင်မင်းခေါင် နှင့် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီတို့က အဖေကြီး ဦးအေးဖေ အရှင်အဂ္ဂသာရ အား အိပ်မက်ပေးသဖြင့် ယခုအခါ အဖေကြီး အရှင်အဂ္ဂသာရ သာသနာပြုနေသည့် တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ ဂျိုးဖြူတောင်တွင် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ဘုရားစေတီ တည်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ပဋ္ဌာန်းဆက်သားသမီး မိတ်ဆွေအပေါင်းများ ဆက် သွယ်လှူဒါန်းလိုလျှင် (ဖုန်း-၀၉-၃၁၇၃၆၇၂၊ ၀၉-၄၃၅၀၇၃၇၊ ၀၉-၄၉၂၁၀၂၆၊ ၀၉-၄၃၁၇၃၆၇)တို့သို့ ဆက်သွယ်လှူဒါန်း နိုင်ပါသည်။

ပြာသိုလပြည့် အမေများနေ့ အခမ်းအနား ဆင်ယင်ကျင်းပ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ သာကေတ မြို့နယ်၊ ၇/အနောက်ရပ်ကွက်ရှိ အောင်မြေတံခံ ဓမ္မရိပ်သာ ဆရာတော် အရှင်ခေမာနန္ဒ၏ ရွှေမေတ္တာ အနန္တမေတ္တာ ရသစာစုများ စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲ၊ စာပေဟောပြောပွဲများဖြင့် ဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း အခမ်းအနားကို ၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်(၁၅-၂၀၁၄)မှဒ္ဒဟူးနေ့ တွင် အဆိုပါကျောင်းတိုက်၌ စည်ကားခမ်းနားစွာ ကျင်းပခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

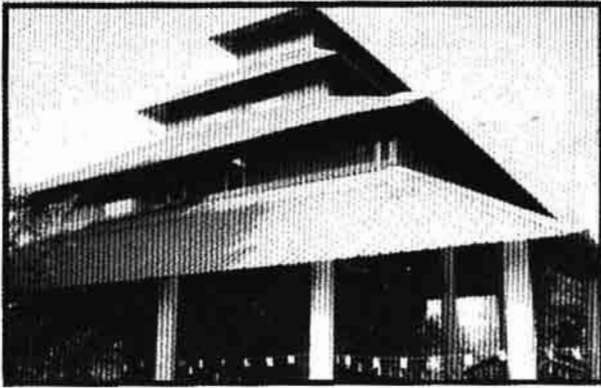
အဆိုပါအခမ်းအနားတွင် ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်များကို နံနက်စာဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံပြီး စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများကို ရွှေမေတ္တာအနန္တ မိဘမေတ္တာ ရသစာစုများ စာအုပ်လက်ဆောင်ပေးခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ဆရာမိုး (B.Sc)

လူတို့သိ၍ နတ်တို့ကြားစေ လူတို့သိ၍ နတ်တို့ကြားစေ လူတို့သိ၍ နတ်တို့ကြားစေ လူတို့သိ၍ နတ်တို့ကြားစေ

လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားမေ လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားမေ လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားမေ

တွံတေးအောင်စကြာ ဂန္ဓကုဋ်တိုက် အလှူရှင်များ ရေစက်ချ အမျှဝေ

(၉-၂-၂၀၁၄)တနင်္ဂနွေနေ့က တွံတေးမြို့ အောင်စကြာကျောင်းတွင် ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော် ဘုရားကြီးကို ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး ဆရာတော်များမှ အလှူရှင်များကို တရားတော်နာရေစက်ချပါသည်။ ရေစက်မချမီ ဆရာတော်အပါး(၆၀) နှင့် သီလရှင်ဆရာလေး အပါး(၃၀)တို့ကို နွေဆွမ်းကပ်၍ ချီးချဉ် အရသာ မုန့်များနှင့် အချိုပွဲ ကပ်လှူပါသည်။ ထို့အပြင် ဆရာတော်များနှင့် သီလရှင်များကို ဝတ္ထုများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပါသည်။

BURMESE CLASSIC

၂၀၀၅-ခုနှစ်မှ စ၍ ၂၀၀၇-ခုနှစ်အထိ တွံတေးကျွန်းတော ၅-လမ်း၊ ၆-လမ်းထိပ်ရှိ အောင်စကြာကျောင်းမှ ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးမှ မကြာ မကြာ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ (၇)ရက်

သားသမီးများ၏ စုပေါင်းလှူဒါန်းသော ကောင်းမှုကြောင့် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ကြီး ဖြစ်မြောက်သွားသဖြင့် အလှူရှင် (၇)ရက်သားသမီးများအား ဖိတ်ကြားပြီး အရပ်လေးမျက်နှာမှ ကြွရောက်လာကြသော အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေး ဝါးပေါင်းထမင်းဖြင့် စတုဒီသာ ကျွေးမွေးညှော်ခဲ့ပါသည်။

မွန်းလွဲ(၁၂)နာရီကျော်ကျော်ခန့်တွင် တာမွေမြို့နယ် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တ နန္ဒဝံသ ဆရာတော်မှ ဒါနအကြောင်း သိကောင်းစရာ တရားဟော၍ ရေစက်ချ အမျှဝေခဲ့ပါသည်။

ဟိန်းထက်စွာန်

ကိုးထပ်ကြီးဘုရား ၁၀၉ နှစ်ပြည့် (၄၂)ကြိမ်မြောက် မုဒုပ္ပူဂနိယပွဲတော် ကျင်းပ

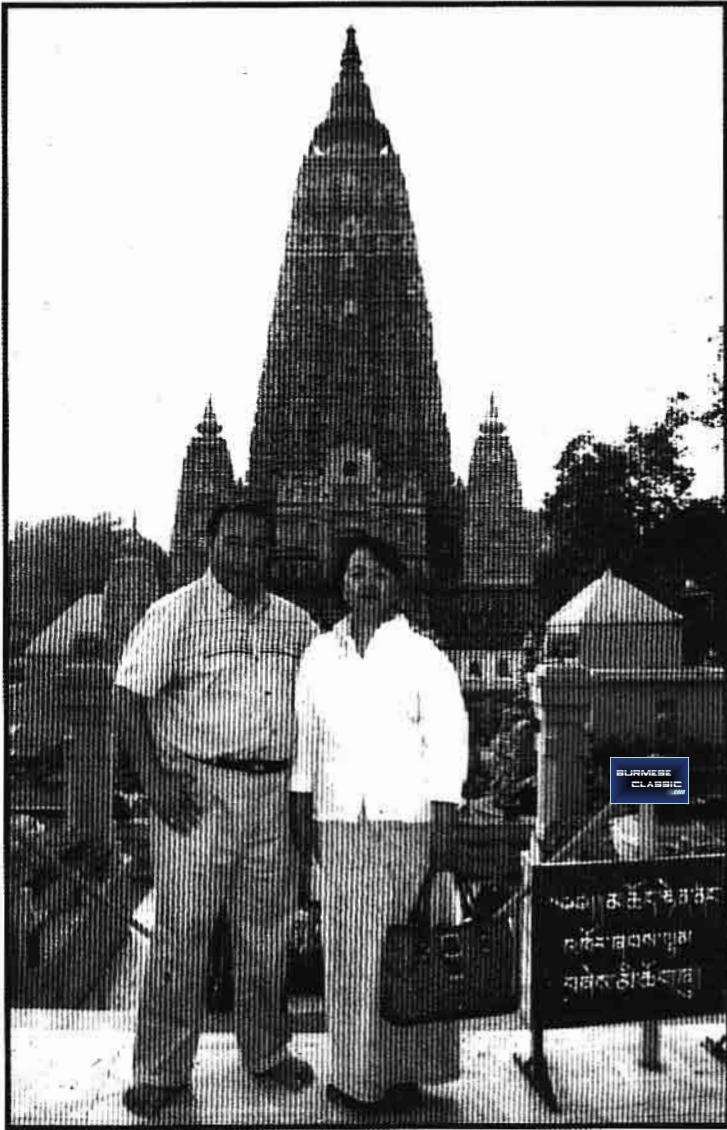
၁၃၇၅-ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း(၂)ရက် (၁-၂-၂၀၁၄)စနေနေ့မှ တပို့တွဲလဆန်း(၁၁)ရက် (၁၀-၂-၂၀၁၄) တနင်္လာနေ့အထိ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ကိုးထပ်ကြီးဘုရား ပစ္စန်းရင်ပြင်တွင် အသံမစဲမဟာပဏ္ဍိတ ပူဇော်ပွဲကို ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ပြီး (၁၀-၂-၂၀၁၄)တနင်္လာနေ့မှ (၁၄-၂-၂၀၁၄)သောကြာနေ့အထိ ကိုးထပ်ကြီးဘုရား ဂန္ဓကုဋ်အာရုံခံတန်ဆောင်းတော်ကြီးအတွင်း၌ ညစဉ်(၇)နာရီတွင် တရားပွဲကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

(၁၆-၂-၂၀၁၄)တနင်္ဂနွေနေ့ မွန်းလွဲ ၂:၃၀ အချိန်တွင် သံဃာတော်အပါး(၉၀)ကို ဆွမ်းဆန်စိမ်း လောင်းလှူခဲ့ကြပြီး ညနေ ၄ နာရီတွင် နိဗ္ဗာန်ဈေးပွဲတော်ကို စည်ကားစွာ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

အင်္ဂလိပ်

မရေအောင်

လောက၌ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးသည် မည်သည့်အရာနှင့်မျှ နှိုင်းဆ၍ မရအောင် အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အတုမဲ့ ရတနာများ ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်လည်း တွေ့ခဲ့ ဆုံခဲ့ ကြုံကြိုက်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အတုမဲ့ရတနာများဖြစ်၍ အလွန်လည်း တွေ့ခဲ့ ဆုံခဲ့ ကြုံကြိုက်ခဲ့လှသော ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကိုးကွယ်အားထားရာ ယုံကြည်သိမှတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရသဖြင့် သရဏဂုံ တည်ခြင်းသည် လွန်စွာအကျိုး အမြတ်ကြီးလှပါ၏။

ထိုကဲ့သို့ သရဏဂုံ တည်ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း၌ အများ ပူဇော်ခံရခြင်း၊ ထက်သောဉာဏ်ပညာရခြင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ခံစားရခြင်း၊ ရွှေအဆင်းနှင့် တူခြင်း၊ အများချစ်ခင်မှုရခြင်း၊ ကျော်စော ထင်ရှားခြင်း ဟူသော အကျိုးထူးများ ရခြင်းမှာ သရဏဂုံ တည်ခြင်းကြောင့် ရရှိခံစားရသော ကျမ်းဂန်လာအကျိုးများဖြစ်၍ ရောင်ပြန် ပရိသတ်အပေါင်းလည်း သရဏဂုံ တည်ခဲ့မည် ဆိုပါက...

www.burmeseclassic.com

**ကရင်ပြည်နယ်၊ ဘားအံမြို့၊ လုမ္ဗီနီဥယျာဉ်တွင် ပထမဆုံး တည်ဆောက်သော
 ဇွဲကပင်တောင် ဆံတော်ရှင် Cable Car စီမံကိန်း၌ ပါဝင်လှူဒါန်းရန် ဖိတ်ခေါ်**

မြန်မာနိုင်ငံ၊ ကရင်ပြည်နယ်၊ ဘားအံမြို့၊ လုမ္ဗီနီဥယျာဉ်တွင် ပထမဦးဆုံးတည်ဆောက်သည့် ဇွဲကပင်တောင် ဆံတော်ရှင် Cable Car စီမံကိန်း၌ ကုသိုလ်ယူဒါနပြုလိုကြသော အလှူရှင်များအား ဖိတ်ခေါ်လျက် ရှိပါသည်။ အဆိုပါစီမံကိန်းအား ဆရာတော်သုံးပါး ဖြစ်ကြသည့် ပီနန်ဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသ၊ ဇွဲကပင်တောင်ဆရာတော် ဓမ္မကထိက ဗဟုဇန ဟိတဓရ ဘဒ္ဒန္တကဝိဓဇ နှင့် သုံးထပ်ကျောင်းဆရာတော် မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ ဘဒ္ဒန္တပည့်နွှ တို့မှ ကြီးမှူးဦးဆောင်လျက် ရှိပါသည်။

သဒ္ဓါကြည်လင် ပါရမီရှင်များအနေဖြင့် ဇွဲကပင်တောင်ဆံတော်ရှင် Cable Car စီမံကိန်းအတွက် အလှူဒါနပြုလိုကြပါက -

- ၁။ မဟာသန္တိသုခကျောင်း(တာမွေမြို့နယ်)၊ ဖုန်း - ၀၉-၄၃၂၀၁၀၉၀
  - ၂။ သာသနာဓယမင်္ဂလာ သုံးထပ်ကျောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၅၈၄၆
  - ၃။ လုမ္ဗီနီဥယျာဉ်၊ ဇွဲကပင်တောင်ဆရာတော်၊ ဖုန်း - ၀၉-၈၇၃၁၀၀၈
- တို့ထံ ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။ ထို့အပြင် ဇွဲကပင်တောင် ဆံတော်ရှင် Cable Car စီမံကိန်း

ယာယီဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီဝင်များ ဖြစ်ကြသည့် -

- ၁။ ဦးယဉ်ထွေးဆွေ (ဖုန်း - ၀၉-၄၃၁၁၁၁၁၈) ၊ ၂။ ဦးအောင်ထွန်း (ဖုန်း - ၀၉-၅၁၂၂၄၅၉)
- ၃။ ဦးအောင်မောင် (ဖုန်း - ၀၉-၅၆၆၆၁၀၁၂) ၊ ၄။ ဦးနိုင်ထွန်း (ဖုန်း - ၀၉-၈၇၃၀၀၀၉)
- ၅။ ဦးတင်ဆန်း (ဖုန်း - ၀၉-၄၄၉၂၅၁၀၅၀) တို့ထံသို့လည်းကောင်း ဆက်သွယ်ရန်လည်းကောင်း

ပါကြောင်း အကျိုးမျှော်၍ နှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။